LUCINDA RILEY
CELE ȘAPTE SURORI
SORA LUNĂ
POVESTEA LUI TIGGY
Autoarea bestsellerurilor
Secretul orhideei,
Secretul Helenei și
Trandafirul nopții
LITERA
MOON

LUCINDA RILEY
CELE ŞAPTE SURORI #5
SORA LUNĂ
POVESTEA LUI TIGGY

Traducere din limba engleză şi note
GABRIELA GHIRCOIAŞ
EDITURA LITERA
2021

Lucinda Riley
The Moon Sister Tiggy's Story
Copyright © 2018
Toate drepturile rezervate

Editura Litera tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19 e-mail: contact@litera.ro www.litera.ro

Lucinda Riley
Sora lună. Povestea lui Tiggy
Copyright © 2021 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Dragoş Ghiţulete
Corector: Dorina Lipan
Copertă: Bell Studio
Tehnoredactare şi prepress: Laura Carâp
Seria de ficţiune a Editurii Litera este coordonată de Cristina Vidraşcu Sturza

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
RILEY, LUCINDA

Sora Lună. Povestea lui Tiggy
ISBN 978-606-33-7239-1 ISBN EPUB 978-606-33-7283-4 I. Ghircoiaş, Gabriela (trad.; note)
821.111

Pentru Jacquelyn, prietenă, camaradă şi soră în altă viaţă

Fii chiar tu schimbarea pe care vrei să o vezi în lume.”
Mahatma Gandhi

Distribuţia personajelor
ATLANTIS

Pa Salt – tatăl adoptiv al surorilor (decedat)
Marina (Ma) – guvernanta surorilor
Claudia – menajeră la Atlantis
Georg Hoffman – avocatul lui Pa Salt
Christian – căpitan de barcă
SURORILE D’APLIESE
Maia
Ally (Alcyone)
Star (Asterope)
Cece (Celaeno)
Tiggy (Taygete)
Electra
Merope (absentă)

TIGGY
Inverness, Scoţia
Noiembrie 2007

ARICIUL EUROPEAN (ERINACEAUS EUROPAEUS)

„Hotchiwitchi” în limba romani britanică

Capitolul 1

— N-o să uit niciodată locul în care mă aflam şi ceea ce făceam în momentul în care mi-a ajuns la urechi vestea morţii tatei.

— Şi eu îmi amintesc unde eram când am aflat.

Privirea pătrunzătoare a lui Charlie Kinnaird s-a oprit asupra mea.

— Şi? Unde erai?

— La sanctuarul de animale sălbatice al lui Margaret, unde strângeam balega cu lopata. Tare aş fi vrut să fi fost un post mai bun, dar nu a fost. Nu-i nimic, zău! Deşi...

Am înghiţit în sec, întrebându-mă cum naiba ajunsese conversaţia asta – sau, mai degrabă, interviul – la subiectul morţii lui Pa Salt. În momentul acela mă aflam într-o cantină aglomerată de spital, faţă în faţă cu doctorul Charlie Kinnaird. Încă din momentul în care intrase, observasem că prezenţa lui atrăgea atenţia. Nu doar pentru că era uluitor de chipeş şi cu un fizic zvelt şi elegant. Purta un costum cenuşiu, croit pe măsura lui, şi avea părul ondulat, de un castaniu-închis. Pur şi simplu, omul avea un aer firesc de autoritate. Trecuse pe lângă câţiva membri ai personalului medical, care stăteau în apropiere la o cafea şi aceştia ridicaseră privirile ca să-l salute respectuos. Când ajunsese la mine şi întinsese mâna ca să facem cunoştinţă, întreg corpul mi-a fost străbătut de un mic şoc electric. Stătea în faţa mea şi eu mă uitam la degetele lui lungi, care se jucau neîncetat cu pagerul. Se vedea de la o poştă că e

foarte stresat.

— Deşi ce, domnişoară D'Apliese? m-a încurajat Charlie, pronunţând „r"-ul cu un uşor accent scoţian.

Mi-am dat seama că, în mod evident, nu avea de gând să mă lase să rătăcesc în deriva gândurilor.

— Ăăă... nu sunt sigură că Pa Salt a murit. Adică, sigur, este mort, pentru că nu mai este, dar nu cred că şi-a înscenat moartea sau ceva de genul ăsta – doar ştia câtă durere le-ar pricinui fetelor lui pentru că îl simt mereu în preajmă.

— Dacă te ajută cu ceva, cred că reacţia este perfect normală, a răspuns Charlie. O sumedenie de rude îndoliate cu care vorbesc spun că simt în preajma lor prezenţa celor dragi după moartea acestora.

— Normal, am spus, simţindu-mă uşor luată de sus, cu toate că nu trebuia să uit că vorbesc cu un medic, un om care zi de zi are de-a face cu moartea şi cu cei dragi, rămaşi în urmă.

— Ciudat, zău aşa! a suspinat, ridicând pagerul de pe masa de melamină şi jucându-se cu el. După cum spuneam, şi tata a murit recent şi mă bântuie ceea ce pot descrie ca viziuni de coşmar, cu el ridicându-se din mormânt!

— Aşadar, nu eraţi apropiaţi?

— Nu. O fi fost el tatăl meu biologic, dar acolo a început şi s-a sfârşit relaţia noastră. Nu aveam nimic în comun. Tu, evident, ai fost apropiată de tatăl tău.

— Da, cu toate că, în mod ironic, eu şi surorile mele am fost toate adoptate de el când eram bebeluşi, aşa că, biologic vorbind, nu există nicio legătură. Dar l-am iubit nespus. Pe bune, era uimitor.

Charlie a zâmbit.

— Păi, atunci asta dovedeşte, fără doar şi poate, că biologia nu joacă un rol major în felul în care ne înţelegem cu părinţii noştri. Este pură loterie, nu?

— De fapt, nu prea cred, am spus, hotărând că nu puteam fi decât eu însămi, chiar şi la un interviu pentru slujbă. Cred că suntem daţi unii altora dintr-un motiv, indiferent că suntem rude de sânge sau nu.

— Adică totul este predestinat?

A ridicat cinic din sprâncene.

— Da, dar ştiu că majoritatea oamenilor nu ar fi de acord.

— Mi-e teamă că nici eu. Fiind chirurg cardiolog, trebuie să mă ocup zilnic de inimă, pe care o asemuim toţi cu emoţiile şi cu sufletul. Din păcate, am fost silit s-o privesc ca pe o gâlmă de muşchi – şi încă unul adesea prost funcţional. Am fost educat să privesc lumea pur ştiinţific.

— Cred că este loc de spiritualitate în ştiinţă, am protestat. Şi eu am avut parte de o educaţie ştiinţifică riguroasă, dar sunt atâtea lucruri pe care ştiinţa nu le poate explica încă.

— Ai dreptate, dar... Charlie s-a uitat la ceas. Se pare că am deviat complet de la discuţie şi trebuie să ajung la clinică în cincisprezece minute. Aşa că îmi cer scuze că trebuie să mă întorc la afaceri, dar ce ţi-a povestit Margaret despre moşia Kinnaird?

— Că are peste patruzeci de mii de acri de sălbăticie şi că sunteţi în căutarea unei persoane care se pricepe la animale indigene, care ar putea-o coloniza, în special la pisici sălbatice.

— Da. Acum, că a murit tata, voi moşteni moşia Kinnaird. În ultimii ani, tata o folosea ca teren de joacă personal: vânătoare, trageri la ţintă, pescuit şi secarea distileriilor locale, fără să se gândească nicio clipă la ecologia terenului. Sincer să fiu, nu este doar vina lui – în ultimul secol, tatăl lui şi numeroşi bărbaţi dintre rudele noastre înaintea lui s-au mulţumit să facă bani pe seama tăietorilor de lemne pentru construcţia de vapoare. Au stat şi s-au uitat cum erau secerate vastele păduri caledoniene de pini. Pe vremea aia, atât îi ducea capul, dar acum, când ne-am luminat, noi ştim mai bine. Sunt conştient că nu mai putem să dăm cu totul timpul înapoi, mai ales cât oi trăi eu, dar sunt dornic să încep măcar. Am cel mai bun administrator de moşie din Scoţia, care să conducă proiectul de reîmpădurire. Am aranjat şi cabana de vânătoare în care locuia tata, ca s-o închiriem clienţilor care îşi doresc să plătească pentru o gură de aer curat scoţian şi pentru partide de vânătoare organizate.

— Aha! am spus, încercând să-mi suprim un fior.

— Evident, nu eşti de acord cu sacrificarea animalelor neproductive?

— Nu, nu sunt de acord cu uciderea nici unui animal nevinovat, dar înţeleg motivul pentru care trebuie să se întâmple, am adăugat repede.

În fond, mi-am spus, candidam pentru un loc de muncă pe o moşie scoţiană, unde sacrificarea căprioarelor nu era numai o procedură standard, ci şi legală.

— Cu experienţa ta, sigur ştii că întreg echilibrul natural din Scoţia a fost distrus de oameni. Nu există prădători naturali, cum ar fi lupii sau urşii, rămaşi să ţină populaţia cerbilor sub control. În zilele noastre, sarcina asta a rămas pe mâna noastră. Cel puţin o putem duce la îndeplinire cât se poate de uman posibil.

— Ştiu, deşi trebuie să fiu cât se poate de sinceră şi să-ţi spun că n-o să fiu niciodată în stare să particip la împuşcarea lor. Sunt obişnuită să protejez animalele, nu să le omor.

— Îţi înţeleg punctul de vedere. Am aruncat o privire peste CV-ul tău şi este impresionant. Pe lângă o diplomă *magna cum laude* în zoologie, te-ai specializat în conservare?

— Da, latura tehnică a diplomei mele – anatomie, biologie, genetică, tipuri de comportament al animalelor indigene şi aşa mai departe – e nepreţuită. O vreme am lucrat în departamentul de cercetare la grădina zoologică din Servion, dar mi-am dat seama curând după aceea că mă interesa mai mult să ajut animalele practic, în loc să le studiez doar de la distanţă şi să le analizez ADN-ul la microscop. Faţă în faţă, mă înţeleg... firesc cu ele şi, chiar dacă nu am pregătire de veterinar, se pare că mă pricep să le vindec atunci când sunt bolnave.

Am ridicat din umeri, jenată că mă lăudam singură.

— Margaret ţi-a lăudat foarte mult talentele. Mi-a spus că ai grijă de pisicile sălbatice din sanctuarul ei.

— M-am ocupat de lucruri care ţin de rutină, da, dar Margaret este adevărata expertă. Speram ca felinele să se împerecheze sezonul ăsta, ca parte din programul de repopulare cu animale sălbatice, dar acum sanctuarul se închide şi animalele sunt duse în altă parte, aşa că probabil nu se va mai întâmpla. Pisicile sălbatice sunt incredibil de capricioase.

— Aşa mi-a spus şi Cal Mackenzie, administratorul moşiei mele. Nu se bucură deloc să adopte pisicile, dar sunt indigene din Scoţia şi atât de rare, încât simt că este datoria noastră să facem tot ce putem pentru a salva specia. Iar Margaret consideră că, dacă există cineva care să poată ajuta pisicile să se adapteze la schimbarea habitatului, tu eşti aceea. Aşadar, te interesează să vii cu ele pentru câteva săptămâni şi să le ajuţi să se integreze?

— Da, deşi pisicile sălbatice în sine nu constituie o slujbă permanentă, odată ajunse *în situ.* Ce-ar mai fi de făcut?

— Sincer să fiu, Tiggy, până acum nu prea am avut ocazia să mă gândesc în detaliu la planurile de viitor pentru moşie. Am fost ocupat până peste cap cu slujba mea aici şi cu încercarea de a lămuri autenticitatea testamentului de când a murit tata, dar cât timp locuieşti la noi, mi-ar plăcea dacă ai putea studia terenul, ca să evaluezi cât este de adecvat pentru alte specii indigene. M-am tot gândit să introduc veveriţele roşcate şi iepurii de munte autohtoni. De asemenea, investighez dacă terenul este potrivit pentru porcul sălbatic şi pentru elan, plus repopularea râurilor şi lacurilor cu somon, construirea unor bariere pentru a atrage somonul şi pentru a încuraja înmulţirea. Cu suficiente resurse, există mult potenţial.

— Bine, toate astea sună interesant, cu toate că trebuie să te avertizez că peştii nu sunt specialitatea mea.

— Normal. Şi eu ar trebui să te avertizez că situaţia financiară presupune că pot oferi doar salariul de bază, plus cazare, dar aş fi foarte recunoscător pentru orice ajutor mi-ai putea oferi. Oricât îmi place locul ăsta, Kinnaird se dovedeşte o propunere dificilă, care ocupă mult timp.

— Doar ştiai că într-o zi moşia avea să ajungă pe mâinile tale... am îndrăznit eu.

— Da, dar am crezut şi că tata era unul dintre acele personaje care trăiesc veşnic. Până într-acolo încât nici nu s-a obosit să-şi facă testamentul. Chiar dacă sunt singurul lui moştenitor şi este doar o formalitate, înseamnă încă un teanc de documente de care nu aveam nevoie. Oricum, până în ianuarie se rezolvă toate, cel puţin aşa mi-a spus avocatul.

— Cum a murit? am întrebat.

— Culmea, a făcut infarct, a căzut lat şi a fost adus aici, la mine, cu elicopterul, a oftat Charlie. Deja ne părăsise, ridicat la cer pe un nor format din aburi de whisky, după cum au indicat investigaţiile post-mortem.

— Cred că nu ţi-a fost deloc uşor, am spus, strâmbându-mă la gândul ăsta.

— Afost un şoc, da.

M-am uitat la degetele cu care a apucat pagerul din nou, trădând o anxietate lăuntrică.

— Nu poţi vinde moşia dacă n-o vrei?

— Să vând după trei sute de ani în care a fost a familiei Kinnaird? Şi-a dat ochii peste cap şi a chicotit. M-ar bântui pe veci fiecare fantomă a familiei în parte! Chiar dacă n-ar exista alte motive, trebuie să încerc măcar să mă ocup de ea pentru Zara, fiica mea. Este foarte pasionată de locul ăsta. Are şaisprezece ani şi, dacă ar putea, ar abandona mâine şcoala ca să vină aici şi să lucreze permanent la Kinnaird. I-am spus că mai întâi trebuie să-şi termine studiile.

— Corect.

M-am uitat la Charlie mirată şi imediat mi-am schimbat părerea despre el. Omul ăsta nu arată destul de matur ca să aibă copii, darămite unul de şaisprezece ani.

— O să fie o stăpână pe cinste când se va face mare, a continuat Charlie, dar mai întâi vreau să trăiască puţin – să se ducă la universitate, să vadă lumea şi să fie sigură că îşi doreşte într-adevăr să se dedice moşiei familiei.

— Eu ştiam ce vreau de la patru ani, când am văzut un documentar despre felul în care sunt ucişi elefanţii pentru fildeş. Nu am făcut pauză după liceu, m-am dus direct la facultate. Nici n-am prea călătorit, dar, când lucrezi, înveţi cel mai bine, am spus, ridicând din umeri.

— Asta îmi tot spune şi Zara. Charlie mi-a zâmbit imperceptibil. Am senzaţia că voi două o să vă înţelegeţi bine. Sigur că eu ar trebui să renunţ la asta – a arătat în jur cu un gest – şi să-mi dedic viaţa moşiei până o poate lua Zara în primire. Problema este că, până prinde formă moşia, financiar vorbind, nu are rost să renunţ la slujba mea. Şi, fie vorba între noi, nici măcar nu sunt sigur că sunt făcut pentru viaţa de conaş la ţară. S-a uitat la ceas din

nou. Bun, trebuie să plec, dar, dacă te interesează, cel mai bine te duci la Kinnaird, ca să vezi cu ochii tăi. Încă nu a nins acolo, dar va ninge în curând. Trebuie să fii conştientă că este foarte departe.

— Locuiesc cu Margaret în căsuţa ei din mijlocul pustiului, am subliniat.

— Căsuţa lui Margaret este în centrul oraşului, pe lângă Kinnaird, a răspuns Charlie. Îţi trimit un mesaj cu numărul de mobil al lui Cal şi cel de fix de la conac. Dacă laşi mesaje pe amândouă, până la urmă le primeşte şi te sună el.

— Bine. Ăăă...

Sunetul pagerului lui Charlie mi-a întrerupt şirul gândurilor.

— Bun, chiar trebuie să plec. S-a ridicat. Scrie-mi un e-mail dacă mai ai întrebări şi, dacă îmi spui când te duci la Kinnaird, o să încerc să vin şi eu. Şi, te rog, gândeşte-te serios la asta! Chiar am nevoie de tine. Mersi că ai venit, Tiggy! Pa!

— Pa!

M-am uitat cum s-a întors şi a şerpuit printre mese către ieşire. Eram entuziasmată într-un mod straniu în urma acelei conexiuni reale cu el. Charlie îmi părea familiar, de parcă îl ştiam de-o viaţă. Şi, întrucât credeam în reîncarnare, probabil chiar îl cunoşteam. Am închis ochii o clipă şi mi-am limpezit mintea, ca să mă pot concentra la prima emoţie care mă încerca atunci când mă gândeam la el şi m-a şocat concluzia. În loc să mă umplu de căldură faţă de un om care putea reprezenta o figură paternă, de angajator, a reacţionat o cu totul altă emoţie din mine.

Nu! Am deschis ochii şi m-am ridicat să plec. *Are o fiică adolescentă, ceea ce înseamnă că este mult mai în vârstă decât pare şi probabil este căsătorit,* m-am dojenit eu, în timp ce mergeam pe coridoarele puternic luminate ale spitalului şi ieşeam în ceaţa după-amiezii de noiembrie. Începea să se lase amurgul peste Inverness, cu toate că abia trecuse de ora trei.

În timp ce stăteam la coadă la autobuzul care urma să mă ducă la gară, m-a apucat tremuratul – de frig sau de entuziasm, nu ştiam. Tot ce ştiam era că slujba mă interesa instinctiv, oricât de temporară era. Aşa că am găsit

numărul lui Cal Mackenzie pe care mi-l dăduse Charlie, am scos mobilul şi am sunat.

***

— Deci? Cum a fost? m-a întrebat Margaret în acea seară, când neam aşezat în faţa focului, unde, ca de obicei, ne bem cana cu cacao fierbinte.

— Joi mă duc să văd moşia Kinnaird.

— Foarte bine. Ochii albaştri şi luminoşi ai lui Margaret au sclipit ca nişte lasere pe figura ei ridată. Ce părere ai de conaş – sau stăpân, cum s-ar zice în engleză?

— A fost foarte... amabil. Da, chiar aşa, am îngăimat. Deloc cum mă aşteptam, am adăugat, sperând să nu mă înroşesc. Credeam că este mult mai în vârstă. Ba chiar fără păr şi cu o burtă imensă de la prea mult whisky.

— Da, a chicotit, citindu-mi gândurile. *Îi* plăcut la vedere. Îl cunosc pe Charlie de când era de-o şchioapă. Tata lucra pentru bunicul lui, la Kinnaird. Un tânăr încântător, într-adevăr, deşi ştiam cu toţii că a făcut o mare greşeală când *s-o* căsătorit cu nevasta aia a lui. Tare tinerel mai era. Margaret şi-a dat ochii peste cap. Fata lor, Zara, este tare scumpă, vezi tu, poate puţin sălbatică, dar *n-o* avut o copilărie prea uşoară. Şi? Mai zi-mi ce *ţi-o* spus Charlie.

— În afară de faptul că vrea să mă ocup de pisici, vrea să cercetez speciile indigene pe care le va aduce pe moşie. Sinceră să fiu, nu părea prea... organizat. Cred că va fi doar o slujbă temporară, cât timp se acomodează pisicile.

— Ei, şi dacă este numai o perioadă scurtă, o să înveţi o grămadă de lucruri trăind şi lucrând pe o proprietate cum e Kinnaird. Poa' să înveţi acolo că n-ai cum să salvezi fiecare creatură care-ţi intră-n grijă. Şi asta-i valabil şi pentru neajutoraţii de ordin uman, a adăugat cu un zâmbet pieziş. Tre' să înveţi că atât animalele, cât şi oamenii au destinele lor. Poţi face tot posibilul, da' nu mai mult.

— Margaret, n-o să învăţ niciodată să îndur suferinţa unui animal. Ştii asta.

— Ştiu, dragă, şi de-asta eşti specială! Eşti cam moale, cu inimă mare, da' vezi să nu te termine atâta emoţie.

— Şi? Cal Mackenzie cum este?

— Ah, pare cam ţâfnos, dar în sinea lui e un drăgălaş Cal ăsta. Are moşia în sânge şi ai avea multe de învăţat de la

el. Ş-apoi, dacă nu accepţi slujba asta, unde-o să te duci? Ştii că până la Crăciun eu plec cu animalele de-aici.

Din cauza artritei degenerative, Margaret se muta în sfârşit în oraşul Tain, la patruzeci şi cinci de minute de mers cu maşina de la căsuţa umedă şi părăginită în care ne aflam în acel moment. Pe malurile estuarului Dornoch Firth, cei douăzeci de acri de pământ pe deal o găzduiseră în ultimii patruzeci de ani pe Margaret cu adunătura ei pestriţă de animale.

— Nu eşti tristă că pleci? am întrebat-o din nou. Eu mi-aş fi umflat ochii de plâns zi şi noapte.

— Normal, Tiggy! Dar, aşa cum am încercat să te învăţ, toate lucrurile bune au un sfârşit. Şi, cu voia Domnului, vor veni alte lucruri mai bune. N-are sens să regreţi ce-a fost, tre' doar să primeşti ce va fi. Ştiam de mult că va veni momentul ăsta şi, mulţumită ajutorului tău, am reuşit să mai stau un an aici. Ş-apoi, noul meu bungalow are radiatoare pe care le poţi porni când îţi *trebe* şi semnal de televizor care *mere* tot timpu'!

A chicotit şi mi-a zâmbit, cu toate că eu, care mă făleam cu intuiţia mea naturală, nu-mi dădeam seama dacă se bucura cu adevărat în faţa viitorului sau doar făcea pe curajoasa. Oricare ar fi fost, m-am ridicat şi m-am dus s-o iau în braţe.

— Cred că eşti uluitoare, Margaret! Tu şi animalele tale m-aţi învăţat tare multe. O să-mi lipsiţi îngrozitor de mult.

— Da, da' n-o să-ţi lipsesc dacă te angajezi la Kinnaird. *Io-s* numa' la o aruncătură de băţ şi la capătul firului dacă-ţi *trebe* sfaturi despre pisici. Şi să-i vizitezi pe Dennis, Guiness şi Button, că al'fel îţi vor duce şi ei dorul.

M-am uitat în jos la cele trei animăluţe sfrijite şi bătrâne, întinse în faţa şemineului: o pisică portocalie cu trei picioare şi doi câini. Toţi fuseseră îngrijiţi şi crescuţi de Margaret de când erau pui.

— Mă duc la Kinnaird şi mă hotărăsc pe urmă. Altfel, mă întorc acasă, la Atlantis, de Crăciun, ca să mă mai gândesc la ce am de făcut. Vrei să te ajut să ajungi la pat înainte să urc?

În fiecare seară îi puneam întrebarea asta lui Margaret şi, ca de obicei, răspundea orgolioasă:

— Nu, Tiggy, mai stau la foc.

— Somn uşor, dragă Margaret!

Am pupat-o pe obrazul aspru, după care am urcat scara îngustă şi asimetrică spre camera mea. Pe vremuri, fusese a lui Margaret, până când şi-a dat seama că îi e prea greu să urce treptele în fiecare seară. Astfel că i-am mutat patul la parter, în salon, şi poate a fost o binecuvântare că nu au existat fonduri să mutăm baia la etaj, pentru că toaleta încă se află afară, în frig, la doar câţiva metri de camera în care doarme acum.

În timp ce mă dezbrăcăm, înainte să-mi pun grămada de haine de noapte şi să mă bag în aşternuturile îngheţate, m-am consolat cu faptul că decizia de a veni aici, la sanctuar, a fost cea bună. Aşa cum îi spusesem lui Charlie Kinnaird, după şase luni în departamentul de cercetare de la grădina zoologică Servion din Lausanne, îmi dădusem seama că voiam să îngrijesc şi să ocrotesc animalele. Aşa că răspunsesem unui anunţ *online* şi venisem la căsuţa dărăpănată de lângă lac, pentru a ajuta o bătrână cu artrită în sanctuarul ei de animale sălbatice. *Ai încredere în instinctele tale, Tiggy, că nu te vor dezamăgi!* Asta îmi spusese Pa Salt de nenumărate ori. — Viaţa înseamnă intuiţie cu o picătură de logică. Dacă înveţi să le foloseşti echilibrat, orice decizie pe care o iei, în mod normal va fi una bună, adăugase, când stăteam împreună în grădina lui de la Atlantis şi ne uitam cum răsărea luna deasupra lacului Geneva.

Mi-am amintit că-i povesteam despre visul meu de a mă duce într-o bună zi în Africa, să lucrez cu creaturile incredibile în habitatul lor natural, nu în spatele gratiilor.

În seara asta, în timp ce-mi chirceam degetele de la picioare pe un petic de pat pe care l-am încălzit cu genunchii, mi-am dat seama cât de departe mă simţeam de a-mi vedea visul cu ochii. Să am grijă de patru pisici sălbatice scoţiene nu era tocmai un meci din liga mare.

Am stins lumina şi m-am gândit la felul în care mă tachinau surorile mele pentru că eram sensibila spirituală a familiei. Nu aveam de ce să protestez, pentru că, atunci când eram mică, nu înţelegeam că eram „altfel”, aşa că vorbeam pur şi simplu despre lucrurile pe care le vedeam

sau le simţeam. Odată, când eram foarte mică, îi spusesem surorii mele Cece că nu ar trebui să se caţăre în copacul ei preferat, fiindcă o văzusem căzând din el. Râsese de mine, fără răutate, şi îmi spusese că se urcase în el de sute de ori şi că mă purtam prosteşte. Apoi, o jumătate de oră mai târziu, când chiar a căzut, şi-a luat privirea de la mine, ruşinată că profeţia mea se împlinise. De-atunci am învăţat că e mai bine să-mi ţin gura când „simt" lucruri. La fel cum ştiam că Pa Salt nu e mort...

Dacă ar fi fost, aş fi ştiut momentul în care sufletul lui părăsise pământul. Şi totuşi nu simţisem nimic, doar şoc la vestea primită când mă sunase sora mea, Maia. Fusesem complet nepregătită. Niciun „avertisment" că urma să se întâmple ceva rău. Aşa că, fie instalaţia mea spirituală avea hibe, fie eram în stadiul de negare pentru că nu suportam să accept adevărul.

Gândurile mi-au zburat la Charlie Kinnaird şi la bizarul interviu pe care-l avusesem mai devreme. Am simţit din nou golurile inoportune din stomac, în vreme ce imaginaţia mea invoca acei ochi albaştri surprinzători şi mâinile subţiri, cu degete lungi, sensibile, care salvaseră atâtea vieţi...

— Doamne, Tiggy! Revino-ţi! am murmurat în sinea mea. Poate că de vină e traiul meu, atât de izolat. Nu mă trezesc la uşă cu prea mulţi bărbaţi atrăgători şi inteligenţi. Şi-apoi, Charlie Kinnaird are cu cel puţin zece ani mai mult ca mine.

Când am închis ochii, m-am gândit totuşi că abia aştept să vizitez moşia Kinnaird.

***

Trei zile mai târziu, la Tain, am coborât din trenul mic, cu două vagoane şi m-am îndreptat spre un Land Rover prăpădit, singurul vehicul pe care l-am văzut în faţa gării micuţe. Şoferul a coborât geamul.

— Tu eşti Tiggy? m-a întrebat, cu un accent scoţian puternic.

— Da. Tu eşti Cal Mackenzie?

— Chiar eu. Urcă!

Am urcat şi m-am chinuit să trag portiera grea după mine.

— Ridic-o şi pe urmă trânteşte-o! m-a sfătuit Cal. Conserva asta a trăit vremuri mai bune, ca majoritatea

lucrurilor de la Kinnaird.

Am auzit dintr-odată un lătrat în spate şi m-am întors spre un ogar scoţian gigantic, care şedea pe bancheta din spate. Câinele a întins botul ca să-mi adulmece părul, înainte să-mi tragă o limbă aspră pe faţă.

— Oh, Thistle, culcat, băiete! i-a ordonat Cal.

— Nu mă deranjează, îmi plac câinii, am spus, întinzând mâna ca să-l scarpin pe Thistle după urechi.

— Da, da' nu-l răsfăţa, că-i câine de vânătoare. Bun, pornim!

După câteva tentative, Cal a izbutit să pornească motorul şi am trecut prin Tain, un orăşel de un cenuşiu mohorât, care găzduieşte o comunitate rurală mare şi are singurul supermarket decent din zonă. Întinderea urbană a dispărut curând şi am înaintat pe un drum care şerpuieşte printre dealuri domoale, acoperite cu smocuri de iarbă neagră şi presărate cu pini caledonieni. Coamele dealurilor erau învăluite într-o ceaţă sumbră şi densă şi, când am cotit, pe dreapta s-a ivit un lac care, în burniţa aia, arăta ca o băltoacă vastă şi întunecată.

M-a apucat tremuratul, în pofida faptului că Thistle – care se hotărâse să-şi ţină capul flocos şi cenuşiu pe umărul meu – îmi încălzea obrazul cu respiraţia lui fierbinte şi mi-am adus aminte de prima zi în care sosisem pe aeroportul din Inverness, cu aproape un an în urmă. Lăsasem în urmă un cer senin în Elveţia şi primii fulgi de zăpadă ai anotimpului care se aşternea peste crestele munţilor vizibili din Atlantis, doar ca să mă trezesc într-o palidă imitaţie a acelui peisaj. În timp ce taxiul mă ducea spre căsuţa lui Margaret, mă întrebasem pe bune ce naiba căutam acolo. Un an mai târziu, după ce petrecusem toate cele patru anotimpuri în Scoţia, ştiam că atunci când vine primăvara, iarba neagră are să dea viaţă dealurilor cu nuanţele lor purpurii, iar lacul va străluci, calm şi albastru, sub soarele binevoitor al Scoţiei.

M-am uitat pe furiş la şoferul meu: un bărbat robust, bine făcut, cu obrajii rumeni şi părul rar, roşcovan. Pe volan, mâinile lui mari arătau de parcă le folosea ca unelte: unghiile murdare de ţărână, pielea zgâriată şi articulaţiile degetelor înroşite de la soare. Având în vedere munca fizică

dură pe care o făcea Cal, am hotărât că e mai tânăr decât pare şi i-am dat undeva între treizeci şi treizeci şi cinci de ani.

Ca majoritatea oamenilor pe care-i cunoscusem aici, care erau obişnuiţi cu traiul ăsta, cu lucratul pământului şi izolaţi de restul lumii, Cal nu vorbea mult.

Dar este om bun, îmi spunea o voce interioară.

— De când lucrezi la Kinnaird? am rupt eu tăcerea.

— De când eram micuţ. Tata, bunicul, străbunicul şi stră-străbunicul înaintea mea au făcut la fel. Am ieşit cu tatăl meu de cum am învăţat să merg. Schimbările vin cu propriile probleme, vezi tu... Lu' Beryl nu prea-i place să-i invadeze saxonii teritoriul.

— Beryl? am întrebat.

— Menajera de la conacul Kinnaird. Lucrează acolo de peste patruzeci de ani.

— Şi „saxonii"?

— Englezii. Ne vin o grămadă de bogătani fiţoşi de peste graniţă, ca să petreacă revelionul la conac, iar Beryl nu se bucură. Eşti primul oaspete de când s-a renovat. Soţia conaşului a fost pusă şefă şi nu s-a calicit la nimic. Numa' draperiile a costat câteva mii.

— Păi, sper că nu a făcut eforturi pentru mine. Eu sunt obişnuită să trăiesc în condiţii vitrege, am spus. Nu voiam să creadă Cal că sunt cine ştie ce prinţesă răsfăţată. Să vezi căsuţa lui Margaret...

— Da, am văzut-o, de multe ori. E verişoara verişoarei mele, suntem rude îndepărtate. Majoritatea sunt, pe-aici.

Ne-am cufundat iarăşi într-o linişte deplină, în timp ce Cal a virat brusc la stânga pe lângă o capelă mică şi dărăpănată, cu un semn părăginit „De vânzare" prins în cuie şi înclinat într-o parte pe unul dintre pereţi. Drumul se îngustase şi ne aflam acum într-o zonă rurală, cu ziduri din piatră fără mortar de fiecare parte, ca să ţină oile şi vitele dincolo de ele, în siguranţă.

În depărtare vedeam nori cenuşii suspendaţi deasupra terenului stâncos. De fiecare parte a noastră, apăreau sporadic gospodării stranii din piatră, pe hornurile cărora ieşea fum. Amurgul se lăsa grăbit în timp ce ne vedeam de drum şi poteca s-a umplut de gropi. Suspensiile bătrânului

Land Rover păreau inexistente, în timp ce Cal trecea peste numeroasele poduri înguste şi cocoşate, care încălecau pâraiele învolburate, în care pietrele se rostogoleau şi creau o spumă albă acolo unde trecea apa peste ele, mugind sub noi. Asta însemna că drumul urcă.

— Cât mai avem? am întrebat.

M-am uitat la ceas şi mi-am dat seama că a trecut o oră de când am plecat din Tain.

— Nu mai avem mult, a spus Cal, cotind brusc la dreapta, pe o potecuţă cu pietriş, cu gropi periculoase, atât de adânci, încât ţâşnea noroiul din ele şi ne împroşca geamurile. Uite intrarea pe moşie chiar în faţă!

În lumina farurilor, am văzut că treceam printre doi stâlpi de piatră şi îmi doream să fi ajuns mai devreme, ca să mă pot orienta.

— Mai avem un pic, m-a asigurat Cal, în vreme ce coteam, viram şi ne hurducăiam pe cărare.

Land Roverul a început să urce o pantă abruptă. Roţile se chinuiau să se învârtă, fără să piardă contactul cu pietrişul luat de torenţii de apă. În cele din urmă, Cal a oprit maşina şi motorul s-a cutremurat uşurat.

— Bun venit la Kinnaird! m-a anunţat.

A deschis portiera şi a coborât. Am observat că se deplasa cu uşurinţă, având în vedere constituţia lui masivă. A dat roată şi mi-a deschis portiera, după care mi-a întins mâna să mă ajute.

— Mă descurc, am insistat, şi am coborât repede, drept într-o băltoacă.

Thistle a sărit lângă mine şi m-a lins prieteneşte, după care a pornit-o pe alee într-o misiune de adulmecare, evident mulţumit că se afla pe un teritoriu familiar.

Am ridicat privirea şi, în lumina lunii, am desluşit conturul pronunţat şi uniform al conacului Kinnaird, cu acoperişuri abrupte şi coşuri înalte, care-şi aruncau umbrele în noapte. În spatele ferestrelor înalte, care priveau din cadrul zidurilor solide de argilă, strălucea o lumină caldă.

Cal mi-a luat geanta de voiaj din portbagajul maşinii şi m-a condus la uşa din spatele casei.

— Intrarea „servitorilor”, a murmurat, şi s-a şters pe preşul de la intrare. Numai conaşul, familia lui şi oaspeţii

folosesc uşa din faţă.

— Aha... am spus, după care am fost izbită de un aer încins.

— Ca-n furnal e-aici, s-a plâns Cal când înaintam pe hol, unde mirosea puternic a vopsea proaspătă. Soţia stăpânului a instalat un sistem de încălzire sofisticat şi Beryl nu a învăţat cum să-l controleze. Beryl! a strigat.

M-a condus într-o bucătărie ultramodernă, luminată de o sumedenie de spoturi. Am clipit ca să-mi ajustez privirea şi m-am uitat la unitatea centrală vastă, la dulapurile sclipitoare înşirate pe perete şi la două cuptoare, aparent de ultimă generaţie.

— E foarte stilat, i-am spus lui Cal.

— Într-adevăr! Să fi văzut camera asta înainte să moară bătrânul. Cred că în spatele dulapurilor vechi se adunase mizerie de o sută de ani şi o familie mare de şoareci. O să fie dezastru dacă nu învaţă Beryl să folosească cuptoarele astea moderne. De când e aici, a gătit numa' la aragazul vechi şi pentru astea două îţi cam trebe diplomă în tehnologie.

În timp ce vorbea Cal, a intrat o femeie zveltă şi elegantă, cu părul alb ca zăpada, strâns la ceafă, într-un coc. Am simţit cum mă măsoară din priviri cu ochii ei albaştri. Are un nas de uliu şi o figură lungă, cu trăsături pronunţate.

— Domnişoara D'Apliese, bănuiesc? a întrebat, cu o voce modulată, în care am perceput un vag accent scoţian.

— Da, dar, vă rog, spuneţi-mi Tiggy!

— Asemenea, aici toată lumea îmi spune Beryl[1].

M-am gândit că nu i se potrivea numele. Îmi imaginasem că e genul mămos, cu pieptul plin, obrajii rumeni, iar mâinile mari şi dure, precum tigăile pe care le manevra toată ziua, nu femeia asta frumoasă, destul de sobră, cu rochie neagră şi imaculată de menajeră.

— Mulţumesc că mă găzduieşti în seara asta. Sper să nu te deranjez, având în vedere cât eşti de ocupată.

Parcă aveam limba legată, ca a unui copil care i se adresa unei stăpâne. Beryl avea aerul autoritar al unei

[1] Beril, mineral care formează cristale de dimensiuni enorme.

persoane care pur şi simplu cerea respect.

— Ţi-e foame? Am făcut supă – este cam tot ce pot găti până pricep cum funcţionează programele noilor cuptoare, l-a zâmbit mohorât lui Cal. Conaşul mi-a spus că eşti vegetariană. Te mulţumeşti cu morcov şi coriandru?

— Este perfect, mulţumesc!

— Ei bine, vă las! a anunţat Cal. Am de fiert nişte capete de cerb în şopron, de la vânătoarea de ieri. Noapte bună, Tiggy, somn uşor!

— Mersi, Cal, şi ţie! am spus, şi mi-am înăbuşit reflexul de a vomita la cuvintele lui de despărţire.

— Bun atunci, hai să te duc sus în dormitorul tău! a spus dintr-odată Beryl, după care mi-a făcut semn s-o urmez.

La capătul coridorului, am cotit spre intrarea grandioasă a unei săli cu podeaua din dale de piatră, în care se afla un şemineu impresionant de piatră, deasupra căruia atârna un cap de cerb, cu tot cu magnificele coarne. M-a condus pe treptele acoperite cu carpete, pe lângă zidurile decorate cu portretele străbunilor de la Kinnaird şi pe un coridor vast la etaj, după care a deschis uşa unui dormitor mare, decorat în nuanţe de bej, lipsite de contrast. Un pat enorm cu baldachin de tartan roşu punea camera în valoare. Lângă şemineu se aflau nişte scaune de piele cu perne dolofane şi, pe măsuţele de mahon extrem de bine lustruite, două veioze din alamă, de anticariat, ofereau o lumină suavă.

— Ce frumos e! am murmurat. Parcă sunt într-un hotel de cinci stele.

— Fostul conaş a dormit aici până în ziua în care a murit. Acum n-ar mai recunoaşte camera, mai ales baia. Beryl a arătat spre o uşă din stânga noastră. O folosea ca garderobă. Am pus o comodă înăuntru spre sfârşit. Baia era în celălalt capăt al coridorului, ştii?

Beryl a suspinat adânc şi expresia ei a sugerat că s-a întors cu gândul în trecut – un trecut după care poate tânjea.

— M-am gândit să te folosesc ca şoarece de laborator, să testez posibilele hibe ale apartamentului, dacă nu te superi, a continuat Beryl. Ţi-aş fi recunoscătoare dacă ai face un duş, ca să-mi spui cât durează până când vine apa caldă.

— Cu plăcere! Acum locuiesc într-un loc în care apa caldă

este o raritate.

— Bine atunci, încă aşteptăm să primim înapoi masa din salon de la restaurator, aşa că cel mai bine este să-ţi aduc o tavă aici.

— Cum ţi-e mai uşor, Beryl, serios!

A încuviinţat şi a ieşit din cameră. M-am aşezat pe marginea unei saltele pe care o simţeam extrem de comodă şi m-am gândit că nu prea îmi dau seama care e treaba cu Beryl. Iar casa asta... luxul care mă înconjoară e ultimul lucru la care mă aşteptam. Până la urmă, m-am ridicat de pe pat şi m-am dus să deschid uşa băii. Înăuntru am găsit o chiuvetă dublă de marmură, o cadă şi o cabină de duş, cu unul din acele capete imense, circulare, sub care abia aşteptam să mă bag, după luni întregi în care am făcut baie în cada de email ciobit a lui Margaret.

— Cerule! am murmurat, în timp ce m-am dezbrăcat şi am dat drumul la duş.

Am petrecut sub jetul de apă extrem de mult timp. Am ieşit, m-am şters şi mi-am pus halatul pufos agăţat de uşă. În timp ce-mi ştergeam buclele rebele cu prosopul, m-am întors în dormitor, unde am găsit-o pe Beryl, care punea o tavă pe una dintre măsuţele de lângă scaunele de piele.

— Pe lângă supă, ţi-am adus un tonic de soc, făcut în casă.

— Mulţumesc. Apropo, apa a venit imediat şi a fost cam fierbinte.

— Foarte bine! a răspuns Beryl. Aşa, te las să mănânci. Somn uşor, Tiggy!

Şi, zicând acestea, a ieşit din cameră.

Capitolul 2

Nicio dâră de lumină nu trecea prin draperiile grele, în timp ce căutam comutatorul ca să văd cât e ceasul. În mod surprinzător, era aproape opt – destul de târziu pentru cineva care în mod normal se trezeşte la şase să-şi hrănească animalele. M-am dat jos din patul enorm şi m-am dus să dau perdelele la o parte. Am gemut de încântare

când am văzut priveliştea superbă de la fereastră.

Casa era aşezată pe un deal care dădea spre o vâlcea. Acolo, terenul cobora lin spre un râu îngust, care şerpuia în şes, înainte să urce din nou, pe cealaltă parte, către un lanţ muntos cu glazură de zăpadă pe piscuri. Întreg peisajul sclipea de chiciură sub soarele care tocmai răsărise. Am deschis fereastra proaspăt vopsită ca să inspir o gură de aer curat, scoţian. Un miros pur, aromat de o nuanţă subtilă de turbă tomnatică, în vreme ce iarba şi frunzele se descompuneau pentru a fertiliza recolta din primăvara următoare.

Tot ce voiam să fac era să dau fuga afară şi să mă pierd în miracolul naturii la apogeu. Mi-am tras pe mine blugii şi un pulover, geaca de schi, căciula şi bocancii zdraveni, după care am coborât şi m-am dus la uşă. Era descuiată şi, când am ieşit, m-am minunat să dau cu ochii de paradisul lumesc, diafan, care se întindea în faţa mea, în mod miraculos neatins nici de oameni, nici de habitatele lor.

— Şi îmi aparţine cu totul, am şoptit, în timp ce traversam pajiştea cu iarbă aspră şi poleită de chiciură.

Am auzit un foşnet dintre copacii din stânga şi am văzut, sărind graţios printre ei, o căprioară tânără cu urechile mari şi ascuţite, cu genele lungi şi blana roşcată cu pete albe. Cu toate că ţarcul căprioarelor lui Margaret era mare şi construit în aşa fel încât să semene cu habitatul lor, câtă vreme se reintegrau căprioarele, gardul le restricţiona. Aici, la Kinnaird, căprioarele au mii de acri de pământ pe care să hoinărească libere, chiar dacă sunt încă în pericol, mai ameninţate de prădătorii umani decât de duşmanii naturali de pe vremuri.

În natură, nimic nu este în siguranţă, mi-am spus, nici măcar oamenii, autointitulaţi stăpânit pământului: cu toată aroganţa noastră, ne credeam invincibili. Şi totuşi, văzusem nenumărate cazuri în care o singură suflare a zeilor din ceruri ne putea nimici cu miile în timpul tornadelor sau al uraganelor.

La jumătatea dealului, m-am oprit lângă un râu umflat de pe urma ploii de cu o noapte în urmă. Am inspirat aerul şi m-am uitat în jur.

Aş putea oare trăi aici o vreme?

Da, da, da! mi-a răspuns sufletul.

Până şi pentru mine, izolarea totală e extremă: Kinnaird chiar se află în altă lume. Ştiam că surorile mele aveau să spună că sunt nebună să mă retrag aici şi că ar trebui să petrec mai mult timp cu oameni, preferabil bărbaţi mai potriviţi, însă nu asta îmi făcea inima să cânte. În natură mă simţeam vie, simţurile mi se activau şi îşi luau zborul, ca şi cum mă ridicam de la sol şi deveneam parte din univers. Aici, la Kinnaird, ştiam că acea parte din mine, pe care o ascundeam lumii, putea înflori şi evolua dacă mă trezeam în fiecare dimineaţă cu darul acestei vâlcele magice.

— Ce părere ai dacă rămân la Kinnaird, Pa? am întrebat cerul, dorindu-mi cu fervoare să fac acea conexiune vitală, invizibilă, cu omul pe care-l iubeam cel mai mult pe lume.

Şi, încă o dată, vorbeam singură, atât fizic, cât şi spiritual, iar asta mă tulbura destul de mult.

La câteva sute de metri de conac, m-am trezit că mă uit de pe un colţ de stâncă într-o zonă foarte împădurită, în pantă. Era un loc privat, dar tot am coborât panta ca să investighez, timp în care am descoperit că era uşor accesibilă. Era locul perfect pentru ţarcul lui Molly, Igor, Posy şi Polson, cele patru pisici sălbatice.

Am petrecut o vreme plimbându-mă, ştiind că povârnişul împădurit va oferi o senzaţie de siguranţă, de care au nevoie pisicile ca să se acomodeze suficient cât să se aventureze şi, în cele din urmă, să se înmulţească. Era la doar zece minute de conac şi de colibele din jur – destul de aproape cât să le pot aduce zilnic mâncare, chiar şi în toiul iernii. Mulţumită de alegerea mea, am urcat panta spre poteca îngustă şi denivelată, care servea ca drum de acces prin vâlcea.

Apoi am auzit zgomotul unui motor care venea spre mine. M-am întors şi l-am văzut pe Cal, care scosese capul pe geamul Land Roverului, uşurat.

— Aici erai! Unde-ai fost? Beryl a pregătit micul dejun demult, dar nu te-a găsit când a urcat în camera ta să te cheme. Era convinsă că ai fost răpită în timpul nopţii de Nesăbuitul Mactavish, fantoma care bântuie conacul.

— O, Doamne, ce rău îmi pare, Cal! Este o dimineaţă tare

frumoasă şi am ieşit să explorez. Am şi găsit locul perfect pentru a construi ţarcul felinelor. Chiar acolo! am spus arătând spre pantă.

— Atunci, a meritat s-o zăpăceşti pe Beryl cu mâncarea ei cu tot. Şi-apoi, nu-i prinde rău să-i pui simţurile în mişcare, să mai simtă şi ea ceva entuziasm, dacă înţelegi la ce mă refer. Cal mi-a făcut cu ochiul, în timp ce închideam portiera din dreapta. Sigur, problema este că se crede adevărata stăpână a conacului şi nu pot nega asta, fiindcă în multe feluri chiar este. Hai să te duc înapoi!

M-am supus şi am pornit.

— Drumurile astea devin periculoase când ninge, a comentat Cal.

— Am locuit la Geneva toată viaţa, aşa că sunt obişnuită să conduc pe zăpadă.

— Asta-i bine, că o să fie zăpadă la greu în următoarele luni. Uite! mi-a arătat Cal. Chiar în spatele pârâiaşului din crângul ăla de mesteceni se adăpostesc cerbii noaptea.

— Nu pare să ofere prea multă protecţie, am spus uitându-mă la pâlcul de copaci rari.

— Mda, tocmai ăsta-i baiul. Cea mai mare parte din zona împădurită a dispărut din vâlcea. Am început reîm păduri rea, da’ tot va trebui să o împrejmuim cu gard, că al’fel o să mănânce căprioarele toţi puieţii. Foarte grea sarcină şi-a asumat noul conaş. Ah, Beryl, nu face asta!

S-a auzit un zgomot de motor care se înfundă, în timp ce Cal încerca să bage din nou în viteză. Maşina s-a zgâlţâit câteva secunde, după care a mers din nou lin.

— „Beryl”? am repetat.

— O, da! a chicotit, am botezat-o după menajeră, că maşina asta-i tare ca piatra şi te poţi bizui pe ea, chiar dacă mai sughiţă din când în când.

Când m-am întors cu Cal la conac, i-am cerut scuze lui Beryl că am dispărut înainte de micul dejun, după care m-am simţit obligată să mănânc sendvişurile cu Marmite pe care mi le făcuse – „în loc de micul dejun pe care nu l-ai mâncat”. Şi nu îmi plăcea deloc crema aia.

— Nu cred că mă place, am mormăit, uitându-mă la Cal, în timp ce ea ieşea din bucătărie şi el mă ajuta să scap de o parte din chestiile alea.

— Of, Tig! Biata femeie e doar stresată, a spus Cal cu înţelepciune, sfărâmând sendvişurile între fălcile lui imense, la zi, cu ce tren vrei să pleci? E unul la 3:29, dar depinde de tine.

Ţârâitul telefonului ne-a întrerupt conversaţia, dar s-a oprit repede, înainte să îi răspund lui Cal, Beryl s-a întors în bucătărie.

— Conaşul doreşte să vorbească cu tine, Tiggy! E un moment potrivit? m-a întrebat.

— Normal.

Am ridicat din umeri, apoi m-am dus după Beryl pe coridorul din spate şi am intrat într-o cameră micuţă, care se vedea că fusese birou.

— Te las singură, a spus şi mi-a arătat receptorul de pe masă.

Uşa s-a închis după ea.

— Alo? am spus în receptor.

— Alo, Tiggy! Scuze că nu am putut veni la Kinnaird cu tine. Au apărut nişte urgenţe la spital.

— Nicio problemă, Charlie! am minţit, fiindcă eram într-adevăr dezamăgită.

— Şi? Ce părere ai de Kinnaird?

— Cred... că este unul dintre cele mai incredibile locuri pe care le-am văzut vreodată. Ţi se taie respiraţia, zău, Charlie! Ah! Şi apropo, cred că am găsit locul perfect pentru pisici.

— Serios?

— Da.

L-am explicat unde era locul pe moşie şi motivele alegerii mele.

— Dacă zici că-i potrivit, Tiggy, atunci nu mă îndoiesc. Şi tu? Te-ai bucura să vii cu ele?

— Păi, îmi place la nebunie aici! am spus, zâmbind în receptor. De fapt, nu doar îmi place, ador locul ăsta.

— Deci ai putea trăi o vreme acolo?

— Da, clar! am răspuns fără întârziere.

— Atunci, ce să zic, este... fantastic! în special Cal o să fie încântat, îmi dau seama că nu am discutat încă despre bani şi condiţii, dar îţi convine dacă îţi trimit ceva pe e-mail? Să zicem o perioadă de trei luni pentru început?

— Da, e în regulă, Charlie. O să citesc e-mailul şi îţi răspund.

— Super! Abia aştept să îţi arăt chiar eu împrejurimile data viitoare, dar sper că Beryl te-a ajutat să te acomodezi la conac.

— O, da!

— Foarte bine. Păi, atunci, îţi trimit e-mailul şi, dacă eşti de acord să vii să lucrezi la Kinnaird, poate ai vrea să te duci acolo împreună cu pisicile, la începutul lui decembrie?

— Sună perfect.

Ne-am salutat politicos, am închis şi m-am întrebat dacă tocmai luasem cea mai bună sau cea mai proastă decizie din viaţa mea.

După ce i-am mulţumit din suflet lui Beryl pentru ospitalitatea ei, Cal m-a dus să-mi arate căsuţa rustică, dar fermecătoare, pe care urma s-o împart cu el dacă acceptam slujba. Apoi ne-am urcat în maşina Beryl şi am pornit spre gara din Tain.

— Şi acum, vii odată cu pisicile au ba? m-a întrebat Cal direct.

— Da, aşa am să fac.

— Slavă Cerului!

Cal a lovit volanul de bucurie. Pisicile erau ultimul lucru de care aveam nevoie, având în vedere câte am de făcut.

— O să vin cu ele în decembrie, ceea ce înseamnă că trebuie să începi să organizezi construcţia ţarcului lor.

— Da, Tig, şi o să am nevoie să-mi dai sfaturi serioase în privinţa asta, dar e o veste minunată că vii. Eşti sigură că o să faci faţă izolării? a întrebat, în timp ce hurducăiam pe drumul care pornea de la moşie. Că nu-i pentru toată lumea.

În acel moment, soarele a ales să iasă din spatele unui nor, luminând vâlceaua de sub noi, scăldată într-o ceaţă mistică. — O, da, Cal! Ştiu că pot.

Am zâmbit, simţind cum mă trecea un fior de entuziasm.

Capitolul 3

Următoarea lună a trecut imediat. O lună în care, cu tristeţe, mi-am luat de multe ori rămas-bun de la Margaret şi de la iubitele noastre animale. Căprioara, două veveriţe roşcate, ariciul, bufniţele şi singurul măgar care rămăsese la noi au fost toate duse la noile lor adăposturi. Margaret era mult mai calmă decât mine în privinţa asta, eu, una, am vărsat găleţi de lacrimi la plecarea fiecăruia în parte.

— Aşa este viaţa, Tiggy, acum spui „bun venit”, pe urmă „adio” şi ar fi bine să înţelegi asta cât se poate de repede, m-a sfătuit.

Au urmat o sumedenie de e-mailuri şi de consultaţii la telefon cu Cal în privinţa ţarcului pentru pisici sălbatice. Până la urmă, a angajat o companie să-l construiască.

— Mi s-a cerut să fac orice cheltuială necesară, mi-a explicat Cal. Conaşul a solicitat o subvenţie şi este hotărât să determine pisicile să se împerecheze.

Din fotografiile pe care mi le-a trimis, se vedea că e o operă de artă – o serie de cuşti ca nişte pavilioane, legate între ele prin tuneluri înguste şi împrejmuite de arbori, vegetaţie şi vizuini făcute de om, ca pisicile să poată explora. Urmau să fie patru pavilioane cu totul, ca să-şi poată stabili fiecare propriul teritoriu şi ca femelele să poată fi ţinute departe de masculi dacă şi când erau gestante.

În ultima noastră seară împreună, i-am arătat lui Margaret fotografiile la un pahar de sherry.

— Doamne! Ar putea foarte bine să încapă şi două girafe acolo, darămite câteva pisici schiloade, a chicotit.

— E clar că Charlie are intenţii foarte serioase în privinţa programului de împerechere.

— Ah, păi, Charlie al nostru este perfecţionist. Păcat că nu şi-a văzut visul din tinereţe cu ochii. Nu cred că şi-a mai revenit de-atunci.

Am ciulit urechile.

— Ce-a păţit?

— N-ar fi trebuit să spun nimic, dar sherry-ul mi-a dezlegat limba. Să spunem doar că nu a avut noroc în dragoste. A pierdut o fată care s-a dus cu altul, după care s-a căsătorit cu soţia aia a lui, ca să-i treacă amarul.

— L-ai cunoscut soţia?

— O dată, în persoană, adică la nunta lor de-acum şaisprezece ani. Am schimbat câteva vorbe, dar nu mi-a plăcut de ea. Să ştii că-i foarte frumoasă, dar, ca în basme, frumuseţea fizică nu-i întotdeauna şi interioară, iar Charlie a fost mereu naiv când venea vorba de femei. S-a căsătorit la douăzeci şi unu de ani, când era student în anul trei la medicină, în Edinburgh, a suspinat Margaret. Ea era deja însărcinată cu Zara, fiica lor, ştii? Aş zice că întreaga viaţă de dinainte a lui Charlie a fost o reacţie la atitudinea tatălui său. Medicina şi mariajul i-au oferit o cale de evadare. Poate a venit, în sfârşit, momentul lui Charlie, a spus Margaret, luând o ultimă gură de sherry. Ar fi cazul.

***

A doua zi de dimineaţă, mă agitam în spatele lui Beryl-Land Rover, în care se aflau în acel moment Molly, Igor, Posy şi Polson, care mieunau şi mârâiau, protestând în cuştile lor. Am făcut eforturi uriaşe să le bag în maşină şi, în ciuda puloverului şi a mănuşilor groase de lucru, aveam mâinile şi braţele zgâriate în câteva locuri. Cu toate că pisicile sălbatice scoţiene au aproximativ aceeaşi dimensiune şi culoare precum cele domestice, altă asemănare nu există. Nu degeaba li se spune „tigri scoţieni”. Polson, în special, are tendinţa de a muşca mai întâi şi abia pe urmă să vadă care e baiul.

Totuşi, în ciuda firii lor morocănoase şi adesea nărăvaşe, le iubeam pe toate. Erau o undă de speranţă într-o lume în care îşi dăduseră duhul foarte multe specii native. Margaret îmi spusese că, pentru a le împiedica să se împerecheze cu pisicile domestice, câteva programe din Scoţia aveau ca scop să producă pui de rasă, pentru a le sălbătici din nou mai târziu. În timp ce închideam uşile în nasul pisicilor care mârâiau de indignare, am simţit povara responsabilităţii, de a fi unul dintre apărătorii viitorului lor.

Alice, ariciul meu – pe care-l botezasem aşa când căzuse într-o gaură de iepure, era pui atunci, şi îl salvasem din fălcile câinelui Guiness, care-l scosese de-acolo – era într-o cutie de carton, aflată pe scaunul din faţă, împreună cu rucsacul în care îmi ţineam puţinele haine pe care le aveam.

— Eşti gata de plecare? m-a întrebat Cal, care stătea deja

la volan, dornic să pornească.

— Da, am înghiţit în sec, ştiind că trebuia să mă întorc în casă şi să-mi iau rămas-bun de la Margaret, momentul cel mai dureros dintre toate. Poţi să mai rabzi cinci minute?

Cal a încuviinţat tăcut şi înţelegător, în timp ce dădeam fuga în casă.

— Margaret? Unde eşti? Hei!

N-o vedeam nicăieri, aşa că am pornit în căutarea ei afară şi am găsit-o stând pe jos, în mijlocul ţarcului gol în care stătuseră pisicile sălbatice, cu Guiness şi cu Button de fiecare parte a ei. Îşi ţinea capul în mâini şi i se zguduiau umerii.

M-am dus la ea, m-am aşezat în genunchi şi am luat-o în braţe.

— Margaret? Nu plânge, te rog, că sigur mă apucă şi pe mine.

— N-am ce face, fato! Am încercat să mă ţin tare, dar azi... Şi-a luat mâinile de pe faţă şi am văzut că avea ochii roşii. Ei bine, astăzi că plecaţi şi tu, şi pisicile, este sfârşitul unei ere.

A întins spre mine mâna noduroasă şi bolnavă de artrită, pe care de obicei o asociezi cu vrăjitoarele rele din poveştile pentru copii, dar care oferă exact opusul: bunătatea însăşi.

— Mi-ai fost ca o nepoată, Tiggy. N-o să te pot răsplăti niciodată pentru felul în care mi-ai ţinut animalele în viaţă şi sănătoase, când nu am mai avut eu puterea fizică s-o fac.

— O să vin să te văd curând la bungalow, promit! în fond, nu suntem aşa departe una de alta. Am mai îmbrăţişat-o o dată. A fost o plăcere şi am învăţat enorm de la tine. Mulţumesc, Margaret!

— Plăcerea a fost de partea mea. Şi, apropo de învăţat, cât eşti acolo, să-l vizitezi pe Chilly, un ţigan bătrân care locuieşte pe moşie. Este o mină de aur când vine vorba de remedii naturale pentru animale şi oameni.

— Aşa voi face. La revedere, dragă Margaret!

M-am ridicat şi, ştiind că eram pe cale să plâng şi eu, m-am dus repede spre poartă. Cal a apărut lângă mine.

— Ai grijă ca pisicile noastre să facă pui frumoşi, bine? a strigat Margaret, în timp ce-i făceam cu mâna pentru ultima

oară. M-am urcat în Beryl şi am pornit spre următorul capitol al vieţii mele.

***

— Asta este camera ta, Tig! a spus Cal, aruncând-mi rucsacul pe jos.

M-am uitat în camera micuţă, cu tavan scund, crăpat, cu tencuială umflată, extenuat parcă să mai ţină acoperişul pe umeri. Era a) incredibil de frig şi b) spartan chiar şi faţă de ce eram eu obişnuită, dar cel puţin avea un pat şi o servantă, pe care pusesem ariciul, cu cutie cu tot.

— Pot să-i aduc cuşca aici? m-a întrebat Cal. Nu vreau s-o ştiu în sufragerie. Dacă scapă noaptea, poate calc pe ea şi o strivesc din greşeală în drum spre baie. N-ar trebui să hiberneze?

— Ar trebui să fie în sălbăticie, dar nu pot risca, i-am explicat. Nu a luat destul în greutate de când am salvat-o şi nu ar rezista peste iarnă. Trebuie s-o ţin la cald şi să mă asigur că mănâncă.

Cal i-a adus cuşca şi, după ce am aşezat-o pe Alice la locul ei şi i-am dat un plic cu mâncarea ei preferată de pisici, m-am simţit atât de obosită, că m-am aşezat pe pat. Îmi doream să mă întind.

— Mulţumesc pentru ajutorul de azi, Cal! Nu aş fi putut să cobor singură cu pisicile pe povârniş până la ţarcuri.

— Da. Ochii lui Cal s-au oprit asupra mea. Eşti o zână fragilă, nu-i aşa? Mă îndoiesc că o să te rog să mă ajuţi să repar garduri sau să tai lemne pentru foc iarna asta.

— Sunt mai puternică decât par, am minţit apărându-mă, pentru că nu eram. Cel puţin fizic.

— Da, păi, sunt sigur că ai alte puteri, Tig. Cal a arătat spre camera rece şi goală. Casa asta are nevoie de mâna unei femei, a sugerat. Eu nu mă pricep.

— Sunt sigură că o putem face mai confortabilă.

— Vrei ceva de mâncare? Avem tocăniţă de căprioară în frigider.

— Ăăă, nu, mulţumesc, sunt vegetariană, poate ai uitat...

— Sigur. Ei bine... A ridicat din umeri, în timp ce căscam ca un leu. Poate ar trebui să dormi.

— Cred că da.

— E o cadă în baie dacă vrei să te speli. Aştept până vine

apa caldă.

— Serios, nu-ţi face griji! Mă duc la culcare, am răspuns. Noapte bună, Cal!

— Noapte bună, Tig!

După ce s-a închis uşa după el, m-am cufundat pe salteaua înşelător de confortabilă şi scobită bine, mi-am tras pătura pe mine şi am adormit pe loc.

***

M-am trezit la ora şase, şi asta pentru că trebuie luate în calcul atât temperatura scăzută, cât şi alarma mea internă. Am aprins lumina şi am observat că afară e încă beznă şi că geamurile au îngheţat pe interior.

Nu era nevoie să mă îmbrac, pentru că nu-mi scosesem puloverul şi blugii murdari, aşa că mi-am tras pe mine încă un cardigan, bocancii, căciula şi geaca de schi. Am intrat în sufrageria prevăzută cu bârne, în care se afla şi un şemineu mare cu un cotlon lângă coş. Am luat lanterna, Cal îmi arătase că e agăţată în cuiul de pe uşă, am aprins-o şi mi-am făcut curaj să mă aventurez afară. Cu ajutorul lanternei şi al memoriei, m-am îndreptat spre hambarul în care se afla o cameră frigorifică, ca să iau stârvurile de porumbel şi de iepure cu care să hrănesc pisicile. Când am intrat, am văzut că Thistle dormea pe un balot de fân într-un colţ. M-am apropiat, s-a ridicat şi s-a întins somnoros înainte să vină pe picioarele lui extrem de lungi ca să mă salute, împingându-şi botul ascuţit în palma mea întinsă. M-am uitat în ochii lui căprui, inteligenţi, acoperiţi de un breton cenuşiu, cu sprâncene rebele, crescute prea mult şi mi s-a înmuiat inima.

— Hai, băiete! Hai să vedem dacă-ţi găsim şi ţie ceva de mâncare.

După ce am luat mâncarea pisicilor şi am ales un os suculent pentru Thistle, am ieşit din nou afară. Thistle a încercat să mă urmeze, dar l-am împins şovăitoare înapoi în hambar.

— Poate în altă zi, dragule, i-am spus.

Nu puteam risca să sperie pisicile care abia sosiseră.

Am pornit pe pajiştea acoperită de chiciură şi am coborât panta spre ţarcuri. Negrul ca de cerneală al cerului era mai intens ca oricând, fără pic de lumină artificială. Am folosit

lanterna ca să văd pe unde merg pe pantă şi am ajuns la intrare.

— Molly? am şoptit în beznă. Igor? Posy? Polson?

Am apăsat pe clanţă din obişnuinţă, după care mi-am amintit că aici, unde puteau veni vizitatori în viitor, era o tastatură deasupra broaştei, ca să nu intre oricine la întâmplare şi să deranjeze pisicile. M-am străduit să-mi amintesc codul pe care mi-l spusese Cal, am apăsat pe combinaţia corectă – după părerea mea – şi, la a treia încercare, am auzit un clic uşor, iar poarta s-a deschis în sfârşit. Am închis-o după mine.

Am strigat din nou pisicile pe nume, dar nu venea niciuna. Nu am auzit nicio frunză foşnind sub picioarele lor. Cu patru pavilioane imense, pisicile puteau fi oriunde şi, evident, se ascundeau. Sunt probabil supărate.

— Hai, copii, sunt eu, Tiggy! am şoptit. În liniştea pavilionului am scos aburi pe gură. Am venit, nu vă fie frică. Sunteţi în siguranţă, vă promit. Sunt aici, cu voi, am repetat.

Apoi am aşteptat din nou să văd dacă reacţionează la vocea mea. Nici vorbă, aşa că, după ce am investigat fiecare pavilion în parte şi am ascultat cât am putut de atent înainte să mor de frig, am distribuit vânatul, am ieşit pe poartă şi am urcat panta.

***

— Un’ te-ai dus cu noaptea-n cap? m-a întrebat Cal, în timp ce ieşea din bucătăria micuţă, cu nişte ceşti cu ceai aburind, pentru amândoi.

— Am fost să văd de pisici, dar n-au ieşit. Sunt probabil speriate bietele de ele, dar cel puţin mi-au auzit vocea.

— După cum ştii, nu mă prea omor după pisici în general. Sunt egoiste, zgârie – nişte nemernice antisociale, loiale celor care le hrănesc. Oricând prefer un câine ca Thistle, a comentat Cal.

— L-am văzut azi-dimineaţă în hambar, i-am dat un os din camera frigorifică, am recunoscut, sorbind din infuzia tare. Acolo doarme mereu?

— Da, este un câine de vânătoare, cum spuneam, nu o potaie răsfăţată de oraş.

— Nu poate dormi în casă, măcar din când în când? Este

foarte frig acolo.

— Ah, Tig! Eşti prea sentimentală. S-a obişnuit, m-a certat Cal cu blândeţe, în timp ce se întorcea în bucătărie. Vrei pâine prăjită cu gem?

— Aş vrea, da, mersi, am strigat şi am intrat în dormitor.

M-am pus în genunchi în faţa cuştii lui Alice, ca să-i deschid grilajul şi am văzut doi ochi luminoşi care mă priveau din spatele căsuţei de lemn în care-i plăcea să se ascundă. Se rănise grav la unul dintre picioarele ei micuţe atunci când căzuse în vizuina iepurelui şi nu-şi revenise pe deplin. Şchiopăta în cuşcă asemenea unui pensionar, deşi nu avea decât câteva luni.

— Bună dimineaţa, Alice! am şoptit. Cum ai dormit? Vrei castravete, ce zici?

M-am întors în bucătărie să iau castravetele din frigider – care, am observat, trebuia curăţat bine pentru a scoate tenta verzuie de mucegai din spate şi de pe rafturi. Am mai observat şi chiuveta plină cu oale şi tigăi murdare. Am scos pâinea din prăjitor şi, ca s-o ung cu margarină, am pus-o pe blatul aglomerat, plin de firimituri acumulate probabil de-o săptămână.

Ca *orice bărbat,* mi-am spus. Chiar dacă nu sunt obsedată cu curăţenie, era peste puterile mele să tolerez mizeria şi mă mâncau degetele să mă pun pe treabă. După ce i-am dat să mănânce lui Alice, m-am aşezat cu Cal la masa mică din colţul sufrageriei şi am mâncat sendvişurile.

— Şi ce le dai de obicei pisicilor dimineaţa? m-a întrebat.

— Azi le-am lăsat porumbei şi doi iepuri pe care i-am adus cu mine.

— Vezi că am nişte inimi de căprioară puse la frigider pentru tine. Îţi arăt – într-un hambar din curte, în spatele conacului.

— Mersi, Cal, o să le placă la nebunie.

— Nu înţeleg, Tig. Zici că eşti vegetariană, cum poţi să umbli toată ziua cu carne de animale moarte?

— Pentru că aşa e natura, Cal. Oamenii au evoluat destul cât să ia decizii conştiente în ceea ce priveşte dieta lor şi avem destule surse alternative de mâncare ca să supravieţuim, pe când animalele nu au. Alice se hrăneşte cu carne pentru că aşa este specia ei, ca şi pisicile. Pur şi

simplu aşa stau lucrurile, deşi recunosc că nu-mi place să umblu cu inimi de căprioară. Inima este însăşi esenţa noastră, nu-i aşa?

— N-am ce să zic. Sunt om şi-mi place să simt gust de carne crudă între măsele, că-s măruntaie sau cea mai bună friptură. Cal a dat din deget la mine. Şi îţi zic, Tig, *io* n-o să evoluez niciodată, sunt carnivor get-beget.

— Îţi promit că n-o să încerc să te convertesc, cu toate că trag linie la gătit cotlete de miel şi alte chestii.

— Şi-apoi, parcă vouă, francezilor, vă plăcea carnea roşie.

— Sunt elveţiancă, nu franţuzoaică, aşa că poate se explică, am contraargumentat rânjind.

— Margaret mi-a zis că eşti şi expertă, nu, Tig? Cu diploma ta, sunt sigur că ai putea obţine un post de succes într-un laborator, în loc să fii infirmieră pentru nişte pisici puricoase. De ce Kinnaird?

— De fapt, chiar am lucrat într-un laborator la o grădină zoologică, unde am făcut analiză de date câteva luni. Aveam salariu bun, dar eram nefericită. Calitatea vieţii este cea care contează, nu?

— Da, având în vedere cu cât sunt plătit pentru orele de muncă în care mă spetesc, trebuie să cred asta! a chicotit Cal din inimă. Mă rog, mă bucur că eşti aici, o să-mi placă prezenţa ta.

— Mă gândeam să mă apuc de curăţenia de primăvară în casă, dacă nu te superi.

— Ar prinde bine, asta-i limpede. Mersi, Tig! Ne vedem mai târziu.

Şi-a pus pe umeri geaca Barbour şi s-a îndreptat spre uşă cu paşi apăsaţi.

***

Am petrecut restul dimineţii cu pisicile sau, mai bine zis, fără ele, pentru că, oricât le-am căutat prin vizuinile bine ascunse în frunziş, nu am dat de ele.

— Ce dezastru ar fi dacă mi-ar muri protejatele din prima săptămână! i-am spus lui Cal când a apărut acasă la prânz, ca să-şi mănânce unul dintre sendvişurile lui gigantice. Nu se ating de mâncare.

— Chiar că da, a mormăit, dar păreau să aibă destulă

grăsime cât să le ţină cel puţin câteva zile. Se vor acomoda, Tig.

— Aşa sper, zău. Oricum, trebuie să cumpăr mâncare şi produse de curăţenie, am spus. Unde-i cel mai apropiat magazin?

— Vin cu tine chiar acum la magazinul din sat. Te învăţ să conduci – cu Beryl trebuie să te obişnuieşti.

În următoarea oră am condus-o pe Beryl şi i-am învăţat idiosincraziile în timp ce parcurgeam drumul spre magazinul din sat şi înapoi. Prăvălia, destul de sărăcăcioasă, vindea câteva tipuri de biscuiţi scoţieni pentru turişti, dar, în rest, nu avea mare lucru. Cel puţin am reuşit să iau cartofi, varză şi morcovi, nişte alune sărate şi multă fasole gătită, pentru proteine.

Acasă, Cal m-a lăsat singură, dar fiindcă am tot căutat degeaba un mop şi o mătură, am decis că nu aveam de ales decât să mă duc la Beryl s-o întreb dacă pot să împrumut lucrurile astea. Am traversat curtea spre uşa din spate a conacului. Am bătut în zadar, aşa că am deschis uşa şi am intrat.

— Beryl? Sunt Tiggy, de la căsuţă. Eşti aici? am strigat. Am înaintat pe coridor spre bucătărie.

— Sunt sus, draga mea, cu treburi! s-a auzit o voce de la etaj. Cobor în câteva clipe. Mergi şi pune de ceai în bucătărie, bine?

Am ascultat-o şi, tocmai când căutam un ceainic, Beryl a intrat cu o tânără palidă la faţă, care purta un şorţ şi o pereche de mănuşi de cauciuc.

— Ea este Alison, care va ţine conacul curat ca lacrima când vor sosi oaspeţii de Crăciun. Nu-i aşa, Alison?

Beryl pronunţa cuvintele lent, apăsat, de parcă fata nu auzea bine.

— Da, doamnă Megurk, aşa fac!

— Bine, Alison! Ne vedem mâine-dimineaţă la opt fix. Sunt multe de făcut până soseşte conaşul.

— Da, doamnă Megurk! a repetat fata, care părea complet îngrozită de noul ei şef.

A dat din cap în loc de la revedere şi a ieşit fuguţa din bucătărie.

— Vai de mine şi de mine! a comentat Beryl, deschizând

dulapul şi scoţând un ceainic. Nu prea o duce mintea pe Alison a noastră, dar în zona asta nu am prea multe variante din care să aleg personalul. Cel puţin poate veni la lucru pe jos de la ferma părinţiilor ei, lucru care, pe timp de iarnă, înseamnă mare lucru.

— Tu locuieşti în apropiere? am întrebat-o pe Beryl, în timp ce punea o linguriţă cu frunze de ceai în oală.

— Într-o căsuţă, dincolo de vâlcea. Bănuiesc că nu vrei lapte la ceai.

— Nu.

— Vrei un desert făcut în casă? Are unt. Beryl a arătat spre raftul cu biscuiţi tentanţi, cu straturi groase de caramel şi ciocolată. Lăptăria este chiar la uşă şi garantez personal că vacile sunt bine îngrijite aici.

— Atunci mulţumesc, aş vrea o porţie, am spus, hotărând că nu e momentul să încerc să explic că protestul meu are legătură cu faptul că viţeii nou-născuţi sunt smulşi de lângă mamele lor, ţinute gestante în permanenţă ca să ofere cantităţi nefireşti de lapte pentru oameni. Carne şi peşte nu mănânc deloc. Mai trec cu vederea când e vorba de lactate. Îmi place ciocolata cu lapte, am recunoscut.

— Tuturor ne place, nu?

Beryl mi-a pus o felie de prăjitură pe o farfurie şi a zâmbit imperceptibil. Am simţit că am făcut un mic pas una spre alta, chiar cu costul principiilor mele.

— Aşadar, cum te descurci la căsuţă?

— Păi, am venit să te întreb dacă ai un mop şi-o mătură, poate un aspirator de împrumut, ca să fac curat ca lumea, am zis, savurând fiecare înghiţitură din prăjitura de biscuiţi gustoasă.

— Chiar am. Bărbaţilor le place să trăiască ca porcii în cocină, nu?

— Unora da, deşi tata era unul dintre cei mai cusurgii oameni pe care i-am cunoscut. Totul era la locul lui şi în fiecare dimineaţă îşi făcea singur patul, cu toate că pentru asta avea – aveam toate – menajeră.

Beryl s-a uitat la mine de parcă îmi reevalua statutul.

— Să înţeleg că faci parte dintre conaşi?

Era un cuvânt nefamiliar.

— Ce înseamnă asta?

— Scuze, Tiggy, engleza ta este aşa de bună, încât uit că probabil eşti franţuzoaică, după accentul pe care-l aud.

— Sunt elveţiancă, de fapt, dar da, limba mea maternă este franceza.

— Întrebarea mea era dacă vii dintr-o familie de nobili, mi-a explicat Beryl. Având în vedere că aveaţi menajeră.

— Nu, sau cel puţin nu cred. Eu şi cele cinci surori ale mele am fost adoptate de tata când eram bebeluşi, ştii?

— Serios? Ce fascinant! Ţi-a spus tatăl tău de unde eşti de baştină?

— Din păcate, a murit acum cinci luni şi ceva, dar ne-a lăsat fiecăreia dintre noi câte o scrisoare. A mea spune exact unde m-a găsit.

— Şi te duci acolo?

— Nu sunt sigură. Mă bucur că sunt eu – adică „eu”, aşa cum mă ştiu dintotdeauna şi că am amintiri minunate cu surorile şi cu tatăl meu adoptiv.

— Şi vrei să nu ţi le tulbure nimeni? a întrebat Beryl.

— Da, cam aşa cred.

— Cine ştie? într-o zi, poate o să-ţi doreşti, dar, deocamdată, îmi pare rău pentru pierderea ta. Bun, mopurile şi măturile sunt în dulap, pe culoar, în stânga ta. Ia ce ai nevoie, numai să le aduci înapoi când termini cu ele.

— Mulţumesc, Beryl! am spus, emoţionată de cuvintele ei de mângâiere pentru Pa.

— Dacă mai ai nevoie de ceva ca să-ţi faci căsuţa aia a ta mai confortabilă, spune-mi! Acuma trebuie să-i spun prin staţie lui Ben, omul nostru bun la toate, să îi ducă lemnele de foc lui Chilly.

— Bătrânul ţigan care locuieşte pe moşie?

— Întocmai.

— Margaret zicea că ar trebui să-l cunosc.

— Păi, îl găseşti oricând, draga mea! îl chinuie artrita şi habar n-am cum supravieţuieşte iarna în vâlceaua aia. Cel puţin are coliba aia de lemn, pe care i-a construit-o noul conaş astă-vară. Este izolată termic, deci stă la cald.

— Ce drăguţ din partea lui Ch... a conaşului!

— Ei, i-am spus deja că, pentru siguranţa lui Chilly, ar trebui să-l mute serviciile sociale în sat. Problema este că

de fiecare dată când se duc până acolo să-l ia, se ascunde şi nu-l găseşte nimeni. Data următoare când se vor duce, nu-l mai anunţ, s-a plâns Beryl. Asta mai înseamnă şi că unul dintre noi trebuie să vadă zilnic de el, să-i ducă mâncare şi să-i umple coşul cu lemne. De parcă n-avem destule pe cap. Mă rog, trebuie să mă apuc de treabă.

Beryl s-a întins spre staţia radio.

După ce am luat un mop, o mătură şi un aspirator, le-am târât prin curte, fără ajutorul lui Thistle, care alerga bucuros, în zigzag, în faţa mea.

— Hei, Tig! s-a auzit o voce din fundul hambarului. Sunt înăuntru, fierb nişte capete de cerb. Pui şi tu de ceai curând?

— Da, dar va trebui să ieşi de-acolo să-l iei, că n-am de gând să pun piciorul înăuntru cât faci asta, am strigat şi eu.

— Să trăieşti, Tig, două linguriţe de zahăr, te rog!

— Da, Domnia Ta! am răspuns. Stai să las mai întâi găleata şi mopul, dacă nu te superi.

Am făcut o plecăciune înainte să deschid uşa căsuţei.

Capitolul 4

Mai erau doar două săptămâni până la Crăciun, iar zilele se scurtaseră şi mai mult în întâmpinarea solstiţiului de iarnă. În ciuda chiciurii de la ferestre, încă nu ninsese şi eram mulţumită că reuşisem să fac casa mai confortabilă. A doua zi după ce împrumutasem mopul, mătura şi aspiratorul, Beryl apăruse cu un braţ de perdele cu modele florale drăguţe.

— Alege-ţi, m-a îndemnat. Erau în conac înainte să remobilăm şi sunt prea bune ca să le arunc. Mai avem şi nişte covoare de rezervă – cam mâncate de molii, dar mai ţin de cald dacă le pui pe podeaua asta de piatră. Spune-i lui Cal că în hambar este un fotoliu vechi de piele, care ar sta bine lângă şemineu.

— Gospodină mică ce eşti! chicotise Cal, când văzuse sufrageria proaspăt redecorată.

Deşi nu-mi stătea în fire, mă bucurasem să fac asta,

pentru că nu avusesem niciodată o casă a mea. Acum era o plăcere să stau seara pe fotoliul uzat de piele, în faţa focului gigantic, cu Cal întins pe canapea. Cu toate că iniţial o ignorase pe Alice, Cal căzuse pradă farmecelor ei, o scotea adesea din cuşcă şi o lăsa să se ghemuiască mulţumită pe palma lui mare. Mă cam deranja că nu avea nicio problemă s-o lase pe Alice în casă, dar nu ceda şi în privinţa lui Thistle.

— De Crăciun te duci la familia ta? m-a întrebat el, în timp ce luam micul dejun împreună.

Marginile geamurilor acoperite de chiciură încadrau vâlceaua spectaculoasă din faţa casei.

— Iniţial, mă gândisem să mă duc acasă în Elveţia câteva zile, dar, fiindcă pisicile încă nu s-au acomodat, nu cred că pot. M-aş foi toată ziua şi-apoi niciuna dintre surorile mele nu se întoarce acasă anul ăsta, aşa că ar fi chiar ciudat să mă aflu acolo fără ele şi Pa.

— Ele unde locuiesc?

— Maia, cea mai mare, este în Brazilia, Ally în Norvegia, Star în sudul Angliei, Cece se pare că a pornit într-una din aventurile ei şi Electra, sora mai mică... ei bine, poate fi oriunde. Este model. Poate ai auzit de ea. Ca majoritatea oamenilor.

— Doar nu te referi la acea Electra! Adică... fata aia care-i mai înaltă ca mine şi mereu pe prima pagină a ziarelor, aproape dezbrăcată şi cu o atitudine de vedetă rock?

— Ba da, aia e, am confirmat.

— Uau, Tig! Eşti plină de surprize! S-a uitat mai bine la mine. Nu, nu semeni deloc cu ea.

— Am fost adoptate toate, Cal, nu uita! am chicotit. Nu ne curge acelaşi sânge prin vine.

— Ah, normal! Păi spune-i Electrei că, dacă are chef vreodată să-şi viziteze sora, mi-ar face plăcere s-o însoţesc la cârciuma din sat, ca să bem oleacă de whisky.

— O să-i transmit data viitoare când vorbesc cu ea, am răspuns şi, văzându-i ochii cum îi strălucesc ca două stele, am schimbat brusc subiectul. Şi? Tu ce faci de Crăciun?

— Ca în fiecare an. Cu familia, în Dornoch. Eşti bine-venită în casa noastră, Tig. Doar n-o să ne haleşti tot curcanul, nu? a chicotit.

— Eşti tare amabil, Cal, dar încă nu m-am hotărât. Mă simt prost că nu este niciuna dintre noi cu Ma, doamna care a avut grijă de noi de când eram mici. Poate ar trebui s-o invit pe ea aici, m-am gândit.

— „Ma” asta a ta era căsătorită cu tatăl vostru?

— Nu, deşi cam tot aia era. Nu într-un sens intim, am explicat repede. O angajase ca dădacă pentru noi toate în copilărie şi n-a mai plecat.

— Ciudată familie mai ai, dacă nu te superi, Tig. Cel puţin în comparaţie cu a mea.

— Ştiu, dar le iubesc pe Ma şi pe Claudia, menajera noastră, şi pe surorile mele, la fel de mult cum îţi iubeşti tu familia. Nu-mi doresc deloc ca moartea lui Pa să ne despartă. El era cel care ne ţinea laolaltă, am oftat. Mereu am încercat să ne ducem acasă de Crăciun.

— Da, familia înseamnă totul, a consimţit Cal. Şi dacă-i urâm de moarte, când le face rău un străin, îi apărăm cu toate armele pe care le avem. Dacă vrei s-o inviţi pe Ma a ta să vină aici, e foarte bine şi o să facem tot posibilul să petrecem Crăciunul cât putem de... crăciunesc. Gata, tre’ să mă întorc la gardurile mele.

S-a ridicat şi m-a bătut pe umăr când a trecut pe lângă mine.

În acea dimineaţă am sunat-o pe Ma şi am invitat-o la un Crăciun scoţian, dar a refuzat.

— Tiggy, *chérie!* Eşti o scumpă că te-ai gândit la mine, dar n-o pot lăsa singură pe Claudia.

— Este bine-venită şi ea, am încercat s-o conving, deşi s-ar putea să ne înghesuim.

— De fapt, l-am invitat deja pe Georg Hoffman la noi. Şi, bineînţeles, o să vină şi Christian.

— Corect. Păi, dacă eşti sigură... am spus.

M-am întristat la gândul că la Atlantis va petrece Crăciunul doar personalul, fără niciun membru al familiei.

— Da, *chérie!* la zi, tu ce faci? Ce-ţi face pieptul?

— Bine. Respir numai aer curat de munte, Ma!

— Vezi să te îmbraci bine! Ştii că pieptul tău nu se înţelege bine cu vremea rece.

— Da, Ma, promit! Pa!

***

Câteva zile mai târziu, am sunat-o pe Margaret ca s-o întreb de sănătate şi ea m-a invitat să luăm masa de prânz împreună de Crăciun, ofertă pe care am acceptat-o cu recunoştinţă. Uşurată că nu era nevoie să deranjez familia lui Cal sau, ca să fiu mai sinceră, să fac faţă mormanelor de păsări moarte şi rumenite pe care aveau să le mănânce la prânz, l-am luat pe Thistle la o plimbare pe moşie. Părea să se fi ataşat de mine, spre amuzamentul lui Cal. Se ţinea scai după mine ori de câte ori nu era nevoie de el la vânătoare. Din când în când, îl mai şi băgăm în casă, când ştiam că nu e Cal prin preajmă. Se încălzea la foc, în timp ce îi scoteam cârlţii şi ciulinii din blană, în speranţa că nu va observa stăpânul lui. Dintotdeauna mi-am dorit să am un câine.

Când m-am întors acasă, am deschis uşa şi l-am găsit pe Cal aşezând un pom de Crăciun în colţul sufrageriei.

A ridicat privirea şi s-a încruntat la Thistle, care venise după mine la uşă şi acum stătea pe prag cu o privire rugătoare.

— Tig, ţi-am spus de nenumărate ori, nu trebuie să intre. O să-l betegească.

— „Betegească”? am întrebat cu vinovăţie şi curioasă dacă ştia deja că-i ignorasem ordinele.

— Da. Îl face firav. Lasă-l afară!

Şovăitoare, l-am gonit pe Thistle în curte, şoptindu-i că o să ne vedem mai târziu şi am închis uşa.

— M-am gândit că bradul ăsta o să înveselească locul ăsta îmbătrânit, dar şi pe tine, a comentat Cal. L-am scos din pădure, cu tot cu rădăcină, ca să-l plantăm la loc pe urmă. Poate ajungi mâine la Tain şi cumperi nişte beculeţe şi decoraţiuni.

Mi-au dat lacrimile când am văzut pomul micuţ, care în momentul acela stătea strâmb în găleata cu pământ.

— O, Cal, ce drăguţ din partea ta! Mulţumesc. M-am dus la el şi l-am strâns în braţe. Mă duc mâine, după ce hrănesc pisicile.

— Da’ să te duci devreme, că mâine sigur ninge. Saxonii ăia din sud tot visează la un Crăciun cu zăpadă, da’ nu-mi

amintesc să fi fost vreun Yule[2] aici fără aşa ceva.

— Abia aştept! am spus zâmbind.

***

Aşa cum prezisese Cal, m-am trezit a doua zi cu prima ninsoare a anotimpului. Am luat Land Roverul de rezervă, care era şi mai vechi decât Beryl, şi am condus cu grijă spre Tain.

Cu numai câteva zile în urmă, orăşelul era un furnicar de oameni ieşiţi la cumpărături de Crăciun şi, după ce am cumpărat beculeţele şi decoraţiunile, am ales un fular moale de tartan pentru Cal şi un pulover roz de lână pentru Margaret. Când am ajuns acasă, am observat că în faţa conacului era parcat un hârb de Range Rover. În ultimele zile, Beryl nu-şi văzuse capul de treburi, pentru că Charlie şi familia lui veneau din Inverness să petreacă Crăciunul la conac, înainte s-o închirieze primilor clienţi care plăteau ca să facă revelionul aici.

Până să se întoarcă şi Cal acasă, pomul nostru era decorat şi luminat, iar focul ardea vesel în vatră. Pusesem la vechiul aparat al lui Cal şi un CD cu colinde de Crăciun pe care-l cumpărasem din Tain.

— Mă aştept să-l văd pe însuşi Moş Crăciun coborând pe horn, a chicotit Cal, în timp ce-şi punea haina, pălăria şi fularul în cârligele pe care-l rugasem să le monteze pe uşa de la intrare. Au venit chiar şi renii, Tig, uite!

M-am uitat pe fereastră şi am văzut că cei şase cerbi, care de obicei veneau pe peluza de lângă conac, se aventuraseră mai aproape, ca să se uite la noi. Toţi erau masculi şi destul de domestici ca să fie hrăniţi, iar Cal îmi spusese că fuseseră crescuţi de mici pe moşie.

— Ai început să simţi spiritul Crăciunului, Tig? Stai să vezi când o să guşti vinul meu fiert! Atunci chiar c-o să-l simţi! Ce-avem la cină?

— Fasole la tavă sau poţi să-ţi găteşti vânatul propriu, am răspuns şi m-am dus apoi în bucătărie.

— Da, fie! Ultima pe care ai făcut-o a fost foarte gustoasă.

---

[2] Festivalul solstiţiului de iarnă precreştin la popoarele germanice, care mai târziu a fost asimilat cu perioada de la Crăciun la Bobotează.

În timp ce mâneam şi beam o sticlă de vin ieftin, eu şi Cal am discutat despre acomodarea pisicilor.

— Cel puţin inimile de porumbei şi de căprioară au început să dispară din locurile în care le las în fiecare zi, dar, în afară de Posy, celelalte trei încă refuză să se apropie de mine. Va trebui să le vadă un veterinar în curând şi nu ştiu cum o să ajung la ele.

— Tig, nu poţi forţa animalele să se adapteze la noul lor habitat după un program.

— Ştiu, am suspinat, dar sunt foarte stresată, Cal. Sezonul de împerechere începe în ianuarie, dar au fost aşa de agitate, că abia ies din cuştile lor separate, darămite să petreacă timp ca să se împrietenească. Şi, sinceră să fiu, nu sunt sigură că s-au plăcut de la bun început. Din ce-am observat, nu au fost atrase una de alta.

— Nu ştiu dacă împerecherea are de-a face cu atracţia. În sezonul de împerechere, am văzut cerbi încălecând câte şase femele, una după alta. Se cheamă natură şi nu poţi decât să speri că băieţii tăi o să simtă imboldul.

— Ce mai consultant sunt şi eu... am spus. Dacă până la primăvară nu apar pui, o să consider că l-am dezamăgit pe Charlie.

— Haide, Tig! Conaşul nu-i un monstru. L-am văzut mai devreme la conac şi zicea că o să vină la tine şi la pisici cândva, zilele astea de Crăciun.

— O, Doamne! am gemut. Ce mă fac dacă nu ies când vine să le vadă?

— O să înţeleagă. Apropo, voiam să-ţi cer sfatul, având în vedere că eşti fată şi Doamna Crăciun pe deasupra. Trebuie să-i cumpăr ceva lui Caitlin. Şi habar n-am ce.

— Caitlin?

— Fata mea. Locuieşte în Dornoch, dar n-o să mai fie mult timp a mea, dacă nu găsesc ceva decent să-i ofer de Crăciun.

M-am uitat la Cal, fără să-mi ascund prea tare mirarea.

— Ai o iubită? Uau, Cal! De ce n-ai mai vorbit de ea până acum?

— Chestii personale, nu? Şi-apoi, n-a venit vorba.

— Dar eşti mereu aici, pe moşie. Caitlin nu se supără că nu prea te vede?

— Nu prea, că aşa a fost mereu. Ne vedem un weekend pe lună şi în fiecare primă zi de joi.

— De când sunteţi împreună?

— De v'o doişpe ani, a răspuns, îndesându-şi mâncare în gură. Acu' câţiva ani am cerut-o.

— Doamne! Atunci de ce nu locuieşte aici cu tine?

— Pentru început, este director de sucursală la o firmă de construcţii în Tain, care, după cum ştii, se află la o oră distanţă şi, la cum este vremea, nu poate risca să rămână înzăpezită aici, pe moşie. Nici nu vrea să locuiască într-o dărăpănătura ca asta, cu igrasie. Acuma, dacă ar vedea-o după venirea ta, poate s-ar răzgândi. A chicotit mormăind, ca de obicei. Dacă tot vorbim de asta, la tine cum stă treaba? Ai pe cineva anume, Tig?

— Era un tip pe care l-am cunoscut la grădina zoologică din Servion şi o vreme ne-am înţeles, dar nu era prea serioasă treaba. Încă nu l-am cunoscut pe „Acela", am spus, sorbind din vin. Ai noroc că tu ai întâlnit-o. Mi-ar plăcea s-o cunosc pe Caitlin, Cal! Ce-ar fi s-o inviţi aici într-o seară?

Cal s-a încruntat.

— Tig, treaba e că i-am cam spus că locuiesc cu o babană bărboasă, nu cu o fată frumoasă ca tine. Ştii cum sunt femeile, ce mi-ar auzi urechile!

— Cu atât mai mult vreau să vină aici, ca s-o liniştesc că nu reprezint vreo ameninţare. Oricum, aş vrea s-o cunosc la un moment dat, pentru că este „omul" tău. Ah! Şi îţi sugerez să-i cumperi bijuterii.

— Tig, este o fată mai practică, a spus Cal nesigur. Anul trecut i-am luat o pereche de ciorapi călduroşi şi nişte mănuşi impermeabile. Părea destul de mulţumită.

— Cal, îţi promit, femeile, oricât de practice sunt sau pretind că sunt înnebunite după bijuterii, i-am răspuns, înăbuşindu-mi râsul.

O oră mai târziu ne-am spus noapte bună şi ne-am dus la culcare. Mă bucura revelaţia lui Cal. Din experienţă, oricât de modernă ar fi societatea în zilele noastre, relaţia dintre un bărbat şi o femeie care trăiesc împreună este incertă până se stabilesc regulile de bază. Lucru care tocmai se întâmplase în conversaţia noastră. Nu că eram în vreun fel

atrasă sexual de Cal, dar era limpede că mă simţeam apropiată de el. Vestea bună era că, după ce crescusem cu cinci surori, Cal putea deveni acum ceva după care tânjisem mereu – un frate mai mare.

***

Am ridicat privirea la Polson, care stătea pe una dintre platformele de lemn deasupra mea. Se lăfăia la soare, cu fundul la mine, şi mă ignora cu neruşinare. Cel puţin ieşise din cuşcă la aer, ceea ce-mi dădea speranţa că îşi revenea în sfârşit din traumă.

Am făcut repede o poză cu aparatul de fotografiat, în caz că voia conaşul – cum ajunsesem să-l numesc pe Charlie Kinnaird, asemenea tuturor-, dovada că pisicile sunt în viaţă.

— Ajun fericit! Şi poate mâine-dimineaţă catadicseşti să te uiţi la mine, ca să-ţi urez Crăciun fericit faţă în faţă, i-am spus lui Polson.

Am urcat cu greu panta, cu gândul că, dacă pisicile au reputaţia de a fi îngâmfate şi capricioase ca familia regală, atunci Polson e însuşi regele. În timp ce mă uitam în sus, am văzut o femeie foarte slăbuţă, care mă privea din capul pantei. Avea picioarele lungi ca ale unei girafe şi era îmbrăcată în ce-ar fi numit Cal geacă de schi de „orăşeancă”, cu un guler de blană modern. Părul ei dens, blond-albicios, sclipea în lumina soarelui, încadrându-i ochii mari şi albaştri şi buzele cărnoase. Oricine ar fi fost, era foarte frumoasă. A început să coboare spre mine în timp ce pietrişul îi scrâşnea sub picioare. Cum a văzut-o, Polson s-a retras imediat.

— Ăăă, bună ziua! am spus, grăbindu-mă să ajung sus.

Am ajuns faţă în faţă cu ea sau, mai degrabă, ochii mei erau la nivelul burţii ei, căci se înălţa deasupra mea pe povârniş.

— Îmi pare rău, doamnă, dar, în zona asta, accesul vizitatorilor este interzis.

— Zău? a spus tărăgănat, uitându-se cu dispreţ la mine. Nu prea cred.

— Ba chiar aşa, deocamdată, pentru că tocmai am adus nişte pisici sălbatice, ştiţi? încerc să le ajut să se adapteze şi sunt foarte instabile, nu le plac străinii şi abia ce le-am

încurajat să înceapă să iasă la lumină, aşa că...

— Şi tu cine mai eşti?

— Mă cheamă Tiggy, lucrez aici.

— Nu zău?

— Da. Aici puteţi sta. Adică... ştiu că nu se vede prea bine, dar conaşul încearcă să înmulţească pisicile, pentru că n-au mai rămas decât vreo trei sute în Scoţia.

— Ştiu asta, a spus şi am auzit timbrul cu accent străin, plus o antipatie prea puţin mascată în ton. Ei bine, n-am de gând nici pe departe să îţi tulbur proiecţelul. Mi-a zâmbit cu buzele strânse. O să mă supun şi mă retrag. La revedere!

— La revedere! i-am strigat clonei Claudiei Schiffer, în timp ce-o priveam cum urcă dealul.

Instinctiv, am ştiut că făcusem o greşeală.

***

— Nu poate fi decât stăpâna, a răspuns Cal, în timp ce-şi sorbea supa. Soţia conaşului, Ulrika.

— Rahat! am şoptit.

— Nu-ţi stă în fire să înjuri, Tig! Ce-i cu tine?

— Cred că am fost foarte nepoliticoasă cu ea, Cal. Abia reuşisem să-l conving pe Polson să iasă din vizuină când a venit şi l-a speriat de-a intrat înapoi. Aşa că, practic, am gonit-o.

Mi-am muşcat buza şi am aşteptat reacţia lui Cal.

— Cred că i-a picat cam prost, a spus, în timp ce ştergea castronul cu o bucată de pâine, înainte să şi-o îndese în gură. Probabil este prima oară când i s-a spus s-o şteargă.

— Doamne, Cal! încercam doar să protejez pisicile. Doar o să înţeleagă, dacă ştie ceva despre animale sălbatice.

— Nu ştie decât despre cele cu care se îmbracă, Tig. Se poartă mereu după ultima modă, pe bune. A fost şi model în tinereţe.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama cine este când am văzut-o, am mormăit.

— Oricine ar fi fost, nu ai vrut să tulbure pisicile. Lasă, Tig, sigur o să treacă peste asta. Cred că oricum nu venea în vizită la pisici, ci doar să vadă cine le îngrijeşte. Probabil i-a spus Charlie despre tine şi, după cum o ştiu, nu prea se bucură să-i invadeze o tânără teritoriul. Mai ales una aşa frumoasă ca tine.

— Ha! Ei, mersi de compliment, Cal, dar mă îndoiesc că se simte ameninţată de mine. Am arătat spre corpul meu mic, lipsit de formele feminine cuvenite, acoperit cu un pulover Aran[3], care avea tot atâtea găuri câte ochiuri, din cauza moliilor de la Margaret.

— Fac pariu că, dacă te aranjezi puţin, eşti la fel de frumoasă ca ea. Şi asta vei face diseară pentru sindrofia de la conac. Am uitat să-ţi zic că conaşul continuă tradiţia tatălui său şi dă petrecere cu băutură şi dans tradiţional în ajun de Crăciun, în sala principală, aşa că apucă-te să-ţi scoţi din dulap hainele de duminică.

— Ce?? m-am uitat îngrozită la Cal. Nu am haine bune la mine.

— Păi, poate faci măcar o baie, ca să nu miroşi a pisică sălbatică.

În seara aceea, mi-am dat seama că tot ce aveam, în afară de puloverul mâncat de molii, era o cămaşă în carouri roşii şi perechea de blugi „buni”. Mi-am dat drumul la părul castaniu în loc să-l prind în coadă de cal şi mi-am pus un pic de rimei şi de ruj roşu.

Am icnit uluită când l-am găsit pe Cal în sufragerie. Purta un kilt bleumarin cu verde, un *sporran*[4] prins la catarama centurii şi un cuţit băgat în ciorap.

— Uau, Cal! Arăţi incredibil!

— Nici tu nu n-arăţi prea rău, a aprobat el. Bun, hai să mergem!

Am traversat curtea spre conac, de unde auzeam deja murmurul vocilor.

— Asta-i singura dată pe an când noi, ţăranii, avem voie să trecem pragul sălii principale, mi-a şoptit când intram. La baza scării se afla un superb pom de Crăciun plin de luminiţe. Focul ardea în toată splendoarea în şemineu, iar oaspeţii – bărbaţi îmbrăcaţi în kilturi precum Cal şi femei cu eşarfe tradiţionale de tartan – primeau la sosire vin fiert şi plăcintă din carne tocată, de la Beryl şi Alison.

— Arăţi foarte drăguţ, Tiggy! mi-a spus Beryl. Crăciun

[3] Pulover pescăresc, tricotaj irlandez cu ochiuri mari.

[4] Gentuţă tradiţională care face parte din costumul masculin în Scoţia şi suplineşte absenţa buzunarelor de la kilt.

fericit şi ţie!

— Crăciun fericit!

Am ciocnit cu ea şi am luat o gură din vinul fiert, uitându-mă în jur pe furiş, după Charlie Kinnaird şi soţia lui.

— Sunt încă sus amândoi. Beryl îmi citise gândurile. Noua stăpână nu se grăbeşte deloc când trebuie să se pregătească. Şi, în fond, se face gata să-şi întâmpine oaspeţii, a adăugat, cu buzele ţuguiate.

Beryl a plecat mai departe să-i servească pe noii oaspeţi, iar eu am traversat sala, amuzată că majoritatea acestora păreau să fie la vârsta pensiei. Apoi am văzut o adolescentă care sărea în ochi printre capetele grizonante. Stătea singură, cu un pahar de vin fiert în mână şi părea la fel de plictisită cum ar fi fost oricine la vârsta ei la o asemenea adunare. Când m-am apropiat de ea, mi-a părut o figură familiară – aceeaşi ochi albaştri, luminoşi şi aceeaşi piele impecabilă ca femeia pe care o întâlnisem la ţarcul pisicilor de dimineaţă, dar cu un păr ondulat, de culoarea mahonului şi tuns foarte scurt. Era evident, după blugii rupţi şi tricoul cu mânecă lungă, că nu făcuse niciun efort să se împopoţoneze pentru festivitatea din seara asta.

— Bună! Am zâmbit şi m-am apropiat de ea. Eu sunt Tiggy. Tocmai am început să lucrez aici, pe moşie. Am grijă de pisicile sălbatice cât se acomodează.

— Da, mi-a zis tata de tine. Eu sunt Zara Kinnaird. Ochii ei albaştri m-au evaluat, cum făcuse mama ei mai devreme. Pari cam tânără să fii consultantul tatei în materie de animale sălbatice. Câţi ani ai?

— Douăzeci şi şase. Tu?

— Şaisprezece. Cum se acomodează pisicile? m-a întrebat, sincer interesată.

— O să dureze, dar o să ajungem şi acolo.

— Mi-ar plăcea să fiu în locul tău, afară, la aer, să lucrez cu animale, în loc să stau la şcoală, la ora de mate şi alte chestii plictisitoare. Mama şi tata nu mă lasă să vin să lucrez aici până nu-mi termin şcoala.

— Nu mai ai mult, nu?

— Încă optsprezece luni. Şi pe urmă, mama probabil se aşteaptă să devin redactor la *Vogue* sau ceva de genul ăsta. Nu prea cred, a pufnit. Fumezi? mi-a şoptit.

— Nu. Tu?

— Da, când nu mă văd ai mei. Toată lumea fumează la şcoală. Vii cu mine afară să fumez o ţigară? Ca să pot zice că m-ai dus să văd capetele de cerb din hambar sau ceva. Mă plictisesc de moaaarte aici.

Ultimul lucru de care aveam nevoie era să fiu prinsă în colţul hambarului, încurajând-o pe fiica conaşului să fumeze. Dar îmi plăcea fata asta, aşa că am acceptat şi ne-am strecurat pe uşă afară. Zara şi-a îngropat imediat mâna în buzunarul hanoracului după o ţigară rulată şi strivită, pe care a aprins-o cu o brichetă. Am observat inelele de argint greoaie pe degetele ei şi oja neagră, care-mi amintea de sora mea, Cece, la vârsta Zarei.

— Tata zicea că ar trebui să vorbesc cu tine cât sunt aici, ca să aflu ce ai făcut la sanctuarul lui Margaret, a spus suflând fumul în aerul îngheţat. Te-au botezat după ariciul din poveştile lui Beatrix Potter? a continuat, înainte să am ocazia să răspund.

— Da, se pare că de-acolo mi se trage porecla. Cică în copilărie mi se făcea părul măciucă, asemenea ariciului. De fapt, mă cheamă Taygete.

— Neobişnuit nume. De unde vine?

— Eu şi surorile mele am fost botezate după constelaţia Celor Şapte Surori. Uite! Am arătat spre cerul senin al nopţii. Uite-le, chiar deasupra celor trei stele în linie, care arată ca o săgeată. Aia e Centura lui Orion. Legenda spune că Orion le-a alungat pe surori pe cer. Le vezi?

— Da! a exclamat Zara, cu entuziasmul unui copil. Sunt micuţe, dar, dacă mă uit mai bine, le văd pe toate sclipind. Întotdeauna m-au interesat stelele, dar nu prea ne învaţă chestiile astea la şcoală, nu? Şi? Ţi-a plăcut facultatea de zoologie? Dacă mă obligă să mă duc la facultate, vreau să fac ceva similar.

— Da, şi mă bucur să-ţi povestesc despre asta, dar nu crezi că ar trebui să intrăm? Cred că te caută părinţii tăi.

— Ba nu mă caută. S-au certat îngrozitor. Mama refuză să coboare şi tata încearcă s-o convingă. Ca de obicei. Zara şi-a dat ochii peste cap. Vezi tu, devine isterică când tata nu este de acord cu ea, după care el se roagă la nesfârşit de ea să se calmeze.

Din ce observasem la tatăl Zarei până atunci, mi-era greu să îl văd pe omul ăsta, care părea să fie perfect stăpân pe mediul său, într-o asemenea scenă. Numai că nu era treaba mea să investighez, aşa că m-am apucat să-i povestesc Zarei cât am putut de mult despre facultate, apoi despre munca mea la sanctuarul lui Margaret şi ochii i-au strălucit în lumina lunii.

— Uau, ce tare sună! Acum, că tata este în sfârşit la cârmă, i-am spus să pună deoparte câţiva acri ca să deschidem un sanctuar de animale precum cel al lui Margaret. Şi poate o grădină zoologică, unde părinţii din zonă îşi pot aduce copiii să mângâie animale şi să-i încurajeze să le placă moşia.

— Ce idee minunată, Zara! Ce-a zis?

— Că în momentul ăsta nu avem bani să facem nimic, a oftat Zara. I-am spus că mă las de şcoală şi vin aici să lucrez permanent, ca să-l ajut, dar o tot ţine una şi bună că trebuie să-mi termin şcoala şi să mă duc la universitate. Margaret nu avea nicio diplomă, nu? Tot ce-ţi trebuie este dragostea de animale.

— Adevărat, dar o diplomă chiar te ajută să îţi începi cariera, Zara!

— Dar am deja un început de carieră! Ochii ei albaştri sclipeau cu pasiune când a deschis braţele, de parcă voia să îmbrăţişeze moşia. Am de gând să-mi petrec toată viaţa aici. Tu ştiai că vrei să lucrezi cu animale când erai de vârsta mea?

— Da.

— Animalele sunt mult mai bune decât oamenii, nu-i aşa?

— Decât unii oameni, da, pe de altă parte, Polson, una dintre pisicile sălbatice, este o primadonă. Sincer, nu cred că mi-ar plăcea mai mult dacă ar fi om.

— Seamănă cu mama... a chicotit Zara. Hai să intrăm, să vedem dacă au reuşit ai mei să coboare.

În timp ce ne întorceam în conac, mă gândeam că Zara e întruchiparea perfectă a adolescentului: prinsă incomod între copilărie şi maturitate.

Holul de la intrare era deja aglomerat şi m-am uitat la Zara, care făcea cu mâna şi, în acelaşi timp, sufla pupici diverşilor servitori credincioşi care, judecând după vârsta

lor, o cunoşteau cu siguranţă de când era mică. În fond era „prinţesa” lor, viitoarea moştenitoare Kinnaird. Eram într-un fel invidioasă, fără să vreau, că, într-o zi, toată frumuseţea asta avea să fie pe mâinile ei, dar cel puţin dădea dovadă de pasiune reală pentru moşie.

Gândurile mi-au fost întrerupte de sosirea unei femei micuţe cu ochii albaştri, foarte ageri şi o coamă de păr roşu aprins.

— Zara, ne faci cunoştinţă? a întrebat femeia.

Zara s-a întors şi a sărutat-o pe amândoi obrajii.

— Caitlin! Ce mă bucur să te văd! Tiggy, ea este Caitlin, jumătatea mai bună a lui Cal. Caitlin, ea este Tiggy, a venit să lucreze câteva luni pe moşie.

— Da, mi-a povestit Cal despre tine. Şi? Cum este la căsuţă cu el? Nu-i cel mai comod loc să-ţi pui capul jos, nu?

— A, chiar este în regulă, iar Cal al tău mă face să mă simt ca acasă. Casa arată mult mai bine decât înainte, am făcut un real efort să o aranjez pentru amândoi...

Tiggy, taci! mi-am spus, când i-am văzut expresia lui Caitlin.

Zara m-a salvat şi a început s-o întrebe pe Caitlin despre slujba ei la firma de construcţii, iar câteva secunde mai târziu a apărut însuşi Cal, cu un păhărel de whisky în fiecare mână, însoţit de o femeie frumoasă şi zveltă, care, bănuiam, avea puţin peste patruzeci de ani. E clar că nu era în apele lui să le vadă laolaltă pe logodnica lui şi pe colega de locuinţă.

— Văd că v-aţi cunoscut deja. Am... ăăă... avut de gând să vă fac cunoştinţă mai devreme, dar n-o găseam pe Tiggy.

I-a zâmbit cu afecţiune lui Caitlin, punându-şi braţul musculos peste umerii ei delicaţi, timp în care whisky-ul se clătina periculos în mâinile lui.

— Da, ne-am cunoscut.

Caitlin i-a zâmbit şi ea, dar nu şi cu ochii.

— Da, mă rog... a continuat el, dorindu-şi evident să schimbe subiectul. Am adus-o pe Fiona, ca să-i fac cunoştinţă cu Tiggy. Tiggy, ea este veterinara noastră, Fiona Medougal. Ziceai că ai avea nevoie de cineva care să arunce un ochi la pisici şi ea este aceea.

— Bună, Tiggy, mă bucur să te cunosc!

Vocea Fionei era blândă şi caldă, cu un accent scoţian rafinat.

— Asemenea, am răspuns, recunoscătoare pentru diversiunea de la Caitlin.

Înainte să mai spună cine vreun cuvânt, am fost întrerupţi de o apariţie bruscă şi colorată pe scară, deasupra noastră. Asemenea celorlalţi oaspeţi din sală, am ridicat şi noi privirea. Au izbucnit aplauzele, în timp ce femeia pe care o văzusem mai devreme la ţarcul pisicilor sălbatice şi care purta acum o rochie roşie, mulată, cu o eşarfă de tartan prinsă peste umăr, cobora treptele la braţul soţului ei, Charlie Kinnaird. De data asta, spre deosebire de halatul de spital în care-l văzusem ultima oară, purta un sacou de seară, papion şi kilt, însăşi întruchiparea conaşilor de-a lungul secolelor care făceau cinste tablourilor din conac.

Când au apărut pe scara care cotea de la un nivel la altul pentru a coborî ultimele trepte, mi-am ţinut respiraţia. Nu din cauza ei, chiar dacă arăta uluitor, ci din cauza lui. M-am înroşit, jenată că am simţit acelaşi gol în stomac cum se întâmplase ultima oară când ne întâlniserăm.

S-au oprit la jumătatea treptelor. Femeia făcea cu mâna mulţimii de sub ea, de parcă luase lecţii de la bătrâna suverană britanică. Charlie stătea lângă ea şi umerii îi trădau tensiunea lăuntrică pe care o observasem la interviu. În ciuda zâmbetului afişat, ştiam că nu se simţea în apele lui.

— Doamnelor şi domnilor! Charlie a ridicat mâna, cerând linişte. Mai întâi, aş vrea să vă urez bun venit la petrecerea noastră anuală din ajunul Crăciunului. Este prima pe care o găzduiesc, chiar dacă am participat la absolut toate în ultimii treizeci şi şapte de ani. După cum ştiţi cu toţii, în februarie, tatăl meu, Angus, a murit pe neaşteptate în somn şi, înainte să continui, aş vrea să ridicaţi paharele cu whisky pe care vi le-a oferit Beryl în bunătatea ei şi să toastăm în cinstea lui.

Charlie a luat paharul de pe tava pe care i-a întins-o Beryl şi l-a dus la buze.

— În cinstea lui Angus!

— În cinstea lu’ Angus! a strigat lumea în cor.

— Aş mai vrea să vă mulţumesc tuturor pentru ajutorul pe care l-aţi oferit pe moşie de-a lungul anilor. Mulţi dintre voi ştiu deja că, în ciuda incertitudinii din lunile care au urmat după moartea tatei, am avut o viziune pentru viitor, de a aduce moşia Kinnaird în secolul al XXI-lea şi, în acelaşi timp, de a face tot posibilul să o readuc la gloria ei de altă dată. Este o sarcină grea, dar, cu ajutorul comunităţii locale, ştiu că pot s-o fac.

— Da, asta sigur! a strigat bărbatul de lângă mine, în timp ce scotea butelcuţa din buzunarul sacoului, pe care a desfăcut-o şi a luat o duşcă sănătoasă.

— Şi, în ultimul rând, aş vrea să-i mulţumesc soţiei mele, Ulrika, pentru că a fost alături de mine pe durata acestui an dificil. Fără sprijinul ei, nu aş fi reuşit. Pentru tine, draga mea!

Toată lumea a ridicat paharul din nou, deşi erau goale, aşa că Charlie s-a grăbit să încheie.

— Şi, desigur, fiicei mele, Zara. Zara? S-a uitat în jur, m-am uitat şi eu, dar fata dispăruse. Mă rog, ştim cu toţii că îi place să dispară în momente inoportune.

S-au auzit chicote la comentariul conaşului.

— Aşa că, tot ce rămâne de spus acum este Crăciun Fericit tuturor!

— Crăciun Fericit! au răspuns toţi în cor.

— Acum, vă rog, umpleţi-vă paharele pentru că în câteva minute vom strânge covoarele ca să ne pregătim de *ceilidh*[5].

— Ei, nu-i aşa că a fost un discurs motivaţional? a întrebat Cal, înainte s-o ia pe Caitlin de mână cu laba lui de urs şi să murmure ceva despre alte pahare de băutură.

— Tare bun este omul ăsta, a spus Fiona, când a plecat Cal şi Caitlin după ea. Şi? Cum te descurci aici?

Când s-a întors cu totul spre mine, m-a izbit privirea inteligentă din ochii ei verzi, superbi.

— Mă adaptez, am răspuns. Este aşa de frumos, încât uneori am impresia că m-aş putea pierde în farmecul locului. Mi se pare ciudat că sunt cu atâţia oameni în seara

[5] Dans tradiţional scoţian.

asta, după ultimele trei săptămâni de izolare.

— Ştiu ce zici. Am trăit ceva similar când m-am mutat aici din Edinburgh.

— Ah! Ce te-a adus dintr-un oraş mare în zona muntoasă, dacă nu te superi că întreb?

— M-am îndrăgostit de un localnic, mi-a răspuns simplu. Tocmai terminasem Medicina veterinară la Universitatea din Edinburgh şi munceam ca să capăt experienţă la o clinică din zona Kinnaird, când l-am cunoscut pe Hamish. Se ocupa de un mic teren în apropiere. După ce am terminat facultatea, mi s-a oferit o slujbă la o clinică mare din Edinburgh, dar inima a câştigat, aşa că m-am măritat cu Hamish şi m-am mutat aici. M-am angajat la clinica din sat, apoi, acum câţiva ani, am preluat conducerea când s-a pensionat Ian, partenerul meu.

— Aha! Şi ai multă treabă?

— Foarte, deşi aici tratez un alt tip de pacient. Câteva animale domestice, precum cele pe care le aveam în Edinburgh şi nenumărate oi şi vaci.

— Îţi place?

— O, la nebunie, deşi să te scoale telefonul la trei dimineaţa ca să ajuţi o viţică gestantă care se zbate într-un morman de zăpadă poate fi o provocare, a chicotit ea.

Un tânăr înalt, blond şi cu umeri laţi a apărut lângă ea.

— Bună, mamă! Chiar mă întrebam unde eşti.

Ochii lui verzi-cenuşii, senini, atât de asemănători cu cei ai Fionei încât toată lumea îşi dă seama că e fiul ei, străluceau la lumină.

— Bună, Lochie! a spus Fiona zâmbind cu căldură. Ea este Tiggy, fata care se ocupă de noile pisici sălbatice pe moşie.

— Încântat de cunoştinţă, Tiggy!

Lochie mi-a întins mâna, după care a apărut Zara şi l-am văzut făcându-se ca sfecla la faţă.

— Bună, Lochie! l-a salutat Zara. Nu te-am văzut de-o veşnicie. Unde te ascunzi?

— Bună, Zara! S-a înroşit şi mai tare. Am fost la colegiu în Dornoch.

— Aha! Şi acum ce faci?

— Caut o slujbă ca ucenic. Nu prea-i nimic în zonă, aşa că

l-am ajutat pe tata la fermă.

— I-am zis să-l prindă pe Cal astă-seară şi să-l întrebe dacă are ceva de făcut aici, la Kinnaird, a adăugat Fiona explicit.

— Cal are nevoie disperată de ajutor, am intervenit eu.

— Dar tata nu are bani deloc, a suspinat Zara.

— N-aş cere bani, aş munci doar pentru experienţă, a spus Lochie şi i-am simţit disperarea în voce.

— Poate nu chiar pe degeaba, Lochie! a intervenit mama lui.

— Păi, pui o vorbă bună pentru mine, Zara?

— Normal. Ai chef să-mi aduci ceva de băut? l-a rugat.

— Vai de mine cât a crescut! mi-a şoptit Zara, în timp ce Lochie încuviinţa înflăcărat. S-a dus apoi spre masa încărcată din fundul sălii. E scund şi gras şi plin de acnee! Cred că ar trebui să mă duc să-l ajut.

— Neapărat, i-am spus, deşi ea plecase deja.

— Adolescenţii, hm?

Fiona şi-a dat ochii peste cap şi am chicotit amândouă. Cal s-a întors cu alte pahare de whisky, dar eu am refuzat, fiindcă eram deja ameţită. Am observat că Charlie şi Ulrika salutau oaspeţii şi se apropiau din ce în ce mai mult de noi.

— De fapt, mi-e puţin rău. Poate de la alcool. Cred că o să plec acasă.

— Dar, Tig, trebuie să rămâi la *ceilidh!* Este momentul cel mare al anului! Şi ştii că Charlie vrea să te salute.

— Are mulţi oameni de salutat şi sunt sigură că o să mai avem ocazia să vorbim de Crăciun. Rămâi aici, Cal, şi distrează-te! Ne vedem acasă. Fiona, mă bucur că te-am cunoscut!

— Şi eu, Tiggy. Dă-mi de ştire când vrei să vin să văd pisicile. Are Cal numărul meu.

— Desigur, mersi, Fiona!

M-am întors înainte să apuce Cal să mă oprească şi am ieşit în ceaţa densă care se lăsa şi care plutea ca o pânză de păianjen în jurul beculeţelor scânteietoare din pomul de Crăciun de pe peluză. La câţiva metri de pom mai scânteia ceva şi mi-am dat seama că e cineva care fumează.

— Crăciun Fericit! am spus şi am trecut pe lângă siluetă.

— Şi ţie. Ăăă...

Silueta a venit spre mine şi, în timp ce ieşea din ceaţă, am văzut că era un bărbat foarte înalt, dar în întuneric nu desluşeam nimic altceva.

— E ca lumea petrecerea? m-a întrebat, trădând un accent pe care nu-l desluşeam.

— Foarte ca lumea, da.

— E şi Cha... conaşul?

— Da. El şi soţia lui sunt gazdele. Nu ai intrat până acum?

— Nu.

— Tiggy, tu eşti? Raza unei lanterne a luminat în direcţia noastră. Te-am căutat peste tot înăuntru.

Charlie Kinnaird venea spre mine, dar s-a oprit brusc când a îndreptat lanterna spre companionul meu. Au trecut câteva secunde înainte să întrebe:

— Tu ce cauţi aici?

— Am venit s-o văd pe bătrâna mea mamă de Crăciun. M-am gândit să-i fac o surpriză. Nu-i împotriva legii, nu?

Charlie a dat să zică ceva, dar a închis gura la loc. Era nervos.

— Bun atunci, am spus, cu tot atâta falsă veselie pe cât îmi dădea mâna. Vă urez noapte bună! Crăciun fericit! am adăugat, întorcându-mă şi tulind-o spre căsuţă. Îi auzeam pe cei doi bărbaţi vorbind... sau mai degrabă mârâind unul la altul, în timp ce deschideam uşa. Tonul blând al lui Charlie avea o nuanţă dură care sugera...

Ce, *Tiggy?*

— Ură, am şoptit cutremurându-mă.

Am închis uşa ca să scap de sunetul vocilor ridicate, care se transformau evident într-o altercaţie. Era foarte frig înăuntru, pentru că focul aproape se stinsese şi radiatoarele se opriseră. Am reaprins focul şi m-am ghemuit în faţa lui. M-am simţit brusc foarte singură şi mi-am dat seama, din nou, că e primul Crăciun pe care-l petreceam vreodată departe de Atlantis, de surorile mele şi de Pa.

Am scos telefonul de la încărcat şi, îmbrăcată cu geaca de schi, am intrat în baie ca să văd dacă au venit în vizită zânele telefoanelor cu cele două linii amărâte de semnal. Veniseră şi astfel puteam citi mesajele de la surorile mele şi puteam asculta un mesajul vocal de la Ma, care m-au făcut

să mă simt mult mai bine.

Am tastat câteva litere pe telefon.

„Fie ca harul şi bucuria spiritului Crăciunului să te ajungă, draga mea, cu dragoste, Tiggy”

Am trimis acelaşi mesaj de cinci ori surorilor mele şi i-am răspuns cu un mesaj vocal lui Ma. Apoi m-am aşezat în faţa focului cu Alice pe genunchi, ca să-mi ţină companie. Am auzit clopotul capelei de peste vâlcea, care anunţa sosirea Crăciunului.

Am auzit un scâncet la uşă şi m-am ridicat să-i dau drumul lui Thistle înăuntru, căci Cal nu avea să ajungă acasă în următoarele câteva ore. A intrat bucuros şi a încercat să mi se urce pe genunchi când m-am ghemuit la foc.

— Thistle, eşti prea mare! am spus, în timp ce mă îngropa în blana lui cenuşie şi urât mirositoare.

Însă tot mă bucuram de căldura şi de compania lui.

— Două creaturi singuratice împreună. Crăciun fericit, dragul meu! am şoptit, mângâindu-l şi pupându-l pe urechile moi. Şi ţie, Pa, oriunde ai fi!

Capitolul 5

În dimineaţa de Crăciun m-am trezit mult mai veselă. Peste noapte ninsese din nou, iar primul licăr al zorilor trandafirii la orizont promitea un răsărit spectaculos.

Îi auzisem pe Cal şi pe Caitlin când se întorseseră pe la trei dimineaţa. Cum nu am vrut să-i deranjez, după ce m-am înfofolit bine, am ieşit tiptil din casă şi m-am dus să hrănesc pisicile. Cu toate că trebuia să fie o sărbătoare a oamenilor, natura nu s-a oprit pentru o dată oarecare din calendar. Când am ajuns în vârful pantei, am desluşit o siluetă înaltă jos, lângă ţarc, îmbrăcată cu o jachetă Barbour, cu gulerul ridicat şi cu căciulă de lână. Mi-a bătut inima ceva mai repede când mi-am dat seama că e Charlie Kinnaird.

— Crăciun fericit! i-am strigat uşor, pe măsură ce mă apropiam.

S-a întors spre mine tresărind.

— Tiggy! Nu te-am auzit, ai pasul uşor. Crăciun fericit şi ţie! a adăugat zâmbind.

De aproape, îi vedeam cearcănele sub ochii albaştri şi barba ca o umbră sub pometii ascuţiţi.

— Am venit să văd pisicile, dar mi-am dat seama că nu ştiu combinaţia să intru, a continuat.

— Patru de şapte, pentru data viitoare, i-am spus. Nu vreau să fiu pesimistă, dar pisicile nu prea ies, nici măcar pentru mine. Au simţit deja noul miros şi probabil că va trebui să vii de câteva ori înainte să catadicsească să scoată nasul.

— Înţeleg. Mi-a spus Cal că ai muncit din greu să le încurajezi să iasă. Nu vreau să le deranjez, Tiggy. Vrei să plec?

— Sigur că nu! Tu eşti cel care le-a oferit o casă nouă. Sunt incredibil de nestatornice, dar o să merite dacă reuşim să le împerechem.

— Chiar dacă nu sunt tocmai nişte urşi panda uriaşi şi drăgălaşi, a spus Charlie cu mâhnire.

— Ăştia chiar ar atrage mulţimi, am zâmbit.

— Păi, în loc să le mai tulbur cu prezenţa mea, nu vrei mai bine să mergem la plimbare? a întrebat chiar atunci când eu am lăsat porţia zilnică de carne în ţarc.

— Bine, am consimţit.

După ce am urcat povârnişul, am rătăcit în linişte până am ajuns la o stâncă pe care ne-am căţărat ca să vedem răsăritul din cel mai bun loc. Razele străvezii de culoarea piersicii au început să iasă din spatele munţilor. M-am întors spre el.

— Cum este să ştii că toate astea sunt ale tale? l-am întrebat.

— Sincer?

S-a uitat în jos la mine.

— Sincer.

— Înspăimântător. Aş prefera oricând responsabilitatea de a salva o viaţă, în loc să mă ocup de Kinnaird. Cel puţin la spital ştiu ce fac – există o abordare metodică, una care fie rezolvă problema, fie nu. Pe când asta, spuse Charlie arătând spre terenul sălbatic, este în mare parte peste

puterile mele. Chiar dacă vreau să fac tot ce pot pentru Zara şi pentru viitorii membri ai familiei Kinnaird, mă întreb dacă nu cumva îmi asum mult prea mult. Tot ce aş vrea să fac pare să presupună şi mai multe cheltuieli, şi mai mult timp.

— Dar merită, am răsuflat, neputând să-mi opresc braţele cu care gesticulam larg spre peisajul incredibil care se întindea de jur-împrejurul nostru, scânteind cu o viaţă proprie la vederea răsăritului.

S-a uitat lung la mine o clipă, apoi s-a luat după mine şi s-a uitat la vâlcea, inspirând adânc şi cuprinzând cu privirea regatul lui.

— Ştii ce? a spus după o pauză, în care îşi relaxase umerii şi se mai detensionase. Ai dreptate. Trebuie să fiu optimist, să-mi dau seama cât noroc am.

— Ai noroc, da, dar înţeleg perfect cât de copleşitor poate fi. Suntem însă cu toţii aici să te ajutăm, Charlie, chiar suntem.

— Mersi, Tiggy!

Spontan, s-a întins şi mi-a atins o clipă mâneca gecii de schi şi ochii ni s-au întâlnit. M-am retras prima şi clipa a zburat la fel de repede cum s-a ivit.

Charlie şi-a dres glasul.

— Auzi? Vreau să-mi cer scuze pentru scena nefericită la care ai asistat aseară.

— Nicio grijă. Sper că s-a rezolvat cumva.

— Nu s-a rezolvat şi nu se va rezolva niciodată, a spus brusc. Nu am închis un ochi azi-noapte, de-asta am venit aici atât de devreme. M-am gândit că-mi mai limpezesc gândurile la aer curat.

— Îmi pare rău, Charlie, orice ar fi fost. Tata îmi spunea pe vremuri că există probleme pe care le poţi rezolva şi altele care nu au soluţie, trebuie doar să accepţi, să închizi uşa şi să mergi mai departe.

— Tatăl tău pare să fi fost un om înţelept. Spre deosebire de mine, a spus, ridicând din umeri. Dar are dreptate. Din motive necunoscute, Fraser s-a întors la Kinnaird şi nu am ce face. Bun, ar trebui să mă întorc înainte să mi se răcească micul dejun scoţian pregătit de Beryl.

— Nu i-ar plăcea, am zâmbit.

— Asta mai mult ca sigur, a confirmat, în timp ce făceam cale întoarsă, fiecare spre locuinţa lui. Unde petreci astăzi?

— Margaret m-a invitat la noul ei bungalow ca să luăm masa de prânz.

— Transmite-i toate cele bune din partea mea, bine? întotdeauna mi-a fost dragă, a adăugat Charlie, când ne-am oprit în faţa conacului. Încă o dată, Crăciun fericit, Tiggy! Mersi că mi-ai ţinut companie de dimineaţă. Şi sper să mai avem ocazia să vorbim.

— Şi eu. Crăciun fericit, Charlie!

***

Bungalow-ul lui Margaret e exact cum ar trebui să fie un bungalow nou şi amândouă ne-am manifestat zgomotos încântarea când am văzut cum vine imediat apa caldă la robinete şi am atins toate caloriferele şi am schimbat toate canalele la televizor.

— Ce confortabil este, Margaret! am exclamat, în timp ce ea mă conducea spre canapeaua nouă Dralon de culoare roz.

Mi-a întins un whisky. Arăta bine şi odihnită, iar cei doi câini ai ei şi pisica dormeau împăcaţi în faţa focului.

— Trebuie să recunosc că nu-mi lipseşte trezitul în zori. După toţi anii ăştia, este un adevărat lux să pot dormi până la şapte! Relaxează-te, Tiggy, iar eu mă ocup de masa de prânz.

Am sorbit încet din whisky şi am simţit cum mă învăluie căldura pe gât, apoi am urmat-o pe Margaret la mica masă pe care o decorase cu flori de crăciuniţă ca rubinul şi cu lumânări. În timp ce mă bucuram de nucile prăjite, făcute cum numai ea ştie, Margaret a băgat un piept de curcan la cuptor.

— Cum a fost dansul din seara de ajun la conac? Era şi Zara?

— Eram foarte obosită, aşa că n-am rămas la dans, dar da, am cunoscut-o pe Zara. Este un adevărat personaj, am spus, abţinându-mă să zâmbesc. De fapt, când am ieşit din conac, afară era un tip foarte înalt. Apoi a apărut Charlie şi... mă rog, am ridicat din umeri, nu a părut prea bucuros să-l vadă.

— Zici că era înalt?

— Foarte, am confirmat. Şi cred că avea accent american.

— Canadian mai precis. Nu... nu se poate.

Margaret a lăsat furculiţa şi s-a uitat în lumina lumânării.

— Îl cheamă Fraser, am dat s-o ajut. Mi-a zis Charlie azi-dimineaţă.

— Atunci el este! Ce naiba caută javra aia înapoi? Ha! Margaret a luat o duşcă sănătoasă de whisky şi a trântit paharul pe masă. Fac pariu că ştiu.

— Ce ştii?

— Nimic, Tiggy, dar stai departe de el. Numai necazuri face băiatul ăsta. Bietul Charlie – asta-i mai trebuie acum. Mă întreb dacă el ştie... Margaret părea că se gândeşte la ceva. Oricum, să uităm de el. În fond, este Crăciunul.

Am încuviinţat cuminte pentru că nu voiam s-o supăr. După masă, ne-am aşezat şi am mâncat una dintre plăcintele ei cu carne. Ne-am uitat la tradiţionalul discurs al reginei din ziua de Crăciun şi apoi Margaret a aţipit, iar eu am spălat vasele. Am făcut tot posibilul să nu mă gândesc la Pa, la faptul că-mi lipsesc surorile şi la sentimentul de apartenenţă pe care mi-l oferă ele. Chiar dacă suntem atât de diferite, fără să ne curgă acelaşi sânge prin vine, reuniunile noastre de Crăciun au fost mereu cordiale şi extrem de reconfortante, ţinute laolaltă prin tradiţiile noastre. Decoram împreună pomul în ajun, apoi

Pa o ridica pe Star[6], să se pună pe „ea” în vârf. Claudia, menajera noastră, pregătea de fiecare dată cea mai bună mâncare şi, în vreme ce toată lumea înfuleca *fondue* sau carne de gâscă, eu mâneam diverse bunătăţi vegetariene pe care le făcea doar pentru mine. Apoi, cu burta plină de mâncare delicioasă şi aşezate la căldură, ne deschideam cadourile în sufragerie, lângă ferestrele înzăpezite, dincolo de care stelele ne făceau cu ochiul de pe cerul nopţii. În dimineaţa de Crăciun, dădeam fuga toate în camera lui Pa, ca să-l trezim, apoi coboram la parter ca să luăm micul dejun tradiţional, clătitele Claudiei. Urma o plimbare rapidă, după care ne încălzeam la o cană de vin fiert.

Când s-a trezit Margaret, am băut un ceai şi am mâncat o

[6] Star este una dintre surori. În limba engleză, *star* înseamnă „stea”.

felie din tortul ei fantastic, pe care a insistat să-l iau cu mine ca să-l împart cu Cal. I-am arătat cerul care se întuneca deja şi cei câţiva fulgi de zăpadă care începeau să cadă la ferestre.

— Cred că ar trebui să plec.

— Sigur, Tiggy, ai grijă cum conduci şi mai treci pe-aici când vii în oraş.

— Aşa fac, Margaret! am promis şi am pupat-o de rămas-bun. Mulţumesc pentru azi. A fost încântător.

— Ai apucat să-l cunoşti pe Chilly? mi-a strigat când mă urcam în Beryl.

Mi-am dat seama că, în vâltoarea pregătirilor de Crăciun, uitasem cu totul de el.

— Nu, dar promit că mă duc curând.

— Da, neapărat, draga mea! La revedere!

***

M-am trezit devreme de Boxing Day[7], ca de obicei, şi m-am dus să hrănesc pisicile. Zăpada era densă în acea dimineaţa şi, cum le aruncam porţiile de carne, mă gândeam că nu le pot învinovăţi că nu ies din culcuşuri. M-am mirat, dar am fost foarte mulţumită să-l găsesc pe Charlie aşteptându-mă la ieşirea din ţarc.

— Bună dimineaţa, Tiggy! Sper că nu te superi că am venit din nou. M-am trezit devreme şi n-am mai reuşit să dorm.

— Nicio problemă, Charlie! l-am asigurat.

— Ne mai plimbăm? Dacă nu trebuie să te duci în altă parte, a adăugat.

— Nu mă aşteaptă nimic acasă, în afară de ogarul bătrân şi urât mirositor şi un arici şchiop. Până şi Cal m-a abandonat. Este cu familia în Dornoch.

Charlie a râs.

— Am înţeles.

Am pornit şi el părea mult mai optimist în privinţa moşiei. Mi-a arătat locurile lui preferate şi mi-a povestit istoria lor.

— Acolo era o casă uimitoare, care semăna cu un castel medieval, aşezată chiar în dreapta conacului, mi-a explicat.

[7] A doua zi de Crăciun în Marea Britanie, când, prin tradiţie, stăpânii fac cadouri servitorilor.

Acolo au trăit toţi conaşii şi familiile lor până în 1850, când stră-străbunicul meu a reuşit s-o ardă din temelii. A adormit cu trabucul aprins. S-a dus şi el odată cu casa – avea deja peste optzeci de ani – şi n-a mai rămas nimic în urma lui. Încă se vede fundaţia în crângul de lângă conac.

— Uau! Aveţi ditamai arborele genealogic, pe când eu n-am deloc.

— Mă întreb dacă o fi o binecuvântare sau un blestem. Pe mine sigur m-a doborât în ultimul timp. Deşi mi-a prins foarte bine să vorbesc ieri cu tine, Tiggy. Cred că aproape devenisem imun la frumuseţea moşiei în ultimele luni, o vedeam mai degrabă ca pe o datorie, în loc de ceva preţios.

— Păi, este de înţeles, Charlie! Este o responsabilitate enormă.

— Nu-i doar asta, a recunoscut el. Mai este şi faptul că, într-un fel, mi-a schimbat viziunea asupra viitorului.

— Care îţi era viziunea?

A urmat o pauză lungă, ca şi cum încerca să-şi dea seama dacă se putea încrede în mine sau nu.

— Păi, mă gândeam să plec să lucrez în străinătate, ca medic pentru *Médecins Sans Frontières,* odată ce termina Zara şcoala. NHS[8] este o instituţie minunată, însă personalul nu mai pridideşte din cauza hârţogăriei şi a bugetelor de stat. Vreau doar să fiu liber să-mi folosesc îndemânarea acolo unde chiar este nevoie de ea, undeva unde să conteze.

— Ştiu exact la ce te referi. Dintotdeauna am visat să lucrez cu specii pe cale de dispariţie în Africa. Nu că nu ador pisicile sălbatice, normal, dar...

— Înţeleg, m-a întrerupt Charlie, şi mi-a zâmbit compătimitor. Asta nu este tocmai savana africană. Se pare că avem cam acelaşi vis.

— Ei, visele se realizează în timp şi, chiar şi atunci, nu se întâmplă acolo unde ne aşteptăm noi. Cred că trebuie să avem răbdare şi să ne concentrăm la ce avem astăzi.

— Da, ai dreptate. Apropo, ai avut ocazia să te gândeşti la ce alte specii putem aduce aici?

— Cred că veveriţa roşcată trebuie avută în vedere pe

[8] Sistemul de sănătate britanic.

viitor, după ce progresaţi cu reîmpădurirea. M-am interesat de somonul sălbatic şi, după cum ţi-am mai spus, nu sunt expert piscicol, aşa că va trebui să mă consult cu un expert. Între timp, cred că elanii europeni ar putea fi următorul pas – este posibil să cunosc pe cineva la grădina zoologică din Servion care să ne sfătuiască. Deşi, evident, ne trebuie un buget. Mă gândeam că ai putea cere un împrumut.

— Ba bine că nu, a oftat Charlie. Tot încerc să completez un formular de cerere de subvenţionare pentru accesarea programului de dezvoltare rurală, aici în Scoţia, precum şi a altor câteva din Uniunea Europeană, dar sunt un coşmar. Pur şi simplu nu am timp să strâng informaţiile pe care le vor.

— Te-aş putea ajuta eu, am destul timp liber.

— Serios? Ai experienţă în domeniu?

— Da, la facultate şi la Servion a trebuit să solicit finanţare pentru proiectele de cercetare. Am făcut asta doar de câteva ori, dar ştiu cât de cât să dau de capăt birocraţiei.

— Păi, ar fi incredibil! Mi-am smuls părul din cap din cauza cererilor ăstora. Am fost atât de ocupat şi la spital, şi cu întocmirea documentelor legale de când a murit tatăl meu. Soţia mea încearcă să mă convingă fie să vând, fie să transform locul într-un teren de golf şi n-am ce zice.

— Am auzit că s-a ocupat de renovarea conacului. S-a descurcat de minune, arată uimitor.

— Da, cu toate că proiectul a cam depăşit bugetul iniţial. Dar este nedrept din partea mea s-o critic. Nu i-a fost uşor şi nu voia decât să fie de ajutor.

— Şi nu mă îndoiesc că pe viitor conacul va atrage clienţi rafinaţi, am spus sigură pe mine, în timp ce Charlie se uita la ceas.

— Da, bun, trebuie să mă întorc. Poate o să-ţi aduc formularele – completate cât am reuşit – ca să te uiţi pe ele la un moment dat?

— Oricând, Charlie!

***

Când m-am întors la căsuţă, un vânt puternic urla în vâlcea, aşa că, după ce mi-am luat micul dejun, am aprins focul şi m-am ghemuit pe canapea cu o carte. Cu o seară în

urmă, ştiind că nu e Cal, îl lăsasem pe Thistle înăuntru şi de dimineaţă era din nou în pragul uşii. A vrut să mi se pună în poală şi, până la urmă, l-am dat la o parte şi s-a făcut ghem la picioarele mele, iar eu am beneficiat în timp ce citeam de sforăitul şi de şuieratul lui, dar şi de pârâitul uşor al focului.

Am tresărit când am auzit nişte picioare bătând pe preş afară. Dacă era Cal, ştiam că mă aştepta o mustrare din cauza lui Thistle, dar, în schimb, de după uşă au apărut doi ochi albaştri.

— Salut, Tiggy, te deranjez? a întrebat Zara.

— Deloc, citeam doar, am spus şi m-am ridicat în picioare. Te distrezi de Crăciun?

— Îmi plac toate zilele la Kinnaird, a spus, şi s-a aşezat lângă mine pe canapea. Thistle a dat fuga la ea şi şi-a pus capul în poala ei. Azi-dimineaţă m-am dus cu maşina la Deachich Glen – mama şi tata se certau iar – aşa că am căutat linişte şi pace. Este fantastic acolo, ai fost?

— Nu, dar, Zara, nu ştiu dacă-i bine să conduci singură până acolo. Drumurile sunt periculoase când e zăpadă.

— Conduc pe moşie de când aveam zece ani, Tiggy! Este pământul nostru, ai uitat? N-am nevoie de permis şi de nimic altceva aici. Iau o staţie radio şi un termos în caz că se întâmplă ceva – cunosc regulile, da? Am fost la Chilly să-i dau cadoul de Crăciun. Am furat o sticlă de whisky de la tata, ca să-i dăruiesc ceva de soi. Zara mi-a făcut cu ochiul conspirativ. Am împărţit un păhărel şi nişte ţigări rulate. Chiar dacă-i nebun şi duhneşte îngrozitor, este mai amuzant decât oricine altcineva de aici. În afară de tine, evident.

— Prietena mea Margaret vorbea ieri de el. Mi-ar plăcea să-l cunosc.

— Te duc la el oricând dacă vrei. Probabil că cel mai bine este să-ţi fac eu cunoştinţă cu el mai întâi şi să-i explic cine eşti, pentru că nu prea-i plac străinii.

— Ca şi pisicile mele sălbatice.

L-am zâmbit.

— Da, exact. Şi? Ce-ar fi – dacă eu te duc să-l cunoşti pe Chilly – să le salut şi eu? Pot să merg pe muteşte, ca şi tine, Tiggy, promit şi chiar aş vrea să le văd. Cum le cheamă?

L-am spus numele lor şi m-am întrebat cum i-aş putea

explica mamei ei că pe ea am gonit-o, dar pe Zara aş duce-o să le vadă.

— Hai să văd mâine cât sunt de sociabile, bine? Sunt paranoică în privinţa lor, dacă adulmecă străini, se bagă la loc în vizuină.

— Înţeleg, Tiggy. Sunt aici până înainte de revelion, aşa că mai am câteva zile. Şi, cât sunt aici, mă întrebam dacă aş putea să... îţi fiu asistentă sau ceva. Să mă ţin după tine şi să văd ce faci de fapt.

— Mi-e teamă că, în momentul ăsta, până aranjăm să aducem şi alte animale pe moşie, pisicile sunt punctul culminant al zilei mele de lucru.

Zara s-a uitat la telefonul mobil.

— Ar trebui să mă car. Vin o grămadă de vecini la cină şi mama mă obliga să port rochie! Şi-a dat ochii peste cap, s-a ridicat şi s-a îndreptat spre uşă. Dacă este OK şi pentru tine, vin mâine pe la prânz.

— Eşti oricând bine-venită. Pa, Zara!

— Pe curând, Tiggy!

***

Zara a apărut a doua zi la prânz şi m-am bucurat. Cal fusese toată dimineaţa la vânătoare şi mă simţeam singură ca o fată bătrână.

— Salut, Tiggy! Mi-a zâmbit când a intrat pe uşă. Mă duc la Deanich Glen să-i duc mâncare lui Chilly, vrei să-ţi fac cunoştinţă cu el?

— Ar fi super! la-o înainte, i-am spus, şi mi-am luat geaca.

Odată ce Zara şi-a pus centura de siguranţă în dreapta mea, am pornit. Vântul crunt de ieri se domolise peste noapte şi era o zi însorită, cu aer curat. Zăpada sclipea de jur-împrejurul nostru în timp ce coboram panta şi acoperea poleiul periculos. Zara îmi spunea pe unde să merg şi am discutat despre cât de plictisitoare fusese cina şi cât de îngrozită era să se întoarcă după Anul Nou la şcoală, în mlaştinile din North Yorkshire.

— Doar pentru că au învăţat acolo generaţii de străbuni Kinnaird, nu înseamnă că este ce-mi trebuie mie. Nu ţi se pare ridicol că la şaisprezece ani este legal să te căsătoreşti, să faci sex şi să fumezi, dar la internat te

tratează ca pe un copil de zece ani şi dau stingerea la nouă şi jumătate seara?

— Mai sunt optsprezece luni, Zara. O să treacă una-două, pe bune.

— Nu suntem aşa de mult pe pământul ăsta, aşa că de ce să pierd atâta timp – adică, peste cinci sute patruzeci de zile, că le-am numărat – într-un loc pe care-l urăsc?

În sinea mea eram de acord, dar ca adult raţional, ştiam că nu e bine s-o spun.

— Viaţa este plină de reguli ridicole, dar mai sunt şi unele stabilite să ne protejeze pe toţi.

— Ai vreun iubit, Tiggy? m-a întrebat Zara, în timp ce-mi arăta pe unde să traversez pârâul. Sub podul îngust de lemn apa îngheţase peste bolovani, creând sculpturi incredibile.

— Nu. Tu?

— Într-un fel. Adică... îmi place de cineva de la şcoală.

— Cum îl cheamă?

— Johnnie North. Arată foarte bine şi toate fetele din anul meu sunt îndrăgostite de el. Ne-am văzut de câteva ori în pădure, am fumat nişte ţigări. Dar... este şmecheraş, ştii?

— Ştiu, da, am murmurat, şi m-am întrebat de ce atât de multe femei sunt atrase veşnic de genul de mascul care le foloseşte şi le abuzează, când băieţii buni, care sunt cu toptanul, stau pe margine, se uită şi se întreabă de ce nu au şi ei o iubită.

— De fapt, nu cred că-i băiat rău, dar îi place să pretindă asta ca să pară şmecher în faţa colegilor. Când suntem singuri, vorbim despre chestii profunde, a continuat Zara. A avut o copilărie dificilă, ştii? în sinea lui, este vulnerabil şi sensibil.

M-am uitat la expresia visătoare a Zarei şi mi-am dat seama că tocmai îmi răspunsese la întrebare: toate femeile care se îndrăgostesc de un şmecheraş cred că, de fapt, nu este deloc rău, ci doar neînţeles. Mai grav, au impresia că ele sunt singurele care îl înţeleg şi astfel îl pot salva...

— Ne-am apropiat destul de mult semestrul trecut, dar toţi colegii mei zic că nu vrea decât să mă... Zara s-a oprit şi a avut decenţa să roşească. Ştii la ce mă refer, Tiggy!

— Păi, s-ar putea să aibă dreptate colegii tăi, am

răspuns, uluită de cât de deschisă e Zara.

La vârsta ei nu aş fi visat să vorbesc despre sex cu un adult, mai ales cu unul pe care nu prea-l cunoşteam. Am oprit cu grijă maşina şi am simţit roţile derapând uşor pe zăpada îngheţată, la câţiva metri de o colibă de lemn, pitită într-o crevasă. Muntele se înălţa ca un arc elegant în jurul nostru, într-o izolare atât stranie, cât şi spectaculoasă. Am coborât din maşină şi ne-am dus spre colibă, simţind că-mi încremeneşte fiecare centimetru din pielea expusă la ger. Mi-am tras fularul peste nas, fiindcă mă dureau plămânii când inspiram.

— Uau! Cred că sunt minus zece grade aici. Cum supravieţuieşte Chilly?

— Cred că s-a obişnuit, iar acum că are coliba lui, este în regulă. Stai aici! mi-a cerut Zara, oprindu-se la uşă. Intru să-i spun că are un musafir, dar că nu eşti de la serviciile sociale.

Mi-a făcut cu ochiul, a păşit peste mormanul de zăpadă şi a dispărut înăuntru. M-am uitat bine la colibă şi am văzut că era construită bine, din buşteni masivi de pin, unul peste altul, precum cabanele de schi de pe pârtiile din Elveţia.

Uşa s-a deschis şi Zara a scos capul.

— Poţi să intri acum, mi-a strigat.

M-am dus spre ea. Am intrat şi m-am simţit uşurată să adulmec aerul cald şi afumat. Mi-am ajustat ochii la lumina slabă a camerei, care provenea de la câteva lămpi cu petrol şi de la flăcările care pâlpâiau în soba cu lemne. Zara m-a luat de mână şi m-a condus câţiva paşi spre un fotoliu de piele uzat lângă foc.

— Chilly, ea este prietena mea, Tiggy!

Doi ochi luminoşi şi maronii ca o nucă m-au privit de pe o figură atât de ridată, încât semăna cu o harta unui oraş mare. Mi-am dat seama că mirosul puternic de fum nu vine din sobă, ci din pipa lungă de lemn care atârnă în gura bărbatului micuţ. Fără pic de păr pe cap şi cu pielea străbătută de şanţuri adânci, îmi amintea de un călugăr antic.

— Bună, Chilly! l-am salutat şi am mai făcut un pas spre el, cu mâna întinsă.

Nu mi-a întins mâna, ci a continuat să mă fixeze cu

privirea. În acest timp, îmi bătea inima din ce în ce mai tare. Am închis ochii să mă ţin bine şi mi-a apărut o imagine în minte: mă aflam într-o peşteră şi mă uitam în ochii unei femei. Îmi şoptea ceva suav, un fum din apropiere îi învăluia faţa, iar eu tuşeam şi tuşeam...

Apoi mi-am dat seama că tuşeam într-adevăr. Am deschis ochii şi m-am clătinat uşor, coborând cu picioarele pe pământ. Zara m-a prins de braţ.

— Eşti OK, Tiggy? Mi-e teamă că aerul este cam închis aici.

— N-am nimic, am spus, privindu-l pe Chilly cu ochii în lacrimi.

Parcă nu-mi puteam lua privirea de la el, oricât voiam.

Ce *ne leagă?*

L-am văzut buzele mişcându-se, în timp ce murmura ceva într-o limbă pe care nu o înţelegeam, după care mi-a făcut semn cu degetul scheletic să mă apropii, până am ajuns la câţiva centimetri de el.

— Şezi! mi-a cerut în engleză, cu un accent puternic, arătând spre singurul loc disponibil din cameră, un scăunel, făcut fără mare fason, lângă sobă.

— Haide! Eu pot sta pe jos fără probleme, a spus Zara, după care şi-a luat o pernă de pe patul de alamă şi a pus-o pe podea.

— *Hotchiwitchil a* exclamat Chilly dintr-odată, mişcând unghia degetului arătător îndoit spre mine. Apoi şi-a dat capul pe spate şi a râs parcă de încântare. *Pequeña bruja!*[9]

— Nicio grijă, mereu bolboroseşte în engleză şi în spaniolă, a murmurat Zara. Tata zice că vorbeşte şi un vechi dialect romani.

— Aha! am făcut, deşi eram destul de sigură că Chilly tocmai mă făcuse vrăjitoare.

Chilly şi-a luat în sfârşit ochii de la mine şi şi-a umplut pipa cu ceva care arăta ca muşchiul de copac. Odată aprinsă din nou, mi-a zâmbit.

— *Vorbeşte* engleză sau spaniolă?

— Engleză şi franceză, spaniolă doar puţin.

Chilly a plescăit nemulţumit şi a tras din pipă.

[9] „Vrăjitoare mică” (în limba spaniolă în original).

— Ai luat medicamentele pe care ţi le-a dat doctorul? a întrebat Zara de pe perna ei.

Chilly s-a întors şi s-a uitat la ea cu un amestec de voioşie şi batjocură în ochi.

— Otravă! Vor să mă omoare cu medicina lor modernă.

— Chilly, sunt analgezice şi antiinflamatoare pentru artrită. Te ajută.

— Fac cum ştiu io, a declarat ridicând bărbia spre tavanul de lemn al căsuţei. Şi tu la fel... A arătat spre mine. Dă mâinile, mi-a ordonat.

Le-am întins cu palmele în sus şi Chilly mi le-a luat în mâinile sale cu o atingere surprinzător de fină. Am simţit un gâdilat în vârfurile degetelor, care s-a înteţit din ce în ce mai tare, pe măsură ce-mi trasa liniile palmei şi îmi strângea fiecare deget pe rând. În sfârşit, s-a uitat la mine.

— Deci în ele magia ta, a declarat, arătând spre mâinile mele. Ajuţi creaturile micuţe ale pământului... *los animales.* Ăsta darul tău.

— Da, am spus, uitându-mă nedumerită la Zara, care doar a ridicat din umeri.

— Putere de *bruja.* Dar nu completă, pentru că sângele tău nu pur, vezi? Cu ce ocupi, Hotchiwitchi?

— Adică ce meserie am?

A încuviinţat şi i-am explicat. Când am terminat, s-a uitat la mine şi a chicotit.

— Pierdere. Puterea ta aici. A făcut semn spre mâinile şi inima mea. Nu aici. A arătat spre cap.

— Ah! am spus, ofensată. Mă rog, cel puţin diploma în zoologie mă ajută să înţeleg comportamentul animalelor.

— Ce folos statistica şi hârtiile şi computerele? A dat iar din deget la mine. Ales cale greşită.

— Ai mâncat curcanul pe care ţi l-am adus ieri? a intervenit Zara, văzând că eram stresată.

S-a ridicat şi s-a dus într-un colţ al colibei, unde a deschis un dulap vechi, cu câteva vase ciobite de tinichea şi oale în dezordine.

— *Şi.* Bleh! Chilly s-a prefăcut îngreţoşat. Pasăre bătrână.

— Mă rog, azi ai supă de curcan.

Zara a ridicat din umeri şi a scos un castron de tinichea din dulap, pe care l-a umplut cu supă din termosul pe care-l

adusese cu ea, la care a adăugat pâine şi o lingură.

— Aşa, mănâncă asta şi eu mă duc să-ţi mai aduc lemne.

Zara a luat un coş şi a ieşit din colibă.

M-am uitat la Chilly cum sorbea supa, lingură după lingură, de parcă nici n-o gusta. După ce a golit castronul, l-a dat deoparte, s-a şters la gură cu mâna şi şi-a aprins pipa din nou.

— Simţi Spiritul Pământului, soră?

— Da, îl simt, am şoptit, mirată că, pentru prima oară, înţelegeam exact la ce se referea.

— Vrei să ştii dacă-i adevărat.

— Aşa este.

— O să te ajut să te încrezi în el înainte să pleci de-aici.

— Încă n-am de gând să plec de la Kinnaird, Chilly, abia ce-am venit.

— Asta crezi tu, a chicotit.

Zara a apărut cu un coş cu lemne pe care le-a aruncat lângă sobă. Apoi a scos nişte prăjitură dintr-o cutie de tablă şi sticla de whisky pe care o furase de la tatăl ei, golită deja o treime şi a turnat într-o cănuţă de tablă.

— Ia, Chilly! a spus, şi a pus băutura şi prăjitura pe o măsuţă lângă scaunul lui. Noi trebuie să plecăm acum.

— Tu, a zis, arătând spre mine. Întoarce-te curând, bine?

Nu era o cerinţă, ci un ordin, aşa că am ridicat din umeri fără să promit nimic. Ne-am luat rămas-bun şi m-am dus spre Beryl pe pământul îngheţat. Mă simţeam foarte ciudat, parcă pluteam, parcă aş fi ieşit din corp. Orice sau oricine era Chilly, părea să mă cunoască şi, în ciuda mitocăniei lui, simţeam şi eu o sinergie stranie cu el.

— Din păcate este foarte mândru, a spus Zara în drum spre casă. Şi-a petrecut toată viaţa având grijă de el şi acum nu mai poate. Tata a vrut de multe ori să-i aducă un generator aici, dar refuză. Beryl zice că devine o responsabilitate şi că ne ocupă prea mult timp, că, pentru binele lui, ar trebui să fie dus la azil.

— Mi-a zis, am răspuns, dar, Zara, acum, că l-am cunoscut, înţeleg de ce vrea să rămână aici. Ar fi ca şi cum ai scoate un animal din habitatul lui natural, după o viaţă în care a trăit în sălbăticie. Dacă ar fi dus la oraş, ar muri probabil în câteva zile. Şi dacă, să zicem, ar da foc colibei

din greşeală sau ar face infarct, sunt sigură că ar prefera să moară aşa, decât închis într-un azil cu centrală termică. Ca şi mine, de altfel.

— Da, probabil că ai dreptate. Oricum, pare să te placă, Tiggy. Te-a invitat să vii din nou în vizită. O s-o faci?

— O, da, am spus, asta sigur!

Capitolul 6

A doua zi, dis-de-dimineaţă, m-am ţinut de cuvânt şi m-am întâlnit cu Zara în curte să vedem pisicile. Aveam cu mine un coş cu carne. Mă gândeam că rău nu avea ce să facă, ninsese din nou peste noapte şi orice animal cu o fărâmă de minte ar fi stat oricum cuibărit bine în culcuşul comod.

— Aşa, am zis, în timp ce stăteam pe alee deasupra ţarcului. De-acum înainte, cât poţi de încet, bine?

— Înţeles, şefa! a şoptit Zara salutând.

Ne-am strecurat pe povârnişul alunecos până la primul ţarc, unde am descuiat poarta şi am aruncat carnea pe jos.

— Molly? Polson? Posy? Igor? le-am strigat şi, cu Zara pe urmele mele, am dat roată celorlalte ţarcuri, aruncând carnea în fiecare dintre ele şi vorbind cu prietenii mei invizibili. Când am dat din cap că nu vor să iasă la joacă, Zara a refuzat să plece.

— Încă cinci minute, te rog. Pot să-i strig şi eu? m-a implorat în şoaptă.

— Bine, de ce nu? am spus eu ridicând din umeri.

S-a ridicat în picioare şi s-a dus spre cel mai apropiat ţarc. S-a prins cu mănuşile de gardul de sârmă, şi-a lipit faţa de el şi a strigat pisicile pe nume. M-am dus după ea în jurul ţarcurilor şi le-am vorbit, aşteptând, înainte să observ o mişcare în cuşca preferată a lui Posy.

— Uite! Este Posy, am şuierat, arătând spre cuşca mascată de tufe.

Era clar, doi ochi de chihlimbar au sclipit la noi din beznă.

— O, Doamne!! a şoptit Zara entuziasmată.

M-am uitat cum privea drept în ochii pisicii şi clipea

foarte uşor.

— Bună, Posy, sunt Zara! a spus încet.

Şi, spre uimirea şi încântarea mea, Posy a imitat-o şi a clipit şi ea. Apoi, zăpada a scârţâit puternic sub picioarele cuiva care se apropia şi pisica s-a retras imediat.

— La naiba! a înjurat Zara. Mai avea un pic şi ieşea de tot.

— Poate că da, am spus, urcând dealul ca să vedem cine speriase pisica. Sus, pe culmea pantei, era Charlie Kinnaird.

— Tată! Zara a urcat greu spre el. Tocmai am reuşit să conving o pisică să iasă la iveală, când te-a auzit şi a dispărut.

— Îmi pare rău, draga mea! Am venit şi eu să văd pisicile, i-a şoptit Charlie la rândul lui. Şi să vorbesc cu tine, Tiggy. Poate ar trebui să ne întoarcem în casă unde este mai cald şi avem voie să vorbim?

Charlie mi-a zâmbit şi am simţit cum mă topesc ca zăpada la soare.

— Aha, aici eraţi!

O voce puternică a răsunat de sus. Am ridicat privirea şi am văzut-o pe Ulrika venind pe potecă spre noi.

— Parcă nu avea nimeni voie la animale în afară de tine! spuse Ulrika arătând spre mine. Voi aveţi această onoare, a remarcat, în timp ce Charlie şi Zara urcau cu greu restul pantei în faţa mea. Eu am fost alungată acum câteva zile.

Cu mâinile în şolduri şi în vârful pantei, Ulrika îmi amintea de o *walkirie* mânioasă.

— Pe mine m-a adus pentru că am implorat-o până n-a mai putut refuza, mamă! i-a explicat Zara, încercând s-o potolească.

— Aşadar, trebuie să mă pun în patru labe şi să te implor şi eu data viitoare?

Ulrika vorbea graţios, dar mă ţintuia cu o privire dură şi rece.

— Hai la noi, Tiggy! Bem o cafea şi vorbim, mi-a sugerat Charlie, în timp ce ne îndreptam cu toţii spre conac.

— Nu te supăra, dragul meu, dar vreau să mă duci la Dornoch s-o vizitez la Lady Murray. Mă aşteaptă la cafea la unsprezece. Poate altă dată, Tiggy? a sugerat cu răceală Ulrika.

— Sigur.

— Trec pe la tine mai târziu, când mă întorc, a spus Charlie. Vreau să-ţi dau formularele alea şi să mai vorbim despre elanii europeni pe care vreau să-i aducem pe moşie la primăvară.

— Bine. În cazul ăsta, pa, Zara, pa, Ulrika! am spus şi m-am retras rapid la adăpostul căsuţei.

— Uau! am răsuflat, şi m-am prăbuşit pe canapea.

— Ce „uau”? m-a întrebat Cal.

A intrat în sufragerie cu o felie de pâine prăjită.

— Ulrika Kinnaird, am suspinat. Am senzaţia că nu mă place prea mult.

— Nu cred că place pe nimeni, Tig. N-o lua personal. Ce ţi-a zis?

L-am povestit tărăşenia şi Cal a râs.

— Ups! a zis. Cred că, în următorii ani, nu mai vezi felicitare de Crăciun de la ea. Ulrikăi nu-i place să fie lăsată pe dinafară, mai ales în chestiuni care îl privesc pe soţul ei. Poate e nesigură, ştii?

— Poate îi cere soţului ei să mă concedieze.

— Conaşul chiar te apreciază, Tig, nicio grijă! Acuma tre’ să plec. Maiestatea Sa a cerut să dau zăpada de pe potecă şi să pun sare, ca să nu cadă în fundul ei mic şi preţios.

Cal mi-a făcut cu ochiul şi a ieşit din casă.

***

— Şi? A trecut conaşul la o cană de ceai şi-o vorbă? m-a întrebat Cal, când a intrat pe uşă la opt seara.

— Nu, am spus şi i-am turnat un pahar cu whisky.

— Aha! S-o fi luat cu altele.

— Poate, dar nu este cine ştie ce distanţă de la conac până aici să nu vină să-mi spună. Am stat şi l-am aşteptat toată ziua.

— Da, iar ei au stat bine mersi la conac. Le-am văzut maşina când s-au întors pe la trei. Hai, Tig, nu fi aşa supărată!

— Mă rog, acum chiar că nu mai vine, aşa că mă duc să fac o baie.

Apa era doar călâie. Am stat în cadă întrebându-mă dacă plecarea mea iminentă despre care vorbea Chilly avea de-a face cu walkiria blondă care apăruse dimineaţă.

Deodată, a bătut cineva în uşa băii.

— Tig? Ai terminat? Ai un musafir.

— Ăăă... aproape, am zis, şi am scos dopul şi am ieşit din cadă. Cine e?

Mi-am ţinut respiraţia în aşteptarea răspunsului lui Cal, sperând doar să nu fie Charlie Kinnaird. Nu voiam să ies în sufragerie în vechiul meu halat albastru de lână şi să fug în dormitor să-mi iau hainele.

— Este Zara şi nu-i într-o stare bună, a şuierat.

— Bine, vin! am strigat din uşă.

Când am deschis şi am intrat în sufragerie, am văzut-o pe Zara pe canapea, cu capul în mâini. Plângea în hohote.

— Vă las, doamnelor!

Cal a ridicat din sprâncene şi a plecat.

— Zara, ce s-a întâmplat? am întrebat-o şi m-am aşezat lângă ea pe canapea.

— Tata mi-a promis că stăm până înainte de revelion, dar acum zice că plecăm! Mai puteam sta doar două zile aici şi trebuie să mă întorc în Inverness!

— De ce?

— Nu ştiu. A venit un tip azi-dimineaţă acasă la noi şi s-a certat rău cu tata. Nu am îndrăznit să cobor, dar i-am auzit ţipând unul la altul. Apoi tata a urcat şi mi-a zis că ne întoarcem acasă. Şi eu nu vreau să mă duc!

— Ştii de ce se certau? Sau cine era tipul?

— Nu, n-a vrut să zică.

— Dragă Zara! am spus, şi am luat-o în braţe. Îmi pare tare rău! Nu uita că nu mai este mult până faci optsprezece ani şi atunci, dacă îţi doreşti să stai la Kinnaird, nu te va opri nimeni.

— Tata a zis că pot rămâne până după Crăciun, dar nu mă lasă mama. Urăşte locul ăsta.

— Poate moşia asta nu este genul ei.

— Nimic nu este genul ei, Tiggy! Zara a oftat cu o expresie care întruchipa extenuarea şi disperarea. Mereu zice că este fericită dacă tata face una-alta, cum ar fi s-o ducă în vacanţe exotice cu bani pe care nu-i are sau dacă-i cumpără o maşină nouă sau un tablou care-i place, că aşa o să se simtă mai bine. Dar nu-i niciodată aşa. Este pur şi simplu un om nefericit, ştii?

Stăteam şi o mângâiam tăcută pe păr, ştiind că, oricât ar fi exagerat din cauza hormonilor vârstei, observasem destule la Ulrika, cât să înţeleg că e un personaj dificil. Şi, deodată, m-a lovit gândul că, în pofida faptului că fusesem adoptată, că trăisem în grija unei femei angajate de tatăl meu adoptiv şi că visasem în sinea mea să fiu copilul iubit al unor părinţi biologici căsătoriţi, idealizasem totul. Nu ştiam cum e să ai nişte părinţi care se ceartă. La Atlantis nu-l auzisem niciodată pe Pa Salt certându-se cu Ma – am fost crescute în pace deplină şi, pentru prima oară, mi-am dat seama cât de rare erau situaţiile astea. Zara trecea prin ceea ce mulţi alţi prieteni de la şcoală îmi spuseseră că trăiau. Noi, surorile, trăiserăm într-o lume de basm perfectă din castelul nostru, cel puţin în privinţa „părinţilor”. Sigur, bucuria copilăriei noastre fusese că eram şase. Între noi nu domnise armonia supremă. Cineva se certa mereu cu altcineva şi evident că „altcineva” era sora mea mai mică, Electra.

S-a aşternut liniştea. A durat atât de mult, încât m-am întrebat dacă nu adormise cumva. Deodată a ridicat capul.

— Ştiu! îl pot ruga pe tata să rămân aici cu tine şi Cal în căsuţă! Pot să-i spun că ai nevoie de mine să te ajut până se termină vacanţa! S-a luminat la faţă entuziasmată de ideea ei. Pot, Tiggy? Promit că nu te deranjez. Dorm aici pe canapea dacă nu se supără Cal şi sunt sigură că nu se supără, că ne înţelegem bine şi mă place şi...

— Mi-ar plăcea să stai aici, Zara, dar mama ta nu prea mă cunoaşte şi mă îndoiesc că are încredere să-şi lase fată pe mâinile unei străine.

— Păi Beryl este la conac şi mama are încredere în ea, iar tata îl ştie pe Cal de când s-a născut şi...

— Zara, n-ai decât să vorbeşti cu ai tăi. Dacă vor să rămâi aici cu mine şi cu Cal, atunci da, ne bucurăm să te primim.

— Aşa am să fac, a spus şi, dacă nu mă lasă, pot să fug.

— Zara, nu spune asta, este o ameninţare şi, dacă vrei ca toată lumea să creadă că te-ai maturizat destul cât să iei propriile decizii, nu aşa procedezi. Ce-ar fi să te întorci la conac să-i întrebi? Dacă sunt de acord, trebuie să le acorzi timp să vină şi să vorbească cu mine înainte să plece, am

încurajat-o.

— Bine, mă duc. Mersi, Tiggy! S-a ridicat şi a pornit la uşă. Într-o zi, jur că vin să trăiesc aici, la Kinnaird. Permanent. Şi nici măcar mama nu mă va putea opri. Noapte bună, Tiggy!

Aşa cum mă aşteptam, nu am primit nicio vizită, nici de la Charlie, nici de la Ulrika, iar lipsa Range Roverului a doua zi mi-a confirmat că cei trei plecaseră la Inverness.

— Biata copilă, prinsă la mijloc, a spus Cal, în timp ce-şi sorbea cafeaua. Familii disfuncţionale, nu? A mea nu-i perfectă, dar cel puţin pot să zic că suntem destul de normali. Mda, am plecat. Cal s-a dus la uşă, unde s-a aplecat să ia un plic de pe pres. Ai o scrisoare, Tig!

Mi-a dat-o în timp ce capul câinelui apăruse nerăbdător pe după uşă.

— Thistle, tu vii cu mine! a adăugat el, şi a gonit câinele afară.

Am deschis plicul şi am citit biletul.

Dragă Tiggy, îmi cer scuze – pe grabă – pentru plecarea mea bruscă şi că nu am venit să vorbim. A intervenit o chestiune legală. Luăm curând legătura.

Mii de scuze,

Charlie

Habar nu aveam la ce se referă, dar am presupus că are de-a face cu marea ceartă de care îmi povestise Zara.

M-am dus în dormitor. Toate discuţiile astea despre familie mă fac să duc dorul propriei familii. Am deschis sertarul de lângă pat şi am scos scrisoarea pe care mi-o lăsase Pa Salt. O citisem de-atâtea ori, că începea să se murdărească. Am deschis-o şi am început s-o recitesc, împăcată doar la vederea scrisului elegant şi ondulat al lui Pa.

Atlantis Lacul Geneva Elveţia

Draga mea Tiggy,

Ei bine, nu prea are sens să stau şi să scriu platitudini despre brusca dispariţie a mea din viaţa ta – ştiu că vei refuza să crezi că nu mai sunt. Dar dus sunt. Chiar dacă ştiu că mă vei simţi în preajma ta, trebuie să accepţi că nu mă mai întorc.

Sigur, scriu această scrisoare la biroul meu din Atlantis,

încă pe pământul ăsta, aşa că încă nu-ţi pot spune cum este dincolo, dar numai frică nu simt. Noi doi am vorbit de multe ori despre miraculoasa mână a sorţii, a destinului şi a unei puteri superioare – Dumnezeu pentru unii – care ne atinge vieţile. Pe mine m-a salvat când eram copil şi credinţa mea în ea – în ciuda greutăţilor vieţii pe alocuri – nu s-a clintit nicicând. Şi nici a ta nu trebuie să se clintească.

Cu celelalte surori ale tale am avut grijă să mă asigur că nu le ofer prea multe informaţii despre locul în care le-am găsit, pentru că nu voiam să le tulbur vieţile. Totuşi, tu eşti altfel. Familia ta mi te-a dat cu condiţia să promit că într-o zi, când va veni momentul potrivit, te voi trimite înapoi la ei.

Faci parte dintr-o cultură antică, Tiggy, batjocorită de unii în zilele noastre. Asta cred că se întâmplă din cauză că mulţi dintre noi, oamenii, dăm uitării rădăcinile noastre în natură şi locul în care ne sunt inima şi sufletul. Tu, mi s-a spus, vii dintr-o familie specială de profeţi cu har, deşi femeia care mi te-a dat a subliniat faptul că harul sare adesea câte o generaţie sau nu ajunge să dea roade.

Mi s-a cerut să fiu atent la tine în copilărie şi aşa am făcut. Dintr-un bebeluş bolnăvicios care se agita mereu, te-ai transformat într-o copilă curioasă, care cel mai mult adora să fie în natură, înconjurată de animale. Chiar dacă nu puteai să ai propriul animal de casă din cauza alergiei lui Ma, tot te-ai dedicat fiecărei vrăbii rănite pe care o găseai şi aricilor pe care-i hrăneai în grădină.

Poate nu-ţi aminteşti momentul în care ai venit la mine, când aveai cinci sau şase ani şi mi-ai şoptit la ureche că tocmai vorbiseşi cu o zână în pădure. Îţi spusese că numele ei e Lucía şi că aţi dansat împreună, în picioarele goale, în pădure.

Ei bine, nu este deloc neobişnuit ca un copil aşa mic să creadă în zâne, dar, în cazul ăsta, eu am ştiut atunci că moşteniseşi harul. Dragă Tiggy, Lucía era numele bunicii tale!

Aşa că acum îmi ţin promisiunea pe care am făcut-o şi îţi spun că, la un moment dat în viaţa asta, trebuie să te duci în Spania, într-un oraş numit Granada. Pe un deal, vizavi de

magnifica Alhambra, într-o zonă numită Sacromonte, trebuie să baţi la o uşă albastră, situată pe o potecă îngustă, care se numeşte Cortijo del Aire şi să întrebi de Angelina. Acolo vei afla adevărul despre familia în care te-ai născut. Şi poate şi despre propriul tău destin...

Înainte să închei, trebuie să-ţi mai dezvălui că, dacă nu aş fi auzit o propoziţie pe care mi-a spus-o o rudă de-ale tale cu mulţi ani în urmă, nu aş fi primit darul tuturor fiicelor mele iubite. Ea m-a salvat de la disperare şi nu o s-o pot nicicând răsplăti.

Cu toată dragostea, draga mea fată cu har, sunt foarte mândru de tine. Pax

Am scos apoi hârtia cu detaliile care fuseseră gravate pe sfera armilară care apăruse din senin la câteva zile după moartea lui Pa, în grădina lui specială. Fiecare inel al său avea numele noastre, un citat în greacă şi un set de coordonate, care indicau locul în care ne găsise Pa în lume.

Citatul lui Pa pentru mine, tradus de sora cea mare, Maia, m-a făcut să-mi dea lacrimile, pentru că mi se potrivea perfect:

Rămâi cu tălpile lipite de covorul proaspăt al ţărânei, dar înalţă-ţi mintea spre ferestrele universului.

În ceea ce priveşte coordonatele, Ally, care e marinar şi obişnuită cu genul ăsta de lucruri, le descifrase pe toate. Ale mele corespundeau întocmai cu ce-mi spusese Pa în scrisoare. Până astăzi, nici măcar nu îndrăznisem să înţeleg la ce se referise Pa, atunci când vorbise despre faptul că proveneam dintr-o familie specială, cu „har”. Totuşi, Chilly păruse să ştie cine sunt şi chiar îmi spusese că „puterea” e în mâinile mele. M-am ridicat şi m-am dus la oglinda mică de pe perete, chiar deasupra servantei. Mi-am studiat trăsăturile – ochii de un maro-roşcat, sprâncenele negre şi pielea măslinie. Da, dacă-mi trăgeam părul pe spate, probabil puteam fi confundată cu cineva care are sânge mediteraneean. Însă părul meu, deşi e negru, are o puternică nuanţă castanie. Toţi ţiganii – dacă asta sunt – pe care-i văzusem la televizor sau în poze aveau părul negru ca smoala, aşa că, şi dacă am sânge de rrom în mine, însuşi Chilly îmi spusese că nu eram pursânge – dar cine era, în ziua de azi? Două mii de ani de încrucişare înseamnă că

suntem cu toţii metişi.

Nu ştiam nimic despre ţigani, în afară de faptul că mulţi tindeau să îşi ducă viaţa la periferia societăţii. Eram conştientă că nu aveau cea mai bună reputaţie, dar, din ce ne spunea Pa de multe ori mie şi surorilor mele: „Nu judeca după înfăţişare. Un bulgăre de ţărână obişnuită poate ascunde cea mai preţioasă bijuterie”.

Dintotdeauna m-am mândrit să văd ce-i mai bun în oameni până la proba contrarie. De fapt, poate cea mai mare slăbiciune a mea e naivitatea faţă de ceilalţi, ironic pusă în pericol de cea mai bună calitate a mea: credinţa infailibilă în bunătatea firii umane. Unii oameni îşi dădeau ochii peste cap când susţineam că binele învinge întotdeauna răul. În cei mai simpli termeni, dacă nu era aşa, atunci toate sufletele malefice le-ar fi ucis pe cele bune, apoi s-ar fi ucis între ele şi, în consecinţă, rasa umană nu ar mai exista.

Oricare ar fi rasa din care provine Chilly, ştiu că are suflet bun. Din câte ştiu, e primul ţigan pe care l-am cunoscut şi vreau neapărat să aflu mai multe. Mi-am spus toate astea în timp ce am aşezat preţioasa scrisoare la loc, în sertarul noptierei.

Capitolul 7

În ajunul Anului Nou, m-am trezit entuziasmată că urmează să petrec revelionul în stil tradiţional scoţian, într-un loc din sat în care mă duce Cal. După ce am hrănit pisicile, m-am întors la căsuţă, unde am găsit-o pe Beryl fâţâindu-se în sufrageria noastră, într-o stare de profundă anxietate.

— Tiggy, ce faci? m-a întrebat.

— Bine, mulţumesc, Beryl. Tu?

Era neobişnuit de agitată.

— Au intervenit nişte... circumstanţe nefericite, dar nu este cazul să te tulbur şi pe tine cu asta.

— Aha! ’

M-am întrebat dacă aceste „circumstanţe” au de-a face

cu plecarea bruscă a familiei Kinnaird, dar o ştiam destul de bine pe Beryl ca să nu insist. Cu un efort considerabil, şi-a venit în fire şi a continuat:

— Totuşi, cea mai urgentă problemă a mea este că Allison a sunat de dimineaţă să anunţe că este bolnavă. Din ce mi-a spus mama ei, are o răceală groaznică, dar m-a lăsat cu ochii în soare. Oaspeţii de Anul Nou sosesc astăzi la ora patru – opt oameni – care se aşteaptă la o ditamai masa! Am un morman de cearşafuri necălcate – a trebuit să scot toate aşternuturile de pe paturi din cauza prafului de la renovare, care s-a pus din nou, aşa că fiecare cameră trebuie aspirată, mobila lustruită, masa pusă, toate focurile făcute şi asta pe lângă cina care trebuie gătită, iar eu nici n-am apucat să jumulesc curcanii...

— Pot să te ajut? m-am oferit, observând nevoia nemascată de ajutor a lui Beryl.

— Ai vrea, Tiggy? Domnul care a închiriat conacul pentru o săptămână este un miliardar foarte influent. Conaşul se bazează pe el să ducă vestea mai departe despre Kinnaird, printre prietenii lui bogaţi şi, având în vedere tot ce s-a întâmplat recent, nu-l pot dezamăgi.

— Sigur că nu. Vin cu tine acum la conac.

Cal, care ascultase din bucătărie, şi-a oferit şi el serviciile şi toată ziua am călcat cearşafuri, am făcut paturi, am aspirat covoare şi am aprins focurile, în timp ce Beryl trebăluia ca un sclav în bucătărie, înainte de ora trei, ne-am dus să bem un ceai cu ea, epuizaţi cu toţii.

— Nu ştiu cum să vă mulţumesc îndeajuns pentru ce aţi făcut azi, a spus Beryl, în timp ce mâncam fiecare un *shortbread*[10] cald. Nu ştiu ce m-aş fi făcut fără voi. Cel puţin, este totul gata pentru diseară.

M-am uitat la toată mâncarea întinsă pe blatul din bucătărie şi la mormanele de vase şi tigăi acoperite pe suprafeţele de lucru.

— Are cine să te ajute să serveşti diseară? am întrebat-o.

— Nu, Alison trebuia să fie şi ospătăriţă, dar sunt sigură că mă descurc.

— Auzi? Hai că rămân eu să te ajut, Beryl! Nu ai cum să

[10] Biscuiţi scoţieni tradiţionali.

te descurci singură cu toate, nu la fel de bine cum ar vrea conaşul.

— O, nu, Tiggy, nu ţi-aş cere asta. Este revelionul şi Cal te duce la *ceilidh* în sat.

— Aşa trebuia, dar pot să mă duc altă dată. Beryl, ai nevoie de mine!

— Da, aşa-i, a recunoscut, deşi conaşul a cerut ca personalul care serveşte să poarte uniformă.

— Ah, Tig! Abia aştept să te văd îmbrăcată în costum de servitoare franţuzoaică! a spus Cal şi mi-a făcut cu ochiul.

— Mă simt groaznic, a oftat Beryl. Tu eşti consultant în sălbăticiuni, cu diplomă, nu servitoare.

— De fapt, o dată, la Geneva, am lucrat o vară întreagă la un restaurant de lux.

— Atunci, aşa rămâne, dar o să-l sun mâine pe conaş să-i spun că, dacă deschidem ceea ce el şi-ar dori să fie un hotel de cinci stele, atunci trebuie să mă lase să angajez personal ca lumea. Nu-i drept nici faţă de tine, nici faţă de mine.

— Zău, nu-i nicio problemă. Vrei să te ajut cu ceaiul după-amiază? Ar trebui să-mi pun cât mai repede uniforma de servitoare.

Am rânjit când am văzut că era trei şi jumătate.

— Nu, du-te acasă, fă o baie şi odihneşte-te! Cina se serveşte la opt, dar o să am nevoie de tine de la şase, ca să serveşti băuturile, dacă nu te superi.

— Nicio problemă, Beryl!

— Ai putea să-i duci asta lui Chilly înainte să pleci? l-am întrebat pe Cal, când traversam curtea spre căsuţa noastră, l-am dat o porţie de tocăniţă de fazan, pe care o luasem dintre mâncărurile lui Beryl. Urează-i un an nou fericit din partea mea şi spune-i că mă duc să-l văd curând.

— Sigur. Păcat că nu poţi veni cu mine diseară, dar deja ţi-ai câştigat un loc pe veci în inima lui Beryl.

M-am întors la conac la şase şi Beryl mi-a dat uniforma de seară, cu tot cu şorţ.

— A lui Alison ţi-ar fi fost prea mare, aşa că am dezgropat-o pe asta dintr-un cufăr vechi din pod. Miroase a naftalină, dar ar trebui să-ţi fie bună, mi-a spus. Schimbă-te în spălătorie. Şi mi-e teamă că va trebui şi să-ţi prinzi părul

la spate.

Am făcut cum mi-a cerut şi, când am fost gata, m-am întors în bucătărie.

— Cum arăt?

— Superb! a spus Beryl, fără să se uite la mine.

— E musai să port şi asta? am întrebat-o, şi am ridicat bentiţa albă cu dungă neagră, pe care trebuia să mi-o pun pe frunte.

— Nu cred că este necesar. Păi, probabil vor sosi în câteva minute, aşa că trebuie să deschizi şampania. În frigiderul de-acolo găseşti apă minerală şi sirop de soc pentru cei care nu beau alcool. Băuturile alcoolice sunt pe dulapul cu sticle din Sala Mare. Trebuie doar să duci şi o găleată cu gheaţă.

— Bine.

Am dat fuga să mă apuc de treabă. Întotdeauna mi-a plăcut să joc în piese de teatru la şcoală şi mi-am intrat foarte bine în rol, în timp ce împărţeam şampania în Sala Mare, mai-mai dorindu-mi să zic: „Da, domnul meu”, „Mulţumesc, doamnă” şi să fac mici plecăciuni, înainte să trec la următorul oaspete. De sus, unde stăteam lângă dulapul cu sticle, vedeam că oaspeţii sunt un grup de bogătani: cinci bărbaţi îmbrăcaţi formal şi trei femei în rochii de seară, cu bijuterii scumpe. Chiar dacă vorbeau engleză în grup, mai auzeam pe ici-colo frânturi de germană şi franceză.

— Cum merge? m-a întrebat Beryl când am apărut în bucătărie şi am dat fuga la frigider.

— Bine, deşi am terminat deja primele şase sticle de şampanie.

— În aproximativ douăzeci de minute îi chem la masă. Sper doar că Jimmy-Cimpoi nu a uitat că trebuie să vină la uşa din faţă ca să cânte când vine Anul Nou.

M-am întors în Sala Mare cu tava cu pahare de şampanie şi toate privirile s-au întors spre mine.

— Ah! Iat-o! O clipă m-am întrebat dacă nu cumva a băut personalul toate lăzile pe care le-am trimis aici!

Tot grupul a râs şi am bănuit că bărbatul care se îndreaptă spre mine e gazda. Pe măsură ce se apropia, am văzut că e mai scund decât ceilalţi, cu umerii laţi, părul

blond închis, trăsături acviline şi ochi neobişnuit de verzi.

— Mulţumesc. M-a măsurat admirativ din ochi. Cum te numeşti?

— Tiggy.

— Ce ciudat! Este nume scoţian? a întrebat, în timp ce a ridicat paharul să i-l umplu cu şampanie.

— Nu, este o poreclă. De fapt, mă numesc Taygete. Nume grecesc.

M-am mirat să observ că părea să recunoască numele.

— Corect. Aud cumva un accent franţuzesc?

— Da, deşi sunt elveţiancă.

— Chiar? a spus gânditor, evaluându-mă din nou. Măi, măi! Lucrezi aici?

În alte circumstanţe, de exemplu, dacă ne-am fi cunoscut într-un bar, aş fi înţeles de ce mă întreabă toate astea, dar aici, unde e gazdă, iar eu de ochii lumii „servitoarea”, era foarte straniu.

— Da, dar nu am acest post în mod normal. Doar ajut în seara asta pentru că s-a îmbolnăvit servitoarea. Sunt consultant în animale sălbatice pe moşie.

— Înţeleg. Sigur nu ne-am mai cunoscut?

— Destul de sigur, am spus. Nu uit niciodată o figură.

— Unde este şampania? a strigat unul dintre oaspeţi, din cealaltă parte a camerei.

— Ar trebui să plec, am spus şi am zâmbit politicos.

— Sigur. Apropo, eu sunt Zed. Încântat de cunoştinţă, Tiggy!

***

Am ajuns acasă la două noaptea, atât de obosită, încât nici nu mai puteam merge şi am hotărât că toate chelneriţele sunt complet subevaluate.

— Prefer să mă ocup de lei şi de tigri, am gemut, în timp ce mă dezbrăcăm şi-mi puneam pijamaua călduroasă pe care mi-o dăduse Cal cadou de Crăciun, înainte să pic în pat.

Vestea bună era că cina mersese strună. Eu şi Beryl organizaserăm o seară de succes, care a decurs perfect de la un eveniment la altul. Am închis ochii recunoscătoare în timp ce mi se domolea pulsul, dar somnul tot nu venea. În schimb, tot vedeam ochii verzi ai lui Zed, care mă

urmăriseră toată seara, oriunde aş fi fost, deşi poate doar îmi imaginasem eu. Chiar înainte de miezul nopţii, când venisem din nou cu whisky şi şampanie, Beryl îmi pusese un cărbune în mână.

— Du-te la uşa din faţă, Tiggy! Uite cronometrul pus să sune la unsprezece cincizeci şi nouă şi cincizeci de secunde. Când bâzâie, bate cât poţi de tare în uşa de la intrare. De trei ori, a adăugat. Jimmy-Cimpoi o să fie deja acolo.

— Ce fac cu ăsta? întrebasem, cu ochii la cărbune.

— După ce se deschide uşa, Jimmy o să înceapă să cânte şi tu dai cărbunele primei persoane care a deschis uşa. Ai înţeles?

— Aşa cred, da. Dar...

— Îţi explic mai târziu. Acum, fugi!

Aşa că mă dusesem afară la Jimmy-Cimpoi. Se legăna uşor după prea multe păhărele şi aştepta să sune cronometrul înainte să bată tare în uşă. Cimpoiul răsunase în atmosfera îngheţată când s-a deschis uşa şi l-am văzut pe Zed în spatele ei.

— La mulţi ani! i-am urat şi i-am dat cărbunele.

— Mulţumesc, Tiggy! mi-a zâmbit, după care s-a întins şi m-a pupat uşor pe obraz. La mulţi ani şi ţie!

Nu-l mai văzusem după aceea, fiindcă făceam curat în bucătărie împreună cu Beryl, dar acum mă gândeam la ciudatul gest intim faţă de o străină, mai ales una costumată în servitoare.

***

M-am trezit la şapte în căsuţa tăcută şi am sărit imediat din pat. Beryl mă asigurase că se descurcă cu gustarea de la ora unsprezece, pe care avea s-o servească la prânz, dar tot m-am dus la conac după ce am hrănit pisicile, ca să văd dacă are nevoie de ajutor.

— Doar gazda s-a trezit, l-am dat cafeaua în Sala Mare, a spus Beryl.

— Aha! Sigur nu vrei să rămân?

— Da. Alison a reuşit să se scoale din pat şi pune masa în salon. O să fie o dezamăgire pentru oaspeţi după serviciul tău profesionist de aseară, a adăugat. Ştii ce se spune, cât dai, atât primeşti – mă rog – Alison!

— Beryl, zău, biata fată a trecut printr-o răceală groaznică. Dacă eşti sigură că nu mai am ce face aici, mă duc să-i duc mâncarea lui Chilly.

— Mai este cafea, Beryl?

Zed a apărut în bucătărie cu cana întinsă. Purta un pulover pe gât de culoarea jadului şi blugi. Arăta la fel de proaspăt ca o margaretă.

— Bineînţeles.

Beryl a luat cana şi, în timp ce-i turna cafea proaspătă, el şi-a întors privirea spre mine.

— Bună dimineaţa, Tiggy! Ce faci?

— Bine, mulţumesc! Era ridicol, dar simţeam cum mi se încălzesc obrajii.

— Ce zi frumoasă, nu?

— Da. Aici sus este mereu frumos când străluceşte soarele.

— Nu am mai fost în Scoţia până acum, dar cred că m-am îndrăgostit, a spus, fără să-şi ia ochii de la mine.

— Cafeaua dumneavoastră, domnule!

Beryl m-a salvat cu o precizie impecabilă, ca de obicei. Zed şi-a luat ochii de la mine ca să ia ceaşca.

— Aşadar, i-a spus el, luăm gustarea de dimineaţă la prânz – atunci poate facem un tur al moşiei? Cred că oaspeţii mei s-ar bucura de o gură de aer curat.

— Sigur. Cal vă duce bucuros cu Land Roverul, a răspuns Beryl.

— Excelent! a spus el şi am auzit un accent cât se putea de german. Dacă nu se trezesc oaspeţii mei în următoarele treizeci de minute, îţi dau permisiunea să le arunci un pahar cu apă rece în faţă, fiecăruia în parte.

A dat din cap formal spre noi şi a ieşit din bucătărie.

— S-a întors Cal din Dornoch? m-a întrebat Beryl încordată.

— Când am plecat eu de-acasă, nu venise încă.

— Atunci poţi să suni de aici la părinţii lui şi să-i zici să fie aici până la două? Şi treaz, cât să-i conducă pe oaspeţi fără să-i azvârle în groapă. Beryl mi-a arătat numărul pe lista de deasupra receptorului. Mă duc să mă ocup de Alison.

În timp ce formam numărul, mi-am adus aminte de o emisiune englezească, despre un bărbat excentric, care

conducea un hotel şi avea doar doi oameni la dispoziţie. Nu mă gândeam decât că eu şi Cal deveniserăm, fără să vrem, distribuiţi în aceste roluri.

După ce am vorbit cu mama lui Cal, care a promis să-l trezească pe Cal imediat – deşi fusese ditamai cheful – m-am dus în birou şi mi-am verificat e-mailurile la computer.

Aveam unul minunat de la Maia, sora mea cea mai mare, din Rio, care-mi ura „La mulţi ani!" şi spera „să mi se îndeplinească toate visurile". În multe feluri, ea era sora cu care aveam cele mai multe lucruri în comun – şi ea era o visătoare şi, dintre noi toate, fusese cea mai afectată de moartea lui Pa. Dar acum, şase luni mai târziu, îşi luase viaţa de la început în Brazilia şi fiecare cuvânt pe care-l scria părea să fie plin de avânt.

L-am scris repede înapoi şi i-am dorit acelaşi lucru, spunându-i că trebuie să facem un plan, ca să ne strângem toate surorile şi să punem o coroană pe insula grecească, acolo unde sora noastră Ally credea că fusese martora înmormântării lui Pa în mare. Tocmai când trimiteam e-mailul, am primit un altul.

1 ianuarie 2008

Dragă Tiggy,

Mai întâi, la mulţi ani! încă o dată, îmi pare foarte rău că nu am putut veni să te văd şi să vorbim, aşa cum promisesem. Sper să găsesc vreme în următoarele două-trei săptămâni să vin acolo. Între timp, ţi-am trimis cererea de împrumut, cu ce am reuşit să completez.

De asemenea, aş vrea să-ţi mulţumesc pentru bunătatea ta faţă de Zara cât timp a stat la Kinnaird. Ştiu că este complicată – toţi adolescenţii sunt la fel, aşa că apreciez răbdarea de care ai dat dovadă. Îţi transmite dragostea ei şi zice că speră să te vadă foarte curând. Ca şi mine.

Toate cele bune,

Charlie

Cât am stat la computer, i-am scris un e-mail scurt omului de contact de la grădina zoologică Servion despre elanii europeni şi l-am întrebat când era mai bine să-l sun, după care m-am dus la bucătărie, unde nu mai era nimeni. Am presupus că Beryl era ocupată cu servirea oaspeţilor,

aşa că am pus nişte *kedgeree*[11] într-o cutie Tupperware şi am pornit spre Chilly.

— Unde mi te-ascunzi, Hotchiwitchi? a întrebat o voce autoritară din fotoliul de piele, când am deschis uşa.

— La mulţi ani, Chilly! i-am urat şi am pus mâncarea în castron. Am ajutat-o pe Beryl la conac.

— Nu zău! Se uita la mine în timp ce-i întindeam castronul şi lingura. În locul ăla sunt lucruri care-ţi plac, nu-i aşa?

Atunci a râs ca un vrăjitor bătrân ce era.

— În ce an suntem? a întrebat, îndesându-şi mâncarea pe gât.

— 2008.

S-a oprit cu lingura sub gură şi s-a uitat în sobă.

— Bogătanii ăia o să dea socoteala anul ăsta, a spus, după care a început să mănânce din nou.

— Ce bogătani? Lasă, tu eşti săracă, la fel ca mine, dar ei a fost lacomi... până la urmă, *va* fi descoperiţi toţi. Ai veşti de la conaş?

— Mi-a trimis un e-mail azi.

— Are mari probleme. Ai grijă în preajma lui.

— Bine, am spus.

— În preajma tuturor din casa aia. Vine iarna înaintea primăverii. Să nu uiţi asta, Hotchiwitchi!

— Chilly, ce înseamnă „hotchiwitchi”? l-am întrebat.

— Tu arici, e numele tău în limba romani.

A ridicat din umeri în timp ce-l priveam şocată, întrebându-mă cum de ştia...

— Ai venit de tare departe tu. *España...*

Am ciulit din nou urechile. *Iar! De unde ştia?*

— Şi tata a spus asta, într-o scrisoare pe care mi-a scris-o înainte să moară. Mi-a zis să mă întorc acolo şi...

M-am uitat la Chilly, dar deja aţipise, aşa că am profitat de ocazie să mă duc alături în grotă ca să mai aduc lemne. Soarele urcase deasupra munţilor, cu razele-i delicate de lumină întinse peste albeaţa pură a vâlcelei. Era o privelişte mistică, un loc în care era foarte uşor să te deconectezi de realitate. În timp ce stăteam cu coşul de buşteni peste braţ,

[11] Mâncare britanică de origine indiană.

mi-a venit din nou în minte imaginea unui tavan văruit grosolan şi sunetul unei voci pe care eram sigură c-o recunoşteam.

— Hai, micuţo, am eu grijă de tine până te faci mare.

— Să ne-o aduci înapoi...

Mă ridicam spre tavan, dar nu-mi era frică, pentru că ştiam că eram în braţele cuiva care mă ţinea bine.

M-am clătinat uşor în timp ce-mi veneam în fire şi mi-am dat seama că stăteam cu picioarele bine înfipte în ţărâna grotei friguroase, în care eram singură.

În timp ce mă întorceam, ştiam sigur că una dintre vocile pe care le auzisem fusese a lui Pa Salt.

***

— Am o veste pentru tine, de fapt, două, a spus Cal la cină în seara aia.

— Ce anume?

— Păi, prima este că, aseară, eu şi Caitlin am ales data. O să fie în iunie.

— Uau, Cal! l-am zâmbit. E fantastic! însă nu aveţi destul timp să puneţi totul la cale.

— Da, mă rog, Caitlin plănuieşte nunta de doişpe ani deja, aşa că a avut destul timp.

— Felicitări, Cal! Mă bucur foarte mult pentru voi. Şi, zău, trebuie s-o inviţi la cină foarte curând aici. În ajunul Crăciunului, abia am cunoscut-o şi chiar aş vrea s-o mai văd.

— Bine, Tig. Chestia e că, acum, că ne căsătorim în câteva luni, mi-a ţinut teorie că să-i cer conaşului leafă mai mare şi un asistent. Slujba asta o să mă omoare – cel puţin îmi omoară spatele – dacă o mai fac singur.

— Şi fiul veterinarei, Lochie? Pare băiat bun.

— Da, este şi ştie şi ce se petrece pe-aici. O să-l ţârâi pe conaş, să-mi confirme şi pe urmă vorbesc cu el.

— Nu accepta niciun refuz, Cal, bine?

— Asta sigur. Mâine mă scol în zori să duc oamenii la vânătoare şi după-amiaza asta am fost să *văz* pe unde se ascund cerbii pe proprietate. Nimic nu-l supără mai tare pe client decât să umble cu orele prin vâlcea fără să *vază* o căprioară.

— Foarte bine, dacă sunt aşa însetaţi de sânge, am zis

strâmbând din nas. O să-mi folosesc puterile ca să mă asigur că cerbii se ascund bine.

— Nu face asta, Tig, că o să mă doară urechea de la înjurăturile lor. Vor să se întoarcă acasă cu trofeele lor şi să le arate femeilor, ca nişte troglodiţi ce sunt pe sub hainele lor sofisticate. Da, cu puţin noroc, o să înjunghii şi o să fierb câteva capete de cerb mâine-seară.

Mi-a făcut cu ochiul.

— Ajunge, Cal! Ştiu cum stau lucrurile şi că cerbii trebuie ucişi, dar nu trebuie să-mi bagi asta pe gât.

— Ca să te simţi mai bine, uite a doua veste!

— Anume...?

Eram încă supărată pe el.

— Ei bine, fătucă dragă, se pare că gazda acestui grup – Zed ăla – nu a reuşit să facă turul moşiei azi cu ceilalţi şi a sugerat ca, în timp ce îi duc pe ei la vânătoare mâine, tu să-i faci lui un tur privat.

— Nu poate să mai aştepte o zi, ca să-l duci tu? M-am încruntat. Cunoşti moşia mult mai bine ca mine.

— Nu cred că flora şi fauna îl interesează, Tig, ci mai mult ghidul. A insistat să-l conduci tu.

— Şi dacă nu vreau?

— Tig, eşti obtuză! Sunt doar câteva ore şi amândoi ştim că conaşul vrea să îşi facă o reputaţie din faptul că are oaspeţi mulţumiţi. Nu mă îndoiesc că tipul are bani cu toptanul. Să închirieze un loc din ăsta cu toţi prietenii lui pentru o săptămână l-a costat mai mult decât câştigăm noi amândoi într-un an, laolaltă. Vezi partea bună a lucrurilor: poate te-ai făcut cu un miliardar.

— Să mor de râs, nu alta!

L-am luat farfuria înainte să vadă că mă înroşisem.

— Deci... te ocupi? Beryl vrea să ştie.

— Da, am oftat din bucătărie, în timp ce dădeam drumul la robinet.

— Poate ar trebui să porţi uniforma de servitoare de aseară, a râs.

— Ajunge, Cal, te rog!

Capitolul 8

Aşa cum mi s-a cerut, a doua zi la zece dimineaţa m-am prezentat la conac. Beryl era în bucătărie şi condimenta doi somoni enormi, probabil pentru cină.

— Neaţa, Tiggy! Mi-a zâmbit încordată. Eşti gata să faci pe ghidul? Te aşteaptă în Sala Mare.

— Sper să nu mă pierd, Beryl. Nu am mai mers cu maşina pe toată moşia fără Cal.

— Sigur o să te descurci şi o să ai staţia radio cu tine, pentru orice eventualitate. Ai un termos cu cafea fierbinte şi o cutie cu biscuiţi în coşul de-acolo.

— Mersi!

— Ei bine, ar trebui să te duci. Dacă începe să ningă tare, te întorci imediat.

— Da.

Am ieşit din bucătărie şi m-am dus pe coridor spre Sala Mare. Zed stătea în faţa focului, cu un laptop pe măsuţa din faţa lui. Mirosea puternic a fum stătut de trabuc şi a alcool.

— Ah! Văd că mi-a sosit şoferul, a spus, zâmbindu-mi de unde stătea. Ceea ce este bine, că tocmai urma să-mi arunc laptopul pe geam. Singura conexiune de internet pe care te poţi bizui este în biroul lui Beryl şi nu vreau să-i invadez teritoriul.

— Sunt sigură că n-o deranjează.

— Este o femeie interesantă, cu care mai bine să nu te pui, zic eu, a comentat Zed, în timp ce se ridica şi venea spre mine. Nu sunt sigur că mă place.

— O, ba da, zău, mi-a zis de revelion că te consideră un adevărat domn.

— Atunci nu mă cunoaşte deloc. A chicotit când mi-a văzut expresia. Glumesc, Tiggy. Bun, mergem?

Afară, am pus staţia radio şi coşul cu cafea şi biscuiţi pe bancheta din spate a maşinii Beryl şi m-am urcat la volan, l-am arătat lui Zed cum se închide portiera când s-a aşezat lângă mine.

— Cred că proprietarul ar trebui deja să investească în ceva mijloace de transport noi pentru oaspeţi, a spus el, în timp ce porneam. Doamnele s-au întors ieri din tur cu

dureri mari de spate.

— Sunt sigură că sunt pe listă, dar, după cum ştii, abia a deschis conacul pentru oaspeţi. Nu ţi se pare totul confortabil până acum?

— Da, extrem de confortabil, în afară de maşina asta. Mi-a aruncat o privire în timp ce coteam pe o pantă abruptă. Eşti mai dură decât pari, nu?

— Sunt obişnuită cu viaţa afară, da.

— Şi ce caută o elveţiancă în sălbăticia Scoţiei?

L-am explicat pe cât de succint am putut, în timp ce conduceam cu grijă la vale, în vâlceaua principală.

— Uite! am zis, oprind maşina şi derapând uşor. Am luat binoclul de pe bancheta din spate şi i l-am dat. Acolo sus, pe dealul de sub pâlcul de copaci, este o turmă mică de căprioare.

Zed a luat binoclul şi s-a uitat după degetul meu. A focalizat pe pâlcul de copaci înzăpeziţi.

— Da, le văd.

— Multe din ele sunt gestante acum, aşa că se feresc de masculi, pe care o să-i vedem în sudul vâlcelei. Se coc la soare, în timp ce femelele tremură la umbră, am adăugat.

— Tipic masculin, aleg cel mai cald loc, a chicotit Zed şi mi-a dat binoclul înapoi.

— Mi-e teamă că nu prea ai ce vedea aici în perioada asta a anului, din cauza zăpezii. Ar trebui să te întorci vara, când se trezeşte vâlceaua la viaţă. Este cu adevărat frumos.

— Îmi imaginez, dar eu sunt mai degrabă om de oraş.

— Unde stai?

— Am case în New York, Londra şi Zürich şi o barcă pe care o ţin în Saint-Tropez, unde îmi petrec verile. Călătoresc mult.

— Pari foarte ocupat.

— Da, ultimele luni în special au fost haotice. A oftat din rărunchi. Asta-i tot? a întrebat, în timp ce înaintam pe moşie, care, aşa acoperită de gheaţă şi zăpadă cum era, nu prea-mi permitea să-i arăt mare lucru.

— Chiar în faţă, în vâlcea, se vede o cireadă de vite scoţiene. Sunt foarte simpatice. Dacă ai noroc, poate vezi un vultur auriu.

— Sau poate nu. Cred că am văzut destule, Tiggy. Ce-mi doresc este un prânz liniştit şi un pahar de vin la un foc dogoritor. Ştii vreo cârciumă sau restaurant în apropiere?

— Mi-e teamă că nu. Nu am mâncat sau băut ceva în oraş de când am venit şi nu există nimic „aproape” de Kinnaird.

— Atunci ne întoarcem la bază, te rog. Am îngheţat. Dacă ştiam că maşina nu are încălzire, îmi luam costumul de schi.

— Bine, am zis, şi am ridicat din umeri. Apoi am derapat uşor într-o curbă. Sunt sigură că Beryl îţi poate pregăti repede ceva bun la conac.

— O să fiu sincer cu tine, Tiggy: nu este zona rurală pe care îmi doream s-o văd azi.

Îi simţeam ochii pătrunzători în timp ce mă concentram să revin pe poteca alunecoasă. M-am înroşit şi mă uram pentru asta.

La conac, am intrat pe urmele lui Zed, care a mărşăluit spre bucătărie să vorbească cu Beryl, care era mirată. Evident, îi ţinea o lecţie de cum se fac plăcinte lui Alison, iar fata, care rula aluatul în forma cerută de Beryl, era plină de făină.

— Pur şi simplu, este prea frig afară, Beryl! a spus Zed. Şi Land Roverul ăla nu are încălzire. Acum, că mă gândesc, trebuia să luăm maşina mea, dar este prea târziu acum. Aş vrea focul aprins şi nişte sendvişuri pentru amândoi în Sala Mare. Ah! Şi două pahare cu Cabernet Sauvignon alb, pe care l-am adus cu mine.

— Ar trebui să mă întorc la treabă, am murmurat.

— Dar poţi face o pauză de prânz, nu, Tiggy? Şi-apoi, nu vreau să mănânc singur.

L-am aruncat o privire disperată lui Beryl, care m-a ignorat cu bună-ştiinţă.

— Aveţi dreptate, domnule! Mergeţi în Sala Mare şi eu vă aduc sendvişurile şi vinul. Condu-l tu, Tiggy, şi aprinde focul dacă vrei. Vin şi eu în câteva minute.

Nu era o rugăminte, ci un ordin, aşa că l-am condus pe Zed în Sala Mare şi am făcut ce-a zis Beryl.

— Aşa mai da, a spus Zed, aşezându-se pe un scaun şi încălzindu-şi mâinile la foc. Păcat că nu avem vin fiert. Îmi

place să beau un pahar la prânz ca să mă încălzesc pe pârtie. Schiezi, Tiggy?

— Sunt elveţiancă. Normal că schiez.

— Mi-ar plăcea să te duc la un mic castel pe care îl ştiu în Klosters. Pentru mine este suprem, poţi schia toată ziua, dar poţi fi acasă la prânz. Şi ai un bucătar de cinci stele Michelin, care îţi oferă cel mai bun *scallopinide* viţel. Apropo, ce şcoală ai făcut? m-a întrebat dintr-odată.

Am numit universitatea şi Zed a încuviinţat îngâmfat.

— Cea mai bună. Îmi închipui că vorbeşti fluent franceza.

— Este limba mea nativă, deşi eu şi surorile mele am crescut vorbind şi engleza. Tu?

— German, dar şi eu am învăţat engleza din pruncie, la fel şi rusa, şi franceza. Asemenea caselor mele, sunt de peste tot şi de nicăieri. Cu alte cuvinte, sunt un cetăţean al lumii universale, tipic secolului XXI.

Alison a intrat cu o tavă pe care se aflau o sticlă cu vin alb şi două pahare.

— Lasă-le aici! i-a cerut Zed imperios. Ne turnăm singuri.

Fata nu a spus nimic, a făcut doar o mişcare stranie, care putea fi interpretată ca o plecăciune şi a ieşit fuguţa din încăpere.

M-am uitat la Zed care citea eticheta sticlei, a turnat puţin vin în paharul lui, după care l-a adulmecat, l-a rotit şi l-a băut, înainte să încuviinţeze şi să-l umple pe al meu.

— Perfect pentru prânz. Proaspăt, răcoros, cu aromă plăcută, dar rămâi cu un gust bun pe urmă. *Santé!*[12]

— *Santé!*

Am ciocnit şi, în vreme ce Zed a luat o duşcă bună, eu am sorbit puţin, din politeţe, pentru că nu sunt obişnuită să beau la prânz. În timp ce mă uitam la foc, i-am simţit din nou privirea.

— Nu arăţi a elveţiancă, Tiggy.

— Asta pentru că am fost adoptată. La fel ca toate surorile mele.

Încă o dată, a dat afirmativ din cap, în stilul lui ciudat, atotştiutor.

— Aşadar, de unde eşti, de fapt?

[12] „Noroc”, „sănătate” (în limba franceză în original).

— Din Spania sau cel puţin aşa cred. Tata a murit anul trecut şi în scrisoarea pe care mi-au dat-o avocaţii lui după aceea, acolo zicea că m-a găsit.

— Eşti o femeie tare neobişnuită, Tiggy! Ochii lui verzi străluceau la lumina focului. Multe fete de la internatul ăla elveţian al tău sunt sigur nişte mici prinţese, dar tu... nu eşti deloc aşa.

— Cred că niciuna dintre noi nu a fost crescută aşa.

— Chiar dacă ai avut parte de tot ce-i mai bun?

— Am avut un stil de viaţă foarte privilegiat, da, dar am fost învăţate să cunoaştem valoarea lucrurilor şi, de asemenea, ce contează în viaţă.

— Adică? m-a întrebat, şi şi-a umplut paharul de vin, înainte să-l umple şi pe al meu, cu toate că nu era nevoie.

— În esenţă, să fii un om bun. Să nu-i judeci pe alţii după poziţia în viaţă, pentru că, aşa cum zicea Pa mereu, viaţa este o loterie şi unii câştigă, alţii pierd.

— În principiu, sigur că sunt de acord, a încuviinţat Zed, cu privirea pătrunzătoare aţintită asupra mea. Dar apoi, ce ştim noi doi despre cum este să te zbaţi? Am avut bani toată viaţa şi tu la fel. Că ne place sau nu, dintotdeauna am ştiut că avem o plasă de siguranţă, gata să ne prindă când cădem. Aşa că, şi dacă putem trăi ca şi cum nu avem nimic, nu o să cunoaştem niciodată teama cu care vine sărăcia reală.

— Adevărat, dar cel puţin putem fi recunoscători şi putem încerca să ne folosim de privilegiul nostru ca să facem bine în lume, am ripostat.

— Îţi admir altruismul. Şi tu asta eşti, lucrând aici şi având grijă de animale, pentru o nimica toată probabil.

— Da, am consimţit.

— Te avertizez, Tiggy, că bunele tale intenţii se pot pierde undeva pe drum.

— Niciodată.

Am scuturat ferm din cap.

— Şi duci vreo cruce metaforică pe umeri?

— Deloc! Fac ce-mi place, într-un loc care-mi place şi alt motiv nu există, cu siguranţă nu am niciun sentiment de vinovăţie. Trăiesc din ce câştig şi, cu asta, basta. Aveam impresia că încearcă să mă facă să recunosc ceva ce pur şi

simplu nu e în mine. Sunt doar... am ridicat din umeri – ce sunt.

— Poate de-asta te consider aşa fascinantă.

L-am văzut mâna şerpuind spre a mea şi, slavă Domnului, cineva a bătut tare în uşă. M-am ridicat să deschid.

— Prânzul dumneavoastră, a spus Beryl, şi a intrat cu o tavă.

— Mulţumesc foarte mult, i-am spus în timp ce venea spre măsuţa din faţa şemineului ca să pună tava pe ea.

— Da, mulţumesc, Beryl. Zed i-a zâmbit. Eşti tare bună şi îmi pare foarte rău că ţi-am tulburat ziua.

— Câtuşi de puţin, domnule, pentru asta sunt aici. Doriţi să servesc sendvişurile? a întrebat Beryl.

— Nu, fără îndoială că eu şi Tiggy ne descurcăm. Trebuie să-ţi fac un compliment – şi conaşului – pentru alegerea deosebită a unui personal de calitate, a mai spus, arătând spre mine cu capul. Eu şi Tiggy avem multe în comun.

— Mă bucur că sunteţi încântat, domnule, a spus Beryl cu diplomaţie. Poftă bună!

A ieşit din cameră şi Zed a zâmbit.

— Nici ea nu este ceea ce pare.

— Sendviş? l-am întrebat şi am pus unul pe o farfurie pe care i-am întins-o.

— Mulţumesc.

— Şi? Tu cu ce te ocupi? l-am întrebat curioasă.

— Conduc o companie mare de comunicaţii.

— Aha! Nu ştiu ce înseamnă asta de fapt.

— Uneori, nici eu, a chicotit Zed. Gândeşte-te la ea ca la o umbrelă sub care se află televiziunea, internetül, telefoanele mobile şi sateliţii, adică orice permite rasei umane să comunice.

— Eşti om de afaceri?

— Da. A muşcat din sendvişul cu creveţi şi a încuviinţat. Trebuie să recunosc că, de când sunt aici, mi-am dat seama câtă nevoie de pauză aveam. Îmi petrec mare parte din viaţă în tranzit, alergând prin lume la întâlniri.

— Sună fabulos.

— Din afară, orice sună fabulos, până o simţi pe pielea ta. Maşini rapide, călătorit cu clasa întâi, cele mai bune

hoteluri, vin şi mâncare... dar toate devin normale după o vreme. Aici... Zed a făcut semn spre priveliştea munţilor – parcă ai altă perspectivă, nu-i aşa?

— Natura tinde să facă asta, da. Cum eu locuiesc aici tot timpul, am o cu totul altă perspectivă. Am zâmbit. Iau ziua aşa cum vine, încerc să trăiesc clipa şi să mă bucur de ea.

— *Mindfulness*[13]*, a* murmurat Zed. Un *life coach*[14] mi-a dat mai demult o carte despre asta. Sigur nu este ceva ce-mi vine natural. Dar apoi, cum ar putea, când acum sunt în avion, iar a doua zi deja am ajuns în altă ţară? Trebuie să mă pregătesc pentru asta, să mă uit în viitor, nu doar să plutesc pe un nor de intenţii bune.

— Stilul tău de viaţă nu este o alegere totuşi, nu?

— Ba da. S-a uitat la mine de parcă tocmai îi dădusem cheia vieţii. Adică... am destui bani – aş putea vinde afacerea şi să... mă opresc.

— Ai putea. Aşa. M-am uitat la ceas. Va trebui să te las acum. Am treabă.

— Serios? Nici nu te-ai atins de vin.

— Nu vreau să adorm la volan. Sper că nu te-a dezamăgit prea tare turul de dimineaţă.

— O, nu, nicidecum!

S-a uitat la mine în timp ce mă ridicam şi mă îndreptam spre uşă.

— Tiggy?

— Da?

— Mâine plec, dar dă-mi voie să spun că a fost o plăcere să te cunosc.

— Asemenea, am spus. La revedere!

— La revedere!

***

— Ai fost ocupată, mică Hotchiwitchi! Adulmec un bărbat, a spus Chilly în acea zi mai târziu, când îi puneam

[13] „Stare de atenţie susţinută”, stare mentală obţinută prin conştientizarea momentului prezent, prin înţelegerea şi acceptarea trăirilor, noţiune care se referă la un ansamblu de terapii bazate pe tehnicile orientale ale meditaţiei.

[14] Profesionist care are scopul de a-i ajuta pe oameni să facă schimbări pentru a-şi îmbunătăţi viaţa.

mâncarea de prânz în castronul lui de tablă.

— Poftim! am spus.

L-am ignorat comentariul şi i-am pus castronul pe măsuţa de lângă el.

— Ai grijă! Nu-i ce pare.

Chilly a tăcut apoi. M-a măsurat din priviri, cu capul înclinat într-o parte.

— Sau poate că e! a izbucnit în râs. Adulmeci pericolul, Hotchiwitchi? Ar trebui.

— Serios? Nu sunt sigură că adulmec nimic. Nici nu-l cunosc, am adăugat.

Începeam deja să mă obişnuiesc cu declaraţiile dramatice aruncate de Chilly, dar eram curioasă cum de-şi dăduse seama că e un bărbat în preajmă. Şi, de asemenea, dacă era să fiu sinceră, ce era cu senzaţia de disconfort pe care o simţeam în apropierea lui Zed.

— Acuma şezi acolo şi spune-mi ce ţi-a zis tăticul tău despre locul din care vii, mi-a cerut, în timp ce eu puneam lângă el o cană cu cafea foarte tare, cum îi plăcea să bea.

— Păi, zicea că trebuie să mă duc într-un oraş pe nume Granada şi că vizavi de Alhambra este un loc numit Sacromonte. Trebuie să bat la o uşă albastră şi să întreb de Angelina.

La început, am crezut că Chilly are un soi de criză, pentru că s-a îndoit de mijloc şi a scos nişte sunete guturale ciudate. Însă, atunci când a ridicat capul, am văzut după expresia lui că fie râdea, fie plângea, căci îi curgeau lacrimile pe obraji.

— Ce? Ce e?

A bolborosit ceva în spaniolă şi şi-a şters obrajii cu pumnii.

— Ce? Ce e?

— Vântul chiar te-a adus la mine. După toţi anii ăştia, ai venit, cum s-a spus.

— Ce s-a „spus”? m-am încruntat.

— Că vei veni şi că eu te voi ghida spre casă. Da, te-ai născut într-o peşteră din Sacromonte, mică Hotchiwitchi, iar eu ştiam deja, a încuviinţat vehement. Cele şapte peşteri din Sacromonte… Sacromonte…

A repetat de câteva ori cuvântul, continuând să-şi legene

trupul costeliv, cu braţele strânse la piept. Mă simţeam straniu şi-mi venea să tremur, căci mi-am amintit dintr-odată acele viziuni pe care le avusesem, cum că eram ridicată spre tavanul unei peşteri...

— Este... casa ta, a şoptit. De ce frică? Neam cunoaşte neam, ai fost trimisă aici, la mine. Eu te ajut, Hotchiwitchi.

— Locul ăsta... Sacromonte, de ce este aşa special?

— Pentru că al nostru. Un loc care ne aparţine. Şi... degetul lui arăta spre patul de alamă – de-aia.

M-am uitat la pat, dar nu am văzut nimic, în afară de o pătură croşetată în culori vii.

— Aia, fată! Chilly şi-a îndreptat din nou degetul şi am văzut că arată spre o chitară sprijinită de perete. Adu-o aici! mi-a ordonat. Îţi arăt.

M-am ridicat, i-am dus instrumentul şi i l-am aşezat pe braţele întinse. M-am uitat cum o mângâie, aproape ca o mamă care-şi mângâie copilul. Era o chitară veche, cu proporţii diferite de cele pe care le mai văzusem, din lemn negru şlefuit până la lustru perfect, cu sidef scânteietor incrustat în jurul găurii de rezonanţă.

Degetele noduroase ale lui Chilly au apucat gâtul chitarei şi l-au tras peste piept. Şi-a trecut degetele peste coarde în jos şi un sunet discordant, a gol, a umplut camera înăbuşită în fum. A lovit coardele din nou, iar eu m-am uitat cum o atinge pe fiecare în parte, cu o mână testând sunetul, cu cealaltă străduindu-se să modifice intensitatea.

— *Ahora!*[15] *a* spus, şi s-a auzit încă un acord.

A început să bată cu ciubota în podea pe un ritm susţinut. Degetele i se plimbau peste coarde, în timp ce lovea din picior din ce în ce mai repede. Apoi, degetele lui – care păreau să se fi vindecat de artrită doar prin bucuria sunetelor pe care le scoteau – cântau aşa de rapid, încât coliba mică răsuna la cadenţele intermitente, ce pot fi asociate cu un singur sunet:

Flamenco.

Chilly a început să cânte, la început cu fisuri vocale, având glasul la fel de obosit şi nefolosit ca şi coardele pe care le atingea cu îndemânare. Treptat, mormăitul anilor de

[15] „Acum” (în limba spaniolă în original).

flegmă adunată în urma fumatului pipei s-a disipat şi a fost înlocuit de o sonoritate profundă.

Am închis ochii şi am dat şi eu din picioare pe ritm şi întreaga colibă vibra pe pulsul muzicii. Cunoşteam ritmul ăsta la fel de bine cum mă cunoşteam pe mine, cadenţa neîntreruptă a muzicii făcându-mă pur şi simplu să vreau cu disperare să mă ridic şi să dansez...

Braţele mi s-au înălţat singure deasupra capului şi m-am ridicat în picioare, trup şi suflet reacţionând natural la incredibila muzică pe care o cânta Chilly. Şi am dansat – printr-o anume alchimie, picioarele şi mâinile mele ştiau exact ce au de făcut... încă un acord, un *Ole!* de la Chilly, apoi s-a aşternut liniştea. Am deschis ochii, gâfâind în urma efortului şi l-am văzut pe Chilly care stătea prăvălit peste chitară, răsuflând din greu.

— Chilly, ai păţit ceva? M-am dus la el să-i iau pulsul, care era rapid, dar stabil. Să-ţi aduc nişte apă?

În cele din urmă, a ridicat capul şi s-a întors spre mine. Avea ochii luminoşi.

— Nu, Hotchiwitchi, dar poţi să-mi dai nişte whisky. A rânjit.

Capitolul 9

Dimineaţa următoare m-am trezit şi m-am gândit că ziua precedentă fusese extraordinară. Cu Chilly simţeam că, de câte ori mă duceam la el, întreaga experienţă are o însuşire de vis. În ceea ce-l priveşte pe Zed, până atunci nu primisem atâta atenţie sau complimente de la niciun bărbat şi chiar nu ştiam cum să reacţionez. Da, fizic era atrăgător, dar avea ceva – o familiaritate ciudată faţă de mine, pe care nu ştiam cum s-o iau.

„Parcă mă cunoaşte”, mi-am şoptit. Una dintre marile mele probleme era că, atunci când venea vorba de bărbaţi, eram destul de inocentă. Avusesem foarte puţine relaţii, pe fiecare o luasem ca atare şi avusesem încredere în ele. M-am fript de mai multe ori din cauza asta şi acum simţeam că trebuie să am mai multe interviuri serioase cu orice

potenţial pretendent, înainte să ajungem chiar şi să ne ţinem de mână. Am fost numită „frigidă” din cauză că refuzam să sar în pat la două secunde după ce cunoşteam pe cineva, dar nu-mi păsa – preferam aşa, decât să mă detest a doua zi când mă trezeam. Eu şi cugetul meu nu eram făcuţi pentru aventuri de o noapte. Eram mai degrabă în căutarea iubirii „veşnice” şi cu asta basta.

M-am dus la pisici şi am intrat în ţarc. M-am bucurat că mi s-a încălzit faţa şi când am ridicat privirea le-am văzut cum stăteau toate trei afară la soare. Am vorbit cu ele o vreme, cât le-am aruncat micul dejun, apoi am urcat panta spre casă, am deschis uşa din spate a conacului şi am intrat.

— Beryl? am strigat în timp ce înaintam pe coridor.

Nu era ca de obicei la bucătărie, dar, după tigăile din chiuvetă şi mirosul de bacon, mi-am dat seama că făcuse micul dejun. M-am dus la frigider şi am scos masa de prânz a lui Chilly, ca să i-o duc mai târziu, după care am ieşit pe coridor. Beryl era probabil la etaj, unde schimba aşternuturile şi am hotărât să mă întorc după-amiază şi s-o implor să mă lase la computerul din biroul ei, ca să caut cele şapte peşteri din Sacromonte, Granada.

— Tiggy! s-a auzit o voce în spatele meu când am vrut să plec.

— Bună, Beryl! M-am întors şi i-am zâmbit. Fac pariu că eşti uşurată că a plecat toată lumea şi este linişte şi pace iar.

— Ei bine, aşa stăteau lucrurile aseară, dar – a coborât vocea – m-am trezit cu un e-mail de la conaş azi-dimineaţă, care îmi spunea că Zed a hotărât să rămână aici pentru mai mult timp. Ceilalţi oaspeţi au plecat, dar el a rămas şi în momentul ăsta îmi ocupă biroul. Ditamai conacul pentru un singur om!

— Zed s-a hotărât să rămână? am repetat, lipsită de entuziasm.

— Da, se pare că îşi doreşte să îşi ia vacanţă, să stea departe de toate încă puţin, aşa zicea conaşul.

— O, Doamne! am şoptit, mai mult pentru mine decât pentru Beryl. Păi, atunci mă întorc şi cerşesc internet altă dată.

— Apropo, a spus Beryl când mă îndreptam spre uşă, mi-a spus azi-dimineaţă că decizia lui de a-şi prelungi şederea are de-a face cu ceva ce i-ai zis tu ieri.

— Serios? Habar n-am ce. Beryl, mă duc la Chilly! Pa!

În timp ce conduceam spre coliba lui Chilly, m-am gândit ce simt faţă de prezenţa lui Zed şi stomacul mi-a vibrat uşor.

— Devreme venit, a mormăit Chilly când am bătut şi am intrat singură.

Habar nu aveam de unde ştie, având în vedere că nu avea niciun ceas în casă.

— M-ai îngrijorat ieri şi am venit să văd ce faci.

— Nu trebe să îngrijorezi, fată. Ieri distrat cel mai bine în ultimii ani.

— Chilly, locul ăsta din Sacromonte, peşterile... şi tu te-ai născut acolo?

— Nu, sunt catalan, născut pe plaja din Barcelona, sub o căruţă.

— Şi cum de ştii de Sacromonte?

— Stră-străbunica mea s-a născut acolo. Era o *bruja* puternică. Veri, mătuşi, unchi... multe rude erau de-acolo.

— Ce înseamnă „bruja”?

— O femeie înţeleaptă, cineva care vede lucruri. Micaela, ea adus bunica ta pe lume. Ea mi-a zis că vei veni. Şi că eu te voi trimite acasă. Eram băieţel mititel şi cântam la chitară pentru bunica ta. A devenit foarte celebră.

— De ce?

— Dansa, normal! Flamenco! Chilly şi-a unit mâinile şi a bătut un ritm. E în sângele nostru. Şi-a luat pipa şi a aprins-o din nou. Eram în Sacromonte la mare festival ţinut la Alhambra. Ea copil ca mine. Chilly a chicotit încântat. Cred după optzeci şi cinci de ani de aşteptare că Micaela greşit, că nu vii, dar uite c-ai venit.

— De unde ştii că sunt... eu?

— Şi dacă *papá* nu lăsa ţie scrisoare, tot ştiam.

— Cum?

— Ha, ha, ha!

Chilly a bătut din palme, apoi a izbit cu pumnul în scaun. Îmi amintea de Rumpelstiltskin şi, dacă ar fi stat drept, aş fi fost sigură că urma să facă un dans ciudat şi să cânte în

jurul unui cazan pe foc.

— Ce-i?

— Ai ochii ei, graţia ei, deşi eşti frumoasă! Ea era urâtă până a dansat. Apoi s-a făcut frumoasă. A arătat spre patul vechi de alamă. Dedesubt, te rog. Ia cutia de tablă şi îţi arăt bunica ta.

M-am ridicat şi am făcut ce-mi ceruse, minunându-mă de ridicolul situaţiei: eram în sălbăticia friguroasă a Scoţiei, cu un ţigan bătrân şi nebun, care-mi spunea că sosirea mea aici fusese prezisă. Am îngenuncheat şi am scos o cutie ruginită de *shortbread.*

— Îţi arăt.

Am pus cutia în poala lui şi el s-a chinuit s-o deschidă cu degetele lui bolnave de artrită. Din ea au căzut nişte fotografii alb-negru, pe genunchii lui şi pe jos. Le-am ridicat pe cele de pe jos şi i le-am dat.

— Aşa, ăsta eu. Am cântat la *La Estampa* în Barcelona... eram frumos, sí?

M-am uitat la fotografia alb-negru şi am văzut un Chilly cu – poate – şaptezeci de ani în urmă: cu părul negru şi membre flexibile sub tradiţionala cămaşă cu volane şi chitara strânsă la piept. Se uita la o femeie care stătea în picioare, în faţa lui, cu braţele ridicate deasupra capului, într-o rochie de flamenco şi cu o floare mare prinsă în părul lucios.

— Doamne, ce frumoasă e! Asta este bunica?

— Nu, era soţia mea, Rosalba. Da, era *muy Unda...* foarte frumoasă. Ne-am căsătorit la douăzeci şi unu de ani... jumătatea inimii mele.

Chilly s-a apucat de piept.

— Unde-i acum?

Expresia lui Chilly s-a întunecat şi s-a uitat în pământ.

— Nu mai e. Pierdut-o în Războiul Civil. Vremuri rele, Hotchiwitchi. Diavolul a intrat în inimile şi minţile concetăţenilor noştri.

— Îmi pare tare rău, Chilly!

— Aşa-i viaţa, a şoptit, mângâind faţa bietei sale soţii cu degetul lui mare şi murdar. Încă vorbeşte cu mine, dar are vocea din ce în ce mai slabă, că se duce din ce în ce mai departe.

— De-asta ai plecat din Spania? Adică... după ce ţi-ai pierdut familia?

— *Şi.* Nu mai era nimic pentru mine acolo, aşa că am mers mai departe, cel mai bine laşi trecutul în urmă.

— Şi ai ajuns aici?

— După multe călătorii prin Anglia, da. Acum...

Chilly s-a întors la teancul de fotografii şi cele pe care le-a scăpat au zburat din nou pe jos. În timp ce le strângeam, am văzut că erau toate cu chitarişti şi dansatori în diverse baruri şi cluburi, dar extazul pe figura fiecărui artist, surprins veşnic pe film, era identic.

— *Aqui!*[16] Uite-o!

Chilly m-a chemat la el şi mi-a arătat o altă fotografie cu o scenă de flamenco. În faţă era o dansatoare micuţă, cu mâinile deasupra capului, dar, în locul rochiei largi tradiţionale, purta o pereche de pantaloni pe măsură şi o vestă bărbătească. Avea pielea palidă, părul negru şi uns cu ulei şi un singur cârlionţ în mijlocul frunţii.

— *La Candela!* Flama care arde în inima întregului nostru popor. Vezi, Hotchiwitchi a mea? Uită-te la ochii ei... sunt ochii tăi.

M-am uitat atent la ochii femeii micuţe din fotografie, dar era alb-negru şi punctuleţele puteau fi foarte bine albastre sau verzi.

— Ea e! Lucía Amaya Albaycín, *abuela*[17] ta, *La Candela,* cea mai cunoscută dansatoare a vremurilor ei! Născut în Sacromonte de mâinile Micaelei.

Încă o dată, mintea mi-a invocat licărul fugar al unei lumânări care pâlpâia pe un tavan oval şi alb, deasupra mea, în timp ce eram ridicată spre el...

— Acum, Hotchiwitchi, îţi zic povestea familiei tale. Începem în 1912, anul naşterii bunicii tale, Lucía...

---

[16] „Aici” (în limba spaniolă în original).

[17] Bunica (în limba spaniolă în original).

MARÍA
Sacromonte, Granada, Spania
Mai 1912

CASTANIETELE SPANIOLE *(CASTAÑUELAS)*

Instrument de percuţie folosit când se dansează zambra, siguiriyas ori Sevillanas în tradiţia flamenco.

Capitolul 10

Nimic nu tulbura aerul straniu, de parcă păsările îşi ţineau respiraţia în livada de măslini de la poalele potecilor abrupte care şerpuiau între peşterile din Sacromonte. Gemetele Maríei răsunau între pereţii peşterii, iar liniştea anormală îi amplifica sunetele guturale.

— Unde au dispărut toţi? a întrebat-o pe Micaela.

— La nunta lui Paco şi a Feliciei, ai uitat? a răspuns Micaela.

Părul lung şi negru al femeii era prins la spate într-un coc practic, complet nepotrivit cu rochia elegantă cu volane pe care o purta.

— Normal, normal... a murmurat María, în timp ce i se aşeza o cârpă rece pe fruntea care-i asuda.

— Nu mai e mult, *querida*[18]*,* dar trebuie să împingi din nou. Trebuie să ajuţi copilul.

— Nu pot, a gemut María, în timp ce trupul îi era sfâşiat de o altă contracţie. Sunt epuizată.

— Ascultă, María! a spus Micaela, cu urechea ciulită. Auzi? încep să cânte *alboreas.* Ascultă ritmul şi împinge!

María auzea ritmul lent şi constant al mâinilor pe toba *cajón,* cu o cadenţă care-i sugera că, în curând, avea să accelereze într-o explozie de bucurie. S-au alăturat

[18] Draga mea (în limba spaniolă în original).

chitarele şi, la începutul dansului, a început să vibreze pământul sub ele în bătaia sutelor de picioare.

— *Dios mío!*[19] *a* ţipat ea. Copilul ăsta o să mă omoare! a gemut, în timp ce copilul aluneca şi mai mult din trupul ei.

— Vrea să iasă şi să danseze, ca mama lui. Ascultă, cântă pentru amândoi. E *alba,* începutul unei noi vieţi!

Câteva minute mai târziu, atmosfera se încărca cu gloriosul sunet al chitarei de flamenco şi al vocilor, pe măsură ce *alboreas* atingea punctul culminant. Atunci a venit copilul pe lume.

— Este fată, a spus Micaela, şi a tăiat cordonul ombilical cu un cuţit, înainte să se ocupe repede de ritualul postnatal. Este foarte mică, dar pare destul de sănătoasă.

A întors copilul şi l-a plesnit peste fundul mic. Bebeluşul a tuşit uşor, a căscat gura şi a început să ţipe.

— Ia! a spus Micaela, înfăşând copilul ca pe un pachet de carne. A ta este. Fie ca Fecioara s-o binecuvânteze cu sănătate şi fericire!

— Amin!

María i-a privit figura micuţă, cu ochi mari, nasul ca un bulb şi buzele pline, care păreau prea mari pentru restul feţei. Mâinile micuţe le ţinea strânse în pumni şi lovea aerul cu furie, în vreme ce urla cât o ţineau plămânii. Două picioruşe hotărâte s-au descătuşat din faşă şi s-au alăturat celor două braţe, pentru a explora primul gust de libertate după ieşirea din uter.

— Este feroce. Are puterea, *duende*[20]*,* o simt.

Micaela a încuviinţat spre copil, oferindu-i Maríei nişte cârpe ca să oprească sângerarea. S-a spălat pe mâini în ligheanul deja plin de sânge.

— Vă las împreună să vă cunoaşteţi. O să-i spun lui José că are o fată şi sunt sigură că se va întoarce de la *fiesta* s-o vadă curând.

Micaela a ieşit din peşteră. María a suspinat şi a pus pruncul la sân, ca să-i potolească scâncetele. Nu era de mirare că *bruja* fusese atât de dornică să ajute cu o naştere

[19] „Doamne Dumnezeule!” (în limba spaniolă în original).

[20] A avea „duende” este un termen spaniol pentru o stare emoţională ca reacţie la artă, de multe ori legată de flamenco.

rapidă. Întreg satul din Sacromonte era la nunta anticipată de luni întregi, căci mireasa era nepoata lui Chorrojumo, răposatul rege al ţiganilor. Curgeau râuri de brandy şi ospăţul avea să fie demn de regi. María ştia că soţul ei nu avea de gând să plece de la *fiesta* care urma, doar ca să-şi vadă soţia şi noua lor fiică, cum nu avea de gând să călărească gol pe un măgar pe străzile Granadei.

— Am rămas doar noi două, micuţo, i-a şoptit ea copilei care sugea în sfârşit. Liniştea se aşternea din nou în peşteră. Te-ai născut fată şi ăsta e ghinionul tău.

María s-a chinuit să se dea jos din pat, cu copilul la sân, disperată să bea apă. Micaela plecase în grabă, aşa că nu umpluse cana pacientei. S-a dus din dormitor în bucătăria de la intrarea peşterii ameţită de sete şi extenuare. A luat urciorul de apă, l-a dus la buze şi a băut. Uitându-se pe ferestruica încastrată în stânca de la intrare, a văzut că noaptea era frumoasă şi senină, stelele străluceau puternic şi încadrau o semilună perfectă.

— Lumină, a şoptit şi a sărutat creştetul pufos al copilului ei. Te voi numi Lucía, micuţo!

După ce s-a întors în pat, cu copilul într-o mână şi urciorul în cealaltă, María a căzut în sfârşit într-un somn adânc, legănată de ritmul îndepărtat al chitarelor de flamenco.

***

1922, zece ani mai târziu

— Unde-ai fost, obraznico? María stătea cu mâinile în şolduri în gura peşterii familiei Albaycín. Alicia i-a spus mamei ei că iar nu te-ai dus azi la şcoală.

— Alicia este o drăcoaică şmecheră, care ar trebui să-şi vadă de treabă.

Ochii Luciei scăpărau de mânie.

María a văzut că fiica ei îi imita poziţia şi stătea şi ea cu mâinile în şoldurile micuţe.

— Gata cu obrăznicia, *pequeña!* Ştiu unde-ai fost, pentru că te-a văzut Tomás la fântână, dansai pe bani.

— Şi ce dacă? Cineva trebuie să câştige bani aici, nu?

Lucía a pus nişte *pesetas* în mâna mamei, şi-a aruncat părul lung şi negru pe spate şi a intrat pe lângă ea în peşteră.

María s-a uitat la monede, care erau suficiente pentru a cumpăra legume de la piaţă şi chiar una sau două sângerete – pentru cina lui José. Totuşi, asta nu scuza insolenţa copilei. Fiica ei de zece ani îşi făcea singură legea. Din cauza staturii micuţe, putea trece drept un copil de şase ani, dar ambalajul fragil conţinea un temperament vulcanic şi pasional, care, zicea tatăl ei, contribuia la talentul excepţional pe care-l avea la flamenco.

— S-a născut pe ritm de *alboreas!* Spiritul *duende* trăieşte în ea, a spus José în seara aceea, în timp ce-şi ridica fiica pe măgar, ca s-o ducă să danseze în piaţa principală a oraşului, pe ritmul chitarei lui. José ştia că banii pe care-i câştiga cu micuţa Lucía, care bătea din picior şi se învârtea, aveau să-i tripleze venitul obişnuit de la cei care beau la barurile din jur.

— N-o aduce prea târziu! i-a strigat María soţului ei, în timp ce măgarul tropăia pe poteca şerpuitoare.

Apoi s-a ghemuit la loc pe solul prăfuit şi dur din faţa peşterii, ca să împletească coşul din iarbă *esparto* care se uscase de la recoltă. Şi-a rezemat o clipă capul de perete şi s-a bucurat de căldura blândă a soarelui care-i scălda faţa. A deschis ochii şi s-a uitat în valea de sub ea, unde curgea râul Darro, umflat după dezgheţul de primăvară din munţii Sierra Nevada. Apusul arunca o lumină portocalie intensă peste Alhambra, care se afla deasupra ei, de cealaltă parte a văii împădurite, de unde îşi înălţa turnurile antice.

— Chiar dacă o ducem doar un pic mai bine ca măgarii, cel puţin avem parte de frumuseţe, a murmurat ea. În timp ce lucra, a cuprins-o o senzaţie de calm, în ciuda permanentei nelinişti că José o foloseşte pe Lucía ca să aducă bani. Era prea leneş ca să îşi ia o slujbă normală şi prefera să se bazeze pe preţioasa lui chitară şi pe talentul fiicei. Uneori, primeau o ofertă de la un *payo* bogat – un neţigan – ca să cânte la vreo petrecere, într-una din măreţele lor case din Granada. Asta nu făcuse decât să contribuie la iluziile Luciei de grandoare – ea nu înţelegea că *payo* veneau din altă lume, la care ea nici măcar nu putea aspira.

Totuşi, Luciei părea să-i meargă foarte bine. Era greu să-şi aducă aminte vreun moment în care fata să nu fi bătut

din picior pe ritmul muzicii. Chiar şi copilaş fiind, stătea pe scaunul ei înalt şi mânca singură cu lingura de fier, dar dădea mereu din picioare. Copilul ăsta nu avea stare. María îşi amintea momentul în care, la doar nouă luni, Lucía se ridicase singură în picioare, apucându-se de piciorul mesei, şi făcuse hotărâtă primii paşi fără ajutor. Parcă era o păpuşă de porţelan fragilă care se ridica să meargă. Locuitorii din Sacromonte se închinaseră când o văzuseră pe María cu fata la plimbare.

— Copilul diavolului, auzise un vecin şoptindu-i soţului ei.

Şi, într-adevăr, în vreme ce zbieretele Luciei îi răsunau în urechi, María se gândise la acelaşi lucru. Disperată să aibă parte de un pic de linişte, descoperise în cele din urmă că fiica ei tăcea doar când auzea acordurile chitarei de flamenco a tatălui ei şi bătea din mânuţe şi picioruşe pe acel ritm. Apoi, în timp ce María îşi exersa dansurile *alegría* în bucătărie, pregătindu-se pentru vreo petrecere, coborâse privirea şi îşi văzuse fiica de doi ani imitându-i mişcările. De la bărbia ridicată cu mândrie, la felul în care îşi plimba mâinile graţios pe lângă trupul micuţ, Lucía reuşise să capteze însăşi esenţa dansului.

— *Dios mío!* şoptise José, aruncându-i o privire uimită soţiei. Vrei să înveţi să dansezi ca mami, *querida*? o întrebase pe copilă.

Lucía îşi fixase tatăl cu privirea ei intensă.

— *Sí, Papái* Dansez!

Opt ani mai târziu, nu mai era niciun dubiu că propria îndemânare a Maríei ca artist flamenco – era considerată una dintre cele mai bune din Sacromonte – fusese depăşită de talentul prodigios al fiicei ei. Picioarele Luciei băteau de atât de multe ori pe minut, încât, chiar dacă inclusiv Lucía o implora să le numere, María nu reuşea să o facă atât de repede. Al ei *braceo* – felul în care ţinea braţele în poziţia corectă – era aproape impecabil şi, mai presus de toate, avea o lumină în ochi, aprinsă de o flacără invizibilă din interior, care-i ducea dansul la un alt nivel.

În majoritatea serilor, în timp ce fumul alb se ridica pe hornurile multor peşteri, muntele din Sacromonte era însufleţit de coardele chitarelor, de vocile profunde ale

bărbaţilor *cantaor*[21] şi de dansatorii care băteau din palme şi din picioare. Oricât de săraci şi de înfometaţi erau locuitorii ţigani, ştiau că spiritul dansului le putea ridica moralul.

Iar Lucía întruchipa acest spirit mai mult ca oricine. Când dansa cu restul satului la petreceri, într-una din marile caverne comunale folosite pentru asemenea evenimente, oamenii se opreau să se minuneze în faţa spiritului *duende* din ea, o putere ce nu putea fi explicată, care zbura din sufletul omului şi îl hipnotiza pe privitor, căci în el stătea toată gama emoţiilor umane.

— Este prea tânără să ştie că-l are, spusese José într-o seară, după ce Lucía interpretase în faţa unei mulţimi care se adunase în faţa peşterii lor, atrasă de bătaia picioarelor şi de licărul din privirea unui copil care părea într-adevăr posedat. Iar asta o face şi mai deosebită.

***

— *Mamá*? Pot să te ajut cu coşurile? a întrebat-o Lucía, câteva zile mai târziu.

— Dacă poţi să-ţi faci timp, ocupată cum eşti, da.

María a zâmbit, a bătut cu palma lângă ea şi i-a dat fiicei ei nişte iarbă *esparto.* Au lucrat o vreme împreună, până când degetele Maríei au început să obosească. Se trezise de la ora cinci ca să hrănească măgarul, găinile şi caprele din peştera alăturată, pe care o foloseau ca grajd, după care a aprins focul sub oală, pentru a oferi celor patru copii şi soţului un mic dejun amărât, din terci de porumb. O durea mijlocul după ce cărase apă de la cisternele mari aflate la baza muntelui Sacromonte, unde urca pe cărările din piatră cubică ale satului.

Cel puţin acum avea o clipă de linişte, alături de fiica ei, care lucra liniştită. Cu toate că se uitase de multe ori la măreaţa Alhambra – poziţia şi grandoarea ei însemnau tot ce era atât de nedrept în viaţa ei – se ferise din cauza vieţii ei care fusese o luptă continuă. Totuşi, avea confortul de a fi înconjurată de ai ei, retraşi în mica lor comunitate la poalele dealului. Erau gitani, ţigani spanioli, ai căror străbuni fuseseră scoşi cu forţa dintre zidurile oraşului

[21] Cântăreţ de flamenco (în limba spaniolă în original).

Granada. Şi-au construit casele săpând în stânca neiertătoare a muntelui. Erau cei mai săraci dintre săraci, mai jos decât ei nu se putea ajunge, priviţi cu superioritate, dispreţ şi neîncredere de către *payo.* Aceştia veneau la gitani doar pentru dansul lor, pentru feronerie sau pentru *brujas,* cum era Micaela, femeia-vraci, pe care o consultau în secret, când aveau nevoie disperată de ajutor.

— *Mamá?*

— Da, Lucía?

María s-a uitat la fiica ei, care arăta spre Alhambra.

Într-o zi o să dansez acolo sus, în faţa a mii de oameni.

María a suspinat. Dacă oricare alt copil dintre ai ei ar fi spus aşa ceva, María l-ar fi pocnit peste urechi. În schimb, a încuviinţat uşor.

— Nu mă îndoiesc *querida,* nu mă îndoiesc deloc.

***

În acea seară mai târziu, când Lucía s-a întins în sfârşit pe salteaua aşezată lângă patul părinţilor ei, în nişa săpată în stânca din spatele bucătăriei, María stătea cu soţul ei în faţa peşterii.

— Îmi fac griji pentru fată. Visează doar la cai verzi pe pereţi din cauza celor pe care le vede în casele bogătanilor la care aţi dansat, s-a plâns María.

— Şi ce-i rău în asta, *mi amor*[22]*?* Cu călcâiul ciubotei, José a stins ţigara de foi pe care o fuma. În existenţa asta tristă a noastră, numai asta ne motivează.

— José, nici nu înţelege cine e, de unde vine şi ce înseamnă asta. Şi tu o duci, aşa tânără, să vadă cealaltă parte, care o ameţeşte de cap – María arătă spre locul în care începea zidul oraşului Granada, la poalele dealului, la niciun kilometru distanţă. Este o viaţă pe care nu o va avea.

— Cine zice asta? Ochii lui, aproape identici cu ai fiicei sale, s-au aprins de mânie pe pielea închisă, moştenită de la străbunii lui de gitani pursânge. Mulţi din neamul nostru au ajuns celebri şi bogaţi mulţumită talentelor lor, María! De ce nu i s-ar întâmpla şi Luciei? Că se vede că spirit are în sensul ăsta. Când eram chitarist în Barcelona, pe *Las Ramblas,* i-am cunoscut pe marii dansatori *Pastora Imperio*

[22] Dragostea mea (în limba spaniolă în original).

şi *La Macarrona.* Locuiau în case maiestuoase, ca orice *payo.*

— Doi din zeci de mii, José! Noi, restul, trebuie pur şi simplu să cântăm şi să dansăm şi să ne zbatem cum putem ca să câştigăm destul cât să punem mâncare pe masă. Mi-e teamă că Lucía va fi dezamăgită când marile ei visuri nu se vor îndeplini. Copilul nici nu ştie să scrie sau să citească! Refuză să meargă la şcoală şi nu ajută că o încurajezi, José!

— Ce nevoie are de cuvinte şi de cifre când are talent? Nevastă, te transformi într-o hoaşcă nefericită care uită să viseze. Mă duc să caut o companie mai bună. *Buenas noches!*[23]

María s-a uitat după soţul ei, care s-a ridicat şi a pornit pe poteca întunecată şi prăfuită. Ştia că se ducea la una dintre taverne să bea, într-una din numeroasele peşteri tăinuite, unde el şi prietenii lui chefuiau până dimineaţa. În ultimul timp ieşea mai des, iar ea se întreba dacă nu cumva are vreo amantă. Chiar dacă trupul lui zvelt îmbătrânea rapid odată cu trecerea anilor, din cauza alcoolului şi a strădaniilor vieţii pe care o duceau, tot arăta bine.

Îşi amintea foarte bine când dăduse prima oară cu ochii de el. Era cam de vârsta Luciei, iar el, un voinic de şaisprezece ani care stătea în faţa peşterii familiei lui şi zdrăngănea la chitară. Părul negru şi cârlionţat îi sclipea ca mahonul la soare şi, când trecuse ea pe lângă el, îşi curbase buzele pline într-un zâmbet leneş. Se îndrăgostise de el în acel moment, pe loc, cu toate că nu auzise decât lucruri rele despre „El Liso” – „Langurosul” – porecla primită pentru talentul lui la chitară şi pentru reputaţia lui cu femeile. La şaptesprezece ani, plecase la Barcelona învăluit în glorie, după ce primise un contract să cânte pe *Las Ramblas,* un cartier plin de baruri celebre de flamenco.

María fusese convinsă că nu avea să-l mai vadă vreodată, însă cinci ani mai târziu se întorsese, cu un braţ rupt şi cu mai multe vânătăi îngălbenite pe figura lui frumoasă. Unele bârfe sugerau că se bătuse pentru o femeie, altele că din cauza băuturii îi anulaseră contractul la barul de flamenco şi că se apucase de bătăi ca să-şi

[23] „Noapte bună” (în limba spaniolă în original).

câştige pâinea. Indiferent cum ar fi fost, inima Maríei bătuse şi mai tare când trecuse pe lângă peştera familiei lui în drum spre Alcaiceria, ca să cumpere legume de la tarabele din piaţă. Şi iată! El fuma în pragul peşterii părinţilor.

— *Hola,* frumuseţe mică! strigase la ea când o văzuse trecând. Tu eşti fata despre care aud că dansează *alegría* mai bine ca oricare alta din sat? la stai să vorbim un pic! Ţine-i de urât unui om beteag.

Se dusese timidă la el şi el îi cântase, după care insistase să o ducă în livada de măslini din spatele peşterii lui ca să danseze împreună. Bătuse din palme şi o cuprinsese de mijloc ca s-o tragă mai aproape, iar trupurile lor se legănau pe ritmul invizibil şi senzual al inimilor lor, iar ea ajunsese acasă în noaptea aceea fără suflare şi visătoare, după ce fusese sărutată pentru prima oară în viaţa ei.

— Unde ai fost?

Paola, mama ei, o aştepta de mult.

— Nicăieri, *Mamá!* spusese când trecuse pe lângă ea, nevoind ca Paola s-o vadă îmbujorată la faţă.

— Las’ că aflu eu, don’şoară! Paola vânturase degetul la ea. Şi ştiu eu că are de-a face cu un bărbat!

María era conştientă că Paola şi Pedro, tatăl ei, nu ar fi fost de acord cu relaţia dintre ea şi José. Familia lui, Albaycín, trăia în sărăcie, pe când ea, fiind o Amaya, provenea dintr-o familie bogată, cel puţin după standardele gitane. Părinţii ei puseseră deja ochii pe fiul unui văr. Paola născuse o singură fetiţă vie după şapte sarcini şi era nevoie mare de un moştenitor al fierăriei de succes a lui Pedro.

Cu toate că María ştia toate astea – şi până atunci fusese o fiică atentă şi conştiincioasă – atunci când începuse José s-o curteze neîncetat, toate bunele ei intenţii se duseseră pe apa sâmbetei, asemenea unor fluturi prinşi în capcana simţurilor.

Era din ce în ce mai fermecată de şarmul lui, când degetele-i atingeau atât coardele, cât şi trupul ei, aşa că, în cele din urmă, se lăsase convinsă de el să se furişeze într-o noapte de-acasă şi să se culce cu el în livada de măslini de la poalele muntelui Valparaiso. Atât cât ţinuse vara neobişnuit de încinsă, fierăria tatălui ei fumegase o dogoare

insuportabilă, iar María simţise că îi luaseră foc şi mintea, şi trupul. Nu se mai putea gândi decât la noaptea lungă şi răcoroasă care o aştepta, în care corpul lui José avea să se lipească de al ei.

Întâlnirile lor nocturne fuseseră însă întrerupte brusc de mânia tatălui ei. Chiar dacă avuseseră grijă, tot îi văzuse cineva din Sacromonte şi îi bârfise.

— Ai adus ocară asupra familiei, María! zbierase Pedro, după ce-şi târâse fata, cu tot cu iubitul acesteia în peşteră, ca să-şi înfrunte ruşinea.

— Îmi pare rău, Papa! plângea María, dar îl iubesc.

José se pusese în genunchi să ceară iertare şi imediat îi ceruse lui Pedro mâna fiicei în căsătorie.

— O iubesc pe fiica dumneavoastră, senor[24]! O să am grijă de ea în fiecare zi, credeţi-mă!

— Nu te cred, băiete! Reputaţia te precedă şi acum ai distrus-o şi pe a fiicei mele! Are numai cincisprezece ani!

María stătuse în faţa peşterii, în vreme ce tatăl ei şi José îi discutau viitorul. Figura mamei, încordată de dezamăgire şi de umilinţă, era probabil cea mai mare pedeapsă dintre toate. Puritatea unei femei gitane era sfântă, singura ei monedă de schimb.

O săptămână mai târziu, satul Sacromonte sărbătorise o logodnă aranjată în grabă, apoi după o lună, o nuntă mare. Sărbătoarea tradiţională durase trei zile. În ultima seară, María, într-o rochie albastră cu fucsia, cu trenă lungă, cu părul împodobit cu flori roşii de rodie, se urcase pe un măgar în urma soţului ei şi tot satul formase un alai care îi urmase până la peştera familiei, pentru petrecerea de seară.

María încă îşi amintea cum tremurase de frica ceremoniei *Très Rosas.* Faţa lui José era deasupra ei în peştera întunecată şi duhnea a alcool când o săruta, înainte s-o încalece. Afară, María auzea râsetele răguşite şi îi crescuse pulsul la fel de iute ca mâinile care băteau tobele *cajôn.*

— Gata! strigase José când se dăduse jos de pe ea şi o chemase pe mama ei.

---

[24] *Señor, señora, señorita* – domn, doamnă, domnişoară (în limba spaniolă în original).

María rămăsese întinsă şi aştepta ca Paola să îi lipească o batistă albă de cea mai intimă zonă a ei, conştientă că nu aveau să apară cele trei pete din floarea virginităţii ei.

— Să nu scoţi niciun sunet, fata mea, şoptise Paola.

La lumina lumânării, María văzuse că mama ei scosese o lamă mică din buzunar şi o punea pe carnea tânără a coapsei fiicei. María îşi înăbuşise ţipătul când văzuse sângele din rană picurând pe cârpa din mâna mamei.

— Cum ţi-ai aşternut, *querida,* aşa o să dormi toată viaţa! şoptise Paola, înainte să iasă din peşteră cu batista ridicată în faţă.

Afară, satul izbucnise în urale şi aplauze, în timp ce Paola fluturase batista ca s-o vadă toţi.

— Aşadar, nevastă! José apăruse din nou lângă ea, cu o sticlă de brandy într-o mână şi cu ţigara de foi în cealaltă. Bem în cinstea uniunii noastre?

— Nu, José! Nu-mi place gustul.

— Dar gustul ăsta îţi place, nu?

Rânjise la ea în timp ce-şi lăsa pantalonii să-i cadă pe jos şi se băgase cu ea sub pătura colorată pe care o croşetase timp de-o lună.

O oră mai târziu, María aţipea în urma unor zile grele, dar îl auzise pe José plecând din pat şi punându-şi hainele pe el.

— Unde te duci?

— Am lăsat ceva în urmă. Dormi, *mi amor,* mă întorc repede.

Totuşi, când María deschisese ochii în zori, José încă nu venise acasă.

***

María a suspinat în timp ce se ducea spre latrina publică şi urât mirositoare a locuitorilor din peşteri. Dacă pe atunci, cu optsprezece ani în urmă, mai crezuse că José o iubea tot atât cât îl iubea ea, orice astfel de gând romantic dispăruse între timp. Poate, îşi spunea cu amărăciune, José ştiuse că îl va avantaja căsnicia. Părinţii ei erau destul de bogaţi cât să plătească pentru o nouă peşteră, chiar dacă era sus pe munte, ca dar de nuntă, plus un set excepţional de ustensile de bucătărie din fier.

Primul lor copil se născuse prematur, la opt luni – sau cel puţin aşa-i ceruse mama ei să spună – dar nu supravieţuise

mai mult de şase săptămâni. Pe al doilea şi pe al treilea îi pierduse în a doua lună de sarcină. Apoi, în sfârşit, venise Eduardo şi María devenise mamă. În sfârşit, avea voie să stea cu celelalte femeie şi să vorbească despre remedii pentru colici, febră şi diaree care afectau copiii şi adulţii din Sacromonte, în vreme ce ploile intrau în iarnă, noroiul curgea pe cărările înguste şi haznalele dădeau pe dinafară. Chiar dacă soţul ei nu prea stătea pe-acasă, chiar dacă nu mai erau bănuţi în cutia de tablă pe care o ţineau ascunsă într-un dulap de lemn încuiat, în spatele unui tablou cu Fecioara Binecuvântată, cel puţin tatăl ei promisese deja că Eduardo avea un viitor la fierăria lui, iar Paola îi dădea pe furiş destule legume ca să-i ţină în viaţă pe mamă şi fiu.

— Mai mult de-atâta nu-ţi dau, spunea mama ei. Şobolanul ăla de bărbat al tău ar cheltui pe brandy oricât ţi-aş da.

Ieşind de la latrină, María a zâmbit cu imaginea lui Eduardo în minte. Era un copil tare bun, avea şaisprezece ani acum şi muncea împreună cu bunicul lui. În ce-i privea pe ceilalţi doi fii... Fără îndoială, semănau în partea tatălui. Amândoi aveau aceleaşi trăsături sălbatice, care păreau inerente la gitanii pursânge. Carlos avea aproape cincisprezece ani şi îşi câştiga traiul din lupte corp la corp, lucru pe care nu-l recunoştea niciodată, dar care era evident pentru mama lui, când apărea dimineaţa în peşteră cu faţa umflată şi cu trupul tânăr plin de vânătăi. Felipe, de treisprezece ani, fusese bolnăvicios în pruncie şi avea o fire mai suavă, dar era uşor influenţat de fratele mai mare pe care-l adora. Felipe era un chitarist talentat, pentru care tatăl avea mari speranţe, dar, în loc să-şi dezvolte talentul, se ţinea după Carlos ca un miel, dornic să-i câştige atenţia în orice fel. Cum a ajuns în peşteră, María s-a dus cu gândul la mica Lucía, în care îşi pusese toată speranţa de când văzuse că rămăsese însărcinată după trei ani neroditori.

— O să fie fată, îi spusese Micaela când se dusese María la ea în luna a treia. Va avea multe talente. O să fie specială.

María ştia că nu orice cuvânt pronunţat de Micaela e adevărat. Ca *bruja* sau „vrăjitoare”, cum le numeau ignoranţii *payo,* avea un al treilea ochi şi nu se înşelase

niciodată. Toată lumea din Sacromonte se baza pe Micaela să le ofere profeţiile pe care le doreau şi nu erau deloc mulţumiţi când le spunea ceva ce nu voiau să audă.

Şi fusese greşeala Maríei să interpreteze cuvintele Micaelei aşa cum voia. „Specială” şi „talentată” însemnase pentru ea ce dorise să audă: o altă femeie în casă, talentată la gospodărie şi crescut copii, o fiică bună, blândă, care avea s-o ajute şi să-i fie sprijin la bătrâneţe.

— Asta este problema cu clarvăzătorii şi cu profeţiile lor, murmurase María, în timp ce se dezbrăca la lumina lumânării care pâlpâia. Şi-a împăturit apoi cu grijă boleroul brodat, şorţul, fusta albastră şi jupa, înainte să-şi pună cămaşa de noapte. Nu că nu spuneau ce trebuia, ci, pur şi simplu, mesajul putea fi interpretat după cum aveai chef.

Sperase ca unul dintre copiii ei să fi moştenit darul străstrăbunicii ei, care fusese *bruja* satului înaintea Micaelei. Darul trecea de la o generaţie la alta. Visase ca Micaela să se uite cu atenţie la bebeluş şi să-i spună „da, ăsta este copilul care va deveni într-o zi noua *bruja”.* Apoi, toată lumea avea să vină la peştera lor în vizită, ştiind că bebeluşul ei avea darul clarviziunii şi avea să devină cea mai puternică femeie sau bărbat din comunitatea lor.

María s-a întors la bucătărie şi a scos apă din butoi ca să se spele pe faţă. Apoi a traversat tiptil camera. În stânga era camera băieţilor, despărţită de bucătărie printr-o perdea, pe care a dat-o la o parte. A întins lumânarea în faţă şi a observat forma fragilă a lui Felipe sub pătura subţire, respirând greoi în urma unei răceli recente. Lângă el, pe salteaua de paie, Eduardo dormea nepăsător cu mâna peste faţă. María şi-a înghiţit un oftat de iritare când a văzut că încă nu venise Carlos.

A traversat podeaua de pământ spre camera ei din fundul cavernei şi a văzut că Lucía dormea liniştită pe salteaua ei. Cu ultimul rest de lumânare, s-a dus şi s-a băgat sub pătura ei. A stins flacăra cu degetele, şi-a pus capul pe perna tare, umplută cu paie şi s-a uitat în gol. Cu toate că afară era cald, María tremura în aerul rânced, fetid din peşteră. Ar fi vrut să fie în braţele lui José ca să uite de teama de viitor, dar acele braţe nu mai voiau o femeie al cărei trup îşi pierduse fermitatea după cinci naşteri şi din

cauza lipsei de hrană. La treizeci şi trei de ani, María simţea că arăta mult mai în vârstă decât era.

Pentru ce toate astea? a întrebat cerul şi pe Fecioară. Fără să primească vreun răspuns, María a închis ochii şi a dormit.

Capitolul 11

— De ce trebuie să ajut mereu la gătit? Lucía s-a bosumflat în timp ce María o trăgea după ea în bucătărie. *Papá* şi Carlos şi Felipe stau afară, cântă la chitară şi fumează, iar noi facem toată treaba!

Era o altă dimineaţă în care María se simţea deja frântă de oboseală, numai la gândul zilei care o aştepta.

— Gătitul este treabă de femei, Lucía! Ştii foarte bine că aşa stau lucrurile. María i-a întins o oală grea de fier. Bărbaţii se duc să câş tige bani, noi ne ocupăm de casă. Acuma gata cu văicăreala şi cu răţă legumele!

— Dar şi eu fac bani! Când dansez cu *Papá* în cafenele, el primeşte banii oamenilor şi bea brandy cu ei şi tot eu trebuie să curăţ legumele. De ce să le fac eu pe amândouă? într-o zi, n-o să mai locuiesc în peşteră ca un animal, ci într-o casă mare, cu podea care nu este făcută din ţărână şi cu un dormitor doar al meu, a declarat Lucía, uitându-se dezgustată în jur, la peştera familiei Albaycín. Ce, nu putem lua un aparat care să gătească? Am văzut unul în bucătăria bogatului *señorito* când am dansat cu *Papá* la el acasă. O să-mi iau şi eu una la fel. Lucía a aruncat legumele în oala care bolborosea pe foc. Şi avea un robinet de apă pentru o singură familie. Închipuie-ţi, a continuat cu mirare, strângând la piept ultimul morcov, înainte să-l arunce şi pe acesta în oală. Cum trebuie să fie bogăţia!

— Ia, du-te şi adu apă! i-a tăiat-o María din scurt, dându-i un urcior.

— Poate să facă şi unul dintre băieţi asta, nu? E mult de mers şi sunt obosită.

— Nu destul de obosită să trăncăneşti, a dojenit-o María. Fuguţa!

— Într-o zi, o să am un robinet de apă doar al meu! a fost ultima replică a Luciei.

— Şi într-o zi, eu o să crăp de extenuare, a murmurat mama ei.

Din camera băieţilor s-a auzit o tuse şi câteva secunde mai târziu, Felipe a ieşit frecându-se la ochi de somn.

— Ce avem la micul dejun, *Mamá? a* mormăit el. Iar terci?

— Da, şi ţi-am făcut încă un tonic de mentă pentru piept, *querido!*

Felipe s-a strâmbat în timp ce se aşeza la masă şi a început să mănânce porumbul apos.

— Urăsc tonicul de mentă.

— Dar te ajută să respiri, aşa că bea, altfel trebuie s-o chem pe Micaela, ca să-ţi dea un leac şi mai puternic.

Felipe a făcut ochii mari de spaimă şi, şovăitor, a dat pe gât lichidul din cana pe care o avea în faţă.

— Unde trebuie să se ducă fratele tău, Carlos? l-a întrebat ea. Eduardo mi-a spus că avea de gând să-l ia la fierărie azi. Este destul de mare ca să înceapă să înveţe meserie împreună cu fratele lui.

Felipe a ridicat din umeri şi a continuat să mănânce, refuzând să se uite în ochii ei. María ştia că nu-i va trăda niciodată secretele fratelui.

Ca la un semn, Carlos a intrat în peşteră cu ochiul proaspăt învineţit.

— Hola, *Mamá! a* salutat nonşalant şi s-a pus pe un scăunel lângă fratele lui.

În loc să-i dea castronul cu terci, ea s-a ghemuit lângă el şi a încercat să-i atingă pielea vătămată de la ochi.

— Ce-i asta, Carlos? Cu cine te baţi? a cerut ea să ştie.

El s-a ferit.

— Nu-i nimic, *Mamá,* nu te mai agita...

— Iar te-ai bătut pentru bani? Nu sunt proastă, Carlos! Ştiu ce se întâmplă în cavernele abandonate din vârful muntelui.

— M-am răfuit un pic cu Juan pentru o fată, jur!

María a mijit ochii când i-a dat mâncarea. Uneori o apuca disperarea să vadă că nimic din ce zicea sau făcea nu avea vreun impact asupra bărbaţilor din familie, cu excepţia

iubitului ei Eduardo.

— Ai aflat, *mi amor?*

María a ridicat privirea la bărbatul ei, care tocmai intrase în peşteră. Şi-a scos pălăria neagră *calañés* care-i ferea ochii de soarele puternic al dimineţii.

— Ce să aflu? a întrebat ea.

— În iunie, o să se ţină un concurs de flamenco la Alhambra.

S-a aşezat faţă în faţă cu fiii lui şi abia dacă s-a uitat la ochiul vânăt al lui Carlos.

— Şi ce-i cu asta? a întrebat ea, în timp ce-i punea castronul pe masă.

— Se pot înscrie amatorii! E *Concurso de Cânte Jondo,* organizat de marele compozitor Manuel de Falia şi nu se pot înscrie profesionişti peste douăzeci şi unu de ani. Fiindcă m-am retras de câţiva ani, pot să mă înscriu şi eu.

— Ca şi mine, a murmurat María.

— Da, normal, dar nu vezi? Asta este şansa Luciei! O să fie toată lumea acolo – însuşi Antonio Chacôn o să fie în juriu şi cică o să danseze *La Macarrona,* chiar dacă nu poate câştiga.

— Adică vrei s-o înscrii pe Lucía?

— Normal!

— Dar, José, n-are decât zece ani!

— Şi deja dansează ca o regină.

A bătut scurt din palme ca să-şi arate entuziasmul.

— Sunt sigură că există reguli pentru copii, José, altfel fiecare părinte mândru îşi poate aduce mica lor *Macarrona* să se dea mare în faţa juriului, a suspinat María.

— Poate, da, dar o să găsesc o cale să arăt lumii talentul ei. Trebuie să-i coşi o rochie cu trenă, care să bată la ochi, a spus José, aprinzându-şi una din interminabilele lui ţigări de foi.

Fumul s-a ridicat în rotocoale deasupra mesei din bucătărie, în timp ce băieţii au dat mâncarea pe gât, presimţind că urma o ceartă între părinţi. S-au ridicat şi au ieşit din peşteră imediat ce au terminat de mâncat.

— N-avem bani nici să ne hrănim, s-a răstit María la José, darămite pentru o rochie nouă pentru Lucía!

— Atunci găsesc eu, jur! Poate asta este singura noastră

şansă, a adăugat el.

— Promite-mi că nu te apuci de furat, José! Jură! l-a implorat.

— Normal, jur pe numele tatei! Nu mă ţin eu de cuvânt întotdeauna?

A zâmbit şi a cuprins-o de mijloc, dar ea s-a dat la o parte şi s-a dus să-şi ia coşul neterminat, înainte să se îndrepte obosită spre grajd, alături, unde ţinea materialele, cu măgarul prăpădit şi capra slăbănoagă. O singură regulă le impusese lui José şi fiilor ei în viaţa aia grea pe care o duceau, iar aceea era să nu fure. Ştia că multe alte familii din Sacromonte recurgeau la buzunărit oamenii în piaţă când erau disperaţi. Deveneau nesăbuiţi, erau prinşi şi sfârşeau azvârliţi în închisoare sau primeau din partea unui judecător *payo* o sentinţă neiertătoare, prea aspră pentru infracţiunea comisă. Pentru gitani nu prea exista milă sau dreptate.

Până atunci, crezuse că soţul şi fiii ei se ţinuseră de cuvânt, însă înflăcărarea din ochii lui José îi spunea că avea să facă absolut orice pentru a găsi bani ca să-i cumpere Luciei rochie.

A ieşit şi a ridicat ochii la Alhambra, aducându-şi aminte cum abia ce-i spusese fiica ei că într-o zi avea să danseze acolo, l-a venit o idee şi a oftat: ştia ce avea de făcut, l-au dat lacrimile, dar s-a înarmat cu curaj în timp ce intra din nou în cavernă, unde José se servea cu o a doua porţie din oală.

— O să-mi tai rochia ca s-o fac pe măsura ei, l-a anunţat.

— Zău? Ai face tu asta pentru fiica ta?

— Dacă asta te va feri de închisoare, da, José, aşa o să fac.

***

— *Mamá!* Ai auzit? O să dansez la Alhambra, cum am spus!

Lucía s-a înfipt bine în pământ şi a bătut iute cu picioruşele în ţărână, executând un *zapateado* fulgerător. A zis *Papá că* o să am mii de spectatori şi că o să fiu descoperită şi dusă la Madrid sau la Barcelona ca să devin vedetă.

— Da, am auzit, este o veste grozavă!

— O să dansezi şi tu, *Mamá? Papá* se înscrie şi zice că trebuie să mă strecor pe scenă când începe să cânte, că sunt prea mică să intru în concurs. E un plan bun, sí7

— Da, Lucía, dar trebuie să rămână secret! María şi-a pus degetul la buze. Dacă află cineva ce pune taică-tău la cale, o să încerce să te oprească. Înţelegi?

— Şi, *Mamá!* Nu zic nimic, a şoptit. Acuma trebuie să mă duc să exersez.

Două zile mai târziu, María a băgat foarfeca în rochia ei de flamenco. Era de un roşu aprins, cu volane negre şi albe, fiecare ţesut cu mâna ei. Îşi amintea bucuria cu care o purtase în tinereţe, cum îşi simţise corpul transformat când i-l strânsese corsetul şi cum umerii îi erau mângâiaţi de mânecile delicate de bumbac. Era ca şi cum îşi tăia inima din piept şi îşi lua rămas-bun de la toate visurile pe care le avusese în tinereţe: o căsnicie fericită, cu iubire, copii mulţumiţi şi un viitor strălucit în care intra dansând împreună cu soţul ei cel frumos.

Harşti, harşti, harşti făcea foarfeca şi rând după rând, volanele trenei căzeau pe jos, până nu mai rămăsese decât o parte, conform indicaţiilor lui José.

După ce a terminat, María a adunat resturile rochiei şi, cu toate că ştia că fiecare bucăţică în parte, cusută atât de complex, putea fi folosită la o altă rochie sau ataşată la un tiv sau la brâul uneia dintre fustele ei, María a luat foarfeca şi le-a ciopârţit până nu a mai rămas nimic din ele, în afară de un morman de resturi. Le-a pus în coş şi apoi le-a aruncat în flăcări.

Ie ieie

Până în acea zi fierbinte de iunie a primului *Concurso de Cante Jondo* – concursul cântecului profund – satul din Sacromonte îşi sporise populaţia de mai mult de douăzeci de ori. Acei gitani care sosiseră din toată Spania şi care nu aveau loc în cavernele prietenilor şi ale rudelor puseseră tabăra pe cărările înguste care şerpuiau prin labirintul de peşteri lângă deal şi în livezile de măslini de sub deal.

Veniseră şi câţiva dintre verişorii lui José din Barcelona. Aveau un accent catalan la fel de pronunţat ca şi apetitul lor. María făcuse o covată cu celebra ei mâncare *pucero a la gitanilla* – o tocăniţă densă de carne, legume şi năut –

pentru care, cu durere în suflet, frânsese gâtul celei mai bătrâne găini.

Verii din Barcelona au plecat la începutul după-amiezii, cu Felipe după ei, dornici să facă o plimbare lungă prin vale, peste râul Darron şi pe abruptul versant către Alhambra.

— Felipe, să ai grijă de tine şi să nu vii prea târziu acasă! îi ceruse María, ajutându-l să-şi lege brâul albastru la mijloc. El s-a ferit de ea când a încercat să-i cureţe praful de pe vestă.

— Gata, *Mamá!* bombănise el, cu faţa uscăţivă roşie de ruşine pentru că râdeau cele două verişoare mai mici de el.

María s-a uitat după ei când au pornit cu ceilalţi tineri şi tinere din sat, toţi îmbrăcaţi în cele mai bune haine, cu ciubotele lustruite perfect şi cu părul negru lucind de ulei.

— Nici că a mai fost satul nostru aşa faimos, a comentat José, făcându-şi loc să ocolească o familie de şase oameni, care puseseră tabăra pe poteca prăfuită din faţa peşterii lor. Şi când te gândeşti că majoritatea au jurat că nu se mai întorc când au plecat de-aici... Au scuipat pe noi atunci, iar acum vociferează toţi că se întorc, a spus cu satisfacţie, trecând pe lângă ei, ca să intre în peşteră.

Şi tu ai plecat odată şi te-ai întors.

Totuşi, era un moment bun de savurat: săptămâna aceea, Sacromonte avea să fie centrul universului flamenco. Şi, pentru că flamenco era universul gitanilor, părea că fiecare membru al clanului lor venise aici de departe ca să participe la festival. Fumul ieşea neîntrerupt din fiecare cavernă, în timp ce femeile încercau să gătească destulă mâncare, cât să ţină oaspeţii cu burţile pline. Aerul era încărcat de duhoarea corpurilor nespălate şi a zecilor de măgari care şedeau la umbra măslinilor, cu pleoapele căzute de arşiţă şi gonind muştele cu urechile lor lungi. De câte ori se ducea să aducă apă, María era asaltată de o mulţime de figuri pe care nu le văzuse cu anii. Întrebarea lor era mereu aceeaşi: „Când te vedem dansând?”

Când le spunea că nu se înscrisese în competiţie, rămâneau cu gura căscată.

— Dar trebuie să te înscrii, María! Eşti printre cei mai

buni!

Fusese amabilă şi cumva le explicase câtorva că renunţase, fiind prea ocupată cu familia şi după reacţiile de tipul „Dar nimeni nu-i prea ocupat să nu danseze! Asta îţi rămâne în sânge!”, María se învăţase minte să nu mai dea nicio explicaţie.

Până şi mama ei, una din bogătaşele din Sacromonte, o femeie care de obicei strâmba din nas la flamenco, pe care-l vedea doar ca pe un alt mod al gitanilor de a-şi vinde trupul către *payo,* se mirase când María îi spusese că nu va participa.

— Păcat că ţi-ai pierdut pasiunea pentru dans! Şi pentru orice altceva, pufnise ea.

Zgomotul de chitare şi tropăit de picioare începea să se domolească pe măsură ce satul din Sacromonte cobora pe potecile întortocheate. María a urmărit o vreme parada colorată şi zgomotoasă de oameni, încercând să surprindă puţin din exuberanţa lor, însă sufletul ei îşi ţinea uşa închisă. José se băgase în pat în zorii zilei, duhnind a parfum ieftin. Nu-l văzuse pe Carlos de o zi, dar cel puţin Eduardo fusese lângă ea şi o ajutase toată dimineaţa.

— Trebuie să plec şi eu, i-a spus José, care ieşea din peşteră, oacheş în cămaşa albă cu volane, pantalonii negri şi cu brâu. Ştii ce ai de făcut cu Lucía. Să nu întârziaţi!

Şi-a pus chitara pe umăr şi a dat fuga după ceilalţi.

— *Buena suerte!*[25] *a* strigat după el, dar el nu s-a întors s-o bage în seamă.

— Ce faci, *Mamá? a* întrebat-o Eduardo. Uite, ia apă, că pari foarte obosită.

— Mulţumesc. I-a zâmbit cu recunoştinţă fiului, a luat cana şi a dat-o pe gât. L-ai văzut pe Carlos?

— Da, mai devreme. Era la bar cu nişte prieteni.

— Vine diseară?

— Cine ştie? Eduardo a ridicat din umeri. Era prea beat să vorbească.

— Are doar cincisprezece ani, a oftat María. Ar trebui să dai fuga după taică-tău, Eduardo! Eu trebuie să rămân s-o ajut pe Lucía să se îmbrace.

---

[25] „Succes” (în limba spaniolă în original).

— Te aşteaptă în dormitor.

— Foarte bine.

— *Mamá*? Eduardo a ezitat o clipă. Crezi că-i bun planul tatei? Sora mea abia dacă are zece ani. Cică o să fie peste patru mii de oameni diseară acolo. N-o să se facă de râs? Şi pe tata? Şi pe noi toţi?

— Eduardo, nu este nimic de râs la sora ta şi amândoi trebuie să avem încredere că *Papá* ştie ce face. Hai! Ne vedem sus la Alhambra după ce o îmbrac pe Lucía.

— *Sí, Mamá!*

Eduardo a ieşit din peşteră şi María s-a dus în spate pe bâjbâite. Chiar şi la lumina puternică a după-amiezii, tot era întuneric în bucătărie.

— Lucía? E timpul să te pregăteşti, a strigat, apoi a dat la o parte perdeaua şi a intrat în bezna camerei.

— Da, *Marnál*

María a căutat chibriturile şi lumânarea lângă pat, cu gândul că Lucía avea un glas ciudat.

— Eşti bolnavă? a întrebat, uitându-se la fiica ei care se făcuse covrig pe saltea.

— Nu.

— Atunci ce-i?

— Mi-e... frică, *Mamá!* Sunt atâţia oameni. Poate ar fi mai bine să rămânem aici? Să faci prăjiturelele alea care-mi plac şi să mâncăm o farfurie întreagă şi când vine tata, îi spunem că ne-am rătăcit pe drum.

La lumina lumânării, Lucía avea ochii mari şi aprinşi de spaimă. María a luat-o în braţe şi a pus-o pe genunchi.

— *Querida,* nu-ţi fie frică! i-a spus cu blândeţe, în timp ce o dezbrăca. Este la fel, oricât de mulţi oameni te văd dansând. Doar închizi ochii şi te prefaci că eşti aici, acasă şi dansezi în bucătărie pentru mine şi pentru tata şi pentru fraţii tăi.

— Şi dacă nu vine *duende, Mamá*? Dacă nu-l simt?

María s-a întins spre rochia în miniatură pe care o croise pentru Lucía şi i-a tras-o peste cap.

— Vine, *querida,* odată ce auzi ritmul de *cajón* şi chitara tatei, o să uiţi de toate. Aşa! María i-a prins ultima copcă la spate. Ridică-te să te vedem!

Şi-a săltat fiica de pe genunchi şi Lucía a făcut o piruetă,

iar trena a fâsâit în spatele ei asemenea unui rechin flămând.

În ultimele două săptămâni, o învăţase pe Lucía cum să o mânuiască, de teamă să nu se facă de ruşine în cazul în care se va împiedica de ea în faţa a mii de oameni. Totuşi, ca şi la dans, Lucía păşea cu tot cu trenă. María se uita cum o aruncă cu pricepere din calea ei, înainte să se întoarcă spre ea.

— Cum arăt, *Mamá?*

— Ca o prinţesă. Hai, trebuie să mergem! Trebuie să porţi trena prinsă sub pelerină, ca să n-o vadă nimeni. María s-a aplecat şi şi-a atins nasul de al fiicei. Gata? a întrebat-o, întinzându-i mâna.

— Gata!

María a pus şaua pe măgarul Paca şi a pus-o pe Lucía pe el, asigurându-se că nu se vede trena. S-au alăturat celor rămaşi la urma alaiului care încă îşi croia drum la vale şi, cu cât se apropiau mai mult de Alhambra şi Paca gâfâia în panta abruptă a dealului, cu atât mai entuziasmată părea Lucía, care făcea cu mâna prietenilor şi vecinilor. O femeie în vârstă a început să cânte cu un glas răguşit, care s-a înălţat în briza uşoară de iunie, iar María şi Lucía băteau din palme, cântând refrenul împreună cu ceilalţi săteni.

La două ore de la plecare, au sosit la Poarta Justiţiei, unde oamenii se strecurau în piaţa centrală din Alhambra, prin arcada în formă de broască de uşă. María a ajutat-o pe Lucía să coboare şi a legat măgarul sub un chiparos, unde s-a pus bucuros la păscut pe un petic mic de iarbă.

Cu toate că era aproape ora şase, soarele era încă puternic şi lumina ornamentele antice, complexe, de pe ziduri. Pretutindeni, oamenii îşi strigau mărfurile, vindeau apă, portocale şi migdale prăjite. María o ţinea strâns de mână pe fiica ei, în timp ce urmăreau zgomotul sutelor de chitare şi de picioare care dansau. În *Piaza de los Aljibes,* unde se ţinea competiţia, zidurile mari şi roşii erau luminate şi alcătuiau un fundal care-ţi tăia respiraţia. A tras-o pe Lucía spre Poarta Vinului, unde trebuiau să se întâlnească cu José. S-a uitat în jos şi a văzut că gresia fusese acoperită cu boboci de levănţică, poate pentru a masca mirosul atâtor corpuri înghesuite.

— Mi-e sete, *Mamá.* Putem să ne aşezăm să bem apă?

Lucía s-a lăsat la pământ şi María a căutat degrabă în coş o butelcuţă pe care o adusese cu ea. S-a ghemuit lângă fiica ei, tocmai când izbucneau nişte urale care indicau faptul că intrase pe scenă următorul participant.

— Uită-te la el! Aş fi zis c-a murit! a auzit María un comentariu.

Şi, într-adevăr, în năvala mulţimii, şi-a ridicat fiica înainte să fie călcată în picioare şi a văzut că cel care purta chitara era un om mărunţel şi foarte bătrân.

— *El Tío Tenazas! a* anunţat o voce fără trup, de undeva din faţa lor.

S-a lăsat liniştea, în timp ce bărbatul îşi acorda chitara. Chiar şi de departe, María vedea că îi tremurau rău mâinile.

— Pe vremuri era celebru, a şoptit cineva lângă ea.

— Cică a mers două zile pe jos ca să ajungă aici, spunea altul.

— *Mamá!* Nu văd, a spus Lucía, trăgând-o de fustă.

Un bărbat de lângă ele a ridicat-o pe Lucía în braţe.

Bătrânul de pe scenă a mângâiat coardele chitarei şi a început să cânte cu o voce surprinzător de puternică. Cei care şoptiseră şi chicotiseră au tăcut cât a cântat. Era un cântec care i-a amintit pe loc Maríei de bunica ei – un *cante grande* pătrunzător, pe care îl ascultase de nenumărate ori. Asemenea mulţimii, îşi simţea sufletul sfâşiat la fiecare cuvânt în parte, în vreme ce *El Tenazas* îşi jelea iubirea pierdută.

Strigătele *Otra! Otra!*[26] arătau că omul avusese un mare succes printre cei mai pretenţioşi spectatori.

— Are *duende, Mamá! a* şoptit Lucía, în timp ce era lăsată pe jos.

O mână a apucat-o de umăr pe María şi ea s-a întors. Era José.

— Unde ai fost? Ţi-am zis că ne vedem lângă Poarta Vinului. Haide, intrăm după următorul *cantaor.*

— Ne-a luat valul mulţimii, i-a explicat María, chinuindu-se s-o ţină pe Lucía de mână în mulţime, în timp ce soţul ei le conducea spre scenă.

---

[26] „Bis! Bis!” (în limba spaniolă în original).

— Ei! Slavă zeilor că sunteţi acum aici, că altfel ar fi fost degeaba. Băgaţi-vă după chiparosul ăsta şi aranjează-i părul fetei, i-a ordonat el.

Mulţimea urla în aşteptarea următorului interpret.

— Trebuie să plec. Lucía mea! José s-a aplecat şi a luat mâinile micuţe ale fiicei lui în palmele sale. Aşteaptă până la a patra măsură, cum am exersat. Când strig „Olé!”, fugi de-aici drept pe scenă.

— Arăt bine, tată? l-a întrebat Lucía, în timp ce María îi scotea pelerina de pe umeri şi îi desfăcea trena din spatele rochiei.

Dar José plecase deja spre culise. Maríei îi bătea inima pe ritmul muzicii şi îşi spunea că soţul ei sigur nu e întreg la cap, dacă îşi imaginează că planul lui avea să funcţioneze. Şi-a privit fiica, ştiind că, dacă o lăsa curajul şi fugea de frică, aveau să fie de râsul lumii, nu doar în Sacromonte, ci în toată lumea gitanilor.

Sfântă Fecioară, ocroteşte-mi copila iubită!

Mult prea repede, cântăreţul a făcut plecăciunea în faţa mulţimii şi, câteva clipe mai târziu, José a intrat cu paşi mari pe scenă.

— Aş vrea să am pantofi, *Mamá,* ar fi mai clar ritmul, a oftat Lucía.

— N-ai nevoie de pantofi, *querida,* tu ai *duende* în picioare.

José a început să cânte şi María şi-a împins fiica spre scenă.

— Fugi, Lucía! a strigat la ea, privind-o cum a ţâşnit în mulţime, cu trena în mâna micuţă.

— *Olé! a* strigat José, oprindu-se după măsura a patra.

— *Olé! a* repetat mulţimea.

Lucía a sărit pe scenă şi s-a îndreptat ostentativ spre centru. Imediat, s-au auzit strigăte supărate şi „Duceţi copilul la loc în căruţ!”

îngrozită, María a văzut un bărbat masiv urcând treptele spre fiica ei, care luase poziţia de deschidere, cu braţele ridicate deasupra capului. Apoi s-a auzit sunetul acelor picioruşe care au început să bată în pământ, în timp ce Lucía dansa pe un ritm ce pulsa ameţitor. Bărbatul masiv a încercat să intre pe scenă şi să pună mâna pe ea, dar un

altul l-a oprit atunci când Lucía a făcut o piruetă, încă bătând din picioare, în poziţia de deschidere. Până să se întoarcă spre public, bătea din palme în tandem cu picioarele. Avea bărbia ridicată şi ochii ridicaţi spre cer.

— *Olé! a* strigat, în timp ce tatăl ei a reînceput să cânte.

— *Olé! a* repetat mulţimea.

Copila a continuat să bată din picioare pe ritm. José îşi privea fata, care ocupa centrul scenei, cum întoarce maiestuos capul, şocând publicul amuţit. María se uita în ochii fiicei ei, luminoşi sub reflectorul îndreptat spre ea acum şi ştia că se dusese într-un alt loc, în care n-o ajungea nimeni până nu se termina dansul.

Vocea lui José – care nu era cea mai mare calitate a lui – îşi lua zborul de pe munte ca s-o însoţească. Cu un suspin de extenuare, María s-a uitat pe lângă soţul şi fiica ei spre marea fortăreaţă Alhambra, după care s-a lăsat în genunchi ameţită. În seara aceea, a ştiut că îi pierduse pe amândoi. Şi-a revenit câteva minute mai târziu, la auzul uralelor care nu păreau să se mai termine.

— Vă simţiţi bine, *señora*? Poftim! Cineva i-a dat apă. Beţi, este foarte cald!

María s-a supus şi încet-încet şi-a revenit, l-a mulţumit femeii şi s-a ridicat nesigură în picioare.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat, încă ameţită.

— Micuţa i-a înnebunit pe toţi! a spus femeia. O strigă *La Candela,* că aşa de tare arde.

— O cheamă Lucía, a şoptit María.

Şi-a revenit şi s-a ridicat pe vârfuri ca să-şi vadă fiica pe scenă. Alături de ea era o femeie care purta o rochie de flamenco împodobită. Femeia stătea în genunchi în faţa fiicei ei.

— Cine e? şi-a întrebat María vecina.

— Cum?! însăşi *Macarronal*

Se pleacă în faţa micuţei regine.

María a văzut-o pe *La Macarrona* cum se ridică şi îi ia mâna Luciei să i-o sărute. Publicul urla, iar femeia şi copila au mai făcut o plecăciune, după care *La Macarrona a* scos-o pe Lucía de pe scenă.

— Cine e? se întreba mulţimea, în timp ce María se îndrepta spre scenă să-şi ia fiica.

— Este din Sevilla... Madrid... Barcelona.

— Nu, am văzut-o dansând lângă fântână aici, în Granada.

Lângă scenă erau douăzeci de persoane şi María nu-şi vedea fiica în mijlocul lor, doar pe José, care zâmbea cu bunătate. Tocmai când era gata să ucidă ca să-şi găsească fata, José s-a aplecat şi a ridicat-o pe Lucía pe umeri.

— E în siguranţă, e în siguranţă, gâfâia María, care se uita alături de ceilalţi la copilul triumfător.

— *Mamá?*

— Eduardo! *Gracias a Dios!*[27]

Îi curgeau lacrimile pe faţă de uşurare, în timp ce fiul ei o îmbrăţişa.

— Ce triumf! a murmurat Eduardo. Toată lumea vorbeşte de Lucía. Trebuie să mergem s-o felicităm şi pe ea, şi pe *Papá!*

— Da, sigur că trebuie. María şi-a trecut degetele peste ochii umezi şi s-a îndepărtat de fiul ei. Acum trebuie să vină acasă. Sigur este extenuată.

A mai durat câteva minute să îşi facă loc în mulţimea din jurul lui José şi a Luciei. Chiar dacă urcase pe scenă următorul interpret, lângă podium aveau un public al lor.

— *Felicitări, querida!* Sunt foarte mândră!

Lucía, cu trena într-o parte pe lângă tatăl ei, se uita de sus la mama ei.

— *Gracias, Mamá!*[28] A venit *duende,* i-a şoptit Maríei care se ridica s-o audă.

— Păi, nu ţi-am zis eu?

María a apucat-o de mână, în timp ce José o ignora şi vorbea cu gălăgioşii din jur.

— Ba da, *Mamá!*

— Eşti obosită, *querida*? Vii acum cu mama acasă? Ne băgăm amândouă în pat.

— Cum să fie obosită? José a întors capul brusc spre soţia lui. Eşti obosită, Lucía?

— Nu, tată, dar...

— Trebuie să rămâi ca să-ţi sărbătorim încoronarea! a

[27] „Slavă Domnului” (în limba spaniolă în original).

[28] „Mulţumesc, mamă” (în limba spaniolă în original).

exclamat José, în timp ce primea din mulţime un brandy pe care l-a dat pe gât.

— *Arriba!*[29]

— *Arriba! a* repetat mulţimea.

— Lucía! Vrei să vii cu mine acasă? a întrebat María cu blândeţe.

— C... cred că trebuie să stau cu tata.

— Da, aşa trebuie! Sunt mulţi care vor să te cunoască şi vor să dansăm.

José i-a aruncat o privire soţiei ca s-o atenţioneze.

— Atunci, îţi urez noapte bună, *querida!* Te iubesc, a şoptit María, dându-i drumul copilului.

— Şi eu te iubesc, a răspuns Lucía, în timp ce mama ei îl lua de braţ pe Eduardo şi se îndepărta cu el.

***

Când s-a trezit a doua zi, María s-a întors şi instinctiv a atins patul lângă ea. Din fericire, alături era un trup cald care sforăia ca un porc, ca întotdeauna. S-a întors, s-a uitat în jos şi a văzut-o pe Lucía, încă în rochie, ghemuită pe saltea, dormind dusă.

Şi-a făcut cruce, fiindcă nu-i venea să creadă că nu îi auzise pe soţul şi pe fiica ei când se întorseseră, însă fusese terminată de oboseală după acea zi plină de tensiune. A zâmbit şi s-a uitat la Lucía. Fără îndoială, în ziua aceea aveau să se perinde mulţi vizitatori la uşa lor, dorind să afle mai multe despre *La Candela,* cum o numise oficial *La Macarrona* cu o seară în urmă. Voiau s-o vadă dansând, desigur, iar ea, ca mama Luciei, putea să se scalde în gloria talentatei sale fiice.

— Şi chiar sunt mândră, a şoptit ea, mai mult ca se asigure că nu e geloasă, dar şi pentru că o cuprinsese teama pentru fiica ei. Şi pentru căsnicie.

În cele din urmă, María s-a ridicat din pat şi s-a îmbrăcat, adulmecându-şi propriul miros acru de transpiraţie, dar ştiind că nu avea timp să se ducă să ia apă cu care să se spele. A aruncat o privire în spatele perdelei la camera băieţilor şi a văzut că doar Eduardo dormea pe saltea.

María a încercat să nu intre în panică, gândind că

[29] Îndemn la toast, când se dă paharul pe gât.

jumătate din familiile din Sacromonte aveau rude care dormiseră acolo unde căzuseră cu o seară în urmă. Cei trei veri catalani ai lui José erau întinşi în bucătărie, cu ciubotele în picioare, unul cu chitara în braţe, altul cu o sticlă de brandy. Şi-a croit drum printre ei cu grijă şi s-a dus alături să hrănească animalele şi să ia foc să facă de mâncare.

Era o dimineaţă glorioasă şi valea de un verde viu strălucea sub un cer albastru-violet. Florile sălbatice de *lantana* tocmai se deschideau în roz, galben şi portocaliu, scoţând bobocii peste firul ierbii, iar aerul era încărcat de mirosul îmbătător al mentei şi al salviei. În sat era linişte, majoritatea dormeau după noaptea lungă. Mai venea o zi de competiţie, aşa că mai târziu începea din nou pelerinajul peste valea spre Alhambra.

— *Buenos días, Mamá!*[30] *a* salutat Eduardo care apăruse în bucătărie, în timp ce María amesteca terciul de porumb în oala de fier.

— *Buenos días!* Ai văzut că niciunul dintre fraţii tăi nu este aici?

— Da. I-am văzut pe amândoi la Alhambra aseară, dar...

— Ce, Eduardo?

— Nimic, *Mamá!* Sunt sigur că vin ei acasă când li se face foame. Şi-a luat castronul cu terci şi s-a dus să stea afară, în timp ce oamenii din jur începeau să se mişte pe podea.

María şi-a petrecut toată dimineaţa pregătind terci pentru rudele mahmure şi aducând apă de la buza dealului. Până la prânz, nu primise niciun semn de la fiii ei şi, în timp ce José se pregătea să plece, l-a implorat să întrebe de ei.

— Ia nu te mai îngrijora atâta, nevastă! Sunt bărbaţi în toată firea, pot să-şi poarte de grijă singuri.

— Felipe are doar treisprezece ani. Nu-i tocmai bărbat, José!

— Mai port rochia azi? a întrebat Lucía, care îşi făcuse apariţia în bucătărie, rotind trena triumfător.

María a văzut pete de ciocolată pe faţa fetei şi pe picioarele de culoarea ţărânei pe care călca.

— Nu. Hai să te ajut s-o scoţi – nu vrem s-o strici, nu? Şi când pleacă toată lumea, te bag lângă ea în butoi, să vă

[30] „Bună ziua” (în limba spaniolă în original).

spăl bine pe amândouă.

María a zâmbit.

— Poart-o, *mi princesa*[31], toată lumea o să ştie că tu eşti când o să te vadă din nou azi, a spus José.

— Iar vine cu tine la Alhambra? Doar eşti prea obosită să faci iar drumul ăsta, *querida,* i s-a adresat fetei.

— Ba nu-i deloc, a răspuns José în numele fiicei lor. Aseară a fost încoronată ca noua regină de *La Macarrona* însăşi! Chiar vrei să nu se scalde în glorie şi să stea acasă cu tine? Nu, Lucía?

S-a întors spre copil şi i-a făcut cu ochiul.

— Pot să mă duc, *Mamá*? în seara asta o să anunţe câştigătorii, ştii?

— Nu vei fi printre ei, a murmurat María.

L-a şters repede faţa Luciei cu o cârpă udă şi a făcut tot posibilul să-i netezească părul negru, cu toate că nu avea timp să i-l ungă şi să i-l prindă în coc frumos. Imediat ce a putut, Lucía s-a desprins din mâinile mamei, cu pletele cârlionţate în vânt.

— Hai, Lucía! Pun şaua pe măgar şi mergem la Alhambra să-ţi saluţi admiratorii.

José i-a întins mâna fiicei şi ea a sărit spre el s-o apuce.

— Te rog să n-o aduci prea târziu! a strigat María din gura peşterii.

Cei trei veri au trecut pe lângă ea clătinându-se şi pornind pe urmele lui José.

Aşa cum se aştepta, María a avut parte de un flux de vizitatori toată ziua. Toată lumea aflase despre fetiţa care avea spiritul *duende* în ea. Chiar şi când María a spus că Lucía nu e acasă, unii dintre ei îşi băgau nasul în camerele din spate ca să se asigure că nu se ascunde acolo. Maríei îi venea să moară de ruşine, nu avusese timp să facă paturile şi dormitoarele duhneau a tutun, a transpiraţie şi a alcool stătut.

— O să fie mâine, îi asigura pe toţi, şi da, o să danseze la peştera mare.

Chiar şi Paola a urcat dealul să-şi vadă fiica şi nepoata.

— Aud că a fost ditamai spectacolul, a spus Paola, în timp

[31] Prinţesa mea (în limba spaniolă în original).

ce sorbea apă dintr-o cănuţă şi se ştergea pe frunte.

Arşiţa era cumplită.

— Da, da.

— Bunica ta, *bruja,* mi-a spus mereu că vine un copil special. Poate e Lucía?

— Poate.

— Ei bine, avem timp să vedem dacă se împlineşte profeţia, că Lucía nu poate munci legal până nu mai creşte. Nu că asta ar împiedica alte familii de pe-aici. Sper să nu se întâmple şi cu noi la fel.

Paola a fulgerat-o cu privirea pe fiica ei.

— José vrea ca ea să devină vedetă şi asta vrea şi Lucía, a suspinat María, fără să se mai oprească, cum făcea de obicei.

— Dar tu eşti mama ei! Tu hotărăşti ce se petrece sub acoperişul tău! Sincer, María, uneori am impresia că eşti ca un şoarece de sfioasă de când te-ai măritat cu José. Doar nu te bate, nu?

— Nu, a minţit María, pentru că uneori, când bea prea mult, o mai atingea. Încearcă să facă cum crede că este mai bine pentru fiica noastră.

— Şi ca să-şi umple buzunarele alea nenorocite, a pufnit Paola. Zău, tot nu înţeleg ce-ai văzut la el, în afară de ce are între picioare. Şi noi care eram gata să te măritǎm cu vărul tatălui tău... Mă rog, ţi-ai aranjat singură soarta şi, aşa cum am bănuit, ai ajuns s-o regreţi. A tăcut ca să se asigure că vorbele îşi făceau efectul. Am venit să-ţi spun că tu şi familia ta trebuie să veniţi mâine în vizită cu Lucía. Avem multe rude de la Barcelona care au venit la festival şi vor s-o cunoască pe celebra mea nepoată. O să întind masa, aşa că măcar o să vă îmbuibaţi, a mai zis, aruncând o privire spre mormanul pricăjit de morcovi şi o varză, tot ce rămăsese pentru cină.

— Da, *Mamá! a* consimţit María, deznădăjduită, în timp ce mama ei se ridica de pe scăunel.

— La unu fix, a adăugat Paola în timp ce ieşea.

María a rămas pe loc. Se întreba cum e posibil ca o viaţă, care începuse plină de aşteptări, să se fi dezintegrat în acel moment. Un moment în care simţea că eşuase atât ca soţie, cât şi ca mamă. I-au dat lacrimile, dar şi le-a şters cu

asprime. Numai ea era vinovată pentru asta.

— *Hola,* María!

A ridicat privirea şi l-a văzut pe Ramón, vecinul ei, în uşă. Cei doi fuseseră prieteni în copilărie. Fusese un copil scump, liniştit şi atent, cu o personalitate care i se trăgea probabil din faptul că era cel mai mic dintre cei nouă fraţi gălăgioşi. Se căsătorise cu o verişoară din Sevilla şi cei doi îşi făcuseră casă în peştera alăturată. Juliana murise la naşterea celui de-al treilea copil, cu doi ani în urmă, lăsându-l pe Ramón văduv şi cu multe guri flămânde de hrănit.

— Intră! i-a făcut semn María, zâmbind.

— Ţi-am adus nişte portocale.

L-a întins coşul şi María a salivat la vederea mingilor aromate şi colorate.

— *Gracias,* dar de unde le ai?

S-a încruntat la el.

— Asta-i răsplata de la *payo* săptămâna asta, a mormăit el, vărsând fructele în coşul ei. Au zis că profitul din recoltă e prea mic pentru bani. A ridicat din umeri. Dar nu mă plâng. Cel puţin la fermă îmi oferă muncă cinstită tot anul. Deşi m-am cam săturat de portocale.

— Mulţumesc atunci!

A băgat mâna în coş şi a scos-o pe cea mai durdulie. A descojit-o şi aroma a învăluit-o. A muşcat, iar sucul proaspăt i-a explodat în gură şi i s-a scurs pe bărbie.

— Pare nedrept ca ele să crească peste tot şi noi tot să nu ne permitem să le cumpărăm.

— După cum am văzut amândoi, viaţa poate fi nedreaptă.

— Să-ţi dau nişte apă? Altceva nu am acum.

— Da, María, *gracias!*

— Unde sunt fetele tale? l-a întrebat, în timp ce-i dădea o cănuţă.

— La concurs, cu bunicii din Sevilla. Se pare că toată lumea a venit în Granada. Şi familia ta?

— José şi Lucía sunt acolo deja?

— Am auzit de la un amic că a dansat azi-noapte, a spus Ramón. Şi că a fost de senzaţie.

— Cam da. Eduardo s-a dus după apă, iar de Carlos şi de

Felipe nu ştiu nimic.

— Mă rog, cel puţin avem şi noi câteva minute să stăm liniştiţi. Pari obosită, María.

— Toată lumea este obosită în Sacromonte azi, Ramón!

— Nu, María, sufletul tău pare obosit.

L-a simţit privirea blândă şi grija sinceră, iar senzaţia de compătimire i-a pus un nod în gât.

— Ce te necăjeşte?

— Aş vrea să ştiu unde-mi sunt copiii şi că sunt bine, sănătoşi. A ridicat privirea spre el. O să înţelegi tu când îţi mai cresc copiii.

— Chiar şi atunci, sper să asculte de tatăl lor.

— De dragul tău, şi eu sper. În sfârşit, trebuie să plec.

María a dat să se ridice şi Ramón i-a întins mâna.

— Dacă ai vreodată nevoie de ajutor, spune-mi, te rog! Doar am fost mereu prieteni, nu?

— Da. *Gracias,* dar toate-s bune. Şi, mulţumită ţie, am suc de portocale proaspăt stoarse pentru musafirii care vin s-o vadă pe Lucía.

— Mulţumită ţie, María, am fost în stare să mă pun pe muncă după ce mi-a murit soţia, ştiind că mi-am lăsat copii pe mâini bune.

— Suntem vecini, Ramón, este normal să ne ajutăm.

María s-a uitat după el când a ieşit din peşteră şi şi-a adus aminte de el în copilărie. Părea atunci să fie oriunde era ea în sat şi adesea cerea să o acompanieze cu chitara când dansa ea. Îl refuzase mereu, pentru că nu era cel mai priceput.

În timp ce pregătea portocalele, mai lua câte o gură din fruct şi se gândea dacă nu cumva Ramon fusese pe vremuri îndrăgostit de ea.

— María Amaya Albaycín, se tachina singură. Eşti o bătrână jalnică, ce se agaţă de trecut.

Capitolul 12

— José! Trezeşte-te! La prânz trebuie să fim la părinţii mei la masă şi băieţii nu sunt acasă! l-ai văzut aseară la

Alhambra? José!

María a ridicat instinctiv mâna să-l trezească pe beţiv cu o palmă. După soare, se vedea că e aproape ora prânzului şi ea nu mai putea de grija lui Carlos şi a lui Felipe. A coborât mâna şi l-a scuturat în schimb, cu blândeţe mai întâi, apoi cu mai multă forţă.

— Ce-i, femeie? José s-a trezit mormăind. Nu poate omu' să doarmă după triumful vieţii?

— Ba da, după ce-i spune nevestei lui dacă i-a văzut pe copii în ultimele două zile.

— Lucía nu doarme bine mersi lângă tine? a murmurat el, ridicând braţul moale ca să arate spre silueta ghemuită pe salteaua de lângă pat.

— Ştii foarte bine că nu la Lucía mă refer, a continuat María, făcându-şi curaj după vorbele spuse de mama ei cu o zi în urmă. Unde sunt Carlos şi Felipe?

— Nu ştiu, bine? Tu eşti mama lor, e treaba ta să le ştii rostul, nu?

María l-a ignorat şi s-a întors spre Lucía, care de obicei dormea la fel de adânc ca tatăl ei. A ridicat fata de pe saltea şi a dus-o în braţe în bucătărie.

— Hai, Lucía! Trebuie să te trezeşti. Ne aşteaptă bunicii într-o oră.

— *Mamá?*

Lucía era între somn şi trezie.

María a pus-o pe un genunchi şi a luat o cârpă din lighean ca să-i spele faţa murdară.

— Iar ţi-au dat oamenii ciocolată aseară? a comentat, în timp ce ştergea repejor obrajii şi gura fetei.

— *Ay!* Da. Lucía a zâmbit, în timp ce mama ei a început să-i scoată rochia de flamenco, a cărei trenă era cafenie de la noroi. Nu trebuia decât să dansez pentru ei şi ei îmi dădeau bănuţi şi ciocolată.

— Şi azi trebuie să dansezi din nou pentru bunici. Dar nu în asta, a spus, aşezându-şi fiica pe jos. A rulat rochia şi a îndesat-o în cufărul de lemn pentru rufe murdare. Poftim, l-a întins o rochie curată, care avea cel puţin o broderie delicată la gât şi la tiv, ca să distragă atenţia de la ţesătura ieftină. O s-o porţi pe asta.

— Dar, *Mamá,* pe-asta o purtam când aveam şase ani! E

de bebeluş!

— Şi uite că încă-ţi vine.

María a încercat s-o liniştească, hotărâtă ca fiica ei, care sigur avea să fie în centrul atenţiei după masa de prânz, să n-o facă de ruşine. Chiar dacă soţul ei o făcuse deja şi fiii ei nu erau de găsit.

— Aşa, să-ţi perii şi să-ţi împletesc părul. Stai cuminte şi-ţi dau un pahar de suc de portocale proaspete.

— Suc de portocale? De unde ai, mamă?

— N-ai tu treabă.

După ce i-a aranjat părul Luciei şi a trimis-o afară cu sucul de portocale, María s-a ocupat de propria toaletă, care consta într-o baie rapidă în butoiul cu apă pe care îl umpluse Eduardo şi o bluză albă curată. Şi-a uns părul negru şi lucios cu ulei de migdale şi, fără să se poată vedea într-o oglindă, şi-a prins părul în coc la ceafă, după care şi-a lăsat nişte şuviţe subţiri pe lângă faţă, care s-au cârlionţat dansându-i pe obraji.

— Trebuie să vorbim despre ce s-a întâmplat aseară.

José a intrat cu paşi mari în bucătărie.

— Mai târziu, după ce mergem la ai mei. Uite! Ţi-am periat vesta bună.

L-a întins-o.

— Trebuie să-ţi spun că eu şi Lucía am primit oferte de muncă.

— Pe care sigur le-ai refuzat, având în vedere că este prea mică.

— Crezi că-i pasă cuiva de asta? Dacă Lucía poate dansa în cârciumile lor şi le poate aduce clienţi, găsesc ei o cale.

— Şi de unde sunt ofertele astea?

— Sevilla, Madrid şi Barcelona. O vor, María! Proşti să fim să refuzăm.

În timp ce José îşi lua vesta şi o punea peste cămaşa murdară şi urât mirositoare, María s-a oprit pe loc.

— Doar n-ai acceptat vreuna dintre ele, nu?

— Ăăă... vorbim mai târziu despre asta. Unde-i micul dejun?

María şi-a muşcat limba şi i-a oferit un castron cu terci, ascunzând restul de suc de portocale, pentru că l-ar fi băut pe tot dintr-o înghiţitură. Soţul ei s-a dus să se aşeze pe

treapta de-afară şi să-şi fumeze ţigara de foi în timp ce mânca, iar María s-a dus în căutarea lui Eduardo, care se îmbrăca.

— I-ai văzut pe fraţii tăi aseară?

— La începutul serii, da.

— Erau la concurs?

— Erau în mulţime, *şi.*

Eduardo i-a evitat privirea stingherit.

— Păi şi unde sunt acum?

— Nu ştiu, *Mamá!* Să mă duc să văd ce aflu?

— Ce-mi ascunzi?

María îşi privea fiul cu atenţie.

— Nimic... Eduardo şi-a legat o basma roşie cu buline la gât. Mă duc să întreb.

— Nu întârzia, trebuie să fim la bunici numaidecât! a strigat după băiat, care ieşea din peşteră.

Caverna părinţilor ei se afla la poalele dealului, ceea ce în Sacromonte însemna că din punct de vedere social ajunseseră pe culmile bunăstării. Avea uşă de lemn la intrare, ferestre mici cu obloane şi podea de ciment, peste care mama ei pusese nişte preşuri colorate strident. Aveau o chiuvetă ca lumea în bucătărie, pe care o umpleau de la puţul din apropiere şi o vatră doar pentru gătit. Mobila o făcuse tatăl ei, din lemn de pin local şi când a intrat María, a văzut masa încărcată cu oale pline cu mâncare.

— María! Ai venit! Şi mica mea Lucía! Paola a luat copilul în braţe, la uitaţi cine-a venit! a strigat ea, intrând în sufragerie.

María a urmat-o. Se uita inexpresiv la marea de feţe pe care nu le recunoştea, dar cel puţin era uşurată că Paola nu părea să observe că soţul şi fiii ei nu veniseră.

Lucía era înconjurată de rude, şi foarte bătrâne, dar şi foarte tinere, care le-au întâmpinat atât de zgomotos, încât ecoul răsuna în urechile Maríei.

— Normal că o să danseze mai târziu, poate după masă, le spunea Paola musafirilor.

María a văzut că tatăl ei stătea ca de obicei pe scaunul lui şi s-a dus să-l salute.

— Ce faci, tată?

— Bine, *querida.* După cum vezi, mama ta este în

elementul ei. Pedro i-a făcut cu ochiul. Personal o să mă bucur când se termină toate astea şi ne putem întoarce la normal.

— Cum merg afacerile, tată?

— Bine, foarte bine, a încuviinţat el. Clienţii *payo* sunt mulţumiţi de oalele şi ulcelele mele şi mă bucur. Şi, într-o zi, Eduardo al tău o să preia afacerea bunicului şi poate se mută între zidurile oraşului, l-am spus mamei tale că avem destul cât să construim o căsuţă acolo, dar refuză. Aici este bogată, acolo ar fi săracă.

A ridicat palmele late spre tavan.

— Noi, gitanii, vrem să fim cu ai noştri, nu, tată?

— Da, dar poate prea mult. De-asta nu ne plac *payo.* Nu ne cunosc, nu ştiu cum suntem şi se tem de noi. Mă rog! A zâmbit blând. Asta e! Unde e José?

— Pe drum, tată.

— Se poartă frumos cu tine, *querida?*

— Da, a minţit ea.

— Foarte bine. O să-i spun că are un fiu cu care se poate mândri. Aşa, vreau să cunoşti pe cineva. Îţi aminteşti de vărul tău, Rodolfo? Vă jucaţi când eraţi mici şi acum, ca şi tine, are un băiat cam de vârsta Luciei. Băiatul are talent, l-a făcut semn unui bărbat înalt din apropiere. Rodolfo! îţi aminteşti de verişoara ta, María?

— Ei, cum nu! a spus Rodolfo, venind cu paşi mari spre ei. Arăţi încântător, ca de obicei, a adăugat, sărutându-i mâna.

— E limpede că a învăţat bunele maniere la Barcelona, a chicotit Pedro. *Hombre*[32]*!* Ia-ţi verişoara în braţe!

Asta a făcut Rodolfo şi, în timp ce vorbeau, un băieţel, nu mai înalt decât Lucía, a venit la el şi i-a cuprins piciorul în braţe. Avea ochi căprui, senini şi profunzi, iar pielea închisă, de pursânge. Avea părul cârlionţat într-un mod straniu şi Maríei i se părea ciudat copilul.

— Ştiu că nu sunt frumos, *señora,* dar sunt deştept, a spus el, uitându-se drept în ochii ei.

— Chilly, nu fi nepoliticos! Ea este María, verişoara ta de-a doua.

---

[32] Omule!” (în limba spaniolă în original).

— Cum să fie verişoara mea când este aşa bătrână şi tristă? şi-a întrebat tatăl.

— Ajunge! a exclamat Rodolfo, dându-i fiului său una peste ceafă, uşor. Nu-i da atenţie, María, trebuie să înveţe să nu mai spună tot ce gândeşte.

— Ăsta este băiatul de care-ţi spuneam, micul nostru *brujo,* i-a explicat Pedro. Mi-a zis mai devreme că o să rămân chel până la şaizeci de ani. Am noroc că mai am zece ani cu păr.

— De ce eşti aşa tristă? a repetat Chilly, continuând să se uite la María. Cine ţi-a făcut rău?

— Unul dintre băieţii tăi are necazuri, *señora,* mari necazuri, a încuviinţat băiatul vehement.

— Ajunge, am zis, Chilly! Rodolfo i-a pus mâna la gură băiatului. Du-te la bunica şi cere-i chitara! O să cânţi după masă, aşa că fugi şi exersează. Rodolfo l-a plesnit la fund ca să-l gonească de-acolo. *Perdón!* s-a scuzat Rodolfo, asudând de ruşine. Este prea mic ca să ştie ce zice.

Maríei îi bătea inima ca un *cajón* în piept.

— Are dreptate de obicei?

Pedro, observând că fiica lui e tulburată, şi-a atins capul păros.

— O să ştim în zece ani!

— Scuză-mă, tată! Trebuie s-o ajut pe mama.

A dat din cap spre Rodolfo şi a traversat iute bucătăria spre ieşire, ca să-l caute pe José. Nici urmă de el, aşa că nu-i putea spune soţului despre avertismentul micului *brujo.*

— Ce-i de făcut? a murmurat ea, uitându-se pe potecă după José. Dă, Doamne, să se înşele! se ruga.

Numai că ei nu se înşală niciodată, María! îi spunea o voce interioară.

S-a întors înăuntru, cel puţin ocupată să servească masa musafirilor împreună cu mama ei – castroane mari cu fasole iute şi mâncare cu cârnaţi, *tortilla* cu ou şi *patatas a lo pobre*[33] crocanţi, pe care în orice altă zi i-ar fi mâncat cu plăcere. În ziua aceea, nu putea să înghită nimic. S-a asigurat că şi-a făcut Lucía plinul, în timp ce rudele n-o mai

[33] Cartofii săracului, mâncare simplă andaluziană (în limba spaniolă în original).

lăsau în pace, după care María a ieşit din nou să se uite pe cărare după soţul ei. Nu l-a zărit, în schimb Eduardo venea în fugă spre ea.

— Ce veşti ai despre fraţii tăi? a întrebat, oprindu-l înainte să ajungă în faţa ochilor iscoditori din peştera părinţilor ei.

— *Mamá!* gâfâia Eduardo, aplecându-se să-şi tragă sufletul. N-am veşti bune. Mă gândeam eu aseară când i-am văzut la Alhambra. Erau într-o gaşcă şi buzunăreau spectatorii. Pe amândoi i-a prins poliţia cu mâţa-n sac, dar Carlos a reuşit să scape. M-am dus să vorbesc cu unul dintre taţii celorlalţi băieţi şi mi-a zis că sunt toţi la închisoare. Mâine sau poimâine se dă sentinţa.

— Şi Carlos? Unde e?

— Sigur s-a ascuns pe undeva, a ridicat din umeri Eduardo.

— *Dios mío!* María şi-a îngropat faţa în mâini. Micul meu Felipe! Spune-mi, ce-i de făcut?

— Nu avem ce face, *Mamá!* Trebuie să execute orice sentinţă primeşte.

— Dar ştii cum sunt trataţi cei ca noi în închisorile *payo!* Pe gitani îi bat, îi abuzează...

— A fost un furt minor, aşa că poate nu ia mult. Şi poate-i dă o lecţie lui Felipe.

— Dacă nu, îi dau eu una! Nelinişstea Maríei s-a transformat în mânie. Poate învaţă că este prostesc şi periculos să se ţină coadă mereu după frate-său. Ştii care-i sentinţa pentru o asemenea infracţiune?

— Nu, doar poate vorbim cu bunicul. Are experienţă cu *payo* şi poate ştie pe cineva care ne poate ajuta.

— Bunicul tău este fierar, nu judecător *payo!* Bietul meu Felipe! Are numai treisprezece ani, este un copil.

— Da. Poate există o lege prin care copiii nu merg la închisoarea de adulţi.

— Dar dacă mi-l iau? Am mai auzit asta.

María se fâţâia de colo colo, frângându-şi mâinile.

— *Mamá!* încearcă să te calmezi. O să încerc să aflu când îşi primesc sentinţa, poate te poţi duce pe urmă la tribunal să ceri îndurare, să zici că Felipe a fost influenţat de ceilalţi.

— Da, de fratele lui! Du-te, fuga, încearcă să-l găseşti şi

pe taică-tău, te rog!

María s-a uitat după Eduardo şi şi-a venit în fire când a auzit-o pe mama ei apropiindu-se.

— Unde ai fost, fata mea? Unde e José?

— Trebuie să apară, *Mamá,* promit!

— Sper, pentru că toată lumea aşteaptă s-o vadă pe Lucía dansând şi bineînţeles că José trebuie s-o acompanieze. Rudele noastre trebuie să pornească în curând spre casă. Paola a arătat spre întinderea de iarbă din faţa peşterii, care cobora spre râu, unde se aflau câteva căruţe, printre care măgarii păşteau leneş. Un grup mare de oameni începuseră să se strângă în jurul micului ring de dans improvizat. María vedea că veneau şi alţii pe cărare spre ele.

— Ce-i asta, *Mamá?*

— Nimic. Paola a avut decenţa să roşească. Am spus doar câtorva prieteni şi vecini că Lucía o să danseze aici după-masă.

— Adică ai spus întregului sat că o să găzduieşti propriul tău spectacol, a murmurat María. Ei bine, fără José nu se poate.

— Poate nici nu avem nevoie de el. Poate îi ţine cineva de-aici locul. Mă duc să caut.

— *Mamá, abuela* zice că vrea să dansez, dar tata n-a venit. Lucía apăruse lângă ea. Aşa că vrea ca el să mă acompanieze.

María a urmărit cu privirea degetul micuţ care se îndreptase prin mulţime spre Chilly, băiatul care mai devreme făcuse predicţia tulburătoare. Ţinea în mâini o chitară care părea prea mare pentru el.

— El??

María s-a uitat urât la fiica ei.

— Aseară a cântat la concurs. Este talentat, dar vreau să cânte tata.

— María?

O mână blândă a apucat-o de umăr şi când s-a întors a văzut-o pe *bruja* Micaela lângă ea.

— Felicitări pentru succesul fiicei tale! Bănuiesc că eşti foarte mândră, a spus, în timp ce tocmai apăruse Chilly. Micaela l-a ciufulit pe băiat. Şi el este la fel de talentat... în

felul lui. Are darul meu.

— Ştiu, a mormăit María, neîndrăznind să se uite la băiat, în caz că-i mai spunea ceva ce nu mai suporta să audă.

— Deci, Lucía, acum cânt pentru tine, sí7 a întrebat Chilly.

— Nu, *gracias!* îl aştept pe tata. El este singurul care ştie cum să cânte pentru mine, a răspuns Lucía obraznic.

— Chilly o să cânte de multe ori pentru tine în viitor, a spus Micaela. Şi...

María s-a întors spre *bruja* şi a văzut că-şi dădea ochii peste cap, ca de fiecare dată când asculta spiritele...

— Şi, într-o zi, tânărul ăsta – Micaela l-a bătut pe Chilly pe umăr – îţi va călăuzi nepoata înapoi spre casă.

— Nepoata mea?? a întrebat María nedumerită.

— Nu, a ei. Micaela arăta direct spre Lucía. Nu uita ce zic, *brujo* mic! i s-a adresat lui Chilly. Va veni! Ah, ce cald e! Trebuie să găsesc nişte apă.

Micaela a plecat şi Lucía a ridicat privirea uluită spre mama ei.

— Sunt prea mică să am un nepot, mamă, nu?

— Da, Lucía! Normal! Deci îl laşi pe Chilly să cânte pentru tine sau nu? Se strâng oamenii şi încep să se agite.

— Aş fi onorat să cânt pentru tine, *señorita!*

Chilly a zâmbit, arătându-şi strungăreaţă între dinţii de lapte.

— Dacă trebuie... a suspinat Lucía. O să dansez *bulerías,* da, *Mamá?*

— Cred că se potriveşte.

— Ştii să cânţi? l-a întrebat Lucía pe Chilly cu suspiciune.

— Ştiu să cânt orice, *señorita*! Haide! Chilly a luat-o de mână pe Lucía. Trebuie să începem, că familia mea trebuie să se întoarcă acasă.

Surprinzător, Lucía l-a urmat fără să se plângă. Pajiştea era plină de spectatori şi cei doi interpreţi mititei şi-au ocupat locurile pe scenă. Găsiseră pe cineva să cânte din *cajón* şi Chilly i s-a alăturat pe un scăunel, în timp ce Lucía ocupa centrul scenei în poziţia de deschidere.

— Olé!

— Olé!

Fără să-şi ia ochii de la Lucía, Chilly a început să cânte pe

ritmul mişcărilor ei. Fata a început să bată din picioruşe şi María se uita fascinată la ea. Fie datorită acompaniamentului suav al băiatului, care părea să-i anticipeze din strune fiecare mişcare, fie mulţumită încrederii pe care o căpătase Lucía în urma succesului din ultimele două zile, parcă fiica ei nu dansase nicicând mai bine.

Mulţimea era electrizată şi îi încuraja cu strigăte pe tinerii interpreţi.

— *Vamos ya! Olé!* strigau.

Lucía a încheiat dansul cu o bătaie atât de răsunătoare, încât era să spargă scena de lemn sub ea.

María a strigat şi ea, în timp ce Lucía făcea plecăciuni, întinzând ca o regină mâna spre chitaristul pe care-l aprecia.

— Cine-i copilul care cântă cu fata noastră? s-a auzit o voce în spatele ei.

— Vărul meu de-al doilea, José! Are talent, nu-i aşa?

José i-a ignorat comentariul.

— De ce o acompaniază pe Lucía?

— Pentru că tu nu erai aici, i-a răspuns María.

José a râgâit şi şi-a sprijinit mâna grea pe umărul soţiei, care vedea şi-l mirosea că băuse. El a dat să se îndrepte spre scena improvizată, însă María l-a apucat de vestă.

— Nu, José! Trebuie să vorbesc urgent cu tine. Te-a găsit Eduardo?

— Nu, nu m-a găsit. Dă-mi drumul!

— Ascultă ce am de spus! Hai undeva unde să putem vorbi între patru ochi.

— Nu poate aştepta?

— Nici vorbă! Mergem acolo.

Cei doi s-au dus în spatele unei căruţe din apropiere.

— Ce arde, femeie?

— Fiul tău, Felipe, este într-o celulă din închisoare, l-a prins poliţia pe el şi pe Carlos în timp ce furau din buzunare la concursul de aseară. Eduardo a zis că au mai prins trei băieţi din sat şi că în următoarele două zile se va da sentinţa. Carlos a reuşit să scape, dar bietul nostru Felipe...

María a izbucnit într-un plâns răguşit. Ştia că, în sfârşit, i-a atras atenţia.

— Nuuu... José a gemut şi şi-a luat capul în mâini. Devastat, a ridicat privirea la soţia lui. Orice-am făcut, de furat, n-am furat niciodată. Am crezut că i-am învăţat şi pe băieţi asta. *Dios mío,* nu-mi vine să cred!

— José, ai idee ce-o să se întâmple?

— Nu, dar poate ştiu să ne spună cei care au mai fost în situaţia asta.

— Da, poate. Eduardo s-a dus să-l caute pe Carlos şi să mai afle veşti despre Felipe.

— Asta este doar vina lui Carlos. Stai să vezi când pun mâna pe el, a mârâit José. Sigur s-a ascuns prin peşteri. Sigur e mai speriat de ce-o să-i fac când dau de el decât de poliţie. Aşa, mă duc în sat şi nu mă întorc fără micul *malparido*[34]*.*

— Nu-l bate, José! Probabil că este speriat şi...

— Sunt tatăl lui şi o să primească ce merită. Răsplata! a strigat, tremurând de furie.

María se uita după soţul ei care pornise cu paşi mari, după care a rupt-o la fugă la deal, pe poteca întortocheată.

— Ai văzut ce minunată a fost Lucía? Paola îşi găsise fiica în mulţime şi şi-a strâns mâinile în timp ce vorbea. Verii noştri sunt uluiţi. Probabil eşti foarte mândră.

— Da, *Mamá!*

— Nu pari. Eşti pământie ca o fantomă. Ce s-a întâmplat?

— Nimic. M-a obosit sfârşitul ăsta de săptămână, atâta tot.

— Obosit? María, ai abia treizeci şi trei de ani şi te porţi ca o bătrână. Poate ar trebui să te duci la Micaela să-ţi dea o poţiune care să-ţi mai aducă lumina în ochi. Hai să-ţi iei rămas-bun de la verii tăi înainte să plece.

María a urmat-o pe mama ei spre grupul de căruţe, cu care urmau să plece rudele înapoi la Barcelona şi mai departe. Fiecare în parte a felicitat-o pentru Lucía şi şi-au exprimat speranţa ca ea şi familia ei să-i viziteze curând. María încuviinţa şi zâmbea, dar nu putea vorbi din cauza nodului din gât.

— La revedere, *sehoral* Chilly o trăgea de fustă şi îi făcea semn să se apropie de el. Nicio grijă, o să primeşti ajutor.

[34] Nenorocit (în limba spaniolă în original).

Nu vei fi singură, i-a şoptit.

A bătut-o pe braţ ca un părinte pe copilul lui, după care s-a urcat în căruţă lângă tatăl lui.

Cu toate că n-o ţineau picioarele de la şoc şi oboseală, María stătea cu părinţii ei şi cu Lucía şi făcea cu mâna alaiului de căruţe, până când acesta s-a făcut nevăzut în depărtare.

Cumva şi-a găsit puterea s-o ajute pe mama ei să strângă resturile lăsate de musafiri, în timp ce Lucía şedea pe genunchiul bunicului, îşi sugea degetul mare şi asculta poveşti de demult. Când a venit să-şi ia fiica şi s-o ducă acasă, Lucía dormea dusă.

— Prea mare agitaţie pentru micuţă, cred. Pedro zâmbea când i-a dat-o Maríei în braţe. Mi-a spus că a primit multe oferte să danseze prin tavernele din Barcelona, dar sper că nu le vei primi până nu se face mai mare.

— Evident, Papa!

— Te simţi bine, *mija*[35]? Nu pari în apele tale.

Tatăl i-a dat uşor la o parte o şuviţă de păr de pe faţă. Din cauza tandreţei gestului, îi venea să i se arunce în braţe şi să-i spună totul, să-i ceară ajutorul şi sfatul, dar ştia că José nu ar ierta-o dacă o făcea. El era capul familiei acum.

Acasă, Lucía s-a trezit şi s-a apucat să exerseze *zapateado* ostentativ, afară, sperând evident să atragă mai multe laude din partea trecătorilor din sat. Era limpede că Lucía devenise dependentă de atenţie ca de un drog. María se ţinea ocupată pe cât putea, în vreme ce aştepta ca José sau Eduardo să se întoarcă acasă cu veşti despre fiii ei dispăruţi. Fără îndoială, zvonurile circulau deja în tot satul.

Când s-a lăsat amurgul, María l-a văzut în sfârşit pe José venind pe drum. Uşurată, a oftat să-l vadă şi pe Carlos în urma lui.

— Treci aici!

José l-a împins pe băiat în peşteră. Carlos s-a împiedicat de treaptă şi a căzut la pământ. José a intrat după el şi se pregătea să-l lovească cu piciorul.

— Nu! a ţipat María, punându-se între fiu şi soţ. Nu asta este soluţia, José! Chiar dacă merită şi mai rău de-atât.

[35] Fata mea (în limba spaniolă în original).

Trebuie să fie întreg ca să ne spună unde este Felipe.

— Ah! Ştiu unde-i băiatul nostru. Aşa cum a zis şi Eduardo, Felipe este într-o celulă în oraş. José s-a aplecat spre Carlos şi l-a ridicat în picioare pe băiatul speriat. Şi cu frăţiorul închis, ăsta se ascundea în grajdul prietenului lui, Raul, ca o capră speriată dusă la tăiere. Nici nu s-a gândit să vină acasă şi să le spună părinţilor ce a păţit Felipe!

— Iartă-mă, *Mamá!* Iartă-mă, *Papá!* Mi-era frică, nu ştiam ce să fac.

Carlos avea privirea copilului de demult.

— Nu voiai decât să-ţi scapi tu pielea de amărât ce eşti. Ar trebui să te târăsc în oraş acum şi să te dau în schimbul fratelui tău şi al celorlalţi. Asta meriţi, laşule!

— Nu, Papá! N-o să mai fiu aşa prost! A fost ideea celorlalţi, jur! Eu şi Felipe ne-am gândit că putem s-o ajutăm pe mama să cumpere mâncare şi poate o rochie frumoasă pentru Lucía!

— Tacă-ţi fleanca! a mârâit José. Gata cu scuzele, când ştim amândoi că toţi banii pe care i-ai furat i-ai fi dat pe băutură. În toată istoria familiei, unul n-a ajuns la închisoare. Nici când am murit de foame, poate căutam prin gunoaiele aruncate de *payo,* dar niciunul dintre noi nu s-a coborât într-atâta ca tine. Eşti o ruşine pentru familia Albaycín! Să ştii că mă gândesc să te dau afară şi să stai pe străzi. Pleacă din faţa ochilor mei!

— Da, *Papái* îmi pare rău, *Mamái*

— Dacă mai calci strâmb, taică-tău te duce la poliţie! a zbierat José, în timp ce Carlos s-a strecurat de lângă el şi s-a făcut nevăzut dincolo de perdeaua camerei lui.

— Ce se petrece, *Papá*? De ce ţipai la Carlos?

Lucía apăruse în bucătărie.

— Nu-i nimica, *querida, a* liniştit-o María pe fiica ei. Ce-ar fi să te duci în vizită la prietena şi vecina ta Inés? Poate le arăţi ei şi surorilor ei cum dansezi, a încurajat-o, scoţând-o din peşteră.

José s-a lăsat pe scăunel cu capul în mâini.

— *Ay,* María, ce ruşine mi-e!

— Ştiu, José! Ce ne facem dacă unul dintre ceilalţi băieţi îl pârăşte pe Carlos când îi interoghează poliţia? l-a întrebat María.

— Numai de asta nu mă tem. Onoarea dintre gitani îl va ţine în siguranţă. *Dios mío,* băiatul ăla este aşa sălbatic, că, pe lângă el, eu par un pisoi. Poate are nevoie de dragostea unei femei bune ca să-l îmblânzească. José a întins mâna spre soţia lui şi i-a zâmbit slab. TU eşti femeie bună, María! Iartă-mă că nu-mi amintesc suficient de des asta.

María i-a luat mâna întinsă şi s-a bucurat de momentul rar de tandreţe.

— Şi ce facem acum? l-a întrebat.

— Aşteptăm să se întoarcă Eduardo. Părinţii unuia dintre ceilalţi băieţi s-au dus la închisoare azi-dimineaţă, dar nu i-au lăsat paznicii să-şi vadă băiatul. Închisoarea este plină de cei care au profitat de turiştii din Alhambra. Altă gaşcă a ameninţat un cuplu de *payo* cu cuţitul. Au înconjurat căruţa şi le-au furat banii şi bijuteriile.

— Dacă îl condamnă pe Felipe, cât o să primească?

— Depinde de judecător. Mâine o să fie plin la tribunal.

Eduardo a venit o oră mai târziu, fără alte veşti decât adusese José. Părea tracasat şi îmbătrânit, dar era cel puţin uşurat că îl găsiseră pe Carlos şi că era acasă. După ce au mâncat şi au culcat copiii, María a adus coşurile din grajd şi s-a pus pe treabă. Carlos a mâncat singur la lumina lumânării, în camera lui, cum insistase José.

— Nu trebuie să lucrezi în seara asta, Mia!

A ridicat ochii la José, mirată că o alinta. Nu o făcuse de câteva luni.

— Mă calmează dacă lucrez cu mâinile. Nu ieşi cu prietenii tăi în seara asta?

— Nu. Trebuie să vorbim despre Lucía.

— Cred că am vorbit destul azi, nu?

— Nu poate aştepta.

María a pus coşul jos şi s-a uitat la soţul ei care se aşeza pe un scaun în bucătărie.

— Spune-mi atunci.

— Am primit multe oferte.

— Mi-ai zis.

— Oferte serioase, care ne-ar aduce bani buni în casă.

— Şi, după cum spuneam, trebuie să le refuzi.

— Şi, după cum spuneam eu, putem găsi o cale. Eu voi fi cel angajat ca chitarist. Lucía va apărea dintr-odată pe

scenă, ca la competiţie. Toată lumea este pregătită să-şi asume riscul, pentru a arăta talentul Luciei unui public mai larg.

— Şi să-şi umple buzunarele, în timp ce-mi pun copilul să muncească ilegal şi ţie să-ţi dea o nimica toată pentru efort, fără îndoială.

— Nu, María, fostul meu şef din Barcelona mi-a oferit de trei ori salariul dacă vine şi Lucía cu mine. Suma aia îţi va permite să găteşti o masă decentă pentru familia noastră în fiecare zi a săptămânii!

— Da, dar fără tine şi Lucía aici, José! Barcelona este departe.

— Mia, nu crezi că ar trebui să încercăm? Oricum, ce viaţă ducem aici? Avem copii atât de disperaţi după bani, că sunt gata să fure! Nimic în oală, haine zdrenţuite... José s-a ridicat şi a început să se fâţâie. Ai văzut cum dansează Lucía, ştii ce poate face. Este unică, iar noi suntem disperaţi.

— Destul de disperaţi cât să despărţim familia ca soţul şi fiica mea să plece de-acasă, iar noi să rămânem în urmă, fără voi?

— Dacă totul merge bine, te poţi muta la Barcelona cu băieţii în câteva săptămâni.

Chiar dacă María nu se aşteptase ca soţul ei să-i sugereze să se ducă imediat cu ei, a şocat-o faptul că îi trecuse prin minte să-i lase singuri.

— Nu, José! Lucía este prea mică şi, cu asta, basta! Barcelona este un oraş mare, plin de hoţi şi vagabonzi... ştii prea bine!

— Da, ştiu, pentru că ştiu bine oraşul, de-aia o să îl aleg în locul Madridului şi Sevillei. Cunosc oameni, acolo, Mia! Pot să-i ofer siguranţă fetei noastre.

María i-a observat licărul din ochi, un licăr pe care nu-l văzuse de mulţi ani şi şi-a dat seama că nu e vorba doar despre Lucía, ci şi despre el. I se oferea încă o şansă să strălucească, să încerce să-şi îndeplinească visurile îndărătnice.

María a mijit ochii în faţa adevărului.

— Ai acceptat, aşa-i?

— Pleca azi. Trebuia să-i dau un răspuns.

Ochii lui José o implorau să înţeleagă.

În bucătărie s-a aşternut liniştea. În cele din urmă, a suspinat adânc şi a ridicat ochii la el şiroind de lacrimi.

— Când pleci?

— În trei zile.

— Lucía ştie?

— Era acolo, m-a implorat să accept. *Barde Manquet* este una dintre cele mai bune cafenele de flamenco din Barcelona. Pentru noi este o şansă minunată... pentru ea! Doar îţi dai seama de asta!

— Nu s-a gândit să-i ceară voie mamei, a şoptit María. Şi? Dacă Felipe intră în închisoare? îţi laşi copilul să putrezească acolo singur? Şi Carlos are nevoie de tată, José!

— Sunt sigur că o vreme, cât are nevoie Lucía să-şi facă o reputaţie în Barcelona, poţi fi şi mamă, şi tată. Ăsta poate fi începutul unei cu totul alte vieţi pentru noi toţi! a implorat-o el.

— Aşadar s-a decis... María s-a ridicat şi s-a întors cu spatele la soţul ei. Nu mai e nimic de zis.

S-a ridicat şi el şi şi-a trecut mâna pe spatele ei.

— Haide, Mia, hai la culcare! A trecut mult de când noi doi nu am mai...

Pentru că nu eşti niciodată aici când adorm singură...

Ştiind că o femeie gitană nu are voie nicicând să-i refuze soţului drepturile maritale, María l-a luat şovăitoare de mână şi l-a urmat în dormitor. S-a întins lângă el şi a simţit cum o trăgea de fusta de bumbac care-i acoperea cea mai intimă parte. În timp ce s-a urcat peste ea şi s-a împins în carnea ei moale, ea a aşteptat doar ca el să atingă punctul culminant, ca apoi să aibă parte de linişte şi pace.

Nu a durat mult până când el a gemut şi s-a dat jos de pe ea. A rămas nemişcată, cu fustele ridicate până la brâu şi s-a uitat în gol. Pe obraz îi curgea o singură lacrimă.

Ce-ai ajuns, María? s-a întrebat.

Nimic, a venit răspunsul spiritului ei extenuat.

Capitolul 13

— O lună? María se uita la José şi la Eduardo cu groază. Nu i-aţi explicat judecătorului că n-are decât treisprezece ani? *Dios mío!* Este un copil care va fi încuiat cu restul criminalilor ălora, când tot ce-a făcut a fost să se ţină după frate-său!

— Am încercat, *Mamá!* Dar era o nebunie la tribunal. Erau atâţia care-şi aşteptau sentinţele, că nu ne-am putut apropia să îi luăm apărarea, l-au adus pe toţi laolaltă, toată gaşca. S-a citit sentinţa şi, în câteva clipe, judecătorul le-a pronunţat sentinţa.

— Asta nu-i dreptate! a strigat María.

— Gitanii nu au niciodată parte de dreptate, doar de pedeapsă, a spus José, ducându-se spre dulapul din bucătărie, unde ţinea o sticlă aproape goală de brandy de anason. Putea fi mai rău, hoţii dinaintea lui au primit şase luni. A scos dopul sticlei şi a luat o duşcă sănătoasă. În ochii celorlalţi, suntem mereu vinovaţi cu toţii.

— Bietul meu fiu! a exclamat María, fără să-i pese că-i şiroiau lacrimile pe faţă.

— Să sperăm că experienţa asta o să-i dea o lecţie. Şi tu! a lătrat José, când a apărut Carlos umil din dormitor. Uite ce i-aţi făcut mamei voastre!

— Iartă-mă! s-a rugat Carlos, întinzându-şi braţele ca s-o strângă la piept pe María.

Ea s-a întors cu spatele.

— Pot măcar să mă duc să-l vizitez? a întrebat ea, ştergându-şi lacrimile cu supărare.

— Da, am notat programul de vizitare aici, a răspuns Eduardo, singurul din familie care ştia să citească, l-a dat bucata de hârtie mamei. O să vin cu tine.

— Ce s-a întâmplat cu Felipe? Lucía apăruse la intrarea peşterii. Mi-a zis cineva adineaori că este în închisoare. E adevărat?

— *Sí,* aşa e! a răspuns José. Felipe a făcut ceva rău, a furat bani la concurs şi acum o să fie pedepsit. Tu n-ai fura niciodată, nu, *mi princesa?*

— Nu va trebui, *Papá!* Pentru că eu şi cu tine o să îmbogăţim familia cu cântatul şi dansatul nostru!

— Ce tot zice Lucía?

Eduardo s-a întors spre tatăl lui.

— Mai bine spune-le fiilor tăi, José!

María s-a şters la nas cu şorţul, în timp ce Eduardo şi Carlos se uitau nedumeriţi.

José le-a povestit, ţinându-şi pe genunchi fiica bucuroasă.

— Şi cât sunt plecat, voi, băieţii, trebuie să aveţi grijă de mama voastră, că altfel o să daţi socoteală.

În mica lor bucătărie, preţ de o clipă, María s-a gândit că ar fi vrut să fie ea cea care fuge la Barcelona. În sat se dusese vestea deja despre Felipe şi, oricât de talentată ar fi fost fata ei, nimic nu compensa pentru umilinţa pe care o simţea ca mamă.

Acum, când Carlos se strecurase înapoi în dormitor şi José anunţase că trebuia „să vadă de nişte treburi" înainte de plecare, Eduardo stătea cu mama lui pe treapta de-afară. A luat-o de mână şi atunci a observat ea că pielea lui tânără avea deja bătături şi cicatrice din cauza muncii la fierăria bunicului.

— O să am eu grijă de tine, *Mamá,* cât este plecat *Papá.*

María s-a întors spre el, i-a luat faţa în mâini şi i-a zâmbit slab.

— Ştiu, băiatul meu frumos. Slavă Domnului!

Ie ieie

— La revedere, Mia!

José i-a luat mâinile Maríei într-ale sale şi i-a sărutat vârfurile degetelor.

— Cum o să aflu că aţi ajuns? Că sunteţi amândoi în siguranţă? a întrebat ea.

Stăteau lângă căruţa trasă de măgar a vărului lui José, pe care puseseră bagajele lui José şi ale Luciei, cutia chitarei fiind la loc de cinste.

— O să-ţi trimit un mesaj prin cine s-o întoarce aici, imediat ce pot. Lucía, ia-ţi rămas-bun de la mama!

— *Adiós, Mamá! a* spus Lucía cuminte.

Dar, în timp ce-o strângea în braţe, María ştia că fiica ei abia aşteaptă să plece la drum.

— Păcat că nu ţi-ai putut vedea copilul la închisoare înainte să pleci.

— Nu-i voie până vineri şi i-am promis şefului meu că ajung cu Lucía până joi. Este doar o lună, María! O să treacă

repede şi o să-i dea o lecţie pe care n-o s-o uite niciodată.

— Dacă supravieţuieşte, a murmurat María, văzând că José voia să plece triumfător, fără gânduri negative despre fiul închis.

— Aşa...

José a smuls-o pe Lucía din braţele mamei, de parcă se temea că María nu-i mai dă drumul, apoi a ridicat-o pe capra de lemn, în faţa căruţei.

— Trebuie să pornim. S-a urcat lângă Diego, vărul lui, care ţinea hăţurile în mâini. Trimite vorbă oricui vine la Barcelona. Spune-le să vină la Bar de Macquet s-o vadă pe noua vedetă! *Vamos!*[36]

Diego a plesnit hăţurile pe spinarea măgarului şi au pornit la vale. Din faţa celorlalte peşteri, le făceau şi alţii cu mâna, aşa că María şi-a stăpânit emoţiile cât a putut ca să nu se dea în spectacol şi s-a sprijinit de braţul ferm al lui Eduardo.

— *Adiós, Mamá!* Să vii să mă vezi la Barcelona! Te iubesc! a strigat Lucía, din căruţa care se îndepărta.

— Şi eu te iubesc, *queridal*

María a făcut cu mâna până ce nu i-a mai văzut.

— Te simţi bine, *Mamá? a* întrebat Eduardo, în timp ce intrau. Poate ar trebui să vii cu mine şi să stai o vreme cu bunica. Azi o să fie o zi grea pentru tine.

— Se vor întoarce. María a făcut un mare efort să pronunţe cuvintele astea. Şi le doresc tot succesul pe care-l merită.

— Atunci, eu plec la muncă. Vine şi Carlos cu mine, vrea să vadă dacă poate face o tigaie.

María i-a aruncat o privire fiului mijlociu, care a ridicat din umeri supus, fără nicio plăcere. După ce-au plecat, ea s-a consolat că cel puţin bătutul metalului era mai bun decât bătutul unei fiinţe umane într-o luptă cu mâinile goale.

— Aşadar, am rămas singură, şi-a spus. Ce să fac?

S-a uitat nedumerită în jur. Cu toate că ştia că multe dintre zilele ei aşa începeau, fără fiica şi soţul ei de faţă, diferenţa era că acum trei dintre ei aveau să lipsească şi noaptea.

---

[36] „Să mergem!” (în limba spaniolă în original).

Dar exista totuşi o parte bună, şi-a spus cu fermitate. Poate că Lucía şi José puteau face într-adevăr destui bani, cât să se mute cu toţii la Barcelona, chiar dacă asta ar însemna să părăsească singura casă pe care o ştia. Putea s-o ia de la început, cum aveau şi nevoie.

***

— Nu ştiu cum poţi să-ţi arăţi faţa în sat, María! a murmurat Paola vinerea următoare, în timp ce María se pregătea să se ducă în Granada să-l viziteze pe Felipe la închisoare. Fiul tău a adus ruşine în familiile noastre. Să sperăm că nu află clienţii *payo* ai tatălui tău că este nepotul nostru, că s-ar retrage din afacere.

— Îmi pare foarte rău, *Mamá! a* suspinat ea. Faptul este consumat şi acum trebuie să facem ce putem.

În centrul Granadei, furnicarul matinal se îndrepta spre piaţă, iar María şi Eduardo se fereau de căruţele pline cu smochine, lămâi şi portocale, care înmiresmau aerul prăfuit cu un miros proaspăt. S-au aşezat la coada lungă de vizitatori la poarta închisorii şi, sub soarele dogoritor, au aşteptat să intre.

În cele din urmă, li s-a permis accesul şi, spre deosebire de soarele strălucitor, înăuntru era aşa de umed şi urât mirositor din cauza oamenilor nespălaţi care putrezeau acolo, că María a trebuit să-şi pună batista la nas. Paznicului i-a condus pe numeroasele trepte, luminând calea cu o candelă.

— Of! Zici că prizonierii sunt îngropaţi de vii aici, a şoptit María, în timp ce se ţineau după el pe un coridor îngust, cu podeaua udă şi cu miros de canal.

— Fiul dumitale este aici, le-a spus paznicul, arătând spre o celulă mare.

În spatele gratiilor, María desluşea numai o masă de corpuri care aşezate, stând în picioare sau întinse pe unde încăpeau.

— Felipe! a strigat.

Câţiva prizonieri s-au ridicat, dar au întors capul imediat.

— Felipe? Eşti aici?

A durat ceva până să apară şi să-şi facă loc în gloată. Când, în sfârşit, i-a apucat mâinile printre gratiile de metal, a început să plângă.

— Cum te descurci, *hermano*[37]*? a* întrebat Eduardo, înecat şi el de emoţie.

— Bine, a răspuns Felipe răguşit, dar numai bine nu părea.

Era palid ca luna, cu cârlionţii lungi şi negri tunşi şi cu o cicatrice pe capul chel.

— *Mamá,* nu plânge, mă descurc eu o lună! A început să-i tremure buza. Iartă-mă, *Mamá,* nu ştiam ce fac, nu înţelegeam. Ce prost sunt! Probabil că-ţi vine să-mi împlânţi un cuţit în inimă pentru ruşinea pe care am adus-o asupra familiei.

— *Querido,* o să fie bine. *Mamá* este aici, cu tine şi te iartă. I-a strâns mâna care părea lipicioasă, în ciuda frigului crunt. Îţi dau de mâncare? Unde dormi? Trebuie să mai fie o încăpere...

María şi-a pierdut glasul, în timp ce fiul ei clătina din cap.

— Dorm unde am loc şi *şi,* ne dau de mâncare o dată pe zi.

S-a strâns de piept deodată, zguduit de tuse.

— O să-ţi aduc un tonic de la Micaela pentru tuse. Of, Felipe al meu...

— Te rog, *Mamá,* nu plânge! Mi-am făcut-o cu mâna mea. Promit că în curând mă întorc acasă.

— Ai nevoie de ceva, *hermano*? a intervenit Eduardo, văzându-şi mama tulburată.

— Aici e piaţă neagră pentru orice şi cei mai puternici dintre deţinuţi ne distribuie toate proviziile, a recunoscut Felipe. Orice poţi aduce... pâine, brânză şi poate nişte haine călduroase.

A tremurat involuntar.

— Sigur, a consimţit Eduardo.

Paznicul i-a anunţat că trebuie să plece.

— Rezistă, ne vedem săptămâna viitoare! Dumnezeu fie cu tine! a şoptit, conducându-şi mama spre ieşire.

În următoarele zile, María a făcut singură drumul spre închisoare, ori de câte ori i se permitea şi, la fiecare vizită, fiul ei părea tot mai slăbit.

— Este foarte frig noaptea şi mi-au furat imediat pătura

[37] Frate (în limba spaniolă în original).

pe care mi-ai adus-o. Nu m-am putut lupta, i-a şoptit el.

— Felipe, mai sunt două săptămâni, atât a mai rămas. Pe urmă o iei de la capăt, sí7

— Sí, Mamá!

A încuviinţat obosit, în timp ce lacrimile îi lăsau dâre pe faţa murdară. Maríei i s-a strâns inima când i-a auzit şuieratul din plămâni.

— Uite poţiunea pentru respiraţie, Felipe! Şi ia! Mănâncă repede înainte să vadă careva.

L-a dat o pâinică şi s-a uitat la el cum o înfuleca, ascunzând restul sub cămaşa subţire. Să-l lase la sfârşitul orelor de vizitare era cel mai greu lucru din cât fusese María nevoită să îndure. A plâns tot drumul până acasă şi i-ar fi plăcut să poată discuta cu José. Nu voia să-şi împovăreze copiii.

— Mă descurc eu, măcar de dragul lui Felipe, şi-a spus ea când se întorcea în peştera mută. Nu avusese inima să-i spună lui Felipe că tatăl şi sora lui plecaseră la Barcelona.

— Hola!

María s-a întors şi a dat cu ochii de Ramón la intrare.

— Ţi-am adus ceva, i-a spus el, întinzându-i un coş.

— Alte portocale? l-a zâmbit.

— Nu, mi-a adus mama nişte prăjituri pe care noi nu le putem mânca.

María ştia că madlenele din coş erau o delicatesă pe care o putea mânca oricine până plesnea şi era impresionată de gest.

— Mulţumesc!

— Ce face Felipe?

— Se... luptă, a răspuns ea, muşcând dintr-o prăjitură, în speranţa că zahărul o să-i dea putere.

— Sunt sigur. Bine, te las, dar, dacă ai nevoie de ceva, dă-mi de ştire, te rog.

— Da, mulţumesc! a spus recunoscătoare.

Ramón a încuviinţat şi a ieşit din peşteră.

***

+În fiecare zi din acel iulie canicular şi uscat, María îl oprea pe fiecare gitan din drum, fie că se afla în oraş, fie că treceau ei prin oraş în Sacromonte. Niciunul nu avea veşti de la Barcelona. S-a consultat cu Micaela când s-a dus să ia

licoarea lui Felipe.

— O să-i vezi mai repede decât crezi.

Atât i-a spus. Cel puţin, pe zi ce trecea, Felipe era mai aproape de casă.

În sfârşit a venit ziua la care visa. María nu mai putea de bucurie şi trepida alături de celelalte mame în faţa închisorii. Porţile s-au deschis şi un şir de bărbaţi pestriţi şi murdari au ieşit pe rând.

— *Mi querido,* Felipe!

María a dat fuga la fiul ei şi l-a strâns în braţe. Vedea că e doar piele şi os şi hainele îi atârnau ca zdrenţele pe corp, iar duhoarea pe care o emana o făcea să verse. *Nu contează,* îşi spunea, în timp ce îl lua de braţul schilod. *E liber*

Cu toate că venise cu măgarul Paca, drumul până acasă a fost un chin. Tuşea profundă a lui Felipe răsuna pe străzile pietruite din Sacromonte, pe dealul abrupt pe care urcau şi a fost nevoită să-l ajute, căci nu se putea ţine drept pe spinarea măgarului.

Când au ajuns acasă, María l-a dezbrăcat de haine şi l-a spălat cu o cârpă fierbinte, după care l-a învelit bine în pături şi l-a băgat în pat. Restul hainelor colcăiau de păduchi şi le-a pus deoparte ca să le dea foc mai târziu.

În timp ce-l îngrijea, Felipe nu prea vorbea, ci stătea întins cu ochii închişi şi răsuflând cu greu.

— Vrei ceva de mâncare? l-a întrebat María.

— Nu, *Mamá!* Vreau doar să dorm.

Toată noaptea a răsunat tuşea lui Felipe în peşteră şi când s-a trezit María dimineaţă, a văzut că Eduardo şi Carlos dormiseră în bucătărie.

— Ne-am mutat din cauza zgomotului, i-a explicat Eduardo, în timp ce María îi dădea lipie la micul dejun. *Mamá,* Felipe este foarte bolnav. Are febră şi tuşea aia...

A clătinat disperat din cap.

— Mă duc să am grijă de el. Voi doi duceţi-vă la fierărie.

María a intrat în camera băieţilor, unde Felipe ardea de la febră. S-a dus repede la dulapul cu ierburi şi a făcut un amestec de scoarţă de salcie uscată, creţuşcă şi spilcuţă pentru o infuzie, i-a luat capul în mână şi i-a dat cu linguriţa între buze. Băiatul a vomitat infuzia câteva clipe mai târziu.

A stat toată ziua cu el şi l-a răcorit cu o cârpă udă, i-a picurat apă în gură, dar febra tot nu scădea.

Până la apus, María l-a tot auzit pe Felipe cum se chinuie să respire şi cum i se umflă pieptul de la efort.

— María, Felipe este bolnav? L-am auzit tuşind prin pereţi, s-a auzit o voce din bucătărie.

María s-a uitat pe după perdea şi l-a văzut pe Ramón cu două portocale în mână.

— Da, Ramón! Felipe este foarte bolnav.

— Poate îl ajută astea să se însănătoşească?

A arătat spre fructe.

— *Gracias,* dar cred că este nevoie de ceva mai mult. Ar trebui s-o aduc pe Micaela să-i facă o poţiune, dar nu îndrăznesc să-l las singur şi băieţii încă nu au venit de la muncă. María a clătinat din cap. *Dios mío!* Cred că este într-o stare foarte gravă.

— Nicio grijă, mă duc eu după Micaela.

Înainte să-l poată opri, Ramón se făcuse deja nevăzut. Micaela a sosit o jumătate de oră mai târziu, extrem de îngrijorată.

— Lasă-mă singură cu el, María! i-a ordonat ea. Nu avem aer pentru toţi.

María s-a supus şi a încercat să se concentreze şi să facă o supă apoasă de cartofi şi morcovi pentru ceilalţi fii.

Micaela a venit în bucătărie foarte mohorâtă.

— Ce are?

— Felipe are o boală de plămâni. Probabil a luat-o de la umezeala celulei, fiindcă este în stare avansată. Adu-l aici în bucătărie unde este mai mult aer.

— Se mai face bine?

Micaela nu a răspuns.

— Uite! încearcă să-i dai tinctura asta de mac. Măcar îl ajută să doarmă. Dacă nu se face bine până dimineaţă, trebui să te gândeşti să-l duci în oraş la un spital de *payo.* I se umplu plămânii cu apă care trebuie scoasă.

— Niciodată! Niciun gitan nu iese viu din spitalul ăla! Şi uite ce i-au făcut străinii ăia bietului meu băiat!

— Atunci îţi sugerez să aprinzi o lumânare şi să te rogi la Fecioară, îmi pare rău, *querida,* dar nu mai am ce face. I-a strâns mâinile Maríei. Este mult peste puterile mele.

Când s-au întors Eduardo şi Carlos de la fierărie, l-au cărat pe Felipe în bucătărie şi l-au întins pe saltea. María s-a cutremurat când a văzut că pernele pe care stătuse erau pătate de sângele pe care-l scuipase. A luat o pernă mai curată din patul ei şi i-a aşezat-o uşor sub cap. Nici nu s-a clintit.

— E vânăt, *Mamá! a* observat Carlos agitat, aşteptând să-l liniştească María.

Dar ea nu putea.

— Să mă duc să-i aduc pe bunici? a întrebat-o Eduardo. Poate ştiu ei ce-i de făcut.

Se fâţâia de colo colo, în timp ce fratele lui se chinuia să respire pe jos.

— Aş vrea să fie *Papá* aici, a adăugat Carlos apăsător.

María i-a gonit afară şi a îngenuncheat lângă Felipe.

— Mama este aici, *mi querido,* i-a şoptit, răcorindu-i fruntea.

Curând după aceea i-a chemat pe băieţi să aducă nişte saci de paie din grajd, ca să-l poată sprijini pe fratele lor, să poată respira mai bine.

Pe măsură ce noaptea trecea, Felipe respira din ce în ce mai greu. Părea că nu mai are puterea nici să tuşească şi să-şi cureţe temporar plămânii. S-a ridicat şi s-a dus afară, unde ceilalţi doi fumau speriaţi.

— Eduardo, Carlos, mergeţi după bunici! Trebuie să vină acum.

Au înţeles imediat la ce se referea şi le-au dat lacrimile.

— Da, *Mamá!*

Le-a dat o lampă cu petrol să vadă pe unde merge. Ea s-a ghemuit lângă Felipe, care a clipit şi s-a uitat la ea.

— *Mamá,* mi-e frică! a şoptit el.

— Sunt cu tine, Felipe! *Mamá* e aici.

El i-a zâmbit firav, a murmurat „te amo” şi, câteva clipe mai târziu, a închis ochii definitiv.

***

Au trimis vorbă prin cei care se duceau la Barcelona ca José şi Lucía să fie chemaţi acasă, iar María şi familia ei au intrat în doliu. După ce au scos animalele din grajd, trupul lui Felipe a fost aşezat acolo, ca să vină rudele şi sătenii să-şi ia rămas-bun. De jur-împrejur erau nuferi albi şi flori roşii

de rodie, a căror aromă puternică se îmbina cu cea de tămâie şi lumânări aprinse lângă el. María a stat acolo zi şi noapte, de multe ori în compania celor care o ajutau să izgonească spiritele. Micaela făcea vrăjile tradiţionale, menite să ocrotească sufletul lui Felipe ca să poată zbura liber la cer. Fără încetare, María cerea iertare pentru toate felurile în care îşi dezamăgise fiul. Nimeni nu se atingea de trup de teamă să nu supere spiritele.

Companionul ei de bază era Carlos, care plângea şi se tânguia pentru fratele lui. María ştia că e îngrozit că Felipe avea să se întoarcă şi să-l bântuie tot restul vieţii. De două ori s-a dus în pelerinaj la abaţia din Sacromonte, în vârful muntelui, ca să se roage pentru sufletul fratelui său. Poate că aşa simţea el nevoia să scape de aerul fetid şi încins din peşteră, în care stătea oră de oră, dar María era gata să creadă numai ce era mai bun la el.

Viaţa stătea în loc pentru toată lumea în familie – obiceiul cerea ca nimeni să nu mănânce, să nu bea, să nu se spele şi să nu muncească până când trupul lui Felipe nu se odihnea în mormânt.

În cea de-a treia zi, când María simţea că leşină de sete, foame, şoc şi de duhoarea de carne putrezită care îngreuna aerul, Paola s-a aşezat lângă ea şi i-a dat nişte apă.

— Trebuie să bei, *mija,* altfel pe tine te îngropăm după el.

— *Mamá,* ştii că nu-i voie.

— Sunt sigură că Felipe şi-ar ierta mama că bea apă în timp ce-l veghează, la şi bea!

Şi María a băut.

— Ai veşti de la Barcelona? a întrebat Paola.

— Nu.

— Atunci, te implor să-l laşi pe Felipe să se odihnească fără José. Dincolo de orice, mirosul este oribil. Paola şi-a încreţit nasul. Deja vin muştele şi o să ne îmbolnăvim cu toţii.

— Taci, *Mamá!*

María şi-a pus degetul la buze de teamă să nu audă Felipe cum vorbeau de rămăşiţele lui pământeşti, de parcă erau altceva decât carne în putrefacţie.

— Nu-mi pot îngropa copilul fără tatăl lui. José nu m-ar ierta niciodată.

— Eu zic că tu ar trebui să-l ierţi pe el că a plecat când avea copilul în temniţă. María, trebuie să-l îngropi mâine! Şi, cu asta, basta!

După ce a plecat mama ei, María a ieşit după ea din grajdul care duhnea şi a intrat în bucătărie clătinându-se. Până şi ea ştia că nu mai putea amâna înmormântarea.

A zâmbit uşor uitându-se în bucătărie. Aparent, tot satul venise cu ceva de mâncare, alcool sau dulciuri. Cel puţin avea ce să ofere după înmormântare. A aprins o lumânare şi s-a dus să se pună în genunchi în faţa imaginii şterse a Fecioarei, l-a cerut iertare, apoi s-a întors şi a cerut iertare şi spiritelor pământeşti. Apoi a ieşit să-i caute pe Eduardo şi pe Carlos, care fumau fără oprire.

— Puteţi trimite vorbă în sat că mâine ţinem înmormântarea? a întrebat.

— Da, *Mamá!* Mergem acum. Eu o iau în jos şi tu în sus, *hermano!* i-a sugerat Eduardo lui Carlos.

— Băieţi! i-a oprit înainte s-o ia la fugă. Credeţi că se va supăra tatăl vostru?

— Dacă se supără, aşa merită, a răspuns Eduardo răspicat. Nu ar fi trebuit să plece.

***

Procesiunea urca dealul presărat cu chiparoşi şi cactuşi care dădeau în floare, însoţiţi de mirosul îmbătător al crinilor care împodobeau măgarii. María mergea în faţa sicriului pe care tatăl ei îl făcuse cu ajutorul celorlalţi fii, din resturi de stejar, în atelierul lui. S-a înălţat un vaiet de durere şi María a recunoscut vocea mamei, care, aşa aspră din cauza vârstei şi a emoţiei, îşi cânta jalea. Mulţimea i s-a alăturat şi María şi-a lăsat lacrimile să-i curgă pe faţă şi pe ţărâna pe care mergea.

Ceremonia era un hibrid straniu de înmormântare catolică tradiţională, combinată cu vorbele indescifrabile, murmurate în şoaptă de Micaela, menite să-i apere sufletul lui Felipe şi pe cei rămaşi în urmă.

María a aruncat o privire spre vale şi apoi în sus, spre Alhambra, care văzuse foarte multă vărsare de sânge în mii de ani de istorie. Dintotdeauna se temuse de ea din cine ştie ce motiv, dar acum înţelegea de ce. Acolo fusese dată sentinţa care-i condamnase fiul la moarte.

Capitolul 14

María s-a trezit a doua zi complet secătuită. A avut grijă să-i plece copiii la muncă la timp. Carlos se trezea primul. Dacă moartea lui Felipe adusese ceva bun, asta era vinovăţia care-l schimbase pe Carlos, cel puţin deocamdată.

După ce şi-a turnat sucul din portocalele proaspete pe care le adusese Ramón cu o seară în urmă, María s-a aşezat pe treaptă să-l bea. Cândva, fuseseră o familie de şase, acum se înjumătăţiseră. Cumva, trebuia să accepte că Felipe nu avea să se mai întoarcă, dar soţul şi fata ei...

A clipit, lăcrimând în lumina soarelui, temându-se că şi ei aveau să devină nişte spectre în imaginaţia ei.

— Unde sunteţi? a întrebat cerul. Vă rog! Daţi-mi de ştire!

Mai târziu, şi-a pus vălul de doliu, a luat două dintre preţioasele ouă ale găinilor ei şi s-a dus la peştera lui Ramón.

— Aş vrea să-i scrii angajatorului soţului meu din Barcelona, i-a cerut. Ramón era unul dintre puţinii gitani care ştiau să scrie şi, în schimbul neobişnuitului plocon în mâncare sau lemne, era dispus să scrie o scrisoare. Uite! Ţi-am adus astea. I-a întins ouăle.

El şi-a pus mâinile peste ale ei şi a clătinat din cap.

— María, nu aş putea primi vreo plată de la tine, mai ales în perioada asta.

S-a dus la dulap şi a scos uneltele de scris, apoi i-a făcut semn Maríei să se aşeze la masa din bucătărie cu el.

— În primul rând, omul ăsta ştie să citească?

— Nu ştiu, dar are afaceri la oraş, presupun că da.

— Atunci, dictează-mi!

— Dragă administrator al *Bar de Manquetl* Cred că i-aţi oferit de lucru domnului José Albaycín, chitarist, acum câteva săptămâni, când i-aţi cunoscut pe el şi pe fiica mea la concursul din Granada.

Dacă mai lucrează la cafeneaua dumneavoastră, vă rog

să-i transmiteţi un mesaj şi să-i spuneţi că soţia lui are să-i dea veşti cumplite...

Ramón a ridicat privirea la ea compătimitor, cu stiloul suspendat deasupra colii de hârtie.

— Nu, s-a poticnit ea, dându-şi seama dintr-odată că îi scria angajatorului lui José şi al Luciei, care nu ar fi fost impresionat de pretenţia unei neveste, care voia ca angajaţii lui să se întoarcă îndată acasă. Mulţumesc, dar trebuie să găsesc o cale să-l contactez direct pe José.

— Înţeleg, María! Ramón s-a ridicat. Dacă te mai pot ajuta cu ceva, spune-mi.

Ie ieie

— Am decis să mă duc să-i caut pe *Papá* şi pe Lucía la Barcelona. Nu am linişte, până când nu află ce s-a întâmplat cu Felipe.

María îşi privea băieţii peste masa din bucătărie.

— *Mamá!* Sunt sigur că unul dintre mesagerii pe care i-am trimis cu veşti o să-i găsească curând, a spus Eduardo.

— Nu suficient de repede. Şi-apoi, este o veste pe care numai o soţie şi o mamă ar trebui s-o dea.

María a luat o lingură din tocăniţa pe care i-o aduseseră băieţii de la mama ei. Ştia că avea nevoie de energie.

— Dar nu te poţi duce singură. Venim cu tine.

Carlos i-a dat un cot lui Carlos, care a încuviinţat nesigur.

— Nu. Afacerea bunicului a avut destul de suferit în ultimul timp, din cauza absenţei voastre. Şi trebuie să rămâneţi aici, în caz că trec pe drum pe lângă tatăl vostru, iar el se întoarce şi nu găseşte pe nimeni.

— Atunci, rămân eu aici şi Carlos vine cu tine, a sugerat Eduardo.

— Am spus nu! a repetat María. Carlos are noroc că are de lucru şi ne trebuie banii pe care-i câştigă.

— *Mamá!* E ridicol! Eduardo a lovit cu lingura în castron. O femeie nu poate merge într-o asemenea călătorie neînsoţită. *Papá* nu ar permite.

— Acum eu sunt şefa casei şi zic că este permis, s-a răstit María. Aşa că plec mâine în zori. O să iau trenul. Ramón zice că este foarte uşor. Mi-a spus ce să fac şi unde să schimb trenul.

— Eşti posedată, *Mamá? a* întrebat Carlos, în timp ce ea

se ridica şi strângea vasele.

— Nu, din contră, Carlos! Mi-am venit, în sfârşit, în fire.

***

A doua zi, în ciuda protestelor neîncetate ale fiilor ei ca măcar unul dintre ei s-o însoţească, María s-a trezit în zori şi şi-a pregătit o bocceluţă cu mâncare şi apă, rămase de la înmormântare. La sfatul lui Ramón, s-a înfăşurat într-o faţă de masă în loc de pelerină şi, cu un şal negru, şi-a acoperit buclele care o dădeau de gol ca gitană. Pe drum avea să treacă drept văduvă, lucru care cel puţin cerea respect şi o ferea de necazuri.

Ramón se oferise s-o ducă la gară cu căruţa. O aştepta cu măgarul deja înhămat.

— Gata, María?

— Gata.

Au pornit, în vreme ce soarele începea să urce pe cer şi picurii de rouă rămâneau captivi în spinii cactuşilor pe lângă care treceau, pe drumurile înguste care duceau în oraş. Când au intrat pe porţile oraşului şi au pătruns pe străzile deja aglomerate ale Granadei, María se întreba dacă îşi pierduse într-adevăr minţile. Însă era un drum pe care ştia că trebuia să-l facă.

În gara aglomerată, Ramón a legat măgarul şi a venit s-o ajute să cumpere bilet. A stat apoi lângă ea pe peronul aglomerat până a intrat în gară trenul cu aburi.

— Nu uita să cobori la Valencia, i-a reamintit, în timp ce o ajuta să urce în vagonul de clasa a treia. Chiar lângă gară este o pensiune respectabilă pe nume *Casa de Santiago,* unde poţi înnopta, înainte să pleci spre Barcelona dimineaţă. Nu este scump, dar... I-a pus nişte bănuţi în mână. *Vaya con Dios*[38]*,* María! Ai grijă de tine!

Înainte să apuce să protesteze, paznicul a fluierat şi Ramón a coborât din tren.

***

Era o zi însorită şi foarte călduroasă şi, de fiecare parte a şinelor, se întindeau livezi de măslini şi de portocali. Piscurile munţilor Sierra Nevada erau uşor înzăpezite şi albul lor sclipea pe cerul azuriu, senin.

---

[38] „Mergi cu Dumnezeu!” (în limba spaniolă în original).

— Îţi vine să crezi că nu ai ieşit în viaţa ta din Granada? şi-a şoptit sieşi, brusc înflăcărată.

Orice o fi apucat-o să facă drumul ăsta, María a decis că e bucuroasă. Vedea lumea pentru prima oară în viaţa ei.

A coborât în acea după-amiază în Valencia şi a stat peste noapte la pensiunea pe care i-o sugerase Ramón, fără să pună geană pe geană, cu sacul strâns bine la piept, de teama hoţilor.

A doua zi, s-a îmbarcat în alt tren, în timp ce soarele răsărea peste munţi. Chiar dacă o durea spatele pe bancheta tare şi transpira în hainele de pretinsă văduvă, se simţea bizar de liberă. Pe geam zărea din când în când licărul oceanului în spatele cătunelor pe lângă care treceau şi i se părea că simte mirosul proaspăt de mare şi de sare.

Pe măsură ce ziua trecea, şi-a dat seama că se apropiau de Barcelona, pentru că, în fiecare gară, trenul se aglomera din ce în ce mai mult cu oameni care vorbeau catalana. Ştia câteva cuvinte. Spre sfârşitul după-amiezii, María a zărit, în sfârşit, conturul oraşului la orizont.

— *Dios mío!* Este enorm! a răsuflat ea. Cum o să vă găsesc pe amândoi aici?

În dreapta ei vedea marea, care cuprindea peninsula ca un şorţ albastru şi sclipitor, iar locuitorii acestui oraş mare aveau sălaşurile întinse pe toată câmpia, protejate de lanţul muntos pe o parte. Turlele bisericilor se înălţau spre cer asemenea unor pumnale.

A coborât din tren în gara ticsită şi a ieşit din ea pe drumul larg, pe care se învălmăşeau tramvaie şi automobile care claxonau neîncetat. María s-a simţit exact ca o ţărancă atunci când a văzut femeile *payo* cu fuste peste glezne şi chiar mai sus, cu părul tuns scurt, băieţeşte, cu buzele stacojii, de parcă foloseau un creion roşu aprins să le coloreze. În partea inferioară a clădirilor erau magazine cu uşi şi vitrine de sticlă, în care se vedeau păpuşi de dimensiunea unui om, îmbrăcate în haine de femeie.

— Ce e locul ăsta? s-a întrebat în şoaptă, în timp ce maşinile o claxonau din spate.

— *Oye!* La o parte! încurci traficul!

Zgomotul şi strigătele au făcut-o să asude şi simţea că e pe pune tul să leşine, aşa că a ţâşnit la umbra unei clădiri

incredibil de înalte. A întrebat un trecător bătrân, cu piele închisă la culoare, pe care-l considera de-ai ei, unde putea găsi *Barrio Chino*[39]*.* Omul vorbea catalană, dar cel puţin i-a arătat în direcţia mării, unde hotărâse María să se ducă mai întâi.

Puţin mai târziu, rătăcind pe nesfârşitele străzi pietruite lăturalnice, era aproape gata să renunţe, când a ieşit pe esplanadă, în faţa mării. Deja gâfâia de sete, fiindcă băuse toată apa, dar s-a liniştit când a văzut nişte colibe pe plajă. A traversat strada, a păşit pe nisipul alb şi, pe măsură ce se apropia, auzea strunele slabe ale unei chitare de flamenco.

S-a aplecat să ia o mână de nisip şi a chicotit când i-a gâdilat palma. Mai departe pe plajă, a observat familii de *payo* care stăteau la picnic şi râdeau, în timp ce copiii se jucau în apă.

— Ce-aş vrea să pot face asta! a murmurat María, dându-şi seama că avea toate şansele să se înece dacă încerca, căci nu învăţase să înoate.

S-a întors dinspre veselul spectacol şi s-a îndreptat către nişte colibe mai familiare şi spre sunetul muzicii. Multe dintre ele erau doar nişte bucăţi de tablă, prinse de nişte bucăţi de lemn. Fiecare avea în vârf un horn înclinat, pe care ieşea fum. Apropiindu-se, a simţit mirosul puternic al legumelor putrezite şi al canalelor revărsate.

A înaintat clătinându-se pe poteca îngustă şi nisipoasă dintre colibe, simţindu-se pentru prima oară privilegiată că trăieşte în peştera ei. Colibele în sine erau cât bucătăria ei şi, când se uita pe furiş în ele, vedea familii întregi înghesuite acolo, mâncând sau jucând cărţi pe jos.

Până la urmă, gâfâind şi ameţită de sete, s-a aşezat unde era şi, cum o durea capul, şi l-a sprijinit de genunchi.

— *Hola, sehora!* María a ridicat ochii şi a văzut un copilaş murdar care o privea de la intrarea unei colibe. Eşti bolnavă? a întrebat-o în catalană.

— Nu, dar ai cumva nişte apă? a întrebat María disperată, arătând spre limbă şi gâfâind ca să se facă înţeleasă.

— *Sí, señora!* înţeleg.

Copilul a dispărut înăuntru şi s-a întors cu o cană de

[39] Cartierul chinezesc.

cafea, ca pentru păpuşi. Maríei i s-a strâns inima când a dat pe gât lichidul rece, care pentru ea avea gust de ambrozie.

— *Gracias!* i-a mulţumit. Mai ai?

Băiatul a dat fuga înăuntru şi a umplut iar cănuţa, pe care María a golit-o şi i-a dat-o înapoi. El a chicotit şi, ca şi cum ar fi jucat un joc, s-a apucat să mai umple de câteva ori cana.

— Unde este familia ta? a întrebat María, după ce s-a mai întremat.

— Nu-s aici, s-au dus la muncă. Băiatul a arătat spre marele oraş din spatele lor. Sunt doar eu aici. Joci *chapas?*

Ea a zâmbit şi a încuviinţat, iar băiatul a scos din buzunar nişte capace de sticlă colorate. Au aruncat împreună capacele pe nisip, ca să vadă cine nimereşte mai departe. S-a abţinut să nu râdă de ridicolul situaţiei, pentru că ajunsese în Barcelona şi juca *chapas* cu un băiat necunoscut, cum făcea pe vremuri cu copiii ei.

— Stefano!

María a ridicat ochii mirată şi a văzut o femeie masivă, îmbrăcată în negru, care se uita acuzator la ea, de parcă venise să-i ia copilul.

— Stefano! Unde ai fost? Te-am căutat peste tot! Cine-i asta?

María i-a explicat şi i-a cerut scuze.

— Mi-a spus că nu are cine să stea cu el, a spus, ridicându-se şi scuturându-şi nisipul de pe fustă.

— Mereu se pierde, a comentat femeia. Haide, treci în casă! I-a gonit pe băiat.

— De unde eşti?

Spre uşurarea Maríei, femeia vorbea dialectul gitan.

— Din Sacromonte.

— Ah, Sacromonte! A tras două scăunele afară şi i-a întins unul Maríei. Unde ţi-e bărbatul? Caută de lucru în oraş?

— Nu, e deja aici şi am venit să-l caut.

— Un bărbat rătăcitor! Cunosc problema. Eu sunt Teresa, cum te cheamă?

— María Amaya Albaycín.

— Amaya zici? Păi, am veri Amaya! Teresa s-a plesnit peste coapsa mare. Îi ştii pe Leonor şi pe Pancho?

— Da, stau la doar două străzi de mine în Sacromonte. Lui Leonor tocmai i-a născut nevasta un băiat. Are şapte copii acum, i-a explicat María.

— Atunci înseamnă că noi două suntem rude. Teresa a zâmbit. Bine ai venit! Sunt sigură că ţi-e foame după drumul ăsta lung. Îţi aduc un castron cu supă.

Uşurată că a dat norocul peste ea şi mulţumind Fecioarei pentru reţeaua vastă de neamuri gitane în toată Spania, María a dat pe gât supa apoasă, cu gust ciudat şi sărat.

— Unde munceşte bărbatul tău?

— În cartierul *Barrio Chino,* la *Bar de Manquet.*

— Ce face?

— Este chitarist şi fiica mea dansează cu el. Ştii unde e?

— Sí! a încuviinţat Teresa şi a arătat în spate. *Barrio Chino* începe acolo, dar dacă mergi noaptea, ai grijă! Barurile sunt pline de muncitori şi marinari beţi. Nu-i loc potrivit pentru o femeie singură.

— Dar soţul meu mi-a spus că este centrul flamencoului şi foarte respectat.

— *Cuadros*[40] care cântă acolo sunt, într-adevăr, cele mai bune din Spania. Băieţii mei se duc des acolo, dar asta nu înseamnă că este o zonă respectabilă. Teresa a ridicat din sprâncene. Băieţii mei se duc oricând au bani pentru asta. Unul din ei mi-a spus că este o femeie care dansează şi îşi scoate hainele ca să caute un purice!

— Nu se poate!

María era şocată.

— Asta-i Barcelona, nu Sacromonte. Aici faci orice îţi aduce bani de trai.

În mintea ei, María o vedea pe Lucía obligată să-şi scoată hainele, în căutarea unui purice imaginar.

— Păi, atunci trebuie să mă duc să-i caut imediat. Am să le dau veşti foarte triste.

— Şi anume?

— Fiul nostru a murit de curând. Am încercat să trimit vorbă prin călătorii care se duceau spre Barcelona, dar nu am primit răspuns.

Teresa şi-a făcut cruce şi a pus o mână mare şi cafenie

[40] Trupe de artişti (în limba spaniolă în original).

pe braţul firav al Maríei.

— Îmi pare rău să aud asta. Auzi? Stai aici cu Stefano şi eu mă duc după unul dintre băieţii mei, să te conducă în seara asta la *Barrio Chino.*

S-a ridicat greoi şi María a rămas pe aleea nisipoasă, simţind că o durea fiecare os din corp de dorul casei ei sigure din Sacromonte. Orice fantezii ar fi avut înainte despre rudele lor din Barcelona fuseseră date uitării. Îi văzuse până atunci în case frumoase, cu apă curentă şi bucătării mari, precum *payo* din Granada. În schimb, părea că trăiau mai mult ca şobolanii pe o plajă, unde nisipul mişcător era o metaforă pentru calea incertă pe care mergeau între viaţă şi moarte. Şi, undeva printre ei, se aflau soţul şi fiica ei...

Teresa s-a întors curând cu un tânăr slăbănog, care avea o mustaţă frumos îngrijită.

— El este Joaquín, cel mai mic fiu al meu. S-a oferit să te ducă la *Barde Manquetm* seara asta. Ştii locul, sí7

— Sí, Mamá! Hola, señora!

Joaquín s-a plecat uşor în faţa Maríei, măsurându-i din priviri hainele de doliu.

— Eşti bine-venită să rămâi cu mine în seara asta, a asigurat-o Teresa. Deşi nu pot să-ţi ofer decât o saltea pe jos.

— *Gracias, a* mulţumit ea. Pot să mă spăl undeva?

— La capătul rândului, i-a arătat Teresa.

María a plecat pe lângă cocioabe şi s-a aşezat la coada de femei care aşteptau la baia publică. Înăuntru mirosea mai rău decât trupul în descompunere al fiului ei, dar cel puţin pe perete era agăţată o oglindă crăpată şi neclară şi avea un butoi cu apă ca să se spele pe mâini şi pe faţă. S-a spălat cu apă pe faţă de petele de praf, evitând buzele, de teamă să nu-i intre vreo picătură în gură. Şi-a scos hainele de văduvă, şi-a despletit părul, l-a pieptănat şi s-a privit în oglindă.

— Ai ajuns singură aici, María! şi-a spus. Acum trebuie să-ţi găseşti familia.

***

Până s-a întors la cocioaba Teresei, în faţă se adunaseră diverşi bărbaţi şi femei pe care nu-i cunoştea, dar care îi

erau aparent rude, ca s-o salute. Cineva adusese brandy de anason şi altcineva o sticlă de vin de *manzanilla,* ca să ciocnească pentru fiul plecat dintre ei. Când s-a lăsat noaptea, a apărut un chitarist şi María şi-a dat seama că participa la un priveghi improvizat, cu nişte oameni pe care nu-i întâlnise până atunci. Aşa erau gitanii şi asta o bucura în seara aceea.

— Nu-i timpul să plecăm? i-a şoptit lui Joaquin, care a clătinat din cap.

— Mai târziu începe viaţa din *Barrio Chino.*

În cele din urmă, a dat din cap spre ea şi i-a anunţat pe cei prezenţi, care se înmulţiseră pe măsură ce se lăsase întunericul, că urma s-o ducă pe María să-şi găsească soţul. Când au pornit, Maríei i-a trecut prin cap că niciunul nu spusese că i-ar fi văzut pe José sau pe Lucía.

Neobişnuită cu alcoolul, María a regretat paharul de vin pe care-l băuse ca să fie sociabilă, căci simţea cum o lasă picioarele. Deja auzea sunetele de flamenco pe cealaltă parte a drumului şi i s-a pus un gol în stomac la gândul că-l putea vedea pe José.

Un şir de lumini în depărtare şi un flux constant de oameni indicau încotro se îndreptau. Joaquin nu zicea mare lucru şi, spre deosebire de mama lui, avea un accent catalan puternic. După ce au traversat, Joaquin a dus-o într-un labirint de străduţe pietruite, toate mărginite de baruri. Scaune pe trotuar, femei în rochii strâmte care făceau reclamă la mâncare, iar înăuntru puteau asculta muzică. Sunetul chitarelor era şi mai puternic acum şi María se ţinea după el, până au ajuns într-un scuar mic, plin de baruri.

— *Bar de Manquet* este aici, a mormăit Joaquin, arătând spre o cafenea din care se revărsau oameni şi de unde se auzea cântecul melancolic al unui *cantaor.* María vedea că nu e o mulţime sofisticată. Cei din jurul ei erau fie gitani, fie muncitori obişnuiţi, care beau vin şi brandy ieftine. Totuşi, mulţimea de afară era mai mare decât la oricare altă cafenea pe lângă care trecuseră.

— Intrăm? a întrebat Joaquín.

— *Si?* a încuviinţat María, nedorind să-l piardă în mulţime.

Înăuntru zgomotul era infernal, oamenii stăteau la mese şi la bar, fără pic de spaţiu între ei.

— Ştii cine-i şeful aici? a întrebat María, aruncând o privire spre scena mică din spatele cafenelei, unde stătea un *cantaor.*

Câteva fete în rochii de flamenco fumau la bar şi vorbeau cu clienţi *payo.*

— Ia-mi ceva de băut şi întreb! a sugerat Joaquín.

María şi-a folosit puţinele pesetas pe care le avea, pentru a-i cumpăra un brandy lui Joaquín, care a început să vorbească repede în catalană cu barmanul. Mulţimea a început să strige şi ea s-a întors şi a văzut că tocmai intrase o dansatoare pe scenă.

— Zice că şeful se întoarce mai târziu, a strigat Joaquín la urechea ei, dându-i un pahar cu apă.

— *Sí, gracias!*

María s-a ridicat pe vârfuri, ca să se uite la dansatoare peste capetele oamenilor. Uralele au izbucnit din nou când a intrat un dansator pe scenă.

— *Señores y señoras! a* strigat bărbatul. În aplauzele dumneavoastră, *La Romerita y El Gato!*

Mulţimea a izbucnit în urale, iar *El Gato a* pus mâna pe obrazul partenerei lui. Ea i-a zâmbit şi amândoi au dat din cap spre chitarist.

Pe María a trecut-o un fior când au început cei doi să se mişte împreună. Picioarele femeii au început să bată pe ritm şi şi-a ridicat braţele deasupra capului, în vreme ce *El Gato* şi-a trecut mâna în josul spatelui ei.

María şi-a adus aminte cum dansase şi ea cu José în tinereţe şi, privindu-i, i s-au umplut ochii de lacrimi cu gândul la trecut. Chiar dacă acea cafenea era aparent banală şi publicul simplu, cei doi dansatori erau printre cei mai buni pe care-i văzuse vreodată. Câteva minute s-a lăsat transportată laolaltă cu publicul, în timp ce pasiunea şi perfecţiunea lor se desfăşurau pe scenă, în faţa ei. María a ridicat mâinile să aplaude când cei doi au făcut plecăciuni şi au ieşit de pe scenă pentru a lăsa loc următorilor.

— Au fost minunaţi!

S-a întors încântată spre Joaquin, dar el nu mai era lângă ea. Speriată, s-a uitat în jur şi l-a văzut fumând la bar şi

discutând cu o cunoştinţă, l-au picat ochii pe *La Romerita,* care se bucura de atenţia admiratorilor din public, înainte să se ducă în culise, unde o altă femeie frumoasă, cu ochi mari şi strălucitori, dansa o *zambra.* Ca şi *La Romerita,* María ştia că femeia e o dansatoare excelentă. S-a uitat apoi mai bine, pentru că o recunoştea cumva.

— *Juana la Faraona! a* murmurat María.

Era verişoara lui José, care plecase la Barcelona cu câţiva ani în urmă şi care îi aranjase lui José primul contract la un bar. Dacă cineva ştia unde erau soţul şi fiica ei, femeia asta era. În fond, erau rude.

După ce Juana a ieşit de pe scenă în aplauze furtunoase, María a tras aer în piept şi şi-a făcut loc în mulţime să-i vorbească.

— *Perdón,* Juana, eu sunt María Amaya Albaycín. Sunt soţia lui José şi mama Luciei.

Ochii încântători ai Juanei s-au întors spre ea şi au evaluat-o. María nu se simţise niciodată mai penibil, mai prost îmbrăcată ca acum când stătea lângă acea creatură exotică. Pe tocuri de flamenco, Juana se înălţa peste ea şi, în ciuda transpiraţiei care-i lucea pe pielea netedă, o buclă neagră îi stătea perfect în mijlocul frunţii.

— *Hola,* María! Bei ceva? a întrebat-o ea.

L-a întins o sticlă de *manzanilla* de pe barul din colţul artiştilor.

— Nu, *gracias!* Am venit să-i caut pe José şi pe Lucía. Am veşti pentru ei. José a zis că în barul ăsta lucrează.

— Au lucrat aici, da, mai demult.

— Ştii unde s-au dus?

— La *Villa Rosa.* Au primit mai mulţi bani de la Miguel Borrul, şeful.

— Cât e de departe? a întrebat María, simţind că o lasă picioarele de uşurare.

— Nu-i departe, dar – Juana s-a uitat la ceasul de pe perete – mă îndoiesc că-i mai găseşti acolo. Copilul dansează la începutul serii, ca să nu fie prinşi de raidurile de noapte ale poliţiei.

— Ştii unde locuiesc?

— Da, la trei case de mine.

María a ascultat cât i-a explicat femeia unde să-i caute.

— *Gracias.*

María s-a întors şi a dat să plece.

— De ce nu te duci mâine?

Juana părea să o avertizeze din priviri. Acum este târziu şi poate dorm.

— Nu, am bătut cale lungă ca să-i găsesc.

Juana a ridicat din umeri şi i-a întins o ţigară, pe care a refuzat-o.

— Fiica ta este foarte talentată, María! Va ajunge departe, atât timp cât n-o lasă tatăl ei de mică fără suflu. Baftă! i-a strigat, în timp ce María se îndrepta spre uşă.

S-a uitat în jur după Joaquín, dar acesta dispăruse, aşa că a ieşit din bar.

Cu toate că era trecut de miezul nopţii, străzile erau pline de oameni beţi care râneau la ea şi îi strigau obscenităţi. A făcut tot posibilul să urmeze instrucţiunile Juanei, care spusese că erau doar cinci minute de mers pe jos, dar tot a greşit drumul şi s-a trezit într-un gang îngust care nu ducea nicăieri. Când s-a întors, un bărbat masiv venea spre ea, ţinându-i calea.

— *Hola, señorita!* Cât vrei pe *follar*[41]*?*

A dat să pună mâna pe ea, dar s-a ferit din calea lui, iar el a căzut şi s-a lovit de perete.

— *Dios mío! Dios mío!* Cum de-a putut José s-o aducă pe fiica noastră într-un asemenea loc?

Clădirea pe care o căuta era peste drum, în alt gang îngust. Gâfâind, María a bătut la uşă, dar cineva a început să strige la ea de la o fereastră.

— Pleacă! Dormim!

María a încercat uşa, disperată să intre. Era deschisă. În lumina slabă a singurei lămpi cu petrol care lumina spaţiul, a văzut că se afla pe un coridor. O scară abruptă de lemn urca în faţa ei.

— Juana a zis la primul etaj, a doua uşă pe stânga.

María gâfâia, dar urca în linişte. Lumina de la parter nu prea mai lumina etajul, dar a depistat uşa şi a bătut timid. Nu a primit niciun răspuns. A mai bătut o dată, dar, de teamă să nu-i trezească pe locatari, a apăsat pe clanţă şi

[41] Sex (vulgar) (în limba spaniolă în original).

uşa s-a deschis cu uşurinţă.

Un felinar stradal lumina cămăruţa prin ferestrele fără perdele. Şi acolo, pe o saltea, pe jos, a văzut silueta familiară a fiicei ei, care dormea.

María a înghiţit în sec de uşurare la vederea ei. S-a dus tiptil la saltea şi s-a pus în genunchi.

— Lucía! A venit *Mamá! a* şoptit, fiindcă nu voia să sperie copilul, dar ştia că Lucía doarme dusă.

A mângâiat părul încâlcit al fetei şi a luat-o în braţe. Lucía era nespălată, salteaua mirosea şi mai urât, dar nu-i păsa. Cumva, în oraşul ăsta mare, printre cei care făceau ca oamenii din Sacromonte să pară sfinţi, îşi găsise fiica.

— Lucía! María a scuturat-o uşor ca s-o trezească. A venit *Mamá.*

În cele din urmă, Lucía s-a mişcat şi a deschis ochii. S-a uitat atent la ea, apoi a dat din cap şi a închis ochii la loc.

— *Mamá?* Visez?

— Nu! Chiar eu sunt! Am venit să vă găsesc pe tine şi pe *Papái*

Lucía s-a ridicat brusc.

— Eşti aievea?

María a luat degetele fiicei ei şi le-a lipit de faţa ei.

— Sí7 Vezi?

Lucía s-a aruncat în braţele mamei.

— *Mamá!* Ce dor mi-a fost de tine!

— Şi mie, *querida mía!* De-asta am venit după voi. Te simţi bine?

— O, da, foarte bine! a încuviinţat Lucía. Lucrăm la cel mai bun bar din toată Barcelona. Toată lumea îl numeşte catedrala flamencoului! închipuie-ţi!

— Şi tatăl’ tău? Ce face? Unde este?

María s-a uitat în jur, la spaţiul mic în care nu prea mai încăpea nimeni în afară de Lucía şi salteaua ei.

— Poate-i tot la *Villa Rosa.* Mă aduce la culcare şi se întoarce să cânte. Nu-i departe.

— Te lasă singură aici? María era îngrozită. Oricine poate intra să te fure în timpul nopţii.

— Nu, *Mamá!* Prietena lui are grijă de mine când el nu-i aici. Doarme alături. E foarte drăguţă. Şi frumoasă, a adăugat Lucía.

— Şi el unde doarme?

— Ah! a şovăit Lucía. Acolo.

A făcut semn nesigură spre uşă.

— Ei bine, a spus María, încercând să scape de nodul din gât, dacă tot am bătut atâta drum, ar fi bine să mă duc să văd dacă s-a întors.

— O, nu, nu prea cred, *Mamá!* Te rog, stai aici cu mine. Este târziu şi poţi să te ghemuieşti pe salteaua mea să dormim îmbrăţişate.

María se ridicase deja.

— Ssst! Mă întorc imediat.

La uşă, María a icnit devastată. Bineînţeles că Lucía putea să se înşele, dar cumva se îndoia. S-a pregătit sufleteşte, s-a dus tiptil la uşa vecină şi, cât a putut de încet, a apăsat pe clanţă s-o deschidă. Acelaşi felinar stradal lumina un pat de alamă în care soţul ei şi o femeie care nu părea să aibă mai mult de optsprezece ani dormeau goi pe saltea. José ţinea un braţ peste burta impecabilă a femeii, chiar deasupra părului pubian care-i ascundea vulva.

— José, sunt María, soţia ta. Am venit în vizită la Barcelona.

A vorbit cu un ton normal, fără să-i pese dacă urlau toţi locatarii de pe stradă să tacă. Fata a deschis prima ochii. S-a ridicat şi s-a uitat lung la María, clipind ca să-i distingă silueta în beznă.

— *Hola! a* salutat-o María, ducându-se spre pat. Tu cine eşti?

— Dolores, a chiţăit femeia, trăgându-şi cearşaful subţire peste goliciune.

María era cât pe ce să izbucnească în râs. Părea o comedie.

— José! Dolores l-a zgâlţâit. Trezeşte-te! A venit soţia ta!

În timp ce se trezea José, Dolores a sărit din pat şi şi-a luat cămaşa de noapte. Când a dat să şi-o tragă peste cap, María i-a zărit sânii plini, şoldurile subţiri şi spatele neted, înainte să o acopere muselina.

— Vă las să vorbiţi, a spus Dolores, ducându-se tiptil spre uşă ca un ied timid.

María a lăsat-o să treacă. În fond, fata era aproape un

copil.

— Mi-a spus că-i văduv, i-a explicat Dolores, ridicând din umeri înainte să tragă uşa după ea.

María s-a dus cu paşi mari la pat şi s-a oprit lângă el cu braţele încrucişate.

— Aşa. Acuma eşti văduv, da? Atunci poate a venit vreo fantomă să te bântuie.

José se trezise de-a binelea şi se uita la María cu groază şi cu amărăciune.

— Ce cauţi aici?

— Asta aş putea să te întreb şi eu.

María a arătat spre locul de pe saltea lângă el.

— Nu-i ce pare, Mia, jur! Camera în care stau cu Lucía este prea mică pentru amândoi şi Dolores a fost bună şi m-a lăsat...

— Nu mă mai minţi, laşule! Mă crezi idioată, după ce că mă înşeli? Am ştiut de toate celelalte femei din trecut, dar, ca orice nevastă de gitan care are copii, am ales să ignor. Am... Maríei i s-a tăiat respiraţia în timp ce furia exploda ca un vulcan înăbuşit prea mulţi ani. Şi, în timp ce te culci cu copila aia, fiica ta doarme alături. Câtă lipsă de respect, porcule! María l-a scuipat. Eşti o jigodie şi părinţii mei au avut dreptate de la bun început! Nu ai fost niciodată bun de nimic!

José a avut bunul-simţ să tacă, în timp ce ea îşi vărsa mânia pe el. Apoi a răspuns:

— Iartă-mă, María! Ştiu că sunt un om slab, uşor de manipulat. Dar te iubesc şi o să te iubesc întotdeauna!

— Taci! María tremura de furie. Nu ştii ce-i aia iubire. Nu-ţi pasă decât de tine. Ai folosit-o pe Lucía ca să te întorci aici şi acum fiica mea stă singură într-o cameră murdară, într-un oraş murdar, din cauza ambiţiei tale!

— Te înşeli, María! Luciei îi place aici. Are un grup din ce în ce mai mare de admiratori şi învaţă flamenco de la cei mai buni din *Villa Rosa.* Nu – José a vânturat un deget – nu poţi da vina pe mine pentru ambiţia ei. Întreab-o, o să-ţi zică! A rânjit cu dispreţ. Bun, iată-mă, m-ai găsit! Acum ce vrei?

Divorţul... era primul gând care i-a trecut prin cap Maríei. L-a ignorat pentru că niciun cuplu de gitani nu încheia o

căsnicie legal şi a tras aer în piept să se calmeze.

— Am venit să-ţi spun că a murit Felipe de o boală la plămâni, pe 17 iulie, a doua zi după ce a ieşit din închisoare.

María căuta o reacţie pe faţa lui José. Şi într-o clipă, în vreme ce sentimentul de vinovăţie i-a injectat ochii, a ştiut că aflase deja.

— Am trimis vorbă prin mulţi care veneau la Barcelona, le-am cerut să-ţi spună că tu şi Lucía trebuie să vă întoarceţi imediat acasă. Dar nu ai făcut-o. Şi până la urmă – María a început să plângă gutural – corpul băiatului nostru puţea aşa de tare, că a trebuit să-l îngrop fără tatăl şi sora lui de faţă.

Când i-a dat vestea despre moartea lui Felipe bărbatului care-şi dăduse sămânţa pentru a-i crea viaţa, orice urmă de furie s-a disipat, în schimb, durerea s-a năpustit în lacrimi amare de disperare, care-i curgeau pe obraji. S-a lăsat la pământ, jelind încă o dată pierderea iubitului ei copil.

Nişte mâini aspre au apucat-o de umeri şi câteva minute s-a agăţat de ele, pentru că, în sfârşit, erau acolo s-o consoleze.

— Mia! îmi pare tare rău. Micul nostru Felipe... mort...

În ceaţa emoţiei, María şi-a adus aminte de privirea vinovată a lui José. S-a îndepărtat şi s-a întors cu faţa la el.

— Ştiai deja, nu-i aşa?

— Am...

— Dios *mío!* Gata cu minciunile, José! Fiul nostru zace în mormânt! Ştiai?

— Da, ştiam, dar am aflat la cinci zile de la moartea lui. Până atunci, am aflat că îl şi înmormântaseşi.

María a înghiţit în sec şi a tras aer în piept.

— Şi totuşi, chiar dacă ai pierdut înmormântarea, nu te-ai gândit că poate ar trebui să te întorci la Sacromonte, ca să-ţi consolezi soţia şi copiii?

— María! Am aflat despre moartea lui Felipe chiar în ziua în care trebuia să începem contractul la *Villa Rosa.* Nu ai cum să înţelegi ce onoare este pentru mine şi pentru Lucía. Dacă plecam şi îi lăsam baltă când îşi puseseră toată încrederea în noi, ar fi însemnat sfârşitul carierei noastre.

— Chiar dacă le spuneai că veneai acasă fiindcă îţi

murise copilul?

María abia mai putea îngăima ceva din cauza şocului.

— Da. Ştii foarte bine că gitanii au o reputaţie, nu sunt de încredere. Ar fi crezut că mint.

— José! Şi ei sunt gitani, ar fi înţeles! María clătina din cap. Tu eşti cel care nu a înţeles.

— Iartă-mă, am greşit! Mi-a fost prea frică să plec. După toţi anii ăştia, ne-am câştigat în sfârşit un loc în catedrala flamencoului. Banii pe care i-am aduce familiei, faima pe care o poate câştiga Lucía...

— José! Ştii foarte bine că nu ai nicio scuză pe lumea asta! S-a ridicat de pe jos şi l-a privit cu superioritate. Poate ţi-aş fi iertat ultima infidelitate, dar pe asta nu ţi-o iert. Sper doar să te ierte fiul tău mort.

José s-a cutremurat şi şi-a făcut cruce la vorbele nevestei.

— I-ai spus Luciei? l-a mai întrebat ea.

— Nu. După cum ţi-am spus, era prima zi la *Villa Rosa* şi nu am vrut s-o tulbur cu o asemenea veste îngrozitoare.

— Eu mă duc să dorm cu fata mea alături. Şi mâine-dimineaţă îi spun că fratele ei a murit. María s-a îndreptat spre uşă. Prietena ta n-are decât să se întoarcă în patul tău dacă vrea. María a dat din cap spre el şi a ieşit din cameră.

***

— Felipe s-a dus? Lucía a făcut ochii mari, nu-i venea să creadă. Unde?

— A devenit înger, Lucía, are aripi şi a zburat la Fecioară.

— Asemenea celor din Abaţia din Sacromonte?

— Da.

— Dar ei sunt din piatră, *Mamá!* Felipe nu e!

— Nu, dar sunt sigură că acum zboară în rai şi poate deja te vede cum dansezi la *Villa Rosa.*

— Poate-i porumbel, *Mamá!* în faţă la *Villa Rosa* sunt mulţi. Sau copac, a cugetat. Micaela, *bruja,* zice că putem fi orice pe pământ când ne întoarcem. Mie nu mi-ar plăcea să fiu copac, pentru că ar însemna că nu-mi mai pot mişca mâinile şi nu mai pot bate din picioare.

María pieptăna cu blândeţe părul ud al Luciei, ascultându-şi copilul. O spălase mai devreme într-un lighean cu apă pe care o luase din fântâna din piaţă, înainte

să-i scoată cu răbdare păduchii. A suspinat, gândindu-se că nu era de mirare că Lucía nu înţelegea prea bine viaţa după moarte, având în vedere că gitanii spanioli fuseseră forţaţi cu câteva sute de ani în urmă să se convertească la catolicism, deşi aveau propriile credinţe şi superstiţii gitane.

— Orice ar fi, *Mamá,* sper că este fericit, a adăugat Lucía.

— Şi eu, *querida.*

— N-o să-l mai văd mulţi ani, nu?

— Nu, o să ne fie tuturor dor de el şi este foarte trist că nu mai este cu noi.

— *Mamá!* Lucía hotărâse evident că era momentul să schimbe subiectul. Vii să mă vezi cum dansez în seara asta la *Villa Rosa?*

— Sigur că vin, *querida!* Dar vorbeam aseară cu *Papá* şi cred că poate eşti prea mică să stai în Barcelona fără mama ta.

— Dar îl am pe Papá! Şi poţi să stai şi tu cu noi.

— Nu ţi-e dor de Sacromonte? De Eduardo şi de Carlos?

María continua să pieptene ritmic părul fiicei ei.

— Uneori da, dar mai ales de tine. Papá nu găteşte, ştii? Şi nici prietena lui, Dolores, dar îmi dau de mâncare la cafenea, câte sardine vreau. Ador sardinele. Lucía zâmbea fericită. Şi învăţ aşa multe, *Mamá!* E o femeie *payo* care dansează acolo, *La Tanguerra,* să vezi cum dansează tango şi *bulerias*! Şi mai este o gitană, *La Chicharra,* care se dezbracă până la jupă când încearcă să prindă un purice! Şi *señor* Miguel are o fată care foloseşte castaniete! Mă ajută să învăţ cum se folosesc. Clic-clic fac! Lucía imita mişcarea cu degetele ei mici. Baţi pe ritm cu ele, cum baţi din picioare. Îţi aminteşti de Chilly? Şi el locuieşte aici! Acum suntem prieteni, deşi este ciudat şi uneori lucrăm împreună la bar. Cuvintele Luciei au izbucnit ca un torent de entuziasm şi a trebuit să se oprească.

María cugeta.

— Şi nu vrei să te întorci la Sacromonte cu mine?

— Nu, *Mamá!* Vreau ca tu şi Eduardo şi Carlos să veniţi aici cu mine şi cu Papá!

— Eduardo şi Carlos lucrează cu bunicul tău, Lucía! Şi-apoi, Sacromonte este casa noastră.

Mai târziu, după-amiază, când a bătut José la uşă şi a

spus că venise momentul ca el şi Lucía să plece la *Villa Rosa,* María le-a făcut cu mâna, zicând că urma să ajungă şi ea mai târziu. S-a aşezat pe salteaua murdară din camera fiicei ei. Fusese atât de sigură în acea dimineaţă că îşi va lua copila şi se vor întoarce la Sacromonte, dar acum, ascultând cu câtă pasiune şi hotărâre vorbise Lucía, ştia că nu va putea face asta. Copilul se născuse să danseze şi dacă María o târa acasă, nu numai că Lucía avea să fie de neconsolat, dar ea, ca mamă, s-ar fi simţit vinovată că-i refuza şansa.

Lucía şi José s-au întors la cinci de la cafenea, ca să se odihnească o oră înainte de spectacolul serii. María îi aştepta la intrarea clădirii.

— Ar trebui să vorbim, i-a spus lui José, care aştepta afară cu ţigara lui de foi, în timp ce Lucía fugise pe scări înaintea lor.

— Ce vrei să-mi spui?

María se uita la José care stingea ţigara sub talpă, cu atitudinea familiară în locul emoţiei pe care o trăise cu o seară în urmă.

— Ţi-ai călcat jurământul sacru faţă de mine. De-acum înainte, nu mai putem trăi ca soţ şi soţie.

— Te rog, María, nu te grăbi! Au fost vremuri grele...

— Asta nu se va schimba cu nimic dacă ne prefacem că suntem împreună.

— Nu pare să înţelegi că tot ce fac, fac pentru familie şi pentru talentul deosebit al Luciei.

— José! Nu am de gând să mă mai cert cu tine, a suspinat María. Vreau doar un sfârşit şi un nou început. Totuşi, deşi nu-mi doresc decât s-o iau pe Lucía acasă, să crească asemenea unui copil normal cu familia ei, ştiu că nu pot. Trebuie să profite de ocazie. Aşa că, te implor să ai mai multă grijă de fiica noastră pe viitor, să o ocroteşti cât de bine poţi. Măcar în privinţa asta să pot avea încredere în tine.

— Poţi să ai încredere în mine, María, jur!

— José, de-acum eşti liber! Dar nu-i spune adevărul despre noi Luciei. Pentru ea vom fi mereu soţ şi soţie, mama şi tatăl ei.

— Cum doreşti, a consimţit José.

— Acum plec şi o să stau puţin cu Lucía înainte să o duci la *Villa Rosa.* O să vin să văd cum dansează şi pe urmă plec la Sacromonte. María a tras aer adânc în piept şi s-a ridicat pe vârfuri, ca să-l sărute pe José pentru ultima oară. Mulţumesc pentru preţiosul dar, copiii pe care mi i-ai dăruit. S-a întors apoi şi a intrat ca să discute cu fiica ei.

TIGGY
Moşia Kinnaird, regiunea muntoasă din Scoţia
Ianuarie 2008

PISICA SĂLBATICĂ SCOŢIANĂ (FELIS SILVESTRIS GRAMPIA)

Cunoscută sub numele de tigrul scoţian

Capitolul 15

Am tresărit când mi-am revenit. Mi-am mutat greutatea şi mi-am simţit muşchii spatelui încordaţi pentru că stătusem atât de mult dreaptă pe scăunelul cu trei picioare. În încăpere era întuneric şi aerul închis. Focul probabil că se stinsese de ceva vreme în sobă. Am scos mobilul din buzunarul blugilor, am deschis ecranul ca să văd să ajung la lampa cu petrol şi am aprins-o din nou. Chilly dormea pe scaun, cu capul într-o parte. Nu ştiu când adormiserăm amândoi, dar ştiu că, înainte să aţipesc, intrasem într-o cu totul altă lume. O lume a sărăciei, a disperării şi a morţii. Cu toate astea, Chilly îmi crease în minte nişte imagini pline de culoare şi de pasiune.

— O lume care face parte din minte... din trecutul meu, am şoptit. M-am scuturat uşor, simţind nevoia de a reveni cu picioarele pe pământ, de a părăsi lumea de vis, în care parcă intram de câte ori veneam în coliba lui Chilly. Chiar dacă el îşi permitea să trăiască permanent în ea, eu nu puteam şi acum mă simţeam în primejdia de a mă îneca în ea. După ce am aprins soba şi am mai adus lemne să aibă peste noapte, i-am făcut o oală cu cafea tare şi i-am lăsat-o lângă scaun.

M-am uitat la ridurile lui şi am încercat să-mi dau seama cum arăta când era mic şi cânta la chitară pentru verişoara lui, Lucía.

— Asta înseamnă că şi cu mine eşti rudă îndepărtată, am răsuflat cu putere. M-am oprit. Cum era posibil să găsesc o rubedenie tocmai în munţii Scoţiei? Şi oare povestea lui era adevărată? Pa, Chilly! am murmurat şi m-am aplecat să-l pup pe frunte, dar nu s-a clintit.

Am ieşit din cabină în frigul crunt şi, ameţită de la fumul din sobă şi de la pipa lui Chilly, m-am întors la conac.

— Unde-ai fost toată ziua? Cal mă privea acuzator când am intrat şi mi-am pus haina în cui. Sper că nu ai chefuit cu oaspetele nostru special.

Nu fusesem nicicând mai bucuroasă să-i văd silueta vânjoasă, care umplea camera cu tavan scund şi care mă liniştea.

— Am fost la Chilly. Nu prea se simţea bine.

— Vă înţelegeţi bine, asta se vede. Eşti victima voluntară a poveştilor lui, a chicotit. Ţi-a umplut capul cu basme şi poveşti din trecutul lui, aşa-i?

— Este un om interesant, îmi place să-l ascult, am spus defensiv.

— Da, asta fără îndoială, dar să nu pici în plasa poveştilor lui, fată! Mi-a spus o dată că-n altă viaţă am fost urs grizzly şi vânam în munţii Scoţiei.

Cal a izbucnit în râs, însă, aşa cum se înălţa deasupra mea, nu era prea greu să mi-l imaginez ca urs. Şi, chiar şi în prezent, Cal, omul, încă vâna prada vulnerabilă.

— Haide, Tig! Iar ai privirea aia visătoare. Trebuie să-ţi revii şi am o veste care o să te trezească la realitate.

— Care?

M-am dus spre bucătărie să caut ceva de mâncare. Nu mâncasem nimic de dimineaţă.

— Amorezul te vrea prezentă la conac mâine la ora zece.

— De ce? Pentru ce?

— Nu mă-ntreba pe mine. Vrea să te ducă într-un loc special, a spus Cal din uşa bucătăriei, în timp ce îmi tăiam o felie de pâine ca s-o ung cu margarină.

— Evident că o să refuz. Sunt angajată cu treabă aici. Nu mă duc să colind cine ştie pe unde, doar pentru că aşa vrea preţiosul nostru oaspete. Şi-apoi, ce-arzice conaşul? Sau Beryl?

— Ah! Beryl este de acord. Cică mai scapă şi ea de el şi

poate deschide geamurile în Sala Mare ca să o aerisească de fumul ăla de trabuc. Cică Domniei Sale nu-i place frigul.

— Aoleu, Cal! am zis eu, înghiţind o bucată de pâine. Parcă sunt prostituată! Sunt consultant aici, nu escortă! îmi pare rău, dar refuz. Mă duc acum la conac să-i spun lui Beryl că am multă treabă...

Ăăă... că investighez elanul european. Sau ceva, am adăugat, în timp ce deschideam uşa frigiderului să văd ce aveam pentru cină.

Nu era mare lucru, aşa că am trântit uşa la loc frustrată.

— Haide, Tig! Nu-ţi stă în fire să te enervezi aşa. Curând o să plece şi, hai să fim sinceri, nu-i ca şi cum ai atâta treabă aici, nu?

— Şi a cui e vina? Sunt aici de aproape o lună şi tot nu am avut o discuţie serioasă cu Charlie despre viitor. Sunt obişnuită să fiu ocupată, Cal, şi nu am deloc de gând să fac pe escorta pentru un tip bogat, care crede că las totul când pocneşte el din degete.

— Tig! Ce-i cu tine în seara asta? Vorbeşti verzi şi uscate, la! Cal a arătat spre două sticle de vin roşu care apăruseră pe blatul din bucătărie. Le-a trimis Beryl în semn de mulţumire pentru ajutorul de revelion. O să deschid una acum. Mi se pare că astă-seară îţi trebuie un pahar de tărie.

— Nu avem mâncare pentru asta, Cal! Nu am fost la cumpărături azi pentru că am fost la Chilly şi... Of, Doamne! am suspinat, simţind că-mi dau lacrimile. Îmi pare rău, nu sunt în apele mele astă-seară.

— Se vede, a spus Cal cu blândeţe, scoţând dopul sticlei, de parcă desfunda cada. A deschis dulapul să ia două pahare de vin. Aşa! Mi-a întins un pahar plin ochi. Ia-l cu tine, du-te şi înmoaie-te puţin, cât timp pregătesc eu cina.

— Darţi-am zis că nu avem nimic şi...

— Uş! ’

M-a împins spre uşa băii. Când am ieşit ceva mai calmă, jumătate de oră mai târziu, din bucătărie venea o aromă minunată.

— Barabule şi gulii, adicătelea cartofi şi napi, ca să înţelegi şi tu reţeta secretă de sos a bunicii, a spus Cal care trântea două farfurii pe masă. Am pus şi pui la mine, dar jur că ţie nu ţi-am pus carne sau lactate.

— Mersi, Cal!

Recunoscătoare, am băgat lingura în castronul cu legume aburinde, acoperite de un sos brun. Cal mi-a umplut paharul cu vin şi s-a aşezat în faţa mea.

— De fapt, este chiar bun, am spus după câteva guri.

— O să te miri dacă-ţi zic că am reuşit să mă hrănesc singur înainte de venirea ta. Şi acum, ia zi, cin' te supără? Doar Zed sau a contribuit şi Chilly?

— Amândoi.

— Păi, deja mi-ai explicat ce simţi faţă de miliardarul care crede că-ţi poate cumpăra compania, aşa că hai să trecem la ţiganul excentric.

— Cal, o să zici că este nebun şi probabil chiar este şi că eu sunt nebună să cred ce zice, dar...

— Ce?

— Zice că în tinereţe i s-a spus că într-o zi mă va aduce acasă. Mai zice că ştie cine era bunica mea. Şi azi mi-a spus totul despre ea.

— Aha! Şi îl crezi?

— Cred că da. Mi-a spus unele lucruri pe care mi le-a menţionat şi tata în scrisoare şi... chiar e ridicol, dar nu ştiu. Probabil sunt tulburată şi epuizată emoţional. Chiar dacă am crezut dintotdeauna la alt nivel, adică spiritual, chiar şi pentru mine a fost prea ciudat ce am aflat azi. Şi chestia este că nu ştiu dacă să cred ce zice.

— Înţeleg. Cal a încuviinţat şi mi-a făcut semn să continui.

— Concluzia este că... mi-e ruşine să spun că am o criză de credinţă. Eu am fost mereu cea care spunea oamenilor să se încreadă în univers, să creadă într-o forţă superioară... şi uite, în seara asta sunt distrusă de teamă că tot ce a spus Chilly este doar imaginaţia vie a unui bătrân dus cu sorcova. Înţelegi?

— Da. Mă rog. Cal a dat farfuria deoparte. Hai să-ţi zic ceva! Glumesc *io* când zic că Chilly e nebun de legat, dar nu pot să spun că zace ceva rău în el. Mi-a spus tata că, pe vremuri, oamenii de-aici se duceau la el cu animalele, să le dea ierburi medicinale şi ca să le ghicească viitorul. Şi nu ştiu să fi călăuzit greşit pe cineva. Şi da, acum este bătrân şi nu-l vrea nimeni, nici pe el, nici ce zice, dar e om bun. Şi

el este singurul despre care aş putea crede că are un har de a vedea şi de a vindeca. În plus, este evident pentru toată lumea că te îndrăgeşte. Nu ţi-ar face niciun rău, Tig, zău!

— Ştiu asta, Cal, dar dacă a luat-o razna la bătrâneţe? Poate doar vrea să creadă că există o legătură între noi, că sunt fata despre care i s-a spus, că suntem rude într-un fel...

— Mi se pare că ţi-e cam frică să îl crezi. Ştii cât de cinic sunt, dar nici eu nu văd de ce te-ar minţi. Nu uita, este ţigan şi mii de oameni au avut încredere în talentele lor de clarvăzători. Iar dacă şi tatăl tău ţi-a spus asta, de ce să te îndoieşti?

— Pentru că mi-e frică, am şoptit cu sinceritate. Poate din cauză că este foarte personal... adică, familia mea biologică, din care mă trag... este copleşitor.

— Poate că într-o zi o să-mi spui ce-a zis Chilly despre familia ta, Tiggy, dar tot cred că ar trebui să te duci să vezi cu ochii tăi ce-o fi acolo.

— Da, dar nu pot să-mi iau tălpăşiţa şi să-mi las slujba, nu? Aşa cum e ea...

Mi-am dat ochii peste cap şi am mai luat o gură de vin.

— Conaşul o s-o scoată la capăt destul de curând. Trebuie doar să ai răbdare.

— Un alt lucru bizar pe care mi l-a spus Chilly de la început a fost că o să plec în curând. Adică, practic, pisicile o duc bine acum. Charlie o să se descurce mai bine dacă angajează pe cineva care să te ajute să te ocupi de moşie.

— De fapt, în câteva zile o să înceapă Lochie să lucreze aici. L-am sunat pe conaş şi a fost de acord.

— Cal, asta este o veste tare bună! Lochie pare exact genul de persoană de care ai nevoie.

— Să ştii că a fost de acord doar pentru că Lochie o să primească bani de la guvern printr-un program de ucenicie, dar mă bucur oricum. Aşa, se vede că eşti epuizată. Ce-ar fi să te culci devreme?

— Adică să-mi fac somnul de frumuseţe pentru Zed? Poate ar trebui să-mi scot cea mai bună lenjerie şi să-mi fac şi pedichiura.

— Da! Cal s-a ridicat. Am înţeles şi sunt de acord. Mă duc

la conac acum să-i spun lui Beryl că mâine ai treabă, bine?

— Dar atunci o să mă simt prost faţă de Beryl. Adică... nu-i vina ei şi pare stresată în perioada asta.

— Nu-ţi face griji, fată, mă descurc eu cu ea. Cal deja se îndrepta spre uşă. Fugi la culcare!

***

Am fost uşurată că am dormit fără vise şi m-am trezit a doua zi mult mai calmă. Cât timp am hrănit pisicile, am decis să-mi fac curaj şi să mă duc la conac, nu doar ca să iau legătura cu omul care mă sfătuia în privinţa elanului european, care încă nu-mi răspunsese la e-mail, ci şi să caut Sacromonte şi pe Lucía Albaycín pe internet. Abia atunci aveam să ştiu dacă Chilly mi-a spus adevărul.

— Te simţi mai bine azi? m-a întrebat Cal, când m-am întors.

— Da. Îmi cer scuze pentru aseară, nu eram în apele mele, dar astăzi n-am nimic. Mersi, ai fost minunat, Cal!

— Nu fi tâmpă! la fii atentă, ce-ar fi să vii cu mine azi? Mă duc în vâlceaua mare să număr căprioarele.

— Ca să le reduci numărul mâine?

— Îhî, da’ nu păţeşti nimica dacă vezi şi tu pe unde le place să se ascundă, aşa-i? Şi scapi toată dimineaţa în caz că Domnia Sa nu primeşte refuzul din partea lui Beryl.

— Deci i-ai spus?

— Cam da, s-a fost de acord. Aşa că mă duc în zece minute şi luăm cu noi şi mâncarea pentru Chilly. Apropo, se pare că *io-s* ăla de trebe să se ocupe de musafir, nu tu. M-a prins aseară când plecam de la conac, mi-a cerut să organizez o vânătoare şi să tragă la ţintă cât mai stă *p-aci.*

M-am gândit la ce mi-a spus Cal în timp ce-mi trăgeam pe mine hainele. Stăteam în curte şi l-am fluierat pentru Thistle, care a ieşit greoi din hambar. Şi-a pus vesel corpul deşirat pe bancheta din spate a maşinii Beryl. Apoi, înarmaţi cu binocluri, am mers încet cu maşina spre vâlceaua principală. Cal se oprea destul de des şi arăta spre nişte pâlcuri de copaci, sub care se adăposteau cerbii şi căprioarele în grupuri separate, de fiecare parte a văii.

— În curând o să înceapă să urce mai sus ca să pască, aşa că cel mai bun moment să le numărăm este la prima oră, mi-a explicat Cal, arătând spre un mic crâng care se

afla dincolo de pârâul îngheţat ce şerpuia prin vale. Câţi sunt acolo, Tig?

Mi-am reglat binoclul focalizând asupra crângului, unde se înghesuiau unul lângă altul şapte cerbi, apoi m-am uitat mai bine. Şi mai atent...

— Cal! Repede!

— Ce-i?

— Dumnezeule! Cred că văd un cerb alb, uite-acolo! în stânga!

Cal şi-a mutat privirea.

— Vezi? E chiar între ăia doi, puţin mai departe, în dreapta şi în spate.

— Nu *văz,* Tig! A lăsat binoclul după o vreme şi a dat din cap la mine. Asta se întâmplă dacă te uiţi prea mult la zăpadă. Începe să se mişte şi să ia forme ciudate în faţa ochilor tăi.

— Nu! Sunt singură că l-am văzut!

Fără să aştept răspunsul lui Cal, am ridicat şi deschis portiera, sărind afară. Odată ajunsă pe poteca îngustă, zăpada îmi ajungea până la genunchi, iar podul de lemn era un patinoar periculos. Am reuşit să-l trec şi eram cam la patruzeci de metri de crâng, când am ridicat din nou binoclul la ochi, însă probabil că cerbii îmi auziseră paşii scârţâind în zăpadă şi se făcuseră nevăzuţi printre copaci.

— La naiba! am înjurat încet. Te-am văzut, ştiu că te-am văzut!

M-am întors spre maşină şi l-am văzut pe Cal cu braţele încrucişate la piept. Mi-a aruncat o uitătură care sugera că eram ciudată.

— Deci l-ai văzut?

— Nu, a dispărut toată turma.

— Zău? a făcut cu sarcasm, înainte să pornim din nou. Asta se întâmplă dacă stai prea mult cu prietenul nostru ţigan. Curând o să vezi inorogi, toanto!

Câteva minute mai târziu, în faţa colibei lui Chilly, Cal a întins mâna ca să mă oprească să cobor din maşină.

— În situaţia dată, mai bine îi duc eu mâncarea azi. Stai aici!

Cât a fost Cal plecat, am închis ochii şi am văzut imaginea cerbului alb cu ochii minţii.

— Chiar l-am văzut, zău că l-am văzut! am şoptit.

Thistle şi-a pus capul pe umărul meu, compătimitor parcă. L-am mângâiat, pierdută în gânduri.

Cal s-a întors după zece minute şi m-a asigurat că Chilly părea bine şi că întrebase de mine. În timp ce ne întorceam spre casă, am auzit un bubuit pe cer şi am ridicat ochii spre un elicopter care survola vâlceaua foarte aproape de sol.

— Uau! Nu am mai văzut vreunul să zboare aici, am comentat.

— Probabil este o misiune de salvare a vreunui amărât care trebuie dus la spitalul din Inverness. A fost o noapte aprigă pe mare, aşa ziceau la starea vremii maritime.

Totuşi, când ne-am întors la căsuţă, am văzut elicopterul în mijlocul pajiştii din faţa conacului.

— Sigur a venit pentru Domnia Sa, a spus Cal, în timp ce coboram din maşină. Poate vrea să se ducă în oraş să cumpere o sticlă de brandy de calitate şi trabucuri.

Cinci minute mai târziu, în timp ce eu şi Cal ne încălzeam la o ceaşcă de cafea, cineva a bătut la uşa căsuţei noastre.

— Mda, zic că nu-i a bună, a mormăit el, şi s-a dus să deschidă.

— Tiggy este aici? a întrebat o voce cunoscută, cu accent.

— Da, a răspuns brusc Cal. O chem. Tig? Ai musafiri. Cal s-a întors spre mine şi a ridicat uşor din umeri. Mă duc în şopron.

— Bună, Tiggy! m-a salutat Zed. În timp ce el a intrat, Cal a ieşit, în ciuda faptului că-l imploram din priviri să rămână. Se pare că te-ai întors la timp.

— Pentru ce?

— Un tur pitoresc al zonei. Apoi luăm prânzul într-un locşor pe care-l ştiu în Aviemore. Este o staţiune de schi până la care facem jumătate de oră cu elicopterul.

— Ăăă... mersi, dar mi-e teamă că am treabă.

— Sigur ai o oră pentru pauza de prânz. Până la trei eşti înapoi, promit!

Era evident că nu auzise nimic din orice i-ar spus Beryl cum că nu eram disponibilă.

— Aşa, trebuie să-ţi pui astea pe tine.

Mi-a dat o pungă neagră de la Chanel.

— Ce-i asta? am reuşit să bâigui.

— Doar câteva lucruri pe care ţi le-am cumpărat şi adus cu elicopterul. Mi-am dat seama că este posibil să nu ai toată garderoba la tine. Du-te şi schimbă-te, te rog, ca să putem pleca!

Având în vedere că eram atât de şocată, încât nici nu ştiam ce să-i zic, am decis că cel mai bine era să mă retrag în camera mea şi să mă adun în linişte câteva clipe. Am închis uşa după mine şi m-am prăvălit pe pat cu sacoşa între picioare.

Am cedat de curiozitate, am deschis-o şi am scos diverse pachete, toate împachetate frumos în hârtie albă, cu o camelie albă legată de ele. În primul pe care l-am deschis era un pulover crem, similar cu cel pescăresc, dar din cel mai moale caşmir. În următorul pachet era o pereche de pantaloni din lână neagră, frumos croiţi. În al treilea şi cel mai mare pachet era o superbă geacă de schi matlasată, crem, iar în ultimul era o căciulă neagră de caşmir cu fular şi mănuşi care se asortau.

Mi-a venit să mângâi puloverul şi m-am simţit atrasă de un lucru atât de frumos. Putea fi al meu dacă...

Tiggy, vezi cum te porţi!

Mă uram pentru regretul pe care l-am simţit în timp ce puneam hainele la loc. Am tras aer în piept şi am ieşit să-l înfrunt pe Zed, alias Richard Gere în filmul *Frumuşica* – versiunea mea personală.

— Mersi că mi-ai luat toate astea, dar mi-e teamă că nu le pot accepta.

— De ce nu?

Aveam un milion de răspunsuri în cap şi fiecare dintre ele foarte dur. M-am abţinut doar pentru că ştiam că Charlie avea nevoie de banii lui Zed. I-am spus un penibil: „Pur şi simplu nu pot”.

— Foarte bine. Spre mirarea mea, a bătut din palme, aparent cu bucurie. Ai trecut primul test. Acum pot declara fără niciun dubiu că eşti complet diferită de orice femeie pe care am cunoscut-o vreodată.

— Zău? Simţeam cum mă cuprindea furia. Păi mă bucur că te-am făcut fericit trecând un test pe care nu ştiam că-l dau. Acum, te rog să mă laşi să-mi fac treaba pentru care

sunt angajată aici. M-am întors să plec, dar a făcut un pas şi m-a apucat de braţ.

— Tiggy! înţeleg că te-am enervat. Îmi pare foarte rău. Retrospectiv, îmi dau seama că a fost stupid s-o fac. Dar, mă rog, nu-ţi poţi imagina cum este să fii în locul meu.

— Nu, nu pot, am recunoscut înflăcărată.

— Adică femeile pe care le cunosc... Par probleme ale lumii capitaliste, dar niciodată nu ştiu dacă cineva mă place pentru mine sau pentru ce pot oferi.

Iar eu nu sunt deloc sigură că te plac pe tine.

— Mda, problemele capitalismului, am confirmat. Mai capitaliste de-atât nu se poate.

— Voiam doar să mă asigur că nu poţi fi cumpărată.

— Am înţeles... Ei bine, acum ştii, trebuie să plec.

— Da, normal. O să trimit elicopterul înapoi, a fost o idee ridicolă, dar voiam să zburăm împreună de la Kinnaird ca să ne putem cunoaşte mai bine. A fost cu bune intenţii, lartă-mă!

— Nicio problemă. Mersi oricum.

S-a îndreptat spre uşă, dar s-a întors.

— Există vreo şansă... adică dacă tot este elicopterul aici şi... este păcat, n-ai vrea să survolăm deasupra moşiei? Nu te simţi obligată! Promit, te aduc înapoi până la două!

Chiar mi-ar plăcea, ar fi uimitor să văd moşia de sus. Dar...

— Ăăă, nu, mersi, Zed! Mi-e teamă că, de fapt, urăsc elicopterele. Am fost nevoită să zbor când ne-am mutat din La Mole pe barca tatălui meu, în Saint-Tropez, şi mi s-a făcut rău. Scuză-mă, te rog! Chiar am treabă.

Şi cu asta m-am dus la uşă şi i-am ţinut-o deschisă. A înţeles în sfârşit şi, cu capul plecat, ca un şcolar care nu a fost cuminte, Zed a plecat.

Capitolul 16

A doua zi am deschis uşa casei şi am găsit pe preş un buchet de flori imens şi un plic cu numele meu. Le-am ridicat şi am intrat să deschid scrisoarea.

Am desfăcut coala de hârtie din plic şi m-am uitat cu atenţie la scrisul frumos, cu cerneală.

Conacul Kinnaird 5 ianuarie 2008

Draga mea Tiggy,

Un gest simbolic prin care îmi cer încă o dată scuze pentru comportamentul meu grosolan şi nesocotit de ieri.

Putem s-o luăm de la capăt, te rog?

Zed

Am pufnit la Thistle în drum spre conac.

— Bună dimineaţa, Tiggy! m-a întâmpinat Beryl, când am intrat în bucătărie unde prăjea bacon. Cum te simţi?

— Bine, mulţumesc! Am venit după mâncarea lui Chilly. Ah! O fi cumva biroul disponibil? Trebuie să-mi verific e-mailul.

— Da, cu toate că, în mod normal, musafirul nostru este la centrul de comandă începând cu ora nouă, aşa că în locul tău, m-aş grăbi.

— Mersi, am zis şi m-am îndreptat spre birou, închizând uşa bine după mine.

— Aşa, am murmurat, căutând pe Google „Lucía Albaycín”.

Roata Morţii se învârtea insuportabil de lent, în timp ce computerul făcea tot posibilul să mă conecteze la ceea ce putea fi trecutul meu.

Până la urmă, am reuşit să descarc informaţiile care se desfăşurau ca un pergament modern pe monitor. Am deschis primul link, care era o pagină Wikipedia, ceea ce nu putea însemna decât că Lucía fusese celebră şi, astfel, ceea ce-mi spusese Chilly despre ea nu fusese doar imaginaţia lui. Pe de altă parte, putea fi instructor de echitaţie în America de Sud, dar...

Exact în clipa în care se încărca site-ul şi eu observam o fotografie alb-negru ademenitoare cu numele ei şi jumătate dintr-o frunte, am auzit uşa deschizându-se în spatele meu. Am apăsat „prinţ” şi am minimizat fereastra.

— Bună dimineaţa, Tiggy! Te-ai sculat cu noaptea-n cap!

Înainte să apuc să mă întorc, am simţit două mâini care se aşezau uşor pe umerii mei. M-am cutremurat.

— Tremuri? m-a întrebat.

— Da. Cred că răcesc, am minţit şi m-am ridicat imediat.

— Durează mult? Trebuie să trimit un e-mail urgent.

— Nu, tocmai scot ceva la imprimantă şi sunt gata.

— În cazul ăsta, mă duc să mănânc până atunci.

Mi-am luat paginile din imprimanta de sub birou, mulţumită să văd o fotografie granulată cu femeia despre care-mi povestise Chilly şi numele scris în partea de sus: „Lucía Albaycín – Dansatoare de flamenco”.

Înfiorată de nerăbdare, m-am abţinut să citesc imediat. În schimb, am ieşit din birou şi apoi pe uşa din spate.

L-am prins pe Cal tocmai când se pregătea să plece şi am sărit în maşină lângă el.

— Ce cauţi aici?

— Îl evit pe Zed şi fac autostopul spre coliba lui Chilly, am spus, arătând spre cutia cu mâncare pe care o ţineam în braţe. Mă întrebam dacă nu cumva putem trece pe lângă crângul la care mi s-a părut că am văzut...

— Ştii bine pe unde mă duc spre Chilly, a suspinat Cal. Nu ajungi nicăieri cu visul ăla al tău. Dacă există un cerb alb la Kinnaird, jur că o să alerg gol în zăpadă cu o bucată de *haggis* să-mi acopere ruşinea.

— Abia aştept, am răspuns. Că-ţi zic de pe-acuma, Cal, ştiu ce-am văzut.

— Şi eu îs sigur că cerbul dansa cu zânele în crâng.

Cal a râs cu poftă atunci când s-a deschis portiera din spate şi eu m-am întors spre Lochie, care urca, trântind portiera după el.

— Neaţa, şi ţie, şi ţie!

— Bună, Lochie! Mă bucur să te revăd.

— Bună, Tiggy!

Mi-a zâmbit călduros şi am pornit spre crâng.

Cal s-a catadicsit să oprească de cealaltă parte a crângului fără să-i reamintesc şi am sărit din maşină, ştiind că avea multă treabă şi că nu era impresionat de fantezia mea, aşa cum o considera.

Am trecut podul şi mi-am îndreptat binoclul spre crâng, dar ajunsesem prea târziu, căci cerbii urcaseră deja mai sus pe pantă.

— Deci? m-a întrebat Cal, în timp ce porneam de-acolo.

— Nu, dar putem veni mai devreme mâine? l-am implorat. Înainte să urce dealul la păscut.

— Bine, măcar de te-aş convinge aşa că ai vedenii, a consimţit el. Hai să te duc la Chilly, că *io* şi Lochie *trebe* să numărăm căprioare şi să reparăm garduri.

— Cal! Poate-i mai bine să-i duci tu mâncarea lui Chilly. E mai puţin probabil să te convingă să rămâi, am sugerat, când ne apropiam de coliba lui. Spune-i că mă duc mâine la el, am strigat pe geam. Transmite-i toate cele bune!

***

După-amiază am răscolit prin dulapuri să găsesc ingredientele pentru un *curry* pe care i-l promisesem lui Cal de-o veşnicie. În ultimul timp fusese răbdător cu mine şi am hotărât să-i mulţumesc. Pentru că lipseau cam toate cele necesare, am sărit în Land Roverul disponibil şi am dat fuga la Tain să iau provizii.

— Bună, Cal! l-am salutat pe seară, când s-a întors acasă. Ai avut o zi bună?

— Foarte bună, mulţumesc! Lochie este o comoară, mult mai puternic decât pare şi chiar ştie ce face.

— Ce bine! am spus, în timp ce el, fără să mai zică nimic, s-a dus spre baie.

Spre mirarea mea am auzit apa curgând la robinet. În mod normal, Cal, ca un domn ce era, mă lăsa pe mine să fac prima baie.

Poate a căzut în caca de căprioară, mi-am spus, întorcându-mă în bucătărie ca să mă ocup de *curry.* Trecuseră cincisprezece minute şi Cal nu ieşise, aşa că am bătut şi de după uşă am simţit un parfum plăcut de loţiune după bărbierit.

— *Curry* este gata în zece minute, bine? Ţi-am spus că ţi-l fac şi ţi l-am făcut, am strigat.

Uşa s-a deschis şi Cal a ieşit în halat, proaspăt bărbierit.

— Tig, doar ţi-am spus că-i seara mea cu Caitlin, nu? Mă duc la Dornoch.

— Ah! Desigur! Uitasem complet. Lasă, *curry* este mai bun după douăzeci şi patru de ore. Îţi păstrez pentru mâine.

— Mersi şi scuze, Tig!

— Nu-i nimic. M-am ţinut după el până la dormitor, unde s-a dus să se îmbrace. Şi curând chiar ar trebui s-o aduci pe Caitlin la cină. Mi-ar plăcea s-o revăd.

— Aşa fac.

Mi-a închis uşa în nas şi a ieşit zece minute mai târziu îmbrăcat cu o cămaşă în carouri şi blugi curaţi, foarte atipic pentru el.

— Te întorci astă-seară? l-am întrebat, ca o cloşcă.

— Dacă-i senin, da. Pa, Tig! Şi-a pus haina pe el. Să nu dai de belele în lipsa mea.

— Ha! am exclamat, hrănind-o pe Alice. Aş vrea eu! O să-l las pe Thistle înăuntru, am adăugat, simţindu-mă ca o rebelă. Am deschis uşa să-l strig şi m-a izbit o rafală de aer rece, sub zero grade. Haide, dragule! am încurajat câinele.

— Ce întâmpinare plăcută! s-a auzit o voce.

Thistle venea agale, urmat o clipă mai târziu de un bărbat.

— Bună, Zed! am spus, cu inima strânsă. Ai nevoie de ceva?

— Da. De cineva cu care să împart sticla asta foarte bună de Château-Neuf-du-Pape într-o seară geroasă de iarnă. Miroase bine, a observat, adulmecând. Aştepţi pe cineva? L-am văzut pe Cal plecând.

— Nu, doar am hotărât că am chef de *curry,* am răspuns, fără să găsesc vreun motiv – pe lângă o mitocănie ostentativă – să nu-l invit pe Zed în casă. Eşti bine-venit să bei cu mine.

A trecut pragul, dar Thistle s-a aşezat în faţa mea, zbârlit şi mârâind ameninţător.

— *Scheiße!*[42] Stăpâneşte-l! a murmurat Zed, făcând un pas în spate.

— Sst, Thistle! Nu-i nimic, am spus, punând mâna pe spatele câinelui. Nu ştiu ce i-a venit, de obicei e calm şi blând...

— În mod evident, nu a fost disciplinat, mi-a tăiat-o Zed.

— Thistle! Dacă nu încetezi, te scot afară, i-am şoptit la ureche, în timp ce câinele continua să mârâie.

Mă simţeam îngrozitor de neloială protectorului meu canin, dar, cum mă temeam că Zed avea să i se plângă lui Cal sau lui Charlie din cauza lui, l-am scos în curte. Zed a intrat şi eu am închis uşa. Mă gândeam ce alegere nefericită făceam. Am încercat să nu ascult scâncitul

[42] „Rahat” (în limba germană în original).

persistent de afară.

Zed m-a urmat în bucătărie, l-am dat tirbuşonul antic, care era îndoit şi care necesita o adevărată îndemânare. M-am uitat cum s-a chinuit cu el înainte să toarne lichidul de culoarea rubinului în două pahare.

Ca de obicei, a adulmecat, a rotit paharul, apoi a sorbit şi a dat capul pe spate, clătindu-şi gura cu vinul înainte să-l înghită.

— Foarte bun, a anunţat. Probabil că merge perfect cu curry.

— Este o aluzie? Dacă da, îţi dau, dar te avertizez că este vege tarian. Şi-apoi, sunt sigură că are Beryl ceva delicios pentru tine la conac.

— Beryl este liberă în seara asta, aşa că au adus servitoarea tâmpă să-mi încălzească nişte supă, a spus Zed cu dispreţ. Până şi curry-ul tău sună mai bine.

— Ăăă, mersi... Mă rog, nu doare să încerci. Şi eu mor de foame.

— Pot să te ajut cu ceva? m-a întrebat.

— Probabil mai trebuie puse lemne de foc, am răspuns.

În timp ce ieşea din bucătărie, mi-a trecut prin minte că probabil nu ştia cum. Sigur avea un sclav pentru asta.

— Şi? Unde ai făcut universitatea? l-am întrebat.

Nu ştiam ce altceva să spun când ne-am aşezat la masă.

— La Sorbona, în Paris. Mi-am dat seama acum câteva seri de ce-mi pare cunoscut numele tău. Am fost coleg cu sora ta, Maia.

— Zău?

— Da. De fapt, am fost împreună o vreme. Nimic serios, dar îmi amintesc bine că mi-a spus despre cele cinci surori adoptate ale ei, cu nume ciudate. Am terminat universitatea, ea mai avea un an, aşa că nu am ţinut legătura.

— Nu mi-a spus nimic despre tine, dar nici nu ar fi făcut-o. Ţine foarte mult la intimitatea ei.

— Asta-mi amintesc. Era totuşi o scumpă. Şi incredibil de frumoasă, evident.

— Da, din toate cele şase, pentru asta este cunoscută.

— Şi tu pentru ce eşti cunoscută?

— Ah! Eu sunt aia sensibilă. Am rânjit. Mi se spune „sora

spirituală”.

— Adică eşti vrăjitoare?

— Dacă da, sunt fără prihană. De fapt, asta-i o parte din problema mea. Nu vreau să rănesc pe nimeni, am subliniat.

— Aminteşte-mi, te rog, zic bine că şi Electra este una dintre surorile D’Apliese?

— Este sora mea mai mică, cea mai mică. O cunoşti şi pe ea?

— Sigur că ni s-au întâlnit drumurile în New York, la evenimente de caritate şi altele de genul ăsta.

— Da, se ocupă destul de mult cu asta. Tu?

— Mai demult. Era distractiv, aşa că de ce nu?

— Sunt exact genul de lucruri pe care le detest, m-am strâmbat. Spaţii mari, pline de oameni fără noimă, care se pupă în aer ca să fie fotografiaţi şi să apară în reviste.

— Stai aşa, Tiggy! Zed a ridicat mâna. Nu poţi să îi bagi pe toţi în aceeaşi oală.

— Ba da, sincer. Electra este o carcasă superficială în ultimul timp şi cred că din cauza peisajului monden în care îşi duce traiul.

— Poate nu locul, ci compania este de vină, a sugerat Zed.

— De fapt, locul este cel mai important pentru mine acum, nu compania, am zâmbit.

— Păi, aşa cum tu zici că deteşti petrecerile cu celebrităţi, eu nu aş putea rezista aşa izolat aici. Recunosc că îmi pierd repede concentrarea şi răbdarea îmi lipseşte cu desăvârşire. La Kinnaird îmi înfrunt fricile: internet limitat, distanţa de cel mai apropiat oraş, niciun eveniment social, fără oameni... în afară de tine, desigur, Tiggy. Măcar tu eşti o companie excelentă.

— Mersi, deşi Kinnaird pare un chin după descrierea ta. Adică nu o duci tocmai modest aici, nu? Conacul este frumos şi ai internet, oricât de prost merge.

— Ai dreptate, a consimţit Zed. Sunt un răsfăţat. Zi-mi, ce face tatăl tău? Maia vorbea cu drag de el.

— Din păcate, a murit în iunie, anul trecut. Toate l-am adorat şi pierderea lui a fost o mare lovitură.

De data asta m-am abţinut să nu turui cum credeam eu că nu murise de fapt – chiar nu mi-l imaginam pe Zed să

aibă veleităţi spirituale.

— Îmi pare rău pentru pierderea ta, Tiggy! Şi tata a murit recent, a spus Zed încet. Tehnic avea cancer, dar, fiindcă nu fusese o zi bolnav în viaţa lui, curând după ce a fost diagnosticat cu cancer terminal, a plecat cu iahtul şi s-a sinucis.

— Of, Zed! Ce groaznic! îmi pare rău.

— Probabil a fost mai bine aşa, era foarte bătrân, peste nouăzeci de ani şi o dusese foarte bine. Până la capăt a stat la biroul din New York.

— Cu ce se ocupa?

— *Lightning Communications,* compania pe care am moştenit-o eu. Lucram de câţiva ani pentru el şi mi-am imaginat că eram pregătit, dar este cu totul altceva când iei tu deciziile.

— Cum îl chema pe tatăl tău? l-am întrebat.

— Kreeg, iar Eszu este numele nostru de familie. Poate ai auzit de el. Apărea mereu în ziare, în câte o poză la un eveniment social sau la televizor unde îşi dădea cu părerea în diverse situaţii. Era un personaj influent, asta-i cert. Şi? Tatăl tău cu ce se ocupa?

— Nu prea ştiu. Călătorea mereu când eram noi mici, dar ne ţinea departe de afacerile lui. Zicea că la Atlantis, casa familiei noastre din Geneva, nu voia decât să petreacă timp cu noi.

— Tata m-a dus la birou când eram foarte mic, aşa mi-a spus mama. Şi de-atunci n-am mai plecat, mi-a zâmbit Zed trist. Am avut foarte multe de rezolvat, mai ales în ultimele câteva luni.

— Îmi imaginez. Mama ta mai trăieşte?

— Din păcate, nu, deşi era cu treizeci de ani mai tânără ca tata. El îi zicea mireasa-copil. Au divorţat când eram adolescent şi s-a dus o întreagă luptă pentru mine în tribunal. A câştigat tata, ca întotdeauna – cu toate că nu ştiu de ce s-a obosit să obţină custodia, când tot ce făcea era să mă trimită la internat. Mama a murit într-un accident de schi când avea patruzeci şi ceva de ani. Tragic, serios! Iartă-mă, Tiggy! Habar n-am de ce-ţi spun toate astea, dar mulţumesc că mă asculţi. Şi-a aşezat mâna peste a mea. Şi mulţumesc pentru cină, a fost neaşteptat de bună.

— Cu plăcere! îmi place să gătesc. Când eram mică, stăteam cu orele în bucătărie cu Claudia, menajera noastră. M-a învăţat să fac tot soiul de mâncăruri delicioase de legume.

— „Menajeră”? a zâmbit Zed şi mi-am dat seama că iar mă dădusem de gol.

— Te rog, Zed, putem s-o lăsăm baltă cu subiectul ăsta?

— Sigur, ia zi! S-a aplecat în faţă. Care este slujba visurilor tale?

— Am vrut dintotdeauna să mă duc în Africa, să lucrez cu vânatul mare de-acolo, am spus.

— În ce specialitate?

— Conservare în principal, în asta m-am specializat la zoologie. Deşi mi-am dat seama de curând că mă interesează şi să mă ocup direct de animale.

— Ca veterinar adică?

— Poate.

— Ca bani, este mult mai sexy conservarea.

— Nu mă interesează partea „sexy”, Zed, ci doar să ajut cu priceperea mea, am spus, ridicându-mă să strâng masa.

— Dar eşti fără doar şi poate sexy, a răspuns, ridicându-se şi el şi venind după mine în bucătărie. Mi-a luat castroanele din mâini, le-a aşezat şi m-a luat în braţe. Pot să te sărut?

Înainte să apuc să răspund, şi-a lipit buzele de ale mele. Eram în stare de şoc şi mă zbăteam să scap.

— Bună seara!

Cal stătea în uşă, cu un strat de zăpadă pe căciulă, ca Yeti, omul zăpezilor. Mâna care-mi ţinea spatele ca în menghină s-a relaxat imediat.

— V-am întrerupt? a întrebat Cal inocent.

— Nu! am spus repede, ducându-mă spre el. Zed tocmai pleca, nu-i aşa?

— Păi, sper că nu din cauza mea. Îmi pare rău că am deranjat, dar s-a împotmolit maşina. A trebuit să merg pe jos câţiva kilometri până aici. Îmi trebuie o ciocolată fierbinte să mă încălzesc. Vrei şi tu? l-a întrebat pe Zed, în timp ce îşi scotea hainele ude leoarcă.

— Nu, mulţumesc! Zed înţelesese. Bun, păi, atunci plec. Mulţumesc pentru *curry,* Tiggy! Noapte bună!

Uşa s-a trântit după el.

— Doamne! Slavă Domnului că ai venit la timp! am spus, prăbuşindu-mă pe canapea, şocată şi uşurată în acelaşi timp.

— Păi, mă bucur că eşecul serii mele cu iubita mea are avantajele ei, a răspuns Cal sarcastic, ducându-se în faţa focului. Să înţeleg că nu ţi-a plăcut avansul?

— Nu, clar nu, am gâfâit, sincer speriată. Pur şi simplu, a pus mâna pe mine!

— E clar că s-a amorezat de tine.

— M-am simţit ca o căprioară vânată.

— Tig! Acuma-s *aci* să te apăr. Mă duc să-mi pun nişte haine uscate, dar vorbim dimineaţă, da?

— Bine, mersi, Cal!

N-am pus geană pe geană noaptea aia, îl tot vedeam pe Zed încercând să-mi deschidă fereastra cu o rangă şi să sară pe mine ca să-şi facă damblaua.

„Haide, Tiggy!” mi-am zis a doua zi, coborând ameţită din pat. „N-a făcut decât să încerce să te sărute, nu să te violeze. Este evident că s-a obişnuit să facă primul pas.”

Dar dacă nu intra Cal la timp?

— Pari răvăşită, a remarcat Cal, când ne-am întâlnit în bucătărie lângă ceainic.

— Aşa mă simt, am suspinat. Vreau toate draperiile trase, ca să ştiu că nu stă cu ochii pe mine.

— Măi, *femme fatale*[43]*,* ai cam dat de bucluc!

— Nu-i amuzant, Cal, zău că nu-i! Nu ştiu de ce, dar mă sperie.

— Păi, aş zice că, dacă se prinde că n-are nicio şansă şi nu te poate cuceri, şarpele ăsta bătrân o să se târască la loc în văgăuna din care a ieşit.

După ce a plecat Cal, m-am aventurat afară, am văzut că zăpada se adunase după ce ninsese toată noaptea, aşa că am decis să iau Land Roverul şi să mă duc la pisici. Dacă era aşa rău aici, în vâlcea sigur îmi trecea de genunchi. Evident, pisicile nu ieşeau la joacă, aşa că m-am întors acasă, am aprins focul, am luat paginile despre Lucía Albaycín şi m-am dus cu ele la şemineu, în parte pentru că

[43] Femeie fatală (în limba franceză în original).

voiam să citesc tot ce puteam despre ea, înainte să mă duc azi la Chilly, dar şi pentru că mă împiedica să mă gândesc la Zed.

În mod cert, versiunea Wikipedia despre prima parte a vieţii Luciei şi despre faima pe care o căpătase se potrivea cu ce-mi povestise Chilly. Şi, pentru că el nu ştia să citească şi nu cred că dăduse vreodată cu ochii de un computer, era puţin probabil să fi inventat orice detaliu. Am citit până acolo unde dansase la *Barde Manquetm* Barcelona şi am hotărât să mă opresc. Era mai bine să-mi spună chiar Chilly, dar cel puţin acum ştiam că puteam verifica povestea şi că eram într-adevăr rude.

„Aşa deci!" mi-am spus în oglindă. „Se pare că ai pe bune sânge de ţigan. Şi, în multe feluri, asta explică o grămadă de lucruri", m-am gândit, în timp ce mă duceam spre conac să iau mâncarea pentru Chilly.

În drum spre coliba lui, m-am mai oprit o dată lângă crâng ca să mă uit după cerbul alb, dar era pustiu, aşa că mi-am văzut de treabă.

În mod neobişnuit, când am deschis uşa colibei, Chilly nu era pe scaunul lui. În schimb, dormea şi înăuntru era ger. M-am dus tiptil la pat, ştiind că nu murise datorită faptului că mormăia şi murmura în somn.

— Chilly? Te simţi bine? am întrebat, uitându-mă la el.

A deschis un ochi, s-a uitat urât la mine, apoi m-a gonit cu un gest al mâinii. Tuşea nu s-a oprit şi părea că se sufoca.

— Hai să te ridicăm în fund, Chilly! i-am spus speriată. Poate ajută.

Era prea ocupat cu tuşea ca să mă oprească, aşa că l-am apucat de umeri şi l-am săltat cu tot cu pernă. Era uşor şi moale ca o păpuşă de cârpă şi, când i-am atins fruntea, am observat că ardea.

Întocmai ca Felipe... m-am gândit.

— Chilly, eşti bolnav! Tuşeşti îngrozitor şi am de gând să chem doctorul prin staţie.

— Nu! Mi-a arătat cu un deget tremurând spre dulap. Foloseşte ierburi. Îţi zic eu ce să fierbi, a spus răguşit.

— Serios? Cred că este momentul să primeşti ajutor medical ca lumea.

— Ori faci ca mine, ori pleci.

Mă privea cu ochii deja înroşiţi, în flăcări. A urmat altă criză de tuse şi i-am adus un pahar cu apă şi i-am dat să bea.

Chilly mi-a dat instrucţiuni, aşa că am luat anason, chimen, cimbru şi eucalipt din dulap, am aprins aragazul şi am pus apa şi ingredientele în oală. Le-am lăsat să fiarbă la foc mic, apoi am scos o cârpă curată din dulap, am umezit-o şi m-am dus să i-o pun pe frunte, exact cum făcea Ma când eram mică şi bolnăvicioasă.

— Am avut astm foarte grav când eram mică, i-am spus. Mereu tuşeam îngrozitor.

— Mai vine o boală peste tine, a murmurat, dându-şi ochii peste cap, cum făcea în momentele lui clarvăzătoare.

A aţipit, iar eu m-am aşezat lângă patul lui, gândindu-mă la ce-mi spusese şi sperând că se referea la o răceală. M-a izbit şi gândul să aflu despre celebra mea bunică, dar mama cine fusese? Şi dacă Lucía Albaycín fusese o asemenea vedetă la maturitate, însemna şi că fusese bogată, aşa că bănuiam că nu din cauze financiare mă dăduse spre adopţie.

Ierburile şi condimentele, care umpluseră coliba cu un miros aproape antiseptic, făcuseră apa maronie. Am luat oala de pe foc şi am turnat fiertura în cana de tablă a lui Chilly.

— Chilly, e gata! Trebuie să se trezeşti să bei.

Nu s-a putut ridica de tot, dar am reuşit să-i duc cana la gură şi a sorbit câte puţin din ea, până a golit-o.

— Să fii bine, Hotchiwitchi!

A zâmbit, m-a bătut uşor pe mâna şi a închis ochii din nou. M-am hotărât să aştept o oră ca să văd dacă îşi face efectul poţiunea şi îi scade febra, iar dacă nu, urma să îl chem pe Cal prin staţie, ca să aducă medicul.

Afară ningea din nou, iar fulgii mascau lumina la ferestrele mititele, adunându-se pe pervaz. Mă întrebam, încă o dată, cum naiba reuşise Chilly să supravieţuiască toţi anii ăia singur acolo. Dar ar fi zis că nu era singur, că îi vorbeau copacii, vântul şi păsările care-i ţineau companie.

Era interesant că cei mai mulţi oameni pe care-i cunoşteam nu suportau liniştea. O sufocau cu muzică,

televizor sau conversaţii. Mie-mi plăcea însă, pentru că puteam să aud liniştea, care, sigur, nu era tocmai linişte, ci un amestec de sunete ale naturii: păsări care cântau, frunzele care foşneau în copaci la orice briză, vântul şi ploaia... Am închis ochii şi am ciulit urechile, ascultând atingerea fină a fulgilor de nea care cădeau pe ferestre, ca nişte zâne care cereau să intre.

Probabil că am adormit şi eu, extenuată cum eram după noaptea trecută, căci înainte să-mi dau seama, am simţit o mână pe braţ.

— Hotchiwitcih, gata febra! Mai dă-mi şi pleacă!

Se întunecase şi am întins mâna să-i iau temperatura lui Chilly. I se răcise fruntea ca şi-a mea şi am observat că i se limpezise privirea şi se uita la mine cu un soi de afecţiune. A tuşit şi i-am auzit huruiala profundă din piept.

— Da, bine, dar nu-mi place cum sună tuşea ta, Chilly, am răspuns, ridicându-mă şi ducându-mă la dulap. Mi se pare că îţi trebuie un inhalator şi poate nişte antibiotice.

— Medicamente de om sunt otravă! a spus pentru a nu ştiu câta oară.

— Medicamentele salvează nenumărate vieţi, Chilly! Nu ştii în ce secol trăim?

— Uită-te la mine! Chilly s-a bătut slăbit în piept, ca un Tarzan antic. Mă descurc fără ele!

— Adevărat, dar ştim că tu eşti special, am spus, aprinzând aragazul ca să încălzesc poţiunea urât mirositoare.

Chilly a tăcut, ceea ce era neobişnuit. Apoi a început să vorbească.

— Şi tu eşti specială, Hotchiwitchi! O să vezi tu!

M-am încumetat să ies în zăpadă, întrebându-mă dacă o să mai găsesc drumul spre casă sau o să rămân acolo peste noapte. Am adunat nişte buşteni pentru foc şi am adus staţia radio din Land

Rover. Când a fost gata fiertura, i-am ţinut cana lui Chilly să bea din ea.

Mi-a refuzat ajutorul şi a ţinut-o singur, tremurând uşor, dar era limpede că se simţea mai bine ca înainte.

— Du-te acasă înainte să se întunece! Vreme rea.

— Îţi las staţia radio, Chilly! Ştii s-o foloseşti?

— Nu. Ia-o! Dacă e să mă duc, mă duc.

— Chilly! Dacă vorbeşti aşa, nu plec nicăieri.

A rânjit văzându-mi expresia, apoi a clătinat din cap.

— Hotchiwitchi! Nu mi-a sunat ceasul. Dar când e să sune... M-a apucat brusc de mână. O să ştii.

— Nu spune asta, Chilly, te rog! Dacă eşti sigur, ar fi bine să plec înainte să se facă beznă. Mă întorc mâine la prima oră să te văd. Orice-ai zice, îţi las staţia. Doar apeşi pe orice buton şi eu sau Cal o să răspundem. Promiţi?

— Promit!

Afară începuse viforul de-a binelea şi îmi bubuia inima într-un mod ciudat, în timp ce mergeam cu Beryl prin perdeaua de zăpadă. Am oprit brusc maşina ca să-mi dau seama care e drumul şi unde e poleiul acoperit de un strat de omăt. Ştiam că, dacă mă abat din drum, apa îngheţată nu putea ţine greutatea maşinii.

„Mama dracului!” Mi-a crescut pulsul şi am hotărât să încerc să mă întorc la Chilly până se domolea vijelia, dar mi-am dat seama că nici asta nu mai puteam face, pentru că râul era poate la câţiva centimetri în stânga şi puteam intra cu spatele în el.

„Şi ai şi lăsat staţia la Chilly, femeie proastă!” m-am admonestat singură, clănţănind din dinţi, de frig şi de frică.

Tocmai când mă resemnam că urma să mor îngheţată încet-încet, am zărit două faruri aprinse în depărtare. Cinci minute mai târziu, a apărut Rangé Roverül lui Zed lângă maşina mea. Eram uşurată şi trepidam când a coborât şoferul şi a venit spre mine.

— Slavă Domnului! am exclamat şi eu, şi Cal, în timp ce îmi deschidea portiera.

— De ce n-ai zis nimic prin staţie? m-a întrebat.

M-a cărat pur şi simplu la maşina nouă şi confortabilă şi a dat căldura la maxim.

— Am lăsat-o la Chilly. Era bolnav, am spus.

Cal a întors maşina şi a pornit, cu ştergătoarele pe viteză maximă.

— Doamne, Tig! Ştii bine că prima regulă aici este să ai mereu staţia la tine! Ştii ce îngrijorat am fost că n-ai răspuns? Puteai să mori aici! E un miracol că te-am mai găsit!

— Îmi pare rău.

Aveam mâinile şi picioarele îngheţate şi mă gâdilau pe măsură ce începeau să se încălzească.

— Când am văzut că nu mai vii, m-am dus la Zed şi l-am implorat să-mi dea maşina lui cea nouă şi performantă. Aş putea zice că bucata asta de oţel ţi-a salvat viaţa.

— Mă duc mâine să-i mulţumesc. Şi ţie îţi mulţumesc, Cal! îmi pare tare, tare rău, am adăugat.

M-a ajutat să cobor din maşină şi să intru în casă. Mai târziu, Cal mi-a burduşit patul cu pături, mi-a făcut un grog fierbinte şi mi-a adus o sticlă cu apă fierbinte. Mă gândeam ce norocoasă eram să-l am. Ce spirite călăuzitoare? Parcă aveam propriul salvator pe pământ.

Capitolul 17

Am fost uşurată că singurul efect pe care l-am suferit după noaptea petrecută în viscol a fost o răceală, care s-a lăsat în cele din urmă cu o tuse nesuferită.

— Iar a avut Chilly dreptate, i-am spus lui Cal la micul dejun, câteva zile mai târziu. A zis că o să mă îmbolnăvesc. Ce mai face?

— Ah! Nu mai are nimic. Însă e îngrijorat pentru tine.

— N-am nimic, zău! am răspuns, deşi mă simţeam slăbită, probabil din cauza tusei şi a strănutului. Tu eşti bine? l-am întrebat. Ai fost cam tăcut în ultimele zile.

— Nu, Tig, nu-s! Conaşul mi-a promis că vine în vizită astăzi şi iar mă amână. Aveam ditamai lista cu lucruri pe care voiam să le discut cu el, inclusiv să o înlocuim pe Beryl.

— Bănuiesc că te referi la maşină, nu la menajeră, l-am zâmbit.

— Ha! Nu-i de râs, Tig! Dacă nu te găseam în seara aia, cum Beryl nu are încălzire, puteai să faci hipotermie şi să mori. La fel şi coliba asta de gheaţă. Mi-a spus Caitlin că trebuie să cer sistem de încălzire ca lumea. „Da-da, i-am spus, tot bugetul se duce pe casa aia pretenţioasă, ca s-o mulţumească pe doamnă şi pe oaspeţi.” Şi nu-i drept faţă

de personal.

— Cal Mackenzie, reprezentantul moşiei Kinnaird, am comentat sarcastic.

— Înainte să mă întorc la gropile din drum, îl sun să rezerv o discuţie telefonică. Nu mai scapă el, Charlie, de responsabilităţi.

— Poate îl poţi întreba şi de mine, dacă tot vorbeşti cu el. Nu am mai nimic de făcut decât să arunc carne animalelor şi, hai să fim serioşi, Lochie poate face asta de-acum încolo.

— Da, da' nu te las *io* fără slujbă, Tig! a mai spus, înainte să plece.

O jumătate de oră mai târziu, am aprins focul şi m-am aşezat pe canapea cu Thistle. Eu citeam o carte, iar Thistle sforăia de se cutremurau pereţii. Am observat că respira mai zgomotos ca de obicei şi că a tuşit de câteva ori în somn.

— Sper că nu ţi-am dat răceala, am spus, mângâindu-l pe urechi ca să-l liniştesc.

S-a auzit o bătaie puternică în uşă şi Thistle a sărit de pe canapea şi a început să mârâie.

— La picior! i-am ordonat şi a venit şovăitor la mine. Şezi!

Am deschis uşa şi am dat de Zed.

— Bună! am spus, ştiind că trebuia cel puţin să-i mulţumesc. Intră!

— Nu păţesc nimic? a întrebat, în timp ce Thistle mârâia încet.

— Îi aduc lesa şi-l ţin legat, am spus, nevrând să-l scot afară după ce se întâmplase ultima oară. Hai, Thistle!

Am luat lesa din cuierul de lângă uşă şi i-am prins-o la zgardă. Apoi l-am tras spre canapea.

— Mai întâi, mulţumesc foarte mult că i-ai împrumutat lui Cal maşina ca să mă salveze, am spus în timp ce mă aşezam. Şi, de asemenea, pentru astea. Am arătat spre florile de pe pervaz, care apăruseră în prag cu câteva zile în urmă. M-au înveselit.

— Da? Atunci mă bucur. Aşa! Am auzit că, până la urmă, conaşul nu mai vine azi la Kinnaird. Păcat, abia aşteptam să-l văd, a continuat, aşezându-se timid pe scaunul de lângă foc, cu ochii la Thistle.

— Şi eu, şi Cal aveam multe de discutat cu el, am răspuns.

— Cred că-i greu când nu-i şeful aici, aşa-mi imaginez.

— Da, poate fi, dar Charlie mai are o slujbă, este chirurg cardiovascular în Inverness. Aşa că şi lui îi e greu.

— Singurul lucru pe care l-am învăţat de la tata a fost să nu fac mai multe lucruri deodată, să mă concentrez la un singur lucru pe rând şi să depun toată energia în el, a murmurat Zed.

— Charlie nu prea are de ales acum. Doar nu îşi poate lăsa pacienţii, nu?

— Şi angajaţii de-aici? De când am ajuns la conac, a fost clar că sunt prea puţini oameni şi că n-au căpitan la bord, că nu are cine cârmi. Chiar dacă fizic sunt aici, la Kinnaird, petrec cel puţin şase ore pe zi – uneori mai mult – comunicând cu personalul meu, prin telefon sau e-mail.

— Charlie nu prea poate face asta în timpul unei operaţii pe cord, am spus, cu un ton defensiv.

— De acord. Aşadar, trebuie să decidă ce vrea să facă şi asta cât mai curând. M-am uitat pe registrele contabile ale moşiei acum câteva zile şi merge în mare pierdere. De fapt, este falit.

— Cum naiba te-ai uitat la contabilitate? l-am întrebat îngrozită.

— Poţi accesa orice online, dacă ştii unde să te uiţi. Este o companie SRL, înregistrată la registrul comerţului.

— Aha!

Tot nu explica motivul pentru care căutase de fapt.

— Şi cât îţi cere contractul să rămâi aici?

— Trei luni, dar Charlie a zis că termenul se poate extinde.

— Aha! Verificând la contabilitate şi împrumuturile pe care le-a făcut pentru a recondiţiona conacul, mă întreb cum o să plătească luna următoare factura la curent, darămite personalul. Tiggy! a şoptit Zed, aplecându-se spre mine. O să-ţi spun pe şleau. În compania mea o să apară o poziţie şi voiam să discutăm despre asta.

— Ah! Păi, mi-e teamă că nu ştiu nimic despre comunicaţii şi tehnologie.

— Ştiu şi nici nu mă interesează asta. Asta este treaba

mea. Acest departament anume, nou creat de mine, ţine de fondul global de caritate din cadrul *Lightning Communications.*

— Şi în ce constă?

— Vreau să dau lumii ceva din ce am luat de la ea. O să fiu sincer şi o să-ţi spun că tata nu avea cel mai bun palmares. Majoritatea celor din comunitatea afacerilor l-au privit ca pe un escroc şi sunt sigur că, pentru a avea parte de succesul pe care el l-a avut fără să aibă nimic, este nevoie de un subterfugiu. Dar acum, că eu sunt şeful, te asigur că a încetat orice astfel de activitate. Tiggy, eu nu sunt tata şi vreau să îmi construiesc un profil mult mai vrednic în presă. Tu şi conversaţiile noastre m-au inspirat. Cum altfel să pornesc un fond caritabil? Pe scurt, vreau să conduci divizia de caritate pentru sălbăticiuni în compania mea.

— Dumnezeule! Dar...

— Te rog, ascultă-mă până la capăt înainte să răspunzi. Contabilul meu mă asigură că avem destui bani la dispoziţie – donaţiile caritabile se deduc, aşa că bugetul este într-adevăr foarte sănătos. Milioane, de fapt, care ar sta la dispoziţia ta, să faci orice consideri de cuviinţă cu ei. Ţi-ai alege singură proiectele şi, desigur, ai fi purtătorul de cuvânt, pentru că ai fi singura care ar şti despre ce este vorba. Şi mai eşti şi fotogenică pe deasupra. A zâmbit şi a făcut o ramă din mâini, prin care se uita la mine. Parcă văd fotografia de prezentare la lansare. Tu, uitându-te în sus la o girafă, undeva într-o savană africană. Zed s-a plesnit peste coapse. Sună bine sau nu? Deci? Cum ţi se pare, Tiggy? Te atrage ideea?

Dacă mă atrăgea ideea?? Să am la dispoziţie milioane, în timp ce umblam prin lume pe unde voiam, asigurând viitorul unor specii rare, protejând animale vulnerabile şi având o platformă reală din cadrul căreia să vorbesc lumii despre suferinţele lor? Elefanţi vânaţi pentru colţii lor, nurci crescute pentru blană, tigri împuşcaţi ca să devină trofee sub formă de covoare?

— Tiggy? Mă asculţi?

Am coborât cu picioarele pe pământ şi m-am holbat la Zed peste masă.

— Sună uluitor. Adică... Uluitor!

— Foarte bine, mă bucur că asta crezi.

— Dar... de ce eu? Eu sunt doar... dădacă de pisici în momentul ăsta.

— Taygete D'Aplièse! Te-am căutat şi online, a chicotit. Întâmplător ştiu că ai câştigat un premiu important în Europa pentru notele mari obţinute la lucrarea de disertaţie la zoologie. Era o fotografie cu tine şi trofeul tău în *Tribune de Genève.* Ţi s-au oferit apoi diverse posturi înalte şi ai ales Grădina Zoologică Servion, unde ai lucrat şase luni înainte să vii în Scoţia.

M-am simţit şi mai invadată de el, dar, în acelaşi timp, înţelegeam de ce-mi verificase istoricul.

— Da, dar asta nu înseamnă că am genul de experienţă care-ţi trebuie ţie pentru un proiect de o asemenea amploare.

— Una dintre problemele tale este că, în momentul de faţă, nu-ţi dai seama ce potenţial ai şi nu-l foloseşti. Ai douăzeci şi şase de ani, abia ai terminat universitatea de un an şi jumătate. Eu mi-am petrecut ultimele câteva luni făcând curat printre cei pe care i-a angajat tata pentru mult prea mult timp. Toţi oamenii noi care lucrează pentru mine sunt tineri, ca tine, neapăsaţi de trecutul lor. Tiggy! Lumea se schimbă, iar eu am nevoie în jurul meu de oameni care pot privi spre viitor, care au energia, impulsul şi pasiunea de a reuşi, întocmai ca şeful lor.

M-am uitat atunci la el şi m-am întrebat dacă se gândise vreodată să ţină discursuri motivaţionale. Mai avea puţin şi mă convingea.

— Ştiu că ai vorbit despre pasiunea ta pentru Africa, a continuat. S-ar potrivi perfect cu ce am eu nevoie. Animalele mari sunt sexy, presa scrie mult despre ele. Da, ar trebui să faci naveta între locul ăla şi Manhattan, unde am sediul, dar vei avea inclusă călătoria la clasa întâi, împreună cu un salariu din şase cifre, cazare. Ah! Şi o maşină a companiei, cu încălzire, a chicotit.

— Doamne, Zed! Serios, sunt copleşită. Nici nu pot să cuprind totul cu mintea. Totuşi... de ce eu?

— Te rog să-ţi aduci aminte că palmaresul tău universitar şi cel de la Grădina Zoologică Servion te-ar plasa oricum în

fruntea celor mai potriviţi tineri candidaţi. Asta nu este o favoare, Tiggy, oricât de mult aş ţine la tine. Este o propunere serioasă, chiar dacă aştept mult în schimb.

— Nu mă îndoiesc, am spus, încercând să-mi maschez ironia din glas. Şi este o oportunitate fantastică, dar...

— Ai nevoie de timp să te gândeşti.

— Da, aşa-i.

— Nu-i nimic, ai timp, a spus, ridicându-se. Cred că noi doi am lucra foarte bine împreună. Zed a dat să vină spre mine, dar s-a oprit brusc când a început Thistle să mârâie. Te las să te gândeşti la asta şi, când eşti gata, vorbim mai multe.

— Bine, aşa fac, am promis. Şi serios, mersi pentru oportunitate!

— Noapte bună, Tiggy!

— Noapte bună, Zed!

Mai târziu, în patul din camera îngheţată şi în ciuda dezavantajului major de a-l avea pe Zed ca şef, nu m-am putut abţine să visez la câmpiile din Africa, la toţi banii ăia şi la nenumăratele animale pe care le-aş fi putut salva cu ei.

A doua zi m-am trezit foarte devreme şi m-am dus în bucătărie, unde Cal îşi îndesa o bucată de pâine prăjită în gură, gata de plecare.

— Neaţa! Tocmai mă duceam să-ţi hrănesc pisicile. Vii şi tu să le saluţi?

— Da, m-a mai lăsat tuşea după ce am stat atâta în casă şi mi-ar prinde bine nişte aer curat. Ce mai fac?

— Antisociale, ca de obicei. Mergem cu Beryl, că pe urmă vreau să mă duc să văd unde se ascund căprioarele în zăpadă. Mâine avem o partidă mare de vânătoare, inclusiv cu amorezul tău. Sper să aducă ceva bănuţi, ca să putem lua o nouă Beryl. Mai târziu o să am o convorbire telefonică cu conaşul, în sfârşit!

Thistle, care încă tuşea, s-a căţărat în spate şi am pornit. Recu noscătoare, pisicile au ieşit să mă întâmpine, de parcă mi-ar fi dus dorul.

— Ştii? Chiar mă îndoiesc că se vor înmulţi anul ăsta. Dacă o fac vreodată... am murmurat, aruncând carnea în ţarcuri.

— Nu-ţi stă-n fire să fii pesimistă, Tig!

— Trebuie să fiu realistă, Cal! Şi chiar mă întreb dacă mai am ce face aici, am spus, în timp ce ne întorceam la maşină.

— Ei, hai! îţi zic ceva să te înveselească.

— Ce anume?

— Genul tău de lucru, Tig! O să râzi când o să auzi, mai ales din partea mea.

— Spune-mi! l-am încurajat.

Fără să-i zic nimic, a oprit maşina în faţa unui pâlc de mesteceni şi a îndreptat binoclul spre el.

— Aşa, în seara în care am venit după tine, viforul era năprasnic, unul din cele mai rele din câte am văzut. Am ajuns cam pe-aci şi mă cam temeam să merg mai departe în viscol. Chiar şi eu, care cunosc drumurile ca-n palmă, eram dezorientat. Şi pe urmă – şi aici o să râzi – fulgii de nea de pe parbriz parcă s-au preschimbat şi au alcătuit o formă. Şi... Cal a tras aer în piept. Am văzut un cerb alb, uite-acolo! A arătat pe geam. Se uita fix la mine, i-am văzut ochii lucind în lumina lunii. Pe urmă s-a întors şi a început să fugă în faţa mea, oprindu-se să întoarcă ochii, de parcă mă încuraja să-l urmăresc. Şi aşa am făcut. Câteva minute mai târziu, am văzut forma lu’ Beryl acoperită de zăpadă şi pe tine înăuntru. Cerbul a rămas acolo câteva clipe şi pe urmă, când te-am scos, a dispărut în neant. Cal ţinea binoclul îndreptat spre crâng. Parcă m-a dus la tine.

— Uau! am răsuflat uşurată şi m-am uitat la el. Nu râzi de mine, nu?

— Aş vrea io! Problema-i că acuma-s la fel de dornic ca tine să văd chestia aia, că al’fel încep să cred că trăiesc şi zâne-n crângu’ ăsta.

În ciuda umorului lui, simţeam că toată experienţa îl afectase. Pe de-o parte, mă bucuram că obţinusem cea mai provocatoare convertire, iar pe de altă parte, eram uluită că poate creatura mitică chiar îmi salvase viaţa.

— Nu *ţ-am* zis atunci, da’ dacă nu era cerbu’ ăla sau ce părea să fie cerb, nu te-aş fi găsit, a recunoscut Cal. Acuma, hai să *merem* pân-acolo, bine? Să vedem dacă iese prietenul tău să îşi salute iubiţica.

Ne-am dus şi ne-am ghemuit în spatele unor tufişuri de

orz sălbatic, ca să nu vadă cerbii că ne apropiem. Fiindcă era devreme, erau tot acolo, grămadă sub un adăpost sub copaci, dar cincisprezece minute mai târziu ne-am întors la căldura relativă din maşină, fără să fi văzut altceva decât cerbi roşcovani.

— Ce zici ca în fiecare dimineaţă să urmărim crângul în zori? a sugerat Cal.

— Ştii că mă bag, Cal! Este el pe undeva.

— În sfârşit, Tig, încep să te cred!

***

Mai târziu, după-amiaza, m-am mirat să aud sunetul rar care mă anunţa că primisem un mesaj pe telefon. Am dat fuga la baie, unde îl ţineam sprijinit de fereastră, în speranţa că are semnal şi am văzut că îmi scrisese Star. Se părea că Cece fusese fotografiată în Thailanda cu un tip care era căutat pentru fraudă bancară şi fotografia ajunsese în ziare.

— Aoleu! am murmurat, întrebându-mă despre ce era vorba şi simţindu-mă vinovată că nu am ţinut legătura mai mult cu surorile mele.

Am reuşit să-i răspund lui Star şi să-i trimit un mesaj lui Cece, ca s-o întreb de sănătate, înainte să moară semnalul.

Aveam nevoie să-mi iau gândul de la toate şi am decis să-l iau pe Thistle şi să mergem cu maşina la coliba lui Chilly.

L-am găsit din nou întins în pat, cu ochii închişi, nu în poziţia lui obişnuită pe scaun lângă sobă. Îngrijorată că i-a revenit febra, dacă nu mai rău, m-am apropiat de pat. În acest timp, a deschis ochii brusc.

— Te simţi mai bine, don’şoară?

— Da, da, dar Thistle tuşeşte. Mă întrebam dacă n-ai nişte ierburi să-i fac o fiertură.

Chilly s-a uitat atent la Thistle, care se prăvălise pe jos la sobă.

— Nu, Hotchiwitchi, tu îl vindeci singură. Cu mâinile tale, că ai puterea în ele. Ţi-am mai zis asta.

— Dar nu ştiu cum, Chilly!

A întins mâinile noduroase, ca să le apuce pe ale mele şi şi-a dat ochii peste cap.

— Curând o să pleci de-aici, dar pe urmă te întorci acasă.

— Bine atunci, trebuie să plec, am spus, ignorând ce spusese, neobişnuit de iritată din cauză că vorbea în dodii, pe când eu voiam doar să vindec tuşea lui Thistle.

— Ce tot zicea de plecarea mea? i-am murmurat lui Thistle, în timp ce traversam gheaţa.

Când am ajuns acasă, începuse să ningă din nou, aşa că am aprins focul şi l-am aşezat pe Thistle în faţa lui, am îngenuncheat şi am încercat „să-mi folosesc mâinile”, cum îmi spusese Chilly. Le-am aşezat pe gâtul şi pe pieptul câinelui, lucru care l-a făcut să creadă că îl răsfăţăm şi s-a întors cu burta în sus şi cu labele în aer. Chiar dacă mi se spusese de multe ori că am „harul” de a vindeca animalele, să încerc s-o fac în mod conştient era cu totul altceva.

Când a venit Cal acasă, m-am rugat de el să-l lase pe Thistle înăuntru.

— Nu se simte bine, sigur ai observat că tuşeşte, am spus. Nu putem să-l lăsam să doarmă la cald câteva nopţi?

— Îmbătrâneşte, ăsta-i baiul şi e vremea aia când animalele şi oamenii răcesc. Şi nu-i face în niciun fel bine să se tot fâţâie de la cald la frig.

— M-am dus să văd dacă nu are Chilly vreun leac de ierburi pentru el, am insistat, dar m-am întors cu mâna goală. Nu am zis nimic de încercările mele vagi de a lecui câinele, că ar fi crezut că am luat-o razna. Te superi dacă o rog pe Fiona să îl consulte?

Cal s-a dus la Thistle şi l-a scărpinat după urechi câteva clipe, apoi a cedat.

— Da, n-are ce rău să-i facă şi oricum îi trebuie un consult.

— Cal! Am nevoie de un sfat.

— Dă-i drumul, deşi, dacă are treabă cu relaţiile, nu-s omu’ cu care să vorbeşti despre asta.

— De fapt, are legătură cu viitorul carierei mele.

— Atunci, îs numa’ ochi şi urechi.

L-am povestit lui Cal despre oferta lui Zed, iar el a fluierat când a auzit bugetul.

— Îţi imaginezi cât de tentant sună, mai ales că la Kinnaird lucrurile par să fie aşa… incerte în momentul ăsta.

— Adevărat, adevărat, dar cum rămâne cu Zed? Tot am impresia că pici drept în plasa păianjenului, la propriu, a

chicotit.

— A zis că o să stau foarte mult în Africa.

— Şi întrebarea-i cât de des o să apară din senin şeful tău cu avionul lui particular pe care îl are pregătit la orice oră? Pe de altă parte, Tig, sunt de acord că în momentul ăsta pierzi vremea aici.

— Mă tot gândesc la Chilly şi la ce mi-a spus prima oară când l-am întâlnit. Azi mi-a zis-o iar.

— Adică?

— Că nu o să stau mult la Kinnaird, că o să plec în curând.

— Ah! Nu-i da atenţie, Tig! Are intenţii bune, dar este din ce în ce mai fragil, pe zi ce trece.

— Şi asta zice cineva care mi-a spus recent cum s-au transformat fulgii de zăpadă într-un cerb alb care te-a dus la mine!

— De acord! Dar când iei decizii majore, nu ar trebui să te laşi influenţată de lucrurile pe care le spune el.

— Nu, dar este dificil.

— Cred că-i cazul să nu ne mai învârtim în jurul cozii şi să vorbim pe şleau. Ce simţi faţă de Zed, dincolo de faptul că este bogat ca regele Cresus şi tocmai ţi-a oferit slujba visurilor tale?

— Sincer? Mi se pare complet sinistru.

— Atunci, nu-i bine, nu? Dacă e să-ţi fie şef... Şi nici n-are cine să-l oprească, că oricare ar fi relaţia voastră oficială, tot o să facă în aşa fel încât să se apropie de tine. Şi tre' să te asiguri că faci faţă în situaţia asta, dacă e să accepţi slujba.

— Doamne! Ştiu! M-am cutremurat. De ce nu poate fi viaţa mai simplă?

— Păi, mi-ai cerut părerea, ţi-am zis ce cred: că Zed este obişnuit să obţină ce vrea. Şi acum pe tine te vrea. Mi se pare că o să facă orice pentru asta, chiar dacă înseamnă să inventeze o slujbă ca tu să lucrezi cu animale sălbatice. Am zis-o şi îmi pare rău. Cal s-a ridicat. Mă duc să fac o baie fierbinte şi să mă bag în pat. Noapte bună, Tig!

***

Fiindcă Thistle încă tuşea a doua zi de dimineaţă, am sunat-o pe Fiona, veterinara, care a venit într-o oră. După

ce a examinat câinele, a ridicat privirea la mine zâmbind.

— Nu cred că-i nimic serios. O infecţie minoră. Îi prescriu nişte antibiotice şi o să-i fac o injecţie cu steroizi ca să-i deschidă căile respiratorii şi ar trebui să se facă bine. Dacă nu, sună-mă din nou atunci şi îl ducem la cabinet să-i fac nişte analize. Instinctul îmi spune că o să fie bine.

— Mersi, Fiona! am spus recunoscătoare. Apropo de instincte, mă gândeam că...

— La ce anume te gândeai? a întrebat, în timp ce administra injecţia.

— Păi, chiar dacă nu sunt pregătită pentru asta, m-am cam priceput întotdeauna să îngrijesc animale bolnave. Mă gândeam că asta aş vrea să fac în viitor. Adică să folosesc metode naturale.

— Adică să lucrezi holistic?

— Cam da, dar există aşa ceva pentru animale?

— Absolut! Cunosc o grămadă de veterinari care îmbină tratamente medicale şi alternative la cabinetele lor. Întotdeauna am vrut să fac nişte cursuri, dar, sinceră să fiu, nu am avut niciodată timp. Dacă te hotărăşti să faci asta, aş fi sigur dispusă să lucrăm împreună.

— Doamne! Serios?

— Serios! a zâmbit Fiona. Oricum, mai vorbim despre asta, a adăugat, în timp ce-şi strângea trusa medicală. Am o viţică bolnavă la care trebuie să ajung.

După ce a plecat, am stat cu Thistle în poală şi m-am uitat la foc. Lei şi tigri sau tu, oi şi vaci, i-am spus, băgându-mi nasul în blana lui. Cu toate că nu-mi venea să refuz oferta lui Zed, ştiam deja că nu am de ales. Dar, înainte să iau decizia finală, trebuia să-i scriu surorii mele. Nu voiam s-o supăr pe Maia discutând despre un fost iubit al ei, însă dacă era să ştie cineva detaliile unei relaţii dintre ea şi Zed, Ally era aceea. Mai târziu, m-am strecurat în birou şi i-am scris repede un e-mail.

Bună, dragă Ally,

Scuze că nu am prea vorbit în ultima vreme. Aici este un singur computer cu internet şi trebuie să-l împărţim cu toţii, iar semnalul pe mobil este aproape la fel de rău. Sper că tu şi nepoţelul sau nepoţica mea (am adăugat „sau nepoţica”, chiar dacă ceva îmi

spunea că urma să fie băiat) **sunteţi bine, sănătoşi. N-o să-ţi vină să crezi, dar la cabana principală stă acum un oaspete pe nume Zed Eszu. Se pare că o ştie pe Maia de la universitate şi „s-au întâlnit” o vreme. Nu vreau să le menţionez**

» „»

nici unuia dintre ei asta, ca să nu-i supăr, dar m-am gândit că poate ştii tu ce s-a întâmplat, fiindcă sunteţi atât de apropiate. Este un om neobişnuit (!) şi pare foarte dornic să mă cunoască. Ba chiar mi-a oferit o slujbă! întrebarea este de ce?

Îmi cer scuze, dar trebuie să fug acum să număr nişte căprioare. Scrie-mi cât de curând poţi, orice ştii.

Vă îmbrăţişez pe tine şi pe micuţ şi pe fratele geamăn, nou descoperit (mi-ar plăcea să-l cunosc!). Tiggy xxx

— Hai să vedem ce zice sora mea mai mare despre Zed, bine?

M-am ridicat şi m-am întors acasă, cu Thistle la picior.

Capitolul 18

Ne întorceam din crângul de mesteceni, după a patra zi în care stătuserăm de veghe în zori absolut degeaba, căutând cerbul alb.

— Apropo! Beryl mi-a spus aseară că soţia conaşului vrea să vină şi să stea o vreme la Kinnaird. Se pare că este iritată că oaspetele nostru exagerează cu şederea, a spus Cal.

— Cred că suntem cu toţii de acord cu ea în privinţa asta, am răspuns înflăcărată.

— Cam ciudat totuşi, în toată căsnicia lor, a venit aici doar câteva nopţi. Cred că a decorat conacul cu gândul să se mute aici.

— Mă rog, sunt sigură că nu se supără Zed s-o împartă cu ea – Ulrika este exact genul lui.

— Da, asta dacă-i plac femeile mai în vârstă, a comentat

Cal răutăcios. Te mai bagi mâine la o pândă în zori?

— Absolut, trebuie să perseverăm şi sigur o să vedem cerbul ăla alb, Cal, promit!

Au mai trecut trei dimineţi geroase până când s-a întâmplat. La început, am crezut că aveam halucinaţii: mă uitam de mult la zăpadă, blana lui albă se îmbina perfect în albul de sub el, iar coarnele imense aveau nuanţa cafenie a arborilor dintre care ieşea foarte lent. Totuşi, acum stătea singur, departe de cerbii roşcaţi, poate la câţiva metri de mine.

— Pegas.

Numele mi-a venit pur şi simplu, de parcă îl ştiam dintotdeauna. Şi apoi, ca şi cum ar fi ştiut că era numele lui, a săltat capul şi s-a uitat drept la mine.

Au trecut câteva secunde preţioase, timp în care am crezut că nu o să mai pot respira vreodată. Pegas a clipi încet. Am clipit şi eu.

— Isuse!

Pegas a tresărit şi a fugit în crâng, unde a dispărut. Am gemut frustrată şi m-am uitat urât la Cal, care tocmai coborâse binoclul de la ochi şi se holba la mine, de parcă îl văzuse pe însuşi Isus.

— Tig! E adevărat! a şoptit tare.

— Da şi tu l-ai speriat! l-am certat eu. Dar se va întoarce, ştiu eu.

— Eşti sigură că l-ai văzut şi tu?

— Absolut, am confirmat.

— O, Doamne! Cal a înghiţit în sec şi a clipit. Mi-am dat seama că îi dădeau lacrimile. Ar fi bine să-i spunem conaşului ce are pe proprietate. Să întrebăm ce vrea să facem cu cerbul. Trebuie protejat de braconieri odată ce se află, asta-i sigur! Nu ştiu cât face un cap de cerb alb, dar tocmai asta este... nepreţuit!

— Doamne, Cal! m-am cutremurat, îngrozită la gândul ăsta. Nu putem să ştim doar noi pentru moment?

— Conaşul ar trebui să afle, Tig! în fond, este terenul lui şi, totodată, cerbul lui. Şi el nu ar pune niciun animal în pericol, îţi promit! Trebuie să-l întreb dacă pot construi un adăpost lângă crâng. Trebuie să-l supraveghem pe Pegas douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, pentru orice

eventualitate, şi pentru asta este nevoie de mulţi oameni. Cerbul este vulnerabil ca un bebeluş născut în zăpadă, odată ce se află despre el.

Şi aşa, Cal l-a sunat pe Charlie şi, cu ajutorul lui Lochie şi al lui Ben, meşterul, au ridicat iute un adăpost simplu, dar eficient, din lemn cu copertină, care să-i ocrotească pe apărătorii lui Pegas de vântul năprasnic.

În următoarea săptămână, mi-am făcut obiceiul de a mă trezi la ora cinci în fiecare dimineaţă şi de a mă duce cu un termos cu cafea ca să preiau tura de noapte pe care o făceau foştii angajaţi de încredere de la Kinnaird, în aşteptarea lui Pegas. Parcă mă simţea, pentru că apărea la ţanc din bezna ceţoasă şi priveam răsăritul îm preună, luminile roşii şi mov care colorau cerut şi îi pătau blana albă ca într-un tablou, înainte să se retragă la adăpostul crângului.

Charlie ceruse poze şi, într-o dimineaţă cu ninsoare, în cea de-a patra săptămână din ianuarie, am reuşit să îi facem o fotografie lui Pegas, înainte să dispară în peisajul orbitor de alb.

— Mă duc să developez filmul ca măcar să nu zică conaşul că visăm cai verzi pe pereţi. Şi eu la fel, a adăugat Cal cu un rânjet.

M-am dus cu el la poşta locală care se ocupa cu de toate, de la developat filme la duplicat chei. Am băut o cafea cât am aşteptat să fie gata fotografiile, după care am tăbărât pe ele, încă lipicioase, proaspăt scoase din maşinărie.

— Da, chiar este real, a spus Cal, vânturând cea mai bună dintre ele la mine.

— Într-adevăr, am consimţit, atingând uşor cu degetele imaginea corpului său elegant în zăpadă. Nu uita ce-ai promis, domnule Mackenzie! l-am tachinat.

Am introdus şi formularele de cerere de buget în plicul lui Charlie şi i-am scris un bilet scurt.

— Sper că eşti OK, am murmurat, dând plicul şefului poştei.

Mai târziu, la Kinnaird, tocmai mă gândeam dacă să-l deranjez pe Zed ca să-mi pot citi e-mailul în birou – încă nu primisem răspuns de la Ally – când am văzut că Beryl ieşea din casă şi venea spre mine.

— Tocmai m-a sunat conaşul. A aflat adineauri că Zara iar a dispărut de la şcoală. A mai făcut-o şi altă dată şi de obicei apare aici. Conaşul îi dă douăzeci şi patru de ore să ajungă la Kinnaird, înainte să sune la poliţie. Dacă nu sunt aici şi vine Zara la tine, te rog să-mi spui!

— Sigur că da! Nu pari prea îngrijorată.

— Dacă nu vine până mâine, atunci o să mă îngrijorez, a pufnit ea. Ah! Mi-a spus Zed să-ţi zic că vrea să te vadă. I se pare că-l eviţi.

— Of, nu! Mă rog, am avut treabă, atâta tot.

— Bine, păi, ţi-am transmis mesajul, a spus Beryl. Şi să sperăm că apare şi Zara în curând.

***

În acea seară, Cal s-a dus să se vadă cu Caitlin după vizita eşuată cu câteva săptămâni în urmă şi, pentru că Lochie şi cu tatăl lui îl vegheau pe Pegas, m-am dus devreme la culcare. Probabil că am adormit imediat, căci m-am trezit când mi-a bătut cineva în geam. Primul gând a fost că era Zed, care recurgea la măsuri disperate să mă vadă, dar, când m-am dat jos din pat tiptil, în frigul aspru şi am dat la o parte perdeaua ca să mă uit pe furiş, în cadrul îngheţat mi-a apărut figura Zarei.

— O, Doamne! Zara! Cred că ai îngheţat! Intră! am spus prin geam şi i-am făcut semn să vină la intrare. Cum, Doamne iartă-mă, ai ajuns aici? am întrebat-o când am deschis.

— Am făcut autostopul din gara Tain şi pe urmă am venit pe jos. N-am nimic, zău!

Tremura şi am tras-o la foc.

— Ar fi trebuit să mă suni, am spus, înteţind focul.

L-am luat mâinile să i le încălzesc în ale mele.

— Nu este semnal, Tiggy, şi-apoi nu vreau să mai ştie nimeni că sunt aici. S-a uitat agitată în jur. Unde-i Cal? Doarme?

— Nu, s-a dus la Dornoch cu Caitlin. Zara, tatăl tău a sunat-o deja pe Beryl şi cred că ar trebui să le spunem cel puţin lor că eşti în siguranţă.

— Nu! Te rog, Tiggy! Am nevoie de nişte timp să mă gândesc.

— D...

— Dacă nu-mi promiţi, o să găsesc altă ascunzătoare.

Zara s-a ridicat pe loc.

— Bine, bine, nu zic nimic deocamdată, am capitulat. Sigur eşti în regulă?

— Nu tocmai, nu.

— Cu ce te pot ajuta?

M-am dus în bucătărie să încălzesc nişte lapte pentru o băutură caldă cu cacao. Zara m-a urmat şi s-a rezemat de cadrul uşii.

— Poate... Adică tu eşti singurul adult în care am întrecere, dar, te rog, Tiggy, nu zice nimic. Am nevoie de puţin timp ca să pun cap la cap nişte lucruri, bine?

— Sunt flatată, Zara, dar nici nu mă cunoşti bine.

— Mersi!

A luat cana cu cacao şi ne-am întors să ne aşezăm la foc.

— Aşa! am zis, în timp ce Zara ţinea cana în mâini. Are de-a face cu un băiat bănuiesc.

— Da, aşa este. De unde ştii?

— Din instinct, am răspuns ridicând din umeri. Acel Johnny despre care vorbeai de Crăciun?

— Da! l-au dat lacrimile pe loc. Chiar credeam că mă place, ştii? Chiar dacă toate celelalte fete mă avertizaseră, el mi-a spus că sunt specială şi l-am crezut.

Corpul Zarei părea să se încovoaie de plâns, l-am luat cana din mâini, m-am pus în genunchi în faţa ei şi i-am ţinut palmele într-ale mele.

— Ce proastă mă simt! a continuat. Sunt la fel de penibilă ca fetele de care râdeam când erau folosite de băieţi. Acum a venit rândul meu şi...

— Ce s-a întâmplat, Zara? Poţi să-mi spui?

— O să zici că sunt proastă. Adică... îi ştiam reputaţia, dar nu am ascultat, pentru că am crezut că eu sunt altfel... că împreună eram altfel. L... l-am iubit, Tiggy, şi am crezut că mă iubeşte şi el. Şi atunci ar fi în regulă.

— Ce anume, Zara?

Mi-era destul de clar la ce se referea, dar voiam s-o aud de la ea.

— Păi... o ţinea una şi bună, zicea că nu putem fi un cuplu adevărat dacă n-o facem. Aşa că... am făcut-o. Şi pe urmă... pe urmă...

L-au dat din nou lacrimile.

— Aşa?

— A doua zi, mi-a trimis un mesaj că mă părăseşte. Adică... idiotul nici măcar n-a putut să mi-o spună în faţă! Este exact cum spuneau fetele, vrea un singur lucru. Apoi am aflat că le-a spus tuturor prietenilor şi, când m-am dus la un ceai, toată lumea chicotea şi arăta spre mine şi a fost atât de... umilitor, Tiggy! Aşa că, în dimineaţa următoare, adică azi, trebuia să plec din oraş, şi iată că m-am urcat în tren şi am venit aici. Şi nu mă mai pot întoarce niciodată! Niciodată! a subliniat, în caz că nu eram convinsă.

— Of, Zara! Ce îngrozitor! am spus cu empatie, observând cât de ruşinată era. Nu mă mir că ai fugit. Sunt sigură că aş fi făcut la fel.

— Serios?

Zara a ridicat ochii la mine.

— Serios! am repetat. Uite, nu eşti deloc de vină pentru ce s-a întâmplat. El a fost cel care a făcut ceva rău, nu tu.

— Tiggy! Eşti amabilă, dar chiar am făcut ceva rău. Mi-am pierdut virginitatea cu el într-o şcoală catolică. Zi şi noapte ne bat la cap cu păcatele carnale. Dacă ar afla călugării, mi-ar da să recit Ave María de o mie de ori. Plus că m-ar exmatricula.

— El este cel care ar trebui exmatriculat, am murmurat. De ce numai femeile sunt învinovăţite în astfel de situaţii? Tu te simţi mizerabil, în vreme ce Johnnie al tău face paradă ca un... armăsar la crescătoria de cai!

Zara s-a uitat la mine mirată de vehemenţa mea.

— Ai mare dreptate, Tiggy! Şi apropo, nu-i „Johnnie al meu”. Şi dacă s-ar târî în patru labe până la Kinnaird, i-aş zice unde să-şi bage preţiosul...

Am chicotit amândouă şi m-am bucurat că se mai liniştise.

— Zara! Ai vorbit cu mama ta despre asta? am îndrăznit să întreb. Sunt sigură că ar înţelege, doar a avut şi ea vârsta ta.

— O, Doamne! Niciodată! Nu pot să vorbesc cu mama despre nimic, darămite despre sex! Tot ce-ar face ar fi să o ţină întruna că am dat-o în bară.

— Bine, înţeleg, dar tot va trebui să-i spun tatălui tău

unde eşti. Beryl mi-a zis că o să sune la poliţie dacă nu apari aici dimineaţă. Şi nu vrei şi asta pe cap, după ce că treci prin asta.

— Atunci lasă-mă până dimineaţă, te rog, Tiggy! m-a implorat.

— Bine, am consimţit după o pauză lungă. Poţi să dormi aici, pe canapea.

***

Dimineaţă, când m-am trezit, nu am mai găsit-o pe Zara, ci doar un bilet pe pătura de pe canapea.

Scuze, Tiggy, am nevoie de puţin timp singură. Nu-ţi face griji, nu păţesc nimic.

Z xx

— Fir-ar să fie!

M-am îmbrăcat rapid şi am dat fuga la conac.

— Aici erai, Beryl! am spus, când am dat de ea în bucătărie.

Gâfâiam şi-mi bubuia inima.

— Ce-i, dragă Tiggy?

L-am povestit lui Beryl situaţia pe scurt.

— Nu-i vina ta, Tiggy! Ai făcut cum ai considerat de cuviinţă, m-a sprijinit Beryl, ceea ce m-a mirat.

— Mersi, Beryl, dar trebuie să iau legătura cu Charlie. Pot să folosesc telefonul fix?

— Normal, dragă!

Am sunat pe mobilul lui Charlie, dar mi-a intrat căsuţa vocală, aşa că am încercat numărul de acasă. Nu mă aşteptam să răspundă nici acolo, logica îmi spunea că probabil era la spital şi mi-a luat ceva să recunosc accentul străin al femeii care a răspuns până la urmă. *Ulrika, normal.* Mi s-a strâns inima.

Părea la fel de bucuroasă să-mi audă vocea, cum mă bucuram eu s-o aud pe-a ei, dar, având în vedere circumstanţele, nu aveam de ales decât să-i spun că Zara apăruse la Kinnaird. A trebuit să duc telefonul departe de mine câteva secunde, în timp ce ea plângea dramatic – presupun că de uşurare – în receptor, dar, până la urmă, s-a calmat.

— Nu am dormit deloc toată noaptea! Nu sunt în stare să conduc, dar vin cât pot de repede, mi-a spus, înainte să

trântească telefonul.

Am oftat din greu, dându-mi seama că nu-i spusesem Ulrikăi despre faptul că Zara dispăruse din nou şi speram doar să reapară înaintea mamei ei.

Îngrozită deja de iminenta sosire a walkiriei, m-am târât în bucătărie şi i-am povestit lui Beryl detaliile mai importante ale discuţiei.

— Sper că ţi-a mulţumit. Faci ce poţi şi acum depinde de familia Kinnaird să-şi rezolve problemele de familie.

Sorbeam din ceaiul tare pe care mi-l aşezase Beryl în faţă şi mă întrebam cum de o slujbă care mă îngrijorase că avea să fie prea liniştită părea să se transforme într-o dramă de proporţii cehoviene.

— Dacă tot sunt aici, este biroul liber cumva? am întrebat-o.

— Da, Domnia Sa vorbeşte pe fix în Sala Mare şi nu poate fi deranjat.

— Super, mersi!

M-am dus în birou şi m-am logat pe contul meu de e-mail. Primisem, în sfârşit, răspuns despre elanul european, omul avea să vină la Kinnaird să se uite la proprietate şi sugera o zi cam peste o lună. Mi-a sărit inima din loc când am văzut că aveam un e-mail şi de la Ally.

Draga mea Tiggy,

Ce mă bucur să aflu vesti de la tine şi mă bucur că te

9 9

acomodezi în noua ta slujbă! Mă uit pe fereastră şi văd cum se aşterne zăpadă peste tot, iar fiordul este parţial îngheţat – sunt sigură că e la fel şi la tine. Mă îngraş din ce în ce mai mult şi mă bucur că mai am doar câteva săptămâni până vine copilul pe lume. Tatăl meu, Felix, vine în fiecare zi la mine – (eu beau ciocolată caldă şi el aquavit!) – şi ieri mi-a adus un pătuţ în care dormea tatăl lui, Pip, când era mic. Când l-am văzut, mi-am dat seama cât de repede o să apară copilul.

Aşa, Tiggy! în altă ordine de idei: m-ai întrebat despre Zed Eszu şi Maia. Ei bine, da, au fost împreună când erau studenţi şi... O, Tiggy! Nu vreau

să trădez încrederea nimănui, dar s-a terminat foarte prost. Mai mult, dragul meu Theo l-a întâlnit de câteva ori când navigau şi, sinceră să fiu, îl considera un idiot arogant. (Scuze.) Sunt destul de sigură că o cunoaşte şi pe Electra... pare să fie atras de surorile D'Apliese...

Trebuie să-ţi mai spun că, atunci când am zărit barca lui Pa vara trecută lângă Delos, am recunoscut şi iahtul lui Kreeg Eszu ancorat în golf lângă ea. Nu ţi-am spus până acum, pentru că încă nu înţeleg dacă a fost o coincidenţă sau altceva, dar, Tiggy... între tată şi fiu par să fie îngrozitor de multe coincidente, nu?

Nu mi-ai spus încă dacă aveţi o relaţie amoroasă, dar te rog să ai grijă! Nu sunt sigură că este un om bun. Poate că ar trebui totuşi să vorbeşti cu Maia, care-l cunoaşte mult mai bine decât

»» ′»

mine.

Ce an ciudat pare să fie pentru noi toate, în timp ce ne obişnuim să trăim fără Pa. Hai să confirmăm data pentru excursia pe care vrem s-o facem toate surorile, ca să punem o coroană acolo unde am văzut ultima oară barca lui Pa. Cred că ar fi terapeutic pentru toate să ne revedem şi să-l lăsăm să se odihnească.

Te sărut şi te îmbrăţişez din înzăpezita Norvegie!

Ally xx

Am scos e-mailul la imprimantă ca să-l recitesc în voie, cu toate că îmi confirmase ceea ce ştiam deja, apoi m-am ridicat de la computer şi am ieşit repede, înainte să vină Zed în căutarea micului dejun.

Două ore mai târziu, am auzit o maşină scrâşnind din roţi în curte. După zece minute, tocmai mă pregăteam să îi duc mâncarea de prânz lui Chilly, când am auzit o bătaie puternică în uşă.

Nici n-am ajuns bine la uşă, că Ulrika a şi năvălit înăuntru.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Tiggy! Beryl mi-a spus că Zara a ajuns aseară! De ce nu ne-ai sunat imediat?

— Ulrika, îmi pare foarte rău, d...

— Şi acum se pare că a dispărut din nou! Ulrika mi-a tăiat-o din scurt şi vedeam că tremura de furie, l-am lăsat deja mesaje disperate lui Charlie, dar încă nu m-a sunat. Al dracului de tipic – fiica lui dispare şi el nu răspunde la telefon!

În acel moment, a intrat Cal pe uşă.

— Land Roverul a dispărut. Cheile sunt în ulcică?

— Nu ştiu, nu am verificat, i-am răspuns.

— Crezi că-i posibil să-l fi luat Zara? a întrebat Ulrika.

— Da. Cal s-a dus la ulcica de pe bufet. Nu mai sunt cheile, a confirmat.

— Este din ce în ce mai rău! a strigat Ulrika. Zara n-a luat nicio lecţie de şofat, doar pe moşie a condus. Dacă face accident? Sau o opreşte poliţia? O să dea de tot felul de necazuri.

S-a auzit un ciocănit puternic în uşă şi am tresărit cu toţii. Cal s-a dus să deschidă.

— Deci aici eraţi toţi, a spus Fraser, bărbatul înalt pe care-l văzusem în ajunul Crăciunului în faţa conacului.

Şi-a ferit capul când a intrat.

— Măcar o dată ai putea să te bucuri să mă vezi, i s-a adresat lui Cal. A smucit uşor mâna fetei şi Zara a trecut pragul poticnindu-se. Am găsit-o pe marginea drumului, încerca să schimbe o roată la vehiculul ăla vechi pe care-l conducea. Evident că habar n-avea cum. Aş fi ajutat-o eu, dar m-am gândit că e mai important s-o aduc înapoi să se încălzească. Putea să moară acolo dacă n-o găseam, a adăugat.

— Zara! Slavă Cerului că n-ai păţit nimic! Walkiria s-a dus spre cei doi. Mulţumesc tare mult!

Am observat contactul vizual dintre Fraser şi Ulrika şi un licăr de zâmbet, înainte ca ea să îşi îndrepte atenţia spre fiica ei.

— Unde ai fost, draga mea? Ne-am îngrijorat de moarte.

A îmbrăţişat-o pe Zara, a cărei postură ţeapănă nu s-a moleşit în braţele mamei. Mi-a aruncat o privire peste umărul mamei ei, implorându-mă din priviri s-o ajut. Problema era că nu ştiam cum.

— Trebuie s-o băgăm urgent într-o baie fierbinte, a spus

Ulrika, masând degeaba braţele fetei. Bănuiesc că nu aveţi aşa ceva aici, nu? Este o coşmelie şi sigur că nici la conac nu putem merge.

— Puteţi veni amândouă la acasă la mine, a sugerat Fraser. Am încălzire centrală şi câtă apă caldă vreţi.

— Mulţumim, atunci, venim.

— Mamă...

— Un cuvânt să n-aud, domnişoară! s-a răstit Ulrika şi Zara a închis gura.

— Bun, să pornim atunci! a spus Fraser.

Când au plecat, fără ca Zara să mai poată spune ceva, Cal a închis uşa după ei şi s-a întors spre mine.

— Nu ştiu ce părere ai tu, dar eu o să-mi îngădui un pic de whisky din provizia de Crăciun, după toată distracţia asta. Vrei şi tu?

— Da, chiar vreau, te rog! Mă simt cam slăbită. Biata Zara! am gemut, în timp ce îmi palpita inima şi m-am prăvălit pe canapea.

— Poftim, Tig!

Cal mi-a dat un pahar şi am ciocnit înainte să dăm băutura pe gât. Inima îmi bătea tare, dar apoi s-a domolit şi am început să mă simt mai calmă.

— Pentru mamă şi fiică, reunite cu bine! a urat Cal.

— Şi, mă rog, cine anume este Fraser, Cal? Am tot vrut să te întreb de când l-am văzut de Crăciun.

— Este băiatul lui Beryl.

— Băiatul lui Beryl?? am chicotit. De ce naiba nu mi-a zis niciodată de el?

— E... complicat, Tig! Sunt multe fantome din trecut, dacă înţelegi la ce mă refer, şi nu-i treaba mea să-ţi povestesc. Este de-ajuns să zic că nu se bucură că s-a întors din Canada, nimeni de la Kinnaird nu se bucură. Dumnezeu ştie de ce-i aici, dar am o bănuială.

Cal s-a bătut uşor pe nas.

— Şi Fraser nu locuieşte cu mama lui?

— O, nu! Nu după ce-a făcut. Oricum, ştii că *io* nu bârfesc, aşa că hai s-o lăsăm aşa, da? Fraser s-a întors din motive doar de el cunoscute şi eu unul abia aştept să plece din nou. Aşa... mă duc afară să astup nişte gropi. Ne vedem mai încolo.

***

Tocmai când mă aşezasem pe canapea să trag un pui de somn după masa de prânz, obosită încă în urma răcelii şi a dimineţilor cu Pegas, a mai bătut cineva la uşă.

— Bună, Charlie! Intră!

Mi-a crescut din nou pulsul când l-am văzut pe neaşteptate.

— Bună, Tiggy! Mi-a spus Beryl că a venit Ulrika la tine mai devreme, ca să afle unde era Zara.

A intrat şi a rămas pe loc, iar eu am observat cearcănele vinete şi conturul accentuat pe care-l căpătaseră trăsăturile sale. Părea să fi pierdut în greutate de când ne văzuserăm ultima oară.

— Zara n-a păţit nimic, Charlie! Ulrika a dus-o să-i facă o baie fierbinte, l-am explicat apoi că fata lui luase maşina şi făcuse pană.

— Şi cine a găsit-o?

— Tipul ăla, Fraser. El a adus-o înapoi la Kinnaird.

— Mda... Charlie s-a întunecat la faţă. Unde sunt acum? La conac?

— Nu, s-au dus acasă la Fraser.

— Înţeleg, a spus după o pauză lungă. Atunci ar trebui să mă duc acolo ca să le văd.

— Aşa zic.

Voiam să mai spun că-mi pare rău, că înţeleg prin ce trece, dar nu simţeam că se cuvine în situaţia dată.

— Mersi că ai avut grijă de Zara aseară, mi-a spus, îndreptându-se spre uşă.

— Pentru puţin. Cred că avea nevoie să se descarce cuiva.

— Bine, mersi, Tiggy!

Mi-a zâmbit cu buzele strânse şi a plecat.

Capitolul 19

A doua zi m-am trezit în zori oarecum mahmură – aveam palpitaţii şi mă strângea pieptul când respiram.

— De la stres, Tiggy, atâta tot, mi-am spus, îmbrăcându-

mă să mă duc la Pegas.

Am ignorat adăpostul şi m-am ghemuit în tufele de ferigă din apropierea animalelor, am închis ochii şi mi-am adus aminte încă o dată cuvintele lui Chilly despre puterea din mâinile mele. Cu ochii tot închişi, am întins palmele în faţă şi am încercat să mă concentrez şi să-l invoc pe Pegas.

Începea să pară o prostie, aşa că am deschis ochii şi nu m-am mirat să văd că Pegas nu apăruse ca prin miracol. Când m-am ridicat în picioare totuşi, am auzit o răsuflare familiară la câţiva centimetri de mine.

— Pegas! am şoptit. M-am întors şi am zâmbit cu toată gura. A pufnit uşor, după care a rumegat ferigile de iarnă o vreme, înainte să se ducă la turma lui.

Când am ajuns acasă, l-am văzut pe Cal în curte, vorbind cu un bărbat pe care nu-l recunoşteam. Părea să fie o conversaţie încinsă. M-am dus în casă să pun de ceai.

— Cine era? l-am întrebat pe Cal când a intrat.

— Of, Tig! Cum s-a aflat, nu ştiu, a suspinat.

— Ce?

— Despre Pegas, normal! Tipul de-afară este de la presa locală. A auzit zvonuri...

— Pe care evident le-ai negat.

— Normal, dar nu-i puteam ordona să plece, are dreptul să se fâţâie pe-aici, ca oricine din Scoţia.

— Cel puţin nu ştie unde să-l găsească pe Pegas. Ar fi ca şi cum ar căuta acul în carul cu fân.

— Adevărat, dar nu trebuie să fii braconier expert ca să deduci unde le place cerbilor să pască. Mai bine mă duc în casă să vorbesc cu Charlie şi să vedem ce e de făcut. Dacă e să facă cineva un anunţ oficial în presă, el trebuie să fie acela. Ne vedem mai târziu.

— Sigur.

Am muşcat dintr-o felie de pâine prăjită. Mi se învârtea capul.

***

— Tiggy? Eşti acasă? s-a auzit o voce la uşă, o oră mai târziu.

— Asta-mi mai trebuia, am mormăit în barbă, văitându-mă că, în ultimele zile, căsuţa devenise, se pare, punctul de atracţie la Kinnaird. Vin! am strigat, ridicându-mă de pe

canapea să-l întâmpin pe Zed.

— Bună dimineaţa, Tiggy! m-a salutat el, cu un zâmbet larg. Nu te-am văzut de ceva vreme.

— Ei bine, am fost ocupată. Am avut multe de făcut pe moşie, i-am explicat cât am putut de senin.

— Am înţeles. Păi, am venit să te întreb dacă te-ai mai gândit la oferta mea. Ziceai că ai nevoie de timp să te gândeşti şi asta ţi-am oferit, mi-a reamintit. Abia aştept să încep proiectul cât de curând posibil şi tu ştii că aş vrea să fii la cârma lui. Dacă nu se poate, atunci trebuie să găsesc pe altcineva.

— Desigur, înţeleg, Zed! îmi pare rău că a durat atât, dar am fost sincer ocupată. Şi este o decizie foarte importantă.

— Normal. Apoi, foarte atipic pentru el, a căscat. Scuză-mă, te rog, nu prea am reuşit să dorm azi-noapte. Conaşul şi soţia lui au venit la mine ieri-seară ca să mă întrebe dacă ei şi fiica lor pot primi nişte camere peste noapte. Cei doi au avut o neînţelegere... prelungită, în dormitorul de alături. Şi fiica aia a lor părea cam tulburată. Am auzit-o plângând. Înţeleg că a fugit de la şcoală?

— Da, dar o să fie bine şi...

— Tiggy! A făcut un pas spre mine şi eu am făcut unul înapoi. Pricep că este o decizie importantă pentru tine, dar mi-e teamă că am nevoie de răspunsul tău cel târziu până la sfârşitul săptămânii.

— Chiar îmi pare rău, Zed! Sincer am fost foarte ocupată...

— Înţeleg asta, Tiggy, dar, având în vedere ce am auzit prin pereţi azi-noapte, te-aş sfătui să te gândeşti foarte serios la oferta mea. Din ce am auzit noaptea trecută, părerea mea este că moşia Kinnaird este pe ducă.

A încuviinţat, mi-a zâmbit scurt şi a plecat. Cal a venit la câteva minute după plecarea lui Zed.

— Am vorbit cu conaşul şi este de acord să nu dezvăluim prezenţa lui Pegas în măsura în care putem, înainte să facă orice declaraţie oficială.

— Ştim cine a dat din casă?

— Lochie zicea că, ultima oară când a fost la poştă, bătrânul Arthur a comentat despre fotografiile cu cerbul, mi-a explicat mohorât. Sunt sigur că n-a vrut să facă niciun

rău, dar se pare că aşa a ajuns vestea la reporterul local. Îţi dai seama că prin părţile astea bârfa se răspândeşte ca focul. Oricum, plec.

— Ai grijă, dragul meu! i-am şoptit lui Pegas, înfioratã toată.

***

— Mama naibii! a înjurat Cal, cum nu-i stătea în fire.

A doua zi de dimineaţă auzeam maşinile oprind în curte. Un cameraman de la televiziune deja coborâse dintr-una şi filma peisajul pitoresc al vâlcelei.

— Tu eşti administratorul? l-a întrebat pe Cal unul dintre bărbaţii care apăruseră la uşă.

— Nu, a răspuns Cal, dar cu ce vă pot ajuta?

— Tim Winter, de la *Northern Times.* Am auzit că este posibil să aveţi un cerb alb pe moşie. Jurnalistul a scos din buzunar un carneţel. Puteţi confirma?

— Nu pot spune nimic, că nu eu sunt şeful, dar mă îndoiesc că veţi vedea aşa ceva pe proprietatea Kinnaird, a minţit frumos.

— Sursa mea era destul de încrezătoare că a fost văzut unul. A spus că există fotografii cu cerbul. Mi le trimite după-amiază.

— Abia aştept să arunc o privire, a răspuns Cal inexpresiv.

Mă impresiona jocul lui actoricesc, când ştiam că în realitate fierbea de furie.

Un alt reporter a înaintat şi s-a prezentat.

— Ben O'Driscoll, de la STV North. Poate ne puteţi spune pe unde umblă cerbii de obicei? Putem merge să-i căutăm noi.

— Da, asta pot face. Cal a încuviinţat cu bunăvoinţă. Sunt chiar acolo, la jumătatea dealului acum.

A arătat în direcţia opusă locului în care păştea Pegas şi mi-am înăbuşit un chicotit, în timp ce el le dădea jurnaliştilor nişte instrucţiuni complicate.

S-au urcat degrabă toţi în maşini şi dube şi au pornit.

— Cel puţin tragem de timp, Tig! a răsuflat Cal când ne-am retras în casă. O să-i spun lui Lochie prin staţie să mute maşina de lângă crâng şi să mai pună zăpadă pe adăpost. Nu vrem să le dăm indicii, nu? Cal a luat staţia radio şi a

apăsat pe buton, ca să ia legătura cu Lochie. Sper că, dacă nu găsesc nimic, se plictisesc şi pleacă după alte rufe murdare. Lochie? Mă auzi? Bine. Vreau să ascunzi maşina şi...

Am oftat, l-am lăsat pe Cal să-i dea instrucţiuni şi m-am dus în camera mea să-i dau de mâncare lui Alice.

S-a auzit o bătaie în uşă şi-am simţit un gol în stomac când am văzut prin geam, în drum spre uşă, figura palidă a lui Charlie.

— Bună! l-am salutat, când a intrat în sufragerie.

— Bună!

Charlie mi-a zâmbit încordat. Arăta îngrozitor. Eu nu dormisem toată noaptea şi se vedea că nici el.

— Ce faci? m-a întrebat, pur şi simplu din politeţe.

— Bine. Mai important este ce face Zara.

— Nu prea bine. Aseară s-au încins destul de tare lucrurile când i-am spus că trebuie să se întoarcă la şcoală. Zara s-a dus în camera ei unde s-a încuiat. Refuză pur şi simplu să iasă de-acolo. Mă rog, Zara nu este problema ta, a suspinat. Spune-mi ce-i cu cerbul alb... Se pare că s-a dus vestea serios, dacă e să mă iau după numărul de maşini şi dube care umblă pe moşie. Cal zice că şi tu l-ai văzut în carne şi oase.

— Da, l-am văzut. Este mult mai frumos decât în pozele pe care ţi le-am trimis.

— Şi sigur nu este doar în imaginaţia ta şi a lui Cal?

— Nu, Charlie! Dar acum trebuie să facem tot posibilul să-l ocrotim.

— Păi, pot să aduc câţiva băieţi şi să creştem securitatea, dar... Isuse! Charlie şi-a trecut mâna prin păr. În momentul ăsta, este o mare harababură.

Părea complet debusolat şi nu-mi venea decât să mă duc la el şi să-l iau în braţe, să mă aşez cu el în braţe şi să-l întreb ce anume s-a întâmplat de când nu ne-am mai văzut. Ştiam însă că nu puteam, nu se cuvenea. Aşa că, în schimb, i-am oferit leacul suprem pentru toate – o ceaşcă de ceai.

— Mersi, dar nu pot rămâne, Tiggy! Trebuie să mă întorc la conac ca să încerc s-o conving pe Zara să iasă din cameră. Poţi să-mi dai vreun sfat? Tot nu ştim ce s-a întâmplat de fapt. Nu scoate o vorbă. Are de-a face cu

vreun băiat?

— Ăăă... păi, practic, este un caz de orgoliu rănit, am spus precaut, ştiind că nu era secretul meu ca să-l divulg. Poate ajută dacă o laşi câteva zile departe de şcoală ca să-şi lângă rănile. Sigur o să se plictisească acasă, dacă nu are nimic de făcut. O să-i fie dor de colegi şi o să vrea să ştie ce se petrece acolo.

— Da, probabil ai dreptate.

Charlie s-a uitat uşurat la mine.

— O să încerc strategia asta. E mare păcat că, într-un moment atât de dificil în viaţa ei, Zara simte că nu se poate încrede în mama ei.

— Poate pe măsură ce creşte, asta se va schimba, am spus eu.

— Din păcate, mă îndoiesc. Uite, Tiggy! a adăugat după o pauză, îmi pare rău că nu am ţinut legătura în ultimul timp. S-au întâmplat multe. Pot să te rog să mă mai rabzi un pic cu munca? Chiar nu vreau să te pierd.

Deşi eu am simţit că te-am pierdut...

— Sigur că da. Doar că mă simt ca un hoţ plătit să hrănească nişte pisici de două ori pe zi, am spus ridicând din umeri.

— Nu este cazul. M-ai scutit de foarte mult timp pierdut completând formularele alea, nici nu-ţi pot spune. Şi posibil să mai apară şi altele, a adăugat.

— Am programat o întâlnire cu tipul care se ocupă de elanul european, dar nu-ţi face griji în privinţa asta acum, Charlie! Fă ce ai de făcut şi noi încercăm să avem grijă de Pegas.

— Mulţumesc, Tiggy! Eşti minunată, zău aşa!

L-am privit cum a făcut un pas spre mine, s-a răzgândit şi s-a retras.

— Bine, ne auzim curând, a spus. Pa!

— Pa, Charlie!

O oră mai târziu, când încă visam cum îmi spusese el că sunt minunată, i-am văzut Range Roverul rablagit zburând pe lângă fereastră, urmat de jeepul mult mai sofisticat al Ulrikăi, amândoi spre ieşirea de pe proprietate.

— Pentru numele lui Dumnezeu, controlează-te! mi-am spus ferm.

Totuşi, m-am uitat după Range Rover până ce s-a făcut nevăzut.

***

Mi-am petrecut următoarele două zile evitându-l din nou pe Zed, în vreme ce treceam prin agonie pe seama ofertei lui de lucru, treabă la care mă ajutau turele de planton pentru Pegas.

— Aşa, Tiggy, mi-am spus, înainte să iei orice decizie, este timpul s-o suni pe sora ta mai mare ca să-i ceri sfatul în privinţa lui Zed Eszu.

Apoi, după ce am făcut focul pentru Cal, m-am dus la conac.

Din păcate, Zed era în bucătărie cu Beryl, cu braţele încrucişate la piept.

— Ce tot aud de un cerb alb văzut la Kinnaird? m-a întrebat.

— Ştiu, o nebunie, nu? am răspuns.

— Păi, în ianuarie nu prea au ce ştiri să dea, nu? a intervenit Beryl.

— În mod normal, nu iese fum fără foc, dar... mai mult am nevoie de un răspuns, Tiggy! Poate luăm masa împreună mâine aici, să discutăm despre asta?

— Ăăă... da.

Mi-am dat seama că nu-l mai puteam amâna.

— Foarte bine. Beryl! Trebuie să sun la New York în cincisprezece minute, o să folosesc telefonul fix şi să nu fiu deranjat, bine?

— Desigur, domnule! Când a auzit uşa Sălii Mari închizându-se după Zed, Beryl a răsuflat uşurată. Când naiba pleacă omul ăsta? a mormăit ea.

— Foarte curând sper, am şoptit în barbă. Beryl, înainte să pună Zed mâna pe telefon, pot să folosesc fixul să o sun repede pe sora mea? Trebuie musai să vorbesc cu ea, dar locuieşte în Brazilia, aşa că evident o să plătesc costul.

— Tiggy! Nu te prosti! Sunt sigură că la cât plăteşte Zed aici, îţi putem oferi câteva minute de convorbire la distanţă. Hai, fuga, până nu se plânge Zed că este linia ocupată!

— Mersi, Beryl! Nu durează mult.

Am pornit pe coridor spre birou, am închis uşa după mine şi am ridicat receptorul, întrebându-mă ce să-i zic Maiei.

Tot suna şi suna – în Rio era după-amiază şi speram să nu fie plecată.

— Ei! s-a auzit tonul blând şi familiar al surorii mele mai mari.

— Ei! Maia! Am zâmbit în receptor auzindu-i glasul. Tiggy sunt.

— Tiggy! E fantastic să te aud! Ce faci? Unde eşti?

— Tot în pustietate, în munţii scoţieni, am grijă de animalele mele. Tu?

— Ocupată să predau engleza în *favela* şi Valentina mă ţine în priză tot timpul. Cum a reuşit Ma să ne ţină în frâu pe toate, când eu nu mă descurc cu un copil de şase ani, nu ştiu. Fata asta nu oboseşte niciodată, a adăugat Maia, cu un ton cald însă. Ce mai faci?

— Bine. M-a sfătuit Ally să te sun în legătură cu un tip pe nume Zed Eszu.

A urmat o pauză lungă la celălalt capăt.

— Aha! a făcut în cele din urmă.

— Ei bine, am continuat eu, mi-a oferit o slujbă. Maia! Este o ocazie fantastică! I-am explicat despre ce fel de slujbă era vorba şi despre suma pe care mi-o oferea Zed ca s-o cheltuiesc caritabil. Şi asta fără salariu şi toate avantajele. Ce părere ai?

— Despre slujbă? Sau despre Zed?

— Şi una, şi alta, cred.

— Of, Tiggy! Maia a suspinat profund. Nu ştiu ce să zic.

— Orice-ar fi, Maia, te rog să-mi spui! am insistat.

— Înainte de asta, aş vrea să te întreb dacă tu şi Zed... Aveţi o relaţie amoroasă... sau este pur profesională?

— Din partea mea este profesională, dar din partea lui... sinceră să fiu, nu sunt sigură.

— Îţi dă foarte multă atenţie?

— Dap.

— Îţi scrie, îţi aduce cadouri şi îţi trimite flori?

— Dap.

— Apare neinvitat la uşă?

— Dap.

— Practic, te urmăreşte peste tot?

— Da. Cal, colegul cu care locuiesc, chiar zice că este hărţuitor.

— Mda... Şi crezi că-ţi oferă slujba pentru că eşti persoana potrivită pentru asta? Sau o foloseşte ca momeală să pună mâna pe tine?

— Tocmai asta e, că nu ştiu. Poate puţin din amândouă.

— Atunci, poate ţi-a spus Ally că nu sunt cea mai mare admiratoare a lui Zed Eszu, aşa că nu sunt sigură că-ţi pot da un răspuns nepărtinitor. Nu pot spune decât că, din ceea ce mi-ai povestit despre Zed, asta mi-a făcut şi mie. Parcă nu l-ar fi împiedicat nimic să pună laba pe mine, parcă mă vâna. Iar atunci când m-a prins, când am cedat ca proasta, în scurt timp şi-a pierdut interesul.

— Of, Maia! Ce rău îmi pare! Cred că ţi-e foarte greu să vorbeşti despre asta.

— Mi-a trecut, dar în momentul ăla... în sfârşit, poate lucrurile stau altfel în cazul tău. Poate că Zed s-a schimbat, s-o fi maturizat sau ceva, dar, de fapt, acum, că mă gândesc la primele noastre zile împreună, sunt destul de sigură că menţionase ceva despre o slujbă de traducător la compania tatălui lui când aveam să termin universitatea. Până la urmă, nici nu şi-a luat rămas-bun când a plecat de la Sorbona, cu un an înaintea mea.

— O, Doamne! am exclamat. Zicea Ally că Zed are o slăbiciune pentru surorile D'Apliese. Poate aşa este.

— Păi, sigur este bizar că vara trecută, în Grecia, Ally a văzut barca tatălui lui ancorată lângă *Titan.* Şi pe urmă apare fiul lui în munţii Scoţiei, unde întâmplător lucrezi tu.

— Sunt sigură că-i o coincidenţă de rahat, Maia! am spus. A părut foarte mirat când m-a văzut şi a pus totul cap la cap.

— Tiggy! îţi place de Zed? Adică în felul ăla?

— Nu. Clar nu. Mi se pare – am coborât tonul – extrem de ciudat. Trece drept foarte arogant, deşi n-are cum să nu-mi fie milă de el. Nu uita, şi-a pierdut şi el tatăl când l-am pierdut şi noi pe Pa.

— Şi nu mă îndoiesc că s-a folosit de asta ca să creeze o legătură cu tine, Tiggy! Ştim cu toţii ce inimă bună ai. Şi lui Satana i-ai acorda prezumţia de nevinovăţie şi fac pariu că Zed s-a prins. Maia avea un ton plin de amărăciune. Scuze, Tiggy! Ignoră-mă! Slujba sună foarte bine şi înţeleg de ce ţi-ar plăcea s-o accepţi. Iar să-l ai pe Zed ca şef, la nivel

profesional, nu pot comenta. La nivel personal, te rog să ai grijă! O să facă orice ca să obţină ce vrea şi se pare că în momentul ăsta tu eşti aceea.

— Maia! Ideea este următoarea: crezi că este un om bun?

A urmat o pauză chinuitoare înainte ca Maia să răspundă.

— Nu, Tiggy, mi-e teamă că nu.

— Bine. Mersi că ai fost sinceră şi îmi pare foarte rău dacă ţi-am răscolit amintiri neplăcute.

— Ei, nu-i nimic, Tiggy, zău! A trecut mult de-atunci. Doar că... nu vreau să păţeşti ce-am păţit eu. Şi-apoi, tu eşti cea cu intuiţia, aşa că trebuie să fie decizia ta.

— Da. Oricum, trebuie să închid, că vorbesc pe linia fixă a şefului şi... prietenul nostru comun vrea să sune la New York.

— Ah! Bine. Mă bucur tare mult că am vorbit. Ţinem legătura, da?

Am închis, în speranţa că nu o supărasem. Îmi dădeam seama că

Zed nu era cineva care doar trecuse prin viaţa Maiei o vreme, ci un om care o rănise profund.

Apoi mi-a venit ideea – cât era Zed în altă parte şi computerul disponibil – să intru online ca să caut slujbe în străinătate pentru zoologi. Dacă nu acceptam oferta lui Zed, trebuia să caut în altă parte, având în vedere situaţia incertă de la Kinnaird. Pe monitor au apărut afişate poziţiile pe care Google le considera potrivite pentru mine şi am început să mă uit prin ele.

— Asistent universitar, imunologie animală şi ecologie peisagistică, South Georgia, SUA. *Nu mă atrage,* mi-am zis, nici dacă aş fi avut experienţa pentru a deveni asistent universitar, ceea ce nu era cazul. Asistent zoolog pe teren, specializare în foci şi păsări marine, Antarctica. *Nici vorbă, Tiggy, parcă Scoţia nu-i destul de geroasă...* Se caută ofiţer conservare în rezervaţia de animale sălbatice din Malawi... *Asta sună interesant.*

Am trimis un e-mail scurt cu CV-ul ataşat şi abia după aceea mi-am dat seama că nu-mi schimbasem adresa din CV din Elveţia la

Kinnaird, dar ştiam că Ma o să-mi trimită corespondenţa în Scoţia.

***

După ce mi-am oferit o alternativă optimistă a viitorului, m-am trezit devreme mult mai calmă. Am hrănit pisicile şi m-am oprit la jumătatea povârnişului de lângă ţarc, unde am ciulit urechile spre vâlcea. Nici şoapta brizei nu tulbura liniştea desăvârşită. Învăţasem că straniul calm venea adesea înaintea unui viscol. Evident, pisicile erau de acord, căci niciuna nu ieşise să mă vadă. În timp ce-mi târâm picioarele spre conac să iau mâncarea lui Chilly, mă întrebam ce să-i spun lui Zed la masa de prânz. De fapt, cum să-i prezint refuzul.

— Eu în New York? Niciodată! mi-am spus. Tiggy, ai detesta fiecare clipă acolo, să stai într-o cutiuţă de sticlă în cer. Manhattan este cât moşia Kinnaird, dar înţesat de blocuri, am adăugat. *Zicea Zed că o să călătoreşti mult...* Nu, Tiggy! Mi-am spus ferm, orice s-ar întâmpla, oricât ar încerca să te convingă, trebuie să refuzi. Pur şi simplu nu este... bine. Şi, cu asta, basta!

***

— Iar eşti bolnav, Chilly? Să chem pe cineva?

Când am ajuns la colibă, l-am găsit zăcând în pat.

— Nu mai rău ca ieri sau ca mâine. Chilly a deschis ochii când m-am apropiat de el. Tu pleci, nu eu.

— Sincer, Chilly, uneori vorbeşti numai prostii! am spus.

— Spune-i Angelinei că eu te-am trimis acasă, cum am promis.

A închis ochii din nou, dar m-am dus şi l-am luat de mână.

— Nu plec nicăieri, Chilly! am spus cu blândeţe.

— Duci acasă. Şi dup-aia, duc şi eu, a suspinat.

Cu toate că în următoarele minute l-am implorat să-mi explice la ce se referă, fie se prefăcea că doarme, fie chiar aţipise, că nu a mai spus nimic. L-am pupat pe frunte şi, fiindcă era limpede că nu avea de gând să mai vorbească, nu puteam decât să-i las mâncarea lângă ochiul de aragaz ca s-o încălzească mai târziu şi să-mi iau rămas-bun de la el.

***

— Bună Beryl, am salutat-o când am intrat în bucătărie, o oră mai târziu.

— Ai întârziat puţin la masă. Zed mi-a spus că te aştepta la unu.

— Da, dar mai întâi trebuie să mă duc la computer dacă nu este altcineva.

— De fapt, este disponibil, că oaspetele nostru este într-una dintre interminabilele convorbiri internaţionale în Sala Mare. Dimineaţa vorbeşte cu China şi cu Orientul Mijlociu, iar după-amiaza şi seara cu New Yorkul şi în Occident. Chiar nu ştiu de ce stă aici, nu profită deloc de ce se află dincolo de ferestre, lese doar să tragă la ţintă câte o oră pe zi în crâng. Sinceră să fiu, Tiggy, într-un fel sau altul, îmi vine să urlu.

Atunci am văzut cum a atacat feroce morcovul cu un cuţit.

— Îmi pare rău, Beryl! Sper că pleacă în curând şi că o să-ţi recapeţi conacul, ca să poţi aerisi ca lumea, am adăugat, încercând să calmez discuţia.

— Şi cine vine pe urmă, când se eliberează? S-a întors – i-am văzut împreună azi-dimineaţă când veneam încoace, călăreau. Au rânjit la mine cu un tupeu de neimaginat... a murmurat, tocând brutal morcovul.

— Cine, Beryl?

— Ei, nimeni! Beryl a băgat mâna în buzunarul şorţului, din care a scos un şerveţel şi şi-a şters nasul. Ignoră-mă. Este o perioadă deprimantă, nu-i aşa?

— Da. Şi Beryl? Sincer, când vrei să vorbeşti, sunt aici, pe bune.

— Mulţumesc, draga mea!

Am închis uşa după mine, m-am aşezat la birou şi m-am logat pe Hotmail. Au apărut două e-mailuri – unul de la Charlie şi celălalt de la Maia.

L-am citit mai întâi pe cel de la Charlie.

Bună, Tiggy! Iartă-mi greşelile de ortografie, scriu pe fugă (ca de obicei). Mai întâi, mi-am dat seama că nu mi-am cerut scuze pentru ce era să păţeşti în zăpadă. Dacă „Beryl” nu ar fi fost în starea aia, cred că se putea evita. Şi nu mi-aş fi iertat-o dacă ţi se întâmpla ceva. Îmi cer scuze şi că nu mi-am luat rămas-bun cum se cuvenea când am plecat ieri. Meritai un mare mulţumesc pentru că m-ai ajutat cu

Zara şi că m-ai învăţat cum să mă port cu ea. Sfatul tău a funcţionat: după ce am ajuns acasă, a vrut să se întoarcă la şcoală. N-am mai auzit nimic nepotrivit de-atunci, aşa că ţine-ne pumnii să se fi potolit.

Mă bucur că te-am văzut şi am vorbit – chiar şi aşa puţin – dar abia aştept să te văd curând, când sper să am veşti mai bune despre viitorul moşiei.

Ai grijă de tine!

Charlie xx

M-am luat singură în braţe de plăcere văzând sărutul, căldura şi grija cu care scrisese e-mailul. Creatură singură şi tristă cum eram, l-am şi imprimat ca să-l recitesc mai târziu.

Apoi am citit e-mailul de la Maia.

Dragă Tiggy,

M-am gândit mult la conversaţia noastră de când am vorbit şi sunt îngrijorată în privinţa ta şi a „hărţuitorului" tău ciudat. Chiar dacă slujba sună uluitor, te rog să te gândeşti bine.

M-am tot frământat dacă să-ţi trimit fâşierul ataşat, dar cred că

»»» ’

ar trebui să-l vezi înainte să iei hotărârea. E de-acum un an, dar...

Nu mă urî!

Sper să ne vedem la vară.

Vorbim curând,

Maia xx

Mai jos era fâşierul ataşat pe care l-am deschis. În faţa mea se afla o imagine cu bărbatul care mă aştepta în acel moment în Sala Mare.

O ţinea pe după umeri pe sora mea Electra şi textul era următorul:

„Zed Eszu şi Electra se bucură unul de compania celuilalt la deschiderea unei galerii din Manhattan. Văzându-i ocazional împreună prin oraş în ultimele optsprezece luni, te întrebi dacă sunt oficial un cuplu sau dacă ne ţin în suspans."

— Asta confirmă totul, am murmurat.

Am imprimat pagina, după care am împăturit-o şi am

băgat-o în buzunarul din spate al blugilor. Mi-am venit în fire, am tras aer în piept şi m-am îndreptat spre Sala Mare.

— Tiggy!

Zed s-a ridicat de pe scaunul de la foc şi a venit spre mine. Căldura era înăbuşitoare în cameră.

— Îmi pare că nu te-am avut doar pentru mine de ceva vreme. Parcă mă tot eviţi, a adăugat şi m-a pupat pe obraji.

— Deloc, Zed! A fost foarte multă treabă de făcut.

— Te referi la cerbul alb?

— Ăăă... este doar un zvon, Zed!

— Haide, Tiggy, ştim cu toţii că l-ai văzut, că l-a fotografiat Cal şi că fotografiile au ajuns cumva în mâinile presei. În locul lui Charlie Kinnaird, aş dansa de bucurie. Este un mod sigur de a pune moşia Kinnaird pe harta turismului. Ce mai aşteaptă?

— Charlie nu ar face asta niciodată, Zed, pentru că trebuie să facem tot posibilul să protejăm cerbul ăla, iar a lăsa mii de oameni pe moşie nu este cea mai bună abordare. Ca să nu mai vorbim de ameninţarea braconierilor. Cerbul este o raritate, într-atât încât este aproape mitic. Te rog să nu uiţi că profesia mea – competenţa mea aici – are legătură cu conservarea animalelor sălbatice.

— Sigur şi nu ar fi incredibil dacă am avea o fotografie cu tine şi cu cerbul pentru lansarea proiectului nostru caritabil? Lasă girafele, nu fac doi bani, cum se zice în Regatul Unit, a chicotit Zed. Data viitoare când te duci să vezi cerbul, pot să vin cu tine şi cu camera de fotografiat? Cred că a fost văzut în crângul de mesteceni. Am văzut Range Roverul vechi parcat acolo ieri, când am dat o raită să-l văd şi eu.

— Zed, trebuie să vorbim! am spus ferm, îngrozită că bărbatul părea să ştie unde se afla Pegas.

— Desigur. Vrei să ştii detaliile pachetului de angajare. Am pus ochii pe o mansardă în Chelsea, care cred că ţi s-ar potrivi cât timp stai în Manhattan şi nu salvezi lei în Africa. Acum, hai să bem şampanie în gheaţă – a arătat spre sticla din găleata argintie, de pe dulapul cu băuturi. O deschid?

L-am privit uluită. În mod evident, era convins că urma să accept slujba.

— Nu, Zed, pentru că...

— Eşti îngrijorată, a spus, fără să ezite o clipă. Aşa că am pregătit un dosar cu specificaţiile slujbei şi, desigur, salariul. Poftim!

Mi-a întins un dosar.

— Îţi mulţumesc că ai făcut un asemenea efort, dar mi-e teamă că nu pot accepta slujba şi nu o să mă răzgândesc.

Zed s-a încruntat la mine.

— Pot să te întreb de ce?

— Pentru că...

Multiplele răspunsuri pe care le pregătisem mi-au zburat din minte sub privirea lui neclintită.

— Pentru că îmi place aici.

— Haide, Tiggy! Sunt sigur că poţi mai mult de-atât.

Am văzut în ochii lui Zed un licăr de oţel.

— Chiar sunt fată de ţară în suflet şi aici mă simt ca acasă.

— Dacă ai catadicsi să arunci o privire în dosarul ăla, ai vedea că am inclus un zbor la clasa întâi, ca să poţi călători oriunde în Europa, o dată pe lună. Ai mai vedea şi că am prevăzut că ai petrece cel puţin şase luni pe an în Africa, mai ales la început, când vei căuta moduri de a cheltui cele douăzeci şi cinci de milioane de dolari pe care le vei avea la dispoziţie.

Douăzeci şi cinci de milioane...

— Sună absolut minunat, dar am doar douăzeci şi şase de ani şi niciun fel de experienţă în afară de conservarea animalelor. Nu aş putea să mă ocup de afaceri.

— Tocmai de aceea vei avea cu tine o echipă de experţi. Aşa cum am mai spus, singurul lucru pe care-l ai de făcut este să creezi proiecte şi să supraveghezi toată treaba. Îţi facem rost de un stilist, o garderobă nouă, un antrenor de vorbit în public...

Stăteam şi mă uitam la Zed, care îmi tot spunea cum voia să mă ia, să mă transforme şi să mă deţină. Şi, în timp ce mă gândeam la asta, faţa şi corpul lui Zed au început să se modifice şi s-a preschimbat într-o şopârlă verde, gigantică şi înfiorător de veninoasă, care scotea limba ascuţită la mine.

În cele din urmă, Zed a tăcut, ca şi mine, preschimbat la

loc, în om.

— Ăăă, da... Mersi, Zed, serios, sunt onorată, dar, orice ai spune, tot „nu” rămâne.

— Şi ăsta este locul – Kinnaird – care te ţine aici?

— Da, am confirmat. Îmi place la nebunie.

— Ei bine, atunci, m-am hotărât. Zed s-a plesnit peste coapsă. O să cumpăr moşia asta. M-am tot gândit la asta în ultimele zile. Sunt sigur că Charlie va fi de acord să mi-o vândă. Ştim cât este de disperat. O să se bucure enorm că i-o iau de pe cap.

— Vrei să cumperi Kinnaird? am şoptit şi glasul mi-a tremurat de groază.

— De ce nu? Se poate deduce la taxe, pot face *team-building* cu personalul în aer liber şi poate folosesc o parte din proprietate pentru un teren de golf cu optsprezece găuri. Pot transforma conacul într-un hotel ca lumea şi hambarele alea vechi în chioşcuri, în care se vând produse locale. Pe scurt, aş aduce întreg locul în noul mileniu. Şi tu, Tiggy, poţi rămâne aici să mă ajuţi.

Eram atât de şocată, încât deschideam şi închideam gura ca un peşte.

— Aşadar, oricum ai arunca zarurile, se pare că tot vei ajunge să lucrezi pentru mine, a continuat Zed zâmbind. Acum, hai să bem şampania!

— Zed, îmi pare rău, dar trebuie să plec.

— De ce? Ce-am zis sau ce-am făcut să te supere?

— Ăăă... Ai fost mai mult decât generos şi chiar apreciez, dar nu pot lucra pentru tine, Zed, nici aici, nici la New York.

— De ce nu, Tiggy? Mi se părea că ne înţelegem foarte bine.

— Ei bine, motivul... Am scos din buzunarul de la spate pagina imprimată. Am vorbit cu sora mea, Maia, despre tine. Şi mi-a trimis asta.

L-am întins coala şi am văzut cum a desfăcut-o. S-a uitat la fotografie, apoi la mine.

— Este sora mea, Electra.

— Ştiu cine e, Tiggy, doar că nu înţeleg reacţia ta.

— Mai întâi eşti cu Maia, apoi treci la Electra şi acum eşti aici cu mine! îmi pare rău, dar cred că e... straniu.

— Tiggy, te rog, nu fi naivă! Ştii foarte bine că presa

poate lua o prietenie complet nevinovată şi s-o transforme în cea mai mare relaţie amoroasă de la Burton şi Taylor încoace. Şi da, cu Maia am avut o relaţie, dar cu Electra, doar o prietenie ocazională, acum are iubit, aşa că nu ne-am văzut de câteva luni. Şi-apoi, sunteţi toate femei frumoase care se mişcă în aceleaşi cercuri sociale ca şi mine. Nimic mai simplu.

— Eu sigur nu mă mişc în aceleaşi cercuri ca tine. Şi nici nu o voi face vreodată. Acum o să plec şi aş prefera să nu ne mai vedem deloc.

— Doar nu eşti geloasă pe surorile tale?

— Bineînţeles că nu! am strigat frustrată pentru că nu pricepea. Obsesia ta cu noi, surorile, este... sinistră. Pa, Zed!

Am ieşit din cameră. Mă aşteptam cumva să mă urmeze, aşa că m-am bucurat că era Beryl în bucătărie să mă apere şi Cal urma să ajungă acasă la prânz. Odată ce-am ieşit din casă, am luat-o la fugă prin curte, am deschis uşa căsuţei şi am trântit-o după mine.

— Rahat! am înjurat, cu gândul să mut canapeaua în uşă, ca protecţie suplimentară.

— Unde arde? a întrebat Cal, ieşind din bucătărie cu o mare felie de plăcintă cu carne.

— Eşti aici în următoarea oră? am gâfâit.

— Pot fi, da. De ce?

— Pentru că am refuzat oferta lui Zed. Nu s-a bucurat deloc, puţin zis. Pe urmă a zis că vrea să cumpere proprietatea Kinnaird, aşa că oricum o să lucrez pentru el şi... pe urmă i-am arătat o poză cu el şi cu una dintre surorile mele într-o revistă. El a mai fost împreună cu cealaltă soră şi... Doamne, Cal! Cred că e nebun!

— Ho, Tig, m-ai pierdut! Cum adică să cumpere Kinnaird?

— Tocmai mi-a zis. Of, Cal! Mi-au dat lacrimile. Zicea că vrea să facă teren de golf şi magazine şi...

Cal s-a prăbuşit pe un scaun.

— Doar n-o să vândă conaşul! Mai ales cuiva ca Zed.

— Amândoi bănuim cât de falit e Charlie. Şi dacă obţinem suma maximă de împrumut, tot va fi delicat.

— Aoleu! a răsuflat el. Ăsta ar fi sfârşitul lumii. Nu mai zic că visam să mă însor cu Caitlin şi să cumpărăm o căsuţă a

noastră.

— Cel mai rău este că Zed ar cumpăra moşia ca pe o jucărie, poate doar ca să-mi facă în ciudă.

— Crezi că faci câteva milioane, Tig, aşa crezi? m-a tachinat, iar eu m-am înroşit, ceea ce a mai detensionat atmosfera puţin.

— Nu asta voiam să spun, dar mi se pare că, orice aş face, tot vrea să pună laba pe mine.

— Da, pare să aibă o obsesie faţă de tine. Şi zici că a mai avut relaţii cu două dintre surorile tale?

— Da, iar Maia nu a avut nimic bun de spus despre el. Vai, Cal! Tocmai am refuzat douăzeci şi cinci de milioane pe care-i puteam cheltui după voie, am gemut. Şi, dacă e să cumpere Kinnaird, ar trebui să plec, pe bune!

— Tig! Nu cred că se va întâmpla asta. Cal a clătinat din cap. Poate ar trebui să vorbeşti cu Charlie despre asta.

— Poate, am ridicat din umeri. Oricum, după-amiază mă duc la Tain să mă văd cu Margaret. Pe urmă mă duc să-l veghez pe Pegas diseară. Zed ştie unde se află. Nu crezi...?

— Aoleu! Şi eu îi pregăteam exerciţiul de tras la ţintă. Sigur vrei să ieşi mai târziu, Tig? Vine viscolul, mi-a spus Cal, uitându-se atent pe geam, la cerut senin şi binevoitor. Soarele prânzului sclipea pe stratul permanent de zăpadă care acoperea pământul toată iarna. Priveliştea era perfectă pentru o felicitare de Crăciun.

— Da! Nu putem risca, Cal! Doar ştii asta!

— Cred că nici Yeti nu iese în seara asta, a murmurat Cal.

— Ai promis că stai de veghe, l-am implorat. Uite! Iau staţia cu mine şi te contactez dacă am probleme.

— Tig, chiar crezi că o să las o fată aşa fragilă ca tine să stea singură în furtună, când poate umbla un braconier înarmat pe proprietate? Nu fi zevzecă! a mârâit Cal la mine, rumen şi iritat, apoi îngăduitor. Numai câteva ore. După care te aduc de păr acasă. Nu vreau să fiu răspunzător că faci iar hipotermie. Ne-am înţeles?

— Mersi, Cal! am răspuns uşurată. Ştiu că Pegas este în pericol. Aşa îmi spune intuiţia.

***

Zăpada căzuse dens în jurul adăpostului nostru şi, deasupra capetelor noastre, prelata se lăsase sub

greutatea ei. Mă întrebam dacă avea să se prăbuşească cu totul şi să ne îngroape de vii sub tot omătul ăla.

— Tig, plecăm acum! a spus Cal. Am amorţit de tot şi o să ne chinuim să ne întoarcem cu maşina. S-a mai domolit viscolul şi *trebe* să ajungem acasă cât om mai putea. Cal a luat o gură de cafea călduţă din termos şi mi-a dat şi mie. Termin-o tu. Mă duc să dau zăpada de pe parbriz şi să pornesc căldura.

— Bine, am suspinat, ştiind că nu avea sens să ne certăm pe tema asta.

Eram acolo de mai bine de două ore şi nu vedeam decât cum ninge. Cal a plecat spre Land Roverul parcat în spatele unor stânci din vale. M-am uitat pe gemuleţul buncărului în timp ce beam cafea, am stins felinarul şi m-am târât afară. Nu aveam nevoie de lanternă, fiindcă cerul se înseninase şi mii de stele sclipeau acum, iar Calea Lactee se vedea clar deasupra mea. Mai erau două zile până să fie lună plină şi pătura de un alb imaculat sclipea pe sol.

Liniştea mormântală în urma ninsorii era la fel de profundă precum covorul scânteietor în care mi se afundau picioarele până la gambă.

Pegas.

L-am strigat încet, apoi m-am dus spre copaci şi mă rugam să apară, ca să pot merge acasă să dorm, ştiindu-l în siguranţă în noaptea aceea.

A apărut din neant parcă, o arătare mistică ce se uita spre lună, înainte să se întoarcă şi să-şi îndrepte ochii căprui şi profunzi spre mine. A venit şovăitor către mine şi eu m-am dus spre el.

— Dragă Pegas, am şoptit, înainte să văd o umbră în zăpadă, printre copaci.

Umbra a ridicat carabina.

— NU! am ţipat, tulburând liniştea.

Silueta stătea în spatele cerbului şi ţintea, gata să tragă.

— Stai! Fugi, Pegas!

Cerbul s-a întors şi a văzut pericolul, dar atunci, în loc să ţâşnească la adăpost, a început să alerge spre mine. A răsunat un glonţ, apoi încă două şi am simţit o durere acută pe-o parte, o înţepătură ciudată în inimă, care a început să-mi bubuie aşa de repede, că am ameţit dintr-odată. M-au

lăsat genunchii şi m-am prăbuşit pe covorul alb.

S-a aşternut din nou liniştea. Am încercat să rămân conştientă, dar nu mai puteam lupta cu bezna, nici măcar pentru el.

Ceva mai târziu, am deschis ochii şi am văzut o figură dragă şi familiară deasupra mea.

— Tiggy, draga mea, o să fie bine! Rămâi cu mine, da?

— Da, Pa, sigur că rămân, am şoptit, în timp ce-mi mângâia părul, aşa cum făcea când eram mică şi bolnavă.

Am închis din nou ochii, ştiind că în braţele lui eram în siguranţă.

Când m-am trezit, am simţit că cineva mă ridica pe braţe de pe jos. Mă uitam după Pa, dar tot ce-am văzut era mutra disperată a lui Cal, care se chinuia să mă care în braţe. Am întors capul spre pâlcul de copaci şi am văzut trupul întins al cerbului alb şi petele de sânge în jurul lui, pe zăpadă.

Ştiam că era mort.

Capitolul 20

— Neaţa, Tiggy! Cum te simţi?

Am făcut un efort să deschid ochii ca să văd cine îmi vorbea, pentru că nu era o voce pe care o recunoşteam.

— Bună!

Îmi zâmbea o soră medicală. Cu mare efort, mi-am amintit crâmpeiele efemere...

— Pegas, am şoptit.

Îmi tremura buza de jos şi mi-au dat lacrimile.

— Încearcă să nu te necăjeşti, draga mea!

Sora, care avea părul de un roşu aprins şi o figură blândă cu pistrui, şi-a aşezat mâna durdulie peste a mea.

— Ai suferit un şoc, fireşte, dar măcar ai scăpat întreagă. O să-ţi iau temperatura şi pulsul, dar mi-e teamă că nu-ţi pot da mâncare solidă, până nu-ţi dă voie doctorul.

— Nu-i nimic, oricum nu mi-e foame, am răspuns, în vreme ce amintirile de cu o seară în urmă au început să-mi umple mintea.

— Atunci, ce zici ce o ceaşcă de ceai?

— Mulţumesc.

— O să rog o infirmieră să ţi-o aducă. Deschide, te rog, a adăugat, înainte să-mi pună termometrul sub limbă şi să-mi prindă banderola de mână. N-ai febră, dar ai pulsul cam ridicat, deşi a scăzut de azi-noapte. Ce mai dramă! M-a liniştit cu un zâmbet. Aşa, prietenul tău, Cal, este afară. Să-l trimit la tine?

— Da.

Gândul la Cal şi la felul în care avusese grijă de mine m-a făcut să lăcrimez din nou.

— Neaţa, Tig! a spus când a intrat câteva minute mai târziu. Mă bucur să te văd trează. Cum te simţi?

— Tulburată. Pegas...? Mi-am muşcat limba. A murit?

— Da, Tig, da. Îmi pare foarte rău, ştiu cât însemna pentru tine. Poate trebuie să ţi-l imaginezi ca pe miticul Pegas, căruia îi cresc aripi şi care zboară spre cer.

— O să încerc, am spus, zâmbindu-i uşor. Nu era genul lui Cal să se avânte în imaginaţie, aşa că îi eram recunoscătoare pentru efortul pe care-l făcea. Îmi place ideea, dar mă simt răspunzătoare. Avea încredere în mine, Cal, a venit să mă vadă ca de obicei şi a fost împuşcat din cauza asta.

— Tig, nu aveai ce să faci, niciunul din noi nu avea ce face.

— Nu înţelegi! Am strigat la el să fugă de-acolo, dar, în schimb, a fugit spre mine. Dacă nu se punea între mine şi braconier, eu aş fi fost cea moartă acum. Mi-a salvat viaţa, Cal! Pe bune!

— Atunci, eu îi sunt recunoscător lui. Cu toate că-i o imensă pierdere pentru noi, ca şi pentru natură, mai bine el decât tu. A venit doctorul să te vadă?

— Nu, dar sora zice că trebuie să vină. Sper să-mi scoată toate astea, ca să mă duc acasă.

Am arătat spre tuburi şi maşina care piuia, de care eram legată.

— Unii zic că sistemul nostru medical nu-i în stare de mare lucru, dar elicopterul ăla a ajuns în vâlcea cu paramedicii în jumătate de oră de când am sunat.

— Asta explică toate zgomotele, am spus. Mi s-a părut că visam.

— Nu. Eu am venit pe drum şi mă îndoiesc că-i vreo parte din tine pe care nu au scanat-o, radiografiat-o sau analizat-o azi-noapte. Doctorul zicea că dimineaţă o să avem rezultatele.

— Sincer nu-mi amintesc prea multe, doar mult zgomot şi lumini puternice. Cel puţin nu mă doare nimic.

— Nu mă mir, la câte medicamente au băgat în tine. Acuma trebuie să-ţi spun că te aşteaptă un detectiv să îţi pună nişte întrebări când te simţi mai bine. I-am spus tot ce ştiu, dar, dacă îţi aminteşti, nu eram de faţă în timpul împuşcăturii.

— Detectiv? De ce naiba ar vrea să vorbească cu mine?

— Cineva a tras în tine azi-noapte, Tig! Cum ziceai şi tu, puteai să mori.

— Dar din greşeală, Cal! Amândoi ştim că pe Pegas îl voia.

— Mă rog, deocamdată, în ceea ce-i priveşte, este o suspiciune.

— E ridicol, deşi chiar vreau să se afle cine l-a ucis. Braconajul este ilegal, mai ales când este vorba despre un animal atât de rar.

— Ai văzut cine era, Tig?

— Nu, tu?

— Nu, până am ajuns, nenorocitul o ştersese.

Am tăcut amândoi o vreme, gândindu-ne la discuţia pe care o avuseserăm cu o zi înainte despre Zed, dar niciunul dintre noi nu avea curajul să dea glas gândurilor.

— Aşa, vrei să sun pe cineva? Pe una dintre surorile tale? Sau pe doamna căreia îi zici Ma? a întrebat Cal.

— Doamne, nu! Numai dacă ţi-a spus doctorul că sunt pe moarte.

— Normal că n-a zis asta. A zis că eşti o norocoasă. Că tot vorbeam de lup...

Un bărbat puţin mai în vârstă ca mine intrase pe lângă perdea.

— Bună, Tiggy! Sunt doctorul Kemp. Cum te simţi?

— Bine, am încuviinţat şi a început să-mi bată inima, pregătită să primesc raportul stării mele de sănătate.

Doctorul a aruncat o privire la monitor şi apoi şi-a îndreptat atenţia spre mine.

— Vestea bună este că radiografiile pe care le-am făcut azi-noapte sunt în regulă şi confirmă ce am bănuit. Glonţul a trecut prin jacheta de schi şi prin cele trei pulovere pe care le purtai, dar rana este superficială. Nici nu a fost nevoie să te coasem. Ai doar un plasture peste ea.

— Deci pot pleca acasă?

— Mi-e teamă că nu încă. Atunci când te-au adus paramedicii cu elicopterul, au spus că îţi bătea inima haotic şi că aveai un puls foarte ridicat – iniţial, am crezut că făcuseşi infarct. De-asta te-am conectat la monitor. Electrocardiograma arăta că aveai un fel de aritmie, iar asta se întâmplă atunci când nu putem menţine un ritm constant al inimii. Ai şi puseuri de tahicardie, când inima bate mai repede decât este normal. Ai observat recent dacă ai avut palpitaţii sau ţi-a bătut inima mai repede?

— Ăăă... da, puţin, am spus, ştiind că trebuia să fiu sinceră.

— De când?

— Nu-mi amintesc, dar mă simt foarte bine, serios.

— Tiggy, întotdeauna este o idee bună să verificăm orice posibilă afecţiune preexistentă. Şi asta vrem să facem.

— Sunt sigură că n-am nimic la inimă, domnule doctor! am spus ferm. Am avut un astm sever când eram mică şi făceam mereu bronşită. Am făcut multe analize la spital şi mi-au verificat inima de fiecare dată.

— Asta-i bine, dar echipa de cardiologi vrea să îţi facă o angiogramă pentru orice eventualitate. O să vină cineva să te ia în curând. Poţi să stai într-un scaun cu rotile?

— Da, am răspuns nefericită.

Uram spitalele şi, în timp ce mă împingea un brancardier pe coridor zece minute mai târziu, am decis că sunt de acord cu Chilly şi că aş opta în mod clar să mă fac nevăzută în propriul meu habitat.

Angiograma nu a durut, a fost poate un pic neplăcută şi în jumătate de oră eram la loc în pat, cu un castron cu zeamă, singura mâncare oarecum vegană din meniu.

— Ai chef să-l primeşti acum pe detectiv, Tig? m-a încurajat Cal. Bietul om aşteaptă de la prima oră.

Am consimţit şi omul a fost adus. S-a prezentat ca detectivul sergent Meciain, era îmbrăcat în haine civile şi

avea un aer pragmatic şi binevoitor. S-a aşezat lângă patul meu şi a scos un carneţel.

— Bună ziua, domnişoară D'Apliese! Domnul Mackenzie a făcut deja o declaraţie şi mi-a povestit ce crede că s-a întâmplat azi-noapte. V-am luat geaca şi puloverele pentru teste. Apropo de „la un pas de moarte". Avem glonţul din cerb, dar căutăm cartuşul la locul faptei. Ar trebui să putem identifica exact tipul de armă pentru ambele. Mi-e teamă că avem nevoie de o declaraţie şi din partea dumneavoastră, ca unic martor al împuşcăturii. Dacă doriţi să vă opriţi în orice moment, vă rog s-o faceţi! înţeleg că poate fi tulburător pentru dumneavoastră.

Am tras aer adânc în piept şi m-am concentrat, ca să termin mai repede cu asta şi să-mi dea drumul ca să fiu în patul meu de la Kinnaird până seara, l-am povestit detectivului tot ce s-a întâmplat, iar el mi-a cerut detalii pe parcurs.

— Aşadar, nu l-aţi văzut pe suspect? a vrut să ştie.

— Nu tocmai. Tot ce-am văzut a fost umbra lui în zăpadă.

— Credeţi că era bărbat?

— Da. Umbra era oricum foarte lungă, deşi nu cred că asta are legătură cu înălţimea unui om, nu? Sună ciudat, dar cred că purta un soi de pălărie de fetru demodată. Cel puţin aşa arăta în umbră. Dar pe urmă l-am văzut pe Pegas alergând spre mine...

— Pegas?

— Cerbul alb. Îi spuneam Pegas.

— Tig şi cerbul aveau o conexiune aparte, domnule detectiv! a intervenit Cal, când mi-au dat lacrimile.

— Acum aş vrea să nu fi avut, pentru că Pegas ar fi în viaţă...

— Bine, ne putem opri aici, domnişoară D'Apliese! Aţi fost de mare ajutor.

— Îl veţi putea acuza pe omul ăsta de braconaj? am întrebat.

— O, da! Nu vă faceţi griji! Dacă-l prindem pe idiotul care v-a făcut asta dumneavoastră şi cerbului, o să am grijă ca procuratura să formuleze toate capetele de acuzare posibile. Mi se pare că cerbul a primit glonţul în locul dumneavoastră, aşa că este posibil să-l acuzăm de

tentativă de omor. Vă avertizez totuşi că presa a preluat ştirea. Sergentul Meciain a oftat. Veştile rele se răspândesc repede, mai ales având în vedere că cerbul era deja pe radarul ziarelor. La intrarea spitalului sunt câţiva reporteri. Când veţi pleca, vă sugerez să ieşiţi pe uşa din spate. Sfatul meu este să spuneţi că nu aveţi nimic de comentat la orice întrebare, bine?

— Bine, mersi!

— Aşa, o să vă rog să citiţi declaraţia pe care aţi dat-o şi dacă este totul corect, să vă puneţi iniţialele pe fiecare pagină şi să semnaţi jos.

Aşa am şi făcut, apoi i-am dat foile înapoi, încercând să-mi opresc mâinile din tremurat. Nu mai aveam pic de energie după ce trecusem încă o dată prin poveste.

— Uitaţi cartea mea de vizită, în caz că vă amintiţi orice altceva în următoarele zile. Am datele dumneavoastră de contact, aşa că acum vă las să vă reveniţi. Vă anunţăm dacă găsim cartuşul şi în scurt timp veţi fi contactată de serviciul de asistenţă a victimelor. Vă rog să vă gândiţi, domnişoară D'Apliese, orice vă amintiţi ar putea însemna să-l putem acuza pe idiot. Între timp, sper să vă înzdrăveniţi repede şi mulţumesc de ajutor!

Odată plecat, mi s-au îngreunat pleoapele. Tocmai închideam ochii, când cineva a dat perdeaua la o parte încă o dată.

— Cum te simţi?

Am deschis ochii şi l-am văzut pe doctorul Kemp, tânărul medic în curs de specializare, care mă privea.

— Bine. Am făcut tot posibilul să par trează. Pot să mă duc acasă?

— Mi-e teamă că nu încă. Domnul Kinnaird, consultantul nostru cardiolog vine să vă vadă. Rezultatele angiogramei ar trebui să fie gata mâine-dimineaţă. Mi-e teamă că o să dureze puţin, fiindcă se află în sala de operaţii acum. Apropo, vă transmite toate cele bune, a adăugat. Se pare că vă cunoaşteţi.

— Da. Am înghiţit în sec şi mi-a sărit inima din loc. Lucrez pentru el. Adică, în cealaltă viaţă a lui, la moşie.

— Aha!

Medicul părea nedumerit şi mi-am dat seama că probabil

nu ştia nimic despre viaţa personală a lui Charlie.

M-am uitat pe fereastră şi am văzut că deja cerut se întuneca.

— O să mă pot duce acasă în seara asta?

— Nu, pentru că vrea rezultatele angiogramei şi s-ar putea să mai facă nişte analize. Încă ceva, Tiggy! Cal mi-a spus că nu eşti cetăţean britanic, ci elveţian.

— Da.

— Nu-i nimic, cetăţenii elveţieni pot fi trataţi de sistemul de asistenţă medicală de stat, dar mi-e teamă că nu apari în sistemul nostru. Te-ai înregistrat la vreun cabinet medical din Regatul Unit?

— Nu.

— Ei bine, atunci avem nevoie de paşaportul tău, numărul asigurării şi câteva formulare ca să ne putem ocupa de tine. Dacă nu le ai la îndemână, numărul asigurării îl vei găsi pe fluturaşul de salariu.

— Aha! M-am uitat la Cal. Îmi pare foarte rău, dar paşaportul este în noptieră, ca şi fluturaşii.

— Este urgent, domnule doctor? a întrebat Cal. E un drum de trei ore, dus-întors.

— Rezonabil, a spus medicul. Sunt sigur că ştiţi cum este birocraţia sistemului de sănătate. Ţi le poate aduce cineva?

— Nu, trebuie să mă duc eu. Dacă nu vrei să vină Zed în vizită, Tig, s-a strâmbat Cal la mine.

M-am uitat la trăsăturile lui extenuate, apoi la ceasul care arăta că e trecut de patru după-amiaza. Detectivul stătuse la mine mai bine de două ore. Am luat o hotărâre.

— Cal, ce-ar fi să te duci acasă să dormi? Dacă nu ies până mâine, poate te întorci cu paşaportul şi cu fluturaşii de salariu şi sper să mă şi iei totodată?

— Sigur vrei să rămâi singură peste noapte?

— Nu păţesc nimic, serios. Arăţi mai rău ca mine.

— Mersi, Tig, ai dreptate! Am nevoie să fac o baie în cadă.

— Am plecat atunci, a spus medicul. Ne vedem mâine, Tiggy! Somn uşor!

— Îmi pare tare rău, Cal! Este ultimul lucru de care ai nevoie, având în vedere ce se întâmplă la Kinnaird.

— Ultimul lucru de care aveai tu nevoie era un glonţ.

Bine, Tig, mă duc! Cel puţin o să am plăcerea să conduc un Range Rover nou-nouţ la întoarcere. Zed mi l-a împrumutat pe al lui când a aflat că ai fost adusă cu elicopterul la spital.

— Ce bun e! am spus cu ostilitate, aducându-mi aminte ce se petrecuse între noi cu o zi în urmă.

— Da. Cal s-a încruntat. Poate se simte vinovat. Ştim cu toţii că este o linie foarte fină între dragoste şi ură şi că tu l-ai refuzat ieri. Pe lângă toate astea, capul cerbului alb este un trofeu al naibii de tare de pus pe perete. Cel mai tare, aş zice, mai ales pentru cineva ca Zed. Doar nu crezi că el l-a împuşcat, nu?

— Doamne, Cal! Chiar nu ştiu.

Inima mi-a sărit iar din loc.

— Îmi pare rău dacă te-am speriat, dar, din ce mi-ai zis şi din ce-am văzut, este obişnuit să capete ce vrea. Cel puţin ştiu că aici eşti în siguranţă.

— Aşa sper, am răsuflat. Cal, ai putea să-mi mai aduci câte ceva? Rucsacul şi geanta, pe care cred că am lăsat-o pe pat, nişte blugi, o cămaşă, un pulover... şi ăăă... nişte lenjerie curată. Hainele mele sunt la legişti şi nu vreau să plec din spital în halat.

— Normal. Acum ai grijă să nu mai dat de bucluc cât timp sunt plecat, bine?

— Uită-te şi tu unde sunt! E imposibil, chiar şi pentru mine.

— Tig, în ceea ce te priveşte, nimic nu-i imposibil! mi-a spus şi m-a pupat pe frunte. Mă întorc dimineaţă. Dacă-ţi mai aduci aminte de ceva ce-ţi trebuie, sun-o pe Beryl la conac şi ea o să-mi transmită mesajul.

— Mersi, Cal! încă o întrebare... Mi-am făcut curaj pentru răspuns. Unde l-au dus pe Pegas?

— Din câte ştiu, a rămas acolo, pentru că era locul faptei.

— Aş vrea... să-mi iau rămas-bun.

— Aflu şi te anunţ. Pa, Tig!

Mi-a făcut cu mâna şi a plecat, iar eu m-am simţit îngrozitor de singură. Cal mă făcea cumva să mă simt în siguranţă. Nu doar asta, ci mă şi făcea să râd. Legătura dintre noi era ceva aparte şi mă întrebam dacă nu cumva fuseserăm înrudiţi în altă viaţă.

— Bună, Tiggy! O altă asistentă venea spre patul meu.

Eu sunt Jane şi trebuie să te deranjez ca să-ţi iau temperatura. Mi-a băgat termometrul în gură. Aha! E bine. Nu te doare nimic, nu? m-a întrebat, luând un dosar roşu de la capătul patului.

— Nu.

— Foarte bine, atunci să sperăm că mai târziu putem să îţi scoatem perfuzia. Aşa, mai ai un musafir. Eşti în stare?

— Depinde cine e, am spus speriată când imaginaţia mea l-a invocat pe Zed dincolo de perdea.

— O cheamă Zara şi zice că îţi este prietenă bună.

— Da, pe ea aş vrea s-o văd.

Faţa luminoasă a Zarei a apărut după perdea câteva clipe mai târziu.

— Tiggy, biata de tine! Şi Pegas... o, Doamne! De ce nu mi-ai zis nimic despre el?

— Îmi pare rău, Zara, dar trebuia să fie un secret.

— Păi, acum nu mai e! Am auzit despre împuşcătură la radioul din maşină. Cum te simţi?

— Bine, dar abia aştept să ajung acasă!

— Cine crezi că este vinovatul?

— Sincer, nu ştiu, Zara. Am văzut doar o umbră, am spus, nevoind să mai povestesc încă o dată episodul. Tu ce faci? Tatăl tău a spus că te-ai întors la şcoală.

— Da, dar am primit învoire pentru weekend. Johnnie mi-a dat un mesaj să mă întrebe dacă vreau să ne vedem – că îi pare rău şi de-astea. I-am zis vreo două, a chicotit.

— Bravo!

Am întins mâna şi am bătut palma.

— Deci chiar te faci bine, Tiggy?

— Normal. Mâine ar trebui să mă externez, am liniştit-o, fără să menţionez că tatăl ei era cel care mă ţinea acolo. Cum stau lucrurile acasă?

— Destul de nasol. Prefer să fiu la şcoală decât acasă cu mama. Tata este fie la spital, fie închis în birou unde vorbeşte cu avocatul lui.

— Cu avocatul lui?

— Ceva legat de moşie. Nu ştiu. Zara s-a scărpinat la nas. Mă rog, arată de parcă poartă povara lumii pe umeri. În weekend mergem la Kinnaird, ceea ce e mişto. Vezi că Zed Eszu este tare ciudat, sper să plece mai repede. Pa,

Tiggy! S-a întins spre mine şi m-a strâns în braţe. Mersi pentru tot, ai fost uimitoare!

S-a ridicat repede şi a ieşit.

M-am întins pe spate şi am simţit durere pe o parte, acum că trecuse efectul analgezicelor. Am închis din nou ochii şi am început să revăd evenimentele din ultimele două zile.

— Bună, Tiggy, cum te simţi?

Am deschis ochii câteva minute mai târziu şi am văzut-o pe Ulrika trăgându-şi un scaun spre pat.

— Bine, mulţumesc de întrebare.

S-a aşezat şi s-a aplecat spre mine.

— Foarte bine. Îmi pare rău de braconier. Sper să-l prindă repede.

— Şi eu.

— Iartă-mă, te rog, că nu este momentul potrivit, dar voiam să am o discuţie cu tine.

Inima mi-a sărit ca la trapez când am simţit furia pulsând sub calmul afişat de Ulrika.

— Despre ce?

— În primul rând, despre influenţa pe care o ai asupra fiicei mele. Se agaţă de fiecare cuvânt al tău. Te rog să nu uiţi că eu sunt mama ei.

— Da, normal. Îmi pare rău...

— Apoi despre soţul meu. A fost limpede de la bun început că ai de gând să pui laba pe el. Ca multe altele înainte ta...

— Nu-i adevărat! am exclamat îngrozită. Eu şi Charlie suntem doar colegi, este şeful meu!

— Să nu crezi că nu ştiu despre plimbările pe care le-aţi făcut împreună dimineaţa şi discuţiile tête-à-tête de Crăciun. Îţi spun de pe-acum, nu o să ajungi nicăieri. Charlie nu mă va părăsi niciodată!

— Nu, Ulrika! Am clătinat tulburată din cap. Ai înţeles greşit.

— Nu prea cred. Este evident pentru toată lumea că eşti îndrăgostită.

— Dar nu sunt...

— Ce îţi cer, Tiggy, este să-mi laşi familia în pace! N-ai decât să crezi ce vrei despre căsnicia mea şi despre relaţia

pe care o am cu fiica mea, dar s-o faci departe de noi toţi.

Mi-a luat câteva clipe să-mi dau seama ce sugera.

— Vrei să-mi dau demisia? Să plec de la Kinnaird?

— Da. Cred că este cel mai bine, nu?

Ochii ei albaştri de oţel mă sfredeleau şi mi-am plecat privirea.

— Te las să te gândeşti la asta. Sunt sigură că ai să vezi că aşa este cel mai bine pentru toată lumea. Însănătoşire grabnică! a adăugat răspicat, înainte să se ridice şi să dispară după perdea.

M-am prăbuşit la loc pe pernă, străbătută de un curent de şoc. Nu mă miram că aveam palpitaţii în acel moment, mi-am spus nefericită. Prea extenuată să mă mai gândesc la ce să fac, am închis ochii, dorindu-mi să dorm, pentru că de data asta îmi bătea inima ca la nebuni. Am dormit în spasme, trezită din când în când de asistentele care veneau să-mi ia pulsul. Tocmai aţipeam pentru a nu ştiu câta oară, când am auzit vocea familiară a unui bărbat.

— Tiggy? Charlie sunt.

În momentul acela, chiar nu puteam da ochii cu el, aşa că m-am prefăcut că dorm.

— Fireşte, doarme dusă şi somnul este cel mai bun lucru acum, l-am auzit pe Charlie spunându-i asistentei. Spune-i că am trecut pe la ea şi că o să revin imediat ce pot, mâine-dimineaţă. În acest moment, monitorul afişează funcţii vitale normale, dar, dacă apare orice problemă peste noapte, anunţă-mă! Calmantul pe care i l-am prescris ar trebui s-o ţină liniştită. I-l dai data viitoare.

— Da, domnule doctor Kinnaird! Nicio grijă, am eu grijă de ea, a răspuns asistenta, după ce a dispărut dincolo de perdea şi paşii li s-au îndepărtat.

De ce mi-a prescris altă medicaţie? m-am întrebat. Poate era pentru muşchii care suferiseră în urma glonţului care trecuse prin geacă. Mă durea să respir, dar probabil din cauza rănii.

Am aţipit, dar asistenta m-a trezit din nou când a venit să vadă cum mă simţeam.

— Bine că nu ţi-am scos branula, pentru că medicul ţi-a prescris ceva, a spus în timp ce injecta lichidul în perfuzie. Acum te las să te odihneşti. Apasă pe buton dacă mai ai

nevoie de ceva.

— Bine. Mulţumesc.

***

Asistenta care a venit dimineaţă m-a trezit dintr-un somn tulbure.

— O să te bucuri să afli că azi stai mult mai bine, m-a anunţat, în timp ce lua notiţe. O să vină curând căruţul cu ceai, a adăugat înainte să plece.

M-am ridicat, cu gândul că mă simt într-adevăr mai bine. Nu-mi mai bătea inima nebuneşte şi mi se limpezise mintea destul cât să procesez discuţia cu Ulrika.

Cum să pretindă că-i vreau bărbatul? Cum îndrăzneşte să spună că am încercat s-o influenţez pe Zara! Am încercat s-o ajut! Ce drept are să mă concedieze??

Apoi m-am gândit care-mi sunt opţiunile: prima era să-i spun lui Charlie ce s-a întâmplat, dar ştiam că mi-ar fi mult prea ruşine să repet acuzaţiile Ulrikăi, cum că aş fi „îndrăgostită" de el.

Oare din cauză că are dreptate? m-a întrebat vocea interioară.

Nu era niciun secret în sufletul meu că fusesem atrasă de Charlie din prima clipă. Îmi plăcea să petrec timp cu el şi da, eram negreşit atrasă de el...

Adevărul gol-goluţ era că radarul Ulrikăi depistase asta.

— Are dreptate, am mormăit.

A venit căruţul cu ceai şi, în timp ce sorbeam lichidul călduţ pe care-l primisem, mă întrebam ce să fac.

M-am gândit la Zed, care era tot la Kinnaird şi la faptul că cineva trăsese cu arma în mine. Pe deasupra, din ce-mi spuseseră Zed şi Zara, viitorul moşiei Kinnaird era la fel de instabil ca inima mea...

— Oricum, este posibil să nu mai am de lucru într-o săptămână, am murmurat în sinea mea. Mai bine să plec înainte să se înrăutăţească lucrurile.

„O să pleci", spusese Chilly. Asta-i punea capac.

Până să termin ceaiul, ştiam că nu am de ales. Şi asta avea de-a face cu ce-mi ceruse Ulrika, să plec de la Kinnaird. În timp ce-l aşteptam pe Cal să vină, îmi făcusem planul. Când s-a întors asistenta să-mi scoată perfuzia şi branula, i-am cerut nişte hârtie. I-am lăsat un bilet lui Cal şi

mi-am scris demisia pentru Charlie. Fără plic, le-am împăturit pe amândouă şi am scris numele lui Cal cu litere mari. Deocamdată, le-am ascuns sub pernă.

Cal a venit la ora nouă, mult mai înviorat. Mi-a aruncat rucsacul într-un colţ.

— Neaţa, Tig! Sper că am adus tot ce voiai. Înţelegi că a fost cam ciudat să-ţi umblu prin sertare şi să-ţi găsesc... chiloţii. Mă rog, cum te mai simţi?

— Mult mai bine, mersi! am spus veselă. Sunt sigură că mă externează astăzi. Asistenta a zis că am funcţiile vitale bune.

— Cea mai bună veste dintre toate şi, măi, chiar aveai nevoie! Moşia este un muşuroi de ziarişti disperaţi să facă o poză cu preţiosul nostru Pegas.

— Doamne! Este tot acolo unde a... căzut?

— Nu, şi uite ceva ciudat: după ce i-a scos poliţia glonţul, Lochie şi Ben i-au ajutat pe legişti să ridice un cort peste el, ca să protejeze indiciile. Băieţii au stat de veghe toată noaptea, dar ce să vezi?

Când au intrat azi-dimineaţă în cort, corpul dispăruse. De tot. Cal a ponit din degete. Uite-aşa!

— Spune-mi, te rog, că nu l-a furat cineva ca să-şi facă trofeu din el! am gemut.

— Mă îndoiesc, dacă nu cumva le-a pus cineva ceva în cafea băieţilor şi au adormit aşa profund, de nu au auzit ditamai vehiculului care a venit şi a târât cerbul uriaş din cort. Şi – Cal a dat din deget la mine – încă o ciudăţenie care o să-ţi placă: era sânge acolo unde căzuse. Când s-au uitat poliţiştii azi-dimineaţă în cort, nu dispăruse doar cerbul, ci zăpada era perfect albă.

— Ca şi cum nu ar fi existat... am şoptit.

— Aşa am zis şi eu. Straniu, nu?

— Totul este straniu în momentul ăsta. Juri că nu-mi spui vreun basm ca să mă simt mai bine?

— Aş face eu asta, Tig? N-ai decât să-i întrebi când te întorci la Kinnaird, dacă nu mă crezi. Apropo, Beryl ţi-a trimis astea. Cal mi-a dat o cutie plină cu *Millionaire shortbread.* Zice că-ţi plac. Îţi transmite dragostea ei, ca toată lumea.

— Inclusiv Zed?

— Nu l-am văzut, aşa că nu ştiu. Cal a ridicat din umeri. Am lăsat cheile de la Range Rover la Beryl şi am plecat repede.

— De când a venit el, totul a mers prost la Kinnaird, am suspinat. Sper doar să priceapă şi să se care. Cal, te superi foarte tare dacă pleci jumătate de oră să bei un ceai, ca eu să mă spăl şi să mă schimb? O să mă simt mai bine.

— Normal şi o să iau şi micul dejun la cantină. N-am avut timp să mănânc înainte să plec.

— Nu te grăbi, am spus, coborând din pat. Cal?

— Da, Tig?

— Mulţumesc pentru tot. Şi... regret nespus.

— Nu fi toantă! Mi-a zâmbit. Ne vedem într-o clipită.

Mă simţeam îngrozitor de vinovată că urma să-l şochez pe Cal, dar ştiam că nu aveam ce face şi m-am pus iute în mişcare. Mi-am scos de pe piept electrozii cu care eram legată de monitorul ECG, după care mi-am luat rucsacul şi l-am trântit pe pat ca să văd ce am în el.

Fericită, am văzut paşaportul şi portofelul, dar nu aveam mobilul. *Lasă,* mi-am spus, o *să cumpăr altul când ajung...*

L-am lăsat biletul lui Cal pe pernă, m-am dus cu rucsacul la cea mai apropiată baie şi am închis uşa. M-am îmbrăcat repede cu blugii şi cu hanoracul aduse de Cal şi mi-am prins părul într-un coc în vârful capului.

M-am uitat pe furiş dincolo de uşă, fiindcă ştiam că trebuia să merg câţiva metri pe lângă recepţia asistentelor medicale pe coridor. Am fost uşurată că nu era nimeni acolo. Am deschis uşa larg, am pornit cu paşi mari ca la paradă şi am ieşit din secţie. Mi-am adus aminte apoi ce spusese detectivul despre jurnaliştii care stăteau la uşă şi am căutat altă ieşire din spital, până am găsit-o.

Odată ce-am ieşit, m-am urcat într-unul din taxiurile din faţă.

— La aeroportul Inverness, vă rog! i-am cerut şoferului.

— Sigur, domnişoară!

A pornit motorul şi am plecat.

La ghişeul aeroportului mic, am fost întrebată încotro vreau să merg.

— La Geneva, am spus, hotărând că aveam nevoie mai mult ca niciodată ca Ma să aibă grijă de mine şi Claudia să-

mi gătească tocăniţa preferată de fasole. Totuşi, în timp ce femeia căuta în computer, am zărit cu ochiul minţii tavanul alb al unei peşteri...

Spune-i Angelinei că eu te-am trimis acasă...

— Numai o clipă! am exclamat. Iertaţi-mi engleza proastă, am minţit, ca să ascund faptul că urma să par o idioată. Nu la Geneva vreau, voiam să spun Granada... în Spania!

— Mda, a oftat femeia. Asta este mai complicat...

***

O oră şi trei sferturi mai târziu, avionul care trebuia să plece spre Gatwick, în Londra, accelera pe pistă, timp în care simţeam cum mi se ridică povara de pe umeri. Eram gata să dispar în nori şi m-am uitat sub mine, la oraşul cenuşiu şi la peisajul înzăpezit, spre care am trimis un pupic.

— Ai avut dreptate, dragă Chilly! Şi promit să le spun că tu ai fost cel care m-a trimis acasă.

Capitolul 21

Multe ore mai târziu, avionul meu ateriza pe pista aeroportului din Granada. Din fericire, dormisem încă de la Gatwick, adică trei ore bune. În timp ce păşeam pe pistă, mirosul dulceag de căldură, citrice şi pământ fertil mi-a asaltat nările. Cu toate că nu era decât începutul lui februarie, am văzut că noaptea sunt zece grade, astfel că după temperaturile de sub zero grade ale iernii din care veneam, mă simţeam ca la tropice. După ce am trecut de controlul paşapoartelor şi mi-am luat bagajul, am întrebat la ghişeul de informaţii pentru turişti de un hotel în Sacromonte. Femeia mi-a dat o carte de vizită.

— *Gracias.* Ăăă... aţi putea suna la ei să vedeţi dacă au camere libere?

— Nu au telefon la hotel, *señorita,* dar au camere. Nicio grijă.

— Bine, mersi!

M-am dus în sala mare a aeroportului ca să scot nişte

euro de la bancomat şi cu asta am ieşit să caut un taxi.

— Unde merge, *señorita*? m-a întrebat şoferul.

— Sacromonte, *por favor, señor!*[44] am spus, cu ce mai ştiam din spaniola învăţată la şcoală.

— Merge la spectacol flamenco?

— Nu, la un hotel, *Cuevas el Abanico.*

L-am dat cartea de vizită primită de la femeia de la ghişeu.

— Ah, *sí, comprendo!*[45]

A gonit ca nebunul şi m-am întristat că era întuneric şi că nu puteam vedea pe unde treceam. Pe jos nu era zăpadă, asta era clar, m-am gândit în timp ce îmi scoteam gluga în aerul umed. A durat douăzeci de minute să ajungem în oraş, care părea să aibă un centru plin de viaţă, judecând după numărul de oameni de pe străzi, chiar şi la unsprezece noaptea. Apoi, taxiul a făcut stânga pe o alee îngustă, care nu părea să fie drum şi am început să urcăm.

— Oprim aici, merge pe jos, *señorita!* Drept înainte! Şoferul a arătat spre o poartă deschisă într-un zid gros. Cinci minute la hotel.

— Muchas gracias, señor!

Am plătit, mi-am săltat rucsacul în spate şi m-am uitat la aleea întortocheată din faţa mea, luminată de câte un felinar vechi şi mărginită pe o parte de un zid scund de piatră. Am auzit taxiul care a întors, înainte să coboare la vale. Am început să merg, simţind cum îmi pulsează rana.

Am cotit şi, acolo, deasupra mea, de cealaltă parte a văii, uşor luminată, se afla Alhambra, în toată frumuseţea ei antică.

Privelişte m-a făcut să lăcrimez şi am ştiut, pur şi simplu am ştiut că mai fusesem acolo. Am rămas fascinată de peisajul mistic – de jur-împrejur era atât de întuneric, încât palatul aproape că părea suspendat în aer.

— Lucía a dansat acolo... am murmurat, uluită că vedeam cu ochii mei ceea ce până atunci existase doar în imaginaţia mea.

Am continuat drumul pe aleea îngustă, care cotea pe

[44] Vă rog (în limba spaniolă în original).

[45] „Da, înţeleg” (în limba spaniolă în original).

lângă munte. Clădirile din piatră văruită, construite în stânca din spatele lor se aflau pe o parte, cu obloanele colorate trase peste noapte. Erau foarte puţine lumini aprinse şi mă rugam ca doamna de la ghişeul de informaţii să nu fi făcut o greşeală şi să constat că hotelul era închis pe timp de iarnă.

— Dacă-i aşa, va trebui să dorm unde pic, am gâfâit, cu senzaţia că inima mea protestează.

Din fericire, chiar după următorul colţ, am văzut nişte lumini şi o pancartă mică, pe care scria că am găsit hotelul pe care-l căutam. Am deschis poarta din fier forjat şi am intrat.

— *Le puede ayudar?*[46]

M-am întors spre stânga şi am văzut o femeie care stătea la una dintre mesele de pe terasa mică şi fuma o ţigară, privindu-mă întrebător.

— Ăăă... aveţi camere?

— *Şi, señorita!* S-a ridicat şi mi-a făcut semn spre uşă. Sunteţi britanică? m-a întrebat în engleză.

— De fapt, sunt elveţiancă, aşa că vorbesc şi franceză.

— Rămânem la engleză, da? Eu sunt Marcella, proprietara hotelului.

Mi-a zâmbit şi ridurile i s-au adâncit şi mai mult pe figură. În timp ce mă conducea spre recepţie, mi-am dat seama că hotelul era construit din mai multe caverne văruite. A scos nişte chei şi m-a condus spre o cameră cu canapele acoperite de pleduri colorate şi cu modele. În spate, Marcella a deschis uşa altei peşteri, în centrul căreia se afla un pătuţ de lemn foarte simpatic.

— Baia.

Gazda mea a arătat spre o uşă îngustă cu perdea, care ducea spre o toaletă şi un duş micuţ.

— Este perfect! l-am zâmbit. *Gracias!*

M-am întors după ea la recepţie şi i-am dat datele din paşaport în schimbul cheii.

— Ţi-e foame? m-a întrebat.

— Nu, mulţumesc! Am mâncat în avion. Dacă aveţi un pahar cu apă, ar fi minunat.

---

[46] „Vă pot ajuta cu ceva?” (în limba spaniolă în original).

A dispărut într-o chicinetă şi mi-a adus un pahar şi o sticlă de plastic.

— Somn uşor! mi-a urat, în timp ce mă îndreptam spre camera mea.

— *Gracias!*

În loc să fac baie ca lumea, m-am spălat ca pisica, cum ar zice Ma, ca să-mi protejez rana, după care m-am urcat în patul care s-a dovedit a fi foarte confortabil. M-am întins şi m-am uitat în tavan. Era identic cu cel pe care-l vedeam de multe în ochii ori în mintea mea.

— Chiar sunt aici, am şoptit uluită, înainte să mă ia somnul.

***

M-am mirat să văd că era trecut de zece dimineaţa când m-am uitat la limbile fosforescente ale ceasului de pe servanta de lângă pat. În peşteră nu pătrunsese nicio rază de lumină.

Am tuşit când am înghiţit puţin praf şi ecoul a răsunat în toată camera. Îmi şi imaginam sunetul oribil când tuşea muribundul Felipe într-o astfel de peşteră.

Înainte de orice altceva, am scos din geantă trusa de prim ajutor pe care o cumpărasem din aeroport. M-am strâmbat şi am scos plasturele de pe rană. Supura puţin, dar nu prea rău, având în vedere prin ce trecusem cu o zi înainte. Am folosit nişte şerveţele sterile ca s-o curăţ, am pus gel antiseptic şi un nou plasture. Liniştită că se vindeca şi că nu urma să mor de septicemie în locul în care mă născusem, m-am spălat şi mi-am pus rochia de bumbac pe care o cumpărasem din magazinul aeroportului. Mi-am tras hanoracul pe deasupra şi am încălţat nişte balerini ca să înlocuiesc apreschiurile grele pe care le purtasem în noaptea în care murise Pegas.

— Ei bine, Tiggy, te asortezi de minune cu peisajul în asta, am chicotit, uitându-mă la rochia înflorată.

Am ieşit din cameră şi m-am dus spre recepţie. Aroma puternică de cafea proaspăt măcinată emana din chicineta de lângă recepţie.

— *Buenos días, señorita!* Ai dormit bine?

— Da, mulţumesc, am spus, întrebându-mă dacă Marcella, cu coama ei lungă de păr negru ca pana corbului

şi cu pielea măslinie, e şi ea ţigancă.

— Cred că este destul de cald să mănânci afară, a sugerat.

— *Şi.*

Am urmat-o în soarele strălucitor şi am clipit ca o cârtiţă până mi s-au ajustat ochii.

— Şezi aici, mi-a spus Marcella. Îţi aduc micul dejun.

Nici n-am auzit-o bine, pentru că atenţia mi-a fost distrasă de peisajul din spatele porţii din fier forjat şi al gardului din jurul terasei. M-am dus într-acolo şi am deschis-o, am traversat poteca îngustă din faţa hotelului şi m-am aplecat peste zid ca să privesc splendoarea văii verzi de sub mine şi maiestuoasa Alhambra de deasupra mea. La lumina zilei, am observat cum se ridică zidurile portocalii ca amurgul din frunzişul închis la culoare care o împresura.

— Acum înţeleg la ce se referea María când spunea că avea cea mai frumoasă privelişte din lume, am susurat. Chiar aşa e!

În timpul micului dejun, cu pâine, gemuri delicioase şi un pahar cu suc de portocale, am recitit scrisoarea pe care mi-o lăsase Pa Salt.

— Cauţi o uşă albastră, am murmurat ca să-mi reamintesc.

— Turistă? Merge la Alhambra? a întrebat Marcella, punându-mi din nou cafea.

— De fapt, am venit să-mi caut familia.

— Aici, la Sacromonte? Sau Granada?

— Sacromonte. Ştiu până şi la ce uşă să bat.

— Eşti gitană?

— Cred că da.

Şi-a îngustat ochii la mine.

— Ai ceva de *payo,* asta-i clar, dar poate şi ceva sânge de gitan.

— Cunoaşteţi o familie Albaycín?

— Normal! Familia Albaycín era una dintre cele mai cunoscute din Sacromonte, pe vremea când locuiam toţi aici.

— Ţig... gitanii nu mai locuiesc acolo?

— Unii da, dar majoritatea cavernelor sunt goale acum. Mulţi dintre noi ne-am mutat în apartamente moderne din

oraş. Nu se mai trăieşte ca pe vremuri. Trist, dar adevărat. Sacromonte este oraş-fantomă acum.

— Sunteţi gitană?

— *Şi,* familia noastră este aici de trei sute de ani, a răspuns cu mândrie.

— Cum de aţi deschis hotelul ăsta?

— Pentru că singurii oaspeţi pe care-i avem acum sunt turiştii care vin la spectacolele de flamenco din *Los Tarantos* sau să vadă muzeul care arată cum trăiam în peşterile de sus. Îmi spun în mintea mea că strada asta are una dintre cele mai frumoase privelişti din lume. Era prea bună s-o irosim. A zâmbit. Şi-apoi, aici mi-e locul.

— Vorbiţi foarte bine engleză. Unde aţi învăţat-o?

— La şcoală şi pe urmă la facultate. Când mor mama şi tata, le vând apartamentul şi folosesc banii să cumpăr înapoi vechea casă a familiei, ca să transform asta în ceea ce se numeşte hotel-butic.

— Aţi făcut o treabă minunată. Şi aveţi dreptate, priveliştea este superbă. De când aţi deschis?

— Doar de un an. Comerţul este slab, dar orice necesită timp şi am multe rezervări vara.

— Ei bine, mie deja îmi place, am zâmbit.

— Şi unde este familia ta?

— Mi s-a spus să caut o uşă albastră pe *Cortijo del Aire* şi să întreb de Angelina. Aţi auzit de ea?

— Dacă am auzit? Marcella a clipit uluită. Bineînţeles! Este ultima *bruja* din Sacromonte. Sunteţi rude?

— Aşa cred.

— E bătrână acum, dar când eram mică, îmi amintesc ce cozi erau la uşa ei pentru ierburi medicinale şi ghicit viitorul. Nu veneau doar gitanii, ci şi mulţi *payo.* Acum nu prea mai vine nimeni, dar, dacă vrei să-ţi ştii viitorul, Angelina ţi-l spune.

— Stă aproape?

— *Señorita,* stă alături!

M-a trecut un fior la vorbele Marcellei, în timp ce mâna ei se îndrepta spre dealul din stânga.

— Are uşă albastră?

— *Şi,* are. Mulţi din oaspeţii mei se duc la Angelina când le spun de harul ei. Ea ne ajută cu afacerea noastră, noi o

ajutăm pe ea.

— Nu mă aşteptam s-o găsesc aşa repede.

— Când aşa îţi este destinul, viaţa poate fi simplă. Ochii căprui ai femeii mă evaluau. Poate cea mai dificilă parte din călătoria ta a fost să iei decizia de a veni aici.

— Da, am spus, mirată de intuiţia ei. Aşa a fost. În timp ce-o priveam, ceva îmi dădea ghes. Am auzit că vecinul străbunilor mei era un bărbat pe nume Ramón. Asta este peştera lui?

— Da! Marcella a bătut din palme încântată. Eu sunt stră-strănepoata lui Ramón. Stră-străbunica mea era sora lui! Sigur că nu l-am cunoscut niciodată, dar aud poveşti despre Lucía Albaycín care exersa flamenco chiar aici. Marcella a arătat spre poteca din faţa porţii. Şi bunica mea îşi aminteşte. Lucía, pe vremuri, cea mai cunoscută dansatoare de flamenco din lume! Ai auzit de ea?

— Da, şi dacă cel cu care am vorbit avea dreptate, era bunica mea.

— *Dios mío!* Marcella a răsuflat şocată. Dansezi? Ai silueta ei.

— Am făcut balet în copilărie, dar nu am făcut o carieră din asta. Cred... că ar trebui să mă duc la Angelina, nu?

— Mai stai vreo oră – ca majoritatea gitanilor, este pasăre de noapte şi nu se scoală până la prânz. Marcella m-a bătut pe mână.

Cred că ai mare curaj să vii aici, *señorita!* Mulţi gitani de vârsta ta vor să uite de unde se trag, pentru că le este ruşine.

Marcella a ridicat din sprâncene şi a dispărut înăuntru. Am rămas pe loc, în soare, gândindu-mă la ce-mi spusese Marcella. Era prea mult. Mă aşteptasem să fiu nevoită s-o caut peste tot pe Angelina – asta dacă o găseam – nu să fie alături de hotelul în care mă aflam atunci.

Poate că viaţa ţi-a fost destul de complicată în ultimul timp şi meritai o pauză, Tiggy...

M-am ridicat şi am deschis poarta din nou, am luat-o la stânga şi am făcut câţiva paşi pe poteca şerpuitoare. M-am oprit în faţa peşterii alăturate. Uşa era într-adevăr de un albastru intens şi m-a trecut încă un fior.

Aici a început viaţa ta... mi-a spus vocea din cap. M-am

întors spre privelişte şi mi le-am imaginat pe María şi pe Lucía în prag, împletind coşuri de nuiele, în zarva constantă din sat. Acum se auzeau doar păsările ciripind în livada de măslini care cobora dealul sub mine.

— Oraş-fantomă, am spus, tristă că nu mai avea viaţă, dar atentă să nu idealizez cum o fi fost să trăieşti în Sacromonte pe vremea aceea, fără să ai necesităţile de bază. Totuşi, în mod ironic, epoca modernă distrusese pulsul intens al acestei comunităţi.

M-am aşezat pe zid cu ochii la Alhambra. Până în clipa în care Marcella îşi exprimase mirarea că venisem să-mi caut familia, nu mă gândisem că ar fi o ruşine să ai sânge de ţigan. Chilly îşi celebrase cultura din care venea – aparent şi eu, aşa că mă simţeam pur şi simplu onorată să fac parte din ea. Dar, acum că mă gândeam, pentru mine era foarte diferit. Eu nu suferisem deloc prejudicii în viaţă, eram acceptată peste tot pe unde mergeam, doar pentru că arătam neutru, ca un vest-european şi aveam paşaport elveţian, pe când cei care locuiseră demult pe dealul ăsta fuseseră izgoniţi din oraş, persecutaţi şi niciodată acceptaţi de larga societate în care trăiau.

— De ce...? am murmurat în sinea mea.

Pentru că suntem diferiţi şi ei nu ne înţeleg, aşa că le e frică...

M-am ridicat şi am mers puţin mai departe pe potecă, unde am văzut semnul de muzeu pe un zid, lângă nişte trepte care urcau. Am luat-o în sus şi am simţit cum mi se strânge pieptul. Încă mă resimţeam de pe urma traumei după împuşcătură, aşa că m-am întors încet la hotel şi m-am aşezat la soare până m-a lăsat durerea.

— Uşa Angelinei este deschisă, mi-a spus Marcella, când s-a întors cu un coş plin cu ouă, douăzeci de minute mai târziu. Asta înseamnă că-i trează. Uite! Marcella a scos trei ouă din coş şi mi le-a dat. Du-i astea din partea mea! m-a încurajat.

— Bine.

M-am dus în camera mea, mi-am periat repede părul şi am luat un calmant de durere şi pentru rană, şi pentru piept.

— Aşa! Am luat ouăle. *Courage, mon brave!*[47] am murmurat în timp ce deschideam poarta cu piciorul şi am făcut câţiva metri la vale până la uşa albastră. Era deschisă şi, cu mâinile pline, nu puteam bate să-mi anunţ prezenţa.

— *Hola?* am strigat în beznă.

În cele din urmă a apărut un bărbat, care avea cea mai impresionantă mustaţă răsucită pe care o văzusem vreodată. I se asorta cu părul dens şi grizonant. Era bine făcut, cu pielea măslinie, cu riduri adâncite de ani şi ani petrecuţi în soarele Andaluziei şi ochi de culoarea ciocolatei. Ţinea o mătură în mână, pe care a întins-o de parcă voia să se apere cu ea.

— Angelina este aici? am întrebat.

— Nu ghiceşte până la şapte seara, a spus cu un accent puternic.

— Nu, *señor,* nu vreau să-mi ghicească. Am fost trimisă la Angelina. Este posibil să fim rude.

Bărbatul m-a privit şi a ridicat din umeri.

— *No comprendo, señorita*[48]*.*

Mi-a trântit uşa în nas.

Am aşezat cu grijă ouăle pe treaptă şi am bătut la uşă.

— Am ouă. De la Marcella, am reuşit să spun în spaniolă.

Uşa s-a deschis încă o dată, bărbatul s-a aplecat şi a luat ouăle.

— *Gracias, señorita!*

— Vă rog, pot să intru?

Nu venisem până aici ca să-mi închidă uşa în faţă un bătrân cu o mătură.

— Nu, *señorita, a* spus şi a dat să închidă, dar am băgat piciorul în uşă.

— Angelina? am strigat. Sunt Tiggy. M-a trimis Chilly, am strigat.

Bărbatul a reuşit să-mi trântească din nou uşa în nas. Am oftat şi m-am întors la hotel după Marcella.

— Nu era?

Marcella părea nedumerită.

— Cred că da, dar era un bărbat care nu m-a lăsat să

[47] „Curaj, prietene!” (în limba franceză în original).

[48] „Nu înţeleg, domnişoară.” (în limba spaniolă în original).

intru.

— Aha! Pepe o protejează pe Angelina. Este unchiul ei, în fond, mi- a explicat Marcella. Încearcă să mai baţi o dată.

Nici nu am ajuns bine la poartă, că l-am văzut pe Pepe care venea pe drum spre mine. Fără o vorbă, m-a luat de mână cu mâna lui mare şi mi-a zâmbit.

— Tu eşti... eşti femeie acum, a zis şi i-au dat lacrimile.

— Îmi pare rău, n... nu... m-am bâlbâit.

— Eu sunt Pepe, *tio,* stră-unchiul tău, a spus, înainte să mă ia în braţe. Apoi m-a tras după el spre uşa albastră. *Perdón, señorita! A* murmurat apoi ceva în spaniolă. Nu mi-am dat seama că tu eşti!

— Vorbiţi engleză?

— Normal! Zic şi eu „no comprendo” turiştilor care bat la uşă prea devreme, a chicotit. Te duc la Angelina, verişoara ta.

În pragul uşii stătea o femeie micuţă cu o coamă de păr auriu, încărunţit la rădăcină. Era minionă ca mine şi îmbrăcată într-un caftan roşu cu albastru, lung până-n pământ, cu picioarele încălţate cu sandale comode de piele. Ochii ei albaştri sclipeau la mine din spatele genelor lungi şi negre şi avea un contur de ochi la fel de gros ca sprâncenele.

— *Hola,* am salutat-o, cu ochii la ea.

— *Hola,* Erizo! Mi-a zâmbit şi i-au dat lacrimile. Ai venit! a spus, cu o engleză pompoasă. Ai venit acasă.

Şi-a deschis braţele şi m-am dus la pieptul ei.

Mi-a plâns pe umăr, iar eu nu ştiam ce să fac, aşa că am plâns şi eu. Ne-am şters lacrimile apoi şi l-am auzit pe Pepe suflându-şi nasul tare în spatele nostru. M-am întors spre el şi s-a alăturat îmbrăţişării. Îmi bătea inima puternic şi ameţisem în timp ce mă uitam la stră-unchiul şi la femeia pe care trebuia să-i găsesc. În cele din urmă, ne-am desprins unul de altul şi am fost condusă într-o zonă mică pavată, chiar în spatele peşterii, unde erau mai multe ghivece cu plante. Adulmecam menta, salvia, chimenul şi levănţica, în timp ce Pepe îmi arăta spre o masă şubredă de lemn şi patru scaune la fel de plăpânde. Ne-am aşezat cu toţii, iar Pepe şi Angelina se mişcau cu uşurinţă, în ciuda vârstei înaintate.

Angelina s-a întins spre mine şi mi-a strâns mâna.

— Engleza mea e decentă, dar vorbesc încet, m-a avertizat. Cum ne-ai găsit?

L-am explicat cât am putut de clar despre scrisoarea lui Pa Salt, despre mutarea la Kinnaird şi întâlnirea cu Chilly.

Angelina şi Pepe au bătut din palme de bucurie, vorbind repede între ei, în spaniolă.

— Inima mea se bucură să afle că încă funcţionează magia de pe vremuri, a spus Angelina.

— Şi? L-ai cunoscut pe Chilly? am întrebat-o.

— Nu, doar după nume. Micaela, care a avut grijă de mine în copilărie, a fost cea care i-a spus lui Chilly că te va trimite acasă. Simt că Chilly este bătrân şi bolnav. Este la capătul zilelor, a adăugat Angelina sobru. Sí7

— Sí7 am şoptit. Nu-mi plăcea că ştiam şi eu. Îmi dădusem seama numaidecât că nu aveam cum să-mi maschez gândurile în faţa acestei femei. Harul lui Chilly era o nimica toată pe lângă cel al Angelinei. Deja simţeam electricitatea în jurul ei – puterea ei – şi o aţâţa şi pe a mea.

— Sigur, tu ai sângele diluat de străbunii tăi *payo,* dar – o simţeam pe Angelina cum mă priveşte atent – simt că ai har în tine. Te voi învăţa, cum m-a învăţat Micaela pe mine.

Angelina mi-a zâmbit cu atâta căldură, încât mi s-a pus un nod în gât. Era plină de viaţă în fiecare trăsătură. A tăcut şi m-a privit din nou cu atenţie, după care mi-a luat mâna în palma ei moale.

— Eşti bolnavă, Erizo! Ce-ai păţit?

L-am povestit tărăşenia cu moartea lui Pegas, cât am putut de succint. Angelina şi-a dat ochii peste cap şi, ţinându-mă de mână, a ciulit urechea, ca şi cum asculta în depărtare.

— Creatura asta, trimisă să te ocrotească, a spus. El spirit călăuzitor pentru tine şi va lua multe forme în viaţa ta. Înţelegi?

— Da, cred că da.

— Totul se întâmplă cu un motiv, Erizo, nimic întâmplător. Moartea nu-i sfârşitul, ci începutul... S-a uitat îndeaproape la palma mea. Pepe, i s-a adresat, am nevoie

de *la poción*[49].

I-a explicat repede în spaniolă ce trebuia să conţină, enumerând ingredientele pe degete.

— Adu-i-o!

Pepe a dispărut o vreme, timp în care Angelina s-a uitat la mine. *Pequeño* Erizo... arici mic...

— Aşa-mi spunea Chilly! am icnit. Doar că zicea „hotchiwitchi”, am zâmbit.

Pepe s-a întors cu un pahar care conţinea un lichid scârbos la vedere.

— Vindecă rana din inimă şi suflet, a spus ea, în timp ce Pepe a pus paharul în faţa mea.

— Ce e? am întrebat.

— Nu contează, a răspuns Pepe. Angelina zice că trebuie să bei.

— Bine.

Suspicioasă, am luat paharul şi am ezitat simţind mirosul ciudat şi puternic.

— Bea şi gata, m-a îndemnat Angelina.

— Cât stai? a întrebat Pepe imediat ce am înghiţit ultima picătură din băutura revoltătoare.

— Nici nu m-am gândit la asta. M-am suit în avion şi am venit aici. Nu mă aşteptam să vă găsesc aşa repede.

— Acum ai venit şi trebuie să rămâi o vreme, că Angelina are multe să te înveţe.

M-am întors spre stră-unchiul meu şi apoi spre verişoara mea.

— I-aţi cunoscut pe mama şi pe tata?

— Normal! a spus Pepe. Locuim alături de mulţi ani. Eram aici când te-ai născut. Pepe a arătat spre zidul exterior al peşterii. Acolo născut tu.

— Cum o chema pe mama?

— Isadora, a spus grav Pepe şi Angelina a plecat capul.

— Isadora... am repetat, probând numele pe limbă.

— Erizo, cât ştii despre trecutul tău? m-a întrebat Angelina.

— Chilly mi-a povestit ce s-a întâmplat înainte să se ducă Lucía la Barcelona. Şi apoi cum s-a dus María să-i caute pe

[49] Poţiune (în limba spaniolă în original).

ea şi pe José, îmi spuneţi, vă rog, ce s-a întâmplat pe urmă? i-am implorat.

— Da, dar mai întâi trebuie să ne întoarcem acolo unde a rămas povestea lui Chilly, a spus Angelina. Trebuie să ştii tot. O să dureze multe ore să povestim.

— Am tot timpul din lume, am zâmbit, când mi-am dat seama că aşa era.

— Trebuie să ştii de unde vii ca să ştii încotro te duci, Erizo! Atât timp cât ai energia să te concentrezi, o să încep.

Angelina s-a întins spre mine şi mi-a luat pulsul. A încuviinţat.

— Bine. Mai bine.

— Bun, am răspuns şi chiar mă simţeam mai bine.

Nu-mi mai bubuia inima şi eram neobişnuit de calmă.

— Ei bine, ştii că Lucía era cu tatăl ei şi dansau în Barcelona după ce s-a întors mama ei la Sacromonte?

— Da.

— Lucía nu se întoarce la Sacromonte mai bine de zece ani şi învaţă meserie. Dansează în multe locuri, dar ea şi José tot la Barcelona se întorc, mereu. Aşa că încep când Lucía are douăzeci şi unu de ani. Cred că era... stai să văd... în 1933...

LUCÍA
Barcelona, Spania
August 1933

EVANTAI DE FLAMENCO (ABANICO)

Folosit la flamenco, precum şi în limbajul flirtului

Capitolul 22

— Haide, Lucía! Trebuie să mergem să dansăm.

— Sunt obosită, *Papá!* Poate îmi ţine locul altcineva în seara asta.

José se uita la fiica lui, care stătea întinsă pe salteaua veche din cămăruţa ei şi fuma.

— Toţi suntem obosiţi, *chiquita*[50]*,* dar trebuie să facem bani.

— Asta mi-ai spus în fiecare zi de când mă ştiu. Poate azi este altfel, o zi în care nu muncesc. Lucía a scrumat pe jos. Unde am ajuns, *Papá,* hm? Am fost la Cádiz, la Sevilla, am făcut turul provinciilor şi am dansat până şi cu marele Raquel Meller la Paris şi tot în hardughia asta stăm.

— Acum avem propria bucătărie, i-a amintit José.

— La ce bun, dacă nu gătim niciodată?

Lucía s-a ridicat şi s-a dus la fereastra deschisă, unde a aruncat chiştocul afară.

— Credeam că dansul este viaţa ta, Lucía!

— Da, *Papá,* dar patronii barurilor mă muncesc ca pe docheri, uneori trei spectacole pe seară, ca să facă ei bani! Şi-apoi, mulţimea se face din ce în ce mai mică pe zi ce trece, pentru că nu mă mai vor. Am douăzeci şi unu de ani, nu mai sunt copil, doar o femeie în corpul unui copil.

Lucía şi-a trecut mâinile peste corp ca să sublinieze asta. Avea talia micuţă, pieptul plat şi mâinile subţiri şi doar un metru şi douăzeci înălţime.

— Nu-i adevărat, Lucía! Publicul te adoră.

---

[50] Mititico (în limba spaniolă în original).

— *Papá!* Bărbaţii care vin la cafenea vor sâni şi şolduri. Eu aş putea trece drept băiat.

— Asta face parte din farmecul tău, asta face *La Candela* unică! Oamenii nu se înghesuie să te vadă pentru sâni, ci pentru pasiunea ta şi pentru felul în care-ţi mişti picioarele. Nu-ţi mai plânge de milă, îmbracă-te şi hai la bar! Vreau să cunoşti pe cineva.

— Pe cine? Alt impresar care pretinde că mă face celebră?

— Nu, Lucía, un cântăreţ faimos care tocmai a înregistrat un album. Ne vedem la bar.

Uşa s-a trântit după José şi Lucía a lovit cu pumnul în perete. S-a întors spre fereastra deschisă şi s-a uitat la străzile aglomerate de jos, care forfoteau de oameni. Unsprezece ani petrecuse aici, unde dansase din toată inima...

— Fără familie, fără viaţă... S-a uitat în stradă şi a văzut un cuplu care se săruta sub geamul ei. Şi fără iubit, a adăugat, aprinzându-şi altă ţigară. Lui *Papá* nu i-ar plăcea, nu? Voi sunteţi iubiţii mei, le-a spus picioarelor, atât de mici, încât purta pantofi de copil.

Lucía şi-a scos cămaşa de noapte şi s-a îmbrăcat cu rochia de flamenco, alb cu roşu, care mirosea a sudoare de la dans. Mânecile albe cu volane nu mai puteau ascunde petele îngălbenite, iar trena era zdrenţuită şi murdară, însă avea bani s-o ducă la spălătorie numai o dată pe săptămână, lunea şi era abia sâmbătă. Ura sfârşitul săptămânii, propria duhoare o făcea să se simtă ca o prostituată.

— Dacă era *Mamá* aici... a suspinat.

S-a ridicat în faţa oglinzii crăpate, şi-a strâns părul de corb şi l-a răsucit într-un coc. Îşi amintea cum stătuse cândva mama ei pe saltea, lângă ea şi cum îi pieptănase părul cu blândeţe.

— Îmi lipseşti, *Mamá, a* spus, în timp ce-şi făcea ochii cu kohl[51] şi îşi punea ruj în obraji şi pe buze. Poate o să-i repet tatei că trebuie să ne întoarcem în Granada, că trebuie să mă odihnesc, dar o să spună ca întotdeauna că nu avem

[51] Produs cosmetic negru mineral.

bani de drum. Şi-a ţuguiat buzele în oglindă, şi-a scuturat trena şi a luat o poziţie de dans. Arăt ca o păpuşă de la chioşcurile de suvenire. Poate mă adoptă un *payo* bogat şi se joacă cu mine.

A ieşit din apartament şi a pornit pe gangul îngust spre artera principală din *Barrio Chino.* Vânzătorii, barmanii şi patronii îi făceau cu mâna şi o fluierau când o recunoşteau.

Ceea ce nu mă miră, având în vedere că am dansat în fiecare bar de-aici, s-a gândit.

Totuşi, atenţia pe care o primea, paharele ridicate în cinstea ei şi uralele: *„La Candela! La Reina!”*[52] o înveseleau.

Aici nu-i lipseau niciodată băuturile gratis sau compania.

— *Hola, Chiquita! a* auzit un glas din spate şi s-a întors spre Chilly, care îşi făcea loc prin mulţime.

Era deja îmbrăcat cu pantalonii şi vesta negre, pregătit pentru spectacol şi cu cămaşa albă cu volane parţial descheiată, din cauza căldurii înăbuşitoare de august.

În ultimii câţiva ani, Chilly îi devenise prieten apropiat. El şi Lucía făceau parte din trupa lui José de artişti flamenco, care colaborau în diverse baruri din *Barrio Chino.* În vreme ce Chilly şi José cântau la chitară şi din voce, Juana *La Faraona,* verişoara tatălui ei, dansa cu Lucía, maturitatea şi formele voluptoase ale femeii mai în vârstă oferind un contrast faţă de tinereţea şi focul din inima Luciei. Juana fusese cea care sugerase să mai aducă o dansatoare în trupa lor, cu un an în urmă.

— Nu avem nevoie de altă dansatoare, protestase pe loc Lucía la sugestie. Nu vă ajung? Nu vă aduc destui bani tuturor?

În ciuda supărării fiicei, José căzuse de acord cu Juana că altă dansatoare mai tânără şi mai voluptoasă le va oferi mai multe contracte. Rosalba Ximénes, cu părul de foc şi ochi verzi, nu era pe măsura Luciei când venea vorba de *bulerías,* însă dansa *alegrías* senzual şi elegant. Conştientă deja de reputaţia Luciei, gravitase spre Chilly, care era mai calm, iar gelozia iniţială a Luciei se agravase, pentru că simţea că Rosalba îi lua încet-încet prietenul de lângă ea.

Totuşi, acum, Chilly era matur şi, ignorând bosumflarea

[52] Regina (în limba spaniolă în original).

Luciei, se căsătorise cu Rosalba cu o lună în urmă, făcuseră nuntă un weekend întreg şi tot cartierul chinezesc le sărbătorise cununia.

— Arăţi mai bine ca ieri, Lucía! i-a spus el când a prins-o din urmă. Ai luat tonicul pe care ţi l-am făcut?

Chilly era vraciul trupei, făcea mereu poţiuni tămăduitoare pentru ei şi Lucía avea încredere în îndemânarea şi, implicit, în harul lui de a vedea viitorul.

— Da, Chilly, da! Cred că m-a ajutat, mă simt puţin mai energică astăzi.

— Atunci nu poate fi decât de bine, cu toate că cel mai bun leac este să nu te mai surmenezi.

S-a uitat lung la ea, într-un fel care o făcea să simtă că-i studia sufletul, l-a evitat privirea şi nu a răspuns, aşa că el a continuat:

— Te duci la *Bar de Manquet?*

— Da, mă întâlnesc cu tata acolo.

— Atunci vin cu tine.

Chilly a însoţit-o în soarele dogoritor. Fiind weekend, barurile erau deja pline de docheri şi muncitori care-şi cheltuiau salariul pe bere şi pe brandy.

— Ce-i, Lucía? a întrebat-o încet.

— Nimic, a răspuns ea imediat, nedorind să ajungă chinul ei la urechile Rosalbei.

— Ba e ceva, ştiu eu, îţi văd inima pustie.

— *Şi,* Chilly! Ai dreptate, a capitulat ea. Inima mi-e... plictisită, dar cel mai mult singură.

— Înţeleg, dar... Chilly s-a oprit şi i-a luat mâinile într-ale sale. A ridicat privirea şi Lucía ştia ce vedea. Vine cineva, o, da... foarte curând...

— Pff! Mi-ai mai spus asta.

— Da, da, dar jur, Lucía, se apropie momentul! Aşa! Succes, *chiquita!* A pupat-o pe obraji când au ajuns la *Bar de Manquet.* O să ai nevoie.

L-a făcut cu ochiul şi s-a îndepărtat.

Barde Manquet era animat, ca de obicei, iar Lucía şi-a croit drum prin mulţime într-un ropot de aplauze şi s-a dus la masa trupei, lângă scenă. Tatăl ei şedea deja, cu capul plecat, concentrat la discuţia cu un bărbat care stătea cu spatele la ea.

— Ca de obicei, Lucía? a întrebat-o Jaime, barmanul.

— *Şi, gracias! Hola, Papá!* După cum vezi, m-am târât până aici. *Salud!*[53]

A ridicat păhărelul cu brandy de anason pe care i-l adusese Jaime şi l-a dat pe gât.

— Ah! A sosit regina, a spus José, la uite cine a venit să ţi se încline la tron!

— *La Candela!* în sfârşit, ne întâlnim! Bărbatul s-a ridicat şi a făcut o mică plecăciune. Eu sunt Agustín Campos.

Primul lucru pe care l-a observat Lucía la el era că nu se înălţa peste ea ca majoritatea bărbaţilor. Era scund, dar cu o siluetă elegantă, purta un costum perfect croit şi avea părul negru pieptănat frumos pe spate dinspre frunte. Avea pielea mai deschisă decât majoritatea gitanilor şi Lucía îşi punea castanietele în joc că în vinele lui curgea sânge de *payo.* Cu toate că avea urechile cam mari, ochii de caramel îi erau calzi.

— *Hola, señor* Campos! Aud că discurile tale sunt celebre în toată Spania.

— Te rog, spune-mi Meñique, ca toată lumea, a spus el.

— Meñique... a repetat Lucía zâmbind. Degeţel?

— Da, am primit porecla în copilărie şi, cum se pare că nu prea am mai crescut de-atunci, încă mi se potriveşte, nu zici?

— Şi, după cum vezi, nici eu, a chicotit ea, încântată de onestitatea lui şi de lipsa de aroganţă. Majoritatea chitariştilor, mai ales cei de succes, erau insuportabili. Ce faci aici, în Barcelona?

— Înregistrez un nou album pentru compania Parlophone. Şi cât sunt aici, am zis să trec prin *Barrio Chino* să-mi văd prietenii vechi şi poate să-mi fac alţii noi... a spus, în timp ce-şi plimba ochii peste corpul ei. Văd că *La Candela* arde puternic.

— Nu, lumina ei se stinge pentru că este extenuată să danseze aceleaşi dansuri în faţa aceluiaşi public. Dar tu, Meñique, cânţi pe toate gramofoanele, din câte am auzit.

— Hai să luăm altceva de băut.

Meñique a pocnit din degete să cheme barmanul. José s-

[53] „Sănătate!” (în limba spaniolă în original).

a uitat la fiica lui, care îşi ieşea din starea sumbră şi, recunoscător, a mulţumit Cerului.

Esteban Cortes, proprietarul barului, a venit la masa lor şi, după ce a pupat-o pe Lucía pe obraji, s-a întors spre Meñique.

— Este momentul să faci vrăji, *hombre!* Arată-i Barcelonei ce i-a lipsit!

În timp ce Meñique urca pe scenă, publicul care striga, a tăcut în expectativă. Lucía stătea la masa ei cu un vin de *manzanilla* şi se răcorea cu evantaiul.

Se uita la Meñique cum îşi acorda chitara şi la degetele lui subţiri care atingeau primele acorduri ale unei *guajire*[54]. Lucía a zâmbit în sinea ei – era cel mai spectaculos şi mai complicat stil de flamenco – nici tatăl ei nu reuşea să-l cânte ca lumea – şi numai cei mai încrezători chitarişti se încumetau.

Imediat ce a început ritmul de *cajón* şi Meñique a început să cânte cu un glas blajin, Lucía nu şi-a mai putut lua ochii de la el şi de la degetele lui care mângâiau strunele extrem de iute, dar uşor. Dintr-odată a ridicat privirea şi a căutat-o în mulţime. Când li s-au întâlnit privirile, ea şi-a simţit trupul reacţionând şi inima cântând pe ritmul muzicii, în timp ce sudoarea i se prelingea pe gât.

Cu un acord final, s-a oprit triumfător, cu un zâmbet pe buze. A zâmbit şi ea în timp ce mintea ei lua o decizie.

Chilly a avut dreptate. Vei fi al meu, Meñique. Al meu vei fi.

***

În acea seară, mai târziu, odată ce publicul din bar fusese satisfăcut, artiştii flamenco au urcat într-o cameră privată unde improvizau o *juerca.*

— *Dios mío! a* exclamat Meñique, intrând cu Lucía în camera deja plină.

— Azi se dă salariul aici, în *Barrio Chino,* şi ne-am adunat să dansăm şi să cântăm între noi, a explicat ea.

— Uite! El este *El Peluco.* Meñique a arătat spre un bătrân care stătea ca un rege pe scaun, cu chitara în poală. Nu-mi vine să cred că mai este în stare să cânte la cât

[54] Stil de muzică de origine cubaneză.

brandy bea.

— Nu l-am mai văzut, dar poate este oaspete la *Villa Rosa, a* spus Lucía ridicând din umeri. Te rog, adu-mi un brandy!

El Peluco era deja în centrul atenţiei cu chitara lui şi cânta ceea ce Lucía recunoştea ca fiind unul dintre cele mai vechi cântece pe care i le cântase bunicul ei în copilărie.

— Trebuie să vă fac prezentările, este o legendă, i-a murmurat Meñique la ureche, în timp ce aplauzele puternice aclamau bătrânul şi un alt cântăreţ ocupa scăunelul liber. *El Peluco!*

Meñique i-a făcut cu mâna.

— Ah! Ucenicul din Pamplona!

El Peluco i-a făcut şi el cu mâna şi a venit la el.

— *Señor!* Brandy pentru dumneavoastră. Meñique i-a oferit un pahar. Au ciocnit şi s-a întors spre Lucía. Şi ea este *La Candela!* Tot o discipolă.

Lucía simţea privirea lui *Peluco* asupra ei.

— Aşadar, despre tine aud atâtea. Totuşi, nu-i nimic de capul tău. *El Peluco a* râs înainte să dea băutura peste cap şi să se aplece spre Meñique. Sigur nu eşti femeie. Şi pentru flamenco este nevoie de o femeie. Poate este o impostoare, a şoptit cu voce tare, înainte să râgâie puternic.

Lucía l-a auzit, căci o spusese înadins. S-a înfuriat şi ştia o singură cale să scape de mânie. Pe loc, în picioarele goale în urma spectacolului, a început să bată în podea. Cu braţele ridicate uşor deasupra capului şi desenând cu mâinile în aer un trandafir invizibil, aşa cum o învăţase mama ei. În tot acel timp, se uita drept în ochii celui care o numise impostoare.

În timp ce mulţimea ştia ce se petrecea, au înconjurat-o pe Lucía şi cântăreţul a amuţit. Meñique şi José au preluat ritmul şi au început să cânte nişte versuri vechi de *soleá,* pe ritmul pe care bătea Lucía în podea. Fără să-şi ia ochii de la bărbatul care o insultase, a invocat *duende* şi a dansat doar pentru el.

În cele din urmă, Lucía s-a prăbuşit extenuată. A dat din cap spre publicul care urla de încântare, s-a ridicat şi a tras primul scaun de lângă *El Peluco.* S-a urcat pe el, ca să-l

privească drept în ochi.

— Să nu mă mai faci impostoare, a spus, cu degetul în nasul lui bulbucat. Ne-am înţeles, *señoft*

— *Señorita,* jur pe viaţa mea că nu. Eşti... *magnifica!*

— Cine sunt?

Lucía l-a împuns din nou cu degetul.

El Peluco s-a lăsat călăuzit de cer, înainte să se plece în faţa ei.

— Regina!

Camera a izbucnit în urale şi Lucía i-a întins mâna să i-o sărute.

— Aşa! i-a spus lui Meñique, care o ajuta să coboare de pe scaun. Acum mă pot relaxa.

***

Lucía s-a trezit dimineaţa următoare cu acea durere de cap pe care o avea din lipsă de somn şi mult prea mult brandy. Degetele-i căutau ţigările pe jos. Şi-a aprins una şi s-a uitat la rotocoalele de fum care se ridicau la tavan.

S-a schimbat ceva... şi-a spus, pentru că în ciuda mahmurelii, nu era la fel de deprimată ca în restul zilelor pe care le trăia pe lumea asta.

Meñique!

Lucía s-a întins, cu ţigara la spate şi se întreba cum ar fi fost să o atingă acele degete sensibile şi celebre. Apoi s-a ridicat, revenind cu picioarele pe pământ.

— Meñique este o vedetă, este renumit! Este celebru în Spania şi poate avea orice femeie îşi doreşte dacă bate din palme!

Totuşi, poate cu o seară în urmă ar fi vrut-o şi ea s-ar fi predat de bunăvoie, dacă nu ar fi stat tatăl ei ca o cloşcă până la sfârşitul serii.

— Ne vedem mâine, Lucía? întrebase el, în vreme ce tatăl ei dădea de înţeles că era timpul să plece acasă.

— Trebuie să danseze la trei cafenele mâine-seară, Meñique! i-a reamintit José.

— Atunci poate vin şi cânt pentru ea la *Villa Rosa.*

Sugestia lui Meñique rămăsese în aer, căci José îşi luase fiica de-acolo.

***

În seara aceea, Lucía s-a dus la *Villa Rosa* unde trebuia

să danseze, dar nici urmă de Meñique.

— Poate-i mai bine aşa, a murmurat ea, complet dezamăgită, când a urcat pe scenă. Rochia îmi duhneşte şi mai rău ca ieri.

Mai târziu, ea şi tatăl ei se târau spre *Barde Manquet,* urmaţi ca de obicei de alaiul de admiratori înfocaţi. În faţa cafenelei, aştepta Meñique.

— *Buenas noches, señorita, señor!* Mi-e teamă că am fost reţinut mai devreme, dar, aşa cum am spus, aş vrea să cânt pentru Lucía în seara asta, a spus el, intrând alături de ei. Am vorbit cu patronul şi a fost de acord, dacă vă este şi vouă pe plac.

— *Şi, Papá!* Aş vrea foarte mult, a insistat Lucía.

— Sigur, dacă patronul şi fiica mea aşa doresc, a consimţit José.

Lucía însă îşi dădea seama că i se întunecaseră ochii.

În noaptea aceea, Meñique i-a testat limitele. La început a luat-o înşelător de lent, apoi brusc a bătut din picior şi a strigat „Olé!” şi a trecut la o serie de *arpeggios* pe care şi Luciei îi era aproape imposibil să se mişte. Publicul bătea din palme, striga şi bătea din picioare, în timp ce ei doi – degetele şi picioarele – încercau să câştige lupta pentru reflector. Lucía s-a transformat într-un derviş înflăcărat şi pasional, care s-a învârtit până la ultima strună a lui Meñique, care a clătinat din cap şi s-a ridicat să facă o plecăciune în faţa ei. Mulţimea a izbucnit, în timp ce ei coborau de pe scenă să bea brandy cu multă apă.

— Întotdeauna trebuie să câştigi? i-a şoptit el la ureche.

— Întotdeauna.

Luciei i-au fulgerat ochii privindu-l.

— Ne vedem mâine la masa de prânz? La *Café de l’Ôpera,* fără însoţitorul tău.

Meñique a arătat cu capul spre José, care încă stătea la bar, în centrul atenţiei.

— Nu se trezeşte niciodată înainte de trei.

— Foarte bine. Acum trebuie să plec. Am promis să cânt la *Villa*

Rosa. Meñique i-a sărutat mâna. *Buenas noches,* Lucía!

***

A doua zi, o aştepta deja la o masă afară, când a sosit ea

la cafenea.

— Iartă-mă! s-a scuzat Lucía, aşezându-se în faţa lui şi aprinzându-şi o ţigară. N-am reuşit să mă trezesc, a adăugat, ridicând din umeri.

De fapt, în ultima oră probase fiecare rochie, fiecare bluză şi fustă, toate vechi şi demodate de zece ani. Până la urmă, s-a mulţumit cu o pereche de pantaloni negri sport şi o bluză roşie, cu o eşarfă roşie elegantă la gât.

— Arăţi fascinant! a spus Meñique, ridicându-se să o sărute pe obraji.

— Nu mă amăgi, Meñique! M-am născut în trupul unui băiat şi cu faţa unei bunici urâte şi nici eu, nici tu nu avem ce face în privinţa asta. Dar măcar ştiu să dansez.

— Te asigur că nu ai trup de băiat, Lucía! a protestat Meñique, oprindu-şi o clipă privirea asupra conturului sânilor ei mici şi ridicaţi, acoperiţi. Luăm *sangría,* că-i cald afară? E răcoritoare.

— Asta-i băutură de *payo,* s-a încruntat ea, dar, dacă-i bună, de ce nu?

Meñique a comandat un urcior cu *sangría* şi i-a turnat în pahar.

Lucía a sorbit, şi-a clătit gura cu ea şi a scuipat pe trotuar.

— Ce dulce e! Lucía a pocnit din degete la ospătar. Adu-mi o cafea neagră să schimb gustul.

— Văd că eşti temperamentală, se asortează cu pasiunea ta pentru dans.

— Sí7 Spiritul îmi dă *duende.*

— Voi, cei din Andaluzia, sunteţi la fel. De necontrolat, a rânjit Meñique.

— Şi tu eşti un palid *señor* de Pamplona. Aud că mama ta este *payo?*

— Da, şi mulţumită ei m-am dus la şcoală şi ştiu să scriu şi să citesc.

— Şi acum, că îţi dau *payo* bani pentru muzica de gitan, eşti de-ai lor?’

— Nu, Lucía, dar nu văd nimic rău în a împărtăşi cultura noastră publicului din afara comunităţii. Şi ai dreptate, *payo* sunt cei cu bani. Lumea – şi lumea dansului în care trăim noi – se schimbă. Astea – Meñique a arătat spre multe *café*

cantantes[55] de pe marginea străzii – se demodează. Oamenii vor spectacol! Lumini, costume, o orchestră pe o scenă mare la teatru.

— Crezi că nu ştiu asta? Am fost la Paris acum patru ani la spectacolul lui Raquel Meller la *Palais du Paris.*

— Am auzit că este un mare succes. Şi ce s-a întâmplat?

— *La Meller a* fost nemulţumită că trioul *Los Albaycín* – eu, *La Faraona* şi tata – devine mai cunoscut decât ea. Poţi să crezi că i-a tras un pumn în nas lui *Faraona*? a chicotit Lucía. A acuzat-o că încearcă cu bună-ştiinţă să-i fure lumina reflectoarelor.

— Aşa-i *La Meller.* Are un orgoliu mai mare decât îi este talentul.

— *Sí,* aşa că am plecat şi am lucrat, în schimb, în cafenelele din Montmartre şi a fost mai distractiv. Mi se potrivea stilul ăla de viaţă, dar nu câştigam mai nimic, aşa că tot aici am ajuns. Pare să fie povestea vieţii mele, Meñique! Am o şansă uriaşă şi zic: Da! Asta e! Apoi mi se scurge totul printre degete şi ajung de unde am plecat.

— Nu exagera, Lucía! Eşti celebră, ba chiar faimoasă ar zice unii, în lumea flamencoului.

— Dar nu acolo... Lucía a arătat spre ţara vastă din spatele lor. Nu ca tine sau *La Argentinita.*

— Care este, îţi amintesc, cu câţiva ani mai mare decât tine, a spus Meñique cu un zâmbet suav.

— Este, practic, bunică şi totuşi, tocmai a jucat într-un film.

— Într-o zi, *pequeña,* o să fii vedetă de cinema, îţi promit!

— Ah! Acuma citeşti viitorul, ca prietenul meu Chilly? s-a răstit ea.

— Nu, dar îţi văd ambiţia. Arde ca o flacără în tine. Comandăm?

— Ca de obicei, a anunţat Lucía grandios ospătarul care aştepta lângă ea. Ştii, dansez de aproape tot atâta timp cât *La Argentinita* şi unde am ajuns? Ea călătoreşte prin Europa în blănuri şi trăsuri, iar eu stau aici şi mănânc sardine cu tine.

— *Gracias* pentru compliment... Meñique a ridicat din

[55] Baruri de noapte cu spectacole de flamenco.

sprânceană. Şi acum?

— Carcellés ne-a aranjat să facem turul provinciilor.

— Carcellés? Cine e?

— Un alt impresar gras care face bani de pe urma muncii noastre grele, a ridicat din umeri Lucía. Aşa că voi dansa în baruri rurale, cu animale de fermă în loc de public, în timp ce *La Argentinita* luminează scenele în faţa a mii de oameni.

— Lucía! Eşti prea tânără ca să fii aşa acră, a dojenit-o Meñique. Vrei să te duci în turneu?

— Nu am de ales. Dacă mai stau mult aici, în *Barrio Chino,* o să mor, a spus dramatic, aprinzându-şi o altă ţigară. Ştii ce mă mai frustrează?

— Ce?

— Îţi aminteşti de Vicente Escudero, dansatorul? M-a recomandat celebrului impresar al *Argentinitei,* Sol Hurok. A vrut să mă ducă la New York! închipuie-ţi!

— Şi de ce nu te-ai dus?

— *Papá a* zis că gitanii nu trec apa. Îţi vine să crezi că a refuzat oferta? Lucía a lovit în masă cu putere, de s-au zgâlţâit paharele cu apă şi gheaţă. Nu am vorbit câteva luni cu el din cauza asta.

Meñique începea să înţeleagă până unde mergea temperamentul Luciei, aşa că şi-a dat seama că nu exagera.

— Mi-ai zis că ai deja douăzeci şi unu de ani, aşa că practic eşti liberă să faci ce vrei. Deşi cred că tatăl tău a avut dreptate în ce priveşte New Yorkul.

— Să-i fie frică să traverseze oceanul din cauza unei superstiţii gitane?

— Nu, să te lase să te maturizezi aici. *Barrio Chino* scoate cei mai buni dansatori de flamenco din lume. Fii cu ochii în patru şi învaţă, Lucía mea! Vei înflori dacă înveţi de unde trebuie.

— N-am nevoie de profesori! Improvizez în fiecare seară! Nu mă mai ameninţa ca tata, când eşti doar puţin mai mare decât mine!

A sosit mâncarea şi Meñique se uita la Lucía, care înfuleca sardinele ca să-şi mai aprindă repede o ţigară. Ştia că nu-i conveneau comentariile lui şi era evident că avea

potenţial de divă de proporţii extraordinare. Totuşi, avea ceva ce-l fascina, era deosebită de oricare altă femeie pe care o întâlnise până atunci. O voia.

— Ar trebui să vii la Madrid dacă poţi. Ai un public mai larg şi locuiesc şi eu acolo.

A zâmbit şi a întins mâna spre ea peste masă.

Ea s-a uitat mirată şi cu ceva teamă.

Degetele lui i-au atins mâna şi s-au închis peste ea şi a simţit-o cum s-a cutremurat uşor, înainte să îşi vină în fire.

— Ăăă... unde aş dansa la Madrid? a întrebat ea, încercând să se concentreze la conversaţie.

— Sunt teatre mari cu producţii care au distribuţie şi orchestră. Le voi transmite numele tău celor pe care-i cunosc, dar, între timp, Lucía mea, încearcă să nu uiţi că ţelul nu este averea sau faima, ci arta în sine.

— Da, ştiu deja, a suspinat Lucía, în timp ce atingerea lui venea ca un balsam pe sufletul ei. I-a zâmbit uşor. Sunt o companie neplăcută, aşa-i? Nu fac decât să mă plâng.

— Înţeleg, Lucía! Ca şi mine, când cânt la chitară, îţi dai sufletul pe scenă de câte ori dansezi. Sunt de acord, cariera ta a stagnat, iar talentul tău merită văzut şi recunoscut în toată lumea. Îţi jur că voi face tot posibilul să te ajut. Deocamdată trebuie să ai răbdare şi încredere în mine, bine?

— Bine, a căzut ea de acord, în timp ce Meñique îi ducea mâna la buze să i-o sărute.

***

În următoarea lună, Lucía şi trupa ei au rătăcit cu căruţa prin provinciile Spaniei, de-a lungul coastei, spre cătunele din jurul marelui oraş Valencia, spre Murcia, unde catedrala gotică se înălţa la cer. Apoi, mai departe, în sud, unde vedea munţii Sierra Nevada strălucind în depărtare, un licăr care-o ademenea acasă.

Dansa noapte de noapte în faţa unui public în extaz, însă mic, după care se întorcea cu ceilalţi muzicieni şi dansatori la foc, unde beau brandy sau vin şi ascultau poveştile mistice ale lui Chilly. Încurajările lui Meñique erau singurele care o ţineau la suprafaţă.

Trebuie să învăţ în continuare, îşi spunea, aşa că, în loc să plece după dans de la bar şi să fumeze afară, Lucía

rămânea şi studia tehnica şi graţia impecabilă a Juanei *La Faraona.*

— Sunt înfocată, dar trebuie să învăţ să fiu feminină, şi-a murmurat Lucía.

Se uita la felul în care *La Faraona* apuca graţios trena cu braţele sale elegante şi cu o mişcare senzuală din buze.

— Pe urmă, poate o să mă iubească Meñique.

***

— *Papá!* Juana a zis că o să dansăm în Granada săptămână viitoare, a spus Lucía, în timp ce se întorceau în tabăra din Alemria, după spectacol. Trebuie să mergem să-i vedem pe mama, pe Carlos şi pe Eduardo, da?

José nu a răspuns şi Lucía l-a împuns cu degetul.

— *Papá!*

— Cred că-i mai bine să te duci doar tu, a răspuns el în cele din urmă. Eu nu mai sunt bine-venit la Sacromonte.

— Cum adică? Evident că eşti! l-a dojenit Lucía. Soţia şi copiii tăi şi numeroasele rude sunt acolo. Se vor bucura să ne vadă.

— Lucía, eu...

A văzut că José se oprise în mijlocul livezii de portocali.

— Ce-i, *Papá?*

— Eu şi mama ta suntem căsătoriţi doar oficial. Înţelegi?

Lucía şi-a pus mâinile în şolduri.

— Cum să nu înţeleg, *Papá?* Am avut atâtea „mătuşi" în toţi anii ăştia, că aş fi idioată să nu înţeleg. Credeam că tu şi mama aveţi un aranjament.

— Adevărul este că mama ta nu şi-a dorit un „aranjament", Lucía! Mă urăşte şi poate că şi Carlos şi Eduardo mă urăsc. Poate cred că i-am părăsit ca să te duc la Barcelona şi să-ţi ofer o şansă.

Lucía l-a privit îngrozită.

— Adică este vina mea?

— Sigur că nu, erai mică şi eu am luat decizia.

Lucía îşi amintea când îşi văzuse ultima oară mama la Barcelona. Şi-a adus aminte cum stătuse şi îi pieptănase părul cu blândeţe. Apoi, după ce o văzuse María dansând la *Villa Rosa,* îşi luaseră ră-mas-bun afară. Lucía îşi amintea că mama ei plânsese.

— Orice s-a întâmplat între voi doi, trebuie să mă duc la

ea, *Papá!*

— Da.

José s-a întors şi s-a îndreptat spre căruţă, cu umerii coborâţi.

***

O săptămână mai târziu, Lucía a intrat în Sacromonte pe poarta oraşului. Cerul era perfect albastru, din peşterile care coborau dealul se ridica fumul şi aducea dâre albe cu el, iar valea era verde şi proaspătă la sfârşitul verii, aşa cum şi-o amintea.

A ridicat privirea spre Alhambra, amintindu-şi noaptea în care se strecurase ca o hoaţă pe scena concursului *Cante Jondo* şi dansase în faţa miilor de oameni din public.

— *Papá a* făcut asta pentru mine, s-a împăcat ea, în timp ce urca poteca prăfuită şi întortocheată spre casa copilăriei ei.

A zâmbit unui bătrân care fuma o ţigară de foi în pragul casei. El a privit-o cu dispreţ, de parcă era o *payo* oarecare. În timp ce mergea, Lucía se gândea la recenta confesiune a tatălui cum că şi-ar fi abandonat soţia şi băieţii. Cu toate că, pe de-o parte, îl ura că o minţise atâţia ani, Lucía nu putea nega câte făcuse pentru ea în acea noapte la Alhambra, nici dedicaţia lui faţă de cariera ei în ultimii unsprezece ani.

— Căsnicia lor nu mă priveşte, şi-a spus ferm, aruncând o privire la fumul care ieşea din hornul peşterii mamei ei.

Când a ajuns la cavernă, a răsuflat uluită să vadă o uşă de un albastru strălucitor la intrarea asimetrică. Peştera avea şi două ferestre cu geam şi flori roşii plantate în ghivecele de sub ea.

A şovăit agitată în prag. Văzând formalitatea nefamiliară, se întreba dacă să bată sau nu la uşă.

— Este casa ta, şi-a spus, punând mâna pe clanţă.

Şi, în bucătărie, la masa veche de lemn, acoperită acum cu o faţă de masă din dantelă frumoasă, stătea mama ei. În afară de şuviţa grizonantă de păr, María arăta la fel. Lângă ea şedea un băieţel de aproximativ zece ani, cu bucle negre, care zâmbea tot când îl gâdila mama lui.

María a ridicat ochii spre musafirul nepoftit şi a durat o clipă să îşi revină, înainte să tragă aer în piept şi să se

ridice, cu mâna la gură.

— Lucía! Tu eşti?

— Da, *Mamá,* eu! Lucía a încuviinţat nesigură. Cine e?

— Este Pepe. Du-te şi cântă la chitară afară, *querido!* i-a cerut copilului, care a plecat zâmbindu-i Luciei.

— *Dios mío!* Ce şoc! a spus María, deschizând braţele să-şi îmbrăţişeze fiica. Lucía mea s-a întors! Vrei suc de portocale? Tocmai am stors.

María s-a dus la noul dulap, din ce-şi dădea seama Lucía, care se întindea pe un perete. În centru era o chiuvetă de fier şi un urcior de apă alături.

— *Gracias!*

Simţea disconfortul mamei şi în acelaşi timp se gândea că aceasta părea să îşi fi îmbunătăţit condiţia socială de când plecase ea de-aici. Lumina din vale, puternică şi minunată pătrundea pe ferestre în interiorul cavernei recent văruite.

— Aşa, spune-mi ce mai faci! De ce ai venit? Spune-mi tot!

Râzând încântată, María i-a oferit Luciei un balansoar frumos sculptat pe care să se aşeze.

— Trupa noastră este în turneu în apropiere. Aseară am fost la Granada şi am dat spectacol la o cafenea din *Plaza de la Pasiegas.* A fost foarte multă lume.

— Şi eu de ce nu am aflat? María s-a încruntat. Aş fi dat orice să te văd dansând, *querida mía!*

Lucía bănuia de ce nu i-ar fi spus prietenii şi vecinii că soţul şi fiica ei erau în vizită, dar nu a zis nimic.

— Nu ştiu, *Mamá,* dar ce mă bucur că am venit!

— Şi eu mă bucur să te văd.

— Eduardo şi Carlos sunt acasă?

— Astăzi este *fiesta* şi sărbătoresc cu restul lumii din Sacromonte, dar, dacă rămâi peste noapte, îi poţi vedea dimineaţă.

— Nu pot sta mult, *Mamá!* în seară asta trebuie să plecăm mai departe.

María a părut o clipă descurajată.

— Ei, nu contează, acum eşti aici! María şi-a tras scăunelul mai aproape de fiica ei şi s-a aşezat. Ai crescut, Lucía...

— Nu mult, *Mamá,* dar ce să fac?

A ridicat din umeri.

— Vreau să spun că te-ai făcut femeie. O femeie frumoasă.

— *Mamá,* ştiu că orice mamă îi spune fiicei că este frumoasă, dar mai ştiu că nu-i aşa. Asta-i viaţa. Lucía s-a uitat în jur. Şi? îţi merge bine? Peştera pare mult mai comodă decât îmi aminteam.

— Da, merge bine. Deşi trebuie să-ţi spun că bunicii tăi au murit în vară de febră tifoidă.

— Asta da veste tristă.

Adevărul era că Lucía nu prea îşi mai amintea de ei.

— Cel puţin, înainte să moară, afacerea bunicului era înfloritoare, mulţumită ajutorului fraţilor tăi. Amândoi au fost tare buni cu mama lor. Carlos este cel răspunzător pentru noua mobilă şi pentru bucătărie, să ştii! îţi aduci aminte când cioplea lemne în copilărie?

Lucía nu-şi amintea, dar a încuviinţat.

— Între noi fie vorba, ştiu că bunicul tău era disperat din cauza neîndemânării lui Carlos la fierărie, dar îi observase pasiunea pentru lemn. I-a dat nişte bucăţi de pin şi i-a sugerat să încerce să facă o masă. Aşa s-a dovedit că fratele tău este un tâmplar priceput, iar acum atât gitanii, cât şi *payo* se îngrămădesc să plătească pentru mobila lui. Îţi vine să crezi că mai are un pic şi deschide un atelier în oraş ca să-şi expună marfa? Soţia lui, Suzana, se ocupă de el.

— Înţeleg. Lucía nu putea ţine pasul cu ce-i povestea mama ei. Şi unde locuiesc?

— Şi-au făcut casă într-o cavernă lângă bunicii tăi, ca şi Eduardo cu Elena. Cristina şi Mateo, fratele ei mai mare, sunt copiii lor şi în curând o să am al treilea nepot...

— Mai uşor, *Mamá!* M-au ameţit toate numele astea!

— Iartă-mă, Lucía! Sunt şocată să te văd şi nu-mi mai tace gura...

— Înţeleg. Amândouă suntem emoţionate, *Mamá!* A trecut mult timp. Lucía a întins mâna spre a mamei şi s-a îmblânzit. Este minunat să te văd şi mă bucur că v-a mers aşa bine, ţie şi fraţilor mei, de când am plecat noi.

— La început nu a fost aşa. Primii câţiva ani au fost într-

adevăr foarte dificili. María a zâmbit luminos. Mai spune-mi despre tine, Lucía!

— *Marná!* Mai întâi trebuie să-ţi spun că în sfârşit ştiu ce s-a întâmplat între tine şi *Papá.* Se răzgândise în privinţa hotărârii iniţiale, cum că relaţia maritală a părinţilor nu era treaba ei. A recunoscut că te-a părăsit şi că m-a luat împotriva voinţei tale.

— Lucía! A fost vina amândurora.

— Nu prea cred, *Mamá!* Şi n-am cum să nu simt mânie pentru toţi anii în care am crezut că nu-ţi păsa de mine, că nu veneai să mă vezi. Acum înţeleg.

— Lucía! a şoptit María, cu glasul tremurat. Mi-a fost dor de tine şi m-am rugat pentru tine în fiecare zi de când te-am lăsat, crede-mă! în fiecare an, în fiecare lună a naşterii tale, i-am trimis tatălui tău un pacheţel pentru tine. Sper că le-ai primit.

— Nu, a spus Lucía monoton. *Papá* nu mi-a dat niciodată nimic de felul ăsta.

María vedea că fiica ei făcea ochii mici şi că i se întuneca privirea, aşa că a continuat iute:

— Păi, poate s-au pierdut pe drum. Tatăl tău a făcut cum a crezut el de cuviinţă. A făcut-o pentru tine.

— Şi pentru el, a şuierat Lucía. Ce s-a întâmplat de fapt, *Mamá?* Nu-mi amintesc prea multe de-atunci, după concurs... şi *Papá* ţipa la Carlos, care plângea pe jos, chiar aici. A arătat spre locul cu pricina. Apoi am plecat la Barcelona şi tu ai venit câteva săptămâni mai târziu. Mi-ai spus că fratele meu Felipe era în cer cu îngerii.

María a închis ochii, năpădită de amintiri. Poticnit, i-a povestit Luciei despre circumstanţele tragice ale morţii lui Felipe.

— Închisoarea *payo* l-a ucis, Lucía! A murit a doua zi după ce a fost eliberat. Aşa că am venit la Barcelona să vă spun.

Lucía s-a întins şi i-a luat mâinile bronzate şi tăbăcite de muncă. Aici, pierderea copilăriei şi a fratelui ei au lovit-o din plin.

— *Mamá?* s-a auzit o voce.

Lucía a ridicat ochii mirată şi şi-a şters lacrimile de pe faţă. Pepe se întorsese în bucătărie cu chitara în mână.

— De ce plângeţi? a întrebat, venind spre ele.

Lucía s-a uitat mai bine la figura lui Pepe şi i-a observat ochii mari şi negri, pometii proeminenţi şi ciuful de păr negru.

— E... este...? s-a bâlbâit.

— Da, Lucía! María a încuviinţat solemn şi şi-a şters lacrimile. Este fratele tău. Pepe, salut-o pe *hermana*[56] *ta.*

— *Hola! a* salutat el timid şi i-a rânjit.

Fără îndoială, semăna leit cu José.

— Mă bucur să te cunosc, Pepe! a reuşit Lucía să zâmbească.

— Eşti mai mică decât mi-a spus *Mamá* că eşti. Credeam că eşti sora mea mai mare, dar sunt mai înalt ca tine!

— Da, aşa-i, şi mai eşti şi obraznic.

Lucía a chicotit fără să vrea.

— Dacă tu eşti aici, a venit şi tata? *Mamá* zice că şi el cântă la chitară, ca mine. Vreau să-i cânt un cântec nou pe care l-am învăţat.

— M... Lucía i-a aruncat o privire mamei. Mi-e teamă că nu a putut veni şi tata.

— Pepe! Fugi şi dă de mâncare la găini, ca să mâncăm pe urmă, i-a ordonat María.

Pepe a ieşit şovăitor şi Lucía s-a uitat mirată după el.

— Cum...? a dat să întrebe.

— După ce te-am lăsat cu tatăl tău în Barcelona acum câţiva ani, m-am întors la Granada. Mi-am dat seama după două luni că nu mi-era greaţă de inimă rea, ci din pricina darului de despărţire primit de la tatăl tău. Totuşi, Pepe mi-a fost salvarea, serios, Lucía! Să-l auzi cum cântă la chitară! într-o zi va fi mai bun ca José.

— Tata ştie?

— Nu. Am înţeles, când am plecat din Barcelona, că îl eliberam.

— Da, să-şi bage *picha* unde are chef, a murmurat Lucía, cuprinsă de furie din cauza tatălui.

— Unii bărbaţi nu se pot abţine, pur şi simplu.

— Ei bine, încă nu şi-a învăţat lecţia, *Mamá!*

— Nu-i om rău cu totul, Lucía! Tu ştii mai bine ca oricine

[56] Sora (în limba spaniolă în original).

asta. E fericit?

— Nu ştiu. Cântă la chitară, bea...

— Aşa... María a întrerupt-o pe fiica ei. Este cine este, ca noi toţi. O parte din mine îl va iubi mereu.

Lucía a văzut că María a suspinat şi a crezut-o.

— Nu-l urî, te rog! a rugat-o María. A vrut să-ţi ofere o şansă.

— Şi lui, a mormăit Lucía, dar o să încerc să nu-l urăsc. Pentru tine.

— Am nişte supă proaspătă pentru masa de prânz. Vrei?

— Da, *Mamá!*

Lucía a devorat tot castronul şi a mai cerut o porţie, declarând-o cea mai bună mâncare de care avusese parte de când plecase, cu unsprezece ani în urmă, din bucătăria mamei. María radia de bucurie privindu-i pe Lucía şi pe Pepe la masă, cum mâncau ca o familie. Apoi, cele două femei s-au dus să se aşeze afară.

— Îţi aminteşti când voiai să mă convingi să te ajut cu coşurile? a întrebat Lucía.

— Da şi mereu găseai o scuză să pleci după câteva minute.

— Este aşa de paşnic aici, aşa de frumos, a spus Lucía, privind valea. Uitasem. Poate nu mi-am dat seama ce am avut.

— Nimeni nu-şi dă seama, *querida,* până când nu pierde. Am învăţat că secretul fericirii este să încerci să trăieşti clipa.

— Este o lecţie pe care aş învăţa-o greu, *Mamá!* Eu mă gândesc mereu la viitor.

— Noi două suntem diferite: tu ai fost mereu ambiţioasă cu talentul tău, într-un fel în care eu nu am fost. Eu am vrut o casă, o familie şi un soţ. Eh... A zâmbit. Am obţinut două din lucrurile astea cel puţin.

— Mai dansezi? Te pricepeai foarte bine, *Mamá!*

— Da, de plăcere, dar îmbătrânesc. Sunt *abuela,* cu doi nepoţi.

— *Mamá!* N-ai decât patruzeci şi ceva de ani. Multe dansatoare din Barcelona au cincizeci-şaizeci. Şi eşti fericită aici? a testat Lucía terenul.

— Da, cred că da.

O oră mai târziu, în timp ce Lucía îl asculta pe Pepe care cânta la chitară în sufrageria pe care María îi spusese că o transformase dintr-un grajd vechi, a auzit vocea unui bărbat în bucătărie.

— *Hola, mi amor!* Am adus un desert să mâncăm diseară după tocană.

Lucía şi-a auzit mama care încerca să-l facă să tacă în timp ce intra în bucătărie şi l-a văzut pe Ramón, vecinul lor, care o ţinea pe mama ei pe după umeri. María s-a înroşit şi s-a îndepărtat de el.

— *Hola, señor!* Ce mai faci? a întrebat Lucía.

— Bine, mulţumesc! a răspuns Ramón rigid, înroşindu-se.

Luciei îi venea să chicotească.

— Ce mai fac fetele tale, Ramón?

— Bine, da, foarte bine.

— Două din ele sunt măritate şi am serbat logodna Magdalenei acum o săptămână, nu, Ramón? l-a încurajat María.

— Da, da, a încuviinţat el.

— Ce-ţi fac portocalii?

— Bine, mulţumesc, Lucía!

— Ramón are acum o mică livadă a lui, a continuat María să vorbească în locul lui. Părinţii i-au murit la câteva luni unul după altul şi, după înmormântare, Ramón a găsit nişte bani ascunşi în horn. Cine ştie de când erau acolo, dar faptul că nu s-au topit în toţi anii ăia l-a făcut pe Ramón să creadă că au fost un dar de la Fecioară. Aşa că a cumpărat livada cu ei.

— Da.

Ramón era intimidat de prezenţa Luciei şi aştepta reacţia ei.

— *Gracias,* Ramón, că ai grijă de mama de când am plecat. Sunt sigură că i-ai fost o alinare.

Lucía a pus mâna pe a lui ca să-l liniştească.

— A fost plăcerea mea, *señorita!*

Ramón a zâmbit uşurat.

Când a plecat, María s-a întors spre fiica ei, dând din mâini să se răcorească de ruşinea care o îmbujorase.

— Oare ce părere ai despre mine?

— Am văzut că viaţa este grea, *Mamá!* Iar tu ai primit

mângâiere când ai avut nevoie de ea. Nu-i nimic rău în asta.

— Eu... noi... eu şi Ramón nu ne arătăm în public. Crede-mă, nu aş vrea să îi arăt tatălui tău lipsă de respect.

— *Mamá!* în *Barrio Chino* le-am văzut pe toate. Nimic – cu atât mai puţin nevoia de alinare – nu mă poate şoca.

— *Gracias,* Lucía! María a luat mâinile fiicei şi le-a strâns. Ai devenit o tânără încântătoare.

— *Mamá,* sper să am bunul tău simţ şi pasiunea lui *Papá.* Este o combinaţie bună, nu?

S-a uitat la soarele care începea să apună, făcând plecăciunea de seară sub Alhambra. Trebuie să mă întorc spre oraş. În seara asta plecăm la Cadiz.

— Nu poţi să mai stai puţin, *querida?*

— Nu, *Mamá,* dar acum, că ne-am reunit, jur că o să vin mai des. Poate chiar vin în vacanţă.

— Data viitoare, anunţă-mă şi pregătesc o petrecere ca să îţi cunoşti toată familia. Uşa mea este mereu deschisă şi sunt mereu aici.

— *Mamá,* ce vrei să-i spun tatei despre... fiul lui?

— Dacă poţi, cred că cel mai bine este să nu-i spui nimic deocamdată. Într-o zi, va trebui să-i spun personal.

— Sigur. *Adiós, Mamá!*

Şi-a îmbrăţişat mama şi a simţit că o podidesc lacrimile. Înainte să se întâmple asta, a ieşit din peşteră şi a pornit pe poteca prăfuită a copilăriei ei.

Capitolul 23

— Am veşti pentru tine, a spus Carcellés, când s-au aşezat împreună în faţa barului lui preferat din *Barrio Chino.*

Lucía se uita la impresarul care le organizase turneul provinciilor. Era roşu la faţă de la prea mult brandy şi burta îi atârna peste cureaua pantalonilor strâmţi. Din ţigările lor, fumul se ridica în rotocoale spre cerul care se întuneca.

— Şi anume?

Carcellés a mai turnat brandy în pahare.

— Teatrul Fontalba din Madrid organizează un tribut în onoarea actriţei Luisita Esteso. Te pun pe tine între alte două acte. Este momentul ca talentul tău să fie prezentat în capitală.

Lucía, obişnuită deja cu promisiunile extravagante ale lui Carcellés, menite să-i dea aripi, dar care de obicei nu se materializau, se uita la el neîncrezătoare.

— Mă duci la Madrid?

— *Sí,* Lucía! Te vei potrivi mănuşă în spectacol. Marele Meñique s-a şi oferit să cânte pentru tine. Ce zici?

— *Dios mío!* Ce veste minunată!

Lucía s-a ridicat să-l îmbrăţişeze pe Carcellés, a dat peste masă şi a vărsat băutura peste tot.

— Mă bucur că eşti fericită, Lucía! Este doar o noapte şi vei avea doar cinci minute în program, dar sunt cele cinci minute ale tale şi trebuie să le arăţi oamenilor importanţi în Madrid ce poţi face.

— Aşa o să fac, promit! *Gracias, señor!*

— Ai auzit, *Papá?*

Lucía a năvălit în dormitorul lui José. Era singur pe pat şi fuma.

— De Madrid? Am auzit. Sigur, nu vei primi bani. Ştii asta, da?

— Cui îi pasă de bani? O să dansez în faţa a o mie de oameni! Nu-i o veste minunată?

— Am auzit că te acompaniază Meñique.

— Da, aşa că nu-i nevoie să vii şi tu. Carcellés vine cu mine cu trenul şi Meñique o să aibă grijă de mine când ajungem acolo.

— Exact asta mă îngrijorează, a mormăit José posomorât, stingându-şi ţigara în sticla pe jumătate plină cu bere.

— Sunt mare acum, *Papá!* Nu uita că am douăzeci şi unu de ani. Mă întorc una-două.

Lucía s-a întors în camera ei, refuzând să-l lase pe tatăl ei să-i strice cheful. Şi-a scos rochia de flamenco şi s-a întins goală-puşcă pe saltea cu braţele şi picioarele desfăcute, reflectând. În cele din urmă, i-a venit o idee.

— Da!

Lucía a sărit din pat şi s-a dus în colţul în care-şi ţinea hainele grămadă, unde a început să răscolească, ştiind

exact ce urma să poarte pentru a face acest spectacol – şi pe ea – de neuitat.

— Madrid... a răsuflat ea, găsind ce căuta. Şi Meñique!

***

— Te simţi bine, *pequeña?* i-a şoptit Meñique la ureche.

Două săptămâni mai târziu, stăteau împreună în culisele scenei enorme şi ascultau aplauzele furtunoase pentru *El Botano,* care dansa faimoasa lui *farruca,* cu salturi acrobatice comice.

— *Şi,* dar am emoţii, Meñique! Iar eu nu am niciodată emoţii înainte să dansez.

— Cu atât mai bine! Adrenalina va da profunzime dansului.

— Aici n-a auzit nimeni de mine. Lucía şi-a muşcat buza. Dacă mă huiduie să plec de pe scenă?

— După ce dansezi, o să-ţi ştie toată lumea numele. Acum hai!

A împins-o uşor de umăr. Lucía a intrat pe scenă în aplauze răsuflate şi orbită de lumina reflectorului. Era încinsă şi o mânca pielea sub pelerina groasă pe care o purta. Meñique a venit după ea câteva clipe mai târziu şi publicul a început să strige şi să aplaude.

— *Mamá! a* şoptit ea, luându-şi poziţia de deschidere. Acum dansez pentru tine.

Meñique s-a aşezat într-o parte şi s-a uitat la silueta micuţă care ocupa centrul scenei enorme. A început să cânte primele acorduri înainte de versuri şi a văzut cum Lucía îşi înalţă bărbia şi i se umflă nările. Pe măsură ce se înteţea ritmul, şi-a scos pelerina cu o mişcare mlădioasă şi a aruncat-o pe scenă. Publicul a icnit şocat când au observat că micuţa femeie purta pantaloni negri cu talie înaltă şi o cămaşă albă, scrobită, de bărbat. Avea părul dat pe spate, uns cu cărare pe mijloc, iar ochii cu contur negru provocau publicul.

Apoi a început să danseze. Toate şoaptele potrivnicilor au încetat după câteva secunde şi cei o mie patru sute de spectatori au rămas captivaţi de femeia-copil, ale cărei picioare miraculoase reuşeau cumva să bată atât de iute, încât era imposibil şi pentru nişte mâini experimentate să ţină ritmul. Când şi-au dat seama că Lucía dansa pe aceeaşi

farruca precum *El Botano* – dans menit doar bărbaţilor – publicul a luat-o razna, strigând şi fluierând în faţa acelei privelişti stranii. Meñique era atât de fermecat în timp ce ea se învârtea cu o energie uluitoare, încât aproape că a uitat să cânte următorul vers al cântecului.

Este atât de pură... însăşi esenţa flamencoului, şi-a spus el.

Deja publicul se ridicase şi bătea din palme pe ritmul neobosit al Luciei, iar Meñique se întreba dacă nu avea să se prăbuşească pe scenă. Pur şi simplu nu-şi dădea seama de unde găsea trupşorul ei micuţ atâta energie să ţină ritmul acela incredibil atât de mult.

— Olé! a strigat ea în cele din urmă, cu o ultimă bătaie de picior, înainte să facă o uşoară plecăciune.

Publicul a izbucnit în urale, iar Lucía făcea plecăciune după plecăciune. Meñique a înaintat, ca să se bucure şi el de aplauze alături de ea.

— Ai reuşit, *pequeña,* ai reuşit! i-a şoptit, tot împingând-o în faţă.

— Da?

O conducea în culise, unde deja se aduna mulţimea s-o felicite.

— Ţi-ai făcut debutul perfect la Madrid.

— Nu-mi amintesc nimic.

Meñique vedea că e năucă în timp ce se sprijinea de braţul lui. A condus-o prin mulţime spre cabina ei şi a închis uşa ferm după ei.

— Odihneşte-te puţin ca să-ţi revii.

A ajutat-o să se aşeze pe un scaun şi i-a dat puţin brandy.

— *Gracias!* Lucía a dat băutura pe gât. Niciodată nu-mi amintesc cum am dansat. A fost bine?

Meñique şi-a dat seama că e sinceră şi că nu cerşeşte complimente.

— Nu a fost doar bine, Lucía, ai dansat... miraculos!

S-a înclinat în faţa ei.

S-au auzit o bătaie puternică în uşă şi nişte voci.

— *La Candela* este gata să primească aplauzele publicului care o adoră?

— Da.

S-a ridicat, s-a întors spre oglindă şi a luat un şerveţel ca să-şi tamponeze sudoarea de pe faţă.

— Dar înainte...

Meñique a luat-o în braţe şi a sărutat-o.

***

— Cum adică vine tata azi? Lucía s-a ridicat lângă Meñique, în patul lui confortabil, câteva zile mai târziu. Nu trebuia să vină până săptămâna viitoare! Mă descurc foarte bine singură la Madrid.

— Lucía, tatăl tău s-a ocupat de cariera ta de când erai mică. Doar n-o să-i refuzi momentul de triumf? Şi-apoi, el este chitaristul tău. Numai el ştie cum să cânte bine pentru tine.

— Nu! Lucía i-a luat degetele lui Meñique şi i le-a sărutat. Ele ştiu cel mai bine să cânte pentru mine. Şi nu doar la chitară...

Meñique a simţit un fior, căci Lucía îşi mişca trupul gol lângă el.

— Da, *pequeña,* dar, după cum ştii, în următoarele două luni am contract în altă parte.

— Anulează-l, a spus ea, băgându-şi mâna pe furiş sub cearşaf. Am nevoie să cânţi pentru mine la Coliseum[57].

— Ei, ei! Meñique a apucat-o de coate. O fi răsărind steaua ta, dar încă nu eşti o divă împlinită, aşa că nu te purta ca atare. Tatăl tău vine cu trupa după el. Este mult mai bine să ai chitarişti şi cântăreţii tăi alături – cei care te cunosc şi în care poţi avea încredere – în loc să-ţi fie aleşi de alţii.

— A fost aşa bine fără el... s-a plâns Lucía. Cu tine mă simt ca o femeie, nu ca un copil, cum mă tratează *Papá.*

— Eşti femeie în toată regula, Lucía!

Meñique s-a întins spre sânii ei şi i-a mângâiat, dar acum ea era cea care-l respingea.

— Pot să stau aici când vine *Papá?*

— Când sunt în Madrid, sigur că da, dar acum începi să câştigi bani buni cu contractul tău la Coliseum şi o să poţi închiria un apartament cu restul trupei.

Meñique s-a dat jos din pat şi a început să se îmbrace.

---

[57] Teatrul Coliseum din Madrid.

— Nu mă mai vrei aici?

— Ba da, dar nu pot fi mereu prezent.

— Cariera ta este mai importantă decât mine?

— Cariera mea este la fel de importantă ca tine, a certat-o Meñique. Acum trebuie să plec, am o întâlnire legată de noul album. Ne vedem mai târziu.

Lucía s-a aruncat peste perne, furioasă că atât iubitul, cât şi tatăl ei îi dădeau planurile peste cap. După triumful de la Teatro de Fontalba, experimentase gustul libertăţii şi nu era tentată să renunţe la ea fără luptă, mai ales având în vedere noile delicii pe care le descoperise în dormitor cu Meñique.

— Îl iubesc! a strigat în apartamentul gol, lovind salteaua cu palma. De ce mă lasă singură aici?

A coborât din pat, şi-a luat ţigările şi s-a aşezat pe pervaz ca să-şi aprindă una. Jos, era un bulevard larg, mărginit de arbori, care forfotea de oameni şi maşini. Patru etaje mai sus, auzea zgomotul doar dacă deschidea fereastra, ceea ce a şi făcut, ca să lase fumul să iasă uşor în soarele dimineţii.

— Ce-mi place aici! a strigat în jos, spre stradă. Şi nu vreau să plec! Cum îndrăzneşte Meñique să-mi sugereze să mă mut?? Şi-a aruncat chiştocul pe geam şi s-a dus goală să pună apă la fiert, ca să-şi facă o cafea tare, ca de obicei. Ca şi Meñique, camerele erau mici, imaculate şi organizate. Ba chiar găteşte! a murmurat, luându-şi o cană de pe raft. Îl vreau!

A intrat cu cafeaua în sufragerie şi s-a ghemuit pe un scaun s-o bea, privind chitarele aliniate frumos la perete. Era diferit de orice gitan pe care-l cunoscuse până atunci, cu mama *payo,* crescut în Pamplona, în nordul îndepărtat al Spaniei. Familia lui locuise într-o casă – o casă! — iar el crescuse printre *payo.* Uneori, Lucía se simţea ca un animal sălbatic prin comparaţie cu calmul lui sofisticat. El nu-i privea pe *payo* ca pe duşmani, cum fusese învăţată ea, ci doar ca pe o altă rasă.

— Eu sunt şi una, şi alta, aşa că trebuie să adopt fiecare cultură, Lucía! *Payo* sunt cei care ne vor ajuta să atingem succesul după care tânjim amândoi, îi spusese într-o seară, când ea râsese de el că citea un ziar *payo.* Ei au puterea şi

banii.

— Ei mi-au ucis fratele, strigase ea la el. Cum i-aş putea ierta vreodată pentru asta?

— Şi gitanii omoară gitani, cum *payo* omoară *payo,* îi amintise Meñique resemnat, ridicând din umeri. Îmi pare rău pentru fratele tău, i s-a întâmplat un lucru îngrozitor, dar prejudecăţile şi răutăţile nu te duc nicăieri, Lucía! Trebuie să ierţi, aşa cum scrie în Biblie.

— Acum eşti şi preot? îl atacase ea. Îmi ceri să citesc Biblia? încerci să faci pe deşteptul cu mine? Ştii că nu am învăţat să citesc.

— Atunci te învăţ eu.

— N-am nevoie! l-a dat peste braţul cu care încerca s-o cuprindă. N-am nevoie decât de trup şi de suflet.

Totuşi, Lucía ştia în sinea ei că Meñique avea dreptate. Mulţimile care cumpărau bilete în avans ca s-o vadă dansând nu erau gitani, ci *payo* şi banii lor erau cei care-i plăteau săptămânal salariul mare care i se oferise.

Lucía s-a ridicat în picioare.

— Mă tratează ca *Papá!* le-a strigat ea chitarelor. Ca pe o gitană mică şi ignorantă, care nu pricepe nimic. Şi totuşi, îşi satisface poftele cu mine de trei ori pe noapte. *Mamá* avea dreptate, toţi bărbaţii sunt la fel. Las' că-i arăt eu lui!

Şi a tras un şut într-o chitară, care a căzut pe o parte vibrând. S-a uitat la raftul ordonat cu cărţi şi le-a lovit cu mâna, dărâmându-le. S-a întors în dormitor, s-a îmbrăcat pentru prima oară după câteva zile cu rochia de flamenco pe care i-o scosese Meñique, şi-a luat pantofii în mână, s-a îndreptat spre uşa apartamentului, a deschis-o şi a ieşit.

***

După ce s-a întors şi a găsit dezastrul din casă, Meñique a oftat şi a plecat la Teatrul Coliseum, unde trebuia să repete Lucía în acea după-amiază.

Meñique l-a găsit pe José fumând lângă uşa artiştilor, în timp ce restul trupei erau înăuntru.

— Lucía este deja înăuntru? l-a întrebat Meñique pe José.

— Nu, am crezut că-i cu tine, a răspuns José. N-a văzut-o nimeni.

— *Mierda, a* înjurat Meñique în barbă. Am lăsat-o la mine acasă azi-dimineaţă... Unde se putea duce?

— Tu să-mi spui! a zis José, stăpânindu-şi cu greu mânia. Tu trebuia să ai grijă de ea.

— Şi, după cum ştiţi, *señor,* nimeni n-o poate ţine pe Lucía în frâu când este furioasă.

— Debutează săptămâna viitoare! Am venit aici să repetăm! După toate astea, îşi ratează şansa?

Meñique încerca să dezlege misterul în mintea lui.

— Hai cu mine, cred că ştiu unde e!

O jumătate de oră mai târziu, au ajuns în *Piaza de Olavide,* centru de baruri şi cafenele. Şi, în mijlocul piaţetei, Lucía dansa în mulţimea adunată în jurul ei. I se alăturaseră doi chitarişti la întâmplare şi, în timp ce Meñique încerca să-şi facă loc printre oameni, auzea sunetul monedelor care cădeau pe jos în jurul ei. A rămas pe loc, cu braţele la piept, privind-o cum dansa. Când a terminat, el şi José au aplaudat laolaltă cu publicul entuziast.

A văzut cum s-a aplecat să ia banii de pe jos şi a făcut semn mulţimii că spectacolul se terminase.

— *Hola,* Lucía! a salutat-o el, mergând spre ea. Ce cauţi aici?

Lucía şi-a adunat monedele, s-a îndreptat de spate şi l-a privit sfidător.

— Mi-era foame şi nu aveam bani de mâncare. Aşa că am venit aici să fac bani. Mergem să mâncăm?

***

Cu toate că Lucía nu se bucura să-şi vadă tatăl la Madrid, a fost încântată să-i revadă pe cei din trupă.

— Chilly, mi-ai adus tonicul? l-a întrebat, ignorând-o pe Rosalba, care stătea lângă el.

— După cum arăţi, Lucía, aş zice că îţi priește Madridul, a răspuns Chilly, cu un zâmbet şiret. Eşti fericită?

— Nu sunt niciodată fericită, dar da, Madridul are avantajele lui, a consimţit Lucía.

În următoarele zile, trupa a găsit un apartament în oraş şi José a început să ţină audiţii pentru a mări numărul de chitarişti, cântăreţi şi dansatori. După câteva după-amiezi lungi în teatrul gol, au găsit câţiva membri noi.

Sebastian cânta la chitară, le cumpăra tuturor băutură şi ţigări, deşi curând s-a dovedit că degetele-i erau la fel de agile la buzunărit, precum şi la cântat. Promisese să se

abţină, dar, ca prin miracol, tot timpul avea bani de făcut cinste.

Mario, fratele lui Sebastian, cunoscut ca „El Tigre”, tigrul, era un individ sprinten şi masculin, care ataca fiecare dans ca pe un taur pe care trebuia să-l învingă. Fusese singurul dansator pe care Lucía îl simţea pe măsura ei, în energia feroce pe care o avea. Au mai angajat două dansatoare tinere, alese de Lucía doar pentru că erau cele mai banale.

— Aşadar, fiica mea! José a ridicat paharul în cinstea Luciei, după ce repetaseră cu orchestra prima oară. Mâine, trupa Albaycín cântă în deschidere la Coliseum.

— Ca şi mine, a şoptit Lucía, ciocnind cu el.

***

În următoarele luni, faima Luciei a crescut. La ghişeul de bilete de la Coliseum se formau cozi mari şi toată lumea voia să o vadă pe tânăra şi încântătoarea gitană care dansa în haine de bărbat.

În sfârşit, Lucía Amaya Albaycín devenea vedetă. Cu toate că îi lipseau marea şi cultura din Barcelona, care era pe măsura spiritului ei gitan, Luciei îi plăcea Madridul, măreţele lui clădiri albe şi bulevardele late. În aer pluteau importanţa şi pasiunea, iar congresele zilnice ale diverselor partide politice *payo* încercau să strângă adepţi, majoritatea nemulţumiţi după ce câştigaseră republicanii alegerile în noiembrie. Cu toate că Meñique încerca adesea să-i explice despre ce vorbeau oamenii ăia când strigau, ea râdea şi îl săruta pe buze ca să-l facă să tacă.

— M-am săturat de *payo* care se luptă între ei, zicea ea. Hai să-i vedem cum se pun cu taurii!

— Locul ăsta-i o cocină, remarcase Meñique prima dată camera ei din apartamentul trupei.

În chiuvetă dădeau pe dinafară farfuriile pe care putreziseră oasele de sardine şi alte resturi de mâncare, iar hainele murdare zăceau acolo unde le lăsase cu câteva zile în urmă.

— Da, dar este cocina mea şi sunt fericită aici, spunea ea, sărutându-l.

Uneori, Meñique avea senzaţia că încerca să îmblânzească o sălbăticiune. Alteori, îşi dorea să ocrotească fetiţa vulnerabilă care putea deveni Lucía cu uşurinţă.

Oricum, era complet fascinat de ea.

Problema era că întreg Madridul era fascinat în aceeaşi măsură. Acum, când ieşeau împreună în oraş, în loc să fie Meñique, faimosul chitarist, în centrul atenţiei, Lucía era cea pe care voia toată lumea s-o cunoască.

— Cum este să fii o dansatoare gitană celebră în toată Spania? a întrebat-o într-o dimineaţă, când stăteau întinşi în pat, la el acasă.

— Exact cum mă aşteptam dintotdeauna. A ridicat nonşalant din umeri şi şi-a aprins o ţigară. Am aşteptat multă vreme momentul ăsta.

— Unii trebuie să-l aştepte o viaţă şi tot nu vine, Lucía!

— Eu mi l-am câştigat, fiecare clipă în parte, a răspuns ea cu ferocitate.

— Şi acum eşti fericită?

— Bineînţeles că nu! Şi-a sprijinit capul de umărul lui şi el i-a adulmecat parfumul de ulei cu care-şi ungea părul. *La Argentinita a* captivat lumea întreagă! Eu doar Spania. Mai am multe de făcut.

— Sunt sigură, *pequeña! a* suspinat el.

— Ţi-am spus că mi s-a cerut să dansez într-un film? Un regizor *payo,* Luis Buñuel. Am auzit că-i foarte bun. Să accept?

— Evident că trebuie! Astfel, talentul tău va rămâne înregistrat pe veci, ca să te vadă şi generaţiile următoare după moartea ta.

— Nu voi muri niciodată, a răspuns Lucía. Voi trăi veşnic. Acuma, *querido,* trebuie să ne îmbrăcăm amândoi, ca să mergem să-mi cunoşti noii prieteni *payo,* cu care luăm masa de prânz la unul dintre restaurantele lor sofisticare. Sunt oaspete de onoare! îţi vine să crezi?

— Îmi vine să cred orice când este vorba de tine, Lucía, sincer! a spus Meñique, în timp ce Lucía îl trăgea din pat.

MADRID
Iulie 1936, doi ani mai târziu

Capitolul 24

— Ce s-a întâmplat?

Lucía şi-a aprins o ţigară şi s-a rezemat de perne, în lumina soarelui care se revărsa de la fereastra camerei ei.

— A fost o lovitură de stat în Maroc, a spus Meñique, fără să-şi ridice ochii din ziar. Se zvoneşte că în curând vor fi revolte aici. Poate ar trebui să plecăm din Spania cât mai putem.

— Ce revolte? împotriva cui să se revolte?

Lucía s-a încruntat.

El a suspinat din rărunchi. Făcuse tot posibilul să-i explice situaţia tensionată din Spania, dar pe Lucía nu o interesa câtuşi de puţin politica. Era ocupată cu dansul, cu fumatul, cu sexul şi cu mâncatul iubitelor ei sardine, în această ordine a importanţei.

— Franco vrea să pună stăpânire pe Spania cu armatele lui, i-a explicat cu răbdare. Vrea să transforme Spania într-un stat fascist, la fel cum fac naziştii în Germania.

— Ce mă plictiseşte politica asta! Meñique, cui îi pasă?

A căscat şi s-a întins, lovindu-l uşor în faţă cu pumnul ei micuţ.

— Mie îmi pasă, şi ar trebui să-ţi pese şi ţie, *pequeña,* pentru că afectează tot ce facem. Ar trebui să ne gândim să plecăm în Portugalia din timp, oricum foarte curând vei da spectacol acolo. Mi-e teamă că Madridul se va afla în centrul oricărei lupte care va urma. Probabil se va lăsa cu violenţă.

— Nu pot pleca în Portugalia cât timp am spectacole la Coliseum. Sunt cozi la bilete de jur-împrejur. Nu-i pot dezamăgi.

— Ei bine, dacă nu se schimbă nimic, plecăm imediat după aceea. Să sperăm că nu va fi prea târziu până atunci,

a murmurat Meñique, coborând din pat.

— N-au ce să-mi facă, sunt preferata Spaniei, a strigat Lucía după el. Poate, în schimb, mă încoronează ca regină.

Meñique şi-a dat ochii peste cap, în timp ce îşi căuta cămaşa şi pantalonii în harababura din cameră. Din păcate, n-avea cum să-i conteste celebritatea. Nu numai că avusese un succes nebun în Madrid, dar faptul că acceptase rolul principal în cel mai scump film spaniol produs vreodată îi cimentase statutul naţional şi numele ei era pe buzele tuturor.

— Mă întorc la mine pentru o clipă de linişte şi pace, i-a spus sărutând-o. Ne vedem mai târziu.

A ieşit din camera Luciei şi a înaintat pe coridorul comun al apartamentului, unde s-a împiedicat de o cană cu cafea veche de o zi, pe care Lucía o lăsase în mijlocul podelei.

— Ce enervant! a mormăit el, ştergând mizeria cu batista.

Nu numai că Lucía trăia într-o stare de haos total, dar şi laolaltă cu diverşi oameni care se tot perindau, unii prieteni sau rude, alţii nişte acoliţi care pierdeau vremea pe lângă ea. Poate că aşa fusese crescută, într-o familie mare din Sacromonte, apoi într-o comunitate strânsă din *Barrio Chino,* ani la rând. Lucía părea că are permanent nevoie de oameni în jurul ei.

— Mi-e frică singură, recunoscuse o dată. Liniştea mă sperie.

Ei bine, pe el nu-l speria, ci după doi ani şi jumătate cu Lucía, se bucura de ea.

Intrând în apartamentul lui liniştit, Meñique a suspinat uşurat şi s-a întrebat pentru a suta oară ce avea să se întâmple cu ei doi. Era evident că întreaga Spanie şi Lucía însăşi se aşteptau să se căsătorească. Însă nu o ceruse încă. Se despărţiseră de nenumărate ori după ce se supărase Lucía că nu o cerea. El pleca, uşurat în sufletul lui că ieşea din relaţia tumultuoasă cu ea, cu cariera şi cu stilul ei nebun de viaţă.

— Este imposibilă! îşi spunea. Numai un sfânt o poate suporta.

Apoi, după câteva ore de pace după care tânjea, se calma. Câteva ore şi începea să-i ducă dorul, până se târa

în genunchi şi îşi cerea iertare.

— Da, o să-ţi cumpăr un inel, spunea când Lucía îl privea cu ochii în flăcări şi înainte să facă dragoste pasional, cu lăcomie, amândoi uşuraţi că trecuse durerea despărţirii. Totul era bine până data următoare, când Lucía îşi pierdea răbdarea şi o luau din nou de la capăt.

Meñique nu ştia prea bine de ce nu se hotăra să-şi asume răspunderea. Tot aşa, era un mister motivul pentru care nu se despărţea definitiv de ea. Să fi fost din cauza atracţiei pur sexuale faţă de ea? Sau a afrodiziacului emanat de sublimul ei talent când o vedea dansând? *Toate laolaltă,* era singura concluzie la care ajungea. *Era pur şi simplu... Lucía.* Uneori i se părea că erau captivi într-un etern *paso doble*[58]*,* din care nu putea nicicând scăpa.

— Nu este dragoste, ci dependenţă, a murmurat Meñique, în timp ce încerca să se concentreze la o melodie pe care se chinuia s-o compună.

Nu mai reuşea să se concentreze şi îşi spunea că şi asta era o problemă: a fi cu Lucía era o slujbă cu normă întreagă şi nu mai avea timp să se ocupe de propria carieră. Când ea primise oferta de a dansa la Lisabona, nici măcar nu-l întrebase dacă voia să o însoţească – presupusese pur şi simplu că da. Poate nu ar trebui să mă duc, i-a spus chitarei. Să se ducă ea! Apoi s-a uitat pe geam şi, îngrozit, a văzut soldaţii înarmaţi care mărşăluiau pe stradă. Dacă într-adevăr izbucnea războiul civil în Spania, era un moment periculos să se despartă şi-apoi, alaiul de neisprăviţi ai Luciei, dansatori şi muzicieni, n-aveau nici cea mai vagă ideea cum era lumea dincolo de flamenco. Probabil aveau să sfârşească în închisoare sau în faţa plutonului de execuţie pentru că spuneau vrute şi nevrute.

Dar asta era problema lui? Dacă da, era numai vina lui. Meñique a căscat. Se întorseseră abia dimineaţă de la petrecerea ţinută după spectacolul Luciei din seara precedentă, la care se vânduseră toate biletele. Şi-a pus chitara cu grijă pe masă, s-a întins cât era de lung pe

[58] Paso Doble, dans tradiţional spaniol, dramatic, de perechi, pe gen muzical utilizat la coride, care imită dansul toreadorului sau cel de capă şi spadă.

canapea şi a închis ochii. Totuşi, oricât de obosit era, nu putea dormi. Era cuprins de sentimentul că sfârşitul era aproape.

***

— Ce-i zgomotul ăsta afară? I-a întrebat Lucía seara următoare, când a intrat în cabina ei de la Coliseum.

— Artileria grea, Lucía! Meñique asculta tumultul şi frica îi punea gheara pe inimă. Mi-e teamă că a început rebeliunea.

— Teatrul este încă gol, deşi se apropie ora spectacolului. Mi s-a spus că s-au vândut toate biletele pentru astă-seară.

— Străzile sunt pline de pericole, Lucía! Oamenii raţionali stau acasă. Mulţi dintre cei care nu au venit la spectacol au plecat deja. Trebuie să ne hotărâm dacă anulăm spectacolul şi plecăm acasă cât mai putem. În fond, este ultimul şi având în vedere că mâine trebuie să plecăm la Lisabona...

— În viaţa mea nu am anulat un spectacol şi nici nu o voi face! Chiar dacă sunt doar oamenii de la curăţenie. Machiată de spectacol, figura îi era şi mai luminoasă ca de obicei. Nu mă opreşte pe mine niciun soldat *payo! a* insistat.

În timp ce vorbea, o explozie puternică a zguduit teatrul din temelii. O mână de tencuială i-a căzut în părul negru şi, înfricoşată, Lucía s-a apucat de Meñique.

— *Ay Dios mío!* Ce se întâmplă?

— Cred că naţionaliştii încearcă să preia controlul oraşului. Garnizoana este foarte aproape de teatru... Zău, Lucía, ar trebui să plecăm acum ca să mai ajungem la Lisabona cât mai putem.

Ceilalţi artişti începuseră să apară în cabină îngroziţi.

— Poate-i prea târziu să plecăm, Meñique! a spus José, auzind. M-am uitat afară şi toată lumea aleargă în toate părţile. Este haos!

Şi-a făcut cruce din obişnuinţă.

Chilly şi-a făcut loc în gloata neliniştită şi a apucat-o de mâini pe Lucía, speriată de moarte.

— Lucía! Rosalba este singură în casă. Ştii că a rămas acasă azi pentru că şi-a scrântit glezna. Trebuie să mă duc la ea, poate este în pericol!

— Nu te poţi duce! Sebastian, chitaristul, l-a apucat pe Chilly de braţ ca să-l calmeze. Rosalba este femeie deşteaptă, n-o să plece nicăieri din casă. Ar trebui să rămâi aici, te duci dimineaţă la ea.

— Trebuie să mă duc acum la ea! Aveţi grijă de voi şi să sperăm că ne mai întâlnim în viaţa asta.

Chilly a pupat-o pe Lucía pe obraz şi a fugit din cabină.

Artiştii au rămas laolaltă, şocaţi de plecarea bruscă a lui Chilly. Meñique şi-a dres glasul.

— Trebuie să ne adăpostim. Ştie cineva dacă avem subsol?

O femeie cu o mătură în mână apăruse în uşa cabinei, stresată. Meñique s-a întors spre ea.

— *Señora!* Ne puteţi ajuta?

— *Sí, señor!* Vă arăt uşa pivniţei. Ne putem ascunde acolo.

— Aşa, a spus Meñique, în timp ce o rafală de mitralieră i-a făcut pe toţi să tresară. Luaţi ce puteţi ca să vă fie bine! *Señora!* Venim după dumneata!

După ce au luat ce au putut salva, femeia cu mătura i-a condus pe cei din trupă la uşa pivniţei. A scos dintr-un dulap de pe coridor două cutii cu lumânări şi nişte chibrituri.

— Este toată lumea aici? a strigat Meñique pe coridor.

— Unde-i *Papá? a* întrebat Lucía speriată, căutându-l din priviri.

— Aici, *querida! a* răspuns o voce pe treptele care coborau din sală.

José a apărut cu braţele pline de sticle. Am fost la barul din foaier după provizii.

— Mai repede! I-a îndemnat Meñique.

O altă bubuitură a zguduit pereţii, iar luminile de pe coridor au pâlpâit înainte să se stingă. Au aprins repede lumânările şi le-au pasat de la unul la altul.

— Acum coborâm în *el înfierno*[59]*,* a glumit José, ducând sticla la gură şi coborând scara.

— Cum de-i aşa frig aici, când este aşa de cald afară? a întrebat Lucía, în timp ce se făceau comozi în beciul umed.

---

[59] Iad (în limba spaniolă în original).

— Cel puţin aici suntem la adăpost, a spus Meñique.

— Şi Chilly? voia să ştie *El Tigre,* care se fâţâia de colo colo, neputând sta locului. S-a dus afară, poate la moarte!

— Chilly este *brujo,* i-a amintit Juana. Al şaselea simţ al lui îl va ţine în siguranţă.

— *Ay,* poate, dar noi? Suntem prinşi aici, poate cade clădirea pe noi! s-a lamentat Sebastian.

— Şi poate nu ajunge băutura la toată lumea, a adăugat José, ciocnind sticlele de podea.

— Aici s-a ajuns. *El Tigre a* clătinat din cap. O să murim aici şi vom fi uitaţi.

— Niciodată, a protestat Lucía, tremurând deja. Eu nu voi fi în veci uitată.

— Ia, *señorita,* să te încălzeşti!

Doamna cu mătura şi-a scos şorţul subţire şi l-a aşezat ca un şal pe umerii goi ai Luciei.

— *Gracias, señora,* dar ştiu eu cum să mă încălzesc mai bine...

Parte din propoziţia ei a fost înăbuşită de o altă explozie, care părea să fi avut loc chiar deasupra lor.

— *Señores y señoras! a* strigat Lucía ca să se facă auzită, ridicând braţele deasupra capului. În timp ce *estupidos payos*[60] aruncă oraşul în aer, noi, gitanii, vom dansa!

***

Dintre toate amintirile pe care Meñique urma să le aibă în viitor despre Lucía lui, cele mai vii aveau să fie acele ore din pivniţa teatrului Coliseum, în momentul în care începea distrugerea Spaniei.

Şi-a făcut trupa să se ridice în picioare, insistând ca bărbaţii să-şi ia chitarele şi ca femeile să danseze. În vreme ce garnizoana era atacată de naţionalişti, zgomotul armelor era înăbuşit de doisprezece gitani care îşi celebrau antica artă, în faţa unui public format din femeia de serviciu cu mătura ei.

La patru dimineaţa s-a făcut linişte în oraş şi, de frică, de exaltare şi din pricina alcoolului adus de José, artiştii au căzut laţi şi au dormit.

Meñique s-a trezit primul, ameţit şi el de băutură, l-a luat

[60] Ne-romii proşti (în limba spaniolă în original).

ceva să îşi dea seama unde era – în beznă – şi atunci, a căutat pe jos lumânările pe care le pusese sub haină cu o noapte în urmă. A aprins una şi a văzut că toată lumea dormea. Lucía ţinea capul pe umărul lui. Uşor, a întins-o peste haină, a luat lumânarea şi, dezorientat, a căutat treptele care duceau la uşă. Şi-a făcut curaj s-o deschidă, ştiind că, dacă nu putea, toţi cei din beci erau deja morţi vii, îngropaţi sub dărâmăturile teatrului.

Din fericire, s-a deschis uşor şi a ieşit în pasajul care ducea spre cabine. În urma nopţii violente, nu lipsea decât nişte tencuială din tavan. Meñique a spus o rugăciune în semn de mulţumire, apoi s-a dus până la uşa scenei. A deschis-o încet şi s-a uitat afară.

Aerul era încă dens din cauza prafului în urma nenumăratelor explozii şi liniştea oraşului, de obicei, aglomerat, era stranie. A ridicat privirea şi a văzut că în faţă clădirea e ciuruită de gloanţe şi grenade şi are ferestrele sparte. Meñique şi-a înăbuşit plânsul. Ştia că e începutul sfârşitul pentru iubita lui Spanie.

S-a întors în beci ameţit şi s-a uitat la trupa care dormea.

— Mi-e sete, a spus Lucía când a trezit-o uşor. Unde suntem?

— În siguranţă, *pequeña* şi asta contează. Mă duc sus la bar să văd dacă găsesc apă.

— Nu mă lăsa!

Lucía s-a agăţat cu ghearele de el.

— Atunci, hai cu mine şi ajută-mă!

Cei doi au urcat treptele teatrului cu lumânările aprinse, ca să vadă pe unde mergeau prin sala pustie, spre bar. Lucía a pus bomboane de ciocolată peste lăzile cu urcioare cu apă umplute de Meñique.

— Sunt gratis toate! a exclamat ea, în ciuda situaţiei, evident încântată, îndesându-şi dulciurile scumpe în gură.

— Ştii că poţi cumpăra câtă ciocolată vrei, nu?

— Da, dar nu asta e ideea, a ridicat ea din umeri.

În pivniţă, se trezeau şi ceilalţi şi îşi dădeau seama unde se aflau atât ei, cât şi Spania în acea dimineaţă.

— Trebuie să plecăm numaidecât la Lisabona, a declarat Lucía. Cum ajungem acolo?

— Mai degrabă, cum facem rost de acte să trecem

graniţa? a întrebat Meñique.

— Şi cum ajung acasă să iau banii pe care i-am ascuns sub podea? a mormăit José.

Până la urmă au decis ca Meñique şi José să se încumete şi să încerce să se ducă fiecare acasă, ca să ia cele necesare, lăsându-i pe ceilalţi într-o oarecare siguranţă.

— Vin cu tine! a hotărât Lucía. Nu mă pot duce la Lisabona fără garderoba mea.

— Nu avem loc de asta, Lucía! Nu, stai aici şi poartă-te cum se cuvine! Nu plec decât eu cu José, bine?

— Bine, au răspuns în cor ceilalţi din pivniţă.

Meñique şi José au ieşit în stradă şi José a văzut ce observase şi Meñique.

— Ce-au făcut? a întrebat îngrozit, în timp ce se grăbeau pe stradă, unde ieşiseră şi alţi locuitori. Şi noi de ce parte suntem?

— A noastră, José, a noastră! Hai să mergem la apartamentul ăla!

Fericit că locuia la doar câteva străzi distanţă, José s-a dus să ia actele trupei, sacul cu bani şi două rochii pentru Lucía, iar Meñique s-a dus la el acasă, să recupereze cam aceleaşi lucruri.

După ce a luat tot ce-a putut, Meñique s-a uitat de la fereastră şi a văzut că, jos, străzile erau tăcute, aşa că a luat din impuls cheia maşinii şi a pornit spre apartamentul lui Chilly şi al Rosalbei, un drum de zece minute. A mers mai puţin de trei sute de metri când a văzut blocada. Neştiind dacă prietenii lui erau în siguranţă, dar ştiind că Lucía îl aştepta la teatru, s-a întors iute şi a parcurs drumul spre apartamentul Albaycín, rugându-se să mai poată trece. Când a ajuns, José se clătina pe scară cu tot ce putea duce şi le-au îndesat pe toate pe bancheta maşinii.

— Ascunde orice ai de valoare în haine, în caz că suntem opriţi.

José s-a supus, dar a pus sacul mare cu bani între picioare, când s-a aşezat în faţă. Nici eu nu pot să bag ăsta în pantaloni, a spus, dându-şi ochii peste cap.

Au pornit pe stradă. Abia dacă înaintaseră câţiva metri, când au văzut un camion militar venind pe o parte a drumului. Cineva a ridicat mâna şi Meñique a oprit maşina.

— *Buenos días, compadre!*[61] Unde mergeţi? a întrebat un ofiţer în uniformă, coborând din camion şi venind spre maşină.

— La teatru, să ne luăm familia care a rămas acolo peste noapte din cauza necazurilor, a explicat Meñique.

Bărbatul s-a uitat în maşină şi ochii lui mărgelaţi s-au lipit de sacul dintre picioarele lui José.

— Coborâţi din maşină!

Amândoi s-au supus, iar soldatul a îndreptat arma spre pieptul lor.

— Dă-mi cheia! Vă iau maşina în scopuri militare. Căraţi-vă!

— Dar... fiica mea este Lucía Albaycín! a strigat José. Are nevoie de rochii pentru spectacolul de diseară!

— N-o să fie niciun spectacol astă-seară, a spus soldatul. La apus nu mai are nimeni voie pe stradă.

— Dar maşina, mama este bătrână şi suferindă şi...

Soldatul l-a împuns pe José în piept cu arma.

— Taci, gitane! Nu am timp să mă cert cu tine. Mişcă până nu te împuşc pe loc!

— Haide, José! a spus Meñique. *Gracias, capitán, viva la republica!*[62]

L-a luat pe José de braţ şi l-a târât de lângă maşina, neîndrăznind să se uite în ochii soldatului până au dat colţul. Acolo, José s-a prăbuşit în genunchi şi a plâns.

— Tot ce-aveam! S-a dus!

— Prostii! Am scăpat cu viaţă!

— Douăzeci de mii de pesetas, douăzeci de mii...

— Pe care-i vei câştiga din nou, însutit. Acum hopa sus şi hai să ne întoarcem la teatru şi să vedem cum ieşim din Spania!

Când s-au întors în pivniţa teatrului, s-au adunat cu toţii în jurul lor. José încă plângea inconsolabil.

— Trebuia să-i las acolo, a gemut sau să-i pun la bancă...

— Nu mi-aş face griji, a spus *El Tigre.* Până mâine, peseta nu o să mai valoreze nici cât negru sub unghie.

---

[61] „Bună ziua, tovarăşe!” (în limba spaniolă în original).

[62] „Mulţumesc, căpitane, trăiască republica!” (în limba spaniolă în original).

Lucía l-a luat pe Meñique de mână.

— Mi-ai adus rochiile?

El s-a încruntat la ea.

— Nu, dar am încercat să-l caut pe Chilly.

Lucía s-a calmat o clipă.

— L-ai găsit?

— Nu am reuşit să ajung la el. Sunt prea mulţi soldaţi pe străzi. Nu putem decât să punem la cale scăparea noastră şi să sperăm că vine şi Chilly la Lisabona mai târziu.

— Trenurile merg? l-a întrebat ea.

— Şi dacă ar merge, tot nu avem bani să luăm bilete până în Portugalia.

— Sigur este un seif aici, a intervenit Sebastian. Trebuie să fie în birou, ca la toată lumea.

— Şi de unde ştii asta, *señor? a* întrebat Lucía, aruncându-i o privire plină de suspiciune.

— Din instinct, a răspuns nevinovat.

— Şi dacă ar fi un seif, cum am face să-l deschidem?

— Din nou, *señorita,* cred că mă călăuzeşte instinctul. Sebastian a fost trimis la etaj împreună cu Fernanda, Doamna cu

Mătura, care ştia exact unde se afla seiful, timp în care restul făceau planuri cum să fugă din capitala năpăstuită.

— Şi ce se întâmplă cu cei care rămân? Lucía clătina din cap. *Ay!* Ţara noastră se distruge singură. Şi *Mamá?* Fraţii mei şi familiile lor?

— Dacă reuşim să găsim o cale să plecăm, poate trimitem după ei. Fernanda s-a întors cu Sebastian, care părea mulţumit şi care a scos din buzunare un teanc gros de bancnote şi un pumn de monede.

— Din păcate, cred că au fost ieri-dimineaţă la bancă, dar cel puţin avem bani de bilete, a spus Sebastian.

— Întrebarea este unde plecăm? Şi cum? Fernanda a murmurat ceva la urechea Luciei.

— Zice că fratele ei este şofer de autobuz. Are un set de chei, pentru că tura lui este dimineaţa devreme, când nu-i nimeni treaz.

Toată trupa se uita lung la Fernanda, care încuviinţa.

— Unde locuieşte? a întrebat Meñique.

— Alături, a răspuns ea. Vrei să-i spun să aducă

autobuzul?

— *Señora,* s-ar putea să nu fie aşa simplu, a oftat Meñique. Este haos în oraş şi este posibil ca armata să fi ajuns deja la autogară.

— Nu, nu, *señor,* autobuzul este parcat după colţ, în staţie.

— Atunci, vă rog, *señora,* daţi-mi voie să vă însoţesc ca să vedem dacă fratele dumitale este pregătit să ne ducă peste graniţă.

— O să vrea bani, l-a avertizat ea, uitându-se la monedele şi bancnotele de pe jos.

— După cum vedeţi, avem bani.

— Atunci vă duc la el, a încuviinţat.

Meñique şi Fernanda au plecat. Într-o jumătate de oră s-au întors.

— Este de acord şi aduce autobuzul la uşă să ne ia pe toţi, a anunţat Meñique.

Au izbucnit toţi în urale şi Fernanda a fost luată în braţe şi pupată.

— Suntem binecuvântaţi, i-a zâmbit Lucía lui Meñique.

— Până acum, dar mai avem.

Fernanda le-a făcut semn să iasă când a sosit autobuzul la uşă. S-au urcat toţi, iar exuberanţa iniţială pe care o simţiseră când găsiseră soluţia a fost temperată la vederea capitalei lor în stare de asediu.

— Ştiţi drumul spre graniţă? l-a întrebat Meñique pe fratele Fernandei, pe care-l chema Bernardo.

— *Señor,* credeţi-mă, pot să merg şi legat la ochi!

— Dacă locuieşte alături, atunci de ce nu s-a dus sora lui la el azi-noapte? a mormăit Meñique, când s-a aşezat lângă Lucía.

— Poate în noaptea în care a fost asediat Madridul, Fernanda s-a distrat mai bine ca niciodată, a zâmbit ea.

Pasagerii din autobuz au tăcut în timp ce Bernardo, care avea o barbă lungă şi cenuşie şi bucle sub şapca de şofer, conducea ca un expert, ocolind mormanele de moloz şi craterele care se căscau în drumurile late.

— Elegantul Madrid pus în genunchi de violenţa câtorva. Meñique a clătinat din cap. Chiar dacă socialistul din mine este de acord că naţionaliştii ar trebui învinşi, cine să-şi

imagineze aşa ceva?

— Ce înseamnă „socialist”? a întrebat Lucía.

Se ghemuise cu capul pe genunchiul lui şi cu ochii închişi, neputând să se uite la străzile bombardate.

— Ei bine, *pequeña,* este complicat: sunt două părţi în războiul ăsta, a spus Meñique, mângâindu-i părul. Socialiştii, oameni ca noi, care muncesc din greu şi vor ca ţara să fie condusă corect şi naţionaliştii, care vor ca Spania să aibă din nou rege.

— Îmi plăcea regele, am dansat pentru el odată, ştii?

— Ştiu, *pequeña!* Ei bine, naţionaliştii sunt conduşi de un om pe nume Franco, care este prieten bun cu Hitler din Germania şi cu Mussolini din Italia. Din ce-am auzit, Franco vrea să controleze pe cine venerăm, cum muncim, cum trăim.

— Eu n-aş lăsa niciodată pe nimeni să-mi spună ce să fac, a şoptit Lucía.

— Mi-e teamă că, dacă preia controlul armatei noastre, precum şi Marocul, atunci nici măcar tu nu te vei putea împotrivi unui om ca Francisco Franco, a suspinat Meñique, la şi dormi acum!

Cu mâinile dibace ale lui Bernardo, autobuzul mergea mai departe. Era limpede că ştia oraşul ca-n palmă şi Meñique se întreba ce înger îi trimisese pe el şi pe sora lui la ei. Nici n-ar fi visat o formă mai inofensivă de transport să-i treacă graniţa. Curând ar fi scăpat de oraş şi ar fi fost la ţară. Bernardo ocolea satele şi orăşelele şi îşi croia drum prin câmpuri şi păduri, pentru orice eventualitate.

Se lăsase amurgul când au ajuns în sfârşit în orăşelul de graniţă Badajoz. Era plin de vehicule de toate felurile şi coada la control şerpuia pe drumul principal. Automobilele şi căruţele erau încărcate cu lucruri din casele oamenilor, trase de măgari osteniţi şi mulţi mergeau pe jos. Femeile cărau copii mici, bărbaţii duceau cele mai de preţ bunuri.

— Ce durează atât? a vrut Lucía să ştie, nerăbdătoare. Nu se vede că vrem să trecem?

S-a ridicat şi s-a dus în faţă, unde a apăsat pe claxon, care a răsunat în stradă şi i-a speriat pe cei din faţa autobuzului.

— *Pequeña,* te rog, ai răbdare şi nu atrage atenţia asupra

noastră! i-a spus Meñique, când Lucía s-a întors la locul ei.

Era miezul nopţii când au oprit la graniţă şi Bernardo a întins calm documentele grănicerului care a urcat în autobuz.

— De ce vreţi să intraţi în Portugalia? i-a întrebat pe pasageri.

— Păi, ca să dansăm!

Lucía s-a ridicat şi s-a dus spre el.

— Îmi pare rău, *señora,* dar azi avem ordine să dăm drumul doar portughezilor.

— Atunci, mă mărit cu un portughez. Poate cu dumneata, *señor,* i-a zâmbit ea.

— Suntem aici pentru că Lucía Albaycín şi trupa ei au un contract la Lisabona, a adăugat Meñique repede, dând din cap spre José, care a scos iute contractul.

Tânărul grănicer s-a uitat în jos la Lucía şi, în sfârşit, a recunoscut-o.

— V-am văzut filmul, a spus, înroşindu-se.

— *Gracias, señor!*

Lucía a făcut o plecăciune elegantă.

— Aşadar, vă las să treceţi, dar ceilalţi trebuie să facă cale întoarsă.

— Dar, *señor,* cum să dansez dacă nu am cântăreţii, dansatorii şi chitariştii cu mine? Lucía a bătut din palme spre trupă. Arătaţi-i domnului cum cântăm!

Şi-au luat chitarele de sub scaune şi José, Sebastian şi Meñique au început imediat să cânte, în timp ce Juana cânta din voce.

— Vedeţi? S-a întors din nou spre grănicer. *Teatro da Trindade* din Lisabona ne aşteaptă! Cum să dezamăgim un oraş aşa minunat? Dar nu, Lucía a clătinat din cap, trebuie să mă întorc în Spania cu prietenii mei. Nu pot pleca fără ei. Şofer, întoarce!

Bernardo a pornit motorul, în timp ce Lucía dădea să se întoarcă la locul ei.

— Bine, bine, vă las să treceţi. Grănicerul şi-a şters sudoarea de pe frunte. Dar vă înregistrez că aţi sosit ieri, ca să n-am necazuri cu şeful.

— *O! Señor!* Lucía s-a întors şi i-a zâmbit fermecător, după care l-a pupat pe obraz. Ce bun sunteţi! Vă

mulţumim, Portugalia vă mulţumeşte şi să veniţi neapărat la intrarea artiştilor să vă dau bilete pentru spectacolul de săptămână asta!

— Pot să vin cu mama? a întrebat grănicerul, l-a plăcut la nebunie filmul dumneavoastră.

— Da! Cu toată familia!

Tânărul a coborât din autobuz, roşu la faţă, iar Bernardo a închis uşile.

— Dă-i drumul, Bernardo! a murmurat Meñique, văzând un alt grănicer cu blazon pe şapcă apropiindu-se de noul lor prieten, care le făcea semn să treacă.

La cinci-şase kilometri după graniţă, Bernardo a intrat pe un câmp, a virat brusc la stânga şi a oprit în faţa unei mici ferme. S-a prăvălit peste volan, iar Fernanda s-a ridicat să vorbească în numele lui.

— Bernardo zice că nu mai poate conduce. Ne odihnim aici peste noapte.

— Este bolnav? a întrebat Meñique îngrijorat.

— Nu, zice că-i prea bătrân pentru nebunia asta, a răspuns Fernanda.

— Unde suntem?

Lucía s-a ridicat şi s-a uitat în jur, uşor ameţită.

— La verii noştri, a confirmat Fernanda.

Când coborau cu toţii din autobuz, un bărbat între două vârste, cu soţia şi copiii lui au apărut în uşă şi s-au uitat uluiţi la femeile îmbrăcate în rochii de flamenco. Bernardo i-a explicat vărului situaţia şi, cu toate că era aproape unu noaptea, întreaga trupă s-a aşezat curând la masă, în spatele casei şi au mâncat pâine proaspătă, brânză şi măsline abia culese din copaci.

— Zici că-i petrecere, dar ştiu că nu-i, a mormăit Lucía în gol.

Şi-a aprins o ţigară, în timp ce restul trupei termina de mâncat.

José tăcea şi el, străduindu-se încă să se împace cu pierderea preţioşilor lui bani.

În cele din urmă, trupa a întins pături pe câmp, la foc, Lucía s-a aşezat în braţele lui Meñique şi s-a uitat la stelele luminoase pe cerul negru.

— Aici, ai zice că ce s-a întâmplat la Madrid aseară a fost

doar un vis urât, a suspinat Lucía. Totul este la fel.

— Să ne rugăm să ne putem întoarce într-o bună zi.

— Dacă nu, o să trăim la fermă cu verii Fernandei şi eu o să dansez şi o să culeg măsline. Cumva am reuşit să ajungem aici.

— Da, a încuviinţat Meñique.

— Toţi în afară de Chilly, normal. Lucía şi-a muşcat buza. Oare o să-l mai vedem vreodată?

— Nu am de unde să ştiu. Nu putem decât să ne rugăm mereu pentru el şi pentru Rosalba.

— Ce crezi că se va întâmpla cu Spania, Meñique?

— Numai Dumnezeu ştie, *pequeña!*

— O să fie în toată ţara la fel? Dacă da, trebuie să găsesc o cale să-i scot pe *Mamá* şi pe fraţii mei din ţară. Nu-i pot lăsa în urmă.

— Hai s-o luăm pas cu pas, bine? l-a mângâiat părul şi i-a sărutat creştetul. *Buenas noches,* Lucía!

***

Au sosit în Lisabona a doua zi pe la amiază, murdari şi extenuaţi în urma drumului lung.

— Trebuie să găsim un loc în care să stăm. Nu mă pot duce la *señor* Geraldo duhnind ca un porc, a declarat Lucía. Care este cel mai bun hotel din Lisabona? l-a întrebat pe Bernardo, sursa lor de informaţii, fiindcă mama lui era portugheză.

— Avenida Palace.

— Atunci acolo stăm, a spus ea.

— Lucía, nu avem bani! i-a amintit José.

— Tocmai de-aia trebuie să mă spăl, ca să mă duc pe urmă să mă întâlnesc cu cel care ne-a angajat. Trebuie să ne împrumute bani în contul salariilor noastre.

José şi-a dat ochii peste cap, însă zece minute mai târziu, autobuzul a oprit în faţa unui hotel grandios, cu uşi impunătoare, flancate de doi portari în uniforme roşii elegante.

— Stai aici, intru doar eu.

Lucía a coborât din autobuz şi Meñique a urmat-o grăbit. A trecut pe lângă portari şi prin holul cu podea de marmură, până la recepţie.

— Sunt Lucía Albaycín, a anunţat ea recepţionerul

speriat. Eu şi trupa mea am venit să dăm spectacol la *Teatro da Trindade* şi avem nevoie de nişte camere.

Femeia a aruncat o privire la băieţelul vagabond îmbrăcat în rochie de flamenco şi a chemat imediat directorul.

— Avem ţigani la recepţie, a murmurat ea, în timp ce-l conducea pe director.

Directorul a venit cu paşi mari spre Lucía, gata să se certe cu ea, după care s-a uitat mai bine şi a zâmbit imediat.

— Lucía Albaycín, bănuiesc?

— *Şi, señor!* Mă bucur că mă recunoaşte cineva în ţara asta uitată de lume.

— Este o onoare să vă avem printre noi. V-am văzut filmul de trei ori, a explicat directorul. Cu ce vă pot ajuta?

Cincisprezece minute mai târziu, erau cu toţii instalaţi în câteva camere luxoase. Lucía primise un apartament. A dansat prin el, furând mere şi portocale din bolul de fructe, precum şi două scrumiere şi un săpun din baie, pe care le-a ascuns într-un dulap ca să le ia cu ea la plecare.

— Trebuie să mâncăm, a declarat, în timp ce colegii se adunau în camera ei. Comandaţi şi pentru mine din meniu, dacă ştiţi cum se spune la sardine în portugheză, iar eu mă duc să fac baie.

— Sper că Geraldo este pregătit să ne dea un împrumut, camerele astea costă cât răscumpărarea pentru regele Alfonso, a murmurat José, dând pe gât o gură de brandy din sticla pe care o găsise în bar.

Când a sosit mâncarea, s-au aşezat pe jos şi au mâncat flămânzi cu mâinile. Fernanda şi Bernardo – care vorbea fluent portugheza – fuseseră trimişi să-i găsească Luciei ceva de îmbrăcat pentru întâlnire, căci rochia ei de flamenco era la spălat în cadă.

— Cum arăt? l-a întrebat pe Meñique o oră mai târziu, făcând o piruetă în rochia cu buline roşii, pe care o găsise Fernanda la un magazin cu haine de copii.

— Superb! a zâmbit şi a sărutat-o. Să vin cu tine?

— Nu, mai bine mă duc singură, a spus ea îndreptându-se spre uşă.

Cu ajutorul lui Bernardo, care o apăra şi care-i traducea

la nevoie, Lucía a găsit biroul impresarului. Recepţionera insista că era plecat, dar Lucía s-a dus drept la el.

— Geraldo! a spus ea, mergând spre bărbatul care şedea la un dublu birou elegant. Am venit!

Bărbatul cu mustaţă generoasă a ridicat ochii din ziar şi a evaluat-o. În cele din urmă a recunoscut-o şi i-a făcut semn recepţionerei neliniştite să iasă din încăpere.

— *Señorita* Albaycín! Ce încântare să vă cunosc personal! a spus într-o spaniolă acceptabilă.

— Asemenea, *señor!*

— Vă rog, luaţi loc şi iertaţi-mi spaniola. Este tatăl dumneavoastră? a întrebat arătând spre Bernando, care stătea ca o santinelă lângă ea.

— Nu. L-am adus ca să traducă, dar văd că nu-i nevoie. Lucía i-a făcut semn imperios lui Bernardo. Mulţumesc, poţi să aştepţi afară. Aşa, unde este teatrul în care voi dansa?

— Ăăă... S-a uitat lung la ea, ca la o fantasmă. Trebuie să recunosc că mă surprinde să vă văd aici.

— Nu vă vom dezamăgi, *señor!* Lucía a zâmbit şi s-a aşezat pe un scaun în faţa lui. De ce vă miraţi?

— Madridul sigur... au atacat naţionaliştii... Nu credeam că mai puteţi veni. Trebuia să fiţi aici aseară.

— Ştiu asta, *señor,* dar vă imaginaţi că a fost cam greu să plecăm din ţară. Acum suntem aici şi asta contează. Am venit în hainele în care eram îmbrăcaţi. Soldaţii ne-au luat banii, aşa că trebuie să vă cer un împrumut pentru cazare.

— Ei – impresarul s-a şters pe frunte – când am auzit acum câteva zile ce se petrece, nu aveam nicio veste de la dumneavoastră, am presupus că nu mai veniţi. Aşa că – şi-a dres glasul – am angajat o altă trupă care era... disponibilă. Au cântat în deschidere aseară şi, din ce am auzit, au avut un mare succes.

— Atunci mă bucur pentru ei, *señor,* dar acum va trebui să-i concediaţi, da? Am venit după cum am promis.

— *Señorita,* înţeleg, dar aţi întârziat şi eu am... ei bine, am anulat contractul.

Lucía s-a încruntat la el.

— *Señor,* poate că nu înţeleg eu bine din cauza limbii. Doar nu spuneţi că aţi anulat contractul cu noi!

— Mi-e teamă că da, *señorita* Albaycín! Nu puteam ţine

teatrul gol aseară. Îmi pare rău că aţi bătut atâta drum, dar contractul stipula că veniţi la timp pentru repetiţii tehnice şi nu aţi făcut-o. S-a ridicat şi s-a dus la dulapul cu dosare, a răscolit în el şi a scos un document. Poftiţi! I l-a împins pe birou.

Lucía a aruncat o privire la documentul cu cuvinte fără înţeles. A tras aer adânc în piept, aşa cum o învăţase Meñique să facă înainte să deschidă gura.

— *Señor,* ştiţi cine sunt?

— Da, *señorita,* şi este foarte neplăcut...

— Nu este „neplăcut”! Este un dezastru! Ştiţi ce am făcut ca să ajungem aici, la Lisabona, ca să ţinem spectacol în teatrul dumneavoastră?

— Nu, *señorita,* dar bănuiesc şi vă admir curajul.

— *Señor!*

Lucía s-a ridicat în picioare, s-a sprijinit cu pumnii micuţi de biroul acoperit cu piele şi s-a aplecat în faţă, ca să se uite la el de la câţiva centimetri.

— Ne-am riscat vieţile ca să onorăm contractul. Armata ne-a luat tot ce aveam pe lumea asta şi dumneata stai aici, pe scaunul dumitale comod şi-mi spui că ai anulat contractul cu noi??

— Îmi pare rău, *señorita!* Vă rog să înţelegeţi că veştile din Spania nu sunt bune.

— Şi vă rog să înţelegeţi, *señor,* că ne lăsaţi pe drumuri, fără lucru, într-o ţară străină!

El s-a uitat la ea şi a ridicat din umeri.

— Nu am ce face.

Lucía a izbit cu pumnii în masă.

— Fie!

S-a întors cu spatele la el cu o asemenea viteză, că şuviţele părului ei lung l-au plesnit peste faţă. S-a dus spre uşă, s-a oprit şi s-a întors.

— O să vă pară rău pentru ce mi-aţi făcut astăzi! A îndreptat un deget spre el. Vă blestem, *señor,* vă blestem!

În timp ce ieşea, impresarul s-a cutremurat involuntar şi s-a întins spre carafa de brandy de pe birou.

***

La hotel, Sebastian, spărgătorul de seifuri, a primit ordine să îşi golească buzunarele de toţi banii furaţi, mai puţin ce

îi plătiseră lui Bernardo pentru drum.

— Cât costă fiecare cameră? a întrebat-o Meñique pe Lucía.

— Directorul n-a zis. Crede că sunt vedetă de film şi atât de bogată încât nu-i nevoie să ştiu. Ha!

Meñique a fost trimis să afle preţurile de la recepţie. S-a întors clătinând din cap.

— Avem destul cât să acoperim costul uneia dintre camerele mici. Pentru o noapte.

— Atunci trebuie să găsim o cale să câştigăm restul, a spus Lucía. Meñique, vii cu mine jos să bem ceva la bar?

— Lucía, nu avem bani să bem într-un loc ca ăsta!

— Nicio grijă, nu plătim noi. Îmi refac machiajul şi mergem.

La parter, barul mare şi elegant era plin. Lucía căuta din priviri în jur, în timp ce Meñique, şovăitor, comanda de băut pentru amândoi şi, căţăraţi pe scaunele înalte, ea a ridicat paharul.

— În cinstea noastră, *querido,* şi a miraculoasei noastre evadări. A ciocnit cu el. Încearcă să te relaxezi şi să pari că te distrezi, a adăugat printre dinţii încleştaţi.

— Ce facem aici? Nu ne permitem extravaganţa asta, Lucía, şi...

— Cei mai importanţi şi mai buni oameni din Lisabona sigur vin aici. Cineva mă va recunoaşte şi ne va ajuta.

Ca la un semnal, o voce profund masculină a răsunat în spatele ei:

— *Señorita* Lucía Albaycín! Dumneata eşti??

Lucía s-a întors şi s-a uitat în ochi unui bărbat care-i părea vag familiar.

— *Şi, señor,* chiar eu! Lucía a întins mâna ca orice altă regină. Neam cunoscut?

— Nu, mă numesc Manuel Matos şi cred că vă cunoaşte fratele meu, Antonio Triana.

— Antonio! Desigur, ce dansator minunat! Am dansat cu el o dată la Barcelona. Ce mai face?

— Aştept veşti de la el, din Spania. Cred că lucrurile nu stau prea bine acolo.

— Da, dar, după cum vedeţi, nu atât de rău încât să nu fi ajuns noi cu bine aici.

— Atunci prezenţa dumitale printre noi îmi dă speranţă pentru siguranţa fratelui meu. Dansaţi aici, în Lisabona?

— Aveam contract, da, dar ne-am uitat la teatru şi ni se pare nepotrivit.

— Serios? Şi veţi merge mai departe? Poate la Paris?

— Poate, dar eu şi trupa mea considerăm Lisabona foarte plăcută. Şi fireşte că hotelul a fost extraordinar de confortabil cât am stat aici.

Lucía a arătat cu micuţa ei mână spre bar.

— Trebuie să vă fac cunoştinţă cu prietenii mei de la *Café Arcadio.* Sunt mulţi acolo cărora le-ar plăcea să vă vadă dansând înainte să plecaţi.

— Ei bine, dacă avem timp, *señor,* ne-ar face plăcere.

— Atunci, vă duc mâine acolo. La şapte seara este bine?

— Avem timp?

S-a uitat la Meñique.

— Sunt sigur că ne putem face timp în agenda noastră aglomerată dacă doriţi, *señor, a* răspuns el tensionat.

— Trebuie, Agustín! a spus Lucía ferm, spunându-i special pe nume, ca o favoare pentru un vechi prieten. Deci venim la şapte, da?

— Îmi voi anunţa prietenii.

— Acum, te rog să ne ierţi, dar avem o invitaţie la cină, *señor!*

Lucía şi-a golit paharul şi s-a ridicat.

— Desigur. Pe mâine atunci! a spus Manuel, cu o plecăciune, înainte ca Meñique să iasă după Lucía din bar.

— Unde mergem? a întrebat-o Meñique, în timp ce ieşeau din hotel şi porneau pe stradă.

— Mergem la masă, normal!

Lucía a mers mai departe, până a ajuns la capătul clădirii, după care l-a condus pe Meñique pe o alee, lângă hotel.

— Sunt sigură că personalul are o intrare pe-aici, pe unde ne putem strecura în camera noastră, a adăugat ea.

Meñique a apucat-o de mână şi a oprit-o, ţintuind-o de zidul de piatră din spate.

— Lucía Albaycín, eşti imposibilă!

Şi a sărutat-o.

Capitolul 25

În seara următoare, după ce şi-au spălat costumele urât mirositoare în cada Luciei, cei din trupă au pornit pe străzile Lisabonei spre *Café Arcadio.* Grandoarea Lisabonei rivaliza cu cea a Madridului şi *Café Arcadio,* cu faţada sa regească *Art Nouveau,* sugera imediat bogăţia clientelei. Manuel îi aştepta afară, îmbrăcat într-un costum negru imaculat, cu papion.

— Aţi reuşit! a spus, îmbrăţişând-o pe Lucía.

— *Sí, señor!* Dar nu puteam sta mult, pentru că ni s-a cerut să mer gem şi în altă parte mai târziu. Putem intra?

— Sigur, dar...

— Este vreo problemă, *señor?*

Meñique observase reticenţa bărbatului.

— Se pare că patronul nu este încântat de... flamenco.

— Adică nu-i plac gitanii? i-a imputat Lucía. Atunci vorbesc eu cu el.

Lucía şi-a făcut loc să treacă pe lângă Manuel şi a deschis uşa cafenelei. În atmosfera încărcată de fum, freamătul a încetat atunci când Lucía şi-a croit drum printre mese spre barul din spate.

— Unde este patronul? l-a întrebat pe un barman care turna de băut la tejghea.

Barmanul se uita nelinişti în timp ce gitanii se strângeau în jurul Luciei.

— Ăăă... Mă duc să-l caut.

— Lucía, nu! Mai sunt şi alte locuri în care poţi dansa, a avertizat-o Meñique. Nu dăm spectacol unde nu suntem doriţi.

— Uită-te în jur, Meñique! i-a şoptit Lucía în barbă, arătând spre clienţii de la mesele din spatele lui, dând uşor din cap. Sunt *payo* bogaţi şi avem nevoie de banii lor.

Patronul a apărut cu braţele încrucişate, pregătit parcă să se bată.

— *Señor!* Sunt Lucía Albaycín şi am venit cu trupa mea să dansăm în barul dumitale. *Señor* Matos – Lucía arăta spre Manuel – mi-a spus că aveţi mulţi clienţi educaţi în

arte creative şi care ne-ar aprecia măiestria.

— Este foarte posibil, dar în barul meu nu au cântat şi dansat niciodată ţigani. Şi-apoi, nu am bani să vă dau.

— *Señor,* vreţi să spuneţi că nu vreţi să ne plătiţi, pentru că este evident după costumul pe care-l purtaţi şi după hainele clienţilor că o duceţi bine.

— *Señorita* Albaycín, răspunsul este nu! Vă rog să plecaţi din barul meu împreună cu toată trupa înainte să chem poliţia.

— *Señor,* după spaniola perfectă, ştiu că sunteţi de-ai noştri, da?

— Da, sunt din Madrid.

— Şi ştiţi ce s-a întâmplat cu ţara noastră? Şi ce am făcut ca să ajungem în Lisabona să cântăm pentru voi?

— Sigur că am aflat de probleme, dar nu v-am cerut eu să veniţi...

— Atunci, îi voi întreba chiar pe clienţi dacă vor să mă vadă dansând. Şi le voi spune cum am fost surghiuniţi din propria ţară, doar ca să fim aruncaţi în stradă de unul de-ai noştri!

Lucía s-a întors cu spatele la el şi a luat un scaun de la masa alăturată. S-a ţinut de umărul lui Meñique şi s-a ridicat pe scaun, după care a bătut din palme tare. A început să lovească cu picioarele în scaun, bătând în continuare din palme, iar în sală s-a lăsat liniştea. Lucía s-a urcat pe masă şi clienţii şi-au luat repede paharele în mâini, înainte să le zboare cât colo.

— *Ole! a* strigat ea.

— *Ole! a* repetat trupa ei şi, pe ici-colo, câte un client din sală.

— *Señores y señoras!* Patronul nu doreşte să dansăm pentru dumneavoastră. Totuşi, noi am venit din Spania, ne-am riscat vieţile pe drum, ca să evadăm din iubita noastră ţară fără să avem de nici unele, în afară de cele de pe noi.

Manuel traducea în portugheză spusele Luciei.

— Aşadar, doriţi ca eu şi prietenii mei să dansăm pentru dumneavoastră?

A cuprins publicul cu privirea.

— *Sim!*[63] *a* venit răspunsul de la o masă.

— *Şi m!* s-a strigat la altă masă, până când întreg barul era de par tea ei.

— *Gracias!* Atunci aşa vom face.

În timp ce se dădeau mesele la o parte pentru a face loc trupei, patronul a tras-o pe Lucía deoparte.

— Nu vă plătesc, *señorita!*

— În seara asta dansăm gratis, *señor!* Dar mâine – Lucía l-a împuns între coastele osoase – mă vei implora să-mi dai bani!

***

Meñique se uita la Lucía care devora pâinea cu carne, singura mâncare pe care reuşiseră cei de la hotel să le-o ofere la trei dimineaţa. Deşi el pica de oboseală, nu doar în urma spectacolului din acea seară, ci şi a traumei din ultimele zile, Lucía părea complet neafectată, stătea pe jos şi îşi răsfăţa trupa cu triumful serii.

Cum reuşeşte? se întreba. Părea atât de fragilă şi totuşi trupul ei părea capabil să suporte pedeapsa la care-l supunea, iar mintea şi emoţiile îi erau asemenea unei capcane de oţel care se închidea în jurul oricărui ghinion pe care-l avea, permiţându-i să se trezească în fiecare zi şi s-o ia de capăt.

— Aşa! Acum putem sta aici! Lucía a bătut din palme ca un copil. Şi ne putem cumpăra costume noi. Trebuie să găsim mâine un material potrivit şi pe urmă un croitor.

— Poate găsim un hotel mai ieftin, poate un apartament pentru toţi... a murmurat José.

— *Papá,* nu-ţi mai face griji! Ieri puteau să ne azvârle în închisoare că am luat camere pe care nu le puteam plăti. În seara asta am fost aclamaţi de sute de oameni. Şi se va duce vestea, îţi promit! Lucía s-a dus la tatăl ei şi l-a strâns în braţe. Mai vrei brandy, *Papá?*

— N-ai decât să sărbătoreşti, eu mă duc la culcare.

Meñique s-a dus la Lucía şi a pupat-o pe creştet.

***

Se părea că nu o înşelase încrederea şi urmau să-şi câştige un loc în inima portughezilor. Săptămână de

[63] Da (în limba portugheză în original).

săptămână, mulţimile din faţa barului *Café Arcadio* creşteau şi sute de oameni făceau tărăboi pentru că voiau să intre şi să vadă fenomenul numit „La Candela”. Era ca şi cum, în faţa unei noi provocări, Lucía devenea şi mai feroce, şi mai înflăcărată în dansul ei. Asta, împreună cu patosul cu care privea însăşi esenţa măreţei ţări vecine îngenuncheată de războiul civil, doar alimentau fervoarea publicului pentru flamenco. Totuşi, în vreme ce imaginea publică a Luciei atingea culmile măreţiei după care tânjea aici, în sinea ei devenea din ce în ce mai nefericită. În fiecare dimineaţă, în timp ce stătea în pat în apartament, îl punea pe Meñique să-i citească ştiri din Spania şi să-i spună ce şuşoteli auzea prin barurile din Lisabona.

— L-au ucis pe Lorca, marele nostru poet, în Granada, a spus Meñique cu amărăciune. Vor face orice să ne distrugă ţara!

— *Dios mío!* Au ajuns în Granada! Ce se va întâmpla cu *Mamá?* Cu fraţii mei? Eu stau aici ca o regină şi ei poate mor de foame sau or fi şi murit! Poate ar trebui să vorbesc cu Bernardo să-i cer să mă ducă cu autobuzul în Granada.

— Lucía, este haos în Spania! Nu te poţi întoarce, i-a spus Meñique pentru a mia oară.

— Dar nu-i pot lăsa acolo! Mama a sacrificat totul pentru copiii ei. Poate în Pamplona este altfel, dar în Sacromonte familia înseamnă totul.

— *Pequeña,* mama ta nu este responsabilitatea ta, ci a tatălui tău.

— Ştii la fel de bine ca mine că *Papá* venerează doar banii şi sticla de băutură. Nu şi-a asumat niciodată responsabilitatea pentru mama, pentru mine sau pentru fraţii mei. Ce putem face pentru ei? Lucía îşi frângea mâinile fragile când i-au dat lacrimile. Tu ai mulţi prieteni *payo* sus-puşi.

— Erau sus-puşi, Lucía, dar cine ştie unde-orfi ajuns şi ei acum...

— Ce? Nu le poţi scrie? Să afli cum putem face rost de documente de călătorie pentru familia mea? Te rog, am nevoie de ajutorul tău! Şi dacă nu mi-l oferi, atunci trebuie să mă întorc în Spania şi să-i ajut cum pot.

— Nu, este prea periculos, *pequeña!* Salazar îl sprijină pe

Franco în Spania şi aici sunt spioni naţionalişti peste tot. Şi dacă ne prind că şuşotim...

— Cine-i Salazar ăsta? Cum îndrăzneşte să ne spioneze? a strigat Lucía.

— Este prim-ministrul Portugaliei, Lucía! Nu auzi nimic din ce spun?

— Doar dacă în acest timp cânţi la chitară, *mi amor! a* răspuns ea sincer.

***

Duminica următoare, pentru că nu aveau spectacol la care să se grăbească şi epuizat de rugăminţile Luciei, Meñique a împrumut maşina lui Manuel şi s-a dus spre graniţa spaniolă. Trecuse o lună de când sosise în Portugalia şi spera să îşi amintească locul fermei la care se refugiaseră în noaptea în care veniseră din Spania, înainte să plece Bernardo şi Fernanda din Lisabona, el îi spusese că nu se vor mai întoarce în Spania. În schimb, pe durata războiului aveau să locuiască la fermă cu rudele, care, din ce-i împărtăşise Bernardo, îi erau de mult complici în contrabandă, încă din Primul Război Mondial.

— Spune-i că plătim oricât costă să se ducă şi să-i mituiască pe oficialii care trebuie, îi ceruse Lucía.

Câteva ore mai târziu şi după ce se întorsese de multe ori din drum din cauza gropilor, Meñique a sosit în faţa unei mici ferme. Spre uşurarea lui, a recunoscut-o. Mă rog să fie tot aici, şi-a spus, coborând din maşină. S-a dus să bată la uşă şi o figură cunoscută a deschis.

— Fernanda! Slavă Domnului! a răsuflat Meñique.

— Ce-i? S-a îmbolnăvit Lucía?

— Nu, nu, nimic de genul ăsta. Bernardo e acasă?

— Da, mâncăm prăjitură. Intră, *señor!*

Meñique s-a aşezat şi i-a ascultat pe Bernardo şi pe vărul lui care-i dădeau veşti triste auzite de la călători care veniseră în Portugalia din ţara distrusă de război.

— Este haos acolo. Nu am mai fost de când au luat naţionaliştii graniţa la Badajoz. Pur şi simplu, este prea periculos.

— Atunci, probabil că nu ne puteţi ajuta.

— Ce vă trebuie?

Fernanda i-a dat un ghiont cu cotul lui Bernardo.

— Nu uita că mulţumită prietenilor noştri de la teatru am scăpat la timp!

— Lucía a spus că, dacă nu găsesc o cale să-i ajut familia să plece din Spania, se duce singură să-i caute. Şi ştim cu toţii cum e Lucía şi că nu aruncă vorbe în vânt. S-a oferit să plătească oricât.

Bernardo s-a uitat la Ricardo, vărul lui, care a scuturat din cap.

— Şi pentru noi este prea periculos acum.

— Voi doi şi cunoştinţele voastre din Spania nu puteţi găsi o soluţie? i-a încurajat Fernanda. Dacă era mama, Bernardo? Ai fi făcut orice s-o ajuţi.

— Uneori am impresia că mă vrei mort, femeie! a răspuns Bernardo.

— Le putem face rost de acte, a spus Ricardo, dar problema este chiar Granada. Garda Civilă şi Cămăşile Negre[64] omoară cetăţenii cu sutele. N-au nicio problemă să scoată un om în stradă şi să-l împuşte pe loc, în faţa copiilor lui. Închisoarea din oraş este plină şi nimeni nu este în siguranţă, *señor!*

— Cum de ştii atâtea despre oraş?

Meñique îl cerceta cu privirea.

— Avem o rudă care a sosit la fermă din Granada acum o săptămână.

— Cum a scăpat dacă este graniţa închisă?

— S-a ascuns în fundul camionului şi a trecut la Faro.

— Prin urmare, există o cale! a spus Meñique.

— Întotdeauna există o cale, *señor! a* ripostat Ricardo. Dar, ca să fiu sincer, chiar dacă ajungem în oraş, nu avem de unde şti dacă o să mai găsim familia domnişoarei Albaycín în viaţă. Oamenii ei, cei din Sacromonte, au şi mai puţini prieteni decât civilii normali, după cum ştiţi.

— Ştiu, *señor!* Dar în acelaşi timp sunt obişnuiţi cu asta. Lucía este convinsă că mama ei trăieşte şi în mod normal instinctele ei sunt bune. Poate încercaţi să faceţi rost de documente pentru ei, ca să treacă graniţa şi să vă gândiţi dacă sunteţi pregătiţi să ne ajutaţi. Meñique a scos un

[64] Grup paramilitar fascist.

teanc de *escudos*[65] pe care-i furase Lucía din ascunzătoarea tatălui ei. Aştept să văd dacă puteţi face drumul ăsta.

Meñique a arătat spre o telegramă aşezată peste bancnote. Îmi trimiteţi vorbă ca să ştiu răspunsul.

— Vom face tot posibilul, *señor! a* spus Bernardo, uitându-se la sacul greu cu bani, apoi aruncând o privire spre sora şi vărul lui. La revedere!

Trei zile mai târziu, Meñique a primit o telegramă.

MERGEM STOP VENIŢI CURÂND ÎNAINTE SĂ PLECĂM STOP BERNARDO STOP

***

Lucía nu şi-a trădat neliniştea nici faţă de restul trupei, nici în faţa publicului ei fascinat, însă când era singură cu Meñique noaptea, pe măsură ce treceau zilele şi nu aveau veste de la Bernardo, se ghemuia în braţele lui, asemenea unui copil care avea nevoie de protecţie.

— Când aflăm? Pe zi ce trece mă tem de ce-i mai rău.

— Ţine minte! Meñique i-a ridicat bărbia spre el. În viaţa asta grea pe care o ducem pe pământ, nu putem decât spera.

— Da, ştiu şi trebuie să cred. *Te amo*[66]*,* dragul meu!

Meñique i-a mângâiat părul în timp ce ea a adormit în braţele lui şi s-a gândit că poate singura binecuvântare în acel moment era că Lucía se afla în cel mai vulnerabil moment. Pentru prima oară de când se cunoşteau, simţea că amândoi trăiau aceeaşi frică secretă, ce nu putea fi glăsuită şi care-i unea. Niciodată nu mai simţise că era a lui şi nu mai avusese senzaţia de apropiere, ca atunci când îi stătea în braţe. Şi cel puţin pentru asta era recunoscător.

***

Şase săptămâni mai târziu, într-o zi cu furtună din toamna anului 1936, uşierul a bătut la uşa apartamentului lor.

— *Señor,* aveţi... oaspeţi care vă aşteaptă jos. Directorul sugerează să urce direct.

Uşierul a înghiţit în sec, jenat.

— Desigur, a răspuns Meñique, oferindu-i un bacşiş

[65] Fosta monedă portugheză.

[66] Te iubesc (în limba spaniolă în original).

pentru efort. Îi aşteptăm.

A închis uşa şi s-a dus s-o trezească pe Lucía, care încă dormea, cu toate că era trecut de două după-amiaza. Cu o noapte în urmă avuseseră patru bisuri şi nu se întorseseră până la cinci dimineaţa.

— *Pequeña,* avem musafiri!

Lucía s-a trezit imediat şi a observat expresia de pe faţa lui Meñique.

— Ei sunt?

— Nu ştiu, nu mi-a spus niciun nume, dar...

— *Dios mío!* Sper să fie *Mamá.* Sper că n-a venit Bernardo să ne spună că este moartă.

Cinci minute mai târziu, Lucía şi-a tras pe ea o pereche de pantaloni şi o bluză. A intrat în sufragerie, tocmai când bătea cineva la uşă.

— Vrei să răspunzi tu sau eu? a întrebat-o Meñique.

— Tu... nu, eu... da!

A încuviinţat şi şi-a strâns pumnii mici de emoţie, în timp ce se îndrepta spre uşă.

El s-a uitat după ea cum a tras aer în piept şi a deschis uşa. Câteva clipe mai târziu, a auzit un strigăt de bucurie. Lucía intra în cameră cu o femeie scheletică şi cu un tânăr cu o chitară în mână.

— A venit *Mamá!* Este aici! Şi fratele meu, Pepe!

— Bun venit! Meñique s-a ridicat şi s-a dus spre ei. Pot să vă ofer o răcoritoare, *señora* Albaycín?

Meñique a văzut că María tremura din cauza efortului de a sta în picioare. Băiatul, care părea mult mai sănătos, i-a zâmbit timid.

— Trebuie să facem un ospăţ! *Mamá* zice că n-a mâncat ca lumea de luni întregi, a spus Lucía, în timp ce-şi conducea mama spre un scaun şi o ajuta să se aşeze. Ce vrei să mănânci, *Mamá?* Orice îţi trece prin cap îţi aduc.

Lucía s-a pus în genunchi şi i-a luat mâna subţirică.

Meñique a văzut că femeia era ameţită şi se uită agitată de colo colo în camera luxoasă.

— Orice – María şi-a dres glasul răguşit – orice e bun, Lucía! Poate pâine. Şi apă.

— O să comand tot ce-i pe meniu! a anunţat Lucía.

— Nu, serios, doar nişte pâine.

Lucía a chemat băiatul de serviciu şi i-a dat lista cu tot ce le trebuia, timp în care Meñique se uita la mama Luciei şi la băiatul care probabil era fratele ei mai mic. Fără urmă de îndoială era fiul lui José, căci era bucăţică ruptă din tatăl lui. Strângea chitara la piept ca pe o comoară, de parcă era ultimul lucru pe care-l mai avea pe lume, ceea ce probabil era adevărat.

Pleoapele Maríei, care stătea pe scaun, erau coborâte ca nişte obloane care împiedicau ororile pe care le văzuse să apară.

— Aşa, am comandat mâncarea, a spus Lucía, întorcându-se în cameră şi văzând că mama ei dormea. Pepe, cât de rău a fost drumul?

— Nu aşa rău, nu am mai văzut maşină până acum, aşa că m-am distrat, a răspuns băiatul.

— Aţi avut probleme pe drum? I-a întrebat Meñique.

— Ne-au oprit o singură dată. Bernardo, şoferul, i-a dat poliţiei mulţi bani şi ne-au lăsat să trecem. Pepe a zâmbit. Dar aveau pistol şi era gata să ne împuşte.

— Bernardo sau poliţia?

— Şi, şi, a spus, cu ochii mari pe figura uscăţivă.

— Pepe... Lucía s-a dus şi s-a aşezat în genunchi lângă el, şoptind ca să nu-şi trezească mama. Unde sunt Eduardo şi Carlos? De ce nu au venit cu voi?

— Nu ştiu unde sunt fraţii mei. Carlos s-a dus în oraş acum câteva săptămâni, la atelierul lui de mobilă şi nu s-a mai întors, pe urmă Eduardo s-a dus în căutarea lui şi a dispărut şi el. Pepe a ridicat din umeri.

— Şi soţiile şi copiii lor? De ce nu au venit cu voi?

— Niciunul nu voia să plece fără să ştie nimic de soţii şi taţii lor.

Lucía s-a întors şi a văzut că María avea ochii deschişi şi a spus:

— Am încercat să-i conving, dar au refuzat.

— Poate vin după voi când îi găsesc pe Eduardo şi pe Carlos.

— Dacă-i mai găsesc. María a suspinat din rărunchi. Lucía, sute de bărbaţi din Granada sunt daţi dispăruţi, şi *payo,* şi gitani. María şi-a pus mâna tremurândă peste inimă. Mi-am pierdut trei băieţi în oraşul ăla... Vocea i s-a

stins, de parcă nu mai avea energia sau curajul să pronunţe cuvintele. Nici Ramón nu mai e. S-a dus în livada lui de portocali şi nu s-a mai întors.

— *Dios mío! a* murmurat Meñique în barbă, făcându-şi cruce.

Niciun ziar pe lumea asta nu ar fi putut prezenta tragedia din Spania ca un om care suferise şi pierduse atât de multe. Lucía plângea în hohote.

— *Mamá!* S-a dus la ea şi i-a cuprins umerii slăbuţi. Cel puţin tu şi Pepe sunteţi în siguranţă acum.

— *Mamá* zicea la început că nu vrea să vină, dar i-am spus că n-o las singură, aşa că a venit cu mine, a recunoscut Pepe.

— Nu îmi doream şi moartea lui Pepe pe conştiinţă, a oftat María. Ar fi pierit în Sacromonte. Nu era mâncare... nimic, Lucía!

— Ei, acum este, *Mamá* şi vine curând, câtă poţi să mănânci.

— *Gracias,* Lucía, dar aş putea mai întâi să mă întind în pat?

— În patul meu. Hai, te ajut!

Lucía a dus-o pe mama ei în dormitor, iar Meñique s-a uitat la Pepe.

— Mie mi-ar prinde bine un brandy. Ce zici?

— Nu, *señor! Mamá* interzice alcoolul în casă. Şi am doar treisprezece ani.

— Iartă-mă, am crezut că eşti mai mare! Meñique i-a zâmbit lui Pepe în timp ce îşi turna din carafă. Se pare că ai fost foarte curajos, a spus, dând băutura pe gât.

— Nu eu, *señor!* Când a venit Garda Civilă pe strada noastră să ia băieţii cu forţa, *Mamá* m-a ascuns în grajd, sub paie. Nu m-au găsit, aşa că, în schimb, au luat măgarul.

— Înţeleg.

Meñique s-a trezit din nou zâmbind. Îi plăcea băiatul. Cu toate că era foarte tânăr, îşi păstrase atitudinea calmă şi simţul umorului nealterat după ultimele luni devastatoare şi primejdioase.

— Atunci ai avut noroc.

— *Mamá a* zis că există un avantaj ca gitan. Oficial, naşterea mea nu-i înregistrată.

— Asta aşa-i. Cânţi puţin?

A arătat spre chitara din braţele băiatului.

— Da, *señor,* dar nu ca dumneata. Am ascultat discurile dumitale. Nici ca *Papá. Mamá a* zis că-i cel mai bun. E aici? Nu l-am cunoscut, ştiţi? Şi aş vrea.

— Da, cred că este undeva în hotel, căci aseară am cântat până târziu. Probabil încă doarme, a răspuns Meñique, disperat să mai câştige timp, până putea vorbi cu Lucía.

Chiar dacă Lucía îşi abandonase familia, era evident că María îşi crescuse fiul cel mic să-l iubească şi să-l respecte pe tatăl lui. Asta în sine îl emoţiona până la lacrimi. S-a ridicat şi şi-a mai turnat un pahar, când a bătut cineva la uşă şi a venit mâncarea.

— *Dios mío!* Pepe a făcut ochii mari văzând cele două căruţuri încărcate cu mâncare. Ăsta-i banchet pentru regele Spaniei!

Lucía a intrat în cameră cu nările fremătând la aroma mâncării.

— *Mamá* doarme, aşa că îi păstrăm pentru mai târziu. Mă duc să trezesc restul trupei şi să le dau vestea minunată.

— Da, şi spune-i tatălui tău că Pepe, preţiosul lui fiu, este aici şi că abia aşteaptă să-l vadă pentru prima oară.

Meñique a avertizat-o pe Lucía dintr-o privire pe care ea a priceput-o.

— Normal. Sunt sigură că se va bucura şi el, Pepe!

Lucía a ieşit din apartament şi s-a dus spre camera tatălui ei, pe covorul moale de pe coridor. Nu s-a deranjat să bată, ci a intrat direct. Camera duhnea a fum de ţigară şi a alcool. José dormea dus şi sforăia ca un porc.

— *Papá,* trezeşte-te! Am o surpriză pentru tine, i-a strigat la ureche. *Papá!*

Lucía l-a scuturat, dar el doar a gemut, aşa că ea s-a dus la chiuvetă, a umplut o cană cu apă şi i-a aruncat-o peste faţă.

José a înjurat, dar s-a trezit imediat.

— Ce-i? a întrebat, străduindu-se să se ridice.

— *Papá!* Trebuie să-ţi spun ceva. Lucía s-a aşezat pe saltea şi i-a luat mâinile. L-am trimis pe Bernardo cu vărul lui să o salveze pe mama din Granada. Şi a venit! Este chiar

în apartamentul meu! Doarme acum, dar are veşti proaste...

— Taci! José a ridicat mâna s-o oprească. Zici că mama ta este aici, în Lisabona?

— Da.

— De ce??

— Pentru că, dacă rămânea în Spania, murea! Unul dintre noi trebuia să facă ceva s-o salveze! Eduardo şi Carlos au dispărut, laolaltă cu mii de oameni din Granada. Îmi pare rău, *Papá,* dar am folosit banii pe care i-ai ascuns în podea ca să-i salvez.

José se holba la ea şi făcea tot posibilul să se dezmeticească din mahmureală şi să poată pricepe ce-i spunea fiica lui.

— Eduardo şi Carlos au murit?

— Sperăm că nu, dar *Mamá* zice că nu i-a mai văzut nimeni de câteva săptămâni. Auzi, *Papá,* trebuie să-ţi mai spun ceva înainte să te duc la ea.

— Lucía! José a ridicat mâna s-o oprească din nou. Nu înţelegi că mă urăşte? Am părăsit-o ca să plec la Barcelona cu tine. Probabil că o să tabere cu pumnii pe mine dacă mă vede. Poate-i mai bine să stau aici.

Defensiv, José şi-a tras cearşaful spre bărbie.

— Nu, *Papá,* nu o să „tabere pe tine". Nu te urăşte, încă te iubeşte, chiar dacă nu pot să înţeleg de ce, dar nu despre asta voiam să-ţi vorbesc.

— Există ceva mai rău decât că a venit mama ta la Lisabona?

Lucía s-a abţinut să nu-l plesnească pe tatăl ei. În ciuda eforturilor pe care le făcuse pentru ea, o enerva peste măsură refuzul lui de a-şi asuma responsabilităţile familiale.

— *Papá!* A venit şi Pepe.

— Şi cine mai este Pepe?

— Cel mai mic fiu al tău. Când ai plecat cu mine la Barcelona, mama era deja însărcinată cu el.

José s-a uitat complet uluită la ea.

— Cred că încă dorm şi ăsta-i un vis urât! Când a venit mama ta la Barcelona nu a zis că era însărcinată.

— Nu ştia...

— Poate nu-i al meu.

Sunetul palmei pe pielea lui a răsunat în toată camera când Lucía şi-a pierdut orice urmă de control.

— Cum îndrăzneşti, *Papá?* Să-ţi abandonezi soţia şi mama copiilor tăi şi apoi să vorbeşti fără pic de respect faţă de ea! Eşti o ruşine!

Lucía tremura de furie. Chiar dacă nicio fiică de gitan nu se purta fără respect cu tatăl ei, nu mai putea.

— Tu! a exclamat, cu degetul lângă nasul lui, ai face bine să asculţi ce-ţi spun! *Mamá* şi-a crescut fiul cu dragoste şi cu respect faţă de tatăl lui, chiar dacă nu te-a cunoscut niciodată. El nu ştie nimic despre „mătuşile" care au trecut prin patul tatălui lui şi nici despre dragostea ta de băutură, doar că tatăl lui este un chitarist faimos, care a trebuit să plece de lângă familie ca să îi poată întreţine.

— *Mierda!* A venit pentru bani, nu?

— Tu chiar n-auzi ce-ţi zic sau eşti prost de dai în gropi? Lucía ţipa deja la el. Doar pentru că mintea şi inima ta sunt un cuib de şerpi, nu înseamnă că şi mama este la fel! Băiatul ăla crede că îşi va cunoaşte tatăl care se va bucura să-l vadă, cum se bucură el să te vadă pe tine!

— Uiţi un lucru, Lucía! Nu mi-a spus nimeni că am un fiu. Este vina mea?

— Tu chiar nu ai nicio vină niciodată? în viaţa ta este mereu vina altcuiva, nu? Lucía l-a scuipat. Ştii foarte bine că ţi-ai părăsit familia, că ai scos-o pe mama din viaţa mea, că nu mi-ai dat darurile pe care mi le trimitea de ziua mea! Nu am văzut-o timp de zece ani! Şi când am văzut-o, m-a pus să jur că nu-ţi spun despre Pepe. Oricum, nu mai am cuvinte. A clătinat disperată din cap. Faci cum vrei, dar mama şi Pepe rămân aici.

Lucía a ieşit din cameră. De furie, îi fierbea sângele în vine. S-a dus la fereastră pe coridor, a deschis-o şi a tras în piept câteva guri de aer. După ce s-a calmat destul cât să se întoarcă în apartamentul ei, a deschis uşa şi a auzit sunetul chitarelor înăuntru. Meñique cânta cu Pepe, amândoi pierduţi în lumea lor. S-a liniştit văzându-i şi a zâmbit. Chiar dacă tatăl ei nu ştia să se poarte cum trebuia cu fiul lui, poate Meñique îi putea ţine locul.

— *Dios mío! a* răsuflat Meñique, când au terminat de cântat. Lucía, Pepe a moştenit talentul tatălui lui! Avem un

nou recrut în *cuadrol*

— Are doar treisprezece ani, Meñique! i-a amintit Lucía.

— Tu erai şi mai tânără când ai început să dansezi, Lucía!

— *Gracias, señor!* Pepe se uita timid la Meñique. Am cântat numai în faţa familiei şi a vecinilor, la nunţi şi petreceri.

— Ca noi toţi, la un moment dat, l-a asigurat Meñique pe băiat. Te voi ajuta şi sunt sigur că o va face şi tatăl tău.

— S-a trezit, Lucía? a întrebat Pepe, plin de speranţă.

— Da, se îmbracă şi vine să te vadă curând. Este de-a dreptul încântat să te vadă. Poate în timp ce-l aşteptăm, vrei să faci o baie? a sugerat Lucía.

Duhoarea lui Pepe se impregnase în cameră.

— Baie? Aveţi butoi aici?

Pepe se uita nedumerit în apartamentul luxos.

— Avem o cameră cu cadă şi cu rezervor de apă, care se umple de la robinet.

— Nu se poate! Pepe a făcut ochii mari, uluit. Pot s-o văd?

— Sigur că da. Lucía i-a întins mâna. Hai cu mine!

Meñique s-a uitat după ei, gândindu-se încă o dată la personalitatea multiplă a Luciei. Era aproape maternă cu Pepe, plătise o avere să-şi salveze mama şi fratele...

În următoarele douăzeci de minute s-a plimbat distras prin sufragerie.

— Familia înseamnă totul, a oftat, repetând cuvintele Luciei.

Se întreba dacă sosirea mamei şi fratelui ei avea să fie în detrimentul trupei lor unite. Cineva a bătut timid la uşă.

— Sunt eu, José! s-a auzit o voce dincolo de uşă.

— Bănuiesc că o să aflu acum, a murmurat Meñique, ducându-se să deschidă. *Hola,* José! Ce elegant eşti!

— Am venit să-mi văd băiatul pe care nu ştiam că-l am, a şoptit el răguşit, aşteptând în prag şi uitându-se agitat înăuntru.

— Da, fireşte.

— Şi soţia mea? Unde este?

— Încă doarme. Drumul a extenuat-o. Intră, José!

Lucía l-a dus pe Pepe să-i facă prima baie.

— Cum este?

— E băiat bun, bine crescut de mama lui şi un chitarist talentat.

— Crezi că sigur este al meu? a şoptit José, aşezându-se, înainte să se ridice din nou şi să se fâţâie.

— Când o să-l vezi, o să-ţi dai singur seama.

— Ceilalţi fii ai mei, Eduardo şi Carlos... Lucía zice că au dispărut. José şi-a pus mâna pe frunte. Ce dimineaţă plină de şocuri! Cred că-mi trebuie un pahar.

— Mai bine nu, l-a sfătuit Meñique. O să ai nevoie de tot discernământul în următoarele câteva ore.

— Da, ai dreptate, dar...

În acel moment, Lucía şi băiatul au ieşit din baie. Pepe era îmbrăcat cu o cămaşă şi pantaloni curaţi.

— A luat din hainele tale, Meñique, deşi pantalonii sunt prea scurţi, l-a tachinat ea pe băiat. Eşti înalt, ca tatăl tău. Uite-l! a declarat Lucía, cu ochii la José. *Papá!* Vino să-l saluţi pe fiul tău, pe care abia aşteptat să-l cunoşti!

— Ăăă...

José l-a măsurat din priviri pe băiat şi şi-a dat seama că Lucía spunea adevărul.

— Fiul meu! Arăţi exact ca mine când eram de anii tăi! Vino, *hijo*[67], dă-mi voie să te îmbrăţişez!

— *Papá!*

Pepe s-a dus timid spre el. José a deschis braţele şi l-a strâns la piept, după care a început să plângă.

— Toţi anii ăştia, nu-mi vine să cred! Nu pot!

Lucía s-a dus la Meñique, avea şi ea nevoie de o îmbrăţişare. S-a îmblânzit când a văzut reacţia lui José, care părea destul de sinceră.

Apoi s-a deschis uşa dormitorului Luciei şi a ieşit María. Şi-a privit soţul şi fiul şi deja i-au dat lacrimile. Lucía i-a surprins privirea şi a încuviinţat.

— *Papá!* Uite cine a venit! a spus ea.

José s-a întors spre soţia lui, care avea ochii mari şi negri temători pe figura uscăţivă.

— María!

— Da, José! Sunt sigură că ai aflat că fiica noastră ne-a salvat viaţa când ne-a adus din Granada.

---

[67] Fiule (în limba spaniolă în original).

— Da.

José s-a dus spre ea, cu capul plecat, precum un câine care aştepta să fie certat. S-a oprit la o jumătate de metru şi a ridicat ochii la ea, străduindu-se să îşi găsească cuvintele. Tăcerea părea interminabilă, până a vorbit Meñique.

— Sunt sigur că aveţi multe de vorbit. Ce-ar fi să vă lăsăm singuri şi să-i facem cunoştinţă lui Pepe cu restul trupei?

— Da! a sărit Lucía la sugestia lui Meñique. Hai, Pepe! încă nu ai cunoscut-o pe mătuşa Juana. O să fie uimită cât de înalt eşti.

Lucía i-a întins mâna, în timp ce Pepe îşi privea părinţii. Era prima oară în scurta lui viaţă când îi vedea împreună. L-a luat de mână şi l-a tras spre uşă, urmaţi de Meñique.

— Ne vedem mai târziu, le-a spus mamei şi tatălui. Pe urmăm sărbătorim revederea.

L-a mai aruncat o privire tăioasă lui José şi i-a scos din cameră pe Meñique şi pe Pepe.

***

— Şi? Ce-a zis, *Mamá? a* şoptit Lucía, când stăteau împreună pe jos şi terminau mâncarea comandată mai devreme de Lucía.

— Că-i pare rău.

María a ridicat din umeri, rupând o bucată de pâine.

— Şi tu ce-ai zis?

— I-am acceptat scuzele. Ce să fac? Pepe a avut destule vise distruse, de dragul lui, nu o să mai distrug unul. Asta i-am spus lui José. Şi după cum ştii – María a coborât tonul şi mai mult – nici eu nu sunt nevinovată în trădare.

— Nu, *Mamá,* greşeşti! Soţul tău te-a abandonat cu tot cu copii timp de paisprezece ani! Ramón doar te-a ajutat.

— *Sí,* Lucía, dar sunt – şi am fost – femeie măritată. Poate ar fi trebuit să mă împotrivesc.

— Nu, el este cel care te-a ţinut în viaţă când am plecat eu cu tata. Nu trebuie să te simţi vinovată.

— Ramón l-a tratat pe Pepe ca pe copilul lui. L-a iubit aşa mult, că l-a crescut ca pe al lui... a mai îndrăznit María să adauge.

— Cum ai făcut şi tu cu fetele lui după moartea mamei

lor, îţi aduci aminte? Lucía a lovit exasperată în podea. De ce oamenii răi nu se simt niciodată vinovaţi şi nu-şi asumă responsabilitatea pentru răul făcut altora, iar oamenii buni, care nu greşesc cu nimic, continuă să se pedepsească?

— Tatăl tău nu-i om rău, Lucía, doar slab.

— Şi încă îi găseşti scuze pentru cum s-a purtat!

— Nu, doar că înţeleg cine este. Nu i-am fost îndeajuns şi, cu asta, basta.

Lucía şi-a dat seama că nu avea rost să mai discute.

— Aşadar, rămâneţi prieteni?

— A, da! a încuviinţat María. Tatăl tău m-a întrebat dacă putem uita trecutul şi s-o luăm de la capăt.

— Şi ce-ai zis?

— Am zis că putem uita trecutul, dar că nu mai am energia s-o „iau de la capăt". Unele lucruri mai pot fi niciodată cum au fost.

— Cum ar fi?

María a muşcat dintr-o bucăţică de pâine şi a mestecat gânditoare.

— Nu o să mă mai culc cu el. Noţiunea lui de a „împărţi acelaşi pat" diferă de a mea şi, aşa cum îl cunosc, ştiu că nu va dura, oricât crede el asta. Nu mai pot trece o dată prin durerea aia. Înţelegi?

— Da, *Mamá!*

— Încearcă să-ţi imaginezi că îţi spune Meñique că te iubeşte, că doar tu exişti pentru el şi pe urmă descoperi că a mai spus asta altor femei ori de câte ori avea chef.

María a făcut un efort să înghită, avea stomacul aşa de strâns, încât orice bucăţică de mâncare era un efort s-o digere.

— I-aş tăia cojones[68] în somn, a declarat Lucía.

— Sunt sigură, *querida,* dar noi suntem diferite şi eu am îndurat la nesfârşit umilinţa aia.

— Poate că s-a schimbat. Bărbaţii se schimbă când îmbătrânesc. Şi jur că nu l-am mai văzut cu nicio femeie de când am venit la tine în Sacromonte.

— Ei bine... María s-a strâmbat când a înghiţit pâinea. E ceva, zic. Nu-ţi face griji, Lucía, am căzut de acord, de

[68] Testicule (în limba spaniolă în original).

dragul lui Pepe măcar, să ne împăcăm. El, mai mult ca oricine, trebuie să creadă în dragostea noastră.

— Îl mai iubeşti, *Mamá?*

— El este dragostea vieţii mele şi va fi mereu, dar asta nu înseamnă că mă mai poate lua de proastă. Am îmbătrânit şi am învăţat ce poate tolera inima mea şi ce nu. Aşa că voi dormi cu Juana.

— Nu, *Mamá!* O să ai camera ta. Mă duc la recepţie să mă ocup de asta.

— *Gracias,* Lucía! María şi-a pus mâna pe a fiicei. Ştiu că-i normal să vrei o reunire reală între noi, dar nu se poate.

— Înţeleg, *Mamá,* normal că înţeleg. Poate în viitor, sí7

— Am învăţat să nu mai zic „niciodată”, *querida mía!* María a zâmbit slab. Deocamdată, mă bucur că suntem în siguranţă şi că Pepe şi-a cunoscut în sfârşit tatăl. Nu ştiu cum să-ţi mulţumesc, Lucía!

— Şi în seara asta, *Mamá,* pentru prima oară după atâţia ani, o să mă vezi dansând!

— Da, dar poate ar trebui să mă duc şi să mă odihnesc, ca să pot aprecia cum se cuvine.

— Dar voiam să te duc la cumpărături! Să-ţi iau o rochie nouă!

— Mâine, a spus María slăbită, ridicându-se de la masă. Îmi iau rochie nouă mâine.

***

— Mă tem că mama este bolnavă, i-a spus Lucía lui Meñique când au rămas singuri în apartament, cu restul ospăţului.

— Lucía, cred că ai aşteptări prea mari. Mama ta nu-i bolnavă, ci slăbită după atâtea luni în care a flămânzit, ca să nu mai vorbim de şocul de a veni aici şi de a-şi vedea soţul pentru prima oară în atâţia ani.

— Sper că ai dreptate. Trebuie să facem tot posibilul să o întremăm. Nu ştiu dacă este fericită aici.

— Lucía... Meñique a sorbit din cafeaua amară. Niciunul dintre noi nu ştie cum este să alegi între a-ţi abandona doi copii pe care-i iubeşti ca să salvezi un altul. A venit aici pentru Pepe, nu pentru ea.

— *Şi,* dar sper că se bucură puţin că a venit. Trebuie să mă duc la cumpărături şi să-i iau mamei o rochie pentru

diseară. Vreau să fie frumoasă. Vii cu mine?

Meñique a consimţit, ca întotdeauna, ştiind că trebuie să renunţe la siesta de care avea atâta nevoie înainte de spectacol.

În timp ce ieşeau din apartament, se minuna de nivelul de maturitate emoţională al Luciei şi se întreba dacă dorinţa ei de a-şi reuni părinţii îşi avea rădăcinile în acea de a se absolvi de sentimentul de vinovăţie deplasat, cum că ea fusese cea care-i despărţise de fapt.

***

La *Café Arcadio,* María asculta discuţiile clienţilor eleganţi. Cu toate că nu înţelegea ce spuneau, ştia că aceşti *payo* erau foarte bogaţi, după hainele pe care le purtau şi alcoolul scump pe care-l consumau. Până atunci doar trecuse pe stradă pe lângă ei şi totuşi, în acea seară, era acolo, îmbrăcată cu o rochie elegantă cum purtau şi ei, cu părul prins frumos în creştet, cum i-l aranjase Juana.

Şi erau cu toţii aici ca s-o vadă pe fiica ei: Lucía Albaycín, micuţa gitană din Sacromonte. Nu-i venea să creadă cum cucerise ea inimile şi minţile străinilor! Era prea mult.

— Parcă visez... Pepe dădea glas gândurilor ei, luând o gură de bere pe care o primise şi aruncând o privire în jur. Coada de la intrare se lungeşte. Chiar suntem aici, *Mamá?* Printre *payo* portughezi?

— Da, şi asta mulţumită surorii tale care ne-a salvat, a spus María.

— Şi lui *Papá, a* adăugat Pepe. Mi-a spus că el a dat banii pentru a-i mitui pe poliţişti şi să obţină documentele noastre.

— Şi lui, desigur, a consimţit María, cu un zâmbet uşor.

Ca la un semnal, José a apărut lângă ei.

— Începem în cinci minute. Şi-a plimbat ochii peste corpul soţiei. Eşti frumoasă astă seară! Nu prea te-ai schimbat de când aveai cincisprezece ani.

— *Gracias.*

María şi-a coborât ochii în pământ, încercând să-i ignore comentariile.

— Trebuie să mă pregătesc.

José a făcut o plecăciune.

— Dar Lucía nu a venit încă.

— Ba da, María, dar în fiecare seară iese să vorbească cu cei care nu pot intra, i-a explicat el, înainte să se ducă la restul trupei, în fundul barului.

— Lucía este faimoasă, *sí, Mamá?*

— Foarte, a confirmat María, la fel de uluită ca fiul ei.

Cei din trupă şi-au ocupat locurile în uralele şi aplauzele publicului. José şi Meñique şi-au făcut încălzirea, iar María a văzut că Pepe zâmbea de plăcere.

— *Papá* este foarte talentat, nu? Poate mai talentat ca Meñique.

Maríei i-a venit iar să plângă atunci când a observat privirea fiului ei: îl adora pe José.

— Da, este, ca şi tine.

În timp ce Pepe mai lua o gură de bere, María i-a luat sticla din mână ferm.

— Nu, *querido,* alcoolul nu face bine la degete.

— Zău? Şi de ce l-am văzut pe tata bând la prânz?

— Pentru că el a învăţat deja să cânte. Uită-te la spectacol!

După încă zece minute în care José şi Meñique au improvizat, degetele lui José s-au oprit brusc.

— Dar unde este *La Candela*? S-a uitat în jur şi publicul şi-a ţinut respiraţia. Nu-i aici şi nu putem începe fără ea.

— Aici sunt, s-a auzit o voce la intrarea barului.

Întreg publicul s-a întors la vocea Luciei şi au început să strige şi să aplaude. I-a redus la tăcere ridicând mâna şi trecând prin mulţime. Trena rochiei de flamenco, lungă cât a unei regine, şerpuia în urma ei. A urcat pe scenă şi cu un gest expert a dat comanda.

— *Arriba!*

— *Olé! a* răspuns publicul.

— Acum putem începe.

José şi-a strunit chitara cu un acord şi Lucía a început să se mişte. Alături de toţi cei din bar, María se uita fascinată la creatura înfocată şi pasională pe care aproape că nu o mai recunoştea ca fiind a ei.

Querida mía, ce te-ai schimbat! şi-a spus ea, ascultând aplauzele publicul în extaz, căruia i s-a alăturat ridicându-se în picioare. *Eşti pur şi simplu magnifică!*

Şi José părea să fi atins un cu totul alt nivel de

performanţă. În acea seară cânta pe măsura ritmului fiicei lui şi părea să ştie exact când să se oprească şi să o lase doar pe ea să bată din picioare.

— Sora mea este incredibilă! a şoptit Pepe când a terminat Lucía *alegrías* şi întreg barul s-a ridicat în picioare să ceară bis.

Cu un gest, i-a liniştit.

— *Şi,* vine şi bisul, dar numai dacă urcă pe scenă oaspetele meu special! Hai, Pepe! Lucía i-a făcut semn şi toate privirile au căzut asupra băiatului.

— Nu pot, *Mamá!* Pepe a intrat în panică. Nu sunt destul de priceput!

María s-a întins spre chitara lui, căci Lucía insistase s-o aducă.

— Du-te şi cântă cu sora ta, Pepe!

Tremurând, Pepe s-a îndreptat spre scenă. Meñique s-a ridicat şi i-a oferit galant un loc lui Pepe. Băiatul s-a aşezat lângă tatăl lui, care i-a şoptit la ureche.

— *Señores y señoras!* Daţi-mi voie să vi-i prezint pe José şi Pepe, tată şi fiu, care cântă pentru prima oară împreună! a anunţat Lucía, plecând spre culise, cu trena după ea.

În timp ce Pepe îşi aşeza chitara, José a pus mâna pe umărul lui şi i-a făcut semn din cap înainte să înceapă să cânte. După câteva clipe, a început să cânte şi Pepe, timid, urmărind degetele tatălui şi ascultând ritmul. María şi-a ţinut respiraţia în timp ce Pepe se străduia să îşi păstreze calmul şi, în cele din urmă, a închis ochii şi umerii i s-au relaxat, ca şi ai ei. José s-a oprit din cântat, înţelegând că Pepe avea încrederea necesară să continue singur. Pierdut în lumea lui, ca şi Lucía când dansa, degetele lui Pepe se mişcau iute pe strune, ca nişte păianjeni agili. Acel solo a fost întâmpinat cu un ropot de aplauze, după care Meñique, José şi Lucía s-au alăturat şi au dus spectacolul într-un crescendo superb, care a ridicat publicul în picioare, cerând mai mult.

Emoţionat, José şi-a luat fiul în braţe şi l-a strâns la piept. María nu se mai putea stăpâni şi a dat frâu liber lacrimilor.

LISABONA
August 1938, doi ani mai târziu

Capitolul 26

— Am primit o ofertă să cântăm la Buenos Aires, a anunţat José.

Stătea la masă cu Lucía şi Meñique în apartamentul lor.

— Nu acolo s-a născut *La Argentinita?* l-a întrebat Lucía pe tatăl ei.

— Da, s-a născut în Argentina.

— Şi unde-i Argentina? în Statele Unite ale Americii?

— Nu, în America de Sud, America spaniolă, dacă vrei.

Meñique şi-a dat ochii peste cap în faţa ignoranţei geografice a Luciei.

— Se vorbeşte spaniola acolo?

— Da. Sigur că vom refuza, a spus José.

— De ce? Lucía a mijit ochii. Suntem în Portugalia de doi ani şi m-am săturat de exil într-o ţară în care se vorbeşte altă limbă. În Buenos Aires o să pot înţelege tot ce se spune! *Papá, vreau să merg!*

— Nu mergem, Lucía! a hotărât José.

— De ce nu?

— Trebuie să ne urcăm pe un vapor şi să mergem pe apă multe zile. După cum ştii, *querida,* niciun gitan nu poate traversa apa şi să apuce să povestească, a răspuns José solemn.

— Te rog, nu începe iar cu superstiţia aia! Am murit când am trecut râul Darro din Sacromonte şi podul spre Alhambra? Eram cu sutele, *Papá* şi n-a murit nimeni.

A murit unul... s-a gândit María, care stătea tăcută şi cosea un volan la noua rochie de flamenco a Luciei.

— Darro a fost bun cu noi sute de ani. Trecem pe unde are doar câţiva metri, nu-i un ocean pe care trebuie să trăim cu săptămânile! Şi-apoi...

— Şi-apoi ce, *Papá*? a întrebat Lucía.

— La Lisabona avem succes. Avem tot ce vrem. În Buenos Aires nu te cunoaşte nimeni, Lucía, şi ar trebui s-o luăm de la capăt.

— Nu asta am făcut toată viaţa, *Papá?*

— Acolo este regină *La Argentinita.*

— Ţi-e frică de ea? Mie nu! M-am plictisit aici şi chiar dacă facem mulţi bani, vreau să vadă şi alte ţări ce pot eu face. Lucía s-a întors spre Meñique. Eşti de acord? I-a întrebat.

— Cred că este o ocazie interesantă, a răspuns el cu diplomaţie.

— Este mai mult de-atât. Lucía l-a privit sfidător şi s-a ridicat. Aşa ne este dat. Poţi trimite telegramă că mă duc. Depinde de voi dacă vreţi să veniţi cu mine.

Lucía a ieşit ca o furtună din cameră, în timp ce părinţii ei şi Meñique se priveau neliniştiţi între ei.

— Este o nebunie să plecăm de-aici când totul merge aşa bine, a insistat José. Poate nu ne putem întoarce în ţara noastră, dar avem o viaţă bună aproape, în Portugalia.

— Aşa-i, a confirmat Meñique. Dar mă îngrijorează din ce în ce mai tare situaţia politică din Europa. Ducem o viaţă precară aici, José, eu am făcut tot posibilul să ne ferim de informatori, chiar dacă faima Luciei atrage atenţia asupra micii noastre trupe. Dacă se satură poliţia lui Salazar de gitani şi ne trimit înapoi în Spania să ne omoare? Şi când o să provoace Adolf Hitler Franţa şi Anglia cât să stârnească un război mondial...

— *Hombre!* Citeşti prea multe ziare şi petreci prea multe nopţi cu tovarăşii tăi *payo, a* spus José cu dispreţ. Nu-i nimic mai primejdios decât să traversezi oceanul. Vrei să ne duci la moarte!

— José, cu tot respectul, încerc să fac doar ce-i mai bine pentru noi. Am senzaţia că ar trebui să plecăm din Portugalia cât mai putem şi graniţele sunt deschise. Meñique s-a întors spre María. Ce părere ai?

María i-a zâmbit recunoscătoare. Nu i se cerea prea des părerea. Şi-a căutat cuvintele.

— Cred că fiica mea nu se va sătura niciodată să-şi arate talentul. Este încă tânără şi vrea să urce munţi mai înalţi. Cum am făcut şi noi odată. María i-a aruncat o privire lui

José. Ea este cea pe care vrea s-o vadă publicul, cea care ne pune zilnic pâinea pe masă. Şi orice părere am avea noi, trebuie să-i satisfacem pofta de a cuceri noi ţări.

María a ridicat din umeri ca şi cum îşi cerea scuze şi s-a întors la cusut.

— Are sens ce spui, nevastă! a consimţit José în cele din urmă. Nu crezi, Agustín?

— Da, a răspuns el, uşurat că María era de acord, afectat de comentariul ei sincer, dar crunt, că Lucía era cea pe care o voia publicul. Şi, dacă vedem că m-am înşelat, există vapoare spre Portugalia. Sau, dacă avem noroc, într-o zi, spre Spania.

— Atunci aţi câştigat, a suspinat José. Deşi nu ştiu dacă vor veni şi ceilalţi din trupă.

— Normal că vor veni. María s-a oprit din cusut şi a ridicat privirea la ei. Ştiu şi ei că nu fac doi bani fără Lucía.

Dar ea ştie că nu este nimic fără noi? s-a întrebat Meñique.

***

— *Dios mío!* De ce-am făcut asta? a gemut Lucía, când se apleca să vomite din pat în găleata pe care i-o adusese Meñique. De ce are oceanul aşa multă apă?

— O să te simţi mai bine în curând, *pequeña!*

Lucía s-a târât la loc în pat şi s-a apucat de el, în timp ce vaporul trăgea spre dreapta.

— Ba nu. O să mor înainte să ajung la mal, sunt convinsă. Şi o să mă mănânce rechinii şi este vina mea că am vrut să vin.

— Păi, dacă nu mănânci nimic, nu o să se bucure de masă, a comentat Meñique.

Era singurul din trupă care nu avusese rău de mare de când plecase *Monte Pascoai* din portul Lisabonei cu o săptămână în urmă.

— Mă duc să aduc pe cineva să facă curat. Îţi mai aduc ceva? a întrebat, deschizând uşa.

— Un inel de logodnă ar fi minunat, a strigat ea, după ce s-a închis uşa.

***

— În seara asta mâncăm la masa căpitanului, a declarat Lucía trei zile mai târziu, în timp ce-şi prindea părul şi se

dădea cu roşu în obraji, care tot trădau paloarea căpătată după vărsături.

— Te simţi cât de cât bine, *pequeña? a* întrebat Meñique.

— Normal! Căpitanul m-a invitat în special pe mine şi nu-l pot dezamăgi, ca nu cumva să naufragieze, a spus ea, fără urmă de ironie. Haide!

Cina la masa căpitanului a fost o ocazie plăcută. Căpitanul le-a oferit vin bun şi chelnerii au adus fel după fel, dar numai Meñique a reuşit să mănânce. José stătea lângă el şi vorbea încins cu căpitanul, mare admirator al muzicii flamenco.

— Şi aţi auzit veştile din Anglia? a întrebat căpitanul. Prim-ministrul, domnul Chamberlain, a promis „pace în vremea noastră". În mod evident, nu-i de acord cu Hitler.

— Vezi, *hombre?* Pace! a exclamat José, plesnindu-l pe Meñique peste umăr. Nu era nevoie să plecăm pe mare până la urmă. Of, ce dor mi-e de Spania...

— Ah, prietene! a exclamat căpitanul, aplecându-se să mai toarne brandy în paharul lui José. Odată ce vezi splendoarea din Buenos

Aires şi Argentina, n-o să mai vrei să pleci.

***

— Am fost în cabina mamei, dar era goală! a declarat Lucía trium fătoare a doua zi.

— Şi? Poate fi oriunde pe vas.

— Nu la şase dimineaţă. Aşa că pe urmă m-am dus tiptil, ca o pisică, în cabina tatei, la ghici!

— Spune-mi!

— Deschid uşa şi îi văd împreună în pat, se ţineau în braţe. Nu-i minunat? Lucía a executat un *zapateado* iute în jurul patului lor. Ştiam eu! Ştiam eu!

— Da, este o veste bună că au lăsat trecutul în urmă, cel puţin deocamdată.

— Meñique! s-a răţoit Lucía, cu mâinile în şolduri. Dragostea adevărată ţine o veşnicie, nu?

— Normal. Mă duc să exersez noul cântec cu Pepe acum.

Înainte ca declaraţia ei să-l facă să verse în găleata care stătea lângă pat, în caz că i se mai făcea rău Luciei, Meñique a ieşit din cabină.

***

În vreme ce *Monte Pascal* naviga de-a lungul coastei Braziliei, vremea înveselea spiritele pasagerilor. Trupa a urcat pe punte şi toţi se scăldau în căldură ca rechinii de care se temeau îngrozitor. Acum îşi concentrau toată energia asupra pregătirii pentru sosirea în Argentina. Chiar şi Lucía, care nu mai exersase din cauza răului de mare, a binevoit să repete cu ei.

— Meñique? a rostit ea, cu o seară înainte să ajungă în Buenos Aires.

— Da, *pequeña?*

— Crezi că putem avea succes în Argentina?

— Lucía, dacă e să aibă cineva succes, tu eşti aia!

Ea şi-a strecurat mâna în mâna lui.

— Pot fi mai pricepută ca *La Argentinita?*

— Asta nu ştiu să spun. Asta-i ţara ei.

— Voi fi, a declarat Lucía cu certitudine. *Buenas noches, querido!*

L-a pupat pe obraz şi s-a întors cu spatele.

***

A doua zi de dimineaţă, vaporul se îndrepta rapid spre docul din Buenos Aires. Artiştii erau pe punte, toţi îmbrăcaţi frumos, cu cele mai bune costume şi cu părul uns cu ulei.

— Chiar dacă nu are cine să ne întâmpine, ne vom purta ca şi cum la asta ne-am aştepta, i-a şoptit Lucía lui Meñique, uitându-se la pasarela care cobora. Lucía stătea pe vârfuri şi se uita peste balustradă la mulţimea de oameni de pe chei.

— Arată şi vorbesc ca noi! a exclamat veselă.

— Lucía! *La Candela! a* strigat cineva sub ei.

— Tocmai mi-am auzit numele?

Lucía s-a întors spre Meñique, mirată şi încântată. S-a întors şi a făcut cu mâna.

— Aici sunt! a strigat, iar pescăruşii i-au ţinut isonul.

Trupa Albaycín a coborât pasarela, cu valizele de carton decorate cu bucheţele de ierburi legate cu basmale, ca să-i păzească de ghinioane.

— *Hola, Buenos Aires! a* strigat triumfătoare Lucía, punând piciorul pentru prima oară pe pământ argentinian. Nu am murit!

Şi-a luat clanul în braţe. În faţa lor au explodat bliţurile

aparatelor de fotografiat şi un bărbat înalt, în costum de mătase, a venit spre ei.

— Unde este Lucía Albaycín? a întrebat el.

— Aici sunt!

Lucía şi-a făcut loc în mulţime.

— Dumneata eşti?

Bărbatul s-a uitat în jos la bucăţica de femeie al cărei cap nu-i ajungea nici până la umăr.

— Sí7 Dumneata cine eşti?

— Santiago Rodríguez, impresarul care v-a adus aici, *señorita!*

— *Bueno*[69]*,* dumneata plăteşti şi noi dansăm pentru Buenos Aires!

Spectatorii au izbucnit în urale.

— Cum vă simţiţi pe pământ argentinian?

— Minunat! Tata, fratele meu, mama, chiar şi geanta au suferit de rău de mare pe ocean! a spus ea zâmbind. Dar acum am ajuns bine sănătoşi.

Bliţurile s-au declanşat încă o dată, iar *señor* Rodríguez a cuprins cu braţul silueta micuţă a Luciei şi uralele au izbucnit din nou.

— Şi uite aşa, începe un alt circ... a murmurat Meñique.

[69] Foarte bine (în limba spaniolă în original).

TIGGY
Sacromonte, Granada, Spania
Februarie 2008

URSUL BRUN EURASIATIC (URSUS ARCTOS ARCTOS)

Capitolul 27

— Mi s-a făcut somn, a anunţat Angelina, după ce am călătorit în trecut. Nu mai povestesc nimic până nu mă odihnesc.

M-am uitat la Angelina şi am văzut că avea ochii închişi. Vorbise o oră şi jumătate. Îmi venea să dau fuga la hotel, să iau hârtie şi stilou şi să notez tot ce-mi spusese Angelina, ca să nu uit niciun cuvânt. Majoritatea copiilor aveau luxul ca trecutul să le fie ataşat de prezent şi de viitor, fuseseră crescuţi într-un mediu pe care-l acceptau şi înţelegeau. Pentru mine, era ca şi cum tocmai fusesem la un curs intensiv despre istoria familiei mele, care nu putea fi mai diferit decât viaţa pe care o dusesem de când fusesem luată de-aici de Pa. Cumva, trebuia să le aduc pe cele două Tiggy laolaltă şi ştiam că avea să dureze. Mai întâi trebuia să mă obişnuiesc cu Tiggy cea nouă, pe care o descopeream în acel moment.

— Ora prânzului.

Pepe s-a ridicat şi s-a dus spre intrarea peşterii.

— Pot să te ajut? am întrebat, urmându-l înăuntru şi trezindu-mă într-o bucătărie demodată.

— *Şi,* Erizo! Farfuriile sunt acolo.

A arătat spre un dulap cioplit în lemn, care semăna foarte mult cu cele pe care mi le imaginam că le făcuse Carlos, fiul Maríei, cu ani în urmă.

Le-am luat cum a cerut, timp în care el a scos mâncarea dintr-un frigider antic care bâzâia şi huruia.

— Te superi dacă arunc o privire? Aş vrea să văd unde m-

am născut.

— *Şi,* pe-acolo. Pepe mi-a arătat fundul cavernei. Acum doarme Angelina acolo. Comutatorul este pe stânga.

Am traversat bucătăria şi am dat la o parte o perdea subţire. Am orbecăit până am găsit comutatorul şi camera s-a luminat dintr-odată de la un singur bec. Am văzut un pat vechi din fier forjat, cu o pătură croşetată, colorată pe el. Am ridicat ochii la tavanul oval văruit şi am oftat minunându-mă. Cum este posibil să fi ţinut minte atât de bine ca bebeluş că am fost ridicată spre el de acele mâini puternice şi sigure?

Am ieşit din dormitor brusc ameţită şi i-am cerut lui Pepe un pahar cu apă.

— Mergi şi şezi cu Angelina.

Pepe mi-a dat paharul şi eu am tras scaunul la umbra unei tufe aromate. Apoi a venit şi el cu o tavă plină şi, când s-a clintit Angelina, l-am ajutat să pună totul pe masă.

— Aici mâncăm mâncare simplă, a spus din senin, în caz că aveam să fac mofturi la pâinea proaspăt coaptă, uleiul de măsline şi castronul cu roşii dolofane.

— Este perfect, sunt vegetariană.

— Ce înseamnă? a întrebat Pepe.

— Nu mănânc carne, peşte, lapte, ouă, unt sau brânză.

— *Dios mío!* Mirat, Pepe m-a măsurat din ochi. Nu mă mir că eşti aşa slăbănoagă.

În toată acea simplitate, ştiam că nu voi uita niciodată gustul de pâine înmuiată în ulei de măsline şi cele mai proaspete roşii pe care le-am mâncat vreodată. M-am uitat peste masă la Angelina şi la Pepe şi m-am minunat de cât de diferiţi erau, chiar dacă erau unchi şi nepoată. Dacă totuşi se îndoia cineva că erau rude, lejeritatea cu care se mişcau şi inflexiunile cuvintelor îi distingeau ca făcând parte din aceeaşi familie. Mă întrebam ce moştenisem de la ei.

— În curând trebuie să aranjăm să cunoşti restul familiei tale din Sacromonte, a comentat Angelina.

— Eu cânt la chitară, a spus Pepe, pocnind din degete şi răsucindu-şi mustaţa în formă de ghidon.

— Parcă plecase toată lumea de-aici, am spus.

— Au plecat din Sacromonte, dar nu sunt departe în oraş.

Trebuie să facem o *fiesta!* Angelina a bătut din palme de bucurie. Acum o să-mi fac siesta, şi tu la fel, Erizo, că ai nevoie de somn. Întoarce-te la şase şi mai vorbim!

— Iar eu o să mai pregătesc mâncare. Te facem puternică, *querida! a* declarat Pepe.

Am strâns castroanele şi vasele pe tavă şi am cărat urciorul cu apă şi paharele în bucătărie. Angelina a dispărut după perdea, făcând cu mâna.

— Dormi, Erizo! a repetat ea, aşa că am dat din cap spre Pepe şi m-am întors la hotel.

***

Am dormit lemn şi m-am trezit la şase fără zece, m-am spălat pe faţă cu apă rece ca să mă dezmeticesc şi am dat fuga la uşa albastră de pe poteca îngustă.

— Hola, Erizo!

Angelina mă aştepta deja. S-a întins spre încheietura mâinii mele şi mi-a luat pulsul, după care a dat din cap aprobator.

— E mai bine, dar mai bei o poţiune înainte să pleci. Hai!

Mi-a făcut semn să înaintez şi a pornit pe cărarea care cobora pe lângă peştera ei.

Am mers una lângă alta în amurgul care se lăsa grăbit. M-am uitat în susul dealului şi am văzut cum se ridica fumul din patru-cinci hornuri. Am trecut pe lângă o bătrână care fuma o ţigară în faţa uşii şi care a strigat-o pe Angelina. S-a oprit la vorbă şi m-am simţit puţin mai bine să ştiu că Sacromonte nu era complet abandonat. Am mers apoi mai departe şi am ajuns în cele din urmă într-o zonă împădurită aproape de sat.

Angelina a ridicat degetul spre luna care plutea deasupra noastră.

— Este lună plină. Vine cu o nouă zi, cu primăvara, e timpul când se spală trecutul şi o luăm de la capăt.

— Cam ciudat, că nu pot să dorm de obicei când este lună plină. Şi, dacă aţipesc, am vise foarte stranii, am spus.

— Pentru toate femeile este la fel, mai ales pentru cele cu har. În cultura gitană, soarele este zeul bărbaţilor şi luna zeiţa femeilor.

— Serios?

— *Şi.* Angelina mi-a zâmbit mirată. Ce altceva să fie?

Fără lună şi soare, nu ar exista umanitatea. Ele ne dau forţa vieţii. La fel cum, fără bărbaţi şi femei, nu ar exista oameni. Pricepi? Suntem la fel de puternici, dar fiecare cu talentul lui special, fiecare are rolul lui în univers. Hai să mergem mai departe!

Angelina şi-a croit drum printre copaci, până am ajuns într-un luminiş. Am văzut că era plin de morminte, iar solul era înţesat de cruci de lemn cioplite. Angelina m-a condus de-a lungul şirului până a găsit ce căuta.

A arătat spre trei cruci pe rând.

— María, *bisabuela* – străbunica ta, Lucía, *abuela* – bunica şi l sad o ra, *madre.*

A aşteptat apoi cât am îngenuncheat în faţa mormântului mamei mele, căutând data morţii ei, dar numai numele era inscripţionat pe crucea simplă.

— Cum a murit?

— Altă dată, Erizo! Deocamdată dă-i bineţe.

— Bună! am şoptit mormanului de ţărână acoperit de iarbă. Aş vrea să te fi cunoscut.

— Era prea bună pentru pământul ăsta, a suspinat Angelina. Blândă şi bună, ca tine.

Am rămas puţin, cu gândul că ar fi trebuit să fiu mai emoţionată, pentru că era un moment important, dar poate creierul meu încă procesa informaţia, căci tot ce simţeam era o amorţeală bizară.

În cele din urmă, m-am ridicat în picioare şi am mers împreună mai departe pe lângă cruci. Am zărit numele copiilor pierduţi de María, cele ale fiilor şi ale nepoţilor ei.

— Eduardo şi Carlos nu sunt îngropaţi aici, dar Ramón le-a făcut crucile în amintirea lor.

Angelina m-a dus pe lângă alte două-trei cruci, repetând:

— Amaya, Amaya, Amaya…

Crucile nu se mai terminau, toată familia mea din partea străbunicii părea să fie îngropată sau comemorată aici.

Apoi am trecut la familia Albaycín, familia străbunicului meu, José, care erau la fel de mulţi. Şi la urmă, cu gândul la rădăcinile mele care se desfăşurau de-a lungul a cinci sute de ani, ceva mi-a dat un imbold şi am simţit firul invizibil şi neîntrerupt care ne lega pe toţi între noi.

Angelina a continuat să meargă prin pădurea de cruci,

până când am ieşit din luminiş şi am ajuns într-un desiş.

Se uita în jos şi bătea cu picioarele în sol.

— Bine, prima lecţie. A dat din cap. Întinde-te, Erizo!

M-am întors spre Angelina, care se aşezase deja în genunchi. Apoi s-a întins pe spate, pe solul bogat şi i-am urmat exemplul.

— Ascultă, Erizo!

Angelina a ciulit urechile în mod exagerat, dând din cap spre mine.

M-am uitat la ea cum şi-a pus mâinile la ceafă, în loc de pernă şi a închis ochii. Am făcut şi eu la fel, deşi nu eram sigură ce trebuia să aud.

— Simte pământul! a şoptit, dar nu mă ajuta prea mult.

Am închis ochii şi am respirat încet, în speranţa că puteam simţi şi auzi ceea ce ar fi trebuit. Multă vreme am auzit doar păsările care îşi urau noapte bună, zumzetul insectelor şi foşnetul animalelor mici de sub pământ. M-am concentrat la acel sunet – sunetul naturii – şi, în cele din urmă, zgomotul s-a înteţit, până când nu am mai auzit decât o cacofonie. Pe urmă am avut cea mai stranie senzaţie, ca şi cum pulsa pământul sub mine, la început uşor, apoi din ce în ce mai puternic, până când inima pământului a devenit una cu a mea şi mă simţeam în armonie perfectă cu pulsul său.

Nu ştiu cât am zăcut acolo, însă, cu cât mă lăsam mai purtată de val în loc să mă sperii, cu atât începeam să aud, să simt şi să văd: sunetul râului departe, sub noi, parcă îşi trimitea apa proaspătă şi purificatoare spre mine, după care am văzut culorile sublime ale tuturor peştilor care înotau în el. Am deschis ochii şi copacul de deasupra mea se metamorfozase într-un bătrân ale cărui braţe formate din ramuri se legănau uşor în briză, iar părul şi barba lui lungi şi albe erau făcute din mii de pânze de păianjen împrăştiate pe trunchiul acoperit de muşchi. Mâinile-rămurele traversau crenguţele mai mici, de parcă omul-copac îşi proteja copiii.

Iar stelele... în viaţa mea nu mai văzusem atât de multe şi nici nu ştiam că puteau străluci atât de puternic. Cerul a început să se mişte şi mi-am dat seama că era alcătuit din miliarde de spirite infime, fiecare cu propria energie şi am

realizat şocată că de fapt cerul era mult mai dens populat decât pământul.

Am văzut apoi ceea ce am crezut la început că era o stea căzătoare, însă, când a rămas deasupra coroanelor copacilor, mi-am dat seama că nu putea fi asta, pentru că, după ce se oprise câteva secunde, a ţâşnit brusc în sus şi a rămas chiar deasupra mea, găsindu-şi locul pe cer.

Am fost transportată imediat în coliba lui Chilly şi l-am văzut întins pe pat – sau cel puţin corpul care îi găzduise cândva sufletul – pielea şi oasele abandonate precum hainele vechi în coliba îngheţată. Ştiam ce însemna asta.

— Vărul nostru, Chilly... a spus o voce lângă mine.

M-am ridicat în şezut speriată şi m-am uitat în ochii Angelinei.

— A murit, Angelina!

— Tocmai a urcat în Lumea de Sus.

Mi-a curs o lacrimă şi Angelina s-a întins să mi-o şteargă cu blândeţe.

— Nu, nu, nu, nu plângi, Erizo! A arătat în sus. Chilly este fericit. Simţi asta. Aici.

Mi-a pus mâna pe inimă înainte să mă ia în braţe.

— I-am văzut sufletul... energia care zbura, i-am spus, încă şocată de tot ce văzusem şi simţisem.

— Îi transmitem dragostea noastră şi ne rugăm pentru sufletul lui acum.

Mi-am plecat capul ca Angelina şi m-am gândit ce ciudat era că gitanii spanioli aveau o credinţă catolică atât de puternică laolaltă cu propriile credinţe. Bănuiam că, în ciuda practicilor diferite lumeşti, niciuna dintre credinţe nu o contrazicea pe cealaltă, pentru că amândouă erau despre credinţa într-o forţă superioară, crezul că exista o forţă mai mare decât noi în univers. Oamenii doar o interpretau din diversele lor culturi. Gitanii trăiau în natură şi, astfel, spiritele pe care le venerau făceau parte din ea. Hinduşii considerau vacile şi elefanţii sacri, creştinii celebrau divinitatea în formă umană...

Angelina a dat de înţeles că trebuia să ne ridicăm şi m-am supus, simţind că-mi curăţasem cu adevărat simţurile şi le reînnoisem. Angelina m-a luat de mână şi ne-am strecurat cu încredere printre copaci, până am văzut

luminile slabe ale satului din faţa noastră. În acest timp am trăit euforia că reuşisem cumva să mă simt una cu universul uluitor în care trăiam şi parte din el. Mi-am amintit cuvintele lui Pa: *„Rămâi cu tălpile lipite de covorul proaspăt al fărânei, dar înalţă-ţi mintea spre ferestrele universului”.*

În faţa uşii albastre, Angelina mi-a luat din nou pulsul.

— Din ce în ce mai bine. Îţi dau poţiunea acum şi curând o să te faci bine.

După ce am băut tonicul dezgustător sub privirile Angelinei, mi-a pus mâna pe obraz.

— Eşti sânge din sângele meu. Sunt fericită. *Buenas noches!*

***

Stăteam în pat, în hotelul din peşteră, cu sufletul mai împăcat, de parcă pulsul constant al inimii pământului încetinise şi-l potolise pe al meu. Gândul mi-a zburat la momentul în care am văzut sufletul lui Chilly părăsind pământul şi i-am trimis un mesaj în şoaptă. Faptul că Angelina simţise şi ea însemna că înainte, de fiecare dată când simţisem un suflet că mergea mai departe, nu fusese doar imaginaţia mea prea activă. Ceea ce însemna că „cealaltă parte” a mea era la fel de reală ca zidurile solide ale peşterii în care mă aflam.

Şi cel puţin din acest motiv mă bucuram că hotărâsem să fac această călătorie în trecutul meu.

Capitolul 28

O săptămână mai târziu, mă simţeam de parcă mai trăisem o viaţă de când venisem în Sacromonte. Angelina nu glumise şi voia să mă înveţe tot ce ştia în timpul pe care-l aveam. Înainte să începem, m-a pus să jur că nu înregistrez pe vreun computer nimic din ce-mi spune:

— Secretul nostru trebuie să rămână secret, ca oamenii răi să nu ne prindă magia pe maşina aia cu internet.

Aşa că urcasem dealul la o prăvălie din cealaltă parte a zidului oraşului care părea să vândă tot, de la mâncare de

pisici la electronice şi am cumpărat o agendă groasă şi nişte pixuri. Deja umplusem pe trei sferturi agenda. Nu prea ştiam cum de ţinea minte Angelina interminabilele variaţiuni de ierburi care completau diverse remedii, darămite cantitatea exactă a fiecărui ingredient. Însă eu făceam un curs intensiv, pe când pe ea o ghidase din fragedă pruncie *bruja* Micaela. A început şi să mă înveţe cum să vindec cu mâinile.

— Chilly mi-a spus că am putere în mâini, dar animalele sunt pasiunea mea. Merge şi la ele? am întrebat-o.

— Bineînţeles. Toate creaturile pământului sunt din carne şi oase. Este la fel.

Cu toate că uneori eram frustrată, sub îndrumarea ei începeam să învăţ cum să „simt" energia care curgea prin fiecare fiinţă vie şi cum să-mi las mâinile ce-mi vibrau să se ducă, asemenea magnetului, la sursa problemei, după care să eliberez energia negativă şi s-o dispersez. Angelina m-a încurajat să exersez pe artrita pisicii bătrâne a lui Pepe, dar m-am trezit că mă opream pe aleile din Sacromonte ca să îngrijesc animalele străzii pe care le întâlneam. Când mă aplecam lângă un animal, speram doar ca trecătorii să nu creadă că încercam să le vând drept pui la vreun restaurant.

Pe măsură ce trecea timpul, am observat că mi se obişnuia urechea cu spaniola pe care o vorbeau Pepe şi Angelina şi începeam să recunosc din ce în ce mai multe cuvinte.

— Dacă mai stau o săptămână aici, o să vorbesc fluent, cel puţin ierburile spaniole, am chicotit, în timp ce mă îndreptam spre uşa albastră. Era o altă zi superbă cu soare şi ştiam că Angelina va fi afară, unde bea cafeaua. Tonicul dezgustător mă aştepta ca de obicei, pentru că se pare că mie îmi făcea rău cafeaua.

— Cum te simţi azi? m-a întrebat când am ajuns.

— Foarte bine, *gracias.*

Am luat poţiunea, care avea cea mai bizară aromă de anason cu balegă de oaie şi am sorbit şovăitoare. Ştiam că mă va obliga s-o beau pe toată.

După câteva ore de lecţii şi prânzul obişnuit, Angelina şi Pepe s-au retras să-şi facă siesta şi eu m-am întors la hotel,

unde am stat o vreme pe terasă şi mi-am văzut de scris, cât erau toate proaspete în minte. După ce am terminat, m-am dus şi eu să mă culc, ştiind că mintea Angelinei era mai agilă noaptea, aşa că a mea avea să fie în stare de alertă pentru a înţelege şi nota toate informaţiile pe care mi le împărtăşise.

Totuşi, în acea după-amiază nu am putut dormi şi ştiam că era timpul să iau legătura din nou cu lumea externă. Trecuse o săptămână într-o clipită şi lumea sigur era îngrijorată din cauza mea. Oricât voiam să rămân în universul meu paralel, nu era drept şi trebuia să le spun că eram bine sănătoasă.

— Marcella, ai un telefon ca să sun acasă? am întrebat-o.

— Aici, sus? Glumeşti! Mobilele nu au semnal aproape deloc. Există un telefon la prăvălie, în oraş. Dacă plăteşti, te lasă proprietarul să-l foloseşti. Eu ţin faxul acolo, pentru rezervări. Mă duc în fiecare zi. De fapt, chiar acum mă duc. Vrei să vii cu mine?

— Mersi, Marcella!

În mica prăvălie, Marcella le-a explicat ce aveam nevoie şi am fost condusă într-o debara cu un telefon antic.

Am rămas singură şi mă întrebam la ce număr să sun mai întâi, aşa că am decis să-l sun pe Cal. Nu a răspuns, ceea ce însemna că puteam lăsa un mesaj fără să mă ocărască.

Am format numărul şi a intrat căsuţa vocală.

— Bună, Cal, sunt Tiggy! Doar să ştii că-s bine. Îmi pare rău că am fugit aşa, dar... trebuia să evadez puţin. Te sun curând, dar nu-ţi face griji. Sunt foarte fericită unde mă aflu. Salutări tuturor. Pa!

Am pus receptorul jos şi m-am simţit mai bine că îi dădusem de ştire. Apoi l-am ridicat din nou ca să vorbesc cu Ma, doar nu se întâmpla nimic dacă afla unde eram. Am format numărul şi a răspuns robotul de la Atlantis. Mi s-a pus un nod în gât când am auzit vocea lui Pa Salt înregistrată şi mi-am adus aminte să-i cer lui Ma să-l schimbe.

— Bună, Ma, sunt Tiggy! Chiar mi-e foarte bine şi sunt în Spania. Aveam nevoie de căldură după frigul în care am stat şi chiar mă ajută. Am lăsat mobilul la Kinnaird, dar o să încerc să sun din nou curând. Să nu-ţi faci griji! Te

îmbrăţişez, pa!

Am lăsat receptorul din mână. Îmi venea să-i las şi lui Charlie un mesaj.

— Nu, Tiggy, este fostul tău angajator! mi-am spus ferm. *Vrei să vorbeşti cu el, nu-i aşa? Pentru că ţii la el...* Ba nu! am spus cu voce tare. *Ba da, Tiggy...*

Am suspinat. Unul dintre efectele lecţiilor mele cu Angelina era că intuiţia mea, adică vocea internă, se trezise la viaţă ca o versiune feminină a lui Jiminy Cricket. De fapt, în perioada aceea, nu prea mai tăcea şi mă obliga să înfrunt orice minciună încercam să-mi spun.

Bine, am răspuns vocii din mine, în timp ce plăteam şi ieşeam din prăvălie. Marcella se dusese în oraş aşa că m-am întors singură.

— Am ţinut... adică încă mai ţin la el, am spus cu voce tare, dar este căsătorit şi are o fiică, are de administrat o moşie imensă şi e posibil falit, iar viaţa lui este un haos total! Aşa că, orice ai spune, de data asta te ignor!

Am ridicat privirea spre două femei care treceau pe lângă mine şi se uitau ciudat.

— Am un prieten invizibil, am spus în engleză, înainte să le fac cu mâna şi să urc mai departe dealul spre Sacromonte.

În acea seară, Angelina mi-a zis că sunt pregătită să trec la „universitate”, cum îi spunea ea. Când am ajuns, Pepe tocmai pleca să organizeze „fiesta” mea, plănuită să aibă loc peste câteva zile.

— O să vină toată lumea, mi-a spus el, în timp ce pleca şi eu îi simţeam entuziasmul. O să fie ca pe vremuri!

M-am aşezat cu Angelina şi ea a început să-mi vorbească despre cea mai puternică magie a ei, cu talismane, farmece şi monede ocrotitoare. În caverna întunecată, luminată de o singură lumânare, pe care o prefera în locul becului cu lumină dură, mi-a arătat obiecte sacre, care aparţinuseră străbunilor mei şi, în timp ce le ţineam în mâna care mă gâdila, îmi dădea instrucţiuni despre cum să ajung pe „cealaltă lume” – lumea în care rătăceau spiritele şi-mi şopteau la ureche, că aparent de-asta „ştiam” lucruri.

Când am ajuns la blesteme, la început am refuzat.

— Parcă eram vraci, femei-doctori, am protestat. De ce

am vrea să facem rău cuiva?

Angelina m-a privit sobru.

— Erizo! Lumea-i plină de lumină şi întuneric. La viaţa mea am văzut mult întuneric.

A închis ochii şi am ştiut că se gândea la trecutul care încă o bântuia şi la frumoasa ţară.

— În perioade întunecate, faci ce poţi ca să supravieţuieşti, să-i protejezi pe cei pe care-i iubeşti şi pe tine. Aşa că, acum mergem în pădure ca să te învăţ vorbele celui mai puternic blestem.

Cincisprezece minute mai târziu, m-a dus în mijlocul luminişului şi m-a făcut să ţin minte cuvintele pe care mi le-a şoptit în spaniolă, cu un talisman la gât, ca să mă apere. Poate era bine că nu înţelegeam ce spuneam. Nu trebuia niciodată să le spun cu voce tare, darămite să le scriu, ci doar să le repet în minte, până mi se imprimau permanent în suflet.

— De câte ori ai folosit blestemul? am întrebat, în timp ce ne întorceam acasă.

— Doar de două ori, a răspuns. O dată pentru mine, o dată pentru altcineva care avea nevoie de ajutorul meu.

— Ce s-a întâmplat cu cei pe care i-ai blestemat?

— Au murit, a răspuns, ridicând din umeri.

— Aha!

Am răsuflat copleşită şi şocată de puterile acestei femei. Speram doar să nu zacă şi în mine puterea aia, căci era o iscusinţă pe care nu-mi doream s-o stăpânesc.

***

— Te-ai descurcat bine, Erizo! a spus Angelina două zile mai târziu. Eu şi Pepe avem o surpriză pentru tine. Du-te la Marcella acum!

M-a gonit ca să-şi facă siesta, iar eu m-am dus la hotel s-o caut pe Marcella, care-mi zâmbea atotştiutoare.

— Hai cu mine, Tiggy!

M-a tras în apartamentul ei privat din cavernă. Era decorat cu pături şi ţesături tradiţionale şi avea un televizor mare şi demodat într-un colţ.

— Acolo, a spus, arătând spre canapea, unde era întinsă o rochie frumoasă de flamenco, albă, cu volane ample mov şi cu trenă. Pro beaz-o, a spus Marcella. Este rochia mea

veche, de când eram mică, dar ar trebui să-ţi vină. O să facem din tine o adevărată *bailaora* – o dansatoare de flamenco – pentru fiesta.

— Trebuie să port asta? am întrebat mirată.

— Normal, e fiesta!

Mi-a dat mormanul de cârpă moale şi m-a împins spre cabina mică de duş, unde mi-am scos rochia şi mi-am tras-o pe mine pe cealaltă. M-am dus la Marcella ca să-mi închidă numeroşii nasturi, mi-am netezit fusta şi mi-am aranjat decolteul adânc.

— Ia, Tiggy. Uită-te în oglindă!

Marcella m-a întors cu faţa spre oglindă.

M-am privit şi m-am şocat să observ femeia care mă privea. Această Tiggy se bronzase sub soarele Spaniei, îi sclipeau ochii şi rochia îmi accentua talia micuţă şi decolteul neted.

— *Linda! a* declarat Marcella. Frumoasă! Acuma îţi mai trebuie pantofi. Angelina mi i-a dat pe ăştia pentru tine. Mă îndoiam că ţi se potrivesc, dar acum, că văd ce picioare mici ai, ştiu că avea dreptate.

Mi-a întins o pereche de pantofi de piele roşii cu cataramă subţire. Tocurile cubaneze solide nu aveau decât cinci centimetri înălţime, dar cum nu mai purtasem niciodată niciun fel de toc, îmi ajungeau. Am luat pantofii şi i-am probat, asemenea Cenuşăresei. Mi s-au potrivit perfect şi am simţit un fior în ceafă.

— Marcella, ai cui sunt pantofii ăştia? am întrebat.

— Păi cum? Ai bunicii tale, Lucía, normal! a răspuns ea.

***

La nouă seara, împreună cu Marcella, am coborât dealul spre una dintre peşterile mari, pe care aş fi găsit-o oricum fără ea, pentru că muzica răsuna în toată regiunea şi însuşi aerul dansa pe ritmul ei. Mi-am atins părul cu timiditate, în timp ce Marcella m-a tras într-o peşteră deja aglomerată. Îmi unsese buclele rebele şi-mi lăsase una în mijlocul frunţii, ca în pozele în care o văzusem pe Lucía.

Când am intrat, o mare de oameni au început să bată din palme şi să strige, iar Angelina şi Pepe m-au plimbat de la unul la altul, şi ei îmbrăcaţi în cele mai frumoase haine de flamenco, asemenea tuturor.

— Erizo, ea este nepoata vărului mamei tale, Pilar, aici sunt Vicente şi Gael, Camila, Luis...

Mi se învârtea capul, dar m-am lăsat călăuzită prin mulţime, copleşită de căldura sinceră cu care mă îmbrăţişau toţi. Vicente – sau Gael? — mi-a dat un pahar cu vin de *manzanilla* şi l-am văzut pe Pepe, în fundul peşterii, cocoţat pe un scaun, cu chitara în poală, lângă un bărbat care stătea pe o ladă.

— *Empezamos*! a strigat. Să începem!

— Olé! a strigat publicul, în vreme ce doi tineri au apărut cu mişcări de dans.

Au început să danseze *chufla bulerías,* din ce-mi explicase Angelina – un simplu dans, dar eram fascinată de talentul femeilor care băteau din picioare pe un ritm rapid, în timp ce-şi ţineau toate bărbia ridicată la fel de sus şi îşi mişcau cu mâna fustele ale căror culori se reflectau pe pereţii peşterii.

Iar eu făceam parte din toate astea, din cultura gitană care-mi curgea în vine şi în suflet. Nu m-am putut abţine atunci când mi-a întins mâna un tânăr, ci m-am relaxat şi m-am lăsat dusă pe ritmul chitarei lui Pepe şi cuprinsă de *duende,* cum i se spunea acolo.

Nu ştiu cât am dansat, dar pantofii Luciei păreau să mă conducă şi nu-mi păsa dacă arătam ridicol în timp ce imitam mişcările partenerului şi băteam din picior în podeaua antică a peşterii, alături de noua mea familie. Podeaua vibra sub picioarele tuturor bărbaţilor, femeilor şi copiilor care dansau fericiţi pe ritmul muzicii irezistibile.

— Olé! a strigat Pepe.

— Olé! am strigat şi eu laolaltă cu ceilalţi, după care mi-am lăsat partenerul ca să beau apă.

— Tiggy!

Am simţit o mâna fermă pe umăr. Eram destul de sigură că alcoolul şi învârtitul mă ameţiseră destul de mult, căci atunci când m-am întors, mi s-a părut că auzeam glasul lui Charlie Kinnaird.

— Bună, Tiggy! a spus Charlie, care m-a apucat de braţ şi m-a tras fără nicio formalitate prin mulţimea de dansatori care băteau din palme şi din picioare.

— Ce naiba faci? am strigat, încercând să mă fac auzită

în zgomot. Dă-mi drumul!

Dar nu voia şi, oricât m-am zbătut şi m-am plâns, am rămas agăţată de el până s-a hotărât să-mi dea drumul.

Părea că nu se uită nimeni la noi – învăţasem în seara aceea că gitanii erau zgomotoşi şi pasionali din fire – şi comportamentul nostru era probabil normal pentru ei.

— Trebuie să te scot afară, nu îmi aud gândurile aici, a spus Charlie, scoţându-şi puloverul şi punându-l peste umerii mei goi.

După ce am ieşit, s-a uitat în jur, a zărit zidul din faţă şi m-a condus acolo. Numai când am ajuns la zid mi-a dat drumul, m-a cuprins cu mâinile de mijloc, m-a ridicat şi m-a aşezat pe zid.

— Charlie, ce naiba faci aici??

— Tiggy, trebuie să stai jos!

Mi-a dat drumul la mijloc şi mi-a luat pulsul.

— Charlie, ajunge!

Am ridicat mâna să-i dau peste degete.

— Ai pulsul foarte ridicat, Tiggy!

— Da, pentru că dansez de o oră, am răspuns. De ce ai venit?

— Pentru că toată lumea încearcă să dea de tine.

— Cum adică toată lumea? m-am încruntat la el.

— Cal ţi-a găsit telefonul în camera ta şi am sunat pe toată lumea din agenda ta ca să vedem dacă ştie cineva ceva de tine. Nu ştia nimeni. Doar când le-ai lăsat mesaj lui şi lui Ma am aflat că eşti în Spania.

— Îmi pare rău, Charlie, am oftat, la-o mai uşor, te rog. Ce s-a întâmplat? A păţit cineva ceva?

— Nu, Tiggy, n-a păţit nimeni nimic, a spus el. Despre tine e vorba.

— Cum adică despre mine?

— În dimineaţa în care ai hotărât să fugi din spital aveam toate rezultatele analizelor tale şi le-am pus cap la cap. Uite, Tiggy, pe scurt, bănuiesc că ai o afecţiune foarte serioasă a inimii, miocardită. Ai nevoie de îngrijire medicală imediat.

— O afecţiunea foarte serioasă a inimii? am întrebat încet. Eu?

— Da. Sau, cel puţin, potenţial serioasă dacă nu este

tratată.

— Dar mă simt bine, am insistat. De când sunt aici, parcă nu mai am palpitaţii. L-am privit în ochi pentru prima oară. Zici că ai zburat până aici ca să-mi spui asta?

— Da, normal! Nu puteam lua legătura cu tine, aşa că n-am avut de ales. Serios, Tiggy, după ce că era să mori lucrând pe moşie, nu puteam să am şi asta pe conştiinţă.

— Păi, n-aveai de ce, Charlie. Eu sunt cea care „a fugit din spital”, cum zici.

— Da, dar, pe lângă obligaţiile mele profesionale, am simţit o datorie ca angajator. Habar n-am avut cât ţi-a fost de greu la Kinnaird. Acum înţeleg de ce a trebuit să pleci.

Nu am zis nimic şi mă întrebam dacă se referea la discuţia mea cu soţia lui.

— Beryl şi Cal mi-au povestit despre atitudinea lui Zed Eszu, a continuat el. Amândoi au căzut de acord că din cauza lui ai plecat, îmi pare tare rău, Tiggy, ar fi trebuit să-mi spui. Genul ăla de comportament este pur şi simplu inacceptabil.

— Charlie, zău, nu e vina ta!

— O, ba da! m-a contrazis el. Ar fi trebui să fiu la moşie, să mă ocup de ea, atunci l-aş fi putut împiedica. Dacă-l mai văd, jur, îi rup gâtul.

— Sper că nu i-a zis nimeni lui Zed unde am plecat, nu? l-am întrebat, sincer speriată.

— Bineînţeles că nu, a răspuns Charlie. M-am dus direct la Kinnaird când am aflat de la Cal ce s-a întâmplat şi i-am spus lui Zed să se care din casa mea. Şi-a strâns lucrurile şi a dispărut cu Range Roverul lui în acea după-amiază. Nu mai este acolo, Tiggy, m-a asigurat, simţindu-mi frica. Şi-a pus mâna pe a mea şi m-a trecut un fior. Sper că acum simţi că te poţi întoarce la Kinnaird.

— Mulţumesc.

Deocamdată, eram destul de fericită că Charlie credea că Zed fusese motivul pentru care plecasem.

— Totodată, poliţia a tot încercat să ia legătura cu tine ca să discutaţi despre atentat. Au găsit cartuşul şi îl analizează.

— Au găsit făptaşul? am întrebat, cu gândul la bietul Pegas.

— Nu ştiu, dar vor să vorbească cu tine la un moment dat. În privinţa afecţiunii tale, ţi-am făcut programare la un spital din Granada mâine. Mai facem nişte analize ca să mă asigur că poţi zbura acasă.

M-am uitat mirată la el. Cu toate că doar încerca să aibă grijă de mine, mi-a amintit brusc şi straniu de Zed: încă un bărbat care încerca să-mi controleze viaţa.

— Îmi pare rău, Charlie, dar mă simt foarte bine şi încă nu plec din Granada.

— Ştiu că te simţi bine în momentul ăsta, dar analizele arată contrariul. E serioasă treaba, Tiggy! Poate să... mă rog, să te omoare.

— Charlie! Am făcut o grămadă de analize la viaţa mea. Nu aveam nimic, de ce aş avea acum?

— Bine, a oftat Charlie şi s-a sprijinit de zid lângă mine. Ascultă-mă, bine? Fără să mă întrerupi. Vreau doar să-ţi pun câteva întrebări.

— Dă-i drumul! am spus şovăitoare, auzind ritmul de *cajón* şi strigătele „Olé!” dinăuntru. Tocmai în seara asta, dintre toate, nu voiam să pierd nimic stând aici, pe un zid afară şi să discut despre o afecţiune cardiacă imaginară.

— Când ai observat prima oară palpitaţiile?

— Ăăă... le am de ceva vreme, vin şi pleacă, dar cred că tind să se înteţească atunci când am o criză de bronşită. Şi recent am răcit şi am tuşit rău.

— Bine. Îţi aduci aminte dacă acum câţiva ani ai căzut la pat şi ai avut febră mare?

— E simplu. Aveam şaptesprezece ani şi eram în ultimul an la internat. Am făcut febră foarte mare şi m-au dus la spital. Doctorul m-a diagnosticat cu streptococ şi mi-a dat antibiotice. M-am făcut bine până la urmă, dar a durat un pic. Charlie, au trecut mulţi ani de-atunci şi nu am mai avut nimic.

— Şi de-atunci şi până ai ajuns în spitalul din Inverness ai făcut vreo cardiogramă?

— Nu.

— Tiggy! a suspinat Charlie. Miocardita este destul de rară şi nu se cunoaşte întotdeauna cauza, dar de obicei este declanşată de o infecţie virală, pe care ai avut-o probabil la şaptesprezece ani şi care a fost diagnosticată ca

streptococ.

— Ah! înţeleg, am spus, deja foarte atentă.

— Oricum, virusul, din motive pe care încă nu le înţelegem pe deplin, determină o inflamare a muşchiului inimii. Alte afecţiuni tind să pună presiune pe el şi poate de-asta ai început să ai palpitaţii după ce te-ai îmbolnăvit recent. Şi sigur, în urma şocului împuşcăturii.

Tăceam deja, dezmeticindu-mă din alcool şi dans şi începeam să înţeleg de ce venise Charlie.

— Este posibil să... mor?

— Fără tratamentul corect, da. Este serios, Tiggy!

— Şi se poate vindeca fără medicamente?

— Poate, dar nu există un pronostic clar. Uneori, inima se vindecă prin odihnă, alteori se vindecă cu ajutorul beta-blocantelor şi inhibitorilor ECA, ocazional... Ei bine, nu cu rezultat pozitiv.

M-am cutremurat, în parte de frică, dar şi pentru că acum mă liniştisem şi simţeam răcoarea nopţii.

— Haide! Trebuie să intrăm înăuntru, la cald.

A întins mâinile ca să mă ajute să cobor de pe zid, dar am sărit jos singură.

— Apropo, şi tu, şi ceilalţi păreţi foarte autentici, a comentat Charlie ţinuta mea. Este petrecere costumată?

— Nu. Cel puţin, asta m-a făcut să zâmbesc. Oamenii dinăuntru sunt ţigani adevăraţi şi, mai mult, fiecare dintre ei este rudă cu mine. M-am uitat la mutra lui speriată. Aşa, şi dacă mor în acest timp, mi-e teamă că trebuie să mă duc să îi spun noapte bună noii mele familii.

— Sigur. Te aştept aici.

Am intrat şi am văzut că toţi dansau şi cântau în continuare, de parcă era sfârşitul lumii.

Pentru tine chiar poate fi, Tiggy!

Am găsit-o pe Angelina lângă Pepe, care lăsase chitara şi se ştergea pe faţă cu o batistă mare.

— Mă duc la culcare. Sper că nu vă supăraţi, dar sunt foarte obosită. *Muchas gracias* pentru tot!

Transpiraţi, m-au îmbrăţişat şi m-au pupat pe obraji.

— Acum eşti chiar de-a noastră, Erizo! Fugi la iubitul tău, a rânjit Angelina.

— Nu este iubitul, ci şeful meu, am spus ferm.

Angelina a ridicat din sprâncene şi din umeri.

— *Buenas noches,* Erizo!

— Ce fel de loc este ăsta? m-a întrebat Charlie, în timp ce mergeam pe poteca întortocheată. Părea pustiu când am venit. Încă trăiesc oameni aici?

— Unii da, nu mulţi însă. Trăiau toţi în peşterile astea, până au început să se mute în apartamentele moderne din oraş.

— Este extraordinar, a răsuflat el din greu în timp ce urcam dealul. Pare neschimbat de sute de ani. Mi-a aruncat o privire în timp ce urcam anevoios lângă el. Ia-o uşor, Tiggy, măcar până vedem ce se întâmplă cu tine.

— Serios, n-am nimic. Cred că mi-a făcut bine aerul de-aici. Nu mi-a bubuit inima cât am dansat în seara asta, am adăugat când am ajuns în vârful dealului. Am luat-o pe cărarea care şerpuia în toate direcţiile peste munte, printre peşterile nesfârşite. Până la urmă, cum m-ai găsit?

— Cum ziceai, ai sunat-o pe Ma şi am ştiut că ai venit în Spania, iar Cal ţi-a răscolit prin sertare ca să dea peste un indiciu despre zona în care ai fi putut veni. A găsit nişte pagini Wikipedia imprimate, despre o dansatoare spaniolă. Scria despre Granada şi despre

Sacromonte, aşa că am bănuit că exista o şansă să fi venit aici. Uau, Tiggy! Charlie s-a oprit pe loc când am cotit şi a văzut Alhambra plutind deasupra noastră pe cerul nopţii. Ce privelişte uluitoare!

— Aşa este!

— Ai fost acolo?

— Nu, am fost mult prea ocupată. Unde stai?

— La singurul hotel de-aici, din informaţiile doamnei de la aeroport: *Cuevas El Albanico.* Aşa că ne-am cazat.

— „Ne-am”?

— Da, a spus, în timp ce ne apropiam de hotel. Nu era în regulă să vin singur, aşa că am venit însoţit. Hai să vezi! Mi-a deschis poarta. Poate doarme deja, dar...

Nici n-am intrat bine, că o siluetă în pijama în carouri a dat fuga spre mine şi m-a luat în braţe.

— Tiggy! Ce mă bucur să te văd!

— Şi eu, Ally! am exclamat uluită, în timp ce mă desprindeam de ea ca s-o privesc. Uau! Arăţi superb! Am

privit ochii albaştri luminoşi ai lui Ally şi părul dens şi roşcat-auriu. Burtica îi ieşea prin nasturii pijamalei. Doamne, ce mare eşti! Pare că o să explodezi. Poate nu trebuia să zbori cu avionul.

— N-am nimic. Mai am o lună, dar înnebuneam acasă, la Bergen, aşa că Thom, geamănul meu, s-a îndurat de mine şi m-a invitat să merg cu el la un concert la care cânta în Londra. L-am convins pe doctorul meu că era cazul să schimb peisajul. Pe urmă, când m-a sunat Charlie şi am aflat ce ai păţit şi credea că eşti aici, am schimbat biletul şi am venit direct în Granada, cu el.

— Doamne, Ally, zău, n-am păţit nimic! am mormăit. Ar trebui să stai cuminte la Bergen, nu să alergi prin Europa după mine.

— Tiggy! Ne-am îngrijorat toţi. Mă scuzaţi, doamnelor, vă las să vorbiţi! a spus Charlie, luându-mi din nou pulsul şi încuviinţând. S-a mai domolit.

— Ţi-a explicat Charlie cât de gravă este afecţiunea ta? m-a întrebat Ally.

— Da, şi chiar dacă trebuie să te târăsc mâine la spital, tot vii, bine, Tiggy? a spus Charlie.

— O să vină, a răspuns Ally în locul meu.

— Dacă apare vreo problemă peste noapte, ştiţi unde mă găsiţi.

— Da. Noapte bună, Charlie! Şi mulţumesc! a strigat Ally, în timp ce el se ducea spre camera lui.

N-a mai zis niciuna nimic până nu s-a auzit uşa închizându-se după el.

— Vrei să te duci direct la culcare, Tiggy?

— Nu, sunt prea surescitată ca să dorm şi vreau să aflu toate veştile pe care ai să mi le dai. Hai să ne aşezăm acolo!

Am arătat spre mica sufragerie cu canapele de piele.

— Nu mult, că se supără doctorul Charlie, a şoptit Ally.

Am luat-o înainte şi s-a făcut comodă pe o canapea.

— Şi îmi spuneţi cum m-aţi găsit?

— Charlie era disperat când m-a sunat de pe mobilul tău. Este un tip extraordinar, a zâmbit Ally. Şi evident, te îndrăgeşte foarte mult.

— Îmi pare rău că v-am necăjit.

— Sincer, Tiggy, după cum spuneam, sunt recunoscătoare pentru orice scuză să nu mă întorc la Bergen. Mă cunoşti – plină de energie, a zâmbit. Şi-apoi, chiar m-ai îngrijorat, ca pe toată lumea. Trebuie să recunosc că arăţi mai bine decât mă aşteptam.

— Şi chiar mă simt mai bine. Când am venit aici îmi bubuia inima, dar s-a domolit mult de-atunci.

— Foarte bine. Charlie mai zicea că prietenul tău Cal a găsit nişte foi într-un sertar, despre o dansatoare de flamenco. Ally a arătat spre rochia mea. Bănuiesc că de-asta ai venit. Să-ţi găseşti familia în care te-ai născut?

— Da.

— Bine, dar ce te-a făcut să fugi din patul de spital fără să spui nimănui unde te duci?

— E complicat, Ally, trebuia să plec şi gata.

— Cunosc senzaţia, a spus ea. Charlie pare să creadă că, pe lângă împuşcătură, a avut de-a face cu un cerb alb şi cu Zed Eszu.

— Da, ambii au contribuit.

— Am auzit că ai vorbit cu Maia, a continuat Ally.

— Dap. A confirmat tot ce bănuiam. Am refuzat slujba, normal.

— Theo zice că-i un bădăran, a spus, zâmbind trist.

Mi s-a pus un nod în gât auzind cum vorbea Ally despre tatăl copilului ei – la prezent. M-am uitat la ea cu aceeaşi admiraţie pe care o aveam şi în copilărie faţă de sora mea mai mare. Fiindcă fusesem atât de des închisă în pod din cauza crizelor mele constante, petrecusem multe ore la fereastră, uitându-mă la Ally care gonea peste lacul Geneva cu velierul ei. O văzusem răsturnându-se, ridicându-se apoi şi ieşind din apă, doar ca s-o ia de la capăt. Eu, mai mult ca oricine, ştiam ce dovadă de curaj şi pură determinare avusese Ally ca să ajungă unde voia să fie. Fără îndoială, la puternica şi capabila mea soră aspiram când eram mică. Iar prezenţa ei acolo, în acea seară – mai ales că nu ar fi trebuit să vină din pricina sarcinii înaintate – m-a impresionat foarte mult.

— Zed avea un farmec straniu, Ally! Este ca şi cum... îmi căutam cuvintele potrivite. Ei bine, eşti singura persoană din cameră. Îşi concentrează toată atenţia asupra ta şi

parcă eşti o căprioară în lumina farurilor. Te hipnotizează şi nu acceptă niciun refuz.

— Vrei să spui că, dacă vrea ceva, este de neoprit. Şi, dintr-un motiv pe care niciuna dintre noi nu-l înţelege, pare să vrea toate surorile. Poate-i o coincidenţă, dar este destul de ciudat că am văzut barca lui Kreeg Eszu lângă a lui Pa, la înmormântarea privată. Tu eşti cea cu instinctele, Tiggy! Ce părere ai?

— Zău, Ally, chiar nu ştiu!

— Ştiu că în trecut te-am tachinat în privinţa crezurilor tale ciudate, dar... Ally şi-a muşcat buza. Uneori jur că îl aud pe Theo vorbind cu mine. Îmi povesteşte una, alta sau zice ceva haios care mă face să chicotesc când mi se face dor de el.

Avea lacrimi în ochi.

— Nu mă îndoiesc că îţi vorbeşte, Ally! am spus.

În acel moment, m-a trecut un fior pe şira spinării şi mi s-a ridicat părul pe mâini. Întotdeauna mă întrebasem ce semnificaţie avea asta şi Angelina îmi explicase că era din cauza unui spirit prezent. Aşa că am zâmbit când l-am auzit pe Theo, care-mi punea o întrebare pentru Ally.

— Zice că vrea să ştie de ce nu porţi ochiul, am spus.

Ally s-a albit dintr-odată şi a dus imediat mâna la gât.

— Ăăă... Tiggy, de unde ştii? Era colierul pe care mi-l cumpărase după ce m-a cerut în căsătorie. Era ieftin şi acum câteva săptămâni s-a rupt lanţul şi nu am apucat să-l repar. Doamne, Tiggy, Doamne!

Ally părea aşa de îngrozită, că m-am simţit imediat vinovată, dar stăteam în peşterile sacre din Sacromonte, împrejmuită de toată puterea străbunilor mei care emana de secole şi nu puteam să nu aud ce mi se spunea.

— Mai zice că-i place numele „Bear”[70].

— Am vorbit o dată despre numele copiilor noştri şi am spus că-mi place Teddy, iar el a spus... a spus – Ally a înghiţit în sec – că preferă „Bear”.

— Te iubeşte, Ally! Şi mai spune... Am ascultat cu atenţia, pe măsură ce-mi slăbea energia. Mai spune să fii pregătită.

---

[70] Urs.

M-a privit uimită.

— Ce înseamnă asta?

— Ally, sincer nu am idee, îmi pare rău!

— Eu... Ally şi-a şters lacrimile cu dosul palmei. Sunt şocată de ce mi-ai spus. Doamne, Tiggy! Ce har ai! Adică, serios, nu aveai de unde să ştii lucrurile astea. Deloc.

— Mi s-a întâmplat ceva aici, am îngăimat. Este greu de explicat, dar se pare că mă trag dintr-o familie de ţigani spiritişti. Dintotdeauna am simţit unele lucruri, dar, de când am cunoscut-o pe Angelina şi după tot ce m-a învăţat, totul a început să aibă sens.

— Şi ţi-ai găsit vreo rudă? a întrebat Ally, în timp ce se vedea cu ochiul liber că încerca să-şi vină în fire.

— O, da! Aşa cum a văzut Charlie mai devreme, am o sumedenie de rude. Au fost toţi la fiesta astă-seară, dar cel mai mult timp l-am petrecut cu Angelina şi cu unchiul ei, Pepe – stră-unchiul meu.

— Deci... începe să aibă sens şi pentru mine. Te tragi dintr-o familie de ţigani şi ştim cu toţii că au talent la ghicit.

Ally mi-a zâmbit.

— Ei bine, nu am văzut niciun glob de cristal sau vreo buruiană până acum, am spus, brusc înţepată şi defensivă. Angelina este *bruja,* cum spun ei, cu alte cuvinte, femeie-vraci, care ştie despre ierburi şi plante şi despre proprietăţile lor tămăduitoare mai mult ca oricine. Şi-a petrecut toată viaţa îngrijind nu doar ţigani, ci şi *payo* – ne-ţigani. Este o forţă în slujba binelui şi este foarte real ce face, Ally, îţi jur!

— După ce mi-ai zis despre Theo, sunt gata să cred orice, s-a cutremurat Ally. Oricum, înainte să mă mai înspăimânţi, este timpul să mergem amândouă la culcare. Ajută-mă să mă ridic, te rog!

Ally a întins mâna şi eu am ridicat-o. S-a strâmbat uşor şi a pus mâna pe burtă, apoi a ridicat privirea la mine. Vrei să-ţi simţi nepoata sau nepotul cum loveşte?

— Mi-ar plăcea, am spus, în timp ce Ally îmi ducea mâna în stânga burţii ei.

După câteva secunde am simţit lovitura în palmă. Era prima oară când simţeam un copil lovind în burtă şi mi-au dat lacrimile.

Ne-am strâns în braţe şi am pornit pe coridorul lung spre camerele noastre.

— Noapte bună, dragă Tiggy! Somn uşor!

— Şi ţie, Ally! Şi îmi pare rău dacă...

— Sst! Ah!

Ally şi-a dus degetul la buze. Odată ce am reuşit să procesez, ceea ce s-a întâmplat adineaori va rămâne unul dintre momentele speciale din viaţa mea.

— Ce-i?

— Ştii că zicea că-i place numele „Bear”?

— Da.

— Nu-i un nume bun pentru o fată, aşa-i?

— Nu, nu-i. I-am făcut cu ochiul. Noapte bună, Ally!

***

A doua zi, am ieşit clătinându-mă din întunericul camerei la soare, în curte, la una dintre mese, stăteau într-un grup greu de imaginat şeful meu, sora mea şi rudele recent descoperite.

— Bună, Frumoasă din Pădurea Adormită! m-a tachinat Ally. Tocmai veneam după tine. S-a făcut deja prânz.

— Îmi pare foarte rău, nu am dormit niciodată aşa mult.

Angelina a murmurat ceva şi a ridicat expresiv din umeri.

— Zice că ai nevoie de somn, a tradus Charlie.

— Ştii spaniolă? am întrebat miratã.

— Am muncit un an la Sevilla. Eu şi Angelina am avut o discuţie interesantă. Zice că şi ea practică medicina.

— Aşa este!

— Mi-a mai spus că te tratează pentru problemele cu inima de când ai ajuns aici.

— Serios? M-am uitat la Angelina. Adevărat? Chestiile alea pe care mi le-ai dat să beau...

— *Şi.*

A ridicat din umeri, apoi a vorbit în spaniolă cu Charlie, făcând semne spre mine, ceea ce mă irita, pentru că nu înţelegeam nimic din ce spuneau.

— Zice că „străbunii” tăi au venit să te ajute când te-ai dus în pădure şi că încă te ajută.

— Da? Serios? Păi, dacă aşa e, mă bucur. Mai ales dacă nu mai trebuie să mă duc la spital.

— Îmi pare rău, Tiggy, dar, chiar dacă sunt deschis când

vine vorba de tratamente alternative, tot trebuie să-ţi facem analizele. Şi, dacă nu te superi, trebuie să plecăm chiar acum.

— Bine, m-am predat eu cu un oftat.

— Marcella a zis că ne duce ea cu maşina. Vin imediat.

Charlie s-a dus în camera lui, timp în care eu, Angelina şi Ally am stat la soare şi am mâncat pâine cu gem şi am mai băut o poţiune.

— Cred că-mi face bine, am spus, încrucişându-mi ochii exagerat şi trăgând din pai ultima gură. Angelina, de ce nu mi-ai zis că ai văzut boala?

— Boala dă frică şi frica devine chiar ea boală. Mai bine să nu ştii. Aşa te faci bine mai repede.

— Chiar arăţi bine, a intervenit Ally. I-am spus şi ei, şi lui Charlie ce mi-ai zis aseară, că nu aveai de unde să ştii. Zău, Tiggy! Ally şi-a pus mâna pe a mea. Încă nu mi-am revenit din şoc.

— O, Doamne! M-am înroşit toată. Deci Charlie ştie şi el despre mine?

— Da, nu ar trebui să te ruşinezi, Tiggy! Este uimitor ce poţi face.

— *Şi.* Angelina s-a bătut mândră în piept. Sânge din sângele meu.

— Aşa, hai să mergem! a spus Charlie, când a apărut din nou pe terasă.

Marcella a gonit pe străduţele înguste spre oraş şi aş fi putut face infarct numai din cauza felului în care conducea, mi-am spus. Fără să-i pese de micul ei Punto, lua curbe de a fost cât pe ce să-şi piardă oglinda laterală pe aleile micuţe. Eu, Charlie şi Ally am răsuflat uşuraţi când a trecut de porţile oraşului la poalele dealului şi am intrat în traficul relativ sigur, dar aglomerat din Granada.

M-am uitat la ceas şi am văzut că e aproape unu.

— Sunt sigură că o să dureze o veşnicie până mă primesc.

— Nu trebuie să aşteptăm, a spus Charlie. Am sunat un prieten care ştie un prieten care lucrează la cardiologie acolo. Doar o sun să-i spun că am ajuns.

Cinci minute mai târziu am coborât din maşină şi am ajutat-o şi pe Ally să coboare din faţă. Ne-am îndreptat spre

recepţia spitalului, unde am văzut o femeie frumoasă cu bucle negre, lucioase, apropiindu-se de Charlie. Cei doi au vorbit puţin, iar eu şi Ally am tăcut politicos.

— Ea este Tiggy. În cele din urmă, Charlie ne-a făcut prezentările în engleză. Ea este Rosa, care a fost amabilă şi s-a oferit să ne ajute să nu stăm la coadă.

— Hola, Tiggy! Rosa mi-a strâns mâna. Hai să mergem!

Rosa şi Charlie au luat-o înainte, vorbind în continuare, în timp ce eu mergeam cu Ally în spatele lor, ca un copil târât la dentist. Am urcat cu liftul şi am ajuns într-o recepţie mică, unde Rosa a vorbit cu femeia de la birou.

— Luaţi loc, vă rog!

Ne-am supus şi eu m-am întors spre Charlie.

— Deci ce fac aici?

— Mai întâi, faci încă o electrocardiogramă, pe urmă o ecocardiogramă şi nişte analize de sânge. Dincolo de ce cred eu profesional, Angelina a fost de acord că este o idee bună să mai faci nişte analize.

— Este îngrijorată în privinţa mea?

— De fapt, cred că din contră. Angelina crede că eşti pe cale să te însănătoşeşti şi vrea să mi-o demonstreze. Oricum, sigur nu are ce să facă rău.

A venit o asistentă cu o mapă şi mi-e cerut s-o urmez. Aproape că simţeam animozitatea celorlalţi pacienţi care probabil stăteau de multe ore acolo şi sigur erau mai suferinzi ca mine.

Trei ore mai târziu, după toate testele şi analizele, m-am îmbrăcat şi m-am întors în sala de aşteptare, unde m-am aşezat lângă Ally.

— Charlie a plecat?

— Nu. A dispărut cu superba Rosa şi nu s-a mai întors de-atunci. Ally a chicotit. Poate l-a sedus la scanare. Parcă-i venea să-l mănânce.

— Serios?

— N-ai observat? Nu-i de mirare, nu? Este foarte atrăgător.

— Este cam în vârstă, Ally!

M-am frecat la nas, în caz că mă înroşisem.

— În vârstă?? Zău, Tiggy, are doar treizeci şi opt de ani şi oamenii la vârsta asta – cum sunt eu – încă trăiesc, să ştii...

— Scuze, uit mereu că este o diferenţă de şapte ani între noi. Oricum, uite-l! Se pare că a supravieţuit seducţiei.

Charlie ţinea în mână un plic mare.

— Eşti bine, Tiggy? m-a întrebat când s-a aşezat.

— Dap, mai bine ca niciodată.

— Şi da, a bătut el în plic, se pare că da. Cel puţin mai bine. O să studiez mai atent rezultatele, dar muşchiul cardiac pare cumva să îşi fi revenit. Electrocardiograma a ieşit normală şi ea, cu toate că, atunci când te întorci în Scoţia, aş vrea să te conectez la cutia neagră câteva zile, ca să mă asigur că s-a stabilizat.

— Ce este cutia neagră?

— Monitorizează inima şi ne oferă o imagine de ansamblu despre felul în care funcţionează.

— Charlie, sigur eşti de părere că este o îmbunătăţire? a intervenit Ally. Ca de obicei, trecea direct la subiect.

— Îndrăznesc să spun că da. Sigur, poate are de-a face cu faptul că Tiggy s-a odihnit sau că uneori inima începe să se vindece singură.

— Ce? Inima chiar se poate vindeca în zece zile? a vrut să ştie Ally.

— În mod normal nu, dar...

— Ţi-am spus că mă simt mai bine, am spus înfumurată.

— Crezi că tratamentele Angelinei au avut efect? a întrebat Ally.

— Ceva a avut, a recunoscut Charlie. Deşi să nu ţi se suie la cap, don’şoară! a adăugat, vânturându-şi degetul în faţa mea. Încă mai apare o inflamaţie, dar mă bucur că mâine poţi zbura acasă, unde te putem monitoriza o vreme ca lumea.

— Îmi pare foarte rău, Charlie, dar nu mă întorc în Scoţia. Vreau să rămân în Granada. Aici au grijă de mine Angelina şi Pepe, este cald şi mă simt mult mai relaxată, cum nu m-am simţit de o grămada de vreme. Mă pot întoarce aici, la spital, să mă consulte Rosa dacă apare vreo problemă.

Ally şi Charlie s-au privit între ei, lucru care-mi amintea de Ma şi bătrânul doctor Gerber care făceau asta când eram mică. În nouă cazuri din zece, asta era o veste proastă pentru mine.

— Tiggy, chiar credem că ar trebui să te duci acasă cât

de curând posibil. Eu nu pot rămâne cu tine, ştii tu de ce... Ally a arătat spre burtă. Dar Charlie mi-a spus că ai nevoie de odihnă.

— Tiggy, miocardita este... Charlie căuta cuvântul – imprevizibilă. Vreau s-o iei uşor deocamdată, în loc să umbli noaptea prin pădure şi să vorbeşti cu morţii.

— Să nu vorbeşti aşa, Charlie! l-am admonestat. Aici m-am făcut bine, până şi tu spui asta.

— Tiggy, nu cred că la asta se referea Charlie! a sărit Ally în apărarea lui. Dar niciunul dintre noi nu crede că te vei odihni dacă rămâi aici singură.

— Aşa-i, iar Beryl a spus deja că s-ar bucura să aibă grijă de tine la conac. Mă poate suna imediat, putem trimite elicopterul ambulanţei direct la tine dacă apare vreo urgenţă. Aşa că, deocamdată, ce-ar fi să vă duceţi voi două la hotel? Eu mai rămân puţin aici. Rosa mă duce în laborator, care se pare că este ultramodern.

— Sunt sigură, a murmurat Ally în barbă. Bine, ne vedem mai târziu, Charlie! S-a ridicat cu greu. Nu ştiu ce părere ai tu, Tiggy, dar eu mor de foame. Mergem să mâncăm în oraş înainte să urcăm?

Mă gândeam că Charlie ne-a abandonat pentru farmecele Rosei. Am cerut indicaţii şi ne-am dus în aglomerata *Piaza Nueva.* La fiecare pas simţeam istoria haotică a oraşului, de la gravurile cu rodii la faianţa maură, colorată. Piaţa era mărginită de clădiri grandioase din gresie, plină de terase şi magazine şi se strânsese mulţimea în jurul unei perechi de dansatori de flamenco, care dansau la soare. Deasupra noastră, zidurile fortificate ale Alhambrei erau flancate de arbori, ca nişte paznici care încă apărau oraşul după mii de ani.

Am găsit o bodegă plăcută pe una dintre aleile pietruite de lângă piaţetă, cu scaune neasortate şi cu mese înghesuite într-o cămăruţă, unde simţeam căldura din bucătărie. După ce am ales din varietatea de *tapas*[71], Ally s-a apucat de *chorizo*[72] şi *empanadillas*[73], iar eu m-am

[71] Aperitive (în limba spaniolă în original).

[72] Cârnat picant, cu boia (în limba spaniolă în original).

bucurat de *patatas bravas*[74] şi anghinare rumenite, singurele produse vegane care se găseau în meniu.

— Aşa, Tiggy! Ally se uita la mine peste ceaşca de cafea. Sper că asculţi sfatul medicului şi te întorci în Scoţia mâine.

— În niciun caz nu mă întorc la Kinnaird şi, cu asta, basta.

— Tiggy, ce e? Sunt eu, Ally. Ştii că ţin secrete. Nu spun nimănui, promit.

— Chestia e, Ally, că între mine şi Charlie nu este nimic, dar...

— Mă gândeam eu. Adică mi-e destul de clar de la primul telefon ce simte Charlie pentru tine.

— Ally! Zău, suntem doar prieteni! Este şeful meu..

— Şi Theo era al meu. Şi? a protestat Ally.

— Şi dacă nu ar fi fost, nu ţi-ar veni să crezi cât de complicată este viaţa lui, am continuat. În primul rând, este căsătorit cu o femeie înspăimântătoare şi foarte înaltă.

— Bine, spune-mi sincer, Tiggy: ai sau nu o aventură cu Charlie Kinnaird?

— Nu! am insistat. Absolut nu, dar... Uite, îţi spun dacă juri că nu mai spui nimănui.

— Nu cred că la Bergen vrea să ştie cineva cum îţi este viaţa amoroasă, Tiggy!

— Aşa-i, dar chiar nu vreau să ştie Ma sau restul surorilor. Walkiria – aşa am poreclit-o pe soţia lui Charlie – crede că se petrece ceva între noi. A venit la mine la spital şi, practic, mi-a cerut să nu-i mai calc pe la conac.

— Aha! Bănuiesc că Charlie nu ştie nimic de asta.

— Nu.

— Dar... îţi place de el, nu, Tiggy? Aşa mi se pare.

— Normal! De-asta am şi plecat, cu toate că n-am făcut nimic de care să-mi fie ruşine, am... mă rog – am simţit că mă înroşeam – voiam, Ally! Şi nu-i bine. Charlie este bărbat căsătorit, iar eu nu am de gând să stric o căsnicie. Mai au şi o fată de şaisprezece ani! Şi-apoi, uită-te cum a reacţionat Rosa. Nu vreau să fiu una dintre multele femei care sar pe el. Ar fi trist, pe bune.

---

[73] Pateuri sau plăcinte umplute (în limba spaniolă în original).

[74] Cartofi condimentaţi, mâncare tipic spaniolă (în limba spaniolă în original).

— Tiggy, câţi iubiţi ai avut de fapt?

— Câţiva, nimic serios.

— Ai... ştii tu...

— Da, am spus, plecând ochii de ruşine, dar numai de câteva ori. Mi-e teamă că fac parte dintre fetele alea demodate care echivalează sexul cu dragostea.

— Înţeleg foarte bine şi nu trebuie să-ţi fie jenă.

— Nu? Uneori, am senzaţia că sunt penibilă şi demodată. Colegele mele de la facultate nu stăteau pe gânduri când venea vorba să petreacă noaptea cu un bărbat pe care abia îl cunoscuseră la o petrecere. Şi de ce nu ar avea parte de plăcere, ca orice bărbat?

— Pentru că nu sunt bărbaţi? Ally şi-a dat ochii peste cap. Chiar nu înţeleg feministele care par să îşi ia ca model tocmai bărbaţii, în loc să se bazeze pe ceea ce cred eu că reprezintă abilităţile noastre superioare ca femei. Jur, Tiggy, dacă le folosim pe astea în loc să ne luăm după bărbaţi, în zece-douăzeci de ani am conduce lumea. În sfârşit, am deviat de la subiect. Ideea este că nu prea ai experienţă cu bărbaţii, aşa-i?

— Nu.

— Ei bine, trebuie să-ţi spun că cel pe care tocmai l-am lăsat la spital acum două ore nu este numai decent, bun şi incredibil de frumos – Ally mi-a făcut cu ochiul – ci ţine la tine la fel de mult cum ţii tu la el. De ce crezi că ar face toate astea?

— Din motive profesionale, Ally! Chiar el mi-a spus.

— Prostii! Charlie a venit aici pentru că-i pasă de tine foarte mult. Aş zice că aproape sigur este îndrăgostit de tine.

— Ally! Te rog, nu spune asta, am implorat-o. O să fiu şi mai nedumerită.

— Scuze, dar, având în vedere prin ce-am trecut în ultimele câteva luni, mi-am dat seama că trebuie să trăim clipa. Viaţa este prea scurtă, Tiggy! Şi, orice hotărâre ai lua, am vrut doar să-ţi spun că i se citeşte pe faţă ce simte pentru tine, aşa că nu mă mir că soţia lui este nesigură.

— Şi-atunci, nu ar fi mai bine să dispar? E mult prea complicat.

— Aşa este viaţa dacă vrei ceva care să merite. Oricum,

chestia e că nu poţi rămâne singură aici. Aşa că, dacă nu te întorci în Scoţia, ce zici de Atlantis? Ma s-ar bucura să te duci la ea, iar spitalele din Geneva sunt cele mai bune. Ce părere ai?

— Nu înţeleg de ce nu pot rămâne aici.

— Începi să te porţi ca un copil răsfăţat, a oftat Ally. Apreciez că ai încredere că te poate îngriji Angelina, dar nici măcar ea nu te-ar putea salva de la un atac de cord. Şi nu-i drept nici să-i cerem Marcellei să aibă grijă de tine. Şi-apoi, hotelul din peşteră este foarte drăgălaş, dar, având în vedere că trebuie să te odihneşti, ar fi deprimant să zaci acolo toată ziua. Ce-ar fi să te gândeşti să te duci la Geneva şi s-o laşi pe Ma să îşi coboare instinctele materne asupra pacientei sale?

M-am uitat la Ally, m-am gândit la ce a spus şi am oftat adânc.

— Bine, dar pentru tine o fac, Ally!

— Tiggy, nu-mi pasă pentru cine o faci, vreau doar să te faci bine.

— Of, Ally!

Am simţit cum ochii mi se umplu de lacrimi.

— Ce-i?’

Ally a întins mâna peste masă spre mine.

— Doar că... mi-am petrecut mare parte din copilărie uitându-mă de la fereastra camerei mele din Atlantis cum trece viaţa, credeam că s-a terminat cu perioada aia. Am atâtea idei... planuri de viitor şi toate presupun ca eu să fiu sănătoasă. Şi dacă asta... am pus mâna pe inimă – nu se face bine, atunci nu o să pot realiza niciunul dintre ele. Am doar douăzeci şi şase de ani, pentru numele lui Dumnezeu! Sunt prea tânără ca să fiu invalidă.

— Să sperăm că nu-i cazul, Tiggy! Dar îţi dai seama că merită să sacrifici câteva săptămâni ca să fii sănătoasă, nu? Şi o să ai timp să te gândeşti dacă vrei să te întorci în Scoţia sau nu.

— Ally, nu mă pot întoarce în Scoţia! Nu pot.

— Bine, a oftat ea, cerând nota, dar cel puţin avem un plan. O să găsim un agent în oraş să-ţi rezervăm un zbor la Geneva. Şi pe urmă mergem să vizităm catedrala din Granada, locul de odihnă al eroinei mele, regina Izabela I a

Spaniei.

— Este înmormântată aici?

— Da, alături de iubitul ei soţ, Ferdinand. Eşti gata? m-a întrebat zâmbind.

— Gata.

***

La agenţia de voiaj, femeia s-a încruntat în timp ce se uita la monitor.

— Nu-i uşor de ajuns din Granada la Geneva, *señorita!*

— Cât durează? am întrebat.

— Cel puţin douăsprezece ore, poate mai mult, depinde de zborurile de la Barcelona sau de la Madrid.

— Aha! Am înţeles, nu am ştiut...

— Tiggy, este ridicol! a intervenit Ally. Nu eşti în cea mai bună stare să călătoreşti atât.

— Dar tu ai venit de la Londra şi eşti însărcinată în nouă luni, am protestat.

— Aia-i altceva, Tiggy! Sarcina nu-i o boală, spre deosebire de o afecţiune cardiacă, mi-a reamintit. Lasă asta, o sun pe Ma. Stai aici! Şi, zicând asta, a ieşit hotărâtă din magazin, pusă pe fapte mari, ca de obicei. Şi-a scos mobilul din geantă.

Am ridicat din umeri în semn de scuze faţă de femeia de la ghişeu şi am început să răsfoiesc broşurile de voiaj ca să-mi maschez jena, cât aşteptam să se întoarcă sora mea.

Ally a venit cinci minute mai târziu cu un zâmbet satisfăcut.

— Ma zice că îl sună pe Georg Hoffman şi aranjează un avion particular să te ducă mâine-seară direct la Geneva. Îmi dă curând mesaj cu detaliile.

— Ally, este de-a dreptul ridicol! Chiar nu-i nevoie, şi-apoi nu am atâţia bani pentru aşa ceva.

— Ma a insistat, vrea să te întorci cât se poate de repede. Nu-ţi face griji de bani, ţine minte că suntem toate fiicele unui om foarte înstărit, care ne-a lăsat nouă totul. Uneori prinde bine o moştenire, mai ales în caz de viaţă şi de moarte, a adăugat mohorât. Nu vreau să mai comentezi pe tema asta. Hai să mergem la catedrală!

În Capela Regală era rece şi întuneric şi am ridicat privirea la arcadele gotice înalte, întrebând-mă dacă

propria mea familie a trăit pe vremea reginei Izabela. Ally m-a luat de mână şi am mers împreună spre monumentele din marmură albă, unde Izabela şi Ferdinand erau sculptaţi cu figuri senine. M-am întors spre Ally, mă aşteptam să se uite fascinată la imaginea reginei, însă deja cobora scara. Am urmat-o grăbită şi ne-am trezit într-o criptă cu tavan scund, sub catedrala înaltă, unde aerul era rece şi pereţii umezi. În faţa noastră, în spatele unui perete de sticlă, se aflau câteva sicrie antice din plumb.

— Uite-o! Lângă Ferdinand, pe veci, mi-a şoptit Ally. Şi fiica ei, numită şi Ioana cea Nebună, cu soţul ei. Micul nepot al Izabelei este şi el aici, a murit în braţele ei când avea numai doi ani.

L-am strâns mâna.

— Povesteşte-mi despre ea. Acum, că se pare că sunt spaniolă, trebuie să-mi învăţ istoria.

— Îmi amintesc că am văzut o imagine cu ea într-un manual de istorie la şcoală şi mi se părea că semănăm puţin cu ea. Pe urmă, am citit mai multe despre viaţa ei şi am devenit obsedată. A fost una dintre primele feministe – călărea în luptă alături de soţul ei, chiar dacă avea cinci copii. A adus o mare avere Spaniei şi, fără ea, Cristofor Columb nu ar fi ajuns niciodată în Lumea Nouă, iar când au adus sclavii, nativii din America, le-a ordonat să-i elibereze. Chiar dacă ea a început Inchiziţia Spaniolă, deşi asta-i altă poveste. Oricum, a continuat Ally, apoi s-a strâmbat şi a pus mâna pe burtă. Cred că ar trebui să ne întoarcem la hotel ca să mă întind. Îmi pare rău, cred că nu-i o combinaţie bună sarcina înaintată cu turismul.

Afară, am traversat scuarul şi am clipit în soarele puternic, timp în care am auzit o voce răguşită:

— Erizo!

M-am întors şocată şi am văzut o ţigancă bătrână care mă fixa cu privirea.

— Erizo! a repetat.

— *Şi,* am răsuflat. De unde ştiţi cine sunt?

Fără o vorbă, dintr-un coş plin cu rozmarin, mi-a întins un bucheţel legat cu sfoară. L-am luat zâmbind şi i-am dat cinci euro. Mi-a pus mâna pe mâna ei aspră şi a murmurat ceva în spaniolă înainte să plece.

— Ce-a fost asta? O cunoşti? a întrebat Ally.

— Nu, am spus, frecând rozmarinul între degete, aroma ridicându-se în nările mele. Dar ea mă cunoştea cumva...

Ne-am întors la Sacromonte la apus şi am dat de Charlie, Pepe şi Angelina în grădina mică.

— Ce frumos miroase aici! a comentat Ally.

— Cu ierburile astea lucrezi? a întrebat-o Charlie pe Angelina.

— *Şi,* a răspuns ea.

Am observat că Ally îşi mângâia burta mare şi părea agitată.

— Te simţi bine, draga mea? am şoptit.

— Aşa cred. Dar trebuie să... mă duc la baie.

Am ajutat-o pe sora mea să se ridice şi Angelina s-a uitat la noi mijind uşor ochii negri.

— Toate bune?

— Da, o ajut pe Ally să ajungă la baie, i-am răspuns.

În timp ce intram în peşteră, Ally s-a oprit dintr-odată şi s-a strâmbat, cu o mână pe mijloc şi cealaltă pe burtă. În acea clipă, pe podeaua de piatră, sub picioarele ei, a curs un lichid transparent.

— Ally! Doamne! Cred că ţi s-a rupt apa.

Am ajutat-o să ajungă la un scaun şi am strigat disperată după Angelina, care a apărut în bucătărie două secunde mai târziu, urmată de Charlie.

— Copilul vrea să vină mai repede. Am adus sute pe lume, nicio problemă, *querida!* Angelinei îi sclipeau ochii de încântare. Şi mai este şi bunul doctor englez aici. Mai bine nu se poate.

A zâmbit şi Ally s-a relaxat.

— A trecut mult timp de când nu am mai asistat la o naştere, a spus Charlie în şoaptă. Să chem salvarea?

— N-are cum să ajungă până aici sus, dar... hai să vedem cât te-ai dilatat, *querida.*

— Copilul nu era programat să se nască încă o lună de-acum înainte... Dacă...

Ally a avut o contracţie care i-a zguduit corpul şi m-a apucat tare de mână.

Angelina s-a ridicat în picioare şi a ridicat-o şi pe Ally. I-a luat surorii mele faţa în mâini şi s-a uitat în ochii ei

suferinzi.

— Nu-i timp de frică, a spus ea ferm. Trebuie să-ţi foloseşti energia să ajuţi copilul. Acum te ducem în camera mea, este mai confortabilă.

A pornit cu Ally spre camera din spatele peşterii.

— S-a dilatat de patru degete, a declarat Angelina, după ce ne-a scos pe toţi afară ca Ally să aibă parte de intimitate. Este prea târziu să ajungă la spital, dar du-te, Charlie, cheamă *ambulancia,* pentru orice eventualitate. Hai cu mine, Erizo! O ridicăm pe sora ta şi o ajutăm să meargă. Mai bine să fim pregătiţi.

M-am supus şi, în camera în care mă născusem, am plimbat-o pe sora mea în spaţiul mic, până mi-a amorţit braţul. Charlie şi Angelina tot băgau capul după perdea, Charlie să-i ia tensiunea şi să monitorizeze pulsul ei şi al copilului, Angelina ca să-i dea un tonic s-o ţină tare şi să verifice dilataţia.

— Îmi vine să împing! a strigat Ally după câteva ore, probabil, deşi parcă trecuse o veşnicie.

Am ajutat-o să se întindă pe pat şi am sprijinit-o pe perne, în timp ce Angelina a început s-o examineze.

— Copilul vine repede. Asta-i bine, domnul Charlie! a strigat Angelina la el. Este deschisă aproape de tot. Bine, *querida,* mai ai foarte puţin. În zece minute poţi să împingi.

— Dar vreau acum! a ţipat Ally.

Nu puteam decât să stau şi s-o ţin pe Ally de mână şi să-i mângâi părul transpirat.

Angelina i-a verificat din nou cervixul şi a încuviinţat.

— Bine, fără lacrimi acum. Trage aer în piept şi strânge-ţi sora de mână. La următoarea contracţie, împinge!

Câteva minute mai târziu, în timp ce mă strângea ca o menghină, Ally a ţipat îngrozitor. A mai împins de câteva ori şi, în cele din urmă, copilul a venit pe lume.

Lacrimi, felicitări şi zâmbete largi de jur-împrejur, în timp ce Angelina a ridicat bebeluşul care ţipa dintre picioarele mamei, ca să poată vedea micul miracol pe care-l făcuse.

— E băiat, a anunţat Angelina. Are dimensiuni normale.

Charlie a apărut de după perdea şi s-a dus lângă Angelina să con sulte copilul.

— Din ce văd, este perfect sănătos, chiar dacă s-a

hotărât să vină ceva mai devreme decât trebuia. A zâmbit uşurat către noi toate. Ambulanţa este la poarta oraşului.

Ally avea lacrimi în ochi şi a cerut să ţină copilul în braţe.

— Ally, trebuie să ne ocupăm de igiena postnatală şi să tăiem cordonul ombilical, a liniştit-o Charlie, ducându-se la capul patului să-i ia pulsul. Doar câteva minute şi ţi-l punem în braţe, promit!

Totuşi, în timp ce vorbea, Angelina deja se ocupase de asta şi tăiase cordonul ombilical cu dinţii. Rânjea cu toată gura plină de sânge, în timp ce înfăşa copilul cu dexteritate într-o pătură. Cumva nu părea nici macabru, nici barbar, ci doar natural.

Angelina i-a dat bebeluşul care viermuia lui Ally. În acest timp, copilul a deschis gura, parcă să ţipe, dar a scos numai un sunet slab ca un mârâit. Angelina a chicotit şi a murmurat ceva în spaniolă.

— Zice că se crede copil de oso, a tradus Charlie.

— Oso? a întrebat Ally, în timp ce-şi legăna fiul.

— Înseamnă „urs”, a spus Angelina.

— Perfect! Şi cu ciuful ăla negru, chiar seamănă cu un urs.

Mi-au dat lacrimile uitându-mă la scena care se desfăşura în faţa mea. Şi încă o dată, mi s-a ridicat părul şi am ştiut, chiar dacă nu-l vedeam, că era şi Theo prezent şi urmărea primele clipe de viaţă ale fiului lui pe lumea asta.

— Vrei să-ţi ţii nepotul în braţe? m-a întrebat Ally.

— Arfi o onoare.

Am luat ghemotocul pe care mi-l întindea şi din instinct am luat omuleţul în miniatură în braţe şi am ridicat privirea spre tavanul spoit al peşterii, mulţumind în şoaptă forţelor din cer, oricare ar fi fost acelea, pentru miraculosul ciclu al vieţii.

După ce Ally a mai băut apă şi Angelina i-a curăţat pe amândoi cât a putut de bine, m-am aşezat lângă sora mea pe pat.

— Sunt foarte mândră de tine, draga mea, şi ştiu că şi Theo este, am spus.

— Mulţumesc, l-au dat lacrimile. A fost bine de fapt, mult mai bine decât mă aşteptam.

Aşa cum îi stătea în fire, uimitoarea şi brava mea soră

trecuse peste trauma naşterii premature.

— Din ce-mi dau seama, este perfect. Singurul lucru pe care nu-l putem face este să-l cântărim, a spus Charlie. Cred că are trei kilograme.

— Putem să-l cântărim! Avem cântar în bucătărie! a spus Angelina.

Aşa că micul urs a fost aşezat fără mare tam-tam pe cântarul mare şi ruginit, folosit de obicei pentru cartofi, morcovi sau făină.

— 3,1 kilograme, a declarat Angelina. Ally, vrei să mergi la spital cu oamenii de la ambulanţă? a întrebat, în timp ce sora mea îşi punea copilul la piept.

— Nu, cred că, dacă sunteţi de aceeaşi părere, aş prefera să rămân aici, vă rog.

— Bine. Domnule Charlie?

— Da, e în regulă, a confirmat el după ce a examinat-o pe Ally şi i-a declarat pe amândoi sănătoşi. Mă duc să le spun să plece.

După ce i-am oferit lui Ally tot confortul, am lăsat-o să se odihnească şi să facă cunoştinţă cu micul urs. Apoi ne-am aşezat afară, în aerul rece al serii şi am ciocnit în cinstea naşterii cu un pahar de vin de *manzanilla.*

— Atenţie la alcool, Tiggy! m-a atenţionat Charlie. Ai voie doar de data asta, că este ocazie specială.

— Mulţumesc, doctore! am ridicat din sprâncene la el.

Atunci am hotărât ca Angelina să doarmă în patul lui Pepe ca să aibă grijă de Ally, iar Pepe să se mute în camera lui Ally la hotel.

— Poţi să-l suni pe Thom mâine? Nu am semnal aici. Ai numărul acolo, a adăugat şi a arătat spre mobilul ei de pe pat. Şi pe Ma, normal. Avem nevoie de paşaport pentru micuţ ca să-l ducem acasă. Spune-i lui Thom că certificatul meu de naştere este într-o cutie din sertarul cu acte, scrie „documente” pe el.

— Imediat. Acum somn uşor, amândurora!

L-am pupat uşor pe amândoi. Mă pregăteam să ies din cameră, dar m-am întors spre Ally şi am zâmbit.

— Cred că ştim amândouă acum la ce se referea Theo când a zis să fii pregătită. Noapte bună, draga mea!

În drum spre hotel, m-am oprit şi m-am uitat la

Alhambra. Era acolo de o mie de ani, la fel de trainică precum pământul pe care fusese construită. Urmărise încercările şi necazurile omenirii, de la maurii de acum un mileniu, la iubita Izabela a Spaniei şi la mine – şi, dintr-odată, m-am gândit că Ally avea dreptate şi că vieţile noastre trec repede prin comparaţie cu orice altceva pe pământ. În valea de sub mine, copacii dăinuiau de sute de ani şi, chiar după ce erau smulşi din pământ, făcuţi mobilă, trupurile lor vânjoase tot rămâneau mult după ce mureau oamenii care stătuseră pe crengile lor.

Era un gând umil şi realitatea sa deţinea puterea pe care oamenii credeau că o aveau pe pământ. Adevărul era că pământul deţinea controlul şi avea să trăiască mai mult ca oricare dintre noi. Iar eu nu puteam decât să-mi accept locul pe lume: eram doar un instantaneu şi era bine atât timp cât foloseam înţelept timpul petrecut aici.

Câte am învăţat de când sunt aici! mă gândeam, în drum spre hotel.

Intenţionasem să mă duc direct la culcare, însă îmi trepida mintea pe seama evenimentelor din seara aceea, aşa că, după ce i-am urat noapte bună Marcellei, am ieşit pe terasă şi m-am uitat la stele.

Nu ştiu de cât timp stăteam acolo, pierdută în gânduri, dar am tresărit când am simţit o atingere uşoară pe umăr. M-am întors spre Charlie, care stătea în spatele meu cu un pahar de brandy în mână.

— Salutare! a spus încet. Trebuia să dormi.

— Nu eram obosită, am murmurat, brusc conştientă de cât de aproape stătea de mine. N-a fost uimitor să participi la începutul unei vieţi?

— Ba da. Aşa pot să sper că există noi începuturi, în multe feluri...

Înainte să îmi dau seama ce se petrece, şi-a aplecat capul spre mine. Buzele lui le-au curentat pe ale mele, însă sărutul a continuat, din ce în ce mai profund şi m-am topit în el, în timp ce-mi sunau toate alarmele în cap.

Este căsătorit! Soţia lui deja are bănuieli... Tiggy, ce naiba faci?

M-am desprins brusc de el.

— Charlie, nu-i bine! Soţia ta... fiica ta... nu pot face asta.

Charlie s-a stăpânit cu dificultate vizibilă, supărat de ce făcuse.

— Îmi pare rău, nu ar fi trebuit s-o fac. Dar dacă mai stai să vorbim...

— Nu, Charlie, trebuie să plec! Noapte bună!

Am ţâşnit spre siguranţa camerei mele.

***

M-am trezit a doua zi şi mi-am amintit totul ca pe un vis, dar nu, încă simţeam buzele lui Charlie peste ale mele...

Am gemut şi am sărit din pat să mă îmbrac, încercând să alung gândul din minte. Am ieşit să caut semnal, ca să sun de pe telefonul lui Ally la Thom şi la Ma. M-am îndreptat spre porţile oraşului, am inspirat parfumul florilor de primăvară care îmboboceau pe cactuşi şi în copaci şi, cu inima grea, am încercat să-mi imaginez, în schimb, înzăpezita Geneva.

Când am dat în sfârşit de semnal, l-am sunat pe Thom, fratele geamăn al lui Ally. Mi-a venit să zâmbesc cât semăna cu Ally, practic şi eficient.

— Bine, mă urc în primul avion, a anunţat, evident bucuros. Micul urs – Bjorn[75], aş zice! — nu are paşaport pentru a zbura, aşa că trebuie să vin s-o ajut pe Ally cu asta. O să caut cel mai apropiat consulat norvegian să fac pregătirile.

— Adu şi haine de copil, l-am sfătuit şi i-am spus şi despre locul în care era certificatul de naştere al lui Ally.

L-am îndrumat cum să ajungă la Sacromonte, am sunat-o pe Ma şi i-am simţit emoţia în glas. În fond, era primul ei nepot.

— Abia aştept să-i văd, şi pe el, şi pe Ally, a spus ea. Te rog, transmite-i dragostea mea şi felicitări!

— Bine. Ma! Sigur vrei să vin acasă la tine?

— Normal, Tiggy! Nu-mi doresc decât să am grijă de tine. Sper doar că eşti destul de sănătoasă să vii până aici.

— Da, Ma, promit!

— Până la patru şi jumătate să ajungi la aeroportul privat din Granada. Ne vedem mâine-seară. Drum bun, *cheriel*

M-am întors pe potecă în soarele puternic, încă vinovată

[75] Urs (în limbile scandinave).

în legătură cu avionul particular, dar şi gândindu-mă că trecutul şi prezentul meu păreau să se fi ciocnit aici.

— Lumea veche şi lumea nouă, am murmurat în timp ce mă apropiat de hotel. Faptul că fiul lui Ally se născuse în acelaşi pat ca mine era cu atât mai semnificativ. Iar în ceea ce-l privea pe Charlie...

— Tiggy! Putem vorbi puţin înainte să plec?

Vorbeşti de lup şi lupul...

— Da, sigur.

Am încuviinţat repede. Marcella ne privea curioasă. Charlie s-a ridicat de la masă, unde lua micul dejun.

— Mergem să ne aşezăm pe zid? Să ne bucurăm de privelişte pentru ultima oară.

A ieşit pe poartă şi m-a condus pe cărare în sus, unde nu ne vedea nimeni. Am sărit pe zid. Îmi bălăngăneam picioarele ca un copil, în timp ce el stătea cu picioarele pe pământ.

— Trebuie să plec în zece minute, dar... a suspinat. A venit momentul să fiu sincer cu tine, Tiggy.

— În legătură cu ce?

— Cu viitorul. Al tău, al meu, al moşiei... Nu ar fi drept să n-o fac. Cu instinctele tale, probabil ai ghicit oricum că se întâmplă ceva.

— Da, păreai foarte entuziasmat de Crăciun şi pe urmă ai plecat şi... sinceră să fiu, Charlie, mi s-a părut că mă eviţi.

— Da, aşa este. Poate nu pe tine, Tiggy, ci situaţia. Pur şi simplu, nu ştiam ce să spun. Hai să zicem că asta este o discuţie pe care trebuie s-o am cu Cal şi cu ceilalţi membri ai personalului când mă întorc. Voiam să aştept să văd dacă există o altă cale, dar am încercat tot şi chiar nu cred că este posibil.

— Adică moşia este pe ducă? l-am întrebat.

— Nu aş merge până acolo, sincer să fiu. A zâmbit sarcastic. Adică nu avem bani, dar patruzeci şi cinci de mii de acri, plus o casă nou mobilată – chiar şi cu împrumut – e ceva.

— Ah! îmi pare foarte rău, Charlie! Zed mi-a spus că este pe ducă.

— Da, mi-a spus şi mie, când m-a sunat oferindu-se s-o cumpere.

— Doamne! Mi-a zis că avea de gând să facă asta. Sper că n-ai acceptat, nu? Nu că ar fi treaba mea, desigur, am adăugat imediat.

— Nu, a chicotit Charlie. Chiar dacă mi-a făcut o ofertă serioasă, într-un fel, aş vrea să pot lua ofertele în considerare, dar tocmai ăsta este necazul. În momentul ăsta, nu pot face nimic.

— De ce?

— Este o poveste foarte lungă. Pe scurt, dreptul meu de moştenire a moşiei Kinnaird este în cumpănă. Astfel, până se rezolvă chestiunea în tribunal, nu pot vinde moşia.

— Ce?? Dar este ridicol! Tu eşti moştenitorul de drept – singurul moştenitor!

— Da, aşa am crezut şi eu, dar se pare că m-am înşelat.

Charlie s-a uitat spre valea liniştită şi apoi spre Alhambra. A oftat prelung şi am simţit în acel oftat toată extenuarea lui.

— Ce s-a întâmplat? l-am întrebat.

— Te superi dacă nu intrăm în detalii? Cum ziceam, este poveste lungă şi trebuie să plec în cinci minute la aeroport. Îţi spun asta pentru că, până se rezolvă, am mâinile legate. Nu pot decât să ţin moşia pe linie de plutire, ceea ce înseamnă că toate planurile pe care le aveam sunt amânate. Şi, ştiind cât durează lucrurile astea la tribunal, hotărârea judecătorească poate să vină în câţiva ani. Te rog, Tiggy, să nu crezi că te dau afară, a adăugat repede, încă ai o slujbă la Kinnaird, oricând doreşti şi mi-ar plăcea să rămâi, evident că mi-ar plăcea, dar, în acelaşi timp, nu-i corect să pretind că o să-ţi prelungesc contractul în viitorul apropiat. Sunt conştient că poţi face mult mai mult decât să îngrijeşti patru pisici sălbatice. Doar nu pentru asta te-ai pregătit cinci ani, nu? Tiggy, ce încerc să spun, a continuat Charlie repede, este că, după ce te faci bine, chiar dacă mă doare să spun asta, poate vrei să îţi cauţi de lucru în altă parte. Nu m-aş ierta vreodată dacă te-aş împiedica în cariera care pare să fie promiţătoare.

L-am privit profilul aproape perfect şi am făcut tot posibilul să nu-i ating mâna.

— Îmi pare tare rău, Charlie! Pare un coşmar.

— Nu este în regulă, dar gata, nu am de gând să-mi

plâng de milă. Nu a murit nimeni, iar eu şi familia mea nu facem foamea. În fond, istoria Kinnaird are doar trei sute de ani. S-a întors spre mine şi a zâmbit trist. Oricum trebuie să plec. Marcella s-a oferit să mă ducă la aeroport. Cel mai important lucru este să-mi promiţi că te odihneşti când ajungi la Atlantis. O să-i dau instrucţiuni lui Ma.

— Promit, Charlie, şi te rog să nu-ţi faci griji în ceea ce mă priveşte. Ai destule pe cap.

— O să-ţi port de grijă, Tiggy, dar, orice s-ar întâmpla, sper să te întorci curând la Kinnaird, chiar dacă numai pentru a-ţi lua rămas-bun.

S-a ridicat şi am simţit că-mi dădeau lacrimile la vorbele lui.

— Bine.

— Şi îmi pare rău pentru azi-noapte. Nu îmi stă în fire. De fapt, în afară de soţia mea, în ultimii şaptesprezece ani nu am mai sărutat nicio femeie. A fost deplasat şi sper că nu te-am supărat, mai ales după ce am vorbit despre comportamentul lui Zed.

— Nu m-ai supărat, Charlie! am spus, îngrozită că ar fi crezut că nu aş fi vrut avansurile lui, când de fapt le voiam.

Ne-am întors la hotel în linişte şi el şi-a luat geanta de pe terasă. În acea clipă, a apărut Angelina lângă noi, parcă din neant.

— Am venit să îmi iau rămas-bun, domnul Charlie! Veniţi repede înapoi şi mai vorbim.

S-a întins să-l pupe pe obraji.

— Aşa fac.

— *Ay,* să ştiţi că ea – Angelina a arătat spre mine – are răspunsul la problema dumitale. Pa-pa!

Eu şi Charlie am schimbat o privire nedumerită, în timp ce bătrâna plecase de pe terasă la fel de repede cum apăruse.

— Aşa! Păi, atunci ţinem legătura şi îmi spui cum te simţi, bine?

— Da, am răspuns.

Venise şi Marcella la noi.

— Gata de drumul vieţii, Charlie? a chicotit Marcella.

— Aştept cu nerăbdare, a spus Charlie, dându-şi ochii peste cap la mine şi plecând după ea. Pa, Tiggy!

După ce au plecat, mi-am turnat un pahar cu apă şi am băut cu sete, gândindu-mă că nu era de mirare că Ulrika era nesigură în legătură cu soţul ei. Era evident că avea un magnetism care atrăgea femeile. Totuşi, nu prea părea conştient de asta.

— Şi poate asta face parte din şarmul lui, am murmurat, ieşind din hotel. M-am dus să văd ce făceau mama şi fiul.

Am găsit-o pe Ally stând pe un scaun în faţa peşterii lui Pepe şi a Angelinei, cu Bear în braţe. Avea cearcăne uşoare, evident din cauza primei nopţi de alăptare, dar îi sclipeau ochii de fericire şi mulţumire.

— Cum te simţi?

— Obosită, dar altfel minunat!

— Arăţi minunat, Ally, mă bucur pentru tine! Apropo, l-a sunat pe Thom şi chiar acum se ocupă de întâlnirea de la consulat.

— Aşa-i fratele meu, a rânjit ea.

— Mă îndoiesc că ajunge azi în Sacromonte. Vrei să mai rămân o noapte cu tine, în caz că nu vine până mâine?

— Nu, Tiggy, sincer, n-am nimic. Nu uita că mai are cine să mă îngrijească aici. Du-te la Atlantis şi las-o pe Ma să se ocupe o vreme de tine. Apropo de ea, ai reuşit s-o suni?

— Da şi a fost încântată când i-am dat vestea, după cum îţi poţi închipui. Îţi transmite toate cele bune.

— Spune-i că o să mă duc cu Bear în curând la Atlantis.

— Bine. Cred că acum trebuie să-l trezesc pe Pepe.

— Aşa să faci. Oricum, voiam să mă odihnesc puţin cât doarme ăsta mic.

— Ne vedem mai târziu să-mi iau rămas-bun, dragă Ally!

M-am dus la hotel şi am bătut la uşa lui Pepe.

— Cât e ceasul? a murmurat el morocănos, când a deschis.

Se vedea că abia se sculase, dar, când mi-a văzut figura, m-a luat pur şi simplu în braţe.

— Bine, *querida,* cobor şi pregătesc micul dejun pentru Angelina şi pe urmă mâncăm şi noi doi.

După ce s-a îmbrăcat Pepe şi am mers la uşa albastră, m-a pus să stau în grădiniţă cât timp şi-a făcut de lucru la bucătărie. S-a întors cu o tavă cu pâine caldă şi cafea şi cu Angelina după el.

— Aşadar, pleci acasă, a spus ea.

Am încuviinţat.

— Da, în câteva ore. Dar mă întorc cât de repede mă lasă, am răspuns imediat. Mai am multe de învăţat de la tine.

— *Şi, şi,* o să fim aici când te întorci. Chiar dacă Pepe este bătrân şi gras... eu sunt tare ca un bou.

Angelina mi-a făcut cu ochiul.

— Vreau să stau aici cu voi doi, am spus. Dar Ally şi Charlie zic că-i mai bine să mă duc la Geneva...

— Uneori, trebuie să ai încredere că alţii ştiu ce-i mai bine pentru tine. Şi pentru ei, a chicotit Angelina. Lasă-i pe cei care te iubesc să aibă grijă de tine. Înţelegi?

— Oarecum, dar chiar nu vreau să plec.

— Ştiu, pentru că locul ăsta se află în inima ta. Eşti binevenită aici oricând doreşti.

— Mulţumesc.

Am mestecat pâinea delicioasă şi am făcut tot posibilul să savurez acele momente de despărţire de noua mea familie. Mi-am făcut curaj şi i-am întrebat ceea ce ştiam că evitasem în tot timpul petrecut în Granada, doar pentru că rezultatul trebuia să fie unul trist.

— Înainte să plec, puteţi... Îmi puteţi spune, vă rog, despre mama şi tata? Am atâtea întrebări şi nu pot pleca fără să ştiu...

— Da, Erizo, sigur că-ţi spunem! a răspuns Angelina, după care a suspinat din rărunchi. Nu toată povestea este fericită şi poate că am fost egoişti că nu ţi-am spus până acum. Dar mie şi lui Pepe nu prea ne place să ne gândim la asta...

Pepe a luat-o de mână şi am tăcut cu toţii câteva clipe. Apoi, Pepe a părut să îşi vină în fire şi a ridicat ochii căprui la mine.

— Aşa, o să încep eu, pentru că eram acolo. Era 1944 şi, în timp ce lumea se autodistrugea în război, Lucía era în America de Sud, în culmea carierei...

LUCÍA
Mendoza, Argentina
Septembrie 1944

ROCHIE DE FLAMENCO CU TRENĂ *(BATĂ DE COLA)*

Rochie de dans cu fustă lungă şi voluminoasă, care necesită o mare îndemânare la manevrare

Capitolul 29

Meñique a ieşit pe terasă, mijind ochii în soarele strălucitor de septembrie. S-a sprijinit de balustradă şi s-a uitat spre podgoriile din vale, dincolo de care se înălţau piscurile înzăpezite ale Anzilor. În viaţa lui nu respirase aer atât de pur şi, chiar la o asemenea altitudine, soarele îi încălzea pielea în mod plăcut.

Îi era jenă să recunoască faptul că ultimul ghinion al Luciei se dovedise divin pentru el: după atâţia ani de turnee prin America de Sud, *cuadro* dădea spectacol într-un teatru aglomerat din Buenos Aires când, în timpul unei *farruca* îndeosebi de feroce, Lucía lovise podeaua atât de tare, încât îi trecuse piciorul printre scânduri.

Îşi luxase grav glezna, iar medicul o avertizase că nu avea să mai danseze niciodată dacă nu-i dădea timp piciorului să se vindece. Aşa că Lucía fusese, în sfârşit, obligată să cedeze şi să facă o pauză. Restul celor din trupă se despărţiseră şi călătoreau sezonier, cu spectacole independente, prin Argentina şi Chile.

De când era cu Lucía, era pentru prima oară când Meñique o avea doar pentru el. Şi fusese un deliciu. Poate datorită analgezicelor pe care le lua sau poate de la stres, însă Lucía fusese cât se poate de calmă. În condiţiile astea, Meñique s-ar fi însurat chiar a doua zi cu ea.

— Telegramă, *señor!*

Renata, menajera, a ieşit pe terasă să i-o dea.

— *Gracias!*

A văzut că îi era adresată Luciei, care moţăia pe şezlong la soare. A deschis-o doar pentru că ea i-ar fi dat-o oricum să i-o citească.

Era în engleză şi Meñique s-a aşezat la masă ca s-o descifreze.

TOATE CONDIŢIILE ACCEPTATE STOP TRECERE REZERVATĂ DE LA BA LA NY 11 SEPT STOP ABIA AŞTEPT SĂ VĂ ÎNTÂMPIN

PE TOŢI STOP SOL

— *Mierda! a* înjurat Meñique, cu tensiunea ridicată de furie.

S-a ridicat şi s-a dus la Lucía.

— Ai o telegramă, a spus el tare, privind cum a tresărit.

I-a aruncat-o în faţă şi hârtia a zburat în briza caldă, până jos, pe gresie.

— Da? Ce zice?

Lucía s-a ridicat de pe şezlong şi s-a aplecat s-o ridice. A văzut că era în engleză şi i-a întins-o, dar el a refuzat.

— Cred că ştii foarte bine, Lucía!

— Aha!

A coborât privirea la telegramă, căutând să recunoască un cuvânt măcar. Sol.

— Da, Sol. Sol Hurok. Se pare că te duci la New York.

— Nu, mergem la New York. V-aş lăsa eu în urmă? Ai fi mândru de mine, am negociat foarte bine.

Meñique a tras aer în piept.

— Te-ai gândit vreodată că ar fi o idee bună să mă anunţi şi pe mine ce ai de gând?

— Nu până nu mi-a acceptat condiţiile. De câte ori m-a întrebat înainte, mă voia doar pe mine, fără tine, fără *cuadro.* Aşa că – Lucía a ridicat braţele către el cu un zâmbet larg – acum pot să-ţi spun.

Având în vedere că Lucía nu ştia să citească ce scria în telegramă, Meñique a presupus că „acele condiţii” fuseseră „acceptate” în timpul unor convorbiri telefonice nocturne, când Lucía credea că el dormea.

Meñique s-a cufundat încet într-un scaun, cu o senzaţie de disperare după cea de linişte şi pace de mai devreme,

din prea multe motive ca să le mai ia în calcul pe toate.

— Nu eşti fericit, Meñique? I-a întrebat ea. Ăsta-i visul meu dintotdeauna. Lucía s-a ridicat, plină de entuziasm şi de energie. A început să bată cu picioruşele în podea. Îţi dai seama? în sfârşit, America de Nord! America de Sud ne aparţine, dar acum trebuie să-i luăm *Argentinitei* adevărata comoară!

— Deci despre ea este vorba, da? a întrebat Meñique, evitându-i privirea.

— Nu-i despre nimeni şi nimic. Este vorba despre un loc nou în care pot să-mi dovedesc talentele în faţa publicului *payo,* iar cei de la New York sunt cei mai bogaţi din lume. Lucía s-a dus spre el şi l-a cuprins de umeri. Nu te încântă? i-a şoptit la ureche. *Señor* Hurok zicea că ar putea rezerva Carnegie Hali! îţi dai seama? O mână de gitani spanioli pe scena celei mai importante săli din lume!

— Îmi place aici, în Mendoza, Lucía! Aş putea rămâne toată viaţa mea în America de Sud.

— Dar am văzut tot ce era de văzut aici, am făcut tot ce era de făcut! Lucía i-a dat drumul şi s-a fâţâit pe terasa mare, plină de ghivece cu flori roşii, asemenea eşarfei de la gâtul ei. Am fost în Uruguay, Brazilia, Chile, Columbia, pe urmă în Ecuador, Venezuela, Mexic, Cuba, Peru... — a enumerat ţările pe degete.

— Lucía, data viitoare când mai faci un plan care mă include şi pe mine, aş vrea să ai decenţa să-mi spui.

— Dar voiam să fie o surpriză specială! Am crezut că o să te bucuri la fel de mult ca mine.

Lucía părea aşa de oropsită, că Meñique şi-a mai astâmpărat mânia. Ea chiar crezuse că el se va bucura.

— Mi-a plăcut aici cu tine şi... — a clătinat din cap – mă întreb dacă o să ajungem să ne stabilim, să ne odihnim undeva. Şi să avem o viaţă împreună.

— Poate nu o să ne odihnim, dar o viaţă avem şi este captivantă, iar eu o să câştig paisprezece mii de dolari pe săptămână!

— Nu avem nevoie de şi mai mulţi bani, Lucía! Avem deja destui!

— Niciodată nu sunt destui. Suntem gitani. Viaţa este o continuă căutare, nu putem sta locului, doar ştii asta! Lucía

se uita atent la el. Poate îmbătrâneşti.

— Poate m-am săturat să fiu mereu pe drumuri. Poate vreau o casă. Cu tine, Lucía! Şi copii, într-o zi.

— Putem avea toate astea, dar mai întâi hai să terminăm aventura şi să mergem la New York! Lucía s-a dus spre el şi s-a lăsat în genunchi, luându-i mâinile. Te implor! Trebuie să cuceresc America! Nu-mi lua asta!

— *Pequeña!* Meñique a mai tras o dată aer în piept. Ţi-am luat eu vreodată ceva?

***

De data asta, în vreme ce porneau cu vaporul spre New York, apele calme sugerau că trupa nu avea rău de mare. Pe durata celor şase ani petrecuţi în America de Sud, ajunseseră să fie şaisprezece oameni. Luciei i se oferise automat cel mai bun apartament pe vapor şi ceilalţi pasageri de la bord se înclinau în faţa ei sau ridicau mâna în semn că o recunoşteau, ori de câte ori binevoia să apară ea pe punte.

— Cum te simţi?

María l-a prins pe Meñique, în timp ce acesta se apleca peste balustradă, înfăşurat într-o haină groasă, cu un fular pe care-l primise de la un pasager generos, care-l văzuse tremurând pe punte, în briza toamnei.

— Păcat că lăsăm în urmă America de Sud. Căldura, culoarea...

— Da, înţeleg. Şi eu simt asta. Dar ce să facem?

— Nimic, María!

Meñique s-a întins spre ea şi a cuprins-o de umeri. De-a lungul anilor, cei doi se apropiaseră, se consolau şi se încurajau unul pe altul, când José sau Lucía deveneau dificili.

— Vreau... a început Meñique.

— Ce anume?

— Un sfârşit şi un început, a şoptit el. Să se termine cu drumurile. Să am o casă.

— *Şi,* înţeleg. Se spune că războiul din Europa se va termina curând. Trebuie să ştiu ce s-a întâmplat cu băieţii mei. Şi eu vreau să mă duc acasă.

María i-a strâns mâna înainte să se îndepărteze şi a lăsat pe puntea geroasă o siluetă solitară.

Ie ieie

— Ştii că Antonio Triana a fost cel care m-a recomandat lui *Señor* Hurok? a întrebat Lucía, în timp ce se pregătea de cină la masa căpitanului.

Îşi prindea nişte cercei grei cu diamant şi îşi aranja un fular de blană peste umeri.

— Nu, nu mi-ai spus. Credeam că era partener cu *La Argentinita.*

— Da, dar am auzit că o lasă sănătatea. Îşi caută o altă parteneră. Şi m-a ales pe mine!

Lucía a chicotit încântată, în timp ce-şi învârtea o buclă pe deget, ca să stea în mijlocul frunţii. Meñique se uita lung la ea.

— Parcă-ţi plăcea să dansezi singură.

— Da, dar ultima oară când am dansat cu Triana în Buenos Aires, m-am simţit mai împlinită şi el este deja celebru în America.

— Lucía, spune-mi, te rog, că nu mergem până în New York ca să-i furi partenerul *Argentiniţei...*

— Evident că nu, dar pot învăţa de la Triana. Este un geniu.

— Zău? Meñique s-a dus în spatele ei şi i-a privit reflexia în oglin dă. Asta zice o femeie care întotdeauna a insistat că dansul vine instinctiv din sufletul ei.

— Am mai îmbătrânit şi vreau să devin şi mai pricepută. Dacă Triana mă poate învăţa ceea ce a făcut-o pe *Argentinita* faimoasă în America, o să plec urechea. Ştii că lucrurile s-au schimbat. Nu ajunge să dansezi pe o scenă cu orchestră. Deja ne trebuie un spectacol extravagant!

— Nu asta i-am oferit publicului din America de Sud în ultimii ani? a întrebat Meñique, obosit. Mi-e foame. Ai terminat sau mă duc singur la masă?

Lucía şi-a prins o brăţară cu diamante la mână, s-a ridicat şi i-a întins mâna.

— Sunt gata şi mi-e poftă de sardine.

***

Două zile mai târziu, trupa Albaycín sosea la New York. Meñique nu o mai văzuse nicicând pe Lucía atât de entuziasmată când a privit zgârie-norii înalţi care dispăreau în cerul înnorat. Pe când se apropiau de o insuliţă la gura

unui râu mare, au trecut chiar pe lângă simbolul Americii, Statuia Libertăţii, în straie verzi şi cu torţa în mână.

Când au ajuns la insula Ellis, locul în care debarcau, Lucía era deja pregătită să fie întâmpinată ca o eroină şi cobora pasarela, doar ca să fie primită de oficialii de la imigrări, care insistau să-i însoţească într-o clădire pentru a completa nişte formulare necesare.

— Nu ştiu să scriu! Nici mama, nici tata, a explicat Lucía în spaniolă, uitându-se exasperată la ofiţeri. Sigur ştiţi cine sunt!

— Nu, doamnă, nu ştim! a răspuns unul dintre ei, după ce le-a tradus Meñique şovăitor. Tot ce ştim este că sunteţi imigrant spaniol şi că trebuie să completaţi formularele necesare înainte de a intra pe teritoriul Statelor Unite ale Americii.

În ciuda protestelor Luciei, li s-a refuzat intrarea tuturor. După ce l-au contactat pe Sol Hurok ca să anunţe întârzierea, a urmat încă un drum lung până la Havana. În timpul voiajului, Meñique şi alţi câţiva din *cuadro,* care ştiau să scrie, i-au învăţat pe Lucía şi pe restul măcar să îşi scrie numele.

Când s-au întors la New York douăzeci de zile mai târziu, Meñique s-a bucurat nespus că se terminase călătoria pe mare. De data asta, formalităţile de pe insula Ellis s-au desfăşurat fără probleme şi trupa s-a îndreptat spre Manhattan cu feribotul, înainte să se urce în câteva taxiuri galben cu negru. Pe drum, Meñique s-a arătat fascinat de clădirile uriaşe în geamurile cărora se reflecta soarele firav al iernii. Meñique a coborât din taxi scoţând aburi în ger şi a făcut tot posibilul să-şi mascheze nefericirea faţă de Lucía, care era extrem de încântată să vadă vitrinele luxoase cu manechine împodobite cu blănuri şi diamante.

Urmau să stea la hotel Waldorf Astoria, unde Sol Hurok le rezervase camere tuturor. Sfidătoare, Lucía a semnat în registru cu o buclă ilizibilă. Tatăl ei şi ceilalţi i-au urmat exemplul, în timp ce personalul şi oaspeţii în trecere s-au uitat cu dezgust la şleahta zgomotoasă de ţigani cărora nu le tăcea gura.

Recepţionerul i-a dat cheile apartamentului şi ea s-a dus ca o regină spre lifturi. Când a apăsat liftierul pe buton,

Lucía s-a întors cu faţa spre holul hotelului.

— *Hola,* New York! Curând, toată lumea o să-mi ştie numele aici!

— Aşadar, o să vă faceţi debutul în America la Beachcomber! a anunţat Antonio Triana.

— Ce loc este ăsta?

Lucía se uita suspicios la bărbatul zvelt, cu ochi negri, care stătea în faţa ei în apartament. Se vedea că pantalonii şi vesta lui aveau croială de lux şi părul său negru era perfect netezit cu ulei.

— Este un club foarte sofisticat, cu multe vedete de cinema, hollywoodiene, în public. Am dansat şi eu cu *Argentinita* acolo, a liniştit-o Antonio.

— Deci nu-i o tarabă pe plajă.

— Vă asigur că nu, *señorita* Albaycín! Biletul de intrare la debutul dumneavoastră costă douăzeci de dolari. Trebuie să vă las acum, dar de mâine începem să repetăm. La ora nouă fix.

Lucía era şocată.

— *Señor* Triana, noi nu ne trezim niciodată până la prânz!

— O să vă treziţi în New York, *señorita* Albaycín! Aici regulile sunt diferite. Ne vedem cu trupa în foaier la nouă dimineaţă şi mergem la sala de repetiţii.

Cu o plecăciune elegantă, Antonio a ieşit din cameră.

— Nouă? Lucía s-a întors spre Meñique. Păi asta înseamnă la miezul nopţii!

— Trebuie să facem cum ne cere. El ştie regulile de-aici, Lucía!

— Ai dreptate, a oftat ea. Dar în seara asta ne ospătăm şi bem vin! a declarat Lucía.

Ie ieie

— Eşti pregătită pentru debutul la New York? i-a şoptit la ureche Antonio Triana două săptămâni mai târziu, în timp ce stătea cu Lucía în culise.

Ea vedea luminile colorate care pâlpâiau prin cortină şi auzea murmurul vocilor din clubul exclusivist. Beachcomber era plin de viaţă noaptea şi, mai devreme, în drum spre uşa actorilor, se simţise răsplătită să vadă mulţimea uriaşă de oameni care încercau să intre.

— După toate repetiţiile alea cu noaptea-n cap, n-am fost

niciodată mai pregătită, i-a declarat ea lui Antonio.

— Foarte bine, pentru că trebuie să-ţi spun că în seara asta se află Frank Sinatra, Boris Karloff şi Dorothy Lamourân public.

— Boris Karloff? Monstrul? De ce-i aici? Să mă sperie?

— Să te vadă dansând, Lucía! a zâmbit Antonio. Te asigur că nu-i monstru în viaţa reală. Doar că joacă foarte bine rolul pe ecran. Aşa! A luat-o de mână. Hai să le arătăm vedetelor americane bogate cum este prin Spania. Baftă, *La Candelal* l-a sărutat uşor vârfurile degetelor. Haide!

Meñique stătea pe scaun lângă scenă şi se uita la Lucía care îşi făcea apariţia, condusă în centrul scenei de Antonio. Ca la fiecare dintre spectacolele ei de debut, Lucía era îmbrăcată impecabil, cu pantaloni negri de satin, corset care-i strângea şoldurile subţiri şi o jachetă de bolero pe umeri. Antonio s-a înclinat în faţa ei şi a ieşit de pe scenă, suflându-i un sărut. Meñique simţea fiorul geloziei care i se strecura pe şira spinării, dar s-a scuturat ca să nu-i ajungă în degete.

A dat din cap spre Pepe şi cei trei chitarişti au început să cânte, în timp ce Lucía a luat poziţia de deschidere pentru *farrucca,* cu braţele ridicate deasupra capului şi cu degetele răsfirate.

— Baftă, iubita mea! a şoptit el, ştiind că Lucía nu mai avusese nicicând un public atât de sofisticat şi de pretenţios, pe care trebuia să-l încânte.

O oră mai târziu îl dureau degetele şi Meñique a cântat ultimul acord, uitându-se cum termină ea *bulerías,* îmbrăcată de data asta într-o rochie violet de flamenco. Şi-a zâmbit în sinea lui, ştiind că, oricât o pregătise Antonio, Lucía ignorase în mare parte rutina lui şi improvizase ca întotdeauna.

Asta este magia ta, mi amor! Eşti perfect imprevizibilă şi trebuie să încerc să te iubesc pentru asta.

Meñique, José şi Pepe ascultau aplauzele spectatorilor. A observat că până şi Frank Sinatra se ridicase în picioare şi, cu toate că Meñique nu voise să vină la New York, i s-au umplut ochii de lacrimi în timp ce Lucía făcea plecăciune după plecăciune.

Ce *departe ai ajuns!* şi-a spus el. *Nu pot decât să mă rog*

să-fi ajungă de data asta.

Ie ieie în urma recenziilor frenetice din presă ale debutului Luciei, s-a cerut un spectacol la Carnegie Hall. Se trezea în fiecare dimineaţă la opt. Meñique n-o mai văzuse nicicând atât de plină de energie. Cei din trupă participau toată ziua la repetiţii, iar Antonio îi ghida cu îndemânare şi cu răbdare. Meñique se minuna că Lucía îi primea critica asemenea unui miel.

— Ţi-am mai spus, vreau să devin mai pricepută. Trebuie să învăţ ce vor aici, în America.

Într-o seară, ieşind din dormitor ca să-şi ia un pahar cu apă, Meñique a găsit-o pe María cosând costume în sufrageria apartamentului lor.

— María, este două noaptea! De ce mai eşti trează?

— Dar tu?

— Nu pot să dorm.

— Nici eu. María s-a oprit din lucru. José nu s-a întors încă.

— Bine. Înţeleg.

— Nu prea cred. Ştiu sigur că iar calcă strâmb. În ultima săptămână s-a întors numai în zori, mult după ce voi, restul, v-aţi întors de la repetiţii.

— Mi-a zis că rămâne să exerseze noile acte din spectacol, a răspuns Meñique sincer.

— Cu cine?

— Cu o parte dintre dansatoarele tinere care s-au alăturat trupei.

— Exact. Mai ales cu Lola Montes. María şi-a coborât privirea. Şi cu Martina. Sunt foarte frumoase, nu?

— María, îţi înţeleg grija, dar nu te agita în privinţa Lolei. Se vede că este amorezată de Antonio.

— Deci rămâne Martina.

— Chiar nu cred că...

— Eu da, a răspuns María ferm. Crede-mă, cunosc semnele. Şi nu mai pot, pur şi simplu nu mai pot să trec încă o dată prin asta. Meñique, mi-a promis când am hotărât să-l primesc înapoi, ajurat pe viaţa copiilor noştri! Dacă-i adevărat, ar trebui să plec, poate chiar să mă întorc în Spania.

— Nu te poţi întoarce acasă, María! Este haos în toată

Europa. Şi mă întreb dacă nu cumva eşti prea sensibilă din cauza experienţei din trecut.

— Nu pot decât să sper că ai dreptate, dar stau toată ziua aici şi nu ştiu ce face când este plecat. Vrei să fii ochii şi urechile mele? Eşti singurul în care am încredere.

— Vrei să-l spionez pe José?

— Mi-e teamă că da. Acum a venit timpul să mai dorm cât pot în patul meu gol. Noapte bună, Meñique!

Privind-o pe eleganta şi mândra María cum iese din cameră, a clătinat disperat din cap.

Dragostea îşi bate joc de noi toţi, şi-a spus.

Ie ieie

— Nu m-au plăcut!

Lucía s-a aruncat pe canapea şi a început să plângă în hohote. Meñique era supărat pentru că nu trecuse prin recenziile din *New York Times* înainte să insiste Lucía să i le citească cu voce tare. Totuşi, ovaţiile pe care ea şi trupa ei le primiseră la Carnegie Hall cu o seară în urmă fuseseră pline de entuziasm şi se aşteptase, fără urmă de îndoială, ca recenzia să fie una pozitivă.

— Nu-i adevărat, a insistat Meñique, în timp ce căuta citate pozitive în articol. Erau destule.

— „Un trup minunat de suplu şi de mlădios, strunit cu o vigoare extremă, dar mereu stăpân pe situaţie”, „Rapidă, intensă şi debordând de entuziasm, îşi foloseşte desăvârşit dinamismul, cu o măiestrie admirabilă”. „La *alegrías,* pe care o dansează superb, fiecare fibră din trupul ei e conştientă de mişcările ample create”, a tradus Meñique.

— Da! Dar au numit-o seară de dans mediocră şi au spus că nu ar trebui să dansez *Córdoba.* Am detestat rochia aia de dantelă albă. Ştiu că arătam ridicol!

— *Pequeña,* tot ce-au spus negativ a fost că stilul dansului tău se potriveşte mai bine într-o atmosferă intimă decât la Carnegie Hall, ca publicul să te poată vedea şi să se conecteze la pasiunea ta.

— Deci acum mă insultă că sunt mică, că sunt un punctuleţ în ochii celor din spatele teatrului! Lola Montes nu a fost insultată când a dansat *bulerías.* Chiar şi *Papá a* felicitat-o de mai multe ori decât pe mine, a bocit ea.

— Publicul te-a adorat, Lucía! a spus Meñique obosit. Şi

doar asta contează.

— Când plecăm în turneu săptămâna viitoare, o să insist să deschid spectacolul cu *soleares.* Asta a fost greşeala lui Antonio. Eu nu pot fi modelată. Sunt doar eu şi trebuie să dansez cum simt.

Lucía se ridicase şi se fâţâia de colo colo.

— Ştiu, Lucía! S-a întins spre ea. Eşti cine eşti. Şi publicul te adoră pentru asta.

— Stai să vezi când mergem în turneul american şi dăm spectacol în faţa unui public real! Atunci o să mă vadă toată lumea, cu tot ce am de oferit. Detroit, Chicago, Seattle... Le voi cuceri pe toate! Lucía s-a smuls din braţele lui şi a început din nou să se fâţâie. Jur, o să blestem ziarul ăla! Mă duc la *Mamá* acum.

Uşa apartamentului s-a trântit în urma ei şi toată camera s-a cutremurat.

Erau deja de patru luni în New York şi în timp ce Lucía se bucura de energia electrică, Meñique simţea că oraşul frenetic îl lăsa fără pic de vlagă. Răcea adesea şi, în gerul cumplit, apuca foarte rar o zi în care să rătăcească prin verdele Central Park, o versiune fadă şi artificială a iubitei lui Mendoza.

A luat din nou ziarul şi a citit un rând din ultimul paragraf al recenziei din *New York Times:* doar câteva cuvinte, dar nişte cuvinte care-l încurajau şi-l umpleau de bucurie: „Meñique a fost un succes incontestabil...", a murmurat doar pentru el. În acel moment avea nevoie de ele mai mult ca niciodată.

Ie ieie

O lună mai târziu au plecat în turneu. Meñique a pierdut şirul zilelor, săptămânilor, lunilor petrecute în trenuri prin ţară, unde mâncarea, oamenii şi limba erau toate banale. Dedicată promisiunii şi inspirată de recenzia negativă, Lucía dansa de mama focului.

Şi Pepe înflorise şi devenise mult mai încrezător în talentul lui. Cei doi stăteau noaptea de multe ori împreună şi citeau ştirile despre război, iar Meñique îl ajuta pe tânăr cu engleza.

După încă un spectacol de succes în San Francisco, unde Meñique a simţit că i se strecoară ceaţa drept în oase,

trupa a ocupat majoritatea separeurilor unui restaurant care servea mâncare şi noaptea.

— Sovieticii se apropie de Berlin, a spus Meñique, citind pe diagonală prima pagină a ziarului care rămăsese pe masa zgâriată.

Pepe s-a aşezat lângă el şi şi-a lungit gâtul să citească articolul.

— Asta înseamnă că în curând se termină războiul? a întrebat. Am cunoscut un marinar aseară la bar, care se pregătea să plece la Okinawa. Se pare că în Japonia lupta este cruntă.

— Nu putem decât să ne rugăm.

Meñique a ridicat din umeri în timp ce comandau împreună încă un *hamburger* fără gust. Se uita la Pepe, care citea articolele şi se gândea cum îşi croiseră genele drum prin labirintul amăgitor, dându-i lui Pepe temperamentul mamei şi aspectul tatălui. În ciuda privirilor admirative ale femeilor din public, Pepe nu părea să observe, ceea ce nu putea spune despre José.

María a venit la masa lor.

— Pepe, *querido!* Juana vrea să discute cu tine despre numărul măsurilor pe care le vei cânta înainte de *bulerías.*

— Sí, Mamá!

Pepe s-a ridicat şi a plecat, iar María s-a strecurat în separeu în faţa lui Meñique.

— Ai cântat foarte frumos astă-seară. María a zâmbit. Ai avut un solo mai lung decât de obicei.

— Atrebuit să-l cerşesc, a răspuns Meñique aprinzându-şi o ţigară.

— Nu ştiam că fumezi.

— În mod normal, nu, este doar un alt obicei prost pe care l-am luat de la Lucía. Fumează cel puţin două pachete pe zi.

S-a uitat la María care s-a sprijinit de bancheta roşie, uitându-se în restaurant după soţul ei. Meñique îl vedea lângă Martina, în separeul alăturat, cu un braţ aşezat nepăsător în spatele ei.

— Zău, María, de când am venit în turneul ăsta, jur că n-am văzut nimic în afară de discuţii şi băutură.

— Poate. María a zâmbit trist. Dar tu nu vezi totul. Există

o şmecherie. Multe nopţi din turul ăsta am dormit singură. José este un bărbat bogat acum, celebru şi talentat.

— Şi tu, María, eşti o femeie foarte frumoasă. José te iubeşte, nu mă îndoiesc.

— Nu cât îl iubesc eu. Nu încerca să fii bun, Meñique! Nu vezi cum mă torturează chestia asta? Să fiu cu el, dar să ştiu cu certitudine că nu sunt îndeajuns.

— Ba da. Şi turneul ăsta pare interminabil. În America de Sud era fascinant. Erau multe de văzut, o mâncare minunată şi vinuri de băut. Ne vorbeau limba, ne înţelegeau, dar aici... Meñique s-a uitat nefericit pe geam, în beznă. Nu ne pot oferi decât hotdog.

— Da, şi mie îmi lipseşte America de Sud, dar Lucía este fericită. A cucerit America. A bătut-o pe *Argentinita* la propriul joc. Poate acum se mai potoleşte şi se relaxează puţin.

— Nu, María! Meñique a clătinat din cap. Amândoi ştim că asta nu se va întâmpla niciodată. O să fie o altă *Argentinita,* altă ţară de cucerit. Pot să-ţi spun un secret?

— Da, normal.

— Mi s-a cerut să cânt în Mexic ca artist solo, la o bine-cunoscută cafenea de flamenco. Au văzut recenziile din *New York Times* şi din alte ziare.

— Înţeleg. Şi ce ai de gând?

— Nu sunt sigur. Mai avem câteva săptămâni din turneu, cine ştie ce urmează? Poate o să-i cer Luciei să vină cu mine.

— Şi restul din *cuadro?*

— Nu sunt invitaţi.

Meñique a ridicat paharul cu bere şi a luat o gură din el.

— Nu o să vină, Meñique! Ştii asta. Nu poate lăsa în urmă tot ce ştie mai bine.

— Ei bine – a dat paharul pe gât – asta este alegerea ei.

— Şi a ta, a ripostat María.

Ie ieie întorşi în New York, artiştilor li s-a oferit un contract pentru un spectacol la Street Theatre 46, dar când au sosit la Waldorf Astoria, li s-a spus că toate camerele erau ocupate.

— Toate ocupate! a strigat Lucía, în timp ce erau scoşi din holul de marmură de personalul hotelului. *Ay!* Jumătate

din camere sunt goale! Aţi vrea voi să stăm aici!

Aşteptau taxiurile afară, sub o umbrelă mică ce-i apăra de ploaia de primăvară. Meñique a cuprins-o cu braţul ca s-o liniştească.

— Lucía, s-ar putea să nu se bucure aşa mult, având în vedere ce ai făcut cu dulapurile lor scumpe când am fost ultima oară aici.

— Ei, cum altfel să-mi rumenesc sardinele? Aveam nevoie de lemn pentru foc! a insistat ea.

Trupa s-a instalat în câteva apartamente comode pe Fifth Avenue în Manhattan.

— Mă bucur că m-am întors aici. Este ca acasă, nu? l-a întrebat pe Meñique, în timp ce-şi desfăcea numeroasele cufere, făcând grămezi de haine pe jos.

— Nu-i adevărat. Urăsc New Yorkul. Nu-i pentru mine.

— Darte adoră aici!

— Lucía, trebuie să vorbim!

— *Şi,* desigur! Ai compus ceva nou pentru spectacol? Te-am văzut scriind în tren la întoarcere. Lucía stătea în faţa oglinzii, într-o blană albă, somptuoasă, pe care tocmai o scosese din bagaj. Ce părere ai de asta?

— Cred că puteai hrăni toată Andaluzia timp de o lună cu banii ăia, dar arată foarte bine, *mi amor!* Te rog, ia loc!

Meñique ştia că mai avea puţin şi exploda.

Simţind tensiunea, Lucía şi-a scos haina şi s-a aşezat lângă el.

— Ce-i?

— Mi s-a oferit un contract la un bar faimos de flamenco în Mexic. Ca artist solo.

— Şi cât vei fi plecat?

— Poate o lună, poate un an, poate pentru totdeauna...

Meñique s-a ridicat şi s-a dus la fereastră, uitându-se la traficul interminabil de pe Fifth Avenue. Auzea claxoanele chiar şi aici, la etajul treisprezece.

— Lucía, nu... nu mai pot face asta.

— Ce nu poţi face?

— Să mă ţin după tine. Şi eu am talent şi îndemânare. Trebuie să le folosesc pe amândouă până nu-i prea târziu.

— Normal! O să ai mai multe solouri în spectacol. O să vorbesc cu *Papá* şi schimbăm tot, nicio problemă! a spus

ea, aprinzându-şi o ţigară.

— Nu, Lucía! Nu cred că înţelegi.

— Ce nu înţeleg? îţi spun că îţi ofer tot ce ai nevoie.

— Iar eu îţi spun că ceea ce-mi poţi oferi tu nu mai este ceea ce am eu nevoie. Sau ceea ce vreau. Nu-i vorba doar despre viitorul meu muzical, Lucía! Ci despre viitorul nostru!

— Sí7 La viitor mă gândesc mereu. Ştii de când vreau să fiu soţia ta şi totuşi, după atâta timp, tot nu mi-ai oferit plăcerea asta. De ce nu vrei să te căsătoreşti cu mine?

— M-am gândit de multe ori la asta. Meñique s-a întors cu spatele la ea. Şi cred că în sfârşit am un răspuns.

— Şi anume? Ai pe altcineva?

Ochii Luciei erau în flăcări.

— Nu, dar cumva aş vrea să fie aşa. S-a aşezat în genunchi în faţa ei şi i-a luat mâinile. Lucía, chiar nu înţelegi că vreau să mă căsătoresc cu tine? Dar nu vreau să mă căsătoresc cu familia ta, cu trupa sau cu cariera ta.

— Nu înţeleg, a recunoscut ea. Nu-ţi place familia mea? Asta este problema ta?

— Cred că sunt oameni buni, dar am fost şi voi fi întotdeauna un intrus, chiar şi ca soţ. Tatăl tău se ocupă de finanţe, organizează turneele... îţi conduce viaţa, dar nici măcar asta nu ar conta dacă alte lucruri ar fi în regulă. Am treizeci şi cinci de ani şi vreau ca noi să ne căsătorim, să ne luăm o căsuţă împreună în America de Sud şi poate, într-o zi, să ne întoarcem în iubita noastră Spania. Aş vrea să putem închide uşa şi să ştim că nu mai poate intra nimeni altcineva dacă nu vrem noi. Vreau să facem copii, să-i creştem nu pe drum, ci ca lumea, să facă parte dintr-o comunitate, aşa cum am fost crescuţi eu – şi chiar tu, în primii zece ani. Vreau să lucrăm împreună, să găsim un loc undeva, să putem ieşi din casă după-amiaza şi să ne întoarcem noaptea în patul nostru. Lucía, vreau să-mi fii soţie în adevăratul sens al cuvântului. Vreau să avem familia noastră. Vreau să... o luăm mai uşor, să ne bucurăm de succesul pe care ni l-am câştigat înainte să pornim din nou la drum pe calea nesiguranţei. Înţelegi, *mi amoft*

Lucía, ai cărei ochi negri îl sfredeleau în răstimp, s-a întors. S-a ridicat şi şi-a încrucişat braţele.

— Nu, nu înţeleg. Cred că ce-mi ceri este să-mi abandonez familia şi să vin doar eu cu tine ca să-ţi fiu nevastă.

— Da, asta este o parte din ceea ce îţi cer.

— Cum aş putea face asta? Ce este *cuadro* fără mine?

— Mai sunt Martina, Antonio, Juana, Lola, tatăl tău, fratele tău...

— Vrei să spui că nu au nevoie de mine? Că se vor descurca foarte bine fără mine?

— Nu asta spun, Lucía, fireşte că nu! A suspinat. Încerc să-ţi explic că uneori, în viaţă, oamenii ajung într-un punct de unde nu se mai pot îndrepta decât într-o direcţie şi trebuie să treacă puntea ca să poată merge mai departe. În acel punct mă aflu eu acum. S-a dus spre ea şi a luat-o în braţe. Lucía, hai cu mine! Hai să începem o nouă viaţă împreună! Şi îţi promit, dacă accepţi, te duc la prima biserică şi mâine mă însor cu tine. Mintenaş vom fi soţ şi soţie.

— Mă şantajezi? Ai mai spus asta de nu ştiu câte ori şi nu s-a întâmplat niciodată. Lucía i-a dat braţele la o parte. Nu sunt atât de disperată! Şi cariera mea? Vrei să nu mai dansez?

— Sigur că nu. Am spus deja că vreau să lucrăm împreună, doar nu la scara mare la care am lucrat până acum.

— Vrei să mă ascunzi? Să mă obligi să mă pensionez?

— Nu, Lucía! Şi n-am nimic împotrivă dacă doreşti uneori să dansezi cu trupa în locuri măreţe, dar nu în fiecare zi, în fiecare săptămână. După cum ziceam, vreau un cămin.

— Asta confirmă că eşti mai mult *payo* decât gitan! Ce naiba ai?

— Multe probabil, a ridicat el din umeri. Amândoi suntem cine suntem, dar te implor din suflet să te gândeşti la ce ţi-am spus. Eu nu tânjesc după faimă aşa cum o faci tu, dar, în acelaşi timp, micul meu orgoliu îşi doreşte să fie recunoscut separat de clanul Albaycín. Doar n-o să-mi porţi pică pentru asta!

— Ca întotdeauna eşti fără de vină şi eu sunt necazul. Diva! Chiar nu înţelegi că eu sunt cea care ne-a adus unde suntem?? Eu! Lucía a bătut cu pumnul în piept. Eu, care i-

am salvat pe *Mamá* şi pe Pepe din Războiul Civil, care nu renunţă niciodată, care nu cedează!

— Aş vrea să cred că am contribuit şi eu puţin, a murmurat Meñique.

— Şi? îmi ceri să aleg, sí7 între cariera şi familia mea şi tine!

— Da, Lucía! în sfârşit, după atâţia ani, îţi cer să alegi. Dacă mă iubeşti, vei veni cu mine şi ne vom căsători şi vom construi o viaţă împreună.

Lucía era neobişnuit de tăcută, gândindu-se la vorbele lui Meñique.

— Dar tu nu mă iubeşti destul cât să rămâi? a întrebat în cele din urmă.

Expresia de agonie din ochii lui era un răspuns suficient de bun pentru ea.

Capitolul 30

— S-a terminat războiul în Europa!

María a năvălit în apartamentul fiicei ei, unde Lucía stătea ghemuită pe canapea, învăluită în beznă. A tras perdelele şi lumina puternică s-a revărsat în cameră.

— *Querida!* Tot oraşul sărbătoreşte în Times Square. Toată trupa s-a dus acolo, nu vrei să vii şi tu?

Nu a primit niciun răspuns. Farfuria cu mâncare pe care i-o adusese María cu o seară în urmă rămăsese neatinsă lângă scrumiera care se revărsa.

— Nicio veste de la el? a întrebat María, îndreptându-se spre fiica ei.

— Nu.

— Sunt sigură că se întoarce.

— Ba nu, *Mamá!* Nu de data asta. A zis că nu mă iubeşte destul cât să rămână. Voia să-mi părăsesc familia, să renunţ la carieră. Cum să fac asta?

Lucía s-a ridicat şi a dat pe gât cafeaua rece care stătea pe jos de câteva ore, înainte să-şi aprindă o ţigară.

— Nu uita, *querida,* asta-i viaţa ta! Toţi cei din jurul tău ar înţelege dacă l-ai urma pe Meñique. Mulţi dintre noi trebuie

să facă lucruri pe care nu le doresc în numele dragostei.

— Cum faci tu cu *Papá?* Şi noua lui târfă! a scuipat Lucía. Urăsc dragostea, nu mai cred în ea.

María n-a mai zis nimic, şocată de revelaţia fiicei ei. Cu toate că ştia de câteva luni că e adevărat, confirmarea ei amară a străpuns-o ca un cuţit. Cele două femei au tăcut, pierdute fiecare în propria durere. María a vorbit prima.

— Ştiu cât de dor îţi este de el. N-ai mâncat mai nimic de când a plecat.

— M-a durut burta şi mi-a fost rău! Atâta tot.

— O să te stingi dacă nu ai grijă, *querida!* Nu-l lăsa să-ţi facă asta.

— Nu-mi face nimic, *Mamá!* A ales şi a plecat. Şi, cu asta, basta! Singur a ales, nu eu, cum fac toţi bărbaţii până la urmă.

— Încearcă să mănânci ceva cel puţin.

María a luat o lingură de sardine şi i-a întins-o.

— Nu pot. De câte ori mă uit la sardine îmi amintesc de Meñique şi numai asta mă face să vomit.

— Bine, *querida!* Te las deocamdată, dar sunt aici dacă ai nevoie de mine, nu mă duc cu ceilalţi în Times Square, a spus María, îndreptându-se spre uşă.

A ieşit şi a lăsat-o pe Lucía singură. Lucía s-a ridicat şi s-a uitat la broasca uşii. S-a chinuit să încuie şi a auzit limba de metal a zăvorului lunecând fără cusur în lăcaş. A făcut câţiva paşi înapoi, arătând cu degetul spre el ca spre un şarpe veninos.

— Asta voia de la mine! Să mă încuie, departe de familie şi de carieră, să le închidă uşa în nas. Bine c-a plecat! Ie-a spus canapelei şi celor două scaune. Mi-e mai bine fără el, da! Nu a răspuns nimeni. S-a plimbat prin vasta încăpere pustie, gândindu-se la liniştea de care avea parte fără Meñique, care zdrăngănea mereu la chitară în fundal, cu ziarele lui de *payo* împrăştiate pe jos şi pe masă.

Fiindcă nu se putea linişti, s-a dus la fereastră şi s-a uitat la mulţimile care jubilau pe Fifth Avenue în drum spre Times Square. Traficul încremenise. A deschis geamul şi a fost imediat asaltată de claxoane, strigăte şi fluierături. Părea că întreg New Yorkul sărbătorea şi s-a strâmbat la vederea cuplurilor care se îmbrăţişau şi se sărutau pe

stradă.

A trântit geamul, a tras perdelele, a strâns ochii şi s-a îmbrăţişat singură. Liniştea din cameră era infinită şi asurzitoare şi nu o suporta. A căzut pe canapea şi şi-a băgat faţa în pernă, gata să izbucnească în plâns.

— N-o să plâng! Nu trebuie să plâng din cauza lui. A lovit perna cu pumnul întrebându-se dacă se simţise vreodată atât de devastată ca în acel moment.

Poate se întoarce... a mai făcut-o...

Nu, n-o s-o facă, fi-a dat de ales...

Te iubeşte...

Nu te iubeşte destul...

Îl iubesc...

— NU!

Lucía s-a ridicat şi a tras aer adânc în piept.

— Toată viaţa mea am muncit pentru asta! Dacă nu ajunge, atunci... A clătinat violent din cap. Mi-e dor de el, a şoptit. Am nevoie de el, îl iubesc...

Până la urmă, a cedat în faţa durerii şi şi-a îngropat faţa în perna canapelei, în care a vărsat lacrimi amare.

Ie ieie

— Ce-are? a întrebat-o José pe soţia lui, în timp ce trupa mânca în apartamentul Luciei, după un alt spectacol cu casele închise la Street Theatre 46.

María a tăcut, gândindu-se că soţul ei încă n-o întrebase care era motivul pentru care se mutase din dormitor.

— Ştii ce are, José! îi este dor de Meñique.

— Şi? Cum îl putem aduce înapoi?

— Viaţa nu-i aşa simplă. De data asta a plecat definitiv.

— Nimeni nu pleacă definitiv, după cum prea bine ştii, María, a spus el în timp ce dădea pe gât brandy direct din sticlă.

Înainte să-l plesnească peste faţa roşie de alcool sau să ia un cuţit şi să i-l înfigă în inima trădătoare, María s-a ridicat în picioare.

— Se mai întâmplă, José! Şi Meñique a plecat deja de două luni. Am obosit şi o să-ţi urez noapte bună!

A părăsit încăperea, ştiind că nu avea rost să continue nicio discuţie cu el când era beat. A doua zi nu avea să-şi amintească ce spusese. María s-a dus în dormitorul ei micuţ

şi a încuiat uşa după ea. A respirat adânc în beznă ca să-şi domolească pulsul şi s-a dus spre pat.

— *Mamá?* s-a auzit o voce de sub pătură.

— Lucía? Ce cauţi aici? Eşti bolnavă, *querida?*

María a aprins lumina şi şi-a văzut fiica ghemuită în poziţie fetală, cum dormea în copilărie pe salteaua de paie din peşteră.

— Da, nu... Of, *Mamá,* ce mă fac?

— Cu Meñique?

— Nu, nu-i vorba de Meñique! El a luat o hotărâre şi m-a părăsit pentru că nu mă iubea destul. Şi nu vreau să mai respir acelaşi aer cu el vreodată.

— Atunci ce e?

Lucía s-a rostogolit cu ochii negri plini de suferinţă. A inspirat adânc, a suspinat de parcă îşi făcea curaj să pronunţe cuvintele.

— Este vorba de darul pe care mi l-a lăsat.

— Ce „dar”? Nu înţeleg.

— Asta!

Lucía a dat pătura la o parte şi a arătat spre burtă. Nimeni altcineva nu ar fi observat burta uşor bombată, însă María ştia că fiica ei nu se îngrăşase. Când stătea întinsă avea abdomenul concav între şoldurile înguste.

— *Dios mío!* María şi-a făcut cruce şi şi-a pus mâna la gură. Eşti însărcinată?

— *Şi,* cu odrasla diavolului!

— Nu spune asta, Lucía! Copilul este la fel de nevinovat ca oricare altul, oricare i-ar fi părinţii şi ce ar fi făcut ei. În câte luni eşti?

— Nu ştiu, a oftat Lucía. Nu am ciclu. Poate trei-patru. Nu-mi amintesc.

— Atunci, de ce nu i-ai spus nimic nici lui, nici nouă? Doamne, Lucía! Ar trebui să te odihneşti, să mănânci, să dormi...

— Nu ştiam, *Mamá!* Lucía s-a ridicat pe perne şi a împuns cu degetul în burtă. Până acum două săptămâni când chestia asta a început să semene cu o jumătate de lună.

— Nu ai avut greţuri deloc? Nu ţi-a venit să leşini?

— Ba da, dar mai demult.

— Nu mănânci şi chiar şi tatăl tău m-a întrebat astă-seară

ce-i cu tine. María s-a uitat la burtă. Pot s-o ating, Lucía? Să văd cât de mare este copilul?

— Parcă am un balon care tot creşte în burtă pe zi ce trece. Vreau să-l smulg de-acolo! Of, *Mamá,* cum de mi s-a întâmplat aşa ceva?

Lucía se văicărea în timp ce María îi palpa burta.

— Uite! Tocmai a mişcat. Este viu, *gracias a Dios!*

— O, da! Loveşte noaptea uneori.

— Atunci, are cel puţin patru luni. Ridică-te, Lucía! Relaxează muşchii ăia puternici şi lasă-mă să te văd din profil. Lucía s-a supus şi María a privit-o mirată. Acum zic chiar cinci luni. Cum ai reuşit s-o ascunzi este un mister pentru mine.

— Poate ai observat că nu mai port pantaloni. Nu pot trage fermoarul la mijloc, dar cel puţin corsetul rochiilor îmi ţine burta plată.

— Nu! îngrozită, María a clătinat din cap. Să nu mai porţi corsete, Lucía! Micuţul are nevoie de spaţiu să crească. Trebuie să încetezi imediat să dansezi!

— *Mamá!* Cum să fac asta? începe turneul acum şi...

— O să vorbesc cu tatăl tău să îl anuleze mâine.

— Nu! Poate dacă dansez în continuare, copilul iese din mine. Sunt uluită că a supravieţuit atât, că nu i-am dat decât ţigări şi cafea.

— Ajunge! María şi-a făcut cruce. Să nu mai spui lucruri aşa de îngrozitoare, Lucía! O să invoci vreun blestem asupra ta! Un copil este cel mai preţios dar care ni se dă!

— Dar nu vreau darul ăsta! Vreau să se ducă de unde a venit!

María s-a dus la fiica ei şi i-a pus mâna la gură ca s-o oprească din vorbit.

— Lucía, o dată în viaţa ta, o să mă asculţi! Fie că-ţi convine sau nu, trebuie ca tu şi copilul să fiţi prioritatea. Nu doar copilul se poate îmbolnăvi, ci şi mama. Înţelegi?

María i-a luat mâna de la gură, sperând că a speriat-o pe Lucía cât să coboare cu picioarele pe pământ.

— Adică aş putea muri la naştere?

— Este mult mai probabil să supravieţuieşti dacă ai grijă de tine.

Lucía a ridicat încet ochii la mama ei, apoi a îmbrăţişat-o.

— Ce se va întâmpla cu noi dacă nu pot dansa? a şoptit ea.

— A face un copil nu este o sentinţă pe viaţă. În câteva luni, vei bate din nou din picioare, mai repede ca niciodată!

— Ce-i spunem lui *Papá?* Lucía s-a cufundat în pat. O să fie şocat de-a dreptul. Este o ruşine să ai copii fără să fii măritată.

— Lucía! María s-a aşezat lângă fata ei pe pat şi a cuprins-o cu braţul. Ştii la fel de bine ca şi mine că nu trebuie să fie aşa. Trebuie să-i spui lui Meñique ce s-a întâmplat.

— Niciodată! N-o să-i spun niciodată! Şi nici tu nu-i spui! Lucía s-a desprins din braţele mamei şi s-a răstit la ea. Trebuie să-mi promiţi! Promite-mi acum! Jură pe viaţa lui Pepe!

— Dar nu înţeleg, îl iubeşti, te iubeşte. Chiar el mi-a spus că vrea copii...

— Dacă voia, ar fi stat cu mine! îl blestem, *Mamá!* Nu vreau să-l mai văd cât oi trăi!

— Vorbesc mânia şi mândria din tine acum. María arătă spre burta Luciei. Dacă ar fi ştiut, sunt sigură că s-ar fi întors.

— Nu-l vreau eu înapoi! Şi jur – Lucía s-a ridicat – dacă-i spui, o să fug şi nu mă mai întorc niciodată. Auzi ce spun?

— Aud, a suspinat María. Deşi te sfătuiesc să te mai gândeşti. Nu înţeleg de ce ignori soluţia care ar face fericită pe toată lumea.

— Tu poate îţi poţi petrece toată viaţa cu un bărbat care nu are respect faţă de tine, dar eu nu. Îl urăsc, *Mamá,* nu înţelegi?

María ştia că nu avea sens să continue cearta. Ca şi José, fiica ei era încăpăţânată şi prea orgolioasă chiar şi în aceste circumstanţe ca să-i ceară lui Meñique să se întoarcă la ea.

— Şi ce vrei să faci? María a pus problema altfel. Adică unde vrei să te duci ca să naşti?

— Nu ştiu. Trebuie să mă gândesc. Poate rămân aici şi mă ascund în apartament.

— Dacă vrei să rămână un secret, cel puţin deocamdată, cred că ar fi înţelept să pleci din New York.

— Pentru că *New York Times* mi-ar putea vedea burta

când mă plimb şi să-mi critice etica la fel ca dansul? a răspuns Lucía cu amărăciune.

— Dacă ar ajunge în presă, sunt sigură că Meñique ar afla imediat. Dacă eşti hotărâtă să nu-i spui, atunci...

Lucía a început să se fâţâie încet.

— Stai să mă gândesc... trebuie să mă gândesc. Unde să mă duc? Tu unde te-ai duce?

— Înapoi, în Spania.

Cuvintele i-au ieşit pe gură înainte ca María să le poată opri.

— *Mamá,* este drum lung, a zâmbit Lucía, dar cel puţin se vorbeşte limba noastră. S-a dus la fereastră, şi-a aşezat mâinile mici pe pervaz şi şi-a lipit nasul de geam.

— Poate ar trebui să te mai gândeşti şi vorbim mâine. María s-a ridicat, ca să n-o influenţeze pe fiica ei cu dorinţele şi nevoile ei egoiste. Cel puţin s-a terminat războiul şi putem călători liber oriunde vrem. Noapte bună, *querida!*

Ie ieie

— M-am hotărât, *Mamá* şi sper să fii de acord că aşa este cel mai bine.

María şi-a privit fata care stătea întinsă pe podea, lângă pat. Lucía era îmbrăcată cu hainele de cu o zi înainte şi avea cearcăne adânci.

— Merg oriunde sugerezi, *querida!*

— Ei bine, cred că cel mai bine este să mergem acasă.

— Acasă?

María s-a uitat la fiica ei, încercând îşi dea seama la ce casă se referea Lucía. În fond, copila călătorea de când avea zece ani.

— Păi, în Granada, desigur! Ai dreptate, *Mamá!* Trebuie să ne întoarcem în Spania. Tot acolo este şi inima mea şi acolo va rămâne pe veci. Lucía s-a uitat spre cer. Vreau să mă trezesc dimineaţa şi să văd Alhambra deasupra mea, să adulmec aroma livezilor de măslini şi a florilor şi să mănânc *madlenele* pe care le faci la micul dejun, la prânz şi la cină şi să mă fac din ce în ce mai grasă. Lucía a chicotit privindu-şi burtica. Nu asta fac toate mamele?

Chiar dacă María nu mai putea de bucurie, ştia că trebuia să se asigure că Lucía nu e doar romantică din cauza

amintirilor din copilărie.

— *Querida,* nu uita că în Spania nu mai este nimic la fel. Atât Războiul Civil, cât şi dictatura lui Franco au distrus mare parte din ce era. Nu ştiu dacă a mai rămas cineva în Sacromonte sau dacă fraţii tăi şi familiile lor au supravieţuit...

María s-a emoţionat şi nu a mai putut vorbi.

— *Ay, Mamá!* Nu înţelegi? Vreau să plec cât mai departe posibil de el! Şi în Granada nu mă va căuta. Poate nici măcar nu mai vreau să dansez, a oftat Lucía. Poate că acea parte din viaţa mea s-a dus cu Meñique. Aşa că trebuie s-o iau de la capăt. Poate că mă voi schimba şi picioarele îmi vor sta locului pe veci. Pe tine te-a schimbat asta, nu-i aşa, *Mamá?* Nu prea ai mai dansat după ce ne-ai făcut pe mine şi pe fraţii mei.

— Lucía, asta s-a întâmplat din cu totul alte motive, a spus María, când şi-a dat seama că decizia Luciei se baza numai şi numai pe dorinţa de a fugi cât mai departe posibil de Meñique şi ceea ce ea interpreta ca trădare şi abandon. Eu nu eram ca tine, o dansatoare celebră în toată lumea, venerată de mii de oameni, doar o simplă gitană care dansa de plăcere.

— Şi eu dansez de plăcere, *Mamá!* Şi poate îmi voi învăţa copilul cum m-ai învăţat şi tu pe mine. Poate învăţ să gătesc, să fac *madlene* ca tine şi tocăniţă cu cârnaţi. Deci? Trebuie să plecăm cât de repede posibil. Nu vreau să nasc pe apă, s-a cutremurat Lucía. Îi spui tu lui *Papá?*

— *Ay* Lucía!

María nu se bucura să simtă fiorul de plăcere la gândul că avea să-i dea vestea soţului aventurier şi la mutra pe care avea să o facă acesta.

— Nu-i spune unde ne ducem, spune-i că mergem în Buenos Aires, Columbia... oriunde. Nu am încredere că poate ţine un secret faţă de Meñique.

— Ei bine, cu permisiunea ta, îi voi spune lui Pepe. Unul din familie trebuie să ştie în caz că trebuie să dea de noi.

— În Pepe am toată încrederea din lume, a consimţit Lucía, după care a zâmbit brusc. Spania, *Mamá!* îţi vine să crezi că ne întoarcem?

— Nu, Lucía, nu!

Lucía a întins mâna spre mama ei.

— Orice avem de înfruntat, vom înfrunta împreună. *Şi?*

— *Şi.*

María i-a strâns mâna.

Ie ieie înainte să plece din New York, Lucía şi María s-au dus la Bloomingdale, la intersecţia străzii 59 cu Lexington, de unde au cumpărat un cufăr cu jucării, materiale pentru haine de copil, un cărucior Silver Cross şi tot ce nu avusese vreodată María pentru copiii ei. Lucía a insistat apoi să se ducă la raionul de femei, unde au probat costume elegante şi două rochii. Lucía a mai cumpărat o pălărie cu boruri largi şi cu o fundă lungă în jurul coroanei.

— Este perfectă pentru soarele aprig din Andaluzia.

A scos teancurile cu dolari din geanta uriaşă şi a aranjat cu casierul speriat să-i pună cumpărăturile în cufere şi să le trimită la bordul vasului cu care urmau să plece.

— Nu vrem să se prindă tata, nu? Mai avem o ultimă oprire pentru transformarea noastră şi suntem gata.

Totuşi, María a fost îngrozită când a târât-o Lucía într-un coafor şi a cerut să fie tunse şi coafate cu bucle la modă. În timp ce-i tundeau părul ca pana corbului şi lung până la umeri, María şi-a făcut cruce. Luciei îi tăiau şi mai scurt părul care-i cădea până la brâu.

— Nu vreau să mă recunoască nimeni pe drum sau în Granada, aşa că o vreme ne prefacem că nu suntem gitane, ci *payo* sofisticate. *Sí, Mamá?*

— *Sí,* Lucía, cum zici tu! a suspinat María.

Capitolul 31

María şi Lucía au sosit în Granada într-o însorită zi de mai, după o săptămână pe ocean. S-au cazat la hotelul Alhambra Palace pe numele de fată al Maríei, iar Lucía şi-a ascuns identitatea sub o pereche de ochelari de soare mari şi sub pălăria cea nouă de paie. În timp ce traversau holul impunător al hotelului, decorat cu gresie maură colorată şi plin de canapele de pluş şi de ghivece cu palmieri, María avea senzaţia că păşise într-o nouă eră, una neatinsă de

război şi devastare, în care bogăţia îi amortizase realitatea îndepărtată.

Fusese un şoc să coboare în portul din Barcelona, unde sărăcia era palpabilă. Ea şi Lucía luaseră trenul spre Granada. Fusese o călătorie cu multe întreruperi, pentru că fuseseră nevoie să schimbe trenul de câteva ori din cauza şinelor avariate.

María fusese uşurată să vadă clădirile frumoase din Granada, aparent neafectate. În New York, văzuse la ştiri că Europa era devorată de flăcări şi se aşteptase să găsească un morman de cenuşă arzând mocnit, însă nu era deloc aşa. Se ridicaseră clădiri noi şi, în soarele puternic, oameni cu coastele vizibile sub cămăşile zdrenţuite cărau cărămizi. Când menţionase asta şoferului de taxi, el ridicase din sprânceană cu superioritate.

— Sunt prizonieri, *señora!* Plătesc datoriile pe care le au faţă de Franco şi faţă de ţara lor, i-a explicat el.

Pitită în hotel, căci de data asta nu mai insistase să stea într-un apartament, Lucía nu voia să atragă atenţia asupra ei sau să cheltuiască bani din suma pe care o cerşise de la José înainte să plece. Prima sumă pe care le-o oferise José fusese îndeajuns ca Lucía să ameninţe că nu-i va mai permite tatălui ei să controleze vreodată finanţele. José cedase şi îi oferise de patru ori mai mult, însă Lucía fusese nevoită să fure încă pe atât în ziua în care se îmbarcaseră. Îşi vânduse şi două dintre preţioasele haine de blană, plus nişte bijuterii cu diamante primite de la un admirator argentinian.

— Îmi vine să vomit că a trebuit să fur ce-i al meu şi să-mi vând lucrurile pentru ca soţia, fiica şi nepotul tatei să poată supravieţui, spusese Lucía dispreţuitor, când se instalau în cabina lor de pe vapor.

María se întreba dacă ruptura dintre tată şi fiică va fi definitivă, dar, în timp ce navigau spre est, către iubita ei ţară de baştină, nici uneia nu părea să-i pese prea mult. Libertatea şi uşurarea pe care le simţea pe măsură ce se apropia vaporul de Spania o copleşeau.

— Orice decide Lucía, nu mă mai întorc la el, niciodată! le-a spus ea delfinilor care înotau pe lângă vas pe Atlantic.

În pofida faptului că ştia ce avea de înfruntat acolo, în

mod ironic, María chiar se bucurase de voiaj. Aproape toţi pasagerii erau nativi care se întorceau acasă, iar atmosfera la bord era festivă.

În noile haine, cu părul aranjat altfel, ca oricare femeie la bord, María se bucura de anonimitate. Ba chiar vorbise cu ceilalţi pasageri la cină, în jurul meselor mari şi rotunde, frumos aranjate. Totuşi, în vreme ce María începea să iasă din carapace, Lucía se retrăgea în a ei. Îşi petrecea mare parte din timp în cabina ei, dormind sau fumând, refuzând să se alăture pasagerilor la cină, pretinzând că are rău de mare şi că se teme să nu fie recunoscută. Treptat, starea ei de bine s-a pierdut într-un văl palpabil de deznădejde şi de disperare.

Sosirea pe pământ spaniol nu-i dăduse avânt cum sperase María. Lucía zăcea în pat, fumând ţigările ei interminabile, în timp ce María desfăcea bagajele în cameră lor dublă de la hotel.

— Mi-e foame, a anunţat María. Vii jos să mănânci primele sardine spaniole după tot acest timp?

— Nu mi-e foame, *Mamá, a* spus Lucía, dar María le-a comandat în cameră oricum.

Era aproape imposibil s-o facă pe Lucía să mănânce ceva şi era îngrijorată mereu pentru sănătatea ei şi copilului.

A doua zi, María a coborât la parter ca să vorbească cu portarul.

— *Señor,* eu şi fiica mea abia am ajuns de la New York şi am vrea să închiriem o *finca*[76] la ţară. Îmi puteţi spune o companie care se ocupă de asta?

— *Señora,* nu prea cunosc. De aproape zece ani oamenii au plecat disperaţi din Granada, darămite să caute să închirieze aici.

— Dar trebuie să existe proprietăţi goale.

María, euforică pentru că putea în sfârşit să vorbească fluent cu un străin după atâţia ani, refuza să se amărască.

— *Şi,* sunt sigur că sunt destule, deşi nu ştiu în ce stare sunt casele astea. Portarul s-a uitat mai bine la ea. Pentru câţi oameni?

— Doar pentru mine şi fiica mea. Suntem văduve

[76] Proprietate rurală (în limba spaniolă în original).

amândouă, abia am sosit de la New York, a minţit María. Putem plăti cu dolari.

— *Señora,* condoleanţe! Multe femei sunt în situaţia asta acum. Să văd ce pot face.

— *Gracias, señora!*

A doua zi, Alejandro, care insistase ca María să-i spună pe nume, a venit la ea cu veşti.

— Am o sugestie pentru dumneavoastră. Vă duc chiar eu acolo, a adăugat.

— Vii să vezi casa cu mine? a întrebat-o ea pe Lucía, care nici nu se clintise din pat de când ajunseseră în Granada.

— Nu, *Mamá,* du-te tu! Sigur alegi tu ceva frumos.

Aşa că María şi Alejandro s-au dus cu maşina prin Granada. Pe străzi nu prea mai erau alte maşini, toată lumea mergea pe jos sau în căruţe trase de măgari. Pe măsură ce se îndepărtau de hotelul grandios, clădirile deveneau din ce în ce mai sărăcăcioase şi acolo unde îşi amintea că erau pe vremuri restaurante şi baruri de flamenco, ferestrele erau acoperite de scânduri, iar cerşetorii stăteau în pragurile clădirilor abandonate, cu ochii la maşina lui Alejandro. La trei-patru kilometri de oraş, drumul începea să străbată câmpia verde şi plină cu măslini.

— *Señora,* poate nu vi se potriveşte, pentru că este aşa izolat şi aţi avea nevoie de un vehicul să ajungeţi în oraş, a comentat el, în timp ce intra pe un drum prăfuit care şerpuia printr-o livadă de portocali. Câteva clipe mai târziu au ajuns în faţa unei clădiri simple, cu un nivel, construită din cărămidă, cu ferestrele baricadate cu scânduri ca să nu pătrundă intruşii.

— Este *Villa Elsa,* casa bunicilor mei, care au pierit în Războiul Civil. Eu şi sora mea am încercat să vindem, dar sigur că nu are cine cumpăra, i-a explicat Alejandro, conducând-o pe treptele mici de lemn ale unei terase năpădite de buruieni şi de iederă, care învăluia faţada şi o ferea de soarele care apunea.

Înăuntru mirosea a mucegai şi María a observat că pe pereţi e igrasie. Ferestrele fiind astupate, portarul i-a arătat sufrageria cu ajutorul unei lumânări. Era plină de mobilă din lemn solid, o bucătărie mică, dar utilă şi trei dormitoare

aşezate la umbra poalelor munţilor Sierra Nevada.

— Probabil că nu se potriveşte cuiva care a locuit într-un loc aşa sofisticat ca New York, dar...

— *Señor,* cred că este perfect, chiar dacă trebuie aranjată şi eu trebuie să învăţ să conduc, a râs ea. Ceea ce este posibil.

A încuviinţat şi a ieşit pe terasă, apoi, cu coada ochiului, a surprins un contur familiar. Şi-a lungit gâtul spre stânga şi a ridicat privirea spre Alhambra, aflată în zare.

— Asta a făcut-o să se hotărască. O luăm. Cât costă?

Ie ieie

— *Finea* este perfectă, Lucía! Şi, pentru că este într-o stare proastă şi Alejandro este evident disperat, am luat-o pe nimica toată! Trebuie să vii mâine s-o vezi!

— Poate, a oftat Lucía.

Stătea ghemuită în pat, cu faţa la perete.

— Lucía, dacă te uiţi în stânga se vede Alhambra, a confirmat María, înviorată de faptul că reuşise să găsească o casă aşa de repede şi să facă singură o înţelegere. Alejandro m-a tratat cu atâta respect, încât cred că nici nu bănuieşte că sunt gitană, a spus ea, privindu-se mândră în oglindă. Cum s-au schimbat lucrurile! Un *payo* care ne vrea banii!

— Mă bucur pentru tine, *Mamá!*

— Păi, sper că o să fii şi tu fericită când o s-o vezi. Nu poate fi aşa greu să învăţăm să conducem, nu? în perioada asta, nu prea mai conduce nimeni din cauza crizei de combustibil. Alejandro zice că îmi găseşte o maşină ieftină cu ajutorul unui prieten care are un garaj.

— Se pare că ai un nou admirator.

Lucía şi-a trecut privirea peste mama ei: ochii negri îi sclipeau şi rochia de vară pe care o purta îi arăta trupul voluptos, cu toate formele la locul lor. Căpătase încredere în ea şi Lucía bănuia că asta se datora faptului că plecase de lângă José. Lucía îşi dorea să simtă la fel faţă de despărţirea de Meñique, numai că el o părăsise pe ea.

— Alejandro este căsătorit şi are cinci copii, Lucía! Este doar recunoscător să primească nişte bani în plus pentru el şi sora lui. Zice că putem lua câte portocale vrem înainte să le culeagă. Îţi dai seama? Să avem livada noastră? María

termină de numărat banii pe care i-a pus în geantă. Trebuie să mă duc jos cu banii la Alejandro, înainte să se răzgândească. Zice că prietenul lui, casierul, o să-i schimbe la un curs bun. Se pare că aici dolarii sunt ca aurul.

María i-a zâmbit fiicei şi a ieşit din cameră.

Lucía se bucura că ieşise. Chiar dacă se simţea rea şi egoistă, buna dispoziţie a Maríei îi amintea doar că ea nu simţea nimic.

— Ce mi se întâmplă? a şoptit, uitându-se la o mare pânză de păianjen din colţul tavanului. Unde mă aflu? Am dispărut, ca păianjenul care şi-a făcut odată o pânză şi din care n-a rămas decât o coajă.

Lucía a închis ochii din care i se prelingeau lacrimi de milă faţă de sine.

Unde eşti, Meñique? Te gândeşti la mine cum mă gândesc eu la tine? Ţi-e dor de mine? Lasă-ţi mândria deoparte şi spune-i ce s-a întâmplat... spune-i că nu ţi-ai dat seama că el era mai important ca orice... că nu eşti nimic fără el...

Lucía s-a ridicat, aşa cum făcuse de o mie de ori de când plecase el. A dus mâna spre telefonul de lângă pat şi a rămas cu ea suspendată deasupra receptorului.

Ştii unde se află, numărul barului la care cântă... Sună-l şi spune-i că ai nevoie de el, că are copilul nevoie de el, că îl iubeşti...

— Da, da, da!

Lucía a apucat receptorul. Nu trebuia decât să-i dea numărul telefonistei şi în câteva minute avea să-i audă vocea, iar coşmarul avea să se termine.

Te-a părăsit! Vocea diavolului a început să glăsuiască, stârnind ura pe care o simţea faţă de el, ca nisipul pe timp de furtună. *Nu te-a iubit destul... nici nu te plăcea prea mult... mereu îţi critica prostia.*

Lucía a lăsat receptorul.

— Niciodată, a şuierat. Nu mă mai târăsc la el să-l implor să fie cu mine. Nu ne mai vrea, altfel nu ar fi plecat. S-a prăbuşit pe perne, extenuată de caruselul mintal care-o ţinea prizonieră. Şi pe voi v-a răpit, a spus, uitându-se la picioare, pe care le simţea cumva deconectate, ca pe o entitate separată, care pe vremuri o duseseră în euforie, la

cer şi care acum atârnau la capătul ei ca nişte sardine moarte. Nici măcar nu mai vreau să dansez! Mi-a luat tot, absolut tot. Şi mi te-a dat pe tine în schimb, i-a spus burţii.

S-a întins spre sertarul de lângă pat şi a scos o tabletă dintr-o folie consumată pe jumătate, pe care a înghiţit-o cu un pahar cu apă. Doctorul *payo,* care o consultase înainte să plece din New York, i le prescrisese pentru insomnie.

Zece minute mai târziu s-a cufundat într-un somn binecuvântat.

Ie ieie

— Lucía, trebuie să te scoli! a încurajat-o María pe fiica ei. Zaci de aproape două săptămâni în camera asta. Eşti slabă ca măgarul pe care-l aveam şi arăţi de parcă te-ai dus deja la străbunii din ceruri! Asta vrei? Să mori?

María vorbea pe un ton ridicat. Era la capătul puterilor cu Lucía. Nu putea face sau spune nimic s-o dea jos din pat. În vreme ce ea curăţa casa lor cea nouă şi neglijată cu anii, Lucía devenea tot mai inertă şi mai lipsită de reacţii pe zi ce trecea. Venise momentul să joace ultima carte.

— Mă duc la *finea* şi până mă întorc vreau să te dai jos din pat. Nu te-ai spălat de când ai venit şi duhneşte toată camera de transpiraţia ta. Dacă nu te scoli şi nu te îmbraci, atunci nu am de ales. Îl chem pe Meñique şi îi spun unde suntem şi ce s-a întâmplat.

— Nu! *Mamá!* Lucía a deschis brusc ochii, în care María i-a văzut frica şi groaza. Să nu îndrăzneşti!

— O, ba da! Nu te las să mai zaci nicio clipă. Trebuie să-mi ocrotesc preţiosul nepot. María şi-a luat geanta şi s-a îndreptat spre uşă. Lucía, nu uita câte am pierdut deja! Nu mai vreau o moarte inutilă chiar sub nasul meu. Mă întorc înainte de prânz. Bine?

Nu a primit niciun răspuns, aşa că a trântit uşa după ea, mulţumită de aerul relativ curat de pe coridor. Nu exagerase când îi spusese fetei ei că duhnea. S-a dus spre lift şi a observat că-i tremurau mâinile, dar spera ca ameninţarea ei să aibă efectul scontat.

Spre uşurarea ei, când s-a întors imediat după ora prânzului, a găsit-o pe Lucía stând turceşte pe pat, înfăşurată în prosop.

— M-am sculat şi m-am spălat, cum ai vrut. Am chemat

menajera să schimbe aşternuturile, bine?

— Da, este un început. Hai să-ţi găsim nişte haine!

În timp ce María răscolea în dulapul Luciei, şi-a dat seama că era cumva dezamăgită că nu îşi împlinise ameninţarea. Poate cel mai bine era ca Meñique să ştie.

— Este foarte cald afară, poartă asta. María i-a întins o rochie de bumbac. Vreau să vii cu mine după-amiază la *finea* şi să vedem unde vei aduce copilul pe lume. Vreau să te uiţi la Alhambra şi să-ţi aduci aminte cine eşti, Lucía!

— Am de ales?

— Da. Poţi începe să îţi asumi responsabilitatea pentru tine însăţi, dar dacă insişti să te porţi ca un copil, exact aşa te voi trata.

În acea după-amiază, María a aşezat-o pe Lucía lângă ea în Lancia veche de care îi făcuse rost Alejandro printr-un prieten. Cu toate că pe vremuri fusese un vehicul elegant şi puternic, după atâţia ani de neglijenţă îi ruginise vopseaua albastră şi părea că nici motorul nu o duce mai bine, dar mama şi fiica se îndreptau poticnit spre *finea.*

— Dacă ne-ar vedea *Papá... a* chicotit Lucía când María, ca să ocolească un şanţ, a frânat, în loc să apese pe ambreiaj.

— Nu ştiu de ce râzi. María s-a prefăcut supărată în timp ce îndrepta maşina pe drum. Tatăl tău nu ştie nici să ţină măgarul cu capul înainte.

Înaintau pe drumul prăfuit, plin de gropi, iar María se ruga doar ca Lucía să aprecieze munca depusă pentru a transforma casa pentru amândouă.

— Uite-o! *Villa Elsa,* numită după străbunica lui Alejandro. Nu-i frumoasă?

— Nu mai frumoasă decât casa mea din Mendoza, dar da, este, a adăugat Lucía repede, ştiind că mama ei nu mai avea de gând să treacă peste negativitatea ei.

María i-a făcut turul casei, mândră de mirosul proaspăt şi de felul în care toate încăperile erau luminate blând de soarele verii de când scosese scândurile de la ferestre.

— Asta o să fie camera copilului, Lucía, a spus ea din pragul unei cămăruţe care se afla între camera ei şi a Luciei. Când mă gândesc cum dormeai pe o saltea de paie cu mine şi tatăl tău în copilărie şi unde am ajuns! Şi asta

mulţumită ţie şi uimitorului tău talent. Nu-i aşa că încăperile sunt destul de mari?

Lucía a dat să spună că *finea* nu era tocmai Waldorf Astoria, dar s-a abţinut, de teama ameninţării cu telefonul.

— Şi uite, a continuat María, deschizând o uşă şi arătându-i mândră toaleta şi cada mică. Sunt toate conectate la puţ, care se umple din râul care curge de pe munte. Alejandro zice că nu a secat în patruzeci de ani. Vrei nişte suc de portocale? a întrebat-o pe Lucía, când au ajuns în bucătărie. Am stors de dimineaţă.

— Mulţumesc, a spus Lucía.

María a turnat câte un pahar pentru fiecare şi s-au dus să se aşeze pe terasă, la umbră, în faţa căsuţei.

— Vezi? María arăta în stânga sus. Se vede Alhambra în depărtare. Noaptea concursului a fost începutul carierei tale, *querida!*

— Aşa este. La bine şi la rău, a consimţit Lucía.

— Mă bucur că am cumpărat din New York tot ce ne trebuie pentru noi şi pentru copil. Este imposibil să găseşti ceva în Granada, dacă nu cumperi de pe piaţa neagră. Iar preţurile... María a clătinat din cap, în timp ce bea suc de portocale. Îţi vine să crezi că micuţul vine în trei luni?

— Nu, simt că mi s-a schimbat toată viaţa în câteva luni, *Mamá!*

— Lucía, asta este cea mai mare schimbare dintre toate! Copiii mei sunt cea mai mare realizare din viaţa mea. Sunt foarte mândră... de voi toţi.

Venise rândul Maríei să-şi stăpânească o lacrimă.

— Te-ai interesat de Carlos şi Eduardo? a întrebat timid Lucía.

— L-am întrebat pe Alejandro de unde să încep. Mi-a spus că...

María a ezitat, pentru că abia reuşise s-o scoată pe Lucía din depresie şi nu voia s-o împingă la loc.

— E în regulă, *Mamá!* O să suport.

— Alejandro zice că este foarte greu să găseşti orice persoană dispărută. María a înghiţit în sec. Există multe gropi comune prin oraş, acolo unde Garda Civilă a aruncat cadavrele bărbaţilor, femeilor şi copiilor laolaltă în toiul războiului civil. Spunea că există nişte registre. Mă

gândeam...

— Aşa?

— Mă gândeam să urc la Sacromonte, ca să văd dacă ştie cineva ceva. De fapt, numai la asta mă gândesc de când am venit aici, dar mi-e teamă de ce aş putea găsi. Sau nu. María şi-a dus mâna la frunte. Cel puţin, în toţi anii ăştia, am putut spera că într-o zi o să-mi găsesc iubiţii fii şi nepoţi în viaţă, dar iată! Suntem de două săptămâni în Granada şi nu îndrăznesc să mă duc.

— *Mamá,* vin cu tine! a spus Lucía, cu mâna pe mâna Maríei. Le înfruntăm pe toate împreună, aşa cum ne-am promis, sí7

— *Gracias,* fata mea!

Lucía se întrebă dacă acest loc superb şi liniştit, la care trudise mama ei pentru a-l transforma într-un cămin, fusese cel care-i dăduse bună dispoziţie. Şi-apoi, în toată distrugerea şi devastarea pe care le adusese războiul în Spania, era în viaţă şi în ea mai creştea o viaţă, în vreme ce fraţii ei şi familiile lor...

— *Mamá?*

— *Sí,* Lucía?

— Îmi pare rău că am fost atât de dificilă de când am ajuns.

— *Querida,* întotdeauna ai fost dificilă, dar înţeleg de ce. Sufereai.

— Ai dreptate, aşa este. Sufeream pentru tot ce eram. Dar, cum ziceam, o luăm de la capăt şi trebuie să încercăm să ne bucurăm de asta. Mulţi alţii nu o pot face.

Ie ieie

María şi Lucía s-au mutat la *Villa Elsa* câteva zile mai târziu. María a scos maşina de cusut Sânger pe care o adusese cu ea şi s-a aşezat pe terasă, la masa din lemn, ca să facă perdele şi feţe de masă din bumbacul înflorat cu care venise de la New York. Lucía se distra mergând cu maşina pe poteca prăfuită înainte şi înapoi şi în câteva ore conducea deja mai bine ca mama ei. María i-a mai croit nişte rochii simple, de gravidă, şi, cu pălăria de soare mare, cu burta umflată sub rochia largă şi într-un oraş populat de oameni care arătau ca ea, Lucía a început să iasă la cumpărături. Fiindcă mama ei gătea, i s-a făcut dintr-odată

foame şi a început să doarmă fără ajutorul pastilelor.

— *Mamá?*

— *Sí,* Lucía? a răspuns ea, în timp ce luau micul dejun, cu pâine proaspăt coaptă şi testând gemul de portocale cu care María experimenta.

— Cred că ar trebui să mergem la Sacromonte înainte să mă îngraş prea tare şi să nu mai pot ieşi de pe terasă. Eşti pregătită?

— N-o să fiu niciodată pregătită, dar da, ai dreptate, a încuviinţat María. Trebuie să mergem.

— Cea mai bună zi este azi. Lucía a întins mâna spre mama ei. Mă duc să văd dacă avem benzină.

O jumătate de oră mai târziu, cu burta lipită de volan, Lucía conducea pe aleile întortocheate spre Sacromonte. Au lăsat maşina la poarta oraşului şi cele două femei s-au luat de mână şi au pătruns în lumea care pe vremuri era singura pe care o cunoşteau.

— Nu arată prea diferit, a remarcat Lucía uşurată, mergând pe drumul principal. Doar că uite! Fosta peşteră a lui Chorrojumo este baricadată. Probabil că familia lui a plecat.

— Sau a fost ucisă, a răspuns María sumbru, strângând-o pe fiica ei de mână, ca să se calmeze. Uită-te sus, Lucía! Nu văd fum ieşind din hornuri. Locul ăsta este părăsit.

— Este toiul verii, *Mamá!* Asta nu înseamnă nimic.

— Ba înseamnă totul, Lucía! Când era prea cald ca să respiri, tot ardea focul când găteam pentru familie. Auzi? a şoptit María, oprindu-se brusc.

— Ce să aud?

— Liniştea, Lucía! în Sacromonte nu era niciodată linişte. Zi şi noapte auzeai oameni râzând, certându-se, strigând... María a zâmbit trist. Nu mă mir că toţi ştiau ce făceau ceilalţi. Din peşteri răsunau toate secretele noastre. Nu ai intimitate aici. María a tras aer în piept. Aşa că, mai întâi, mergem la peştera bunicilor tăi.

Cele două femei au urcat pe poteca şerpuită a muntelui, până au ajuns la peşterile orientate spre râul Darro, unde părinţii Maríei ţinuseră fierăria. María s-a uitat înăuntru şi a văzut că frumoasa casă pe care o construise pe vremuri mama ei – Dumnezeu s-o odihnească! — nu mai era.

Ferestrele de sticlă, perdelele colorate, mobila dispăruseră toate de mult.

— Mă bucur că nu au trăit să vadă ce s-a întâmplat cu iubita lor Spanie, a spus María. Stăteau în fosta sufragerie, acum un spaţiu gol, murdar şi urât mirositor, cu gunoaie pe jos, pachete de ţigări goale şi sticle de bere aruncate. Aşa deci! María a înghiţit în sec. Mergem la peştera fraţilor tăi.

Cele două femei au mai urcat puţin dealul şi au găsit frumoasele case ale lui Eduardo şi Carlos în aceeaşi stare ca peştera părinţilor Maríei.

— Nu a mai rămas nimic. María şi-a şters lacrimile. Parcă nici n-au fost vreodată aici, a şoptit emoţionată. Parcă trecutul nu a existat. Dar Susana? Elena şi frumoşii mei nepoţi?

— *Mamá,* poate au fost încarceraţi. Ştii că mulţi gitani au păţit asta în război. Meñique mi-a spus că aşa scria în ziare.

— Oricum nu-i nimic de găsit aici. Haide, Lucía, ne întoarcem!

— *Mamá,* ştiu că-i greu, dar cât suntem aici, poate găsim pe cineva cu care să vorbim şi care ne poate spune dacă ştie ce s-a întâmplat cu Eduardo şi Carlos. Trebuie să fie cineva care ştie, jur! Hai să urcăm la peştera noastră ca să vedem dacă mai este cineva acolo.

— Ai dreptate. Dacă nu fac asta acum, nu o să mai am vreodată curaj să mă întorc.

— Doamne! Chiar mergeam atâta în fiecare zi ca să aducem apă?

Lucía gâfâia lângă mama ei la deal.

— Eşti însărcinată, Lucía, este mai greu acum.

— Şi tu erai când locuiai aici, *Mamá,* de multe ori! a spus Lucía. Nu ştiu cum ai reuşit.

— Cu toţii facem ce trebuie când nu avem de ales, a spus María. Şi pe urmă, când avem o alternativă mai bună, ne dăm seama cât de grea era viaţa. Lucía! María a prins-o de braţ pe fiica ei când coteau şi au zărit peştera lor. Uite! María arătă deasupra ei. Iese fum pe horn. *Dios mío!* Cineva locuieşte acolo!

— Uşor, *Mamá!*

María s-a poticnit şi a dus mâna la gură din cauza şocului. Lucía a ajutat-o să coboare zidul care îngrădea livada de

măslini sub peşteră.

— Stai puţin aici, bea nişte apă. Este foarte cald azi.

Lucía i-a întins o sticlă din coşul pe care-l ducea şi mama ei a băut cu sete.

— Cine să fie? Oare ce găsim dincolo de uşă?

— Poate vagabonzi care locuiesc acolo şi nu au de-a face cu familia noastră, a ridicat din umeri Lucía. Să nu ne facem speranţe prea mari.

— Ştiu, ştiu, dar...

— *Mamá,* vrei să stai aici şi să mă duc eu să aflu?

— Nu, oricine ar fi în peştera noastră, trebuie să văd şi eu. María îşi făcea de zor vânt cu evantaiul. Bine, hai să mergem!

Câteva clipe mai târziu stăteau în faţa uşii lor, acum albastră, cu vopseaua crăpată şi învechită.

— Să bat eu sau tu, *Mamá?*

— Eu.

María a făcut tot posibilul să-şi vină în fire, ştiind că dincolo de bucata solidă de lemn erau răspunsurile la întrebările pe care şi le pusese de mii de ori de când plecase din Sacromonte. A ridicat mâna care-i tremura rău ca să bată.

— Trebuie să baţi mai tare, *Mamá! a* încurajat-o Lucía. Niciun câine cu urechile ciulite nu te-ar auzi.

María a bătut mai tare, fără să respire, sperând să audă paşii care veneau spre uşă de cealaltă parte. Nu a auzit nimic.

— Poate nu sunt acasă.

Lucía a ridicat din umeri.

— Nu, niciun gitan nu lasă focul să ardă într-o peşteră goală, a spus María hotărât. Este cineva înăuntru, ştiu sigur. A bătut din nou şi tot nu a primit răspuns, aşa că s-a dus la gemuleţ ca să se uite în peşteră, însă era acoperit cu o pânză densă de dantelă, pe care chiar ea o cususe şi o pusese la ferestre ca să împiedice privirile indiscrete, cum era a ei acum.

— *Hola!* A bătut în geam. Sunt María Amaya Albaycín. Am locuit aici. Am venit să-mi caut familia. Vă rog să mă lăsaţi să intru!

— Şi eu sunt Lucía, fiica ei. Nu vrem să facem niciun rău,

a adăugat Lucía rugător. Vă rog, deschideţi!

Vorbele Luciei au avut efect. Paşii grei s-au auzit lângă uşă, apoi uşa s-a deschis câţiva centimetri.

Un ochi verde s-a arătat de după uşă. Lucía s-a uitat la acea privire.

— Eu sunt Lucía, a arătat spre ea şi, punând mâna pe mama ei, a tras-o în dreptul uşii. Şi ea este mama. Cine sunteţi?

În sfârşit, uşa s-a deschis. Şi în faţa lor era o figură familiară, o faţă încreţită de riduri, cu părul alb, ca zăpada care cădea pe munţii Sierra Nevada. Corpul enorm umplea cadrul uşii.

— *Dios mío! a* şoptit femeia şocată, privindu-le. María... şi mica Lucía, pe care am adus-o pe lume în noaptea nunţii nepoatei lui Chorrojumo! Nu-mi vine să cred! Nu-mi vine să cred!

— Micaela? Tu eşti! a exclamat María, în timp ce *bruja* satului a deschis braţele să le strângă la pieptul ei masiv.

— Intraţi, intraţi! a spus Micaela, clipind emoţionată.

S-a dat la o parte să le lase să intre. María a închis uşa bine şi a zărit scaunele făcute de Carlos pentru ea. I-au dat lacrimile la vederea lor şi odată cu asta, a răsărit speranţa.

— Dintre toţi... nu credeam că pe voi o să vă mai văd vreodată, a chicotit Micaela şi râsul ei a răsunat între zidurile peşterii. Ce faceţi aici?

— Am venit din pricina Luciei – María a arătat spre burta fetei – şi ca să aflăm ce s-a întâmplat cu copiii mei şi cu familiile lor.

— Aşa deci! Micaela a pus mâna pe burtă. Ai o fată, o comoară şi o luptătoare care îţi seamănă foarte mult, María! a adăugat. Cine este norocosul tată?

Pentru că niciuna dintre femei nu a răspuns, Micaela a încuviinţat.

— *Ay,* înţeleg! Să ne bucurăm că în curând vine pe lumea asta îngrozitoare măcar unul din noua generaţie. Mulţi s-au dus...

— Ştii ceva de soarta fiilor mei, Micaela?

María a clătinat din cap şi s-a întins instinctiv spre mâna Luciei.

— María, nu pot să spun că da. Dacă ţi-aduci aminte, erai

încă aici când au dispărut amândoi în oraş.

— Aşa-i! Şi de-atunci nu au mai fost văzuţi?

— Nu, îmi pare rău, María! Dar puţini dintre sătenii noştri, care nu au fost luaţi cu forţa sau care nu s-au mai întors din oraş, au mai revenit.

Micaela s-a întins spre mâna Maríei. Lucía a văzut fascinată cum Micaela şi-a dat ochii peste cap, exact cum făcuse Chilly când avea viziuni din cealaltă lume.

— Mi se spune că sunt acolo. Sunt sus şi ne privesc din cer. Sunt în siguranţă.

Maríei i se uscase gâtul şi nu putea înghiţi.

— Am ştiut în sinea mea, normal... S-a lovit în inimă. Dar mai speram încă.

— Ce sunt oamenii fără speranţă? a suspinat Micaela. Nici în Sacromonte, nici în Granada nu a rămas vreo familie neafectată. Generaţii întregi dispărute... bărbaţi, femei, copii... ucişi pentru crime pe care nu le-au comis. *Payo* şi gitani totodată. Ei... ai văzut cum era înainte să pleci, María! Şi de-atunci n-a fost decât mai rău.

— Dar... María abia mai vorbea, cu gâtul strâns de emoţie. Dar soţiile şi copiii lui Eduardo şi ai lui Carlos?

— După ce ai plecat, a venit Garda Civilă şi a scos toată comunitatea de gitani de-aici. María, îmi pare foarte rău, dar Susana şi Elena au fost luate, iar copiii lor...

— Nu! María a izbucnit în plâns. Şi ei sunt morţi? Cum să suport aşa ceva? l-am lăsat aici să moară ca să-mi salvez pielea...

— Nu, *Mamá!* Nu-i adevărat! a intervenit Lucía. Ai făcut-o ca să-l salvezi pe Pepe, să-i oferi măcar unui fiu şansa la viaţă. Nu uita, le-ai implorat pe soţiile lui Carlos şi Eduardo să vină cu tine.

— Nu te învinovăţi, María, le-ai dat de ales. Ţin minte că Elena mi-a spus asta înainte să o ia, a spus Micaela.

— Elena era însărcinată. Lucía, era soţia lui Eduardo. Nu-ţi poţi imagina ce dulceaţă de fată! A născut înainte să...?

María nu putea pronunţa cuvintele.

— *Şi,* a născut, María! Pentru prima oară Micaela îi zâmbea. Şi atunci s-a petrecut miracolul.

— Cum adică? a întrebat Lucía.

Micaela s-a aşezat mare cum era la masă şi le-a invitat

pe mamă şi pe fiică să îi urmeze exemplul.

— În viaţă există mereu un echilibru, chiar şi atunci când vezi numai rău de jur-împrejur, există şi bine, şi chiar frumos, lucruri care se petrec pentru a crea o armonie naturală. Cu câteva săptămâni înainte să fie luată, Elena a născut o fetiţă. Eram acolo cu ea, o ajutam, cum am ajutat-o şi pe mama ta să te nască, Lucía! Şi se pare, María, că ai fost binecuvântată, căci nu ai avut-o doar pe Lucía, care este specială în atât de multe feluri, ci şi pe nepoata ta, fiica lui Eduardo... am ştiut din clipa în care am văzut-o.

— Ce anume? a întrebat Lucía.

— Că ea era cea care moştenise harul de a vedea de la străbunica ta. Spiritele din cealaltă lume mi-au spus că ea avea să fie următoarea *bruja* şi că eu trebuia s-o ocrotesc.

— Fiica lui Eduardo avea harul? a şoptit María.

— Da. Şi profeţia s-a adeverit: chiar în dimineaţa în care ea şi restul au fost luate, Elena venise la mine cu copilul – o botezase Angelina, pentru că arăta ca un înger – şi îmi ceruse să am grijă de ea câteva ore, până se ducea la piaţă. M-am ocupat bucuroasă – ştiam şi eu, şi Elena că voi face parte din viitorul Angelinei. Am legat copilul de mine şi ne-am dus în pădure ca să căutăm ierburi şi fructe de pădure. Am lipsit multe ore, pentru că deja începeam s-o învăţ pe Angelina să asculte ritmul universului prin pământ, prin râuri şi prin stele. Nu ştiam că în timp ce eram acolo venise Garda Civilă în Sacromonte şi le luase pe Elena, pe Susana şi pe copiii lor, când erau în drum spre piaţă.

Lucía şi-a dat seama că o asculta pe bătrâna *bruja* de parcă spunea unul dintre basmele ei de pe vremuri. Totuşi asta era realitatea şi... Lucía nu avea de unde să ştie cum se termină povestea.

— Aproape tot satul a fost luat. Numai cei care nu erau în peşteri au reuşit să scape, le-a explicat Micaela. Am ştiut atunci că Lumea Spiritelor mă trimisese în pădure ca s-o protejez pe Angelina. De-atunci, María, am crescut-o pe nepoata ta ca pe copilul meu.

Se lăsase liniştea în cavernă, atât María, cât şi Lucía încercau să înţeleagă ce le spunea Micaela. Şi ce însemnau toate astea.

— Vrei să spui că este în viaţă? a şoptit María, aproape

neîndrăznind să întrebe, în caz că auzise greşit.

— O, da, este! Ce nepoată frumoasă şi deşteaptă ai, María! Are deja puteri mai mari ca ale mele.

— Şi unde este?

— Afară, răscoleşte pădurea, cum am învăţat-o.

— Nu-mi vine să cred! Din toată tragedia asta, fiica lui Eduardo a supravieţuit! Chiar este un miracol, nu-i aşa, Lucía?

— *Ay Mamá,* chiar aşa!

— De multe ori m-am gândit că o să ne prindă, a continuat Micaela. Totuşi, întotdeauna, al şaselea simţ al Angelinei era cu un pas înaintea Gărzii Civile. Îmi spunea când trebuie să ieşim din cavernă şi să ne ascundem în pădure până plecau „dracii", cum le zicea ea. Nu s-a înşelat niciodată şi am învăţat să mă încred în instinctele ei mai mult decât în ale mele.

— Şi ţi-ai părăsit casa şi te-ai mutat aici? a întrebat María.

— Era mai bine că peştera mea a rămas goală, este prea aproape de poarta oraşului şi eu nu mă pot ascunde uşor. Micaela a chicotit. Pe când peştera ta se află departe de oraş şi aproape de pădure, aşa că ne-am ascuns uşor.

María s-a uitat la femeia vânjoasă şi a fost de acord că Micaelei nu-i putea fi uşor să se facă nevăzută. Dar cumva reuşise. Şi reuşise să o salveze pe Angelina, fiica lui Eduardo. Nepoata ei...

— Când se întoarce? a întrebat Lucía. Abia aştept să-mi cunosc nepoata!

— Se întoarce după ce vorbeşte cu copacii, ca să descopere de unde anume poate culege ierburi magice cu care face licori. Este asemenea vântului, un spirit care ascultă doar de instinctele ei infailibile.

— Cum aş putea să-ţi mulţumesc, Micaela? Pentru ce ai făcut pentru mine şi familia mea...

— Nu. Nu am făcut nimic. Am fost salvată mulţumită Angelinei. Ştiu asta.

— Şi acum se întorc oamenii să locuiască în Sacromonte? a întrebat Lucía.

— Comunitatea noastră nu mai există. Au murit sau s-au împrăştiat prin lume. Sacromonte nu o să mai fie nicicând

ca pe vremuri, a spus sumbru Micaela.

— Poate în timp, a spus María.

— Acum sunteţi aici, mi-am făcut treaba. Micaela a ridicat din umeri. Şi sunt recunoscătoare, pentru că am fost îngrijorată pentru Angelina dacă eu nu mai sunt. Mi s-a spus că cineva va veni după ea când voi avea nevoie. Inima mea nu mai rezistă mult, ştiţi? S-a ridicat de la masă, vânătă de efort. Am nişte supă pentru masa de prânz. Vă e foame?

Şi María, şi Lucía au primit, mai mult ca să aibă la ce să se concentreze decât de foame, în timp ce aşteptau să se întoarcă acasă copilul-miracol. María i-a spus Micaelei câte puţin din viaţa lor din ultimii nouă ani şi că acum locuiau într-o livadă de portocali la poalele dealului, sub munţii Sierra Nevada.

— *Hola, Maestra! a* salutat o voce stridentă când s-a deschis uşa.

O creatură pribeagă, cu un coş plin cu buruieni după aspect, s-a ivit în prag.

María şi-a ţinut respiraţia, căci copilul ăsta nu părea deloc gitan, decât dacă ar fi fost adusă de îngerii după care fusese botezată. Cu părul roşcat-auriu şi ochii albaştri, Angelina părea *payo* din cap până-n picioare.

Ochii înţelepţi şi calmi priveau atent la cele două femei care şedeau la masă.

— Suntem rude, nu-i aşa? a întrebat încet, venind spre ele. Sunteţi familia mea?

— Da, eu sunt bunica ta şi ea este mătuşa ta, Lucía, a răspuns María, gata să plângă.

— Mi-au spus că azi apare cineva special, a încuviinţat Angelina, fără să pară deloc mirată. *Maestra,* cu ele o să locuiesc când te duci în Lumea Spiritelor?

— Da. Micaela s-a uitat în ochii uimiţi ai Maríei. Tocmai le povesteam bunicii şi mătuşii tale despre tine.

Angelina a pus coşul pe jos şi a deschis braţele larg, ca să le îmbrăţişeze pe María şi pe Lucía pe rând.

— Mă bucur că aţi venit. *Maestra* era îngrijorată că nu mai are timp. Acum se poate pregăti pentru drum fără teamă. Avem supă?

— *Şi.*

Micaela a vrut să se ridice, dar Angelina a oprit-o cu un gest al mâinii.

— Îmi iau eu. Încearcă să facă totul pentru mine, dar îi spun că trebuie să se odihnească. Copilul tău o să fie fată şi vom fi prietene foarte bune.

Angelina a dat din cap spre Lucía, în timp ce-şi punea supă într-un castron de tablă.

— Micaela i-a spus deja, a zis María. De data asta, Lucía a rămas mută în faţa extraordinarei fetiţe şi María nu putea decât s-o privească uluită.

Copilul lui Eduardo... îmi va fi dat mie...

Angelina s-a aşezat la masă şi a mâncat supă, punând o sută de întrebări despre María şi Lucía şi despre ceilalţi membri ai familiei.

— Am un unchi şi o mătuşă, nu?

— Da, Angelina, îl cheamă Pepe. Poate o să vină într-o zi aici.

— O să-l ştiu atunci. Profeţiile se adeveresc, *Maestra!* i-a spus încântată Micaelei. Ştiam eu că nu ne vor dezamăgi.

— Se duce la şcoală? a întrebat-o María pe Micaela.

— Ce nevoie am de şcoală? a întrebat Angelina. Învăţ tot ce am nevoie de la *maestra* şi de la pădure.

— Poate ar trebui să înveţi să scrii şi să citeşti, a spus Lucía, căutându-şi ţigările în geantă şi aprinzându-şi una. Eu aş vrea să fi făcut asta.

— O, dar ştiu, Lucía! *Maestra a* adus un *payo* să mă înveţe. S-a uitat la Lucía care trăgea din ţigară. Ştii că nu-ţi face bine la inimă. O să te omoare. Ar trebui să te laşi.

— O să fac cum am chef, a răspuns Lucía, iritată deja de copilul-înger, care părea să aibă răspuns la orice.

— Fiecare este răspunzător pentru destinul său. Uneori. A râs şi s-a uitat atotştiutor la Micaela. Când pot să vin în vizită? a întrebat-o pe María. Pare că ai o casă frumoasă.

— Trebuie să vii curând, a spus María, copleşită de oboseală. Trecuse prin mult prea multe şi vitalitatea acestui copil, forţa ei de viaţă o biruiau şi încă procesa confirmarea pierderii fiilor şi familiilor lor. Eu şi Micaela o să vorbim şi o să venim să te luăm cu maşina.

— Mulţumesc, a spus Angelina politicos. Trebuie să fac o licoare acum, înainte să dispară energia plantelor, pentru

inima maestrei. O să fac una şi pentru copilul tău, a declarat Angelina.

A luat coşul şi s-a dus la blatul din bucătărie, unde a tocat ierburile cu un cuţit mare pe fundul de lemn.

Emoţionate, şi-au luat rămas-bun şi au aranjat să o ia pe Angelina în câteva zile.

— Mulţumesc că aţi venit, bunico şi mătuşă! a spus Angelina, strângându-le în braţe. Sunt foarte fericită. La revedere!

Afară, María şi Lucía s-au întors la maşină în tăcere.

— Este... extraordinară, a şoptit María, mai mult pentru ea.

— Da, chiar dacă mă irită să-mi spună un copil de nouă ani că trebuie să mă las de fumat, s-a strâmbat Lucía, în timp ce pornea motorul. Cel puţin ştim în ce culoare să tricotăm pătura copilului, a adăugat, chicotind răguşit. Îmi aminteşte de Chilly când era mic. Mereu a fost precoce. Doamne, ce dor îmi e de el! Alt om drag pe care aproape sigur l-am pierdut din cauza războiului civil.

— Să trimit o telegramă tatălui tău să-i spun de moartea fiilor şi nepoatei lui? Cred că ar trebui să ştie.

— De ce nu? Poate i-o citeşte ultima lui târfă, a spus Lucía tărăgănat, coborând cu maşina aleile pietruite cu grijă.

— Te rog, a oftat María. A fost destulă ură şi pierdere în vieţile noastre într-o singură zi. Oricum ar fi José, este tatăl tău şi soţul meu.

— Măcar ai idee unde se află?

— Pepe mi-a trimis o telegramă ca să-mi spună că săptămâna viitoare pleacă în turneu în State.

— Cum ai citit-o, *Mamá?*

— Mi-a citit-o Alejandro, a recunoscut ea. S-a oferit să mă ajute să învăţ să citesc mai bine.

— Ţi-am zis eu că ai un iubit, adică mai mult decât am eu sau o să am vreodată a chicotit Lucía, privindu-şi burta.

— Lucía, eşti tânără încă! Viaţa ta abia începe.

— Nu, *Mamá!* Cred că a ta începe, dar... Lucía a tăcut o clipă. Alejandro ştie că suntem gitane? a întrebat-o Lucía.

— Nu.

— Dacă ar afla s-ar schimba ceva?

— Nu ştiu, dar poate-i mai bine pentru tine şi copil să nu ştie.

— După cum stau lucrurile, se pare ca şi pentru tine. Lucía a zâmbit sarcastic. Mulţi ar zice că ne trădăm cultura, că ne purtăm şi trăim ca *payo,* într-o casă normală.

— Aşa o fi, însă când mă gândesc la anii petrecuţi în Sacromonte, unde eram trataţi ca nişte câini, este plăcut să trăieşti altfel, a suspinat María. Şi, Lucía, în sinea noastră suntem încă cine suntem, oricât de lung sau de scurt purtăm părul sau cu ce haine ne îmbrăcăm sau unde locuim. Este... mai simplu, a recunoscut María.

— Deci nu vrei să te duci să locuieşti în peştera ta, *Mamá?*

— Nu prea pot s-o arunc pe Micaela în stradă după tot ce a făcut pentru Angelina. Cred că-i o învoială potrivită pentru noi toate.

— Da, *Mamá!* Deocamdată, aşa este.

Capitolul 32

Angelina a venit următoarea săptămână să le viziteze la *Villa Elsa.* La fel cum vizitase Lucía în copilărie casele *payo* cu tatăl ei, Angelina se minunase la vederea utilităţilor moderne. Toaleta şi cada din interior o fascinaseră cel mai mult şi Lucía a găsit-o uitându-se în vasul de toaletă, în timp ce trăgea apa de lanţul lung.

— Vrei să faci baie? a întrebat-o Lucía. Apa este foarte caldă.

— Cred că mi-ar fi prea frică! Uite ce adâncă este! Nu ştiu să înot şi m-aş putea îneca.

— Aş sta cu tine să am grijă să nu se întâmple asta. Şi uite! Lucía i-a întins spuma de baie pe care o furase de la Waldorf Astoria. Asta chiar este magică.

Fetiţa a chicotit mirată şi încântată, uitându-se la bulele mari care se formau la suprafaţa apei.

— Ce alchimie e asta? a întrebat, când Lucía o încurajase să intre în cadă şi să-şi pună clăbuci pe nas.

— Alchimie americană, a răspuns ea. Angelina, ai văzut

vreodată vreun film?

— Nu, ce-i aia?

— Imagini care se mişcă pe un ecran. Am jucat într-unul. Poate îţi arăt într-o zi.

Ie ieie

— Angelina este o combinaţie tare ciudată, a comentat Lucía, la întoarcerea din Sacromonte, după ce a lăsat copilul acasă, în peşteră. Este foarte înţeleaptă pentru vârsta ei şi totuşi este un copil care a crescut doar în natură, iar inocenţa ei este răvăşitoare.

— Şi tu ai crescut în natură, Lucía, în aceeaşi peşteră ca Angelina.

— Eu nu eram ascunsă de lume, *Mamá!* înţelegeam totul de mică. Am întrebat-o dacă vrea să vină să stea cu noi o vreme. A refuzat, a spus că nu vrea s-o lase singură pe Micaela, că-i prea bolnavă, dar că i-ar fi şi dor de pădure.

— Ei bine, într-o zi nu va avea de ales, a spus María. Din ce spun amândouă, Micaela nu mai are mult de trăit.

— Parcă totul a fost pus la cale de o mână invizibilă, s-a gândit Lucía. Dacă nu ne-am fi întors, ce s-ar fi întâmplat cu copila?

— O, sunt sigură că ar fi supravieţuit, a zâmbit María. Ăsta îi este destinul.

Lucía s-a ridicat de la masă, unde luau cina, şi a căscat.

— Mă duc la culcare, *Mamá!* Sunt obosită astă-seară.

— Somn uşor, *querida!*

— Noapte bună, *Mamá!*

María a mai rămas o vreme înainte să strângă vasele, gândindu-se cât de mult se schimbase fiica ei. Nu era nici zece, ora la care Lucía de pe vremuri abia se trezea la viaţă, în faţa unui public de sute, uneori mii de oameni şi totuşi, aici, Lucía se retrăgea de multe ori devreme şi dormea liniştită toată noaptea. Felul în care Lucía continuase să se extenueze de-a lungul anilor era înspăimântător. Îşi făcuse adesea griji că fiica ei avea să moară dansând, dar această nouă Lucía era calmă şi o companie plăcută. Cel puţin deocamdată...

Ie ieie

Trei săptămâni mai târziu, pe când apunea soarele, María a zărit o siluetă venind spre casă.

— Lucía! a strigat María, când a zărit părul roşcovan mic în semiîntuneric. A venit Angelina.

María a fugit pe trepte ca s-o întâmpine pe Angelina. Când a ajuns la ea, a observat că fetiţa mai avea puţin şi cădea din picioare.

— Te rog, îmi dai nişte apă? a gâfâit ea. María a ajutat-o să urce pe terasă. Am mers mult până să ajung aici.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat María.

A aşezat-o pe fată pe un scaun şi i-a turnat repede apă din urciorul de pe masă.

— Micaela s-a dus în Lumea Spiritelor, *abuela!* i-a spus bunicii. A plecat în zori. Mi-a spus să vin direct aici dacă se întâmplă asta.

— Adică...

— Da, a confirmat Angelina. Nu mai este cu noi pe pământ.

— *Ayl Pequeña,* dacă am fi ştiut, am fi venit la tine. Nu mă mir că eşti extenuată, drumul este lung.

— M-a adus un om cu căruţa, dar pe urmă mi-a pus întrebări ciudate, aşa că am sărit din ea. Angelina a băut însetată. Dar sunt aici şi trebuie să ne întoarcem repede, pentru că *maestra* trebuie înmormântată cât de iute, ca să i se odihnească sufletul.

— Sigur, mergem mâine-dimineaţă. Unde a...?

— Am lăsat-o în patul ei.

— Eşti tristă? a întrebat-o Lucía, când a apărut pe terasă.

— Da, pentru că o să-mi fie foarte dor de ea, dar ştiu că era timpul să se ducă şi mă bucur pentru ea. Nu se mai simţea bine în corpul ei, ştii? Corpul se uzează şi sufletul trebuie să plece liber mai departe.

— Angelina, îmi pare rău! Lucía a luat-o pe după umeri. Dar eşti în siguranţă cu noi aici.

— *Gracias,* dar ştiţi că trebuie să mă întorc în pădure la prietenii mei şi să culeg ierburi? Ie-a spus Angelina, cu panică în ochi.

— Da. Hai să îţi dăm ceva de mâncare.

— Nu, nu pot mânca până nu ajunge *maestra* în ţărână.

— Mâine mergem devreme în Sacromonte, a promis María.

— Mulţumesc. Cred că aş vrea să dorm acum, vă rog.

— Te ducem în camera copilului. Avem un pat mic pregătit pentru tine, a spus María. Hai cu mine!

Copila s-a ridicat, trasă la faţă de oboseală.

— Gata? a întrebat-o Lucía pe mama ei, când s-a întors pe terasă.

— S-a băgat sub pătură şi a adormit în douăzeci de secunde. Bietul copil! Este aşa calmă în seara asta, dar cred că de la şoc. Micaela este tot ce a cunoscut vreodată.

— Nu pare, dar, în acelaşi timp, este şi cel mai straniu copil pe care l-am cunoscut vreodată. Lucía a stins ţigara şi a aprins alta. Mă gândesc cum să săpăm toate trei o groapă destul de mare să încapă Micaela şi cum o ducem.

— Ai dreptate, nu putem, a consimţit María. Aşa că trebuie să găsim nişte bărbaţi să ne ajute. Vezi tu, Lucía, uneori sunt utili, nu-i aşa? a adăugat cu un zâmbet viclean.

Ie ieie

Angelina le-a trezit pe amândouă înaintea zorilor, odihnită şi luminoasă ca floarea-soarelui.

— Trebuie să plecăm, a spus ea. *Maestra* abia aşteaptă să-şi înceapă călătoria în Lumea Spiritelor.

Soarele răsărea peste Alhambra când cele trei s-au apropiat de peşteră.

A murit în patul în care m-am născut eu, cu ajutorul ei... s-a gândit María. Angelina a deschis uşa şi înăuntru duhnea puternic corpul care putrezea de la căldură. Lucía a clătinat din cap.

— Îmi pare rău, dar îmi vine să vomit, a spus înainte să se întoarcă spre uşă. Angelina, cunoşti familii care locuiesc în zonă şi care au tineri să ne ajute s-o îngropăm pe *maestra?*

— *Sí,* Lucía!

María s-a uitat după Angelina care urca povârnişul spre caverna din spate.

— Aia sigur este părăsită! Ramón a fost luat de Garda Civilă acum zece ani...

Angelina a bătut la uşă, înainte să intre direct.

— S-a întors acum trei săptămâni... Ramón? a strigat în dormitorul de dincolo de bucătăria familiară în care stăteau. Sunt eu, Angelina, şi avem nevoie de ajutorul tău.

Dincolo de perdea s-a auzit un mormăit, după care a

apărut un bărbat costeliv, cu barbă lungă şi grizonantă. María şi-a dus imediat mâna la gură şi imediat i-au dat lacrimile.

— *Dios mío!* Ramón, tu eşti?

— Eu... María! Te-ai întors! Cum? De ce?

— Am crezut că ai murit! A venit Garda Civilă...

— Da şi m-au azvârlit în închisoare unde m-au lăsat să mor, dar cumva, după cum vezi, nu am murit. A tuşit – aceeaşi tuse pe care María o auzise înainte să moară Felipe. Am stat apoi multe luni într-un spital *payo,* care nu era mai breaz decât închisoarea. Dar tu, María, eşti mai frumoasă ca niciodată!

— Ramón! Nu-mi vine să cred că eşti în viaţă!

— Hai, dă-mi voie să te iau în braţe, *querida!*

Lucía a înghiţit în sec când mama ei s-a dus în braţele fragile ale lui Ramón.

— Se cunosc bine?

Angelina s-a întors cu ochii mari spre Lucía.

— Da, s-au cunoscut mai demult.

— Se iubesc, a decretat ea. Ce frumos, nu?

— Da, a încuviinţat Lucía.

Copleşit de emoţie, Ramón a fost ajutat să se aşeze pe un scăunel înainte să se clatine.

— Unde-i mobila? a întrebat María.

— Au furat-o demult, a suspinat Ramón. Nu mai am decât saltea ua de paie, dar cel puţin sunt liber şi asta înseamnă totul. Spune-mi, de ce eşti în bucătăria mea?

— Micaela s-a dus în Lumea Spiritelor şi trebuie s-o înmormântăm. Cunoşti tineri în Sacromonte care ne pot ajuta? l-a întrebat María.

— Nu cunosc, dar putem afla. Nu-mi vine să cred că te-ai întors, María mea!

Ramón se uita fascinat la ea.

— Încă un miracol, i-a şoptit Angelina Luciei.

Ie ieie

Cele două femei, copilul şi bărbatul, fragil ca un bătrân de optzeci de ani au răscolit satul prăfuit din Sacromonte în căutarea celor care i-ar fi putut ajuta s-o înmormânteze pe *bruja* lor venerată pe vremuri. Multe uşi nu s-au deschis imediat şi se simţea frica profundă care se abătuse asupra

acestei comunităţi distruse. Multe cămine erau goale, însă, odată ce au aflat ceilalţi ce se întâmplase, convinşi să iasă din peşterile lor, au primit bucuroşi să ajute. Câţiva bărbaţi vânjoşi au săpat mormântul Micaelei, iar alţii au adus puţină mâncare, ca s-o pregătească pentru adunare.

O femeie le-a împrumutat măgarul, un alt vecin căruţa şi, după ce au pus resturile pământeşti ale Micaelei în căruţă, procesiunea a pornit spre pădure, unde au lăsat-o pe *bruja* să-şi facă somnul de veci.

S-au adunat apoi în peştera Maríei şi un bătrân gitan, care pe vremuri vindea băutură ilegal, a adus brandy. Din cei aproximativ patru sute de săteni, mai rămăseseră numai treizeci acum. María şi Lucía au fost tachinate din cauza coafurilor noi, însă dincolo de groaza şi de distrugerea din ultimii zece ani, flama comunităţii încă pâlpâia. Câţiva bărbaţi au adus chitarele şi, pentru prima oară în aceşti ani, muzica flamenco a răsunat în Sacromonte.

— Lucía! Trebuie să dansezi pentru noi, a strigat un bărbat, a cărei burtă suptă făcuse ca alcoolul să i se urce direct la cap.

— Am o ghiulea în burtă. Lucía şi-a dat ochii peste cap. Poate vrea *Mamá* să danseze. Ea m-a învăţat tot ce ştiu.

— Nu, a spus María înroşindu-se, în timp ce femeile o împingeau în faţă.

— *Sí, şi,* sí1 a cerut mulţimea în cor, bătând din palme pe ritm.

María nu a avut de ales şi, îngrozită că picioarele şi mâinile nu-şi aminteau ce aveau de făcut, a dansat prima *alegrías por rosas* din ultimii douăzeci de ani. Ceilalţi – sau cel puţin cei care aveau puterea – i s-au alăturat în cele din urmă şi mica Angelina a urmărit spectacolul cu ochii mari.

— Nu ai mai fost la nicio *fiesta?*

Lucía s-a aplecat spre ea.

— Nu, dar este cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată, a spus ea cu ochii aprinşi. Lucía, ăsta nu-i sfârşitul, ci doar un nou început.

Şi, în timp ce María îl încuraja pe Ramón să danseze şi îl sprijinea, Lucía îşi spunea că e de acord.

Ie ieie

— Lucía, trebuie să te întreb ceva.

María a apărut lângă hamacul improvizat, pe care cele două îl legaseră între doi portocali, ca Lucía să se poată odihni după-amiaza afară.

— Ce anume, *Mamá?*

— Mă întrebam dacă te deranjează să-l invit pe Ramón să locuiască o vreme cu noi. Este foarte bolnav şi nu are de nici unele. Cineva trebuie să aibă grijă de el.

— Sigur că nu mă deranjează. Se mută şi Angelina, vine şi copilul, începem propria comunitate gitană aici, a chicotit Lucía.

— Mulţumesc, *querida!* Chiar dacă este bolnav acum, Angelina crede că o să-şi revină şi pe urmă o să fie cel puţin util.

— Util sau nu, îl vrei aici şi este foarte bine. Şi? O să doarmă pe canapea în sufragerie? a întrebat Lucía cu inocenţă.

— Nu, mă gândeam că este mai simplu dacă...

— *Mamá,* glumeam! Ştiu că o să doarmă în braţele tale. Ce-o să fie în capul lui Alejandro când o să vadă că iubita lui şi-a găsit un altul?

Lucía nu a aşteptat răspunsul, ci a coborât din hamac şi s-a dus în casă să-şi ia apă.

— *Dios mío!* Cam trist că viaţa amoroasă a mamei este mai interesantă decât a mea... i-a spus copilului.

Ie ieie

Pe 7 septembrie, Lucía s-a trezit în toiul nopţii transpirată şi într-o stare proastă. S-a ridicat să-şi golească vezica a cincea oară în acea noapte, dar înainte să facă câţiva paşi a simţit un lichid cald prelingându-i-se pe picioare.

— Ajutor! *Mamá!* Sângerez! a strigat în beznă.

Atât María, cât şi Angelina au dat fuga din camerele lor şi au aprins lumina. María s-a uitat la balta transparentă dintre picioarele fetei şi a răsuflat uşurată.

— Lucía, nu sângerezi, ţi s-a rupt apa! Asta înseamnă că vine pe lume copilul.

— Mă duc la bucătărie să pregătesc licoarea, a spus Angelina. Copilul apare până la răsărit, a anunţat în timp ce ieşea.

În ciuda ţipetelor stridente ale Luciei, care răsunau prin

încăperi cu suficientă velocitate încât să sperie lupii din vârful munţilor, muşchii ei abdominali, întăriţi de dans, o ajutau pe măsură ce copilul îşi începea drumul spre viaţă. Angelina a preluat-o şi părea să ştie instinctiv de ce are nevoie Lucía. O plimba, o aşeza, o ridica, îi masa spatele şi în tot acest timp îi şoptea liniştind-o că fătul era bine şi urma să apară.

María şi Angelina au ajutat-o să se întindă pe pat, când Lucía a spus că voia să împingă şi fetiţa a venit pe lume la cinci dimineaţa, tocmai când dădeau zorii.

— Nu mai vreau în veci! a gâfâit Lucía uşurată. Este cea mai complicată *bulerías* din viaţa mea. Unde mi-e copilul?

— Aici! a spus Angelina, care tocmai tăiase cordonul ombilical cu dinţii, cum văzuse că făcea Micaela. Este puternică şi sănătoasă.

— Cum îi vei spune? a întrebat María, uitându-se la a doua nepoată-miracol de când venise în Spania.

— Isadora, după dansatoarea americană.

— Ce neobişnuit! a comentat María.

— Da.

Lucía nu a mai spus nimic, însă, în timp ce-şi ţinea pruncul în braţe, mintea-i înşelătoare a dus-o cu gândul la a treisprezecea ei aniversare, când Meñique o dusese la o expoziţie fotografică cu dansatoarea Isadora Duncan. Nu voise să meargă, dar, odată ajunsă acolo, a rămas fascinată de imagini şi de viaţa lui Duncan.

— Era o pionieră care a împins limitele, ca şi tine, *pequeña,* spusese Meñique.

— Cred că seamănă cu bunica ei, a spus Angelina.

— *Gracias a Dios!* Atunci, mă bucur, pentru că nu aş vrea să fi semănat cu mine. Bun venit, copile! a spus Lucía, privind figura micuţă. Da, eşti mult mai frumoasă ca mama ta.

La privirea copilului, Lucía şi-a ţinut respiraţia uitându-se la trăsăturile, chiar în miniatură, care-i erau atât de familiare, însă nu avea să recunoască niciodată cu cine semăna de fapt copilul.

Ie ieie

Toamna a lăsat loc iernii şi ciudata familie adunată de María şi Lucía s-a retras în interior, în jurul focului mic din

sufragerie. María gătea acolo, pentru că prefera mai mult gustul mâncării făcute la foc, decât la aragazul mare din bucătărie. Isadora înflorea sub grija şi atenţia Maríei şi ale Angelinei, cu toate că Lucía refuzase categoric s-o alăpteze după prima încercare.

— De ce să mă chinui când o putem hrăni toate trei pe rând cu biberonul? Şi-apoi, am zis că-mi smulge bietele mameloane la forţa cu care sugea. Ce agonie!

În sinea ei, María considera că asta avea mai mult de-a face cu faptul că Luciei îi plăcea să doarmă noaptea şi, pentru că erau destule ajutoare dornice să se ridice din pat şi să se ocupe de Isadora, Lucía profita. Nici faptul că bebeluşul dormea cu Angelina în camera copilului nu ajuta. Totuşi, María era liniştită fiindcă vedea fetiţa că-i schimba silitoare scutecele şi o hrănea cu biberonul. În timp ce Lucía fuma pe terasă, Angelina îi cânta cântece de leagăn Isadorei şi o legăna până adormea. Unele femei nu sunt făcute pentru a fi mame, iar Lucía era una dintre ele.

Şi, în timp ce Angelina se ocupa de Isadora, María, cu mâinile ei delicate şi cu licorile Angelinei, avea grijă de Ramón, care prindea puteri pe zi ce trecea. Tuşea zguduitoare care le amintea amândurora de sinistra închisoare i-a trecut şi curând Ramón a putut să se plimbe prin livada de portocali, ţâţâind din cauza neglijenţei la care era martor.

— Poate să-l întreb pe Alejandro dacă vrea să îngrijeşti tu portocalii? i-a sugerat María într-o seară răcoroasă, când stăteau la foc.

— *Ay,* María, o fac şi gratis, pentru că asta îmi place şi asta ştiu, a ridicat el din umeri. Casa asta şi tu m-aţi salvat. Măcar atât pot face, să îngrijesc portocalii de pe proprietate.

Curând au început să vină oameni din Sacromonte, care găsiseră drumul la vale ca să bea cafea cu María în casa ei *payo* şi s-o consulte pe mica *bruja* pentru licorile ei. Maríei i-a crescut inima când a aflat că, treptat, şi alţi locuitori din Sacromonte reveneau în satul natal după ani de exil în alte ţări. Mâncarea era încă scumpă şi delicatesele se vindeau pe piaţa neagră, dar, din când în când, Angelina era plătită în ciocolată sau cu o sticlă de brandy de provenienţă

incertă, pentru Ramón.

De Crăciun, María a făcut un pelerinaj la abaţia Sacromonte şi s-a pus în genunchi ca să mulţumească Domnului că i-a dat nepoate sănătoase şi pentru noua viaţă pe care o recăpătase în ţara de baştină. Totuşi, ceva îi atrăgea atenţia asupra unei lacune temporare, fapt exacerbat de sunetul pe care nu-l mai auzise de câteva luni: bătaia din picioare a Luciei pe gresia de pe terasă.

— *Mamá,* sunt gata să mă întorc la dans, a anunţat-o într-o dimineaţă Lucía. Pepe a trimis o telegramă în care spune că trupa a primit contract pentru încă un sezon la Street Theatre 46 şi vor tripla suma dacă mă întorc pe scenă. *Mamá,* este momentul perfect să mă întorc!

— Nu-i prea devreme? Copilul are doar patru luni.

— Dacă nu, o să pierd tot ce-am realizat.

— Lucía, nu-i adevărat! Eşti cea mai cunoscută dansatoare de flamenco din America de Sud şi de Nord. Nu-i grabă, *querida!*

— Publicul are memorie scurtă şi mai ales acum, că a murit *La Argentinita,* fiecare zi în care apar dansatoare noi şi tinere înseamnă o provocare pentru coroana mea. Şi-apoi, îmi lipseşte, a suspinat ea.

— Ce anume îţi lipseşte?

— Dansul, normal! Asta sunt!

— Eşti şi mamă acum, i-a reamintit María, care se uita cum dormea Isadora liniştită la umbră, în căruţul Silver Cross.

— Da, şi de ce nu pot fi şi una, şi alta?

— Poţi, sigur că poţi. Deci vrei să aranjez să plecăm toate trei la New York?

— *Mamá!* Lucía a venit să se aşeze pe scaunul de răchită în faţa mamei. Ţin minte cum era să fii copil mereu pe drumuri, să merg cu tata din oraş în oraş, să dorm în căruţe sau pe câmp, fără educaţie, fără un loc pe care să-l pot numi casa mea.

— Lucía, parcă viaţa pe drumuri te făcea să trăieşti! Mereu ai spus că îţi place să nu ştii ce va aduce ziua de mâine.

— Da, aşa este, dar nu aveam de ales. Isadora are. Lucía a tăcut şi s-a uitat la mama ei. Ştiu că-ţi place aici, *Mamá,*

şi cât o iubeşti pe Isadora. Aşa că... A tăcut din nou. Ce-ar fi să rămâi tu cu ea aici?

María s-a străduit să nu răsufle uşurată şi s-a concentrat asupra nevoilor nepoatei.

— Şi te duci singură la New York?

— *Şi,* dar o să mă întorc de câte ori pot ca să vă văd.

— Dar, Lucía, este mică, are nevoie de mama ei! Eu nu sunt un înlocuitor.

— Ba da, *Mamá!* Eşti mult mai maternă şi mai răbdătoare ca mine. Ştii că mă enervează când plânge. Şi-apoi, a adăugat Lucía, rămânem fără bani. Trebuie să mă duc să câştig. Cel puţin să-i mai cer tatei.

— Cât timp pleci?

— Contractul este pe şase luni şi o să câştig destul cât să cumpăr casa asta, a râs Lucía, iar pe urmă o să fim pe veci în siguranţă, închipuie-ţi, *Mamá!*

— Da, Lucía, ar fi foarte bine! a consimţit María, ştiind că, odată ce Lucía se hotăra, nici cerul, nici pământul nu o mai puteau opri, aşa că nu avea rost să vorbească în numele Isadorei.

— *Querida,* cum zici tu că e mai bine!

— Foarte bine. Atunci am stabilit.

Când s-a ridicat Lucía, María a văzut uşurarea în ochii fiicei.

Ie ieie

— Cum de m-am aşteptat vreodată să renunţe la dansat? Este cine este, îi explica María lui Ramón mai târziu în noapte.

— María, acum este mamă! Şi copilul are nevoie de ea.

— Fetele tale s-au descurcat fără mamă, i-a amintit ea. Atât timp cât copiii sunt iubiţi de cineva, nu mai contează cine este acela.

— Şi unde au ajuns fetele mele? a întrebat Ramón, întruchiparea nefericirii. Moarte, într-o groapă comună, undeva în oraş.

— Cu băieţii mei, nevestele şi copiii lor, a adăugat María, întinzându-se spre mâna lui.

— Noi de ce am supravieţuit, când ei trebuiau să cucerească lumea?

Era o întrebare pe care amândoi o adresau cerului în

fiecare zi.

— Nu ştiu şi niciunul dintre noi nu va şti vreodată până nu ajungem acolo, dar cel puţin putem ocroti următoarea generaţie.

— Uită-te la noi! Ne plângem copiii şi nepoţii pierduţi, în timp ce o mamă îşi abandonează copilul. Ramón a clătinat din cap. Lucía nu-şi dă seama ce dar a primit?

María ştia că el o considera egoistă pe Lucía şi că nu o putea înţelege.

— Toţi avem puncte forte şi puncte slabe şi nu putem decât să le acceptăm aşa cum suntem. Şi-apoi, Lucía are dreptate: cineva din casa asta trebuie să găsească de lucru înainte să rămânem fără bani.

— Sper să pot să încep să lucrez când vine vara, a comentat Ramón. Ar trebui să fie treaba mea să aduc bani.

— Ramón, ştii la fel de bine ca mine că se întorc cu miile în Spania şi sunt disperaţi să muncească. Tu nu o să te lupţi să-ţi recuperezi livada de portocali? l-a întrebat din nou. Este foarte nedrept, ai plătit pentru ea şi îţi aparţine.

— Şi ce dovadă am, în afară de o bucată de hârtie de la vânzător cu suma pe care i-am dat-o? Nu-i un document legal, María! Eu împotriva guvernului lui Franco, care mi-a furat-o primul. Ramón a clătinat din cap şi a râs nesincer. Nu prea cred.

— Dacă nu începe cineva să lupte, nu se va schimba nimic.

— María, cred că ducem destule lupte doar ca să supravieţuim. Poate ai fost prea mult plecată şi ai uitat cine suntem: suntem gitani, pleava societăţii. Nu ne ascultă nimeni.

— Pentru că nu vorbim niciodată! María a clătinat din cap. Iartă-mă, Ramón, dar în America este foarte diferit. Uite ce a obţinut Lucía, chiar dacă este gitană. Oriunde se ducea era venerată.

— Da, pentru talentul ei, pentru că era unică şi specială. Eu? Sunt doar un muncitor.

— Da. María s-a întins spre mâna lui. Unul pe care-l iubesc din tot sufletul.

***

— Aşadar, aveţi destui bani pentru următoarele şase luni

de chirie, mâncare şi încă nişte bani pentru laptele Isadorei.

Lucía a zâmbit, cu ochii la copilul în scutece care lovea podeaua cu picioruşele goale. Lucía s-a dus la ea, în genunchi şi i-a sărutat tălpiţele, fiecare mână şi obrajii. Ah, iubirea mea, *mi pequeña!* Ai grijă până ne revedem!

— A venit taxiul, Lucía! a strigat Ramón.

— Atunci trebuie să plec. La revedere, Ramón, Angelina... Lucía i-a pupat pe obraji. Pa, *Mamá,* ai grijă de tine şi de mica Isadora!

— O să am, mergi cu Dumnezeu, *querida!* Ai grijă până ne revedem!

Lucía a suflat un pupic, lovind gresia cu tocurile joase ale noilor pantofi de piele. A mai făcut o dată cu mâna, s-a urcat în taxi şi dusă a fost.

Angelina, singură pe terasă, avea ochii plini de lacrimi. *Nu se vor mai vedea niciodată,* şi-a spus în sinea ei.

Capitolul 33

În următoarele câteva luni, cu toate că plecarea Luciei i-a debusolat, fără constanta ei nelinişte, casa a rămas mult mai calmă. Ramón, veşnic stânjenit în faţa Luciei din cauza lui José, s-a relaxat şi şi-a revărsat toate instinctele paterne asupra bebeluşului Isadora.

Din vorbă în vorbă, valul de vizitatori ai Angelinei a început să crească şi toţi doreau să consulte copilul-înger, care avea reputaţia de cea mai mare *bruja a* generaţiei din lumea gitanilor. Clienţii veneau chiar şi de la Barcelona, iar într-o seară, Angelina a venit să vorbească cu María şi Ramón.

— Aş vrea să vă cer sfatul, a spus încet, cu mâinile strânse în poală. Pentru că sunt încă mică şi învăţ, nu cer să fiu plătită. Oamenii îmi mai lasă lapte de capră sau ouă, după cum ştiţi, dar mă întreb...

— Dacă ar trebui să stabileşti tarife pentru diverse tratamente şi remedii, a terminat Ramón în locul ei. María, ce zici? în fond, dăm bani pe benzină ca să-şi ia Angelina ierburi de trei ori pe săptămână din Sacromonte. Măcar

costul ăla să-l acoperim.

— Ai idee cât lua Micaela, *abuela*? a întrebat-o Angelina pe María.

— Nu prea. Nu refuza să trateze pe nimeni dacă nu putea plăti, dar, dacă puteau, da, le lua bani. Mai ales de la *payo* bogaţi.

— Nu cred că *payo* vin la un copil ca Angelina şi plătesc, a chicotit Ramón.

— Poate nu încă, dar de-acolo făcea Micaela bani ca lumea, a spus María.

— Mai ai un pic şi sugerezi s-o trimitem pe Angelina în *Piaza de las Pasiegas* lângă catedrală, să dea rozmarin şi să ghicească viitorul pentru bani.

Ramón a ridicat din sprâncene.

— Ştii, chiar dacă ai glumit cu trimisul Angelinei în piaţă să prindă *payo* bogaţi, curând o să fie necesar. Mai avem bani doar pentru trei luni, a comentat María mai târziu în acea seară, în timp ce scotea cutia cu bani de sub podea şi o deschidea.

— Lucía a promis că mai trimite, nu?

— Da, dar n-au ajuns. Dacă au fost furaţi pe drum? Din America în Spania este drum lung şi multe mâini ating pachetele. Câţi oameni flămânzi sunt la poşta din Granada?

— Lucía nu este proastă, *querida!* l-ar ascunde bine. Ce-i, María? Nu eşti în apele tale.

— Nu, a suspinat ea. N-oi fi eu *bruja,* dar am un sentiment că o să se întâmple ceva rău.

— Nu-ţi stă deloc în fire. Ramón s-a încruntat şi a luat-o în braţe. Nu uita prin ce am trecut amândoi. Împreună înfruntăm totul. Promit!

— Sper, Ramón, chiar sper!

Ie ieie

O săptămână mai târziu, o maşină pe care María n-o recunoştea urca pe drum. A oprit în faţa casei şi o femeie *payo* cu părul negru tuns bob şi o pereche de ochelari de soare uriaşi a coborât din ea.

— *Hola, señora!* María a zâmbit femeii care urca treptele terasei. Cu ce vă pot ajuta?

— Sunteţi *señora* Albaycín? a întrebat femeia.

— *Sí.* Dumneavoastră?

— *Señora* Velez.

— Ah! Sora lui Alejandro. Intraţi, vă rog! Mă bucur să vă cunosc. Pot să vă ofer ceva de băut?

— Nu, *señora!* Mi-e teamă că am venit pentru că se plâng vecinii de dumneavoastră şi de familia dumneavoastră.

— Cum aşa? María s-a uitat în jur, la livezile de măslini şi de portocali, de fiecare parte a casei. Dar nu avem vecini.

— Am auzit că un membru al familiei dumneavoastră foloseşte casa ca loc de muncă.

— Îmi pare rău, *señora,* la ce vă referiţi?

— Ghiceşte viitorul şi fierbe licori pe care le vinde. Este adevărat?

— Da, dar nepoata mea de zece ani ajută oamenii bolnavi sau care au nevoie de sfaturi. Este *bruja, señora!*

— Adică afacerea dumneavoastră este condusă de un copil?

Femeia şi-a scos ochelarii de soare dezvăluind doi ochi verzi, machiaţi exagerat.

— Da şi aveţi dreptate. Recent au aflat din ce în ce mai mulţi des pre harul ei şi au venit la ea.

— Ştiaţi, *señora,* că este ilegal să muncească copiii?

— Nu este muncă, nu-i plătită pentru asta.

— *Señora* Albaycín, sunt sigură că înţelegeţi că eu şi fratele meu v-am închiriat casa asta cu bună-credinţă. Fratele meu m-a asigurat că dumneavoastră şi fiica dumneavoastră sunteţi femei respectabile. Nu şi-a dat seama că vă înhăitaţi cu genul de oameni care vin acum aici. Nici nu şi-a dat seama că aici are loc o afacere pentru care folosiţi un copil.

— *Señora,* v-am spus că nepoata mea nu ia bani pentru servicii şi că oamenii care vin aici sunt...

— Gitani. Cred că suntem norocoşi că nu aţi adus tot clanul!

În acel moment a apărut Angelina cu Isadora în braţe.

— *Hola, señora!* Angelina i-a zâmbit femeii. Cu ce vă putem ajuta?

— Ăsta este copilul care ghiceşte viitorul?

— *Sí, señora! a* răspuns Angelina. Vreţi să vă ghicesc?

— Nu.

Femeia s-a cutremurat vizibil când a mai apărut şi Ramón

pe terasă ca să vadă cine venise.

— Şi ăsta cine mai e?

— Mă numesc Ramón, *señora!* Bine aţi venit!

A zâmbit şi i-a întins mâna.

— Dacă vreţi să ştiţi, este casa mea! Şi el locuieşte aici?

— Da, *señora! a* confirmat María.

— Alejandro nu mi-a spus nimic despre el sau despre copil. Cred că doar dumneavoastră şi fiica dumneavoastră sunteţi trecute în contract. Câţi mai sunteţi ascunşi înăuntru?

— Vă rog, doar noi suntem. Fiica mea s-a întors în America şi...

María a intrat după femeia care deschidea fiecare uşă, de parcă se aştepta să fie atacată de un grup de sălbatici. Mulţumită că nu a mai găsit pe nimeni, s-a uitat prin bucătărie şi sufragerie.

— Vedeţi, *señora,* că am făcut casa frumoasă, a spus María.

Cu un bobârnac, femeia a zburat o furnică de pe masa din bucătărie.

— În afară de faptul că tocmai am descoperit că aţi adus mai mulţi membri ai familiei în casa noastră fără permisiune şi că trăiţi pe seama unui minor, am venit să vă spun că o să crească preţul la chirie de luna viitoare. Fratele meu este mai sensibil, dar până şi el îşi dă seama că plătiţi prea puţin pentru o asemenea proprietate.

— Cât doriţi, *señora?*

Femeia a spus preţul şi María şi Ramón s-au privit îngroziţi.

— *Señora,* dar este de patru ori mai mult decât acum! Nu ne putem permite şi...

— Poate creşte şi ea preţurile, s-a uitat femeia la Angelina.

— Dar aveam o înţelegere...

— Da, pentru doi oameni. Acum sunt patru şi-apoi sunt sigură că poliţia ne va sprijini dacă le spunem că casa iubiţilor noştri bunici a fost ocupată ilegal de gitani. Aşa că, dacă nu puteţi plăti cât cerem, trebuie să părăsiţi casa până la sfârşitul lunii, adică în trei zile, vă reamintesc. Cu ochelarii la ochi, femeia s-a întors să plece de pe terasă. A!

Şi să nu credeţi că puteţi lua ceva din casă. Ştim exact ce avem în ea. La revedere, *señora!*

În timp ce femeia se ducea spre maşină, Angelina a coborât pe terasă şi a arătat spre ea.

— Te blestem, *señora! a* murmurat în barbă. O să putrezeşti în iad!

— Ssst! a făcut María, în timp ce femeia ridica privirea la ei şi pornea motorul, înainte să pornească scrâşnind din roţi. Nu ajută deloc.

— Trebuie să plecăm de-aici? a întrebat-o Angelina.

— Da, trebuie. María a luat-o pe mica Isadora din braţele Angelinei şi s-a uitat neajutorată la Ramón. Unde naiba să mergem?

— Deocamdată, cred că trebuie să ne întoarcem în Sacromonte.

— Ei bine, cel puţin eu voi fi fericită. Angelina a bătut din palme. O să fiu aproape de pădure, chiar dacă o să-mi fie dor de cadă.

— Cel puţin este a noastră şi nu ne-o poate lua nimeni, a spus María. Ştiam eu c-o să se întâmple ceva şi era prea frumos să fie adevărat.

— Da. Ramón i-a întins mâna. *Querida,* nu uita că pe vremuri eram fericiţi acolo. Sper să mai putem.

— Şi dacă Lucía a trimis banii deja şi ajung după ce plecăm?

Pe María a cuprins-o panica.

— Trebuie să-i trimitem o telegramă lui Pepe ca să ştie ce s-a întâmplat şi cât suntem la poştă îi rugăm să ne reţină orice vine. Vezi, María? Ramón s-a întins şi i-a strâns mâna. Orice problemă are o soluţie.

— De ce eşti aşa optimist?

— Pentru că n-am de ce să fiu altfel.

Ie ieie

Trei zile mai târziu au împrumutat un măgar pentru căruţa lui Ramón şi el a pornit cu toate lucrurile lor încărcate. María l-a urmat cu maşina pe care spera s-o vândă, pentru că la Sacromonte nu aveau nevoie de ea. Chiar dacă ştia că a fi gitan înseamnă că orice casă e temporară pentru ei, María tot jelea pierderea iubitei căsuţe şi a timpului petrecut ca *payo.*

Ramón a făcut tot posibilul să înveselească peştera. A văruit pereţii şi a făcut o curte mică într-o parte, unde să poată sta în timpul zilelor lungi cu arşiţă. Ba chiar i-a sugerat Maríei să transforme fosta cămară din fundul grajdului în baie.

— Nu pot trage apă curentă, dar ne putem descurca cu astea, a spus, în timp ce el, María şi Angelina se uitau la cada de tablă ruginită şi la comoda pe care le adusese cu căruţa de la groapa de gunoi a oraşului.

— *Gracias,* Ramón! Angelina l-a luat în braţe. Sunt foarte bune.

În multe feluri, se gândea María când şedeau afară şi priveau apusul peste Alhambra, mutarea se dovedise mai puţin dureroasă decât se temea. Fosta lor casă îi primise înapoi şi era bine printre prieteni.

Îi scriseseră lui Pepe şi Ramón se ducea în fiecare dimineaţă la poşta din oraş ca să vadă dacă sosise vreun pachet din America, însă nu se întâmplase nimic.

— Cel puţin avem banii pe maşină, *querida,* şi poate găsesc de lucru curând, i-a amintit el.

María s-a uitat la el şi la trupul schilod care încă se chinuia să-şi revină după anii petrecuţi în închisoare.

— Să sperăm că vine pachetul în câteva săptămâni, a oftat ea.

Ie ieie

Patru luni mai târziu tot nu venise niciun pachet şi nu aveau veşti de la Pepe. María se apucase iar să facă coşuri din răchită, dar puţini în oraş aveau bani să le cumpere.

— Pot să vin cu tine, *abuela*? a întrebat-o Angelina. María încărca un băţ lung cu coşuri pe care se pregătea să le ducă în piaţa centrală. Se ocupă Ramón de Isadora câteva ore şi pare că ai nevoie de ajutor.

— Mulţumesc, a zâmbit María. Şi da, poate făţuca ta drăgălaşă îi farmecă pe clienţi.

Au pornit la drum şi María se bucura că venise vara. Primăvara fusese foarte ploioasă şi noroiul se scurgea de pe munte şi isca o duhoare pe care şi-o amintea foarte bine din trecut. Astăzi, soarele de iulie strălucea puternic şi cu Angelina care vorbea lângă ea se simţea mai veselă.

— Să nu-ţi faci griji, *abuela,* că vin şi banii, promit! i-a

zâmbit Angelina când au ajuns în *Plaza de las Pasiegas,* care se întindea în faţa măreţei catedrale a Granadei.

Angelina s-a uitat în jur şi i-a arătat un loc lângă treptele catedralei.

— În curând se termină slujba, a spus ea, după ce s-a uitat la anunţul de pe uşă. O să iasă mulţi şi poate îţi cumpără coşurile. *Señorita,* s-a adresat unei femei *payo* care traversa scuarul, bunica a făcut coşurile astea frumoase cu mâinile ei, vreţi să cumpăraţi unul? Să ştiţi că sunt rezistente, a adăugat Angelina. Femeia a clătinat din cap, dar Angelina a pornit după ea. Atunci poate vreţi să vă ghicesc viitorul? Femeia a clătinat din nou din cap şi a pornit mai repede. Dar sigur vreţi să ştiţi dacă fiica dumneavoastră se va căsători cu bogătaşul pe care-l curtează, a insistat ea. Sau dacă soţul dumneavoastră va primi promovarea pe care o aşteaptă de la serviciu.

Atunci, femeia s-a oprit şi s-a întors spre Angelina şocată.

— De unde ştii?

— *Señora,* pentru o peseta ştiu mai multe. Daţi-mi mâna să văd...

María a rămas în spate şi s-a uitat la Angelina care trasa palma femeii cu degetele ei micuţe, şoptindu-i în secret şi ridicându-se pe vârfuri ca să ajungă la urechea ei. După aproximativ zece minute femeia a încuviinţat, a băgat mâna în geantă şi a scos portofelul şi o bancnotă de cinci pesetas.

— Ai rest? a întrebat-o pe Angelina.

— Din păcate, nu, *señora,* dar poate vreţi să cumpăraţi unul din coşurile bunicii în schimb?

Femeia părea ameţită şi a încuviinţat automat, iar Angelina a ţopăit până la María să ia coşul.

— *Gracias, señora,* vă doresc dumneavoastră şi familiei dumneavoastră o viaţă lungă şi fericită!

— Vezi? a spus Angelina, după ce a plecat femeia. A fluturat banc nota şi s-a întors spre María. Ţi-am zis să nu-ţi faci griji în privinţa banilor.

Când urca potecile întortocheate spre Sacromonte, María nu mai avea coşuri, în schimb buzunarul fustei era doldora de monede şi bancnote.

— N-am mai văzut aşa ceva, i-a spus María lui Ramón în

acea seara, în timp ce se ospătau cu cârnaţii cumpăraţi de María. A reuşit să ademenească client după client să le ghicească viitorul. Şi nici n-avea rozmarin să le dea.

María a zâmbit.

— Poate pentru că este copil şi arată ca un *payo, a* spus Ramón ridicând din umeri.

— Da, dar şi pentru că le spunea lucruri pe care le recunoşteau şi cu care îi atrăgea. María a clătinat din cap. Harul ei mă sperie, Ramón! M-am uitat la ea cu groază. A spus că vrea să mai mergem şi săptămâna viitoare, dar nu ştiu dacă este drept să-şi folosească puterile pentru bani. Asta s-a întâmplat şi cu Lucía.

— Şi ca Lucía, Angelina are mintea ei. Crede-mă, domnişorica asta n-o să facă niciodată ce nu vrea. Şi-apoi...

— Ce?

— Angelina a făcut asta ca să te liniştească. Voia să-ţi arate că nu ai de ce să-ţi faci griji, pentru că te iubeşte. Ce-i rău în asta?

— Că întotdeauna mă simt de parcă depind de alţii, a suspinat María.

— Nu, María, noi toţi depindem de tine. A bătut-o uşor pe mână. Hai la culcare!

ISADORA
Iunie 1951, cinci ani mai târziu

Capitolul 34

— Isadora, te-ai trezit?

— Nu, a spus ea cu faţa îngropată în pernă. Dorm.

— Ei bine, ştiu că nu dormi pentru că vorbeşti cu mine şi dacă nu te dai jos din pat, o să te gâdil.

Angelina şi-a strecurat degetele sub pătură spre mijlocul fetei, unde se gâdila cel mai tare, le-a plimbat pe lângă burtica ei ca pe nişte păianjeni mici, până când Isadora a început să chicotească.

— Termină! Termină! a râs, azvârlind pătura şi coborând din pat. Uite, m-am trezit! Ce vrei?

— Să vii cu mine în oraş înainte să se trezească *abuela* şi Ramón.

— Dar au zis să nu te duci să ghiceşti viitorul pentru *payo, a* spus Isadora, frecându-se la ochi cu mâinile mici.

— M-am uitat în cutie şi nu mai avem bani de mâncare dacă nu fac asta, a anunţat Angelina. Vii? Te rog! Mereu am mai mulţi clienţi când eşti tu cu mine, a implorat-o.

— Bine, a oftat Isadora. Trebuie să port rochia aia stupidă? Mi-e prea mică şi mă zgârie.

— Da, pentru că eşti scumpă în ea.

Angelina i-a întins rochia de bumbac înflorat cu mâneci bufante. Isadora a lăsat-o să-i scoată cămaşa de noapte şi să-i pună rochia.

— Este pentru copii, şi-apoi ţi-am spus, eu sunt băieţoasă, a spus posomorâtă. Au! s-a văicărit când verişoara ei i-a periat buclele lungi şi negre.

— Îţi promit că pe urmă îţi cumpăr îngheţată, a ispitit-o Angelina, în timp ce-i punea o fundă roz în păr. Aşa, încalţă-te şi hai să mergem!

Au trecut tiptil pe lângă perdeaua care despărţea camera bunicii şi a lui Ramón şi Angelina s-a oprit să pună apă din

urcior într-o sticlă. Când au ieşit, Isadora a simţit arşiţa zilei, chiar dacă era abia opt.

— Îţi stă bine în rochia asta, a comentat Isadora, privindu-şi verişoara.

În secret, o considera pe Angelina cea mai frumoasă din lume şi ştia că la fel o considerau toţi băieţii din Sacromonte. Cu părul lung şi auriu, ochi albaştri şi piele care nu se bronza niciodată, Isadorei îi părea o prinţesă din cărţile cu basme pe care i le cumpărase Ramón pe vremea când o învăţa să citească.

— O să te măriţi vreodată? Ai aproape şaisprezece ani.

— Nu mă mărit niciodată, *pequeña! a* spus Angelina scuturând ferm din cap. Nu ăsta îmi este destinul.

— Cum să zici aşa ceva? Toate prinţesele frumoase îşi întâlnesc prinţul. Până şi *abuela* l-a cunoscut pe Ramón, a chicotit Isadora.

— Ştiu eu, a ridicat din umeri Angelina. Am multă treabă, după cum vezi. Pe când tu – Angelina a luat-o de mână şi i-a ridicat-o – l-ai cunoscut deja pe al tău.

— Sper că nu. Toţi băieţii pe care-i ştiu sunt urâţi şi mitocani. Eşti sigură?

— Da.

— Cum de ştii toate lucrurile astea? a întrebat-o Isadora, în timp ce intrau pe poarta oraşului şi porneau pe aleile pietruite spre centru.

— Habar n-am, doar ştiu pur şi simplu. Şi, uneori, aş vrea să nu. Mai ales când sunt lucruri groaznice.

— Ca monştrii sau şerpii mari?

— Da, şi ăia, a zâmbit Angelina.

— Mi-ar plăcea să am harul tău. Aşa aş şti dacă face *abuela* madlene la ceai când mă întorc de la şcoală.

— Ţine pasul, *pequeña,* nu mai tărăgăna!

Isadora şi-a luat ochii de la omida verde care urca lent un zid de piatră şi a ţopăit la vale spre verişoara ei.

În piaţetă stătea şi zâmbea dulce, timp în care Angelina ademenea primul client la ghicit. Orice le spunea Angelina despre viitor, Isadora ştia că discuţia trebuia să rămână secretă, aşa că se amuza uitându-se la aleile înguste care ieşeau din scuar. Locul ei preferat era cafeneaua cu uşa într-o parte, care vindea îngheţată turiştilor. Aveau toate

culorile şi ea le încercase pe toate.

— Astăzi o să iau verde, cu bucăţi de ciocolată, şi-a spus ea, uitându-se cu jind. Azi este foarte cald. S-a şters pe frunte şi s-a uitat după colţ, ca să vadă dacă prietenul ei Andrés era la cafenea. Andrés e fiul proprietarului ţâfnos. Are şapte ani, cu un an şi ceva mai mare ca ea. La sfârşitul săptămânii şi în vacanţe, ca şi ea, Andrés vine să lucreze cu mama şi tatăl lui, dar întotdeauna scapă farfurii şi nu pune ca lumea îngheţata în cornet, aşa că părinţii îl gonesc în piaţă să se joace.

Se cunoscuseră pe aleea de lângă cafenea, unde se ascundeau de soarele arzător. Îi dăduse să bea din limonada lui care-i umpluse gura de bule gazoase. Şi din acea clipă îl iubise şi pe el, şi limonada lui cu pasiune.

Sigur că era *payo* şi, când zicea Angelina că deja îşi cunoscuse prinţul, ştia că Andrés nu se pune la socoteală. Era foarte frumos, avea ochi căprui deschis şi bucle şatene. Era şi blând, şi deştept şi ştia să scrie şi să citească mai bine ca ea. Spre deosebire de alţi *payo,* nu părea suspicios faţă de ea. De fapt, părea fascinat de faptul că locuieşte într-o peşteră şi că are o verişoară care ghiceşte viitorul.

Uneori se uita la ea de parcă voia s-o pupe, cu buzele lângă ale ei, dar se înroşea, se ştergea cu mâna la gură şi sugera să se ducă să bată mingea prin piaţetă.

Isadora nu spusese nimănui despre prietenul ei. Ştia că familia ei îi ura pe *payo,* care erau buni doar ca să le dea bani pentru ghicit şi pentru coşuri, însă Andrés era diferit şi ştia că o plăcea şi el. Spusese că într-o zi o să se însoare cu ea şi că vor avea propria livadă de măslini împreună.

— Dar nu-mi plac măslinele, răspunsese ea încăpăţânată, bucurându-se în sinea ei de vorbele lui.

— Putem avea şi alte lucruri, spusese el repede. Orice vrei tu.

— Pot să mănânc îngheţată în fiecare zi?

— Da, normal.

— Şi putem să avem un pisoi sau un copil şi o cadă? întrebase, pasându-i mingea.

— De toate şi încă pe-atât. Când ne căsătorim, o să facem fiesta mare în peştera ta, ca cele de care-mi povesteşti. O să dansăm împreună şi toată lumea o să

mănânce îngheţată.

Rânjise şi lovise mingea spre ea.

— Vrei, *señorita*? a întrebat tatăl lui Andrés, de la tejgheaua mare cu îngheţată.

Isadora s-a trezit din reverie.

— *Şi,* dar nu am bani, *señor!*

— Atunci, cară-te! a strigat la ea. Îmi alungi clienţii.

Isadora a ridicat din umeri şi a hotărât să nu-l invite la nicio fiesta. Andrés încă nu venise la cafenea, dar era foarte devreme încă.

— Pe mine nu mă alungă, a spus o voce în spatele ei. Aş vrea două.

Bărbatul a arătat spre îngheţata verde.

— *Sí, señor!*

Isadora s-a întors şi a văzut mulţimea ieşind din catedrală. Slujba de dimineaţă tocmai se terminase probabil. Enrico, tatăl lui Andrés, s-a schimbat la faţă, i-a zâmbit bărbatului *payo* şi a umplut două cornete. Isadora a ridicat privirea la bărbatul înalt şi bronzat, cu ochi căprui profunzi. Părea bun, s-a gândit ea şi puţin trist.

— Poftim, *señorita! a* spus el, oferindu-i un cornet.

Fata l-a privit uimită.

— Pentru mine? a întrebat ea.

— *Sí, a* încuviinţat el.

— *Gracias a Dios! a* exclamat ea, lingând îngheţata care deja se topea la soare şi se scurgea din cornet. Şi, pentru că a identificat un potenţial client, i-a zâmbit dulce. Vreţi să vi se ghicească viitorul? l-a întrebat în spaniolă.

— *No comprendo. Hablo ingles*[77]*, a* răspuns el.

— *Vreţi ghicit viitor?*

Învăţase ca un papagal de la Angelina cuvintele, în caz că vorbea cu vreun turist englez în piaţă.

— Poţi să-mi ghiceşti viitorul?

Bărbatul a coborât privirea la ea.

Era rândul Isadorei să spună că nu înţelegea.

— *Mi prima*[78]*,* Angelina. Isadora arătă spre piaţă. Se pricepe foarte bine, a spus şi a întins palma mimând

[77] „Nu înţeleg. Vorbesc engleză.” (în limba spaniolă în original).

[78] Verişoara mea (în limba spaniolă în original).

ghicitul.

— De ce nu?

Bărbatul a ridicat din umeri, a muşcat din îngheţată şi i-a arătat Isadorei s-o ia înainte.

Angelina tocmai termina cu altă clientă şi Isadora a aşteptat până a primit banii.

— Poftim! a spus, după ce a plecat femeia. Am adus un bărbat. Nu vorbeşte bine spaniolă, a şoptit repede.

— *Hola, señor!* Angelina a zâmbit superb. Văd mâna? a întrebat în engleză. Apoi vă spun despre fiica dumneavoastră.

— Fiica mea?

Văzând figura şocată a bărbatului, ca toţi clienţii Angelinei când aflau un secret pe care ea îl ştia cumva, Isadora s-a îndepărtat şi s-a dus să-şi termine îngheţata la umbra unei copertine din piaţă. Spera să primească un comision de câţiva cenţi de la Angelina pentru că îi adusese clientul. Poate îi cumpăra un cadou bunicii cu banii ăia. Tocmai când se gândea la asta şi era tristă că încă nu apăruse Andrés la cafenea, de pe o alee a apărut un pisoi alb-negru slăbuţ care s-a frecat de picioarele ei.

— O! Ce scump eşti! Isadora l-a luat în braţe şi pisoiul a început să toarcă. Poate te duc acasă la *abuela, a* spus, pupându-l pe cap.

S-a uitat în piaţă şi l-a văzut pe bărbat plecând de lângă Angelina. S-a dus cu pisoiul la verişoara ei.

— Uite ce-am găsit! Isadora a ridicat ochii nădăjduind, însă Angelina încă se uita după clientul ei. Uite! Putem să-l luăm acasă, Angelina? Te rog!

— Nu, ştii că nu poţi. Abia ne hrănim noi, darămite animalele. Sunt foarte obosită şi mi-e prea cald să mai primesc clienţi, trebuie să mergem acasă.

— Şi îngheţata mea?

— Ai mâncat deja una, nu? Obraznico! Ţi-a luat bărbatul ăla. Câtă tristeţe este pe lumea asta... *Ay!* Angelina şi-a trecut mâna peste ochi. Du pisoiul înapoi şi plecăm!

Isadora s-a supus, posomorâtă că era drum lung până acasă, că nu-l văzuse pe Andrés şi că, oricât ar fi implorat, nu avea voie să ia animale acasă.

— Ai făcut bani buni dimineaţă? a întrebat-o pe Angelina.

Era obişnuită cu tăcerea verişoarei când se întorceau după ghicit.

Abuela zicea că o scurgea de energie şi încerca mereu s-o înveselească în drum spre casă.

— Da, mi-a dat zece pesetas.

— Zece pesetas! Isadora a bătut din palme. De ce nu eşti fericită?

— Pentru că, şi dacă sunt *payo,* aş vrea să nu le iau banii, ci să le ghicesc pe gratis.

— De la gitani nu iei bani, nu?

— Nu, dar asta pentru că nu au. Angelina a zâmbit şi i-a ciufulit părul. Eşti fată bună, Isadora! Şi îmi pare rău dacă mă supăr uneori.

— Înţeleg. Isadora a bătut-o pe mână. Porţi o povară grea, a spus solemn.

Repeta, de fapt, cuvintele auzite de la María cu trei nopţi în urmă, când o vecină venise la peştera lor şi ceruse o licoare ca să-şi salveze mama de şaptezeci de ani. Angelina îi dăduse, dar, după ce plecase femeia, clătinase din cap: „O să moară până dimineaţă şi nu am ce face”.

— Drăguţ din partea ta să spui asta, dar harul meu este şi un mare privilegiu şi nu ar trebui să mă plâng. S-a oprit brusc şi a luat-o în braţe pe Isadora. Te iubesc, *querida,* şi trebuie să petrecem bucuroase timpul care ni s-a dat împreună.

Ie ieie

O lună mai târziu, când arşiţa lui iunie se mistuia într-un iulie şi mai încins, Isadora a venit acasă şi a găsit un străin în bucătăria bunicii. A ridicat privirea la María, care şedea pe balansoarul ei de lemn, cu ochii roşii de plâns.

— Ce-i? Ce s-a întâmplat, *abuela? a* întrebat, ignorând bărbatul şi aşezându-se în poala Maríei.

— *Ay,* Isadora... María a făcut eforturi să se adune şi să-şi ia nepoata în braţe. Îmi pare tare rău, *querida,* tare rău...

— Ce-i? Ce s-a întâmplat? Păreţi foarte trişti. Isadora s-a uitat la bărbatul care stătea la masă cu un pahar din brandy-ul special al lui Ramón. Cine e?

— Asta-i vestea bună, a reuşit María să zâmbească slab. Este Pepe, unchiul tău.

— Pepe! Adică fiul tău care locuieşte în America? A întors

ochii expresivi spre María. Unchiul meu?

— Da.

— Şi a venit aici?

— Da.

María a zâmbit şi a arătat spre Pepe.

— Dar... Isadora şi-a pus degetul la gură, cum făcea când se gândea. De ce nu eşti fericită, *abuela?* Ai zis mereu că ţi-e dor de el şi acum a venit.

— Da... María a încuviinţat. Mă bucur foarte mult să-l văd.

Isadora s-a dat jos de pe genunchii bunicii şi s-a dus în faţa unchiului ei.

— Hola, eu sunt Isadora şi sunt încântată de cunoştinţă!

A întins mâna formal. Pepe a chicotit şi i-a întins mâna.

— Văd că nepoata mea are maniere excelente.

— Aşa-i. Mulţumită Angelinei, uneori o duce în oraş când ghiceşte viitorul clienţilor *payo.* Vorbeşte şi puţină engleză.

— Ei bine, micuţo, eu nu sunt *payo*, aşa că vino şi strânge-l în braţe pe unchiul Pepe!

Isadora s-a lăsat luată în braţe de Pepe. Când a pupat-o, mustaţa lui mare a gâdilat-o pe obraz.

— Uite! Ţi-am adus un cadou din America.

S-a întins spre pachetul de pe jos şi i l-a dat.

— Un cadou? Pentru mine? Uite! Este o cutie cu hârtie frumoasă, *abuela!* Mulţumesc, unchiule Pepe!

— Nu, Isadora, a spus Pepe zâmbind. Trebuie să scoţi hârtia şi să vezi ce-i înăuntru. Acolo se află cadoul.

— Dar hârtia este frumoasă şi o stric dacă o scot, s-a încruntat Isadora.

— Hai să-ţi arăt! Pepe a luat cutia şi a pus-o pe masă. A început să desfacă funda roz şi a rupt hârtia la un capăt. Vezi? Deschide-o tu acum!

Isadora a deschis-o la instrucţiunile lui Pepe. A icnit când a văzut ce e înăuntru.

— O păpuşă! Seamănă cu Angelina! Ce frumoasă e! Este chiar a mea?

— Da şi sper să ai mare grijă de ea. O cheamă Gloria, a spus Pepe.

Fascinată, Isadora a scos păpuşa din cutie.

— Le-am văzut în magazinele *payo,* dar costă mult. Mulţumesc, unchiule! a spus, ţinând-o pe Gloria în braţe.

Promit să am grijă de ea. S-a întors spre María. Poate plângeai de fericire, *abuela? a* întrebat plină de speranţă.

Pepe şi María au schimbat o privire.

— Suntem trişti pentru că Pepe mi-a spus că mama ta, Lucía, s-a dus la cer, să fie cu îngerii.

— S-a dus în Lumea Spiritelor? a întrebat Isadora, legănând păpuşa şi jucându-se cu pantoful în miniatură şi cu şoseta care-i aluneca din piciorul mic.

— Da.

— Deci n-o s-o cunosc pe pământ?

— Nu, Isadora!

— Ei bine, mi-ar fi plăcut s-o cunosc, dar sunt sigură că este fericită unde s-a dus. Angelina zice că Lumea Spiritelor este un loc foarte frumos. Pot să mă duc să i-o arăt pe Gloria?

— Sigur că da. Este în curte cu ierburile ei.

Când a ieşit Isadora, Pepe i-a zâmbit mamei lui.

— Ce copil frumos, *Mamá!* Foarte naturală, spre deosebire de copiii din America.

— Aşa-i! Şi, în multe feluri, mă bucur că era prea mică să-şi aducă aminte de mama ei. Moartea ei n-o s-o doară prea mult. Îmi spuneai ce s-a întâmplat, Pepe!

— Eram în Baltimore şi da, Lucía era extenuată şi bea şi fuma prea mult, dar ca de obicei. Stătea pe scenă ca întotdeauna. Îşi începe *farruca.* La sfârşitul dansului a strigat „Olé!” şi a căzut lată. Publicul a crezut că făcea parte din spectacol, ca şi noi. Numai când am văzut că nu se mai ridica ne-am dat seama că s-a întâmplat ceva. Am chemat ambulanţa, dar au declarat-o moartă când au ajuns la spital. Au spus că a făcut infarct. Nu a ştiut nimic, *Mamá!*

María şi-a făcut cruce.

— A dansat până a murit.

— *Şi, Mamá!* Cel puţin a murit făcând ce-i plăcea.

— Dar era aşa de tânără! Nici patruzeci de ani! Păcat că nu s-a mai putut întoarce în Sacromonte să-şi vadă fata.

— Da. Am întrebat-o de multe ori dacă vrea să vină, dar mereu găsea câte o scuză. Acum, că am văzut-o pe Isadora, cred că ştiu de ce. Seamănă leit cu tatăl ei.

— Cam aşa, da, a consimţit María. Şi e asemenea lui, blândă şi bună şi foarte, foarte răbdătoare. Se ţine ca un

căţel după Angelina.

— *Mamá,* crezi că ar trebui să-i spunem lui Meñique că are o fiică? a întrebat Pepe.

— Lucía m-a pus să-i promit că n-o fac, dar acum că ea nu mai e... Tu ce părere ai?

— Am auzit că Meñique s-a însurat şi locuieşte în Argentina cu soţia şi cu doi copii.

— Adică, până la urmă, a uitat-o pe Lucía?

— Da. Este oare drept să dăm acestei familii o asemenea veste? Dar, în acelaşi timp, este drept pentru Isadora să nu-şi cunoască niciodată tatăl?

— Pepe, aici l-a avut pe Ramón, pe mine şi pe Angelina. Trebuie să-ţi spun un lucru. Nu am primit niciun ban de la Lucía de când a plecat. Chiar dacă ţi-am trimis o telegramă în care îţi spuneam că ne-am mutat şi că banii ar trebui trimişi la poştă.

— Da, *Mamá,* am primit telegrama şi jur că eram cu ea când v-a trimis bani în mod regulat. Nu aţi primit nimic?

— Nu, deşi, în ultimii cinci ani, Ramón se ducea la poşta din oraş o dată pe săptămână. Au spus că n-au primit nimic.

— Ei bine, atunci o să presupunem că la poştă există un om foarte bogat, care conduce o maşină rapidă. De ce nu mi-ai spus că aveai nevoie de ajutor?

— Nu aveam de gând să cerşesc de la familie. María a clătinat din cap. Pepe, ne-am descurcat cumva.

— *Mamá!* Pepe s-a ridicat şi s-a dus la ea. Îmi pare foarte rău! Dacă aş fi ştiut, te-aş fi ajutat, dar n-am ştiut. Oricum, m-am întors şi pot să am grijă de tine. Mi-am adus toate economiile şi, dacă avem grijă, ne ajung câţiva ani. Şi...

Pepe şi-a netezit mustaţa.

— Da?’

— I-am amintit tatei de Isadora când am plecat. Apoi i-am cerut să-mi dea bani pentru ea. În fond, Lucía era mama ei şi tot ce câştigase şi deţinuse ea ar trebui prin drept să ajungă la fiica ei.

— Ai dreptate. Şi ţi-a dat?

— A zis că a fost un an prost, că salariile trupei s-au dus pe noile costume pentru spectacol. Mi-a dat ceva, dar nu cât îi datora Luciei.

— Deci nu s-a schimbat, a oftat adânc María.

— Nu, *Mamá!* Dar înainte să plec, mi-am luat libertatea de a vinde blănurile şi toate bijuteriile Luciei. Nu am obţinut cât ar fi trebuit, însă cel puţin Isadora are o sumă frumuşică pentru viitor. Mâine mă duc la bancă în oraş să-i deschid un cont. Cu puţin noroc, în vreme ce se schimbă sorocul Spaniei în bine, îi va creşte şi moştenirea. Poate nu ar trebui să-i spunem, ci să-i dăm când va împlini optsprezece ani.

— Da. Pentru prima oară, María a zâmbit. Cel puţin o să aibă atunci cu ce să-şi înceapă viaţa de adult. Mai bine uităm de banii ăştia până atunci. Cât rămâi, Pepe?

— Păi, nu mai există trupa. După moartea Luciei, a luat-o fiecare pe calea lui şi eu fusesem destul pe drumuri. Aşa că – i-a luat mâniile mamei într-ale sale – m-am întors definitiv, *Mamá.*

— Atunci asta chiar mă bucură! Poţi să stai în peştera lui Ramón.

— El stă aici cu tine?

— Da, a încuviinţat María, nedorind să-şi mai ascundă dragostea pentru bărbatul care fusese tot ce nu fusese soţul ei. Sper că înţelegi, Pepe!

— Da, *Mamá.* Poate l-am idolatrizat pe tata când eram mic, dar n-a durat mult până mi-am dat seama ce fel de om era de fapt.

— Fără Ramón nu aş fi supravieţuit, a ridicat María din umeri. Şi tatăl tău? Unde este?

— L-am lăsat în San Francisco. Îi place California datorită vremii. Cântă la un bar din oraş.

— Este singur? a întrebat María, dându-şi seama că nu o mai rănea asta.

— Nu... nu e. Pe ultima lui prietenă o cheamă Juanita, dar sunt sigur că nu va dura.

— Nici nu-mi pasă dacă durează sau nu, a spus ferm María. Şi tu, Pepe? Ai o prietenă?

— Nu, *Mamá,* cine m-ar vrea pe mine? a chicotit el.

— Multe femei! Uită-te la tine! Eşti frumos, talentat şi încă tânăr.

— Poate că nu sunt genul care să se însoare.

— Stai să te vadă fetele din Sacromonte! O să stea la

coadă la uşa ta, a spus María ridicându-se. Trebuie să mă apuc să fac mâncare. Du-te şi vezi dacă s-a întors Ramón cu apa, bine?

— Da, *Mamá.*

În timp ce ieşea din peşteră şi cobora dealul, Pepe a oftat, întrebându-se dacă să-i spună adevărul, ca s-o împiedice pe mama lui să încerce să-l însoare. Totuşi, erau unele lucruri pe care nici măcar o mamă care-şi iubea fiul din tot sufletul nu le putea şti. Şocul ar fi putut s-o ucidă. Ştia că are un secret pe care trebuia să-l ţină pentru el pentru tot restul vieţii.

Vestea s-a dus repede în jurul muntelui şi a doua zi părea că toţi gitanii din Granada veniseră la peştera Maríei să-i ofere condoleanţe pentru *La Candela,* cea mai mare dansatoare de flamenco care se născuse vreodată în Sacromonte şi să participe la îngroparea cenuşii pe care o adusese Pepe cu el. La amurg, María şi Angelina au condus alaiul spre pădure, unde femeile au bocit şi au cântat cântece de jale, în vreme ce Angelina murmura vrăji ca să călăuzească spiritul Luciei spre Lumea de Apoi.

Pepe ţinea în mână cutia de lemn cu cenuşa Luciei şi pe fiica ei cu cealaltă mână. Se uita la Isadora, concentrată la cărarea pe care mergeau, cu ochii uscaţi şi cu faţa sumbră. I se rupea inima la gândul că nu îşi va cunoaşte nicicând mama, nu o va ţine în braţe, nu va dansa cu ea.

Când au ajuns în luminiş, au tăcut cu toţii. Între crucile unde odihneau generaţiile de Albaycín, fusese pregătită o groapă lângă fraţii Luciei. Angelina intona o rugăciune, în timp ce Pepe şi María puneau cutia în groapă şi o acopereau cu ţărâna bogată udată de lacrimile Maríei.

Pepe s-a ridicat şi şi-a făcut cruce în timp ce privea mormântul Luciei. *Draga mea soră,* s-a gândit el, *mi-ai salvat viaţa mai mult decât ştii.* S-a întors spre Isadora şi a luat-o în braţe, ca s-o ducă pe lungul drum spre peşteră, timp în care s-a rugat la cer. *Îţi jur, Lucía, o să am grijă de fiica ta până mor!*

TIGGY
Sacromonte, Granada, Spania
Februarie 2008

CERBUL ALB (CERVUS ELAPHUS)

Un cerb brun, cu model genetic leucistic, care produce o reducere a pigmentului în blană şi pe Piele.

Cea mai rară dintre creaturi, este considerat mesagerul Lumii Spiritelor în folclorul britanic.

Capitolul 35

Pepe a căscat şi şi-a suflat nasul.

— Cred că am vorbit destul, a încheiat, dând din cap. O să continue Angelina, bine?

Ne-am uitat la Pepe, care s-a ridicat şi a plecat de pe terasă.

— Biata Lucía! am spus, târându-mă efectiv din lumea cealaltă, în care fusesem în ultima oră. Ce tânără era!

— Da, dar şi egoistă. Trăia doar ca să danseze. Ca multe alte mari artiste adevărate, nu sunt cele mai bune soţii şi mame, a spus Angelina.

— Cred că ştiu ce secret a ţinut Pepe faţă de mama lui, am spus încet.

— Da, mi-am dat seama imediat ce am dat cu ochii de el. Acum n-are nimic dacă eşti cine eşti, să-ţi placă bărbaţii, femeile sau şi unii, şi alţii, dar atunci nu era aşa. Mai ales în comunitatea de gitani. Bietul Pepe s-a născut în secolul greşit.

— Şi a stat cu tine, María, Ramón şi mama în Sacromonte, nu?

— Da.

— Şi-a câştigat traiul din cântat la chitară. Cumva ne-am descurcat. Am fost săraci, dar nu nefericiţi. Şi ai aflat deja

că Pepe a venit cu bani din America, iar mulţumită lui Pepe, Isadora a primit la optsprezece ani moştenirea de la mama ei, lucru care a ajutat familia să prospere.

— Cum adică?

— Păi cu banii ăia l-a ajutat pe soţul ei să îşi dezvolte afacerea. Pe tatăl tău, Erizo!

— Cine era şi cum era? am întrebat înflăcărată.

— I-ai auzit deja numele. Andrés, băiatul pe care l-a cunoscut în copilărie, ai cărui părinţi vindeau îngheţată în piaţă. Sigur, nu au vrut ca el să se însoare cu o gitană, dar lui Andrés nu i-a păsat şi, când s-au căsătorit, s-a mutat aici. Ramón, María, Pepe şi cu mine ne-am mutat în fosta peşteră a lui Ramón ca Isadora să îşi poată face familia cu Andrés în peştera ei. Isadora i-a ajutat cu bani pe Andrés şi pe Ramón să înceapă afacerea. După ce i-a spus Pepe despre căruţurile mobile cu băutură de pe străzile din New York, Andrés s-a hotărât să cumpere livada de portocali. Ramón cultiva şi storcea portocale, Andrés le vindea în oraş. Tatăl tău şi Pepe au inventat un soi de frigider, care se prinde de motoretă ca să ţină sucul proaspăt. Cu asta, nu a făcut o avere, dar a fost suficient. Mai erau destui *payo* bogaţi şi turişti pentru asta. După o vreme, a mai făcut două maşinării şi vara îi angaja pe alţii să vândă suc de portocale şi băutura coca-cola care devenise celebră. Andrés era, cum se zice, afacerist.

— Şi când s-au căsătorit părinţii mei?

— Când avea mama ta optsprezece ani.

— Dar asta înseamnă... — am calculat în minte – că nu m-au făcut decât după douăzeci de ani! De ce au aşteptat atât de mult?

— *Querida,* nu ei... Şi-au dorit mai mult ca orice o familie şi nu exista pereche să merite asta mai mult. Ce dragoste între ei! a suspinat Angelina. Sigur că am încercat să ajut, dar se părea că biata ta mamă nu putea rămâne însărcinată şi au renunţat cu mult înainte să apari tu pe lume. Apoi, cum se întâmplă uneori, când nu mai încearcă şi se relaxează, tu ai decis să vii.

— Dar dacă erau fericiţi împreună, de ce naiba am ajuns să mă dea lui Pa Salt?

— *Ay,* Erizo, nu uita că, deşi se terminase de mult

războiul civil, Franco dusese Spania în râpă. Anii care au urmat au fost pentru mulţi la fel de răi ca înainte. Toată ţara avea necazuri cu banii şi comunitatea noastră a fost cel mai tare lovită. Dar nu ar fi contat dacă...

— Ce, Angelina?

Bătrânei i-au dat lacrimile. Încerca să se adune şi eu mă pregăteam să aflu, în sfârşit, ce se întâmplase.

— Am văzut vremurile grele din viaţa mea, dar tragedia mamei şi a tatălui tău a fost cea mai gravă, cred. Da, a încuviinţat, cea mai gravă.

— Înţeleg, dar trebuie să-mi spui ce s-a întâmplat, Angelina!

— Păi... îţi zic, mai întâi, că nu am mai văzut o bucurie aşa de mare la un om ca în ziua în care iubita mea Isadora mi-a spus că era însărcinată. Şi pe urmă a venit tatăl tău cu motoreta şi cu braţele pline de flori pentru ea. Nu ştiu să fi fost alt om mai fericit ca el. Îi spuneam mamei tale că este bătrână şi că trebuie să se odihnească. Şi Andrés o trata ca pe o păpuşă de porţelan, muncea mult ca să pună bani deoparte pentru venirea ta. În fiecare săptămână ce trecea şi tu erai în burtă, era un miracol pentru amândoi, după ce au pierdut atâţia copii, îţi dai seama. Angelina a încuviinţat cu tristeţe. Şi pe urmă, într-o seară, când vremea era foarte rea şi drumurile sub torenţi de ploaie, el nu s-a mai întors acasă. Pepe s-a dus la poliţie şi i s-a spus că, în seara aia, a fost găsit un bărbat mort în şanţ, cu motoreta peste el. Era Andrés... Frigiderul pentru sucuri era greu şi poliţia a zis că a dezechilibrat motoreta pe vremea rea.

Angelina a scos o batistă mare şi roz şi şi-a suflat nasul. Mi-am încleştat mâinile să nu plâng. A clătinat din cap şi s-a cutremurat.

— Au încercat atâţia ani să te aibă şi el nu a trăit să te vadă. Mama ta a suportat foarte greu moartea lui Andrés. Nu mânca, nu bea, deşi îi spuneam că trebuie, de dragul copilului. Tu ai venit cu o lună mai devreme – şi, deşi trebuie să mă crezi că am încercat să fac tot posibilul ca s-o salvez pe mama ta, nu am avut ce face. Nu puteam opri sângerarea, Erizo. Când au ajuns oamenii cu *ambulancia,* că i-a chemat Pepe, nici ei n-au mai avut ce face. A murit a doua zi după ce te-a născut.

— Am înţeles.

Nu mai era nimic de spus. Am rămas tăcute o vreme şi mă gândeam cât de crudă poate fi viaţa. „De ce ei?” am şoptit, mai mult în sinea mea. S-au chinuit atâţia ani, meritau să petreacă puţin timp cu copilul lor. Cu mine, adică.

— Da, este o poveste îngrozitoare şi înţelegi de ce mi se frânge inima s-o spun. Totuşi, deşi vieţile lor au fost scurte şi tu nu ai avut privilegiul să-i întâlneşti şi să aibă grijă de tine, cunosc mulţi oameni care trăiesc mult şi tot nu găsesc dragostea pe care o aveau părinţii tăi. Asta să te liniştească, *querida,* că ai fost mai dorită ca oricine. De multe ori, simt că mama ta este lângă mine. Îi simt fericirea, este mereu fericită, ăsta era darul ei. Am adorat-o, da, da! Angelina şi-a suflat nasul tare în batistă şi a clătinat din cap. Lui Pepe, cred că moartea ei i-a frânt inima pe veci. De-asta a plecat acum, nu suportă să vorbească despre asta.

Mi-am venit în fire, ştiind că nu mai aveam mult timp şi că trebuia să ştiu totul înainte să plec.

— Dar cum am ajuns la Pa Salt?

— După ce a murit mama ta, a venit la mine să-i ghicesc. Aveai doar câteva zile. A ascultat povestea şi s-a oferit să te adopte. Trebuie să înţelegi, Erizo, eu şi Pepe eram bătrâni şi săraci. Nu putem să-ţi oferim viaţa pe care o meritai.

— Aţi avut încredere în el?

— O, da, am avut, m-a liniştit Angelina. M-am consultat cu Lumea Spiritelor şi ele mi-au spus da, că era bine. Tatăl tău este... a fost un om foarte special. Putea să-ţi ofere o viaţă cum noi nu puteam. Dar l-am pus să promită că te va trimite înapoi când vei fi mare. Şi uite! a zâmbit slab. S-a ţinut de cuvânt faţă de mine.

— Dar María mai trăia când m-am născut eu?

— Ramón a murit cu un an înaintea Maríei. Au trăit destul cât s-o vadă pe Isadora măritată cu tatăl tău, dar, din păcate, nu destul cât să te vadă născută, Erizo!

— Mama m-a botezat înainte să moară?

— Nu tocmai, nu, dar... când te-ai născut, am zis toţi că semeni cu un arici, că aveai părul ridicat. Ea şi noi te-am

numit Erizo cât erai aici.

— Şi pe urmă am devenit Tiggy, poreclită după un arici fictiv. M-am gândit la coincidenţă, dacă asta era. Ştii că numele meu, de fapt, este „Taygete”?

— Da, mi-a zis tatăl tău că te va boteza după una dintre Cele Şapte Surori. A mai adoptat şi altele?

— Încă una, da. Sora mea Electra a venit la un an după mine.

— Şi a şaptea soră?

— Nu, a spus că nu a găsit-o. Suntem doar şase.

— Mă mir, a spus ea.

— De ce?

— E... Angelina a dat să zică ceva, dar a închis gura la loc. A ridicat din umeri. Uneori, mesajele sunt neclare. Erizo, vrei să vezi o poză cu mama şi tatăl tău?

— Da, te rog!

A răscolit în buzunarul încăpător al caftanului ei şi a scos o poză color. Mi-a dat-o şi mi s-a ridicat părul pe ceafă. Mă uitam uimită la imagine.

— Sunt ei în ziua nunţii? am murmurat.

— *Şi,* în anul 1963.

Cu figurile tinere şi nevinovate, cei doi din fotografie se priveau cu dragoste şi cu adoraţie. Culorile erau spălăcite după atâţia ani, dar am observat că bărbatul avea păr şaten cârlionţat şi ochi căprui şi calzi, iar femeia...

— Vezi că semeni cu ea? a spus Angelina.

Şi da, vedeam asta. Avea părul mai închis ca al meu, dar forma ochilor şi osatura feţei îmi erau foarte familiare.

— *Mi madre, te amo!*[79] am şoptit.

***

Era trecut deja de ora două şi eu trebuia să fiu la aeroport la patru şi jumătate. Aveam multe gânduri de aprofundat, dar nu era momentul atunci. După ce am lăsat-o pe Angelina picotind la soare, m-am dus să-mi iau rucsacul de la hotel, după care m-am întors la uşa albastră şi am dat la o parte perdeaua ca să-mi iau rămas-bun de la ea şi de la ultimul sosit în familia noastră. Bear sugea la sânul lui Ally.

[79] „Mamă, te iubesc!” (în limba spaniolă în original).

— Am venit să-mi iau la revedere, dragă Ally! Să ai grijă de tine şi de micuţ, bine? Şi mulţumesc foarte mult că ai venit după mine.

L-am pupat pe amândoi.

— Nu, eu îţi mulţumesc, ţie şi rudelor tale minunate, că aţi fost aici cu mine. Ce cadou duc acasă! a zâmbit Ally. Sper să ne vedem foarte curând la Atlantis.

— Cu siguranţă.

— Eşti bine? m-a întrebat. Pari foarte palidă.

— Angelina tocmai mi-a povestit despre părinţii mei şi cum au murit.

— Of, Tiggy! Ally a întins mâna spre mine. Ce rău îmi pare!

— Ei, cred că ajută că nu i-am cunoscut niciodată. Sinceră să fiu, mă simt cam amorţită.

— Nu mă îndoiesc. Dacă vrei, într-o zi o să-ţi povestesc despre familia mea şi tu îmi poţi povesti despre a ta. Dragă Tiggy, deocamdată întoarce-te la Atlantis şi fă-te bine!

— Am plecat. Pa, Ally! Pa, Bear!

În grădină, am trezit-o pe Angelina şi i-am spus că sunt pe punctul de a pleca.

— Erizo, să te întorci repede, da? Şi adu-l şi pe drăguţul domn Charlie cu tine, mi-a spus, în timp ce-mi făcea cu ochiul.

M-am înroşit.

Din interiorul peşterii a apărut Pepe cu un teanc de CD-uri.

— Poftim, Erizo! Chiar dacă nu l-ai cunoscut pe bunicul tău, Meñique, poţi să-i asculţi muzica pe care a compus-o. Ascultă şi simte *duende,* aici. Şi-a pus mâna peste inimă şi mi-a zâmbit. *Vaya con Dios!* Mergi cu Domnul, *queridal*

Şi Angelina, şi Pepe m-au strâns în braţe şi m-au pupat pe obrajii şiroind de lacrimi. Marcella mă aştepta lângă maşina ei, ca să mă ducă la aeroport.

— Eşti gata, Tiggy?

Am mai făcut o dată cu mâna şi le-am zâmbit rudelor mele.

— Gata, am încuviinţat.

***

în acea seară am zburat la Atlantis cu avionul particular

închiriat de Ma, cu gândurile la trecutul meu, dar şi la prezent. După cum stăteau lucrurile, mi-am spus că nici nu o să mă gândesc la viitor. Când m-a ajutat Christian să cobor de pe barcă la doc şi m-a întâmpinat Ma cu o îmbrăţişare caldă şi bine-venită, mi-am amintit ce-mi spusese Angelina despre cei care ne iubesc şi care au nevoie să primească şansa de a ne îngriji. Eram acolo doar pentru câteva săptămâni.

Astfel că m-am predat coconului confortabil al convalescenţei de la Atlantis. Aveam patul în mijlocul camerei, ca să profit de peisajul minunat cu lacul Geneva. Am stat ca o prinţesă în vizuina mea din mansardă şi mi-am dat seama că, atât fizic, cât şi psihic, eram mult mai obosită decât îmi imaginasem. Când am reflectat asupra dramei din ultimele câteva săptămâni, nu mi s-a mai părut atât de surprinzător, aşa că mi-am ascultat corpul şi i-am dat ce avea nevoie. Adesea, adormeam după masa de prânz, o oră sau mai mult, pe muzica de chitară şi pe vocea suavă a lui Meñique, pe care-l ascultam la vechiul meu CD player portabil. Claudia, minunata noastră menajeră, insista să-mi aducă sus micul dejun, prânzul şi cina, plus o cană cu lapte de ovăz cald şi fursecuri de casă.

Însă, până la sfârşitul primei săptămâni nu mai aveam stare.

— Claudia, te rog, lasă-mă să cobor să iau cina astă-seară! am implorat-o, când mi-a mai adus o tavă cu mâncare. Sigur te extenuează urcatul scărilor de zece ori pe zi. Şi chiar mă simt mult mai în putere.

— *Nein, liebling!*[80] Trebuie să stai în pat şi să te odihneşti.

Era limpede că Charlie vorbise cu Ma şi îngrijitoarele mele insistaseră în mod enervant să-i urmeze sfaturile până la ultimul. Mi se interzisese să cobor din pat şi, la început, am fost chiar nevoită s-o împiedic fizic pe Ma să mă ducă la baie. Totuşi, după cea de-a doua săptămână, mi-era clar că mă luptam cu morile de vânt şi am capitulat, întrebându-mă cum să profit de timpul liber cât mai înţelept posibil. Angelina spunea mereu că totul se întâmplă cu un motiv şi, în timp ce-mi scoteam din rucsac notiţele pe care le luasem

[80] „Nu, draga mea!” (în limba germană în original).

la Sacromonte şi am început să le memorez, am hotărât că avea dreptate. Toate astea m-au făcut să mă întreb cum anume să-mi folosesc talentele recent descoperite. Oare trebuia să-mi schimb complet cursul carierei şi să deschid o prăvălie cu ierburi, ca specialist spiritual, asemenea străbunilor mei? în acea perioadă, ca să poţi face acel gen de lucruri profesional – fie să prescrii leacuri naturale puternice, fie să-ţi pui mâinile pe oameni sau animale rănite – trebuia să ai o calificare, care să dovedească faptul că ştiai ce faci. Zece zile cu o ţigancă bătrână din Spania nu aveau nicio valoare în lumea birocraţiei. Vracii din trecut tratau clienţii care îşi puneau toată încrederea în harurile lor, nu aveau nevoie de certificate care să le confirme talentul.

M-am uitat ore în şir pe fereastră, la munţii aflaţi de cealaltă parte a lacului şi m-am întrebat cum să includ învăţămintele în muncă. Şi cu cât mă gândeam mai mult, cu atât îmi dădeam seama că poate

Chilly avusese dreptate atunci când spusese că alesesem calea greşită. Conservarea animalelor era extraordinară, dar ştiam sigur acum că voiam să-mi folosesc harul direct pe animale.

— Puterea stă în mâinile tale, Tiggy! am murmurat, privindu-le serios.

Pe urmă m-am gândit la Fiona, la faptul că leacul făcut de ea îl vindecase pe Thistle în câteva zile. Charlie şi Angelina ne îngrijiseră pe mine şi pe Ally cu leacuri moderne şi holistice, aşa că m-am întrebat cum să le combin pe cele două.

— Of, nu ştiu! am suspinat, frustrată că, atunci când lucram pentru Margaret, totul mergea perfect. Animalele, aerul curat de munte, eram ocupată de dimineaţa până seara. M-am uitat pe internet după cursuri care să mă califice în lumea „normală” pentru tratarea animalelor şi, spre uimirea mea, am găsit multe holistice, inclusiv unul în Reiki. Şi, aşa cum spusese Fiona, mulţi veterinari foloseau metode alternative.

— Oare chiar vreau să mă întorc la facultate şi să învăţ atâţia ani ca să devin veterinar? m-am întrebat, rozând pixul. Nu! Am scuturat din cap frustrată. Până termin,

îmbătrânesc şi-apoi, nu vreau să le ciopârţesc şi să studiez sistemul lor limfatic. Trebuie să existe altă cale.

Pe măsură ce mă întremam, m-am trezit într-o noapte cu ochii în tavan. După ce Ma mi-a luat tensiunea şi mi-a urat noapte bună – am auzit-o mergând pe coridor spre apartamentul ei – am aşteptat o jumătate de oră ca să adoarmă şi m-am ridicat din pat fâţâindu-mă prin casă. Prima dată când simţisem impulsul ăsta, am crezut că era din cauza claustrofobiei, dar, cum mă trezeam noapte de noapte ca să umblu de colo colo, mi-am dat seama că, de fapt, căutam ceva sau mai degrabă pe cineva.

Am simţit prezenţa lui Pa în casă atât de puternic, de parcă tocmai se ridicase de la birou şi se ducea în bucătărie să-şi ia apă sau să se ducă la culcare.

Am început să răscolesc prin sertarele lui ca să văd dacă fusese recent acolo sau să găsesc un indiciu care să explice enigma dragului meu tată.

— Cine eşti? am întrebat, ridicând o iconiţă pictată cu Madonna şi întrebându-mă dacă fusese religios. Pe noi toate ne dusese la biserică în copilărie, dar ne lăsase să alegem dacă voiam sau nu să mergem la slujbă când am crescut.

Pe urmă, am observat un snop de ierburi legate cu o sfoară fragilă. L-am luat cu grijă de pe raft şi, cu ochii minţii, am văzut ţiganca aceea care mă acostase în piaţa din Granada şi care îmi ştia numele.

— De-acolo ai asta? am şoptit în aer, închizând ochii şi întrebându-mi călăuza spirituală.

Problema era că nu ştiam dacă Pa era sau nu aşa ceva.

— Dacă eşti acolo, sus, te rog, vorbeşte-mi! am şoptit.

Însă nu am primit niciun răspuns.

Ie ieie

— Ma, te implor, nu mai pot sta în pat! Te rog, este o zi frumoasă!

Am arătat spre soarele chior de martie, care topea chiciura de la fereastră.

— Nu ştiu, a suspinat Ma. Pe lângă riscul de a răci, trebuie să urci şi scările ca să te întorci în pat.

— Dacă insişti, îl las pe Christian să mă care sus, am sugerat.

— Mi-e teamă că azi nu este aici, dar... O vedeam pe Ma mustăcind. O să vorbesc cu Claudia şi cu Charlie, *chérie!* Ah! Era să uit, ai primit o scrisoare!

— Mulţumesc.

Ma a ieşit din cameră, iar eu am deschis plicul subţire, care, din câte am observat, venea de peste hotare.

26 februarie 2008 Rezervaţia naturală pentru animale sălbatice Majete

Chikhwawa, Malawi

Dragă domnişoară D'Aplièse,

Mulţumim pentru cererea făcută pentru poziţia de ofiţer în conservarea mediului la Rezervaţia naturală pentru animale sălbatice Majete. V-am trimis astfel o invitaţie pentru a participa la un interviu în Londra, vineri, 7 martie, la ora 13, însă nu am primit niciun răspuns. Vă rugăm să ne informaţi până cel târziu miercuri, 5 martie, dacă vă mai interesează poziţia şi dacă puteţi veni la interviu, ale cărui detalii le puteţi găsi în ataşament.

Cu stimă,

Kitwell Ngwira, directorul parcului Majete

Am înghiţit în sec şi m-am dat jos din pat ca să-mi scot din sertar laptopul antic de la facultate. Uitasem complet de mesajul pe care-l scrisesem frustrată fiind şi nu avusesem niciun motiv sau tentaţie să verific e-mailul de când am ajuns acasă.

Nu numai că am găsit două e-mailuri legate de interviul care avea loc într-o săptămână, dar am găsit şi altele, de la Maia, Star şi Cece şi trei de la Charlie.

Am lăsat deoparte mesajele lui Charlie şi le-am deschis pe cele ale surorilor mele. Cel al lui Cece era cel mai surprinzător dintre toate.

Bună, Tiggy,

Mia spus Ally că eşti rănită şi teai întors la Atlantis. Sper să te faci bine repede. Ştiu că nu ţia plăcut nici odată să fii bolnavă. Poate ai auzit că mam mutat în Australia. Îmi place aci şi pictez iar. Locuesc cu Bunicu şi prietena mea Chrissy. E multe animale aci dacă vrei să vii în vizită.

Cu dragoste,

Cece xx

— Uau, Cece, ai reuşit, ţi-ai găsit familia! am murmurat în sinea mea.

Am tras aer în piept şi am revenit la e-mailurile lui Charlie. Fiecare avea câteva rânduri scurte şi prietenoase, în care mă întreba ce mai fac, iar în al doilea îmi cerea permisiunea să mă programeze pentru diverse analize la spitalul din Inverness la mijlocul lui martie, după sejurul la Atlantis. Cu alte cuvinte, Charlie credea că urma să mă întorc în Scoţia.

— Tiggy, cel mai bine este să nu te întorci! mi-am spus. Sunt sigură că nu-l deranjează pe Cal s-o adopte pe Alice şi să-ţi trimită restul lucrurilor.

Aşa că, întrucât nu voiam să par mojică şi nerecunoscătoare pentru tot ce făcuse pentru mine, i-am răspuns pe scurt, înainte să mă răzgândesc.

Dragă Charlie,

Mulţumesc pentru e-mailuri. Sunt bine, sănătoasă şi mă odihnesc din plin. Mersi pentru sugestia de a mă programa pentru analize, dar probabil că este mai simplu să le fac la Geneva. După cum ştii, sistemul medical este excelent aici.

Sper că-ţi merge totul bine, Tiggy

— Doamne! am murmurat, în timp ce trimiteam e-mailul.

Mă uram pentru tonul distant şi formal, însă altfel nu aş fi ajuns nicăieri şi, cel puţin de dragul Zarei, nu aveam de gând să dezbin o familie.

— Aşa Tiggy! a spus Ma, când a reapărut în camera mea. Tocmai am vorbit cu Charlie şi zice că ţi-ar face bine să te plimbi puţin afară.

— Ah! M-am strâmbat din nou cu gândul la e-mailul pe care tocmai îl trimisesem. Foarte bine.

— Dar nu-i place că trebuie să urci toate scările alea. Aşa că, eu şi Claudia am hotărât să iei liftul.

— Liftul? Nu ştiam că avem aşa ceva.

— L-a instalat tatăl tău cu puţin înainte să... ne părăsească, când îi era şi lui greu să mai urce, mi-a explicat Ma. Aşa că, *chérie,* hai să te înfofolim în haine groase şi să te duc jos!

Imediat ce m-am încotoşmănat, spre satisfacţia lui Ma, am urmat-o pe coridor, fascinată să văd unde era liftul. M-

am îndreptat spre scara care ducea la etajul pe care se afla camera lui Pa, însă Ma m-a oprit.

— *Cheriel* Aici este liftul.

A scos o cheie argintie din buzunarul fustei şi s-a dus spre peretele lung al coridorului. A băgat-o în broasca unui panou şi a tras un mic zăvor de sub lacăt. Panoul s-a dat la o parte şi am văzut o uşă din lemn de tec, lângă care se afla un buton lucios de alamă.

— Nu-mi vine să cred că nu l-am observat astă vară, am spus în aşteptarea liftului. Şi de ce l-a făcut Pa până în mansardă, când avea dormitorul cu un etaj mai jos?

— Voia să poată ajunge la fiecare etaj din casă. Până primăvara trecută, era doar o gură veche de serviciu, a răspuns Ma. Când liftul şi-a anunţat prezenţa cu un zgomot uşor, a deschis uşa.

Eu şi Ma suntem slabe, dar tot ne-am înghesuit. Asemenea uşii exterioare, interiorul era făcut din lemn şlefuit. Îmi amintea de genul de lift pe care-l vezi în vechile hoteluri de lux.

Ma a închis uşa şi s-a întins spre butoanele de alamă. În timp ce liftul cobora, am observat că mai erau patru butoane, cu toate că, din câte ştiam, casa nu avea decât trei etaje.

— Ăla unde duce, Ma? am arătat spre ultimul buton.

— În pivniţă. Unde ţinea tatăl tău vinul.

— Nici nu ştiam că avem pivniţă. Mă mir că nici eu, nici surorile mele nu am găsit-o în explorările noastre. Cum ajungi acolo?

— Cu liftul, normal! a spus Ma, în timpul ce liftul s-a oprit lin.

Am ieşit dintr-o gaură pitită în perete, pe coridorul din spate, care ducea spre bucătărie.

— Tiggy, îmi iau haina şi cizmele din debara şi ieşim.

Când m-a lăsat Ma singură, m-am dus spre holul de la intrare, întrebându-mă de ce îmi sunase alarma de minciună la ceea ce-mi spusese în lift. Am deschis uşa lată şi am respirat aerul pur şi curat, ca să îmi stimulez creierul.

Cred că a funcţionat, pentru că m-am gândit dintr-odată că, sigur, dacă liftul e singura cale spre pivniţă, trebuie să fi fost acolo cu mult înainte de primăvara trecută, când

spunea Ma că-l instalase Pa, altfel cum să fi ajuns înainte în pivniţa de vinuri?

A venit şi Ma şi ne-am avântat în amiaza înviorătoare, dar extrem de rece. Am hotărât să nu zic nimic despre lift, cel puţin deocamdată.

— Ciudat, chiar dacă terenul şi clima seamănă cu cele de la Kinnaird, miroase altfel aici, am spus, în timp ce mergeam pe alee spre lac.

— Crezi că te întorci în Scoţia odată ce te însănătoşeşti pe deplin? m-a întrebat Ma.

— Nu prea cred. Slujba nu este aşa cum credeam că o să fie.

— *Chérie,* credeam că eşti fericită acolo! împuşcătura te-a speriat?

— Nu, aia a fost pur ghinion. Sunt sigură că braconierul voia să-l împuşte pe Pegas, nu pe mine. Ma, de fapt scrisoarea pe care mi-ai dat-o era de la o rezervaţie naturală din Malawi, prin care sunt invitată săptămâna viitoare la Londra, ca să dau un interviu pentru poziţia de ofiţer în conservarea mediului.

— Malawi? Londra? Săptămâna viitoare? Ma se uita la mine neliniştită. Sper că n-ai de gând să te duci.

— Ba da, aş vrea să mă duc la interviu. Ma, ştii că Africa este visul meu de-o viaţă!

— Tiggy, abia îţi revii după o afecţiunea serioasă a inimii. Să te duci în Africa este... ei bine, o nebunie! Ce-arzice Charlie?

— Charlie nu este stăpânul meu, Ma!

— Tiggy, este medicul tău şi trebuie să-l asculţi!

— De fapt, i-am scris şi i-am spus că o să merg la spitalul din Geneva. Este mai simplu, decât să zbor în Scoţia.

— Şi totuşi, te gândeşti să zbori la Londra, poate şi la Malawi pe urmă?! Ma a mijit ochii. Tiggy, ce se întâmplă?

— Nimic, Ma! Oricum, vorbim mai târziu despre asta. Ce face Maia?

Ma a priceput aluzia.

— Foarte bine. Este minunat că şi-a găsit fericirea. Sper să aud clopote de nuntă în curând.

— Se căsătoreşte cu Floriano?

— Nu zice clar, dar simt că este dornică să aibă copiii ei

cât este încă tânără.

— Uau, Ma, următoarea generaţie...

— Apropo, am auzit azi-dimineaţă că Ally are de gând să vină în câteva săptămâni cu micul Bear. Abia aştept! Speră să fii şi tu aici, a adăugat cu subînţeles.

— Păi, şi dacă mă duc la interviu la Londra, o să încerc să mă întorc ca să-i văd pe amândoi. Iar dacă nu, cel puţin nu o să-mi duci dorul, când o să ai de răsfăţat un copil. Doamne! Parcă ieri eram eu mică, bolnavă în pat şi Electra ţipa de se cutremurau pereţii, am spus zâmbind.

— Să sperăm că urmează să te însănătoşeşti. Tiggy, se face frig! Ar trebui să intrăm în casă.

Am intrat în casă.

— Hopa în pat cu tine. Îţi aduc nişte ceai.

— De fapt, dacă tot am liftul, aş prefera să stau în bucătărie cu tine şi cu Claudia puţin. Mă simt singură sus, am adăugat plângăcios.

— *D'accord! a* consimţit Ma. Dă-mi haina să o pun în cuier cu a mea.

L-am dat-o şi pe urmă m-am dus pe coridor spre bucătăria spaţioasă, încăperea mea preferată în copilărie. Când eram bolnavă, era mare lucru să mă lase la parter şi să aibă Claudia grijă de mine şi s-o ajut la gătit în timp ce Ma îşi vedea de treabă.

— Ştii, Claudia, dacă ar putea un parfumier să surprindă aroma din bucătăria ta, aş cumpăra-o, i-am spus, când m-am dus s-o pup pe obraz.

S-a întors dinspre oala cu supă delicioasă în care amesteca şi i s-a încreţit toată pielea de bucurie la vorbele mele.

— Atunci ar fi o gamă foarte variată de mirosuri, pentru că în fiecare moment al zilei miroase altfel.

Claudia a umplut cana electrică şi i-a dat drumul.

— Claudia, n-ai observat? Sunt la parter. Tocmai am fost la plimbare cu Ma.

— Am observat şi mă bucur. Sunt de acord că ai nevoie de aer curat. Marina, ca majoritatea parizienilor, pare îngrozită de aerul ăsta.

Eram obişnuită cu comentariile nefavorabile la adresa franţuzoaicei – fiind nemţoaică şi în vârstă, zâzania era de

înţeles.

— Ţi se pare... greu să lucrezi aici fără Pa? am întrebat-o.

— Normal, Tiggy, ca tuturor. Casa şi-a pierdut sufletul... eu...

Era prima oară când o vedeam pe Claudia în pragul lacrimilor. Cu toate că dezvoltasem o relaţie mai apropiată cu ea decât cu oricare dintre surorile mele, nu o mai văzusem nicicând atât de emoţionată.

— Aş vrea ca lucrurile să stea altfel, a continuat, în timp ce îmi sugera să mă aşez la masă, înainte să pună în faţa mea două turte şi un borcănel cu gem.

— Adică ai vrea ca Pa să mai fie în viaţă?

— Da, normal că la asta mă refer.

În clipa în care a apărut Ma în bucătărie, Claudia şi-a reluat atitudinea severă.

— Doriţi ceai?

Un sfert de oră mai târziu, Ma a insistat să urc şi să mă odihnesc. Mă uitam la ea când scotea cheia liftului din cutia de lângă uşa bucătăriei şi mă simţeam ca un prizonier condus în celulă. Stăteam în spatele ei pe coridor în timp ce ea descuia panoul. M-am uitat cu atenţie cum îl deschide.

— Ma, de ce a vrut Pa să ascundă liftul? am întrebat-o când urcam.

— *Chérie,* nu mă întreba! Poate nu voia să vă plimbaţi voi toată ziua cu el, a răspuns. Poate din mândrie. Sau poate nu voia să ştiţi cât era de bolnav.

— Deci atacul de cord nu a venit pe neaşteptate?

— Ăăă... nu, deloc şi asta dovedeşte cât de serioasă este orice afecţiune a inimii, a adăugat cu înţeles când am ajuns la mansardă. Tiggy, odihneşte-te şi o să mă gândesc dacă poţi să cobori la cină.

M-a lăsat la uşa camerei mele şi m-am aşezat la fereastră să-mi adun gândurile. Cu toate că văzusem multe apusuri spectaculoase la Atlantis, încă mă fascinau când scăldau munţii într-o lumină roşu-aurie de foc. Acum, singura diferenţă era liniştea din interior. În trecut, sunetul muzicii răsuna dintr-una dintre camerele surorilor mele, unele râdeau, altele se certau, auzeai zumzetul bărcii care se apropia de doc sau al maşinii de tuns iarba lunecând pe peluză.

Acum, chiar dacă erau Ma şi Claudia în casă, Atlantisul îmi părea abandonat, ca şi cum toată energia de care debordau surorile mele şi Pa dispăruse, lăsând în urmă numai fantoma amintirilor. Era deprimant şi cumplit de trist şi mă întrebam cum făceau faţă Ma şi Claudia în pustietatea asta zi de zi. Ce scop mai aveau ele acum? Claudia gătea doar pentru Ma, îngrijea o casă în care noi veneam rar. Atlantis fusese viaţa lor. În faţa lor era acum doar vidul.

— Nu-mi place aici fără surorile mele şi fără Pa, am murmurat, coborând de pe locul de la geam şi dându-mi seama cât crescusem. Două săptămâni şi jumătate aici îmi arătaseră că nu mai eram ataşată de casa copilăriei. Vreau să mă întorc la viaţa mea, am murmurat în sine. Sau, mai precis, trebuie să-mi *găsesc* calea.

Am deschis laptopul, am scos scrisoarea de la rezervaţia din Malawi, am recitit-o şi, apoi, fără să mai stau pe gânduri, am răspuns că voi fi prezentă la interviu la Londra.

Uşurată că făcusem ceva – orice – să îmi văd de viaţă, m-am întors cu gândul la Atlantis. Aveam un plan pentru mai târziu, în noapte.

Ie ieie

A fost enervant să aud uşa lui Ma închizându-se abia după miezul nopţii. Am aşteptat douăzeci de minute, stând trează, cu listele de ingrediente pentru leacurile Angelinei şi recapitulând cuvintele blestemului interzis. Nu ştiam de ce era aşa hotărât creierul meu să nu le uit, dar îmi venea să le repet zilnic.

În sfârşit, mi-am pus vechile mele ghete Ugg şi un pulover gros de lână, am luat lanterna pe care mi-o lăsa Ma pe noptieră mereu, am ieşit din cameră, am pornit tiptil pe coridor şi am aprins lanterna ca să cobor la parter. M-am dus la cutia din bucătărie, am scos cheia cu care descuia Ma liftul şi am găsit panoul pe hol. După am ce reuşit să descui, am luminat uşa liftului. Era o loterie ca Ma să nu audă zgomotul din apartamentul ei de la ultimul etaj, dar cel puţin era la capătul coridorului.

Am chemat liftul. Am intrat şi am luminat butoanele de alamă. Am apăsat pe cel de jos şi am simţit cum s-a clătinat când a început să coboare, oprindu-se câteva

secunde mai târziu. Am deschis uşa şi am dat de beznă. Am aprins din nou lanterna, am făcut un pas în faţă, dar, când am păşit pe beton, spaţiul s-a luminat dintr-odată.

M-am uitat în jur şi am văzut că Ma spusese adevărul despre conţinutul pivniţei. Era o pivniţă mai mult modernă decât una plină de igrasie, cu tavan scund, dar încăpătoare, probabil de dimensiunea bucătăriei de deasupra ei. Pe pereţi erau rafturi pline cu sticle de vin şi mi s-a părut ciudat că Pa, care bea vin numai în zile de sărbătoare, avea o colecţie atât de impresionantă. M-am plimbat prin încăpere, am şters praful de pe unele sticle mai vechi, uşurată şi totodată dezamăgită. Nu ştiu ce mă aşteptam să găsesc, dar nu era nimic aici.

Apoi am dat cu ochii de o molie care zbura lângă un bec din tavan. Când am coborât privirea din tavan, am observat o crăpătură într-unul dintre pereţii de dedesubt, care dispărea în spatele unor rafturi. M-am dus într-acolo.

— Tiggy, nu ai cum să îl muţi, am murmurat, dar am scos cele două rânduri de sticle din mijloc şi am luminat peretele din spate, până am dat de un panou identic cu cel care masca perfect liftul. Am scos atunci sticlele de jos şi am observat o încuietoare mică şi rotundă în zid.

A început să-mi bată inima mai tare când am scos cheia liftului şi m-am întins spre ea, ca să văd dacă se potriveşte. Am auzit sunetul metalic când am întors cheia. Am apucat zăvorul, am încercat să-l trag în faţă şi în lateral cum făcusem sus şi a cedat imediat. Din păcate, rafturile erau prea aproape ca să mai pot face vreo mişcare.

— Fir-ar să fie! am exclamat şi cuvintele mi-au răsunat în subsol.

Deja obosisem şi, cu ultima fărâmă de energie, am încuiat la loc şi am pus sticlele de unde le-am luat. Nu că ar fi trebuit să-mi fie teamă că fac ce vreau într-o casă care este şi a mea, m-am liniştit singură, gâfâind în drum spre lift. Când am ajuns, am văzut că uşa avea un cadru de oţel şi că mai era o uşă dublă pe care nu o observasem, fiindcă era mascată de cadrul de oţel. Puteam să fac pariu că butonul le ţinea închise în zidul din spate.

— Uau! Este ca un seif de bancă, am murmurat, tentată să apăs pe buton, dar apoi mi-am dat seama că, dacă se

închideau uşile de oţel, puteam rămâne acolo, fără să pot contacta pe nimeni din afară.

Zece minute mai târziu, după ce m-am băgat în pat extenuată, puneam ţara la cale, ca să-mi dau seama cum să investighez mai departe.

Capitolul 36

A doua zi, Ma a intrat în camera mea cu tava cu micul dejun.

— *Bon matin, chérie!*[81] *a* zis, în timp ce mă ridicam. Mi-a pus tava peste picioare. Cum ai dormit?

O fi fost doar imaginaţia mea, dar parcă am văzut o urmă de suspiciune în ochii ei verzi şi plini de viaţă.

— Mă simt foarte bine, mulţumesc! Azi este liberă Claudia?

— De fapt, şi-a luat trei zile libere ca să îşi viziteze o rudă, aşa că am rămas doar noi două. După cum i-am mărturisit lui Cece când eram cu ea la Londra, eu nu prea ştiu să gătesc, dar Claudia ţi-a lăsat mâncarea ta specială în congelator, aşa că nu trebuie decât să o dezgheţ.

— Nicio problemă, Ma, şi, în cel mai rău caz, pot să fac eu cozonac cu nuci.

— Să sperăm că nu se ajunge până acolo, a spus Ma, strâmbând din nas. Ca mulţi parizieni, era snoabă când venea vorba de mâncare şi orice meniu fără carne era o bătaie de joc din punctul ei de vedere. Cum termini micul dejun, îţi iau tensiunea. Eşti cam palidă azi, *chérie!* M-a privit atent şi am făcut tot posibilul să nu mă înroşesc. Nu ai dormit?

— Am dormit bine, Ma, serios! De fapt, mă întrebam dacă ai putea vorbi cu doctorul Gerber să îmi recomande un cardiolog la Geneva.

— Ah, Tiggy, doctorul Gerber a murit acum câteva luni, dar sun la cabinet. Sigur nu vrei să se ocupe Charlie de tine?

— Da, sigur. Aş vrea să mă consulte oricine îmi este

[81] „Bună dimineaţa, draga mea!” (în limba franceză în original).

recomandat cât de curând posibil. Vreau să mă duc la interviul din Londra şi, evident, îmi trebuie un aviz de sănătate dacă mi se oferă slujba.

— Tiggy, ştii părerea mea, dar eşti matură, nu copil. Aşa că, da, o să mă interesez. Acum mănâncă, te rog, şi eu o să mă întorc mai târziu.

În timp ce mâneam, mă gândeam la pivniţă şi la uşile de oţel impenetrabile, aşa că am hotărât să o întreb pe Ma direct. A sunat apoi telefonul fix şi, câteva minute mai târziu, Ma a apărut din nou cu receptorul în mână.

— Pentru tine. Cică este o prietenă.

— Mersi. Alo? am răspuns.

— Bună, Tiggy, sunt Zara. Ce mai faci?

— Bună, Zara, mă bucur să te aud! am zâmbit. Mult mai bine, mersi! Ce faci?

— Bine, sunt la aeroport în Geneva.

— Ce??

— Poţi să-mi spui cum ajung la casa ta de la lac?

— Zara, de unde ai numărul ăsta?

— Din agenda tatei.

— Am înţeles. Ai tăi ştiu unde eşti?

— Ăăă... îţi explic când ne vedem.

— Stai aşa.. Este în Geneva, i-am murmurat lui Ma. Unde este Christian? ’

— Tocmai a lăsat-o pe Claudia la aeroport, aşa că ar trebui să fie aproape, a răspuns ea.

L-am spus Zarei să aştepte la ghişeul de informaţii de la Sosiri, l-am sunat pe Christian şi i-am spus s-o ia de-acolo.

— Tiggy, ce caută aici? Părinţii ei ştiu? a întrebat Ma.

— Mă îndoiesc. Este maestră la fugit de-acasă.

— Păi, trebuie să-l sunăm imediat pe Charlie!

— Ma, faci tu asta?

— Da, dar... sper că vrei şi tu să vorbeşti cu el.

— Spune-i că o pun pe Zara să-l sune când ajunge.

— *D’accord,* dar... Charlie a fost foarte bun cu tine, Tiggy! De ce nu vrei să vorbeşti cu el?

— Pur şi simplu... nu vreau.

— Am înţeles, a cedat Ma. Păi, dacă rămâne fata, îi dau camera lui Ally pe acelaşi etaj cu tine, *chérie!*

— Mulţumesc!

— Tiggy, copilul ăsta are probleme?

— Zara este încântătoare, dar da, are o situaţie dificilă în familie.

— Sper să nu te tulbure venirea ei. Este responsabilitatea părinţilor, nu a ta. Aşa că îl sun pe tatăl ei.

Şi, zicând acestea, Ma s-a întors elegant pe călcâi şi a ieşit din cameră.

Ie ieie

— Tiggy! Zara a apărut în camera mea şi m-a luat în braţe. Cum te simţi? m-a întrebat, aşezându-se pe pat.

— Foarte bine, Zara, dar Ma insistă să zac aici tot timpul.

— Tiggy, este doar spre binele tău. Avem nevoie cu toţii să fii sănătoasă.

— Sunt, dar mai bine zi ce naiba cauţi aici? am întrebat pe un ton irascibil. Ma l-a sunat pe tatăl tău să-i spună că eşti aici şi el a cerut să-l suni imediat ce ajungi.

— Sincer, mă mir că a observat că am plecat. Cât am stat acasă să învăţ nu prea l-am văzut.

— Şi mama ta?

— Asta chiar că-i straniu. Este la Kinnaird, Tiggy! De capul ei. Nu ştiu care-i treaba, dar sigur se petrece ceva, a oftat Zara. Ştii că mama urăşte locul ăla şi acum îi spune brusc tatei că o să se ocupe ea de moşie dacă el nu are timp.

— Păi, asta-i bine, nu? înseamnă că o să poţi petrece şi tu mai multă vreme acolo.

— Da, dacă aş fi fost invitată, a mârâit Zara. Mama a spus că nu mă pot duce cu ea acolo, că trebuie să stau acasă şi să recuperez ce-am pierdut cât nu am fost la şcoală.

— Zara, este de înţeles! La Kinnaird, numai asta nu ai face.

— Probabil. Zara s-a uitat pe geam privind spre lacul Geneva. Uau, Tiggy, zici că stai într-un castel din basme. Ce frumos e şi ce scumpă este mama ta! Christian a zis că mă învaţă să conduc barca dacă vreau. Este foarte atletic pentru vârsta lui.

— Da, aşa se pare. Am zâmbit la comentariul ei. Este aici de când mă ştiu, aşa că nu prea am observat.

— Să ştii că sora ta Electra l-a sunat când veneam

încoace. Doar n-o să se uite la mine când unul dintre contactele principale în telefon este un supermodel la nivel mondial, nu?

Zara a ridicat din umeri nonşalant.

— Electra l-a sunat pe Christian?

Am rămas trăsnită, eu nu ştiam nimic de ea de câteva luni.

— Da, cum este?

— Electra este o forţă a naturii, am spus, fără să mai adaug nimic. Aveam toate o regulă să nu discutăm despre celebra noastră soră cu străinii. Ce-ar fi să-ţi arăt camera în care o să stai şi să faci un duş după drum?

— Bine.

Am condus-o pe Zara spre camera lui Ally.

— Cred că era foarte tare să fiţi şase fete aici, a comentat Zara când am intrat în cameră. Ca la un internat mişto tot timpul. Fac pariu că aveaţi mereu ce să jucaţi, a spus melancolic. Nu aveaţi cum să vă simţiţi singure.

— În copilărie eram destul de bolnavă, aşa că stăteam mult singură, dar ai dreptate, era ca lumea cu surorile mele. Haide, sună-l pe tatăl tău!

— Bine, a spus Zara, cu o privire stresată.

Am coborât împreună şi am dus-o în bucătărie.

— *Chérie,* ce faci? Ştii că nu trebuie să...

— Ma, serios... Mă simt foarte bine, promit. Şi iau masa de prânz aici, cu voi, după ce vorbeşte Zara cu tatăl ei.

L-am dat telefonul.

— Mersi, a spus Zara şi a ieşit din bucătărie, în timp ce forma numărul.

— Sper că pot avea încredere că-l sună, i-am spus lui Ma, care se ghemuise lângă cuptor şi se uita neliniştită la ce se afla înăuntru.

— Tiggy, în cât timp se face cozonacul cu nuci?

— Ma, lasă, mă ocup eu.

— *Merci, a* spus uşurată, în timp ce Zara intra în bucătărie.

— I-am lăsat un mesaj şi i-am spus că sunt bine cu tine aici.

— Zara, îţi place cozonacul cu nuci? a întrebat Ma în timp ce aşeza masa.

— Foarte mult, mulţumesc. De când am cunoscut-o pe Tiggy, am încercat să nu mănânc carne, deşi tot tânjesc după un sendviş cu bacon din când în când.

— Nicio grijă, toţi mai tânjim, l-am zâmbit. În cazul meu, nu ştiu de ce, pentru că nu-mi plăcea carnea de porc când mâneam carne. Bun, Ma, pot să curăţ nişte legume ca garnitură?

În cele din urmă, ne-am aşezat la masă şi Zara a bombardat-o cu întrebări pe Ma despre Atlantis şi despre surorile mele. Ma a început să se relaxeze, afundându-se în amintirile ei preferate cu noi în copilărie.

— Aş vrea să fi fost şi eu aici, a oftat Zara, în timp ce eu luam tarta cu lămâie, pe care o lăsase Claudia pentru desert, l-am turnat lui Ma obişnuitul espresso.

— Zara, budincă? am întrebat-o.

— Nu, mersi. Mă duc până la baie.

— Tiggy, a spus Ma după ce a ieşit Zara, chiar dacă-i o scumpă, nu este ce-ţi trebuie în momentul ăsta. Mereu aduni toţi amărâţii.

— Ma, ei mă găsesc pe mine. Este cu dus şi-ntors. Şi-apoi, îmi place de ea. Aşa, vreau nişte aer curat înainte să se întunece, am spus când a apărut Zara. Vrei să vii cu mine?

— Absolut, a încuviinţat Zara şi am plecat înainte ca Ma să se plângă.

— Ce linişte e! a remarcat Zara, în timp ce ne plimbam pe peluză.

Vârfurile firelor de iarbă erau deja pline de rouă, care avea să îngheţe peste noapte.

— Nu era aşa când eram mică, cu cinci surori, am avertizat-o. Cineva ţipa mereu la altcineva. Uite, asta este grădina specială a lui Pa. Păcat că este martie şi nu avem decât ghiocei şi panseluţe de iarnă, dar vara, înfloresc toţi trandafirii din pavilionul ăsta.

M-am aşezat pe bancă, iar Zara a mai rătăcit până a ajuns la sfera armilară din mijlocul grădinii. Mi-a făcut semn să mă apropii ca să-i explic inscripţiile.

— Aşadar, lipseşte o soră? Uau, Tiggy, nu vrei s-o găseşti?

— Nici nu ştiu dacă există. Altfel, sunt sigură că ar fi

găsit-o Pa.

— Numai dacă n-a vrut să fie găsită, a spus ea, venind lângă mine pe bancă. Mi-ar fi plăcut să am o soră sau un frate, a adăugat cu melancolie.

Se întuneca şi se lăsa frigul, aşa că ne-am întors repede în casă, unde Ma stătea pe hol cu telefonul întins spre Zara.

— *Chérie,* tatăl tău, i-a spus.

Cât a vorbit Zara cu el, am deschis uşa salonului, un loc pe care-l asociam în mod special cu Crăciunul. Trei canapele comode erau aşezate în formă de U în faţa şemineului, care era mereu aprins. Am apropiat un băţ de chibrit de buşteni care au luat foc imediat, fiindcă lemnul era uscat după atâtea săptămâni în casă.

— Ce privelişte frumoasă are camera asta! a observat Zara când a intrat şi s-a aşezat lângă mine, la focul care se înteţea.

— Ce-a spus tatăl tău?

— Zice că trebuie să mă duc acasă. Îmi rezervă bilet de avion pentru mâine şi mă ia de la aeroport la Inverness, ca să nu mai fug.

— Păi, e cel mai bine aşa, dar cred că ar trebui să vorbeşti cu el despre situaţia de acasă, despre faptul că mama ta este plecată şi el este mereu la spital.

— Te rog, vino cu mine! m-a implorat Zara. Îmi fac griji pentru tata. Arată groaznic, Tiggy, parcă nu a dormit de câteva luni şi refuză să se ducă la Kinnaird. În tine are încredere. Are nevoie de tine...

— Zara...

— Tiggy, te rog, vino cu mine! Şi eu am nevoie de tine, eşti singurul om cu care pot vorbi.

M-am ridicat şi am băgat vătraiul în foc, ca să-i evit privirea. Vocea mea interioară cea încăpăţânată îmi spunea că ar fi într-adevăr o idee bună să mă întorc la Kinnaird, cel puţin să-mi iau restul lucrurilor şi să-mi iau rămas-bun de la Cal, Thistle şi Beryl. Şi-apoi, oricum trebuia să ajung în Regatul Unit săptămâna următoare pentru interviu.

— Bine, o să vin, am cedat.

Zara a chiuit de bucurie şi m-a strâns în braţe, dar eu mă uram pentru fiorul care m-a trecut la gândul de a-l vedea pe Charlie.

Capitolul 37

— Ce surpriză! a exclamat Zara când am ieşit din aeroportul Inverness. A ridicat ochii din telefon la mine. Tata mi-a dat mesaj că nu a venit până la urmă, a trebuit să se ducă la Kinnaird şi trebuie să luăm un taxi.

— Bine, am spus, urmând-o cuminte spre staţia de taxiuri.

Până la Kinnaird am făcut o oră şi jumătate şi pe drum am zărit primele semne ale primăverii. Izvoarele pe lângă care treceam erau îngreunate de zăpada care se topea în munţi odată cu creşterea temperaturii. Lacul era albastru sub cerul senin şi primele narcise scoteau capul dezordonat pe malurile lui. În timp ce taxiul urca panta abruptă spre Conac, narcisele se iţeau prin peticele de iarbă verde din zăpadă.

Zara a insistat să-mi ducă rucsacul la căsuţă, unde Cal mă aştepta în uşă.

— Bună, străine! a spus, şi m-a strâns puternic în braţe. Câteva clipe mai târziu l-a întrerupt un vâj de blană cenuşie care s-a aruncat asupra noastră. Thistle s-a ridicat pe picioarele din spate şi, fără niciun efort, şi-a aşezat labele din faţă pe umerii mei, lingându-mă entuziasmat pe faţă.

— Se bucură să te vază, asta să ştii, a chicotit Cal. Dară mă gândesc să vă punem cipuri ţie şi Zarei, ca să nu vă mai pierdem. Ce faci, Tig? m-a întrebat, în timp ce Thistle, mulţumit că sunt acolo, s-a dus s-o salute pe Zara.

— Mult mai bine, mulţumesc! îmi pare rău că te-am necăjit, Cal!

— Aşa ai făcut, nu zic nu. Boierul o luase razna când ai dispărut în ceaţă, dară totu-i bine când se termină cu bine. Ceea ce nu pot să spun despre situaţia de-aici după plecarea ta. Tig, s-au întâmplat multe. A coborât tonul să nu audă Zara, care se juca cu Thistle. Ţi-a zis Charlie ceva?

— Da, în Spania. Despre o problemă juridică.

— Ş-asta aşa, de început, a şoptit, în timp ce Zara se ducea spre uşa căsuţei.

— Aşa, hai să mergem să vedem pisicile sălbatice înainte să se întunece, i-am zâmbit fetei. Cal, ce mai fac pisicile?

— Ah, îs în mare formă, toate! Tot antisociale, ca întotdeauna, dar am făcut ce-am putut.

Într-adevăr, pisicile şi-au exprimat nemulţumirea faţă de absenţa mea, refuzând să îşi facă apariţia. Totuşi, Zara a găsit-o până la urmă pe Posy în cutia ei preferată şi a încercat s-o ademenească.

— Nu sunt prea recunoscătoare că le îngrijeşti, aşa-i? a spus Zara când ne-am întors la conac.

A deschis uşa şi am auzit vocea unei femei care plângea înăuntru.

— Aşa-i. Mama ta se aude? am întrebat, gata să o iau la sănătoasa.

— Nu, a răspuns Zara, intrând şi făcându-mi semn să mă duc după ea.

— Pe bune, ar trebui să mă întorc la căsuţă.

— Tiggy, te rog, hai să vedem cine e!

Şovăind, la câţiva paşi în spatele Zarei, am intrat pe coridorul dinspre bucătărie.

— Of, Beryl, ce s-a întâmplat? a întrebat, în timp ce eu stăteam după uşă, nevăzută.

— Nimic, draga mea, nimic.

— Dar e clar că te supără ceva. Este şi Tiggy aici, a spus Zara, aşa că am intrat în bucătărie.

— Am fost răcită rău şi îmi lăcrimează ochii, atâta tot. Bună, Tiggy!

— Bună, Beryl!

Se străduia să-şi vină în fire.

— Zara – s-a şters la ochi – poţi să îmi aduci nişte ouă din cămară?

— Bine.

Zara a priceput aluzia şi mi-a aruncat o privire nedumerită înainte să iasă din bucătărie.

— Beryl, ce s-a întâmplat?

— Of, Tiggy, ce dezastru, ce dezastru...! Nu ar fi trebuit să-i spun şi atunci nu s-ar fi întors şi nu l-aş fi pus pe bietul conaş în situaţia asta. Blestem ziua în care l-am născut! Este cel mai rău om, în toate cele. Am venit doar ca să-mi dau demisia. O să îmi strâng lucrurile şi o să plec cât pot de

repede. Mi-a dat un plic. Poţi să i-l dai conaşului? Cred că oricum o aştepta.

— Beryl, sincer, nu ştiu despre ce vorbeşti!

Am pornit după ea pe coridor spre debara, unde s-a încălţat cu ghetele solide de zăpadă şi cu geaca groasă, şi-a pus căciula şi mănuşile, ca atunci când pleca acasă.

— Din păcate, o să afli foarte curând!

— Nu crezi că ar trebui să rămâi şi să vorbeşti cu Charlie? Orice-ar fi, fără tine este pierdut aici.

— După ce s-a întâmplat, o să se bucure să mă vadă plecând, Tiggy, asta este sigur! Am distrus familia Kinnaird şi nu mai am ce face.

S-a uitat la mine cu disperare şi a ieşit pe uşa din spate.

— Uau, ce supărată era, nu, Tiggy? a spus Zara, care apăruse în spatele meu cu ouăle, tocmai când Beryl închidea uşă.

— Aşa este. Zicea că pleacă.

— Păi, n-are cum! Kinnaird fără Beryl este, mă rog, ca tata fără stetoscop. Zara a ridicat din umeri. De fapt, asta a fost casa ei dintotdeauna. Mă rog, se pare că în seara asta o să pregătesc eu cina pentru mine şi tata, dacă nu apare mama, desigur, a spus ea, uitându-se la ouă.

Ne-am întors în bucătărie şi, când am auzit uşa sufrageriei deschizându-se, am băgat capul pe uşă şi l-am văzut pe Charlie intrând pe coridor cu un bărbat îmbrăcat într-un costum de tweed.

— Mulţumesc că ai venit aşa din scurt, James! Cel puţin acum ştiu opţiunile, a spus Charlie intrând pe uşă.

— Ei bine, nu te afli într-o situaţie plăcută, dar sunt sigur că vom găsi o soluţie. O zi bună, domnul meu!

Uşa casei s-a închis. L-am auzit pe Charlie oftând din rărunchi, înainte să vină pe coridor, spre noi. Zara a sărit din spatele uşii bucătăriei.

— Bună, tată! Am venit. Cine era omul ăla? l-a întrebat.

— Avocatul meu, Zara. Bună, Tiggy! M-a salut foarte mirat când m-a observat în spatele ei. Nu ştiam că vii şi tu.

— Tată, ce se petrece aici? Tocmai am văzut-o pe Beryl în lacrimi. Zice că pleacă.

— Doamne, unde e? Mă duc să vorbesc cu ea.

Nu numai că vedeam, ci şi simţeam extenuarea lui

Charlie.

— Nu ai cum, tocmai a plecat, a spus Zara.

— Şi mi-a dat asta, mi-e teamă.

L-am dat plicul.

— Bănuiesc ce este, a spus, luând plicul.

— Haide, tată, ne spui sau nu? Adică... las-o pe Beryl, dar unde este mama?

Charlie s-a uitat disperat când la fiica lui, când la mine şi a scuturat din cap.

— Tată, nu mă mai trata de parcă aş avea doi ani. Sunt adultă şi vreau să ştiu ce se petrece!

— Bine atunci, a încuviinţat. Ce-ar fi să mergem şi să ne aşezăm în Sala Mare? Sigur mi-ar prinde bine un whisky.

— Ce-ar fi să te duci cu Zara? am sugerat. Oricum trebuie să mă întorc la căsuţă.

— Tiggy, rămâi, te rog, m-a implorat Zara. Tată, eşti de acord, nu?

— Da. Charlie mi-a zâmbit. Tiggy, ai fost uluitoare şi da, poate ar trebui să afli şi tu, fiindcă este vorba şi despre viitorul tău.

În Sala Mare, eu şi Zara ne-am aşezat pe canapea, iar Charlie şi-a turnat două degete de whisky din sticla aflată în dulapul cu băuturi. S-a aşezat pe scaun la foc şi a luat o gură sănătoasă.

— Aşa, Zara, vrei să fii tratată ca un adult şi, în consecinţă, asta voi face. Întâi să terminăm cu ce-i mai important. Draga mea, îmi pare rău să-ţi spun, dar mama ta vrea să divorţeze.

— Bine. Zara a încuviinţat calm. Ei bine, tată, nu este un şoc. Ar fi trebuit să fiu surdă şi oarbă ca să cred că eraţi fericiţi împreună.

— Zara, îmi pare foarte rău!

— Unde-i mama?

— Stă în altă parte.

— Tată, am întrebat unde este. „în altă parte” nu-mi ajunge. Mi-a zis că este la Kinnaird. Este adevărat?

— Stă acasă la Fraser, dincolo de poartă. Este cel care te-a găsit pe drum când ai făcut pană ultima oară când ai vrut să fugi.

— Ah, el! Zara şi-a dat ochii peste cap. Mi-a spus mama

că a fost cu el la călărit de câteva ori, zicea că o învaţă.

— Poate. Deci, Zara, acolo este.

— Şi Fraser este noul ei iubit?

— Da.

— Tată, îmi pare foarte rău!

Zara s-a ridicat, s-a dus la el şi l-a luat în braţe.

— Să nu-ţi pară rău, Zara! Nu este vina ta. Este problema noastră.

— Mi-a spus odată că era foarte supărată că te-ai însurat cu ea pentru că era însărcinată. Este adevărat?

— Zara, nu o să te mint, ăsta a fost motivul pentru care ne-am căsătorit repede, dar nu regret nicio zi. A întins mâna spre fiica lui şi i-a strâns mâna. Te am pe tine şi pentru asta a meritat.

Se vedea că Charlie e în pragul lacrimilor şi mă întrebam dacă să ies pe furiş din cameră şi să-i las singuri.

— Păi, dacă te ajută cu ceva, să ştii că de câţiva ani îmi doresc să divorţaţi. Iar dacă stăteai cu mama doar din cauza mea, atunci nu ar fi trebuit. Tată, chiar dacă doare acum, o să fii mai fericit fără ea, nu mă îndoiesc.

— Ştii ce, Zara? Eşti incredibilă!

Lui Charlie i-au sclipit ochii când i-a zâmbit.

— Sunt fata tatei, a ridicat ea din umeri. Hai să revenim la Beryl şi la motivul pentru care vrea să plece.

— Îmi mai trebuie un whisky înainte să-ţi spun asta.

— Îţi dau eu. Am sărit şi i-am luat paharul, ca să i-l umplu. Sigur nu vrei să plec? l-am întrebat când i-am dat paharul înapoi.

— Nu, Tiggy, pentru că partea asta te afectează şi pe tine, şi pe oricare angajat al moşiei. Ţi-am spus ceva în Spania, dar vreau să ştii exact de ce viitorul este atât de incert.

— Tată, ce e? a insistat Zara. Zi mai repede!

— Bine, uite. Când eram mic, cel mai bun prieten al meu era Fraser, fiul lui Beryl.

— Măi să fie! Zara a rămas ca trăsnită. Atunci nu mă mir că se simte prost dacă a fugit mama cu el.

— Da, ştiu, dar mi-e teamă că mai este ceva. Charlie a ezitat puţin înainte să adauge: Mă rog, ştii că nu locuiesc mulţi copii pe moşie, aşa că, fiindcă eram de-o vârstă, cum

spuneam, eu şi Fraser eram de nedespărţit. Făceam totul împreună. Tata chiar s-a oferit să-i plătească lui Fraser internatul ca să vină cu mine, când aveam zece ani. Charlie a scuturat din cap. Credeam că era bun, dar...

— Tată, foarte frumos, dar ce s-a întâmplat de fapt? l-a întrerupt Zara.

— Eu şi Fraser ne-am certat rău când eram la facultate în Edinburgh. Mi-o furase pe Jessie, iubita mea, sau, de fapt, logodnica mea pe vremea aia. După facultate, au plecat împreună în Canada, de unde era Jessie. Şi, în consecinţă, eu am cunoscut-o pe mama ta, cu care m-am căsătorit. Sincer, pot să spun că l-am şters pe Fraser din mintea mea câţiva ani, aşa că, atunci când a apărut din senin de Crăciun, m-a luat cu totul prin surprindere.

— Îmi amintesc, am murmurat în sinea mea.

— Iar acum... a făcut-o din nou, a furat-o pe mama, a spus Zara. Ce nenorocit! Ştiu că ziceai că îţi era prieten, dar pare că nu voia decât tot ce aveai tu.

— Cred că ai dreptate, a suspinat Charlie, aşa este. Şi, idiot cum eram, mă bucuram să-i ofer tot. Adevărata problemă era că nimeni nu-mi spusese adevărul despre Fraser, deşi, uitându-mă înapoi, era destul de evident.

— Care adevăr, tată?

Charlie s-a oprit nesigur, cu tâmplele pulsând.

— Haide, tată, suport! Mai rău de atât nu se poate, a spus Zara, încurajându-şi tatăl.

— Ba mi-e teamă că da, draga mea! Bine... Ei bine, tata, adică bunicul tău, nu era prea fericit cu bunica ta. Pe scurt, el şi Beryl au fost amanţi mulţi ani.

— Bunicul şi Beryl?

— Da. Tata a cunoscut-o cu câţiva ani înainte s-o cunoască pe mama mea, dar Beryl nu venea dintr-o familie cu care să fie de acord părinţii tatei, ca să fie mireasă boierului. Aşa că s-a căsătorit cu mama, dar pe urmă a venit Beryl la Kinnaird. Şi, Zara, ideea este că Beryl a rămas însărcinată şi l-a născut pe Fraser cu câteva luni înainte să mă nască mama pe mine.

În cameră s-a aşternut liniştea. Eu cugetam la spusele lui Charlie.

— Doamne, tată! a rupt Zara tăcerea în cele din urmă.

Aşadar, tu şi Fraser sunteţi fraţi?

— Vitregi, da. Şi acum că ştiu, îmi dau seama că am trăit în beznă toată viaţa. Dacă te uiţi la pozele cu tata, Fraser seamănă cu el la înălţime, la pasiunea pentru vânătoare şi la iubirea pentru whisky. Probabil că, în afară de mine, ştia toată lumea. Ce dobitoc am fost!

— Doamne, tată! Ce îngrozitor! îmi pare tare rău!

Zara l-a strâns în braţe.

— Fraser a ştiut dintotdeauna că e fratele tău? l-am întrebat pe Charlie.

— Nu, a spus că Beryl, mama lui, i-a dat vestea înainte ca el să fugă în Canada cu Jessie. Ea mi-a spus de curând că spera să-l oprească astfel ca să-mi facă un lucru îngrozitor, dar, evident, nu a fost cazul. Nici pe tata nu l-ar fi oprit. Şi el a făcut toată viaţa exact ce a vrut.

— Tată, şi bunica? Ştia despre aventura soţului ei cu Beryl?

— Zara, nu ştiu! Nu uita, a murit într-un accident de călărie când aveam şapte ani. Foarte convenabil pentru tata, a oftat Charlie. Nu mă mir că Beryl a fost mereu stăpână în casa asta. Cel mai probabil era stăpâna casei mai puţin cu numele, odată ce a murit mama şi am fost trimis la internat cu Fraser.

— Îţi urăşti tatăl? a întrebat Zara. Adică, pentru ce i-a făcut mamei tale? Eu l-aş urî. Adică o urăsc acum pe mama că-ţi face asta.

— Nu, Zara, nu-l urăsc. Tata era cine era, ca şi Fraser. Dar, sincer să fiu, nici nu sunt sigur că l-am iubit vreodată sau el pe mine. În fond, nu-ţi alegi rudele, a continuat Charlie, aruncându-mi o privire tristă.

— Şi ce a făcut Beryl?

— Cred că ea l-a iubit pe tata. Şi faptul că era aici şi avea grijă de el când a îmbătrânit mi-a uşurat mult viaţa. A fost şi este, mai mult ca oricine, distrusă de pierderea lui. Acum este singură.

— Vestea bună este că tu nu eşti singur, sunt eu aici, tată, şi te iubesc de nu mai pot! a spus Zara cu tărie. Promit că am eu grijă de tine.

Îmi venea s-o iau în braţe pentru maturitatea de care dădea dovadă, în multe feluri, fiind chiar ea victima acestei

situaţii.

— Mersi, draga mea! Charlie şi-a pupat fiica pe creştet, evident emoţionat. Mi-e teamă însă că mai am veşti proaste.

— Mai proaste decât ce mi-ai spus adineauri? Zara şi-a dat ochii peste cap. Haide, tată, zi, dacă tot suntem aici!

— Aşadar, a continuat Charlie, cu tremur în glas, la început nu înţelegeam de ce s-a întors Fraser brusc de Crăciun, dar, evident că venise să vadă dacă primise ceva în testament.

— Şi? a întrebat Zara.

— Ei bine, tata nu a apucat să-şi facă testamentul, aşa că nu există nimic în scris. Deşi am aflat recent de la avocatul familiei că, acum câţiva ani, tata îi lăsase lui Fraser casa în care stă acum. Probabil că a făcut asta ca să scape cu conştiinţa curată, fiindcă legal nu l-ar fi putut recunoaşte pe Fraser. Toată lumea a presupus că moşia îmi va rămâne mie automat. Sau cel puţin aşa credeau.

Charlie a tras aer în piept.

— Adică?

Zara s-a încruntat.

Aoleu, nu... mi-am spus. Având în vedere ce-mi spusese Charlie în Spania, bănuiam ce urma să aud.

— Zara, problema este că, după cum spuneam, Fraser este fiul cel mare al tatei şi, având în vedere că tata nu mi-a lăsat moşia prin testament, are dreptul legal să pretindă Kinnaird.

Zara a înjurat urât în barbă, în timp ce făceam şi eu acelaşi lucru în gând.

— Şi acum ce se va întâmpla?

Trăsăturile ca de elf ale Zarei îi trădau groaza.

— Păi, ţii minte că a venit la conac înainte de Anul Nou?

— Da, am auzit strigătele şi pe tine spunând că plecăm la Inverness şi m-am supărat, a spus Zara. Am venit la tine, Tiggy, să mă plâng.

— Da, aşa-i, a confirmat Charlie. Fraser mi-a spus atunci că fusese la avocat şi că intenţiona să se ducă la tribunal ca să ceară ce era de drept al lui din moşie.

Zara s-a ridicat şi a început să se fâţâie prin cameră.

— Nu! Tată, nu-l poţi lăsa să facă asta! Nu poţi! Fraser n-

a fost aici de nu ştiu câţi ani!

— Aşa tată, aşa fiu... a suspinat Charlie. În multe feluri, chiar este moştenitorul de drept. Eu...

— Tată, încetează! Nu poţi să renunţi aşa uşor! Kinnaird este a ta – a noastră! Şi, doar pentru că are acelaşi ADN cu tine nu înseamnă nimic.

— Zara, mi-e teamă că la tribunal înseamnă. De fapt, tocmai am primit o scrisoare de la avocatul lui Fraser, care-mi cere o mostră de salivă şi de păr, dar, din ce mi-a spus Beryl, se va confirma că Fraser este fratele meu vitreg.

— Dar Fraser este un nenorocit! în toate felurile! a urlat Zara, fâţâindu-se prin cameră. Tu eşti adevăratul moştenitor, că bunica şi bunicul erau căsătoriţi!

— Este adevărat că, acum câteva zeci de ani, un moştenitor nelegitim nu ar fi fost luat în seamă, dar în ziua de azi, nu aşa funcţionează. Îţi promit că am cei mai buni avocaţi, am încercat totul, dar faptele rămân. Fraser este fratele meu mai mare, fiul tatălui meu şi, nelegitim sau nu, are dreptul la cel puţin jumătate din moşie. Dacă se întâmplă asta, probabil Kinnaird va trebui vândută ca să se poată împărţi bunurile, pentru că, din păcate, nu am cum să împart moşia cu Kinnaird. Ar trebui să-mi fac bagajele şi să plec. Zara, îmi pare rău! Ştiu cât înseamnă Kinnaird pentru tine, dar, în momentul ăsta, nu văd nicio soluţie.

— Mama ştie? a întrebat Zara, în cele din urmă.

— Da, era de faţă când m-a anunţat el.

— Doamne! a strigat Zara. Ce mă enervează este că mama este evident de partea lui. Adică... — a început să se fâţâie din nou – ştie ce înseamnă Kinnaird pentru mine. Practic, s-a combinat cu un tip care o să ajungă să-i dezmoştenească fiica!

— Ca să fiu drept cu mama ta, a spus că Fraser a căzut de acord ca, dacă au copii, să te numească pe tine moştenitoare.

— Doamne, tată! a repetat Zara. Cum poţi să fii atât de calm?

Zara a răbufnit din nou din cauza nedreptăţii. Cu toate că din acelaşi motiv îmi fierbea şi mie sângele-n vine, nu am spus nimic. Nu era momentul să-mi dau şi eu cu părerea.

— Pe lângă asta, mama este destul de tânără să aibă

copii dacă rămâne cu Fraser. Oferta asta este jalnică. Jalnică! a strigat Zara, cu lacrimile şiroind de furie.

— Zara, ai cerut să fii tratată ca un adult şi asta fac, a spus Charlie blând. Înţeleg că eşti supărată, dar aşa stau lucrurile.

— Ei bine, tată, ce-ar fi să fii bărbat! Luptă! Zara a lovit scaunul cu piciorul. Am nevoie de aer, mă duc afară.

Ne-am uitat după ea când a ieşit pe uşă şi a trântit-o.

— Problema este că din ianuarie lupt şi nu am ajuns nicăieri. Charlie a scuturat din cap. La sfârşitul zilei, va fi la latitudinea unui judecător, dar este foarte puţin probabil ca Fraser să plece cu mâna goală.

— Să mă duc după Zara? l-am întrebat.

— Nu, are nevoie de ceva timp să se calmeze. Poate nu-i place, dar sigur a moştenit temperamentul mamei. Charlie s-a strâmbat. Ce dezastru!

— Aşa este, am spus.

— Păcat că moşia a fost de fapt distrusă cu mulţi ani înainte să vin eu pe lume. Ar avea nevoie de milioane ca să-i salvăm frumuseţea pentru generaţiile viitoare. Şi, oricare ar câştiga, nici eu, nici Fraser nu avem fonduri pentru a face ce este necesar.

— Cum rămâne cu fondurile pe care le-ai cerut, Charlie?

— Tiggy, nu vreau să fac pe deşteptul, dar, oricât aş primi, ar fi prea puţin. De fapt, am vorbit acum câteva săptămâni cu cineva de la Trustul Naţional Scoţian şi, dacă prin vreun miracol aş reuşi să păstrez Kinnaird, poate rezolv ceva.

— Cum?

— Păi, aş „dărui-o” naţiunii – cu alte cuvinte, le-aş da-o gratis ca, în schimb, familia mea să rămână pe moşie, adică aici, la conac, pe veci. În astfel de situaţii, se mai întâmplă. Oricum, nu are rost să mă gândesc acum la asta, s-ar putea să dureze luni, dacă nu ani înainte să ajungă cazul la tribunal.

— Charlie, îmi pare foarte rău, serios. Mai ales pentru situaţia cu Ulrika. Probabil eşti devastat în condiţiile astea.

— Ştiu cum se vede şi de ce Zara îşi urăşte mama acum, dar nici ea, nici tu nu ştiţi toată povestea. Adevărul este că nu ar fi trebuit niciodată să mă căsătoresc cu ea. Eram

distrus după Jessie şi Ulrika era foarte frumoasă şi foarte inteligentă şi da, în mare parte a fost o relaţie carnală. Când s-a stins pofta şi Ulrika a văzut că, deşi era căsătorită cu un conaş, în realitate eram un simplu om care îşi câştiga existenţa ca medic, a fost foarte... Charlie căuta cuvântul potrivit. Dezamăgită.

— Înţeleg.

Am încuviinţat, gândindu-mă cât de fidel era, chiar dacă în sinea mea mă cutremuram la gândul că avea pofte carnale faţă de soţia lui.

— Ne-am căsătorit din motive eronate, atâta tot, a continuat Charlie. Este interesant, pentru că, în ciuda faptului că ar trebui să-l bat bine pe Fraser pentru că mi-a furat soţia, ironia este că sunt uşurat de fapt. Serios, Tiggy, sper să fie fericiţi împreună, chiar sper. De mulţi ani aştept să-şi găsească pe altcineva.

— Nu ai fi divorţat niciodată de ea?

— Nu, asta m-ar face laş sau un tată care a vrut măcar să încerce să-i ofere fiicei stabilitate. Cel mai rău este că ştiu că am dat greş în privinţa asta.

— Charlie, ai făcut cum ai crezut că este bine şi nimeni nu poate face mai mult de-atât.

— Tiggy, sunt conştient şi că sunt vinovat. Când mi-a cerut Zara să fiu bărbat, avea dreptate. Prefer o viaţă simplă, fără drame. Din păcate, am obţinut contrariul, cel puţin în viaţa personală.

— Charlie, sunt de părere că este nevoie de o mare putere să faci ceea ce faci zi de zi.

— Mă rog, a suspinat, astea nu sunt problemele tale, Tiggy, şi îmi pare foarte rău că te-am implicat în toate astea.

— Te rog, nu-ţi cere scuze! Din ce mi-ai spus, nu este deloc vina ta. Mă duc să o caut pe Zara.

Ne-am ridicat amândoi. A venit spre mine şi s-a întins spre mâna mea.

— Mulţumesc că o ajuţi.

În acel moment, s-a deschis uşa camerei şi a apărut Ulrika, cu Fraser în spate.

— Îmi pare rău să-ţi întrerup giugiuleala, Charlie, a spus Ulrika venind spre noi.

Charlie mi-a dat imediat drumul la mână.

— Ulrika, Tiggy este prietena mea, aşa cum am tot repetat. Ce vrei?

— Am auzit că Zara este la Kinnaird. Vreau s-o văd. Unde e?

— A ieşit la aer.

— Deci i-ai spus?

— Da.

— Parcă eram de acord să vorbim împreună cu ea.

— Da, aşa este, dar mi-e teamă că şi-a dat seama că se întâmplă ceva şi a vrut să ştie ce.

— De ce nu m-ai sunat? Ochii albaştri, superbi ai Ulrikăi s-au aprins de furie. Puteam veni în zece minute, după cum ştii! Charlie, nu mă minţi – ai vrut să te asiguri că-i spui versiunea ta mai întâi, ca să-ţi plângă de milă!

— Cui să-i plâng de milă? Am tresărit cu toţii când a apărut figura palidă a Zarei în încăpere. Şi-a încrucişat braţele în semne de război. Bună, mamă, bună Fraser! Mă bucur să vă văd.

— Zara, dragă, îmi pare tare, tare rău!

Ulrika s-a dus la fiica ei şi a încercat s-o ia în braţe, dar Zara s-a opus.

— Mamă, lasă-mă în pace! Nu pot să cred că l-ai adus cu tine.

— Ha, e perfect! a mârâit Ulrika, arătând spre mine, când EA stă acolo, de mână cu tatăl tău, tupeistă, în casa MEA. Ştii, Zara, că ea şi tatăl tău au o aventură de câteva luni, nu?

— Ulrika, nu fi ridicolă! s-a răstit Charlie. A venit proiectiv în faţa mea. Tiggy nu a făcut nimic rău. De fapt, amândoi ar trebui să-i fim recunoscători că este aici pentru Zara în perioada asta.

— Da, sunt sigură că este un înger şi nu mă aştept să recunoşti ceai făcut, a scuipat Ulrika. Eu sunt întotdeauna omul rău. Ei bine, de data asta nu mai tolerez aşa ceva!

— Ar trebui să plec, am murmurat, simţind că mi se încinge faţa.

— Nu, Tiggy, vreau să rămâi, a spus Zara, venind şi luându-mă de mână. Chiar dacă tu şi tata v-aţi fi tras-o ca iepurii, nu-mi pasă!

Am dat să protestez, dar am închis gura când am văzut că protesta Charlie în locul meu.

— Pentru numele lui Dumnezeu! Pentru ultima oară, eu şi Tiggy nu avem nicio aventură! Puteţi, vă rog, să nu vă mai purtaţi ca nişte copii, ci ca adulţi?

— Minte, Zara, a oftat Ulrika, dar mă rog... Este clar că ea te-a întors împotriva mea şi, după tot ce am făcut pentru tine... S-a întors spre Fraser, care încă nu spusese nimic şi şi-a îngropat faţa la pieptul lui. Îmi vreau fetiţa înapoi, s-a lamentat.

— Da, pe bune, mamă! Problema este că fetiţa ta a dispărut de mult. Ai uitat că sunt adult?

— Bine, bine, a intervenit Charlie. Hai să ne calmăm, vă rog! Zara, sunt sigur că mama ta vrea să îţi explice totul. Ce-ar fi să vă lăsăm singure?

— Nu vorbesc cu mama când este EL de faţă.

Zara a arătat spre tăcutul Fraser.

— Atunci vă las. Fraser a dat din cap spre Charlie, şi-a coborât mâinile de pe umerii Ulrikăi şi, punându-şi pălăria, s-a întors spre uşă. Te aştept afară, în maşină, bine?

În acel moment, l-a ajuns o rază de lumină, care a creat o umbră pe jos şi am văzut forma foarte specifică a pălăriei lui, conturată pe noul covor pe care-l pusese recent Ulrika.

Doamne... am murmurat în sinea mea, clătinându-mă puţin din cauza şocului, în timp ce Charlie mă călăuzea spre uşă.

— Să nu plecaţi din casă, da? ne-a cerut Zara.

— Suntem în bucătărie, bine? a răspuns Charlie.

— Bine.

M-am uitat după Fraser care mergea pe coridor, trântind uşa după el, după care l-am urmat pe Charlie în bucătărie şi am închis uşa bine.

Mi-am dat seama că-mi ţineam respiraţia de-o veşnicie abia când am expirat şi am inspirat adânc de câteva ori.

— Tiggy, te simţi bine? Parcă ai văzut o fantomă.

Charlie a pornit cana electrică şi s-a întors spre mine. Gâfâiam când m-am aşezat pe scaun.

— Este posibil să fi văzut.

— Ce s-a întâmplat?

— El e, Fraser! Doamne! Am scuturat din cap. El este!

— Tiggy, îmi pare rău, nu înţeleg.

— Pălăria aia, cea pe care am descris-o la poliţie ca fiind de fetru, el era! am repetat.

— Îmi pare foarte rău, dar vorbeşti în dodii. Încearcă să-mi spui calm la ce te referi.

— Charlie, încerc să-ţi spun că pe Fraser l-am văzut în noaptea aceea, în vâlcea. El este cel care l-a împuşcat pe Pegas şi era să mă omoare!

— Dar... cum poţi fi aşa sigură?

— Ţi-am spus deja, din cauza pălăriei pe care o purta adineauri. I-am văzut umbra pe covor şi este identică cu cea din zăpadă. Sunt sigură sută la sută, Charlie!

— Este o pălărie de poliţist călare canadian. Şi da, seamănă cu una de fetru. Mă rog, nu m-ar mira, a spus, în timp ce venea să-mi dea o cană cu ceai, dar, cum îmi tremura mâna, s-a gândit să o pună pe blat, lângă mine. Tiggy, sigur te simţi bine?

— Da! Dar ce ai de gând să faci? Adică, ştii că sunt generoasă, dar în niciun caz nu-l las să scape după ce l-a ucis pe Pegas! Detectivul care a venit la spital a spus că vinovatul putea să mă omoare şi pe mine, că este posibil să fie acuzat nu doar pentru braconajul unei specii rare, ci şi pentru tentativă de omor.

— Atunci, hai să sunăm imediat la poliţie!

Charlie a dat să se ridice, dar am întins braţul să-l opresc.

— Stai puţin, să vedem cum este mai bine. Adică dacă îl interoghează poliţia, Fraser va nega sigur şi Ulrika îi va oferi un alibi, după cum o cunosc. Îţi aminteşti unde era în noaptea în care am fost împuşcată?

— Am impresia că se întorsese la Kinnaird... da, pentru că a doua zi a trebuit să se ducă până la North Yorkshire cu maşina să o ia pe Zara în weekendul în care a avut învoire de la şcoală. Nu mă mir că dintr-odată voia să stea numai aici. Charlie a ridicat din sprâncene.

— Mama naibii! am înjurat. Ei bine, având în vedere cum stau lucrurile, probabil o să mintă ca să-l protejeze. Totuşi, ştiu că poliţia are glonţul pe care l-au scos din mine şi cartuşul, deci pot găsi arma...

— Care sigur este în momentul ăsta în şopronul lui Fraser.

— Fraser poate face închisoare pentru asta, am spus.

— Sau nu, de fapt, dacă are alibi confirmat de Ulrika şi o echipă de avocaţi înfocaţi să-l apere. Îţi zic, lucrurile astea sunt cu dus şi-ntors, m-a avertizat Charlie. Am fost chemat ca martor la câteva procese de crimă, când îmi era clar că victima murise din alte cauze decât naturale, însă acuzatul a fost eliberat.

— Ah! m-am dezumflat. Dar nu i-ar mai fi aşa uşor să aibă pretenţii la moşie dacă judecătorul află că a fost acuzat de împuşcarea unei specii rare, chiar pe moşia pe care o vrea în proprietate.

— Tiggy, îmi pare rău, dar mi-e teamă că nu ar merge aşa. Să împuşti o specie rară nu s-ar considera dovadă la proces, deşi sunt de acord, nici nu l-ar pune într-o lumină favorabilă.

Ne-am tras sufletul tăcuţi.

— Charlie, am spus în cele din urmă. Mă gândeam...

— Ce?

— Ei bine, mă întreb dacă există vreo modalitate prin care să putem folosi faptul că acum ştiu că Fraser a fost cel care a tras ca să te ajute?

Charlie m-a fixat cu privirea.

— Adică să-l şantajăm?

— Hm, da, aşa cred. Dacă i-aş spune că îl recunosc ca fiind cel care a tras în mine şi în Pegas în noaptea aia? Că o să sun imediat la poliţie... dacă nu... pentru că face parte din familie şi pentru că tu nu vrei scandal, nu m-aş duce la poliţie atât timp cât renunţă la pretenţiile pe care le are, renunţă la moşie, părăseşte ţara şi se întoarce în văgăuna din care a ieşit. Întrebarea este, cum crezi că ar reacţiona? Ne-ar sfida sau ar sări în primul avion spre Canada, cu Ulrika după el?

— Cine ştie? Hai să recunoaştem, toţi jecmănitorii – şi Fraser asta este – sunt în sinea lor nişte laşi. Dar, Tiggy, ar însemna să-ţi cer prea mult, doar vrei să-l vezi în închisoare pentru ce ţi-a făcut!

— Am supravieţuit, nu? Vreau să răzbun moartea lui Pegas şi, dacă ceea ce ştiu poate salva moşia de cel care l-a ucis, mie-mi ajunge – şi lui.

— Depinde foarte mult dacă arma era în mâna lui sau nu,

a cugetat Charlie.

— Cal ştie unde e casa lui?

— Normal. De ce?

M-am uitat pe furiş pe fereastra bucătăriei şi mi-am lungit gâtul ca să văd dacă mai e maşina lui Fraser în curtea din spate şi el înăuntru. Era.

— Charlie, cât e Fraser aici, ce-ar fi să-l suni pe Cal şi să-l trimiţi acasă la Fraser. Spune-i să caute în şopron...

— Da, puşca.

Charlie se ridicase deja şi se ducea să sune din birou.

— Şi spune-i să ne sune dacă o găseşte, am adăugat, făcându-mi planul în cap.

— Bine. Charlie s-a întors în bucătărie un minut mai târziu. L-am trimis pe Cal şi o să sune pe fix să-mi spună dacă puşca lui Fraser este acolo. Slavă Domnului că are semnal decent. Tiggy... Charlie mi-a luat mâinile într-ale lui. Vrei să te mai gândeşti? Poate este mai bine să se ocupe poliţia...

— Mai bine mai devreme decât mai târziu, nu? Cât timp îl putem şantaja pe Fraser. Trebuie să fac asta înainte să-mi pierd curajul şi înainte să afle că l-am recunoscut şi să fugă. Cum aflăm de la Cal, trebuie să-l chemi pe Fraser aici. Nu ai cumva un reportofon? am întrebat la întâmplare.

— Am dictafonul în maşină, îl folosesc să-i dictez secretarei scrisorile. De ce?

— În caz că recunoaşte, am spus, cu gândul la toate romanele poliţiste de doi bani pe care le citisem în adolescenţă. Am avea dovada.

— Probabil nu va putea fi admisă ca probă în proces, dar da, înţeleg unde vrei să ajungi. Mă duc să-l iau, am maşina în faţă, tu stai lângă telefon.

Ne-am zâmbit infantil în timp ce pleca, pentru că, în ciuda faptului că situaţia era foarte serioasă, avea ceva suprarealist. Şi, poate cel mai suprarealist dintre toate, mi-am amintit dintr-odată cuvintele Angelinei care i-a spus lui Charlie în Granada: „Ea are răspunsul la problema dumitale”. Nu puteam decât să sper că predicţia ei avea să se adeverească.

Câteva clipe mai târziu a sunat telefonul în birou, iar eu am dat fuga să răspund.

— Tig, sunt Cal! Sunt în şopronul lui Fraser, cu puşca lui de vânătoare în mână.

— Doamne, Cal! Sper că porţi mănuşi, că altfel o să-ţi rămână amprentele pe ea.

— M-a avertizat deja Charlie. Ce naiba se petrece acolo?

— Îţi spun mai târziu, dar nu te mişca până când nu te sunăm bine?

— Bine, pa!

Am închis când am auzit uşa Sălii Mari închizându-se. M-am uitat pe furiş şi am văzut-o pe Zara venind spre mine pe hol înjurând-o pe mama ei, care evident rămăsese în cameră.

— Zara! am şuierat, fugind spre ea şi trăgând-o în bucătărie. Ascultă-mă! Puţin îmi pasă ce simţi faţă de mama ta, dar este posibil ca eu şi tatăl tău să salvăm moşia dacă te întorci şi o ţii de vorbă.

— Tiggy, glumeşti? O urăsc, nu vreau să mai stau în aceeaşi cameră cu ea în veci! Ah!

— Zara! Charlie a intrat cu dictafonul în mână. Întoarce-te la mama ta acum! Auzi ce spun? Şi stai acolo şi ţine-o de vorbă până îţi zic eu.

— Bine, tată, a încuviinţat Zara, intimidată de agresiunea necaracteristică a tatălui ei.

— Doar mi-a cerut să fiu bărbat, a ridicat Charlie din umeri, în timp ce ne uitam amândoi după Zara care s-a întors în Sala Mare.

— Aşa, am spus. Ascunde dictafonul undeva repede şi pe urmă du-te şi cheamă-l, am înghiţit în sec.

— Bine, a răspuns Charlie, pornind dispozitivul şi ascunzându-l în cutia de pâine. Sigur eşti în stare, Tiggy?

— Da, dacă stai cu mine.

— Oricând.

A zâmbit şi s-a dus după Fraser.

Îmi bubuia inima deja, aşa că am ridicat ochii şi l-am rugat pe Pegas să mă ajute cât urma să fac cel mai important lucru din viaţa mea. Să salvez Kinnaird, pe Zara şi pe iubitul meu Charlie.

S-a deschis şi s-a închis uşa din spate şi Charlie a intrat cu Fraser în bucătărie.

— Mi-e teamă că nu ai ce zice sau face ca să mă faci să

mă răzgândesc, spunea Fraser. Vreau ce-i al meu de drept şi, cu asta, basta. Apoi m-a văzut stând lângă blatul din bucătărie şi mi-a aruncat o privire dispreţuitoare. Ea ce caută aici?

— Tiggy voia să vorbească cu tine, Fraser!

— Zău? Atunci zi ce ai de zis!

S-a aşezat în faţa mea. Siguranţa lui, faptul că nici nu s-a catadicsit să-şi scoată pălăria în faţa victimei lui m-a înfuriat îngrozitor, cât să spun ce aveam de spus.

— Vreau să vorbim despre noaptea în care a fost împuşcat Pegas, am spus, hotărând că nu aveam timp să o iau pe ocolite. Am spus poliţiei că am văzut umbra atacatorului în zăpadă şi că purta o pălărie neobişnuită, precum cea de fetru. Când ţi-am văzut umbra în Sala Mare mai devreme, mi-am dat seama că tu ai fost cel care l-a împuşcat pe Pegas şi era să mă omoare şi pe mine.

— Ce?? Fraser s-a ridicat imediat. Doamne, Charlie! Nu pot să cred că vă coborâţi într-atâta. Plec.

— Bine, am spus calm. Nu-i nimic. Cal este la tine acasă cu puşca de vânătoare pe care credem că ai folosit-o când ai tras în mine şi în Pegas. Poliţia deja mi-a spus că au glonţul şi cartuşul şi nu au nevoie decât să le lege de puşca ta. Îi chemăm şi ne întâlnim acolo, bine?

— Vorbeşti prostii şi ştii asta. Ulrika era cu mine în noaptea aia, du-te şi întreab-o!

— Dar nu ne interesează asta, nu, Charlie? am spus calm. Este treaba poliţiei să vă interogheze. Sună-i, Charlie! Pa, Fraser! am spus şi m-am ridicat.

Am luat cana cu ceai şi m-am dus s-o spăl la chiuvetă, ca să pot respira şi ca Fraser să aibă timp să se gândească.

Charlie s-a dus spre uşă.

— Fraser, amândoi ştim că tu ai făcut-o, am spus încet, în timp ce puneam cana pe scurgător. Dacă te gândeşti, îmi amintesc acum puşca îndreptată spre mine în noaptea aia. Sunt sigură că poliţia o să fie foarte curioasă să afle. Au spus că poate fi considerată tentativă de omor. Dacă nu era cerbul între noi, eu aş fi fost ucisă.

— Bine, bine, hai să vorbim! a spus Fraser. Charlie s-a oprit cu mâna pe clanţă. Ce vrei? m-a întrebat Fraser.

— Dreptate, normal, pentru Pegas şi pentru mine! am

spus, întorcându-mă lent spre el, mulţumită să văd că a avut decenţa să-şi scoată pălăria. Dar şi pentru Charlie. Tu vrei moşia doar pentru că este a lui, nu pentru că ţii la ea. Probabil va trebui vândută ca să-ţi primeşti partea şi atunci sutele de ani de istorie a moşiei Kinnaird se vor duce pe apa sâmbetei. Ar fi mare păcat, nu crezi?

— Nenorocito, a murmurat Fraser, în timp ce Charlie se apropia de el.

— Fraser, ajunge!

— Nu-i nimic, Charlie, poate să mă facă în toate felurile, am spus calm. Mai ales că am înregistrat tot şi deja a recunoscut că el este făptaşul.

— Nu am făcut aşa ceva!

— Ba da, am ridicat din umeri. Oricum, Fraser, depinde de tine. În fond, tu şi Charlie aveţi acelaşi sânge şi, orice i-ai fi făcut, nu ar vrea să-şi vadă fratele vitreg în închisoare, nu, Charlie?

— Evident că nu, Tiggy!

Charlie a încuviinţat.

— Deci, Fraser, pot să nu spun poliţiei că tu ai tras în mine şi în Pegas în noaptea aia, dacă renunţi la pretenţia asupra moşiei şi pleci din ţară.

— Ăsta este şantaj pur! a zbierat Fraser, dar nu s-a clintit.

— Da, sunt coruptă moral, am spus, dar ce să fac? Deci? Ce alegi?

Şi eu, şi Charlie am urmărit emoţiile care-i treceau prin ochii lui

Fraser, de la furie la frică. În cele din urmă, s-a ridicat în picioare.

— O să-ţi pară rău că ai făcut asta pentru el, a strigat Fraser, împungând degetul spre mine. Este jalnic, întreab-o pe soţia lui sau pe fosta mea soţie. Îţi spun ele.

A plecat spre uşă.

— Să înţeleg că te-ai hotărât să pleci din ţară?

— Am nevoie de câteva ore să-mi strâng lucrurile. Am voie, da?

— Sigur. Şi încă ceva... Cal o să păstreze puşca ta, în caz că te răzgândeşti. Bine?

Fraser s-a uitat în jur, tremurând de furie. Apoi ne-a privit

pe amândoi cu atâta ură, încât m-am cutremurat. Omul era răul întruchipat şi, pentru prima oară, m-am bucurat că ştiam cuvintele blestemului.

Fără nici o altă vorbă, Fraser s-a întors pe călcâie şi a părăsit încăperea. Eu şi Charlie i-am ascultat paşii care se îndreptau spre uşa din spate şi ne-am uitat pe furiş pe fereastră cum s-a urcat în jeep şi părăsit curtea cu un scârţâit de roţi.

— Îl sun pe Cal să-i spun să se care naibii din şopron cu puşca. O să-l trimit deocamdată la părinţii lui Lochie, în caz că Fraser are de gând să se ducă după el. Acolo nu o să-l găsească, a strigat Charlie, ducându-se spre birou.

Ulrika a apărut în bucătărie câteva clipe mai târziu, cu Zara după ea, care-şi dădea ochii peste cap.

— Tocmai a plecat Fraser? a întrebat Ulrika.

— Da, am murmurat.

— Dar trebuia să mă aştepte.

M-am aşezat pe un scaun, în timp ce toată adrenalina sau ce m-o fi motivat în ultimele cincisprezece minute mi se scurgea încet.

— Tiggy, te simţi bine? Ai o culoare dubioasă, a spus Zara, venind spre mine, în timp ce apărea Charlie şi-mi făcea semn că a rezolvat problema.

Ulrika părea nesigură.

— Şi? Aţi vorbit? a întrebat Charlie.

— Da, a încuviinţat Ulrika. Este de acord că tot răul spre bine.

— Mda, sigur, a spus Zara, după care a murmurat din spatele mamei ei: Ce naiba faceţi?

— Ulrika, eşti sigură că vrei divorţul, da?

Charlie o sfredelea din priviri pe soţia lui.

— Absolut. Nu mai este cale de întoarcere. Ulrika mi-a aruncat o privire. E numai al tău dacă îl vrei. Bun, am plecat. Eu şi Fraser luăm cina în oraş.

— Distracţie plăcută! am strigat după ea, când ieşea şi se ducea spre maşina ei.

A sunat telefonul şi Charlie s-a dus să răspundă. Zara a aşteptat să se închidă uşa din spate şi cea a biroului şi s-a întors spre mine.

— Poate acum îmi spui naibii ce se întâmplă. A trebuit să

mă prefac că n-am nicio problemă că mama îl ajută pe iubitul ei cretin să-mi fure moştenirea de sub nas. Şi să cad de acord să petrec jumătate din vacanţe în casa lui jegoasă, când tot ce vreau este să-i trag una-n faţă!

— Zara, nu fi prea rea cu mama ta! Ştii că dragostea este oarbă, nu?

— Ce? Cum de eşti de partea ei?

— Zara, nu sunt, dar stai să se întoarcă tatăl tău şi îţi povestim. Deocamdată îmi faci un ceai foarte dulce?

Când s-a întors Charlie, a venit la mine şi mi-a pus degetele pe încheietura mâinii.

— Tot Cal era. Este în siguranţă. Nu mă mir că ţi-a crescut pulsul aşa mult. Treci în pat, domnişoară!

M-a cuprins de mijloc şi m-a ajutat să mă ridic. Nu m-am opus. Eram complet extenuată.

— Îmi spune şi mie cineva ce se petrece?? s-a plâns Zara.

— Da, imediat ce o bag în pat pe Tiggy. Dar, Zara, să zicem că această femeie extraordinară tocmai ţi-a salvat moştenirea.

Capitolul 38

M-am trezit a doua zi în lumina caldă care intra pe fereastră, m-am uitat la ceas şi am văzut că era opt şi douăzeci. Dormisem toată noaptea. M-am dezmeticit încet-încet şi mi-am amintit frânturi din întâmplările de cu o zi înainte.

Tu ai făcut asta? mi-am zis, văzându-mă în bucătărie, cât se poate de calmă, spunându-i lui Fraser că ştiam că el trăsese cu arma în mine. Pur şi simplu nu ştiam de unde căpătasem curajul să-l înfrunt, pentru că eram persoana cel mai puţin combativă.

Mi-am dat cu apă rece pe faţă şi am auzit o bătaie uşoară în uşă.

— Intră! am spus şi m-am băgat la loc în pat.

Charlie a intrat cu tava cu mâncare, ceai, pâine prăjită şi tensiometrul. La gât avea şi stetoscopul.

— Tiggy, cum te simţi? Am venit de câteva ori azi-noapte

să-ţi iau pulsul, dar vreau să-ţi iau şi tensiunea şi să-ţi ascult inima.

— Charlie, zău, n-am nimic. Am dormit bine.

— Eu nu, a spus, în timp ce aşeza tava pe pat. Vreau doar să-mi cer scuze că te-am pus aseară în situaţia asta cumplită. A fost foarte egoist din partea mea. Ultimul lucru de care aveai nevoie era stresul ăsta.

— Sincer, mă simt bine, am spus, în timp ce Charlie îşi punea stetoscopul şi îmi asculta inima şi pieptul, înainte să-mi ia tensiunea.

— Spune-mi, ţi-ai făcut investigaţiile la Geneva înainte să pleci?

— Nu, am venit aici cu Zara, dar...

— Niciun „dar”, îţi fac programare pentru mâine la Inverness. În mod surprinzător, totul pare normal, a spus Charlie, în timp ce-mi scotea tensiometrul şi îmi punea ceai.

— Păi, tocmai am petrecut trei săptămâni în pat. Şi-apoi, aseară a fost un soi de experienţă în afara corpului. Nu-mi amintesc ce am spus. Parcă altcineva vorbea în locul meu.

— Tu ai făcut-o şi ai fost magnifică. Serios, Tiggy, nu ştiu cum să-ţi mulţumesc. Sper că nu regreţi, nu?

— Că a trebuit să chemi poliţia? Nu, de ce aş regreta, dacă am scăpat de Fraser? Pentru el, faptul că nu a putut să-ţi ia moşia este o pedeapsă la fel de mare ca închisoarea. A plecat, nu-i aşa? am întrebat şi inima mi-a tresărit un pic.

— Da, dar m-am trezit la şapte dimineaţa cu Ulrika. Era isterică, voia să ştie ce am spus de a plecat Fraser fără ea în timpul nopţii.

— Nu a luat-o cu el?

— Nu. De fapt, i-a spus că s-a terminat între ei şi că se întoarce singur în Canada. Ea a presupus automat că am spus mizerii despre ea care l-au scârbit. Mă mir că nu ai auzit-o strigând.

— Nu am auzit nimic. Mai este aici? am întrebat neliniştită.

— Nu, a plecat în mare grabă, spunând că ne vedem la tribunal. Kinnaird este încă în pericol, a oftat Charlie. Sunt sigur că Ulrika o să-şi ceară partea leului la divorţ.

— Ah! Nu m-am gândit la asta.

— Nu, dar va trebui să găsesc o cale să-i dau bani, poate să vând câteva sute de acri proprietarului vecin, care de câţiva ani vrea să cumpere şi, mulţumită ţie, Tiggy, cel puţin o să păstrăm cea mai mare parte din ea. Ia şi mănâncă acum.

— Mulţumesc, l-am zâmbit bucuroasă că, în ciuda faptului că se vedea că nu dormise, încă avea în ochii albaştri un licăr de speranţă. Ce-a zis Zara când i-ai spus ce-am făcut? am întrebat în timp ce mâneam pâinea prăjită.

— Cuvintele pe care le-a folosit nu pot fi repetate într-o companie politicoasă, dar, cu alte cuvinte, era în al nouălea cer, a încuviinţat.

— A zis ceva despre divorţul de Ulrika? Ştiu că aseară a fost curajoasă, dar sigur a afectat-o vestea.

— În cazul în care s-a întristat, atunci o ascunde foarte bine. Serios, Tiggy! Şi poate o să-i prindă bine să ne vadă separaţi. De când era mică a fost fetiţa tatei şi Ulrika crede probabil că eu am încurajat-o, că am întors-o împotriva ei, ceea ce nu am făcut în niciun fel. Întotdeauna am vrut să se înţeleagă bine, dar nu s-a întâmplat. Nu uita, Zara a spus mereu că vrea să se mute cu mine la Kinnaird. Lochie i-a povestit despre facultatea la care merge el. Poate chiar ar trebui să-mi pun problema, a spus Charlie. Adică doar pentru că eu şi străbunii mei de la Kinnaird am fost la internat, nu înseamnă că asta îi trebuie Zarei, nu? Şi-apoi o să am nevoie de orice ajutor dacă este să salvez moşia pentru ea.

— Te muţi aici? am întrebat, curioasă dacă nu cumva am înţeles greşit.

— Da, Tiggy. După ce te-am adus aseară la culcare, m-am gândit mult şi vestea bună este că, ajutat de whisky, îţi jur, am văzut lucrurile mult mai clar.

— Adică?

— Pentru început, am moşia în sânge. Poate doar atunci când mai ai puţin şi pierzi ceva îţi dai seama cât înseamnă pentru tine. Aşa că, cel puţin pot să-i mulţumesc lui Fraser pentru asta. Am hotărât să-mi iau un an liber de la spital ca să mă pot concentra asupra moşiei şi să îmi dau seama exact ce se poate face pentru restaurarea ei. De asemenea,

să-mi dau seama dacă pot locui aici în permanenţă. Măcar atât le datorez străbunilor mei şi Zarei, iar dacă nu merge, mă pot întoarce oricând la medicină. Poate chiar să facem ce ne-am spus unul altuia despre visul nostru şi să fugim în Africa.

Charlie a zâmbit.

— Ăăă... apropo, am mărturisit vinovată, săptămâna viitoare am interviu pentru o slujbă ca ofiţer în conservare la o rezervaţie din Malawi.

— Malawi din Africa?

— Da.

— Ah! Am înţeles.

L-am văzut îngrijorarea şi o fărâmă de panică în priviri.

— Ei bine, a înghiţit în sec, ţi-am spus că viitorul la Kinnaird este nesigur şi departe de mine să te conving de altceva. Dar trebuie să spun că sunt îngrijorat pentru sănătatea ta, fiindcă mă îndoiesc că există vreun spital decent în zonă. Şi-apoi...

— Ce?

— Păi, în mod evident, speram să mai stai aici şi să mă ajuţi la Kinnaird.

S-a aşternut liniştea, încărcată de lucruri pe care amândoi voiam să le spunem, fără să ştim cum. Am băut din ceai şi m-am uitat pe fereastră, cu o senzaţie foarte neplăcută. Charlie s-a ridicat şi s-a fâţâit cu mâinile în buzunare.

— Aseară, când puneam amândoi la cale războiul cu Fraser, m-am gândit că... mă rog, că suntem o echipă. Şi, Tiggy, a fost o senzaţie fantastică.

— Aşa este, am recunoscut.

— Şi... ştiu că este devreme şi chiar dacă ai reuşit să-mi salvezi moşia, încă nu este viabilă şi trainică şi poate nici nu va fi. Plus că urmează un divorţ foarte urât, dar speram să... ei bine, să vrei să fii cu mine.

— Ca angajat? am vrut să clarific, ştiind că sunt vicleană, dar aveam nevoie să-l aud spunând ce voia.

— Da, şi asta, dar nu, adică... cu mine.

Charlie s-a întors la pat şi s-a aşezat. A întins mâinile spre mine, cu degetele lungi şi elegante, implorând să fie primit. Mi s-a deschis palma singură şi i-am strâns mâinile. Ne-am

zâmbit timid, căci nu mai era nevoie de cuvinte, amândoi *ştiam.*

La bine şi la rău, în bogăţie şi în sărăcie, în suferinţă şi în sănătate...

Charlie mi-a luat tava de pe genunchi, a întins braţele şi m-a tras spre el. Mi-am pus capul pe pieptul lui şi el mi-a mângâiat părul.

— Vreau să am grijă de tine până la sfârşitul vieţii, a şoptit. Vreau să construim Kinnaird împreună, să devenim o familie – una fericită. Am vrut asta din prima clipă în care te-am văzut la spital. O visez de luni întregi, dar nu vedeam nicio cale. Şi totuşi, acum există una.

— Şi eu am visat asta.

M-am înroşit când mi-a ridicat bărbia ca să se uite în ochii mei.

— Da? Mă miră. Sunt mai în vârstă ca tine, cu o sumedenie de bagaje în care trebuie să fac ordine o vreme. Tiggy, nu va fi uşor o vreme şi ultimul lucru pe care mi-l doresc este să mă urăşti ca Ulrika.

— Eu nu sunt Ulrika, am spus repede. Sunt eu şi nu urăsc pe nimeni.

— Nu, tu faci magie... eşti magică. I s-au umplut ochii de lacrimi. Doamne, ce jalnic sunt! Uită-te la mine! Plâng. Vrei să rămâi?

— Eu...

Oricât de mult voiam să accept, ştiam că-mi sunt datoare să mă gândesc. Pentru că acest om, atât de drag, trecuse prin multe şi, dacă eram de acord, atunci trebuia să fie pe veci.

— Lasă-mă să mă gândesc câteva ore, bine? i-am cerut. Trebuie să vorbesc cu cineva mai întâi.

— Sigur. Pot să întreb cu cine?

— Nu, pentru că, dacă îţi spun, o să zici că sunt nebună.

— Tiggy, cred deja că eşti nebună. Charlie m-a pupat pe frunte. Şi tot te iubesc, a adăugat zâmbind.

Mă iubeşte...

— Bine, atunci poate îmi spui unde l-aţi îngropat pe Chilly?

— Normal. Charlie a încuviinţat, abţinându-se să zâmbească. În cimitirul familiei, desigur, era parte din

familie până la urmă. În spatele capelei. S-a ridicat. Ne vedem mai târziu. Mă duc la Beryl să-i povestesc ce s-a întâmplat şi s-o implor să se întoarcă.

Ie ieie

— Salutare, dragă Chilly! am spus, ghemuindu-mă în faţa crucii simple, identice cu cele din Sacromonte. Pe cruce era doar prenumele, căci nimeni nu ştia numele sau data de naştere a lui Chilly. Îmi pare foarte rău că nu am fost aici ca să-mi iau rămas-bun, dar îţi mulţumesc că te-ai oprit pe drum în noaptea aceea.

Am bătătorit zăpada de pe mormânt cu mănuşa, m-am ridicat şi am privit cerul, pentru că acolo era de fapt.

— În prima zi, mi-ai spus că o să plec de la Kinnaird. Ei bine, m-am întors şi Charlie vrea să rămân. Ar însemna să renunţ la visul de a merge în Africa, dar... poţi să-i întrebi pe ceilalţi ce părere au?

Nu am primit niciun răspuns şi nici nu aşteptam vreunul, pentru că, în ciuda faptului că prevedeam o sumedenie de probleme în viitor, ştiam deja. Şi fiecare celulă din mine vibra de fericire şi de certitudine.

— Spune-i Angelinei că o să mă întorc la ea curând, cu domnul Charlie, am strigat, trecând pe lângă mormintele vechi de trei sute de ani spre Land Rover.

Aici vei odihni într-o zi, *hotchiwhitchi,* spunea o voce în mintea mea, când mă urcam în maşină. Am chicotit, fiindcă era genul de lucru pe care l-ar fi spus Chilly, iar faptul că aveam să fiu înmormântată aici într-o zi, oricât aveam să fiu pe acest pământ, eu şi Charlie aveam să fim veşnic împreună. Şi doar asta voiam să ştiu.

Ie ieie

— Iată că se întoarce eroina noastră! a spus Cal, când am intrat în casă, încă emoţionată după vizita la Chilly. Tig, cum te simţi?

— Puţin ameţită, sinceră să fiu, am recunoscut, aşezându-mă pe canapea.

— A trecut Zara pe-aici şi mi-a povestit tot. Se pare că ai dat lovitura şi, mulţumită ţie, suntem salvaţi. S-a dus vestea şi că conaşul divorţează. Aşa-i?

— Nu pot nici să confirm, nici să neg, am răspuns senină.

— Ei bine, era şi timpul să-şi vadă fiecare de viaţă. Aşa, a

adăugat, îndreptându-se de spate şi privindu-mă de sus, trebuie să-ţi arăt ceva care o să te dea pe spate. Eşti în stare, Tig?

— Nu-i nimic rău, nu?

— Nu, deloc. Este un real miracol! Vii?

— Da, dacă este de bine, am spus, deşi eram deja extenuată de stres.

Câteva minute mai târziu, am mers cu maşina la vale, spre şopronul în care ţineam animalele gestante.

— Pe-aici. Cal a arătat spre un hambar mic în stânga. A scos o cheie din buzunarul hainei şi a descuiat lacătul. Gata? m-a întrebat.

— Gata.

Cal a deschis uşa şi eu am intrat după el. În colţ am auzit un foşnet şi, la lumina care intra pe uşă, am văzut o căprioară slăbuţă, pe un strat de paie. Îmi dădeam seama că era foarte slăbită, după felul în care se chinuia să se ridice în picioare.

— Ce-a păţit? am şoptit.

— Am găsit-o azi-noapte în crângul de mesteceni, Tig! Era agitată, stătea în genunchi, cu burta umflată şi mi-am dat seama că făta. *Io* şi Lochie am reuşit s-o aducem cu maşina aici, a şoptit Cal. Nici ăla micu' nu-i în stare bună, s-a născut în zori, înainte de vremea lui, dar ultima oară când am verificat era în viaţă. Însă mama lui încă se luptă, a oftat.

Ne-am uitat la ea şi am văzut că se prăbuşise pe paie, incapabilă să se mişte.

— Du-te să vezi puiul! m-a îndemnat Cal.

— Ai chemat-o pe Fiona?

— Nu, o să vezi imediat de ce, a spus, împingându-mă uşor spre căprioară.

M-am apropiat încet de ea, puţin câte puţin, şoptind vorbe de alinare şi cu glas tare, şi în mintea mea.

— Hei! am şoptit. Eu sunt Tiggy şi am venit să te ajut.

Mi se udaseră şi îmi îngheţaseră genunchii pe podeaua rece a hambarului, dar nu mi-am luat ochii din ochii ei.

Ai încredere în mine, sunt prietena ta... îi spunea căprioarei, neîntrerupt, vocea mea internă.

În cele din urmă, căprioara şi-a luat uşor ochii de la mine

şi s-a relaxat, iar eu m-am apropiat mai mult.

— Uită-te lângă ea! a şoptit Cal din spatele meu. Ia lanterna!

Mi-a întins-o şi am luminat locul unde am desluşit nişte picioruşe slăbuţe ieşind dintre picioarele mamei. Am plimbat lanterna pe trupul întins şi inert. Apoi, am icnit uluită şi, întrebându-mă dacă nu cumva mă înşelau ochii, am mai luminat o dată corpul.

— Doamne Dumnezeule! am şoptit, întorcându-mă spre Cal.

— Ştiu, Tig! Ţi-am spus că este un miracol.

Mi-au dat lacrimile în timp ce m-am târât peste paie. M-am uitat peste corpul întins al căprioarei, ca să văd mai bine puiul.

— Este alb, Cal, alb ca zăpada!

Cal a încuviinţat şi am observat că şi el e foarte emoţionat. Tig, problema este că mama probabil o să moară, iar puiul nu prea a mişcat de când s-a născut. Trebuie să sugă.

— Stai să văd dacă pot să mă apropii, am zis, înaintând încă puţin, ca să pot pune mâna sub botul căprioarei şi să mă adulmece. Am stat aşa cât am putut de mult, apoi am ridicat mâna şi i-am aşezat-o pe ceafă. La atingerea mea, a ridicat ochii şi i-am citit frica şi suferinţa prin care trecea. Şi am ştiut că viaţa i se scurgea repede.

M-am aşezat într-o poziţie mai comodă să văd mai bine puiul întins lângă mama extenuată. Am pus mâna pe blana moale de pe picior şi l-am mângâiat pe corp în timp ce-l examinam, l-am ridicat cu grijă un picior ca să-i examinez osul şi am observat că, aşa slab cum era, nu avea probleme fizice.

— Cum e? a întrebat Cal.

— Perfect, dar foarte fragil. Nu ştiu dacă va supravieţui, dar...

Trebuie să-l salvezi, Tiggy... îmi spunea vocea din cap.

— Bine, o să încerc.

Am închis ochii şi am cerut ajutorul de care aveam nevoie. Aşa cum mă învăţase Angelina, mi-am imaginat toată energia dătătoare de viaţă a universului curgându-mi prin mâini, în timp ce mângâiam corpul puiului. Am repetat

procesul de cinci-şase ori, scoţând din el energia negativă şi scuturând-o în eter. Nu ştiu cât am stat acolo, dar, când m-am dezmeticit, avea ochii deschişi şi se uita curios la mine.

— Salut! am spus.

Puiul şi-a întins picioarele de sub ale mamei şi şi-a pus capul pe genunchii mei.

— Ce băiat frumos! am spus şi m-am aplecat să-l pup pe blana albă.

Mama se chinuia să ridice capul de pe paie. A deschis ochii mari şi timizi şi m-a privit intens.

— Şi tu eşti frumoasă, am murmurat, privindu-i genele lungi şi steaua albă din frunte. Pegas te-a ales special, nu?

Mi-am pus cealaltă mână pe capul ei şi ea a ridicat un picior spre mine, de parcă voia să mă atingă. Îmi dădeam seama că nu mai avea nici putere, nici timp.

— Nicio grijă, am şoptit în timp ce o mângâiam şi o pupam pe cap. O să fii în siguranţă acolo unde te duci şi nu trebuie să-ţi faci griji în privinţa micuţului. Jur că o să am grijă să fie în siguranţă.

Mi s-a părut că am zărit o lacrimă în ochii ei, înainte să pună capul pe paie şi să-i închidă pentru ultima oară. Mi-au dat şi mie lacrimile care au umezit blana caldă a orfanului, cu gândul că aveam în faţă ochilor propria naştere. Am stat în hambar cu puiul de cerb rezemat de genunchiul meu şi am jelit împreună mamele pierdute înainte să apucăm să le cunoaştem.

— Tig, te simţi bine? a întrebat Cal în cele din urmă.

— Da. Sunt tristă că a murit mama, dar cred că puiul va supravieţui. Uite!

Cerbul îmi amuşina mâna, căutând evident laptele.

— Aoleu, Tig! a suspinat Cal. Asta înseamnă că trebuie să-l hrănim din mână.

— Ai sticle în hambar?

— Mă duc să aduc şi lapte, deşi probabil nu o să vrea. Aduc şi radiatorul cu gaz că altfel mori de frig aici.

— Mersi, Cal! am spus şi mi-am dat seama că tremuram, probabil mai mult de emoţie decât de frig.

— Ce ne facem cu tine? am şoptit, încercând să calmez puiul, care se trezise de-a binelea şi era flămând. Poate te

vopsim maro, ca să nu ştie nimeni în afară de noi.

Cal s-a întors douăzeci de minute mai târziu şi eram deja fericită să văd radiatorul. Lochie şi Zara veniseră cu el şi le-am făcut cu mâna ca să se uite la fiul lui Pegas.

— L-am găsit fumând în faţa casei, a spus Cal, aruncându-i o privire severă Zarei. Mă gândeam că vor să-l salute.

— Of, Tiggy! a spus Zara, venind spre mine. Este adorabil!

— Tiggy, nu-mi vine să cred! a exclamat Lochie, îngenunchind lângă Zara. Cine-ar fi zis? Pot să-l ating?

— Da, trebuie să se obişnuiască cu atingerea oamenilor ca să supravieţuiască, am spus, iar Lochie şi Zara au mângâiat tandru puiul.

— Cal zice că i-ai redat viaţa, Tiggy! Ştii să te porţi cu animalele, ca mama, a comentat Lochie punând mâna timid pe blana albă.

— Tig, uite biberonul, a spus Cal, care mi l-a dat înainte să împingă radiatorul spre noi, pe podeaua neregulată.

Foarte uşor, am introdus tetina în gura puiului, dar el a refuzat să-şi desfacă falca. Am încercat să-i pun nişte lapte pe gingie, rugându-mă să-l primească.

— Hai, dragule! am şoptit, trebuie să bei, să te faci puternic pentru mama şi tatăl tău.

După câteva încercări, spre uşurarea noastră, a tuturor, a deschis gura şi a început să sugă în sfârşit.

— Tig, crede că tu eşti mama lui, a zâmbit Cal, iar puiul a terminat biberonul şi a început să-mi împungă mâna cerând mai mult.

Întrebarea este ce o să faci cu orfanul? Nu poţi sta peste noapte aici. Nu vreau să suferi mai mult din cauza mea, dar nu poate afla nimeni de naşterea lui, că altfel este condamnat înainte să zici „pâs”.

— Îl putem duce la mine, a sugerat Lochie. Mama s-ar bucura să aibă un pui nou, mai ales special cum este el.

Eu şi Cal ne-am privit şi am întrezărit o posibilă soluţie.

— Lochie, eşti sigur? l-am întrebat. Adică aş veni zilnic, dar este o muncă grea să ai grijă de un pui.

— Te ajut şi eu, a intervenit Zara.

— Tiggy, n-ar fi nicio problemă, m-a asigurat Lochie.

Sigur ne putem ocupa de el împreună. Avem casa departe de ochii indiscreţilor, aşa că o să fie în siguranţă la noi.

— Tig, este mai bine aşa, a zis Cal. De data asta nu mai riscăm. Ce-ar fi să ducem puiul în maşină acum, iar Lochie să vă ducă acasă la el? Cu cât îl luăm mai repede de-aici, cu atât mai bine.

M-am ridicat cu puiul în braţe. Picioarele micuţe îi atârnau peste braţele mele. L-am dus la maşină. Cal m-a ajutat să urc în dreapta, Zara s-a suit în spate, iar Lochie la volan.

— Eu rămân aici să mă ocup de mama lui, a spus Cal.

— Te rog să n-o jupoi, l-am implorat.

— Evident că nu, Tig! O îngrop în pădure lângă casă şi pun nişte rămurele să ştim unde se află.

— Mersi!

Am pornit la drum, ţinând comoara cu grijă. La intrarea pe moşie, am făcut stânga spre capelă şi am mai mers câţiva kilometri spre coline. În cele din urmă, s-a ivit o fermă cu o casă scundă, din piatră cenuşie, pe hornul căreia ieşea fum, în mijlocul unui teren presărat cu puncte albe ca lâna, care se vedeau chiar şi la lumina amurgului.

— Curând vine sezonul mieilor, a spus Lochie oprind maşina.

A venit şi mi-a deschis portiera ca să ies cu puiul. Am rămas câteva clipe cu comoara în braţe şi am ridicat privirea la luna nouă şi argintie care întâmpina nou-născutul. Eu şi Zara am intrat după Lochie în bucătăria scundă.

Fiona stătea la aragaz şi amesteca într-o oală mare cu supă.

— Salutare, Tiggy, Zara! Ne-a zâmbit. Ce surpriză! Ce mă bucur să vă văd pe amândouă! Ce-aveţi acolo?

S-a apropiat să se uite mai bine.

— Mamă, e ceva special, iar tu şi tata trebuie să juraţi că nu spuneţi nimănui! i-a cerut Lochie.

— Parcă e nevoie să zici... Fiona a ridicat din sprâncene la fiul ei şi s-a uitat la pui. Doamne, Tiggy, chiar este ce cred eu?

— Da. Ţine-l în braţe să te bucuri şi tu.

— Mi-ar plăcea, a spus Fiona copleşită.

L-am dat puiuţul cu grijă şi m-am uitat cum reacţionează în braţele altcuiva. Totuşi, în braţele Fionei şi cu toate încurajările, abia se clintea. Am oftat uşurată şi fiecare instinct îmi spunea că Fiona avea să fie o mamă perfectă, iar căsuţa o ascunzătoare ideală.

— Lochie, ia oala de pe foc şi pune de ceai!

După ce i-a dat fiului instrucţiunile, mi-a făcut semn mie şi Zarei spre masa uzată, ca să ne aşezăm lângă ea.

— Bănuiesc că i-a murit mama?

— Din păcate, da. Din cauze naturale însă.

— Mi-a spus Lochie că te-a împuşcat un braconier, când încercai să salvezi cerbul alb.

— Da.

— Şi ăsta este...? Adică sigur este puiul cerbului mort, de obicei se moşteneşte gena leucismului.

— Da, aşa presupun. Cal zice că s-a născut azi-dimineaţă. Am reuşit să-l hrănesc cu biberonul, dar este încă foarte slăbit.

— Însă pare foarte vioi, ceea ce este un semn bun. Dacă nu te deranjează, o să-l consult.

— Mi-ar plăcea. Era inert când l-am găsit eu.

De lângă uşa din spate, Fiona a ridicat de pe jos trusa medicală şi a scos stetoscopul.

— Cal a spus că Tiggy şi-a pus mâinile pe pui şi că i-a dat viaţă, a comentat Zara, în timp ce Fiona îi asculta inima puiului.

— Da, Tiggy, am auzit că ai mâini tămăduitoare. Aşa-i? a întrebat Fiona.

— Da, aşa zice Cal, i-a răspuns Lochie.

— Lochie, ce-ar fi să te duci să-i arăţi Zarei pisoii? E prea multă lume pentru ăsta mic, a sugerat Fiona.

— Bine.

Lochie şi Zara au ieşit pe uşa din spate şi Fiona a continuat să examineze puiul.

— Vrei să lucrezi cu mine? Cred că ţi-am mai făcut oferta asta când ne-am văzut prima oară. Am mare încredere că medicina holistică poate funcţiona perfect laolaltă cu cea tradiţională.

— Doamne, mi-ar plăcea la nebunie, Fiona, dar nu am niciun document care să certifice că sunt calificată pentru

asta.

— Ei, calificările se găsesc. Harul contează mai mult.

— Vorbeşti serios?

Nu-mi venea să cred.

— Absolut! a confirmat. Hai să stabilim o dată la care să discutăm, eventual la un pahar mare de vin. Aşa! Fiona şi-a strâns echipamentul medical. Este în formă bună. Îl ţii puţin cât amestec în supă? Trebuie să apară una-două tatăl lui Lochie şi o să-i fie foame.

În acel moment am decis că Fiona Medougal era femeia care speram să fiu şi eu într-o zi: soţie, mamă, gospodină, veterinar cu normă întreagă şi o fiinţă absolut încântătoare.

— Ştii, legendarul Pegas a fost, de fapt, un orfan crescut de Atena şi de muze.

— Atunci, zic să-l botezăm după tatăl lui, am şoptit în blana puiului, înspăimântată aproape de instinctul matern care-mi dădea ghes.

— Tiggy, rămâi la masă? Putem discuta despre ce facem cu Pegas.

Tocmai intra pe uşă un bărbat care-mi amintea de Cal, datorită constituţiei solide şi figurii îmbătrânite de climă.

— Bună, dragul meu! Fiona a zâmbit când a sărutat-o, înainte să-şi scoată haina. Poţi să te duci să-i chemi pe Lochie şi pe Zara din hambar? Sunt cu pisoii.

— Sigur, dar ea cine este? Şi... ăsta?

S-a apropiat să se uite mai bine la Pegas.

— Hamish, ea este Tiggy, care lucrează la Kinnaird, este consultanta lui Charlie.

— Bună, Tiggy, încântat de cunoştinţă!

Hamish mi-a zâmbit şi i-am văzut căldura din ochi.

— Iar ăsta, a continuat Fiona, este Pegas, născut azi-dimineaţă. O să stea la noi o vreme, departe de orice pericol. Dragul meu, te duci după copiii ăia înainte să se răcească supa? a adăugat Fiona, în timp ce umplea castroanele.

Cinci minute mai târziu, stăteam cu toţii în jurul mesei vechi din stejar şi mâneam delicioasa supă de legume cu pâine albă caldă.

— Şi tu eşti vegetariană, ca soţia mea? a întrebat Hamish.

— A, mult mai rău, sunt vegană, am răspuns zâmbind.

Dinspre Zara s-a auzit un mieunat şi ne-am întors cu toţii spre ea.

— Nu l-am putut lăsa în hambar.

Zara a avut decenţa să se înroşească atunci când şi-a deschis haina şi a scos un pisoi portocaliu, cu dungi ca de tigru şi cu o mutră la fel de fioroasă.

— Mama urăşte pisicile, dar acum, că se mută tata la Kinnaird, putem să ţinem una, chiar două la conac. Nu e superb? a întrebat Zara, mângâindu-i capul.

— Ba da, dar nu la masă, a spus Fiona ferm. Pune-l pe jos. Lasă-l să se ducă la Pegas.

Zara s-a supus şi ne-am uitat toţi la pisoiul care a ţopăit prin bucătărie cu picioruşele micuţe înainte să se aventureze spre aragaz, unde Pegas dormea dus pe o pătură.

— Este adorabil, a spus Zara, în timp ce pisoiul adulmeca puiul de cerb, înainte să toarcă şi să se ghemuiască în blana lui moale şi albă. Aşa va fi casa mea într-o zi, a declarat ea, întorcându-se spre Lochie, care i-a zâmbit cu devotament.

Este foarte frumoasă astă seară, mi-am spus, *doar pentru că străluceşte de fericire.*

— Aşadar, Charlie se mută definitiv aici? a întrebat-o Fiona pe Zara.

— Da, şi sper că şi eu, dacă nu se răzgândeşte tata. Săptămâna viitoare mergem la facultatea North Highland să vedem ce cursuri au – mă interesează foarte mult Administrarea Cinegetică. Dacă mă înscriu, o să locuiesc cu tata la Kinnaird.

— Este bine că vine să preia cârma, a încuviinţat Hamish.

— Zara, şi mama ta? a întrebat Fiona. Vrea să se mute?

— Mama şi tata divorţează. Zara a ridicat din umeri. Aşa că nu este treaba ei.

— Am înţeles. Şi nu ai nicio problemă cu asta?

— Absolut deloc. Ar trebui să fac o campanie pentru copii ca mine, care trăiesc în mariaje nefericite. Crede-mă, părinţii nu ar trebui să stea împreună pentru noi. Oricum, partea bună este că în câteva zile fac şaptesprezece ani şi că deja m-am înscris la şcoala de şoferi. Dacă iau permisul,

pot să vin şi să am grijă de Pegas când eşti tu la serviciu, Fiona. Până atunci, mă aduci tu, nu, Lochie? a întrebat timid.

Mi-am dat seama după privirea ei că uitase cu totul de Johnnie North.

— Când vrei tu, a răspuns el bucuros.

— Bun, important este să nu spună nimeni nimic despre pui.

Fiona a arătat spre Pegas, care se trezise şi se uita la pisoiul care dansa prin bucătărie, vânând o muscă imaginară.

— Putem să-l hrănim prin rotaţie, am sugerat. Nu este drept să faci mereu rondul de noapte, Fiona.

— Noaptea mă ocup eu, s-a oferit Lochie.

— Iar eu vin ziua când sunteţi voi la lucru, am spus şi eu. Sigur nu te deranjează să-l ţii aici?

— Absolut deloc. Hamish a ridicat capul spre pui. Când se nasc mieii, îl ducem pe colină cu ei. Au aceeaşi culoare, a adăugat zâmbind.

— Mă îngrijorează mai mult viitorul lui, am spus. Ar trebui dus în sălbăticie cât de curând posibil, dar, dacă facem asta, îl condamnăm la moarte. Uite ce-a păţit tăticul lui!

— Ştiu, Tiggy, şi s-ar putea să stea aici toată viaţa din cauza asta, a spus Fiona. Va trebui să vedem ce facem pe parcurs. Avem destul pământ în jur, poate mai aducem alţi pui, ca să nu fie singur, iar Cal îl ajută pe Lochie să pună un gard.

— Unde să pună gard?

Am tresărit cu toţii când s-a deschis uşa din spate şi silueta imensă a lui Cal a umplut cadrul.

— Bună seara tuturor! A intrat, urmat de Charlie. Eu şi stăpânul neam simţit ignoraţi la Kinnaird şi am venit şi noi la petrecere.

— Intraţi la cald, vă rog! i-a îndemnat Fiona.

— Îmi pare rău că am venit neanunţaţi, dar mi-a spus Cal despre nou-născut. Am vrut să-l văd, a spus Charlie. Unde este?

— Bun venit, domnule! Hamish s-a ridicat şi i-a strâns mâna. Ce onoare să vă primim în casa noastră!

— Aici e, tată! a spus Zara, ridicând pisoiul, înainte să

fugă pe uşă. Îl cheamă ca pe tatăl lui: Pegas. Este un miracol.

Charlie s-a dus la aragaz şi s-a aplecat lângă pui, care se chinuia să se ridice în picioare.

— Hei! a şoptit Charlie, întinzând mâna să-l mângâie.

Pegas l-a adulmecat imediat şi am ştiut că îi era foame.

— Încălzesc eu o sticlă, am spus şi m-am ridicat.

— Ia oala asta, Tiggy, mi-a zis Fiona. A luat una de pe raft şi mi-a dat-o. Aşa, copii, strângeţi voi masa?

— Iar eu mă duc să deschid ceva special ca să sărbătorim, a anunţat Hamish, ieşind din bucătărie.

— Chiar este un miracol, a spus Charlie, ridicând privirea la mine. E sănătos?

— Foarte, i-a răspuns Fiona, şi, după câte am înţeles, Cal, asta i se datorează lui Tiggy şi mâinilor ei magice. S-ar putea să o răpesc uneori ca să lucreze cu mine. Uite, aproape că s-a ridicat! Fiona a arătat spre el. Charlie, îl ajuţi tu?

Ne-am uitat cu toţii la Charlie care a cuprins uşor mijlocul puiului şi l-a pus în picioare. Prima oară a căzut, dar până la urmă, la a patra încercare, a înţeles ce avea de făcut şi şi-a purtat singur greutatea. Fiul lui Pegas a făcut primii paşi timizi, înainte să cadă pe genunchiul lui Charlie.

Am strigat cu toţii bucuroşi când s-a întors Hamish cu o sticlă de whisky.

— Doamne, chiar o deschizi după atâta timp? l-a tachinat Fiona.

— O, da! Hamish a rupt sigiliul şi a turnat în şapte pahare pe care le-a împărţit. Fostul stăpân mi-a dat-o mai demult, după ce l-am ajutat să scoată mieii nou-născuţi din zăpadă. Aş zice că a venit momentul să o bem. Pentru începuturi!

— Pentru începuturi! am spus cu toţii.

După ce a dat băutura pe gât, Cal a băgat mâna în buzunarul hainei şi a scos un obiect rotund, cât o portocală, înfăşurat în tifon.

— Ce naiba este? am întrebat, când l-a pus pe masă.

Ne-am uitat cu toţii la obiect.

— *Haggis,* fătucă! Dar zic că-mi mai *trebe* un pahar înainte de ce urmează.

A întins paharul spre Hamish, care l-a umplut.

— I-am promis mai demult lui Tiggy că, dacă văd un cerb alb pe moşia asta, o să alerg gol afară, acoperit doar cu *haggis.* Şi eu mă ţin mereu de cuvânt, a explicat de dragul celor de faţă, în timp ce îşi descheia cămaşa cu degetele boante.

— Cal, nu este genul de promisiune de care trebuie să te ţii. Am încercat să-l opresc în timp ce râdeam cu toţii. Şi-apoi, cred că ai făcut destule pentru cei doi Pegas, nu?

— Cred că ăsta este flămând.

Charlie a arătat spre puiul de cerb care i se foia în poală căutând lapte.

— Du-l în sufragerie, că este mai multă linişte, a sugerat Fiona în timp ce scoteam sticla din apa caldă şi o testam pe dosul palmei.

— Mersi.

Am vrut să-l iau pe Pegas de la Charlie.

— Îl duc eu, s-a oferit. Când am ajuns în sufragerie, mi l-a pus pe genunchi şi puiul a supt cu poftă din tetină.

Charlie mă privea cu ochii în lacrimi, cum eram şi eu.

— Ai fost la Beryl? am întrebat, rupând tăcerea.

— Da. După ce şi-a cerut mii de scuze în lacrimi, am reuşit s-o conving să se întoarcă.

— Slavă Domnului! Este singura care ştie să umble la cuptoarele alea.

— De fapt, am căzut amândoi de acord să scăpăm de ele şi să punem la loc vechiul aragaz. Charlie a ridicat din sprâncene. La fel şi luminile industriale şi monolitul ăla din mijlocul bucătăriei. Am păstrat în hambar masa veche de lemn, aşa că o aducem la loc.

— Bucătăria este inima casei, într-adevăr, după cum am văzut.

— Am vorbit şi cu Cal pe drum încoace. Mă gândeam la asta înainte să apară Fraser de Crăciun, însă, având în vedere câţi ani a muncit familia lui Cal aici, este timpul să deţină pământul lui. Aşa că i-am spus lui Cal că le ofer cadou de nuntă, lui şi lui Caitlin, o sută de acri, chiar la intrarea pe proprietate. E o bojdeucă – adică o căsuţă, Tiggy – goală de mulţi ani. Dacă o repară, el şi Caitlin vor avea o casă decentă.

— Charlie, ce gest superb! Fac pariu că este încântat.

— Da, dar merită din plin. I-am spus şi că o să vând o parte din teren vecinilor, bani cu care, pe lângă divorţ, voi plăti mai mulţi angajaţi şi vom lua o nouă maşină „Beryl”.

— Uau, ce ocupat ai fost! am spus zâmbind.

— Da, trebuia, ca să nu mă gândesc la ce aveai tu de cugetat.

— Mda...

— Adică dacă mai ai nevoie de timp...

— Nu, Charlie...

— Aşadar, vrei să rămâi sau să fugi în Africa la lei şi la tigri?

M-am uitat la Pegas, care terminase tot laptele din biberon şi dormea mulţumit, apoi la Charlie.

— Cred că am destule animale sălbatice de îngrijit aici, nu?

— Deci rămâi?

— Da. Deşi aş vrea să ajung într-o zi la lei şi la tigri.

— Şi eu.

A întins mâna spre mine pentru a doua oară într-o zi şi am luat-o fără ezitare. Mi-a pupat-o tandru şi şi-a lipit buzele de ale mele.

— Tiggy, ce mă bucur! Sincer!

— Şi eu.

— Nu va fi simplu.

— Ştiu.

— Dar împreună putem măcar încerca să le rezolvăm pe toate, nu-i aşa? Moşia, animalele, noi...

— Da.

— Bine atunci. Este timpul să plecăm, am spus şi ne-am ridicat îndată.

— Unde?

— Înapoi, la Kinnaird, normal! a zâmbit. Avem treabă.

ELECTRA
New Yorkshire
Februarie 2008

SOARELE

Capitolul 39

Am ridicat privirea şi am văzut că ningea, iar zăpada se aşeza pe pervazul de sus. Poate că asta ar ajuta la estomparea sunetului traficului continuu din Manhattan de sub apartamentul meu. Cu toate că proprietarul mi-a spun că geamurile sunt triple, am auzit permanent huruitul maşinilor şi claxoanele şoferilor iritaţi treizeci şi trei de etaje mai jos.

— Tăceţi dracului! am mormăit, când mi-am dat seama că mă concentram la zgomot, drept pentru care îl auzeam mai tare. Am luat o duşcă din sticlă, dar, ştiind că votca nu o să înăbuşe zgomotul, m-am târât din bucătărie şi am intrat clătinându-mă în sufragerie, ca să pun muzică. În difuzoare se auzea „Born în the USA”.

Cu toate că am dat muzica la maximum, tot auzeam claxoanele şi am verificat de două ori castronul de porţelan în care-mi ascundeam medicamentele speciale. În afară de ceva praf pe margini, pe care l-am luat cu degetul umed şi mi l-am frecat de gingii, nu mai rămăsese nimic.

Ted, furnizorul meu, ar fi trebuit să-mi aducă acum o oră, dar nu şi-a făcut apariţia încă. Probabil ar fi mai simplu să cobor cu liftul până la recepţie şi să-i dau portarului, Bill, o bancnotă de o sută de dolari, ca, zece minute mai târziu, să apară ca prin minune „un pachet” la uşa mea. Însă, oricât de disperată eram, ştiam că nu puteam risca. Un singur zvon ajuns la presă şi aş fi fost titlul principal al fiecărui ziar din lume. Mai ales că eram ambasadoare a unei mărci de produse cosmetice „naturale” pentru adolescente şi recent apăruse în Elle un articol despre regimul meu „sănătos” de

viaţă.

— Natural? Mda, pe bune... am murmurat, clătinându-mă spre telefon, ca să îl întreb pe Bill dacă nu cumva venise oaspetele meu.

La şedinţa foto, tipul de la machiaj mi-a spus că era o păcăleală, că ingredientele de bază or fi fost ele naturale, dar chimicalele pe care le foloseau ca să înlocuiască grăsimea animală din ruj făceau produsul toxic ca naiba.

— De ce totul este o minciună?

Am clătinat din cap şi legănatul m-a alinat şi m-a ameţit în acelaşi timp, aşa că m-am aşezat pe jos, acolo unde eram.

— Viaţa nu este nimic altceva. Chiar şi dragostea...

Am plâns atunci, cu lacrimi amare, întrebându-mă pentru a mia oară de ce Mitch mă aruncase într-o parte la doar trei săptămâni după ce îmi ceruse să mă căsătoresc cu el. Bine, fie, mă ceruse în pat, dar îl crezusem. Am spus: „Da, DA!” Când a plecat a doua zi în LA, am rămas ca proasta în pat şi m-am gândit cărui designer să-i cer să-mi facă rochia şi ce loc să aleg. Mi-ar fi plăcut în Italia, într-un palat mare din dealurile Toscanei. Apoi... nimic. Oricâte mesaje i-am trimis pe telefon şi pe e-mail, cerându-i să mă sune, nu am primit niciun răspuns. Bine, cânta la Hollywood Bowl, dar, Isuse! Chiar nu-şi putea suna logodnica?!

Primisem în cele din urmă un mesaj – unul! — de la el, în care spunea: „Iubito, este timpul să o lăsăm mai moale”, adăugând că eram amândoi foarte ocupaţi şi că nu era momentul să intrăm într-o relaţie serioasă. Poate în câteva luni, când termina turneul mondial...

— Doamne! am ţipat, azvârlind sticla goală de votcă. De ce mă dezamăgeşte toată lumea?

Poate şi-a spus că, fiind Electra, nu trebuie decât să ies pe stradă şi să agăţ pe cine am chef. Teoretic, aş putea, dar nu asta era ideea. Mă îndrăgostisem de el până peste cap. Era perfect pentru mine, cu cincisprezece ani mai în vârstă, dar arăta superbine, vedetă rock internaţională, obişnuit să se afle în lumina reflectoarelor. O terminase cu petrecerile, prefera să petreacă timp la casa de la plajă în Malibu. Ba chiar gătea, îi plăcea să gătească, nu consuma alcool sau droguri şi avea o influenţă foarte bună asupra mea. Îi

adoram calmul şi firea pragmatică – eram plictisită să scap basma curată de fiecare dată. Ba chiar o lăsasem mai moale cu drogurile şi nici nu-mi lipseau, aşa că hotărâserăm că eram pregătită să mă mut cu el în California.

— Avea grijă de mine, am gemut, ştia cum să mă ia...

Da, era ca un tată, un înlocuitor pentru Pa Salt...

— Taci! a strigat o voce în capul meu, pentru că ideea în sine era sinistră în multe feluri.

Şi-apoi, nu simţisem nimic când a murit Pa, chiar nimic. Având în vedere că surorile mele erau distruse de durere, mă simţisem ca o anomalie. Încercasem votca, de obicei mă făcea să plâng, dar nu a reuşit să-mi stârnească nicio emoţie. Când mă gândeam la moartea lui, eram complet amorţită.

— Poate şi vinovată, am şoptit.

Ridicându-mă cu greu, am mai scos o sticlă de votcă din dulap, m-am uitat la ceas şi am văzut că era trecut de unsprezece.

Am luat mobilul şi l-am sunat din nou pe Ted, dar în acest timp mă suna portarul să-mi spună că a sosit „oaspetele” meu.

— Trimite-l sus, am spus, uşurată.

M-am dus să caut banii cu care trebuia să-l întâmpin la uşă şi am aşteptat nerăbdătoare în holul apartamentului.

— Bună, păpuşă! a spus un tip care nu era Ted, când am deschis uşa. M-a trimis Ted. Este ocupat astă-seară.

Eram ofticată că Ted trimisese pe altcineva, care putea să nu fie de încredere, dar eram atât de disperată, că nu era să-i spun că a greşit apartamentul.

— Mersi. Pa.

Mă pregăteam să-i trântesc uşa în nas, când a oprit-o cu mâna.

— Hei, nu poţi să dormi? m-a întrebat.

— Uneori, de ce?

— Am nişte tablete cu prescripţie, foarte tari, toată noaptea dormi de rupi, cu îngerii.

Asta chiar era interesant. Medicul meu din New York refuzase să-mi mai prescrie Valium sau pastile de dormit. În schimb, profitasem de votcă, mai ales de când mă părăsise

Mitch.

— Ce anume?

— Le am de la un medic. Marfă bună.

A scos pachetul din buzunar şi mi le-a arătat.

— Cât?

Mi-a spus preţul pentru o folie de Temazepam. Era scandalos, dar nu-mi păsa. Bani de spart aveam.

După ce a plecat, m-am dus în sufragerie tremurând de emoţie şi am tras o linie pe nas.

— Nu lua droguri când mergi cu motocicleta, fusese mantra lui Pa Salt când eram mici.

Între timp, făcusem şi una, şi alta, şi multe altele cu care ştiam că nu ar fi fost de acord. În clipa în care mă prăbuşeam mai calmă pe canapea, mi-a sunat telefonul. Din instinct, am ridicat să văd dacă era Mitch, pentru că poate se răzgândise şi mă implora să-l primesc înapoi.

Era Zed Eszu. Am aşteptat puţin până a anunţat că aveam un mesaj vocal şi l-am ascultat.

Salut, eu sunt! M-am întors în oraş şi mă întrebam dacă vrei să vii la balet mâine-seară. Am două bilete la María Kowroski în premiera The Blue Necklace.

Cu toate că era cel mai dorit bilet în acel moment, nu aveam chef de petrecut două ore cu trupuri care se scălămbăiau şi toată presa care să mă întrebe de ce nu am mai fost la niciunul dintre concertele lui Mitch. Ştiam că Zed mă folosea ca să apară mai mult în presă şi, din când în când, aveam motive să merg cu el. Întâmplător era şi bun la pat, chiar dacă nu era genul meu, între noi exista o alchimie sexuală, însă partidele noastre ocazionale încetaseră cu o vară în urmă, când îl cunoscusem pe Mitch.

Pa cel puţin fusese bucuros, mă sunase când văzuse pe prima pagină a ziarelor o fotografie cu mine şi Zed la Met Ball.

— Electra, nu vreau să mă bag în viaţa ta, dar, te rog, stai departe de omul ăla. Este... periculos. Nu este ce pare.

— Păi, foarte bine, nu te băga! spusesem.

Mi se ridica părul în cap ori de câte ori încercase Pa să-mi spună ce să fac. Surorile mele îl ascultau supuse, mie mi se părea obsedat să deţină controlul.

Cu toate că Zed, ca restul lumii, ştia că eu şi Mitch eram

împreună, tot insistase şi ignorasem toate apelurile lui. Până acum...

— Poate ar trebui să mă duc mâine-seară cu el, am murmurat, trăgând încă o liniuţă pe nas, cu gândul că mai târziu o să mă adoarmă pastilele alea. Să ajung pe prima pagină – îi arăt eu lui Mitch.

Mi-am aprins o ţigară şi, deja năucită de cocaină, începeam să mă simt Electra cea tare, de pe vremuri. Am dat din nou muzica tare, am mai luat o duşcă de votcă şi am dansat până la dulapul din perete, în dormitor. Am răscolit printre nenumăratele rafturi şi am decis că nu aveam nimic suficient de fascinant de purtat. Mă gândeam că urma să o sun dimineaţă pe Amy, asistenta mea personală, ca să îmi facă rost de la Chanel de ultima lor colecţie – o lună mai târziu urma să o prezint la Paris.

L-am răspuns lui Zed că eram de acord şi am decis s-o sun pe Imelda, agenta de publicitate, ca să transmită presei apariţia mea la teatru. Nu ieşisem de mult, ba nici la muncă nu mai mersesem, ca să nu aud pe nimeni pronunţând numele lui Mitch. Gândul la viaţa pe care am fi putut s-o avem, la care visasem din clipa în care-l cunoscusem, nu mai era, iar eu eram devastată. Îmi plăcuse că era celebru, că nu avea nevoie să mă folosească pentru a deveni faimos – avusese o grămadă de modele şi actriţe de legat de pat – chiar credeam că mă voia pentru mine. Îl admiram. Îl iubeam.

— Mai dă-l în mă-sa! N-o părăseşte nimeni pe Electra! am strigat spre cei patru pereţi vopsiţi cu mult gust în bej, cu tablouri nepreţuite, pe care oaspeţii le mâzgăliseră cu culori stridente şi care mie îmi păreau de parcă vomitase cineva pe ele.

Cu o senzaţie îngrozitoare care mi se strecura în stomac, mi-am scos bluza şi pantalonii de trening şi am intrat în sufragerie goală, ca să-mi iau Temazepamul pe care mi-l lăsase tipul ăla, înainte să mă ameţească de tot. Am luat două tablete cu votcă şi m-am întins pe pat.

— Vreau doar să dorm, am implorat tavanul, lucru pe care nu-l mai făcusem natural de când îşi luase Mitch rămas-bun.

Am zăcut sub tavanul care se învârtea neplăcut, iar dacă

închideam ochii era şi mai rău.

— Dacă treci de noaptea asta, mâine o să-ţi revii, am şoptit, simţind cum îmi dădeau lacrimile din nou.

De ce nu mai avea nimic efect asupra mea? Două pastile de Temazepam cu votcă ar doborî şi un urs polar.

— Te-ai gândit să te internezi? mă întrebase ultima oară psihologul.

Nu-i răspunsesem, mă ridicasem şi ieşisem din cabinetul ei, înfuriată. O concediasem atunci, pe loc, prin secretara ei. În afară de Mitch, nu ştiam să fie nimeni curat: cu cocaină şi alcool le rezolvam pe toate.

Abia am ajuns la baie când am vomitat, înjurându-l pe tipul care-mi dăduse pastilele. Era evident praf de cretă şi cine ştie ce altceva şi nu ar fi trebuit să am încredere în el. Am mai vomitat o dată şi am leşinat, pentru că am avut un vis ciudat în care Pa mă ţinea de mână şi mă mângâia pe frunte.

— Sunt aici, draga mea, Pa este cu tine, spunea o voce familiară, îţi promit că o să te ajutăm...

— Da, am nevoie de ajutor, am scâncit. Pa, ajută-mă! Sunt atât de singură...

Am dormit din nou, mai liniştită, dar m-am trezit când mi s-a făcut rău din nou. De data asta, nu am mai ajuns la toaletă, eram prea extenuată. Am încercat să stau în şezut şi m-am uitat în jur, căutându-l pe Pa, dar eram singură din nou şi ştiam că el nu mai era.

Bibliografie

Munya Andrews, *The Seven Sisters of the Pleiades* (Spinifex Press, 2004)

Antony Beevor, *The Battle for Spain: The Spanish Civil War 1936-1939* (Phoenix, 2006)

Wayne H. Bowen, *Spain during World War II* (University of Missouri Press, 2006)

Anne Dublin, *Dynamic Women Dancers* (Second Story Press, 2009)

John Fletcher, *Deer* (Reaktion Books, 2014)

Bernard Leblon, *Gypsies and Flamenco,* trans, by Sinéad né Shuinéar (University of Hertfordshire Press, 1994)

Patrick Jasper Lee, *We Borrow the Earth: An Intimate Portrait of the Gypsy Folk Tradition and Culture* (Ravine Press, 2000)

Paul Preston, *The Spanish Holocaust: Inquisition and Extermination in Twentieth Century Spain* (Harperpress, 2013)

Paco Sevilla, *Queen of the Gypsies: The Life and Legend of Carmen Amaya* (Sevilla Press, 1999)

Rita Vega de Triana, *Antonio Triana and the Spanish Dance: A Personal Recollection* (Harwood Academic Publishers, 1993)

G. Kenneth Whitehead, *Deer and their Management in the Deer Parks of Great Britain and Ireland* (Country Life Limited, 1950)

Nota autoarei

Ori de câte ori încep să scriu mulţumiri pentru o carte, la câteva luni după ce am terminat manuscrisul, simt că povestea s-a scris singură. Poate este ca la naştere – cel puţin pentru mine, durerea procesului în sine a fost uitată, mulţumită produsului final superb, fie că vorbim de copii, fie că vorbim de cărţi. Dar, desigur, fiecare carte creşte în nouă luni de muncă datorită cercetării asidue necesare pentru a fi cât mai aproape de realitate. Totuşi, fiecare carte este, totodată, ficţiune bazată pe realitate şi foarte rar trebuie să întrebuinţez licenţa artistică pentru a îmbogăţi intriga. De exemplu, în *Sora lună,* luna plină din 2008, pe care o vede Tiggy când se duce în pădure cu Angelina, chiar a avut loc trei săptămâni mai târziu în viaţă reală. Şi este important de reţinut că 2008 este anul în care are loc povestea lui Tiggy. În următorii zece ani s-au petrecut schimbări enorme mulţumită progreselor tehnologice şi, în special în acest an, pentru egalitatea femeilor.

Cercetarea culturii gitane a fost de asemenea o

provocare, din cauza faptului că există foarte puţine documente scrise în acest sens. Numeroasele sale mistere s-au transmis mai degrabă din vorbă în vorbă şi îi sunt recunoscătoare lui Oscar González că m-a călăuzit prin Sacromonte. De asemenea, mulţumesc următorilor: Sarah Douglas, Innes Macneill, Ryan Munro şi Julie Rutherford care m-au făcut să mă simt bine-venită la extraordinara moşie Alladale din Scoţia, unde se află Kinnaird. Ambele excursii de cercetare au fost uluitoare şi informative în aceeaşi măsură. Ca şi în cazul celorlalte surori, simt că am călcat personal pe drumurile pe care a mers Tiggy în poveste. Mulţumesc şi doctorului Mark Westwood şi Rebeccăi Westwood, maestră în Reiki, care au inspirat anumite părţi din povestea lui Tiggy prin practicile veterinare holistice minunate.

Ultimul an a fost pentru sănătatea mea cel mai greu, iar această carte nu ar fi putut fi scrisă fără ajutorul incredibilei mele echipe de la editură şi de acasă: Ella Micheler, asistenta mea în cercetare, şi Susan Moss, redactor şi cea mai bună prietenă a mea, s-au dat peste cap ca să publice cartea la timp. Olivia Riley, care coordonează tot ce ţine de administraţie, şi Jacqueline Heslop m-au ajutat personal şi profesional şi le sunt recunoscătoare pe veci pentru dragostea şi sprijinul lor.

Directorilor editurilor din toată lumea, în special: Jeremy Trevathan, Claudia Negele, Georg Reuchlein, Nana Vaz de Castro şi Annalisa Lottini, care, dincolo de faptul că sunt fantastici, mi-au fost prieteni şi m-au făcut să cred în mine, ca scriitor şi ca om. Mamei mele, Janet, sorei mele, Georgia, lui Tracy Allebach-Dugan, Thila Bartolomru, Fernando Mercadante, Loen Fragoso, Julia Brahm, Bibi Marino, Tracy Blackwell, Stefano Guisler, Kathleen Doonan, Cathal Dineen, Tracy Rees, MJ Rose, Dan Booker, Ricky Burns, Juliette Hohnen şi Tarquin Gorst – mi-aţi fost mereu alături în atât de multe feluri.

Personalului de la spitalul Royal Marsden, unde am petrecut mare parte din ultimul an şi unde am scris părţi din această carte, în special lui Asif Chaudry şi echipei sale, lui John Williams şi adorabilelor sale fete, lui Joyce Twene-Dove şi asistentelor medicale care au avut mare grijă de

mine. Mă credeţi sau nu, chiar îmi este dor de voi!

În sfârşit, soţului şi agentului meu, Stephen, copiilor mei, Harry, Isabella, Leonora şi Kit. Anul ăsta am fost cu toţii într-o aventură înspăimântătoare şi plină de evenimente şi aţi fost cu toţii alături de mine şi m-aţi încurajat şi mi-aţi dat puterea să merg mai departe. Sunt foarte mândră de voi şi nu ştiu, sincer, ce m-aş face fără voi.

Tuturor cititorilor mei fantastici, am învăţat cel puţin un lucru în ultimul an, şi anume că viaţa trece repede. Dacă puteţi, încercaţi să vă bucuraţi de fiecare clipă oricare ar fi circumstanţele şi nu vă pierdeţi speranţa – flacăra fundamentală care ne ţine ca oameni în viaţă.

Lucinda Riley Iunie 2018